

Giới thiệu Đại Hiệp Hôn

Thể loại: kiếm hiệp, sắc hiệp, hài hước, tiểu thuyết 18+, võ thuật

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Mọi người có ai biết được ai là người phong lưu nhất trong chốn giang hồ? Có người nói rằng đó là Hoa Vân Long!

Ngoài ra đó ai biết được người đứng đầu trong chốn võ lâm? Hoa Vân Long!

Nội dung chính của truyện xoay quanh về Hoa Vân Long là một thiếu niên phong lưu lối lạc, phóng đảng ngang ngạnh và là một kỳ tài trên chốn võ lâm, trên vai hần gánh vác trách nhiệm nặng nề diệt trừ cái ác. Nhưng hẳn lại khắp nơi lưu tình, như nhận oanh mơ về nơi vui sướng.

Phiên âm

Tầu Kinh Môn, quả tương phàn, phó Cửu Âm, tòi U Minh, Từ Châu hành diễm ngộ diệt xuất, Hồng Môn Yến tần hiển hiệp nghĩa. Đào quang kiếm ánh, xử xử tích liên; thiếu niên đa tình, thực nữ quý gian; ma giáo tà ác, nhân tâm tối kiên; ma nữ hung tàn, hiệp tràng thốn đoạn. Vì hiệp nghĩa, dùng sấm tình quan; vì vũ lâm, nhiệt huyết tằm kiếm; đại hiệp vì thủy tử, trung hồn hữu thủy liên, —— dạ nguyệt trảm.

Dịch nghĩa: (Lúa)

Qua khỏi Kinh Môn, đã từng tương trợ, đến chốn Cửu Âm, phá cỏi U Minh.

Hành trình Từ Châu triển miên tình ái mặn nồng, Hồng Môn Yến đã lộ rõ tính tình hiệp nghĩa.

Cảnh tàn sát đao kiếm ác liệt, khắp nơi tràn đầy sự thương tiếc;

Thiếu niên trẻ tuổi vốn đa tình, thực nữ thủy nị lại gian xảo;

Ma giáo kỳ dị luôn tà ác, nhân tâm vững chắc không phá được;

Ma nữ lại hung tàn độc ác, hiệp khách đứt đoạn từng tấc lòng.

Vì hiệp nghĩa, khép lại mối tình;

Vì võ lâm, máu nóng nhuộm kiếm;

Người đại hiệp vì ai mà chết, hồn trung này ai xót thương cho?

Chém tàn đêm trăng!

Dịch thơ: (Lúa)

Qua Kinh Môn đã từng tương trợ,

Đến Cửu Âm phá vỡ U Minh.

Từ Châu hành liên miên tình ái,

Hồng Môn Yến như ai hiệp nghĩa.

Đao kiếm trận nghĩa địa chất thấy,

Thế gian đầy niềm đau thương tiếc.

Thiếu hiệp đa tình nhiều tha thiết,

Thực nữ chân thiết xảo gian sao.

Ma giáo kia quý quyết độc ác,

Vững chắc nhân tâm phá được sao?

Ma nữ lại chuyển màu hung sát,

Đề thiếu hiệp tác lòng nát tan.

Vì nghĩa hiệp tình quan đóng lại,

Vì võ lâm, máu tươi nhuộm kiếm.

Thân đại hiệp ngã xuống vì ai?

Hồn trung này ai oi thương tiếc?

Nhất trảm dạ tàn nguyệt vỡ tan!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Mẩu tử ân ái mây mưa (1)

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Ở Lạc Hà Sơn Trang, vùng Sơn Tây ở Vân Trung Sơn đã từng tồn tại một vị đại hiệp nổi danh khắp thiên hạ. Vị này họ Hoa, tên gọi là Thiên Hồng, người trong võ lâm đặt cho vị Hoa đại hiệp này một ngoại hiệu là Thiên Tử Kiếm. Hai mươi năm về trước, trên giang hồ tà ma hoành hành ngang ngược tới tám không ánh mặt trời, Hoa Thiên Hồng một mình xoay chuyển tình thế, bằng vào lực lượng chính nghĩa đã trải qua vô số lần vào sinh ra tử, khổ chiến đầm máu, rốt cuộc quét sạch yêu ma tà khí, mang lại thế gian trong sạch và khai sáng ra một mảnh cực diện mới cho võ lâm.

Hoa Thiên Hồng vô công cái thế, danh tiếng đại thịnh tựa như mặt trời ban trưa, trong chốn vô lâm chính phái được mọi người coi như ngôi sao sáng. Dù là người buôn bán nhỏ hay dân thường tỉnh lẻ không ai là không biết Hoa Thiên Hồng. Suốt hai mươi năm qua, chốn giang hồ bình yên thịnh thế có thể nói hoàn toàn là nhờ công Hoa Thiên Hồng. Nhưng tiếc là đại hiệp trắng niên mất sớm, vào mười năm trước đột nhiên trọng bệnh bạo phát rồi qua đời sau đó, thật sự khiến người ta thương tiếc thờ dài. Bởi vì Lạc Hà Sơn Trang đã không còn quân chuyện trong chốn vô lâm từ hai mươi năm trước, cũng như đã không còn liên lạc qua lại với người trong vô lâm nên trên giang hồ cũng không ai biết được tin tức Thiên Từ Kiếm Hoa Thiên Hồng đã qua đời.

Hoa Văn Long là con trai duy nhất của Thiên Từ Kiếm Hoa Thiên Hồng, xuất thân là Võ Lâm thế gia, thuở nhỏ đã trải qua cuộc sống thiếu gia hưởng thụ con ngon áo đẹp. Tần Uyển Phương, một vị thần y nổi danh chốn giang hồ chính là đại nương, cũng là dì của Hoa Văn Long. Nhị nương Bạch Quân Nghi cũng chính là mẫu thân của Hoa Văn Long, vốn là một mỹ nhân danh tiếng lan khắp giang hồ. Tần Uyển Phương sinh ra ba người con gái, đại tỷ Hoa Mỹ Quyên, nhị tỷ Hoa Mỹ Ngọc và tiểu muội Hoa Mỹ Linh. Ngoài ra, bà nội của Hoa Văn Long chính là Văn Tuệ Vân, dòng dõi của Văn thị phồn hoa một thời. Lại nói trong nhà đều là một ít vú già, nhà hoàn và những tỷ nữ, vốn là cũng có hàng ngũ tráng đinh nhưng từ khi Hoa Thiên Hồng qua đời, Văn Tuệ Vân liền cho tất cả tráng đinh nghỉ việc, vì vậy bây giờ bên trong Lạc Hà Sơn Trang, Hoa Văn Long là nam tử duy nhất, đúng là ví dụ điển hình cho câu “âm thịnh dương suy”.

Hoa Thiên Hồng qua đời lúc Hoa Văn Long vừa tròn sáu tuổi, đến năm nay Hoa Văn Long cũng đã lên mười sáu rồi, bởi vì Hoa Văn Long là hậu duệ duy nhất trong nhà cho nên tất cả mọi người đều hết sức quý trọng. Từ lúc mới ra đời, Bạch Quân Nghi cùng Tần Uyển Phương liền vô cùng thương yêu Hoa Văn Long và chăm sóc tỉ mỉ chu đáo cho hắn, ngâm vào trong miệng thì sợ tan, bưng ở trong tay thì sợ bay đi mất, mọi việc cũng đều thuận theo ý Hoa Văn Long. Đặc biệt là Tần Uyển Phương, tuy rằng năng không phải mẹ ruột của Hoa Văn Long nhưng sự sủng ái của nàng dành cho hắn không thua kém chút nào với mẹ ruột Hoa Văn Long là Bạch Quân Nghi.

Hoa Văn Long cùng Bạch Quân Nghi ở tại Doanh Viên, bên trong Doanh Viên này có hoa cỏ đủ các sắc màu rực rỡ, có ong bướm vờn quanh, có hòn non bộ vô cùng khéo léo, có hồ nước nhỏ sóng biếc nhận nhạo, hành lang theo địa thế mà lượn quanh, từng viên đá cuối lát thành con đường mòn nối liền các nơi trong vườn hoặc thấy trúc bao quanh, hoặc tiểu viện thiết kế độc đáo và tháp thoảng những khóm hoa tinh nhã, ở trong Doanh Viên mỗi người đều có tiểu viện của mình, mọi người trong nhà đều hết mực yêu thương, săn sóc và sủng ái gấp nhiều lần đối với Hoa Văn Long.

Từ nhỏ Hoa Văn Long đã cùng ngủ chung với mẫu thân Bạch Quân Nghi, nhưng mà từ lúc Hoa Văn Long tròn tám tuổi, không biết vì sao mà cứ mỗi buổi tối sau khi lên giường, Bạch Quân Nghi cứ mãi ngẩn ngơ nhìn Hoa Văn Long, sau một lúc thì ôm hôn, lại còn thường xuyên vuốt ve trên dưới cả người Hoa Văn Long, có lúc ngay cả bảo bối dưới quần nàng cũng không bỏ qua, mỗi ngày đều phải bỏ ra một đoạn thời gian dài để sờ bóp, xoa nắn một phen. Bạch Quân Nghi còn thường nói thân thể cảm thấy không được thoải mái và nhờ Hoa Văn Long thay nàng xoa bóp, ở trên người nàng vuốt ve, ấn huyệt, an ủi, săn sóc. Đáng người của nàng đầy đặn, đường cong tru mỹ, da thịt mềm mại bóng loáng mà trần đầy cỏ dãn, khi vuốt ve có cảm giác thoải mái khác thường.

Vào mùa hè năm Hoa Văn Long tám tuổi đã xảy ra một sự việc có ảnh hưởng rất lớn với cuộc sống của hắn, khiến cho Hoa Văn Long suốt cả đời đều khó mà quên được. Đêm hôm đó, sau khi Hoa Văn Long cùng Bạch Quân Nghi lên giường đi ngủ, nàng vẫn như mọi ngày không thể thiếu được phải nhờ Hoa Văn Long tiến hành hôn, vuốt ve, đám bóp. Được một lúc thì Bạch Quân Nghi nói bụng của nàng không được thoải mái, để cho Hoa Văn Long xoa xoa trên vùng bụng. Kết quả là Hoa Văn Long nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng Bạch Quân Nghi, cảm thấy bụng nhỏ của nàng tròn trịa, mềm mại bóng loáng, co dãn mười phần, vuốt ve vô cùng thoải mái và Bạch Quân Nghi cũng lộ ra bộ dạng vô cùng thư sướng.

Bàn tay Hoa Văn Long vuốt ve lên xuống, bắt từ bắt giác đã trượt xuống dưới hông Bạch Quân Nghi, cách tiểu khố chạm đến một vật có nhiều lông mao rối bù, thứ đó mềm nhũn như một cục thịt và ẩm áp như một chiếc bánh bao hấp, không giống với bảo bối của Hoa Văn Long. Bạch Quân Nghi không hề phòng bị việc Hoa Văn Long sờ đến nơi đó, “A” một tiếng duyên dáng kêu to, gương mặt xuân sắc phớt hồng, ánh mắt thoảng hiện một tia quyến rũ, hai chân cũng thoảng cái cẳng cẳng duỗi thẳng ra.

Hoa Văn Long ngây ngốc hỏi: “Mẫu thân, người sao lại không giống với Long nhi?”

Bạch Quân Nghi vừa nghe thì “Phốc xuy” cười khúc khích: “Long nhi, người đúng là tiểu tử ngốc, hỏi gì không hỏi lại đi hỏi cái này đây? Thôi cũng được, mẫu thân liền giải thích cho người, tránh cho người sau này trưởng thành cái gì cũng không hiểu, ra ngoài lại làm trò cười cho thiên hạ. Bảo bối của người là bảo vật chỉ riêng đàn ông mới có, nữ nhân chúng ta là không thể có cái thứ kia.”

“Vậy nữ nhân các người có cái gì?” Hoa Văn Long tiếp tục hỏi.

“Người quân chúng ta có cái gì làm chi? Đó hình như không phải là chuyện của người a?” Bạch Quân Nghi cố ý trêu chọc Hoa Văn Long.

“Mẫu thân, hay là người để cho Long nhi xem một chút đi.” Hoa Văn Long đưa ra một cái thỉnh cầu làm Bạch Quân Nghi không thể tin được.

“Xi, đi chết đi, tiểu tử thôi, người dám cả gan đánh chủ ý lên người mẫu thân à.” Bạch Quân Nghi gương mặt phiểm hồng có phần xấu hổ ngượng ngùng.

“Cái gì là ‘dánh chủ ý lên người mẫu thân?’ Long nhi không hiểu, mẫu thân để cho Long nhi nhìn một chút đi mà, van cầu người a... Không phải người nói là sợ Long nhi trưởng thành cái gì cũng không hiểu, đi ra ngoài sẽ làm trò cười cho thiên hạ sao? Người không để cho Long nhi nhìn, vậy thì chẳng phải là không để cho Long nhi hiểu sao? Van cầu người, Mẫu thân a, để cho Long nhi nhìn một chút đi.” Hoa Văn Long lòng hiếu kỳ nổi lên, liên tục đưa ra lời cầu khẩn.

Bạch Quân Nghi lúc đầu còn chưa đồng ý cho Hoa Văn Long nhìn, nhưng gặp Hoa Văn Long kiên nhẫn cầu khẩn không chịu bỏ, nàng bị hắn dày dũa hết mực, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng hắn, nhưng nàng vẫn phải dặn dò: “Nhìn thì được phép, nhưng người ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể để cho người khác biết được chuyện này.”

“Được, mẫu thân, Long nhi bảo đảm sẽ không nói với bất kỳ ai.” Bạch Quân Nghi đứng dậy cởi áo lót ra rồi nằm xuống giường, lại đưa Hoa Văn Long đến giữa hai chân rồi nàng mới nói: “Xem đi, người hãy nhìn cho vừa ý, dù sao năm đó người cũng chính từ nơi đó mà đi ra ngoài, khi đó cũng đã thấy qua, chỉ có điều người tuyệt đối không nhớ rõ thôi. Người tên tiểu tử thôi này, thật là đem mẫu thân quấy cho đến chết, mẫu thân làm thế nào mà lại đụng phải người tên tiểu oan gia này, vừa thấy người mẫu thân liền không thể nhìn được gì nữa.”

Khi đó Hoa Văn Long chỉ mới tám tuổi, còn chưa biết thưởng thức ngọc thể dụ hoặc mê người của Bạch Quân Nghi, chỉ nhìn một chút ở giữa hai chân nàng, có gò mu âm hộ đầy đặn nhỏ lên trông giống như nửa chiếc bánh bao lớn mềm mại vừa mới ra lò, âm mao không dài nhưng lại rất nhiều, rậm rạp, rồi tung mà bảo lấy toàn bộ âm hộ mấp mấp nhỏ lên cao vút, ở giữa có một khe thịt nhỏ nhỏ như ẩn như hiện, đỏ hồng trông rất là mê người, khe thịt nhỏ đó có một chút ướt ướt, còn phảng phất như bốc lên hơi nóng hừng hập.

“Mẫu thân, thứ vật của nữ nhân các người gọi là cái gì? Sao trông đẹp mắt như vậy?”

“A, hảo tiểu tử, người còn nhớ như vậy mà đã biết thưởng thức vật kia của nữ nhân rồi? Vật này của nữ nhân chúng ta được gọi là âm hộ, dân gian còn gọi là tiểu huyết.” Bạch Quân Nghi giải thích cho Hoa Văn Long mà gương mặt đỏ rực lên giống như hoa đào nở rộ.

Có lẽ năng sợ Hoa Văn Long không hiểu nên đã ngồi dậy, lấy tay lật tới lật lui âm hộ xem như hiện vật để giảng giải cho Hoa Văn Long:

“Này một đám lông, cùng đàn ông các người giống nhau đều gọi là âm mao, phía dưới vùng bụng nhỏ ra một khối này gọi là mu âm hộ, phía dưới mu âm hộ này có hai mảnh thịt non tách ra được gọi là mép ngoài. Lại tách ra hai mảnh mép ngoài này thì thấy bên trong có hai mảnh thịt căng non, căng kiêu diễm gọi là mép trong. Tách ra mép trong, nơi này có hai cái lỗ nhỏ, cái đó gọi là cửa hang là bởi vì bên trong đều có nhúc nhúc, phía trên cái hang động gọi là niệu đạo, bên trong động là đường nước tiểu thoát ra, là con đường mà nữ nhân đi tiểu. Phía dưới cửa hang lớn hơn một chút gọi là miệng âm đạo, âm đạo cũng dùng khi sinh ra những tiểu hài nhi. Chỗ hội hợp của hai cánh mép trong có một viên thịt kiêu diễm, tươi đẹp gọi là âm vật, nó là địa phương mẫn cảm nhất trên người nữ nhân chúng ta.”

Vừa nói, Bạch Quân Nghi còn dùng ngón tay khẽ nhẹ phía dưới âm vật, ấy vậy mà âm vật đã có chút phát hồng cương phồng lên rồi.

“Mẫu thân, tại sao nam nữ lại có cơ thể không giống nhau chứ?” Hoa Văn Long không hiểu hỏi.

“Long nhi ngoan, đó là kiệt tác sáng tạo của trời cao, cũng là nguồn vui sướng lớn nhất trong cuộc sống. Nữ nhân chúng ta sinh ra có một cái nhúc nhúc, đàn ông các người lại có một cây nhục còn cứng rắn, chính là để cho đàn ông các người tới cắm vào bên trong nữ nhân chúng ta, cái này gọi là giao hoan. Đây là chuyện vui vẻ nhất trong cuộc sống, có như vậy thì nhân loại mới có thể trường tồn, chúng ta mới có thể duy trì dòng dõi, tiểu hài nhi mới có thể từ trong nhúc nhúc này mà sinh ra.”

“Long nhi chính là từ bên trong nhúc nhúc của mẫu thân mà sinh ra sao?”

“Đĩ nhiên rồi, ta là mẫu thân của người, người không từ trên người của ta sinh ra thì là từ trên người ai của sinh ra được? Thời điểm sinh người ra cũng làm mẫu thân đau muốn chết rồi.”

“Tại sao hả, Mẫu thân?”

“Tại sao? Người còn có mặt mũi mà hỏi à, người nghĩ thử xem, thời điểm người sinh ra, mặc dù còn rất nhỏ nhưng cũng là một khối to và cứng rắn, từ bên trong âm đạo gió thổi không lọt của mẫu thân mà cứng rắn rặn đi ra thì sao có thể dễ chịu được?” Bạch Quân Nghi cố ý nghiêm mặt.

“Mẫu thân, người chịu khổ, tạ ơn người, Long nhi nên báo đáp người như thế nào đây?” Dù mới tám tuổi nhưng Hoa Văn Long đã hiểu được hiểu kính mẫu thân Bạch Quân Nghi rồi.

“Nhĩ từ ngốc, lúc hạ sinh người mẫu thân nào có cái đạo lý để cho người báo đáp? Ta không cần người báo đáp gì cả, chỉ cần người yêu thương và hiểu kính mẫu thân là được.” Bạch Quân Nghi ôn nhu cười, thật sự là hiền hậu và hòa ái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 2: Mẫu tử ân ái mây mưa (2)

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Tệ Bạc.

Biên: Lạc.

“Mẫu thân, Long nhi đương nhiên yêu mẫu thân, đương nhiên hiếu kính mẫu thân.” Hoa Vân Long nghe Bạch Quân Nghi nói xong, lấy tay nhẹ nhàng sờ lên tiểu huyết xinh xắn của nàng, cảm thấy thật mềm mại, bên trong lại hơi có chút cứng rắn, không giống lần đầu đụng phải, lại hỏi: “Mẫu thân, sao lại trở thành cứng như vậy rồi?”

“Xú tiểu tử, còn không phải do ngươi trêu chọc hay sao? Thứ này của nữ nhân, thời điểm có ham muốn tình dục cũng sẽ có chút cứng lên mà bành trướng, cái này là cùng đạo lý với vật kia của nam nhân các ngươi, lúc kích dục có thể cương cứng như thiết, trướng lớn chừng gấp đôi bình thường.”

“Mẫu thân, tại sao cái bảo bối này của Long nhi lại không cứng rắn lên? Còn có, vì sao Long nhi lại không có âm mao?”

“Nhì từ ngốc, ngươi còn nhỏ, chờ ngươi trưởng thành, âm mao liền sẽ mọc ra, đến lúc đó, ngươi cũng sẽ có ham muốn tình dục rồi, có cái ham muốn tình dục kia, bảo bối cũng sẽ cứng cói. Hơn nữa, mẫu thân cam đoan, cái đồ vật này của ngươi cứng rắn đứng lên có thể so với người khác đồ sộ hơn gấp bội.”

“Cái gọi là ‘ham muốn tình dục’ kia là cái gì? Vì sao Long nhi hiện tại không có?” Hoa Vân Long lại hỏi.

“Dù cho ngươi đã có giao hoan dục vọng rồi thì ngươi vẫn còn nhỏ, làm sao có được, người lớn mới có ham muốn tình dục.”

“Nguyên lai là như vậy a. Mẫu thân, người nơi đây hiện tại có chút cứng cói, theo như lời ngày nói, là có ham muốn tình dục rồi, nói cách khác người là muốn?” Hoa Vân Long vuốt âm hộ Bạch Quân Nghi hỏi.

“Ngươi nằm mơ đi, ngươi làm sao có thể lấy bộ dạng như vậy hỏi mẫu thân? Ta là mẹ ruột của ngươi a.” Bạch Quân Nghi có chút tức giận.

Hoa Vân Long tranh thủ thời gian an ủi Bạch Quân Nghi nói: “Mẫu thân, Long nhi đâu có đùa giỡn người, người đừng giận Long nhi a.” Hoa Vân Long bò tới trên người Bạch Quân Nghi làm nũng.

“Mẫu thân biết rõ người là đang cùng mẫu thân nói giỡn, mẫu thân không trách ngươi, nào có ai làm mẫu thân lại cùng nhì từ so đo đây? Xú tiểu tử, ngươi thật là một tên trời sinh phong lưu, còn nhỏ như thế đã đùa giỡn nữ nhân, hơn nữa đùa giỡn lại là mẹ ruột của ngươi.” Bạch Quân Nghi cũng cùng Hoa Vân Long vui đùa.

“Mẫu thân, Long nhi không phải đùa giỡn người, Long nhi là thật sự quá yêu người. Đứng rồi, người không phải nói nam nhân dùng nhục còn chọc vào nhục động nữ nhân là chuyện rất vui sướng trong nhân gian sao? Chỗ đó của người cứng lên không phải nói rõ người cũng có ham muốn? Người còn nói là để cho Long nhi trêu chọc, ý kia không phải nói người cũng muốn cùng Long nhi sao? Vậy hãy để cho bảo bối của Long nhi đâm vào trong chỗ đó của người, để cho người đạt được vui vẻ lớn nhất trong cuộc sống như lời người nói. Long nhi dùng cái này để báo đáp người, được không?” Hoa Vân Long đột nhiên nảy ra ý khác.

“Ngươi nằm mơ đi, ngươi tiểu tử này sao có thể hạ lưu như vậy?” Bạch Quân Nghi thật sự nổi giận rồi, một cái tát đánh vào trên mặt Hoa Vân Long.

Từ nhỏ Hoa Vân Long đã được Bạch Quân Nghi cùng Tần Uyên Phụng các nàng nuông chiều rồi, chưa từng có người đánh qua Hoa Vân Long dù chỉ một cái, đây là lần đầu tiên Bạch Quân Nghi đánh Hoa Vân Long. Hoa Vân Long sợ hãi quá bật khóc, bụm mặt hỏi: “Mẫu thân, người sao lại đánh Long nhi? Long nhi nói sai cái gì hay sao?”

Bạch Quân Nghi vừa thấy Hoa Vân Long khóc, cũng hối hận rồi cảm thấy đau lòng, vuốt mặt Hoa Vân Long hỏi: “Đến để cho mẫu thân nhìn xem, mẫu thân đánh người đau lắm sao? Long nhi không khóc, Long nhi không khóc, là mẫu thân không tốt, người còn chưa hiểu chuyện, không phải có ý ô nhục mẫu thân, mẫu thân không nên đánh người, là mẫu thân có lỗi.” Bạch Quân Nghi nói xong, hôn lấy nơi Hoa Vân Long bị đánh đau, bản thân cũng khóc.

Hoa Vân Long vừa thấy Bạch Quân Nghi khóc, lập tức nổi lên hiếu tâm, liền nín khóc, lại đi an ủi Bạch Quân Nghi: “Mẫu thân, người đừng khóc, Long nhi sẽ không khóc nữa, người cũng đừng khóc.”

Bạch Quân Nghi thấy Hoa Vân Long nín khóc, cũng ngưng thút thít nín non, lại ôn nhu dùng môi hôn lên khuôn mặt đầy nước mắt của Hoa Vân Long: “Tốt, chúng ta đều không khóc.”

Hoa Vân Long lại cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Mẫu thân, người vừa rồi đánh ta, đó là vì Long nhi nói sai cái gì sao? Long nhi không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn báo đáp người.”

“Ngươi nằm mơ đi, nào có kiểu báo đáp nào như vậy? Mẫu thân nói là để ngươi trêu chọc, không lẽ là muốn cùng ngươi sao? Ta là mẹ ngươi, là của mẫu thân thân sinh của ngươi, ngươi tiểu tử này sao lại có thể muốn mẹ ruột của mình?” Bạch Quân Nghi lại khẽ đánh lên mặt Hoa Vân Long, bất quá lần này cùng lần trước không giống nhau, lại ôn nhu, lại hiền lành, tựa như vuốt ve mặt Hoa Vân Long, tiếp theo chính nàng cũng cười ha ha.

“Không a, không a, tại sao Long nhi không thể? Tại sao người là mẫu thân, Long nhi không thể cùng người làm sự tình đẹp để như vậy? Không phải người nói cái kia là loại chuyện rất vui sướng trong nhân gian sao?”

“Nhìn ngươi gấp đến độ nào kia kia, mẫu thân chỉ là trêu chọc ngươi. Mẫu thân nói cho ngươi biết, ngoại trừ phu thê ra, thân nhân của mình là không thể làm chuyện loại này, đặc biệt là có liên hệ máu mủ trực hệ, càng là không thể, như chúng ta là quan hệ thân sinh mẫu tử thì càng không thể rồi.”

“Tại sao đối với thân nhân của mình thì không thể làm chuyện loại này? Còn cùng người khác làm lại có thể là loại ý tứ gì? Chẳng lẽ cổ nhân định ra thì chúng ta nhất định phải tuân theo sao?”

Bạch Quân Nghi nghe xong, lại bị Hoa Vân Long chọc cười: “Ngươi cái tiểu yêu tinh này, thật sự là kỳ lạ quý hiếm cổ quái, ngươi từ nơi nào lại có nhiều nguyên biện như thế?”

“Mẫu thân, Long nhi thật sự rất muốn cùng người...” Nói đến đây, Hoa Vân Long lại hỏi: “Mẫu thân, cùng người làm loại chuyện đó, gọi là gì?”

“Giao hoan.” Bạch Quân Nghi thuận miệng nói ra, mặt lập tức ửng hồng.

“Mẫu thân, Long nhi thật sự rất muốn cùng người. Long nhi quá yêu người, nếu người nói có chuyện vui sướng như vậy, tại sao không cho Long nhi cùng mẫu thân yêu dấu làm chuyện loại này? Long nhi thật sự tưởng tượng không ra vì sao có thể cùng những người khác làm chuyện vui sướng như thế. Long nhi không đem vui vẻ hiến cho mẫu thân yêu dấu thì hiến cho ai? Mẫu thân, Long nhi quá yêu người, thật sự quá yêu người, Long nhi không biết lý khai mẫu thân thì Long nhi sẽ sống sao.” Hoa Vân Long nằm ở trên người Bạch Quân Nghi làm nũng.

Bạch Quân Nghi nghe vậy thì cảm thấy vô cùng chấn động, ôm đầu Hoa Vân Long, thâm tình nhìn Hoa Vân Long chăm chú, sợ run cả buổi, lại hôn Hoa Vân Long thoảng một phát, nói: “Hào hải tử của ta, ngươi đối với mẫu thân thật tốt, ngươi yêu mẫu thân như thế, thật làm cho mẫu thân cực kỳ cảm động, mẫu thân cũng sẽ không ly khai ngươi, mẫu thân sẽ yêu ngươi hơn. Được rồi...” Nói đến đây thì ngừng lại, giống như muốn hạ quyết tâm, nhìn ra được tư tưởng của nàng đầu tranh rất kịch liệt.

Nhưng mà Bạch Quân Nghi dù sao cũng là có huyết thống Miêu Cương, làm việc từ trước đến nay không theo chính đạo. Cuối cùng, nàng hạ quyết tâm, nói: “Tốt, chúng ta liền bắt cứ giá nào rồi, bất quá, hiện tại ngươi còn nhỏ, còn không thích hợp làm chuyện loại này, vậy rồi ngươi không phải nói bảo bối của ngươi không cứng lên được sao? Bảo bối sẽ không cứng rắn thì sao thành tài trong chuyện kia đây?”

“Tại sao làm không được?” Hoa Vân Long chen lời nói.

“Nhì từ ngốc, cái gì cũng không hiểu, còn muốn cùng mẫu thân hợp thân. Mẫu thân nói cho ngươi biết, âm đạo nữ nhân lúc bình thường là bị kín đấy. Thời điểm có ham muốn tình dục, bởi vì sung huyết mà bành trướng, vậy là căng chặt hơn, tiểu bảo bối của ngươi không cứng rắn đứng dậy, lại gần như thế, nhỏ như thế, làm sao có thể đi vào? Coi như là mẫu thân đã sinh hạ hài tử, âm đạo đã nở lỏng, ngươi cũng khẳng định không đi vào được, chứ đừng nói chỉ là xử nữ, âm đạo rất chặt, chỗ động khẩu còn có màng trinh chống đỡ, ngươi càng là tiến vào không nổi.” Bạch Quân Nghi kiên nhẫn giảng giải cho Hoa Vân Long, cho thân sinh nhì từ của mình một khóa giáo dục vỡ lòng.

“Cái gì là gọi xử nữ, màng trinh a? Màng trinh của người ở nơi nào? Lại để cho Long nhi nhìn xem.”

“Xử nữ nếu không có để nam nhân làm qua, màng trinh chính là tiêu chí của xử nữ, mẫu thân sớm đã không còn là xử nữ rồi, ta đã sinh ra nhì từ là người, làm sao còn màng trinh đây? Đó là một tầng màng mỏng, sinh trưởng ở miệng âm đạo của nữ nhân, là một tầng bình chướng trong âm đạo nữ nhân. Bảo bối của nam nhân muốn cắm vào trong âm đạo nữ nhân, nhất định phải từ màng trinh đi qua đầu tiên, vào rồi sẽ làm màng trinh rách ra, nữ nhân sẽ chảy một ít máu. Màng trinh vừa vỡ, nữ nhân này liền từ thiếu nữ biến thành nữ nhân chân chính, ngươi xem, mẫu thân nói đây...”

Nói xong, Bạch Quân Nghi đẩy ra mếp âm vật của chính mình, chỉ vào, sau đó để cho Hoa Vân Long nhìn: “Cái này là màng trinh bị cha ngươi phá lưu lại vết tàn. Sau này ngươi muốn cùng nữ nhân chơi đùa, có thể từ trên điểm này phán đoán rằng có phải xử nữ hay không, có thể phối hợp với ngươi hay không. Được rồi, không cần nói nhiều nữa, mẫu thân nói cho ngươi biết, hiện tại ngươi tuyệt đối không thành đấy. Tiểu tử ngốc, chờ ngươi lớn lên, chờ ngươi sau năm mười sáu tuổi, chính thức trưởng thành, mẫu thân nhất định cho ngươi. Long nhi, vì cảnh giới vỡ học của ngươi ngày sau, trước mười sáu tuổi nhất định không thể phá thân, ngươi có thể đáp ứng không?”

“Mẫu thân, Long nhi nghe lời người.” Hoa Vân Long hướng Bạch Quân Nghi thề.

“Tốt rồi, chúng ta nên ngủ, chuyện tối hôm nay ngươi ngàn vạn không thể đi ra ngoài nói lung tung, chỉ có người biết ta biết, không thể để cho người thứ ba biết, bằng không, mẫu thân sẽ không có cách nào làm người rồi, liền chỉ có một con đường chết thôi.” Bạch Quân Nghi dặn dò Hoa Vân Long.

“Mẫu thân, người yên tâm, cho dù có bị đánh chết thì Long nhi cũng sẽ không nói.”

Bất quá từ sau đêm hôm đó, Hoa Văn Long cùng với Bạch Quân Nghi tách ra, Bạch Quân Nghi là sự ảnh hưởng tới tiến độ luyện công của Hoa Văn Long. Vì chiếu cố Hoa Văn Long, Bạch Quân Nghi sai một tiểu nha hoàn, tên là Tiểu Oanh, hầu hạ Hoa Văn Long. Nàng lớn hơn Hoa Văn Long hai tuổi, rất nhiệt tình, lại lạnh lợi, khéo hiểu lòng người, lớn lên cũng sẽ rất xinh đẹp, Hoa Văn Long rất hài lòng. Bất quá, Hoa Văn Long lúc ấy còn không biết rõ Bạch Quân Nghi vì cái gì không đáp ứng yêu cầu của mình, về sau hắn trưởng thành, mới chậm rãi minh bạch.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Mẫu tử ân ái mây mưa (3)

g cách cao nhàn thâu xưa, khằng khái kết nghĩa anh hùng, phóng khoáng duỗi kiếm khắp giang hồ. Kiếm và tên của Hoa Văn Long hẳn sẽ truyền đến khắp mọi hang cùng ngõ hẻm, mỗi một người khi nhắc tới hắn thì sâu trong ánh mắt đều hiện lên ánh sáng kính ngưỡng, cảm thấy kiểu ngạo khi khoe với thân nhân bằng hữu đã từng gặp qua hắn ở đâu đó, thêm dầu thôi mới đưa hắn trở thành con người trong truyền thuyết và cổ tích, hắn càng làm lay động vô số trái tim, hàng đêm đều đi vào giấc mộng hoài xuân của những nữ hiệp giang hồ hay tiểu nữ tư...

Hoa Văn Long hướng mắt nhìn về phía ánh chiều tà chiếu vào khoảng không, mây xuân nhẹ nhàng trôi, dù loại phong cảnh bao la hùng vĩ mà sâu sắc, hẳn cứ mơ tưởng viễn vông như vậy, từ cảm thán thời gian tuổi tác trôi qua, nhân sinh như một giấc mộng cho đến rơi vào ý nghĩ mơ màng ngày sau hành tẩu giang hồ.

Hoa Mỹ Linh ngoan ngoãn đưa một túi hôn một cái trên gò má của Hoa Văn Long, nhu thuận mà tựa đầu xuống một bên cổ của hắn, trong lúc nhất thời nhiệt độ người ngọc dưới ngực tăng cao, hơi thở như lan, từng tia hương thơm thiếu nữ nhàn nhạt truyền vào mũi. Từ nhỏ đến lớn, Hoa Mỹ Linh cùng Hoa Văn Long đều có tình cảm rất tốt, lúc còn nhỏ theo lời mẫu thân nàng Tần Uyên Phụng chính là cả ngày lẫn đêm đều đi theo hầu hạ bên người ca ca. Bấy giờ thoảng một cái đã sắp mười lăm tuổi rồi, ông trời càng ở trên người nàng thì triển nhiều thứ phép thuật, tiểu nha đầu năm đó nay đã trở thành tiểu mỹ nhân duyên dáng yêu kiều với dung nhan tinh xảo, ngọc thể lung linh mê hoặc, đường cong lồi lõm lộ ra, giống như nụ hoa ngọc lan hàm chứa bao năm, mang theo khí tức thanh xuân tươi trẻ, trong sáng, tràn đầy hương thơm và sức sống. Dù lớn rồi nhưng vẫn như củ thích cùng Hoa Văn Long gần gũi vượt giới hạn như vậy, không hề kiêng kỵ một chút nào.

Hoa Văn Long gối ở trên đùi tiểu muội mình, từ sau gây chuyện đến cảm giác mềm mại mà cũng tràn đầy cơ đàn thì khen nàng không uống công luyện tập khinh công nhiều năm như vậy, bấp dùi tràn đầy sung mãn bền chắc, trời sinh chính là một cái gối đầu tốt. Hoa Mỹ Linh cười vờ mũi hắn, nét mặt của nàng cùng thời điểm lúc đầu ôn hòa đã hơi khác, vẫn nụ cười ngọt ngào ấy nhưng có thêm mấy phần ngượng ngùng, thanh âm cũng ngày càng nhẹ nhàng.

Hoa Mỹ Linh ngưng mắt nhìn Hoa Văn Long, biểu cảm có phần kỳ quái, tựa như đang nhìn một thứ gì đó mà nàng vô cùng yêu quý, ánh mắt ôn nhu và tràn đầy tình cảm nồng nàn. Bốn mắt nhìn nhau, mặt của nàng tựa như càng phát hồng thắm, nhưng ánh mắt lại không có một chút nao núng. Nàng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán Hoa Văn Long một cái. Đợi nàng ngẩng đầu lên, Hoa Văn Long hướng mắt nhìn thẳng vào sâu trong ánh mắt lung tung đang trốn tránh của nàng, trong lòng thoảng động đã hiểu được rồi.

Hoa Văn Long chỉ lẳng lặng nằm mà không nói câu nào, lại như cười mà không cười nhìn Hoa Mỹ Linh. Nàng khẩn trương cười trừ nhưng đã thẹn thùng đến đó cả mang tai, giống như một hài tử làm nên chuyện sai trái vậy. Hoa Văn Long nháy mắt mấy cái, sau đó nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Kỳ thật Hoa Văn Long vốn đã không ngủ được, trái tim trong lồng ngực bình bịch nhảy loạn. Hoa Mỹ Linh cũng không dám mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng thở dốc thay đổi ngày càng gấp rút hơn. Nàng đưa tay ôm đầu Hoa Văn Long muốn chuyển đổi vị trí. Nàng tựa như bản khoan, do dự suốt một lúc, sau đó mới ôm đầu Hoa Văn Long đặt ở một địa phương khác trên thân thể.

Hoa Văn Long chỉ cảm thấy đầu mình được Hoa Mỹ Linh giữ lên hai cánh tay ôm thật chặt, sau đó chỗ gây liên chạm tới một một địa phương càng thêm mềm mại, tựa như là gối trên hai luồng sóng, khẽ động một cái nhẹ sóng liền thay đổi hình dáng hướng hai bên mở rộng ra. Hoa Văn Long tâm động một cái liền hiểu được đó chính là bầu ngực trắng nõn của thiếu nữ, trong phút chốc miệng khô lưỡi đắng, tim đập ga tót, máu nóng chảy nhanh, nhục còn dưới hạ thể thoảng cái liền dựng thẳng lên rồi.

Hoa Văn Long xoay vai nghiêng đầu một cái, gương mặt cách quần sam áp sát vào nửa bên bầu ngực trắng nõn của Hoa Mỹ Linh, chớp mũi lại lay động nhẹ nhàng ma sát với bầu ngực còn lại. Sau đó hắn giả vờ như điều chỉnh tư thế nằm ngủ để đầu không an phận mà liên tục lắc lư lay động, tận lực cảm thụ hai luồng sóng mềm mại đàn hồi kia. Bình bịch bình bịch... nhịp tim đập của nàng lúc này có thể so với nhịp trống dồn dập và càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh, Hoa Mỹ Linh chắc chắn hiểu được ý đồ không tốt của Hoa Văn Long. Nhưng nàng không có né tránh, ngược lại còn ưỡn thẳng ngực, hai tay càng ôm chặt hơn. Hoa Văn Long biết được nàng đã dùng hết sự can đảm nên mới có thể làm được như thế, chắc chắn lúc này biểu cảm của nàng rất là hấp dẫn đáng xem, nhưng đáng tiếc Hoa Văn Long hẳn không thể thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Mẫu tử ân ái mây mưa (4)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Hoa Văn Long kiểm chế xung động mãnh liệt của bản thân bằng cách ngồi dậy, một chiều đem Hoa Mỹ Linh đè ép lên trên tảng đá lớn, xốc lên váy hồng và dùng bàn tay trực tiếp nhào nặn bầu ngực trắng nõn còn hơi nhỏ của nàng. Hắn không dám chuyển động nửa mà lẳng lặng nằm ở trong ngực Hoa Mỹ Linh. Nhịp tim bình bịch của nàng cũng bắt đầu chậm lại, dần dần an tĩnh lại. Đường như cây rừng phủ bóng che rợp, gió đêm mát mẻ thoáng thoảng trên thân bọn hắn, trận trận cảm giác thoải mái thấm vào tận ruột gan. Còn trùng ở khắp mọi nơi liên tục ngấm xương, xa xa truyền tới mấy tiếng chim hót dài ngắn thấp cao. Ánh sáng, hình bóng, âm thanh, khắp mọi nơi vẫn tràn đầy khí tức mùa xuân tạo thành một đêm yên lặng mà hoa mỹ ở Văn Trung Sơn.

Tĩnh dậy, mặt trời đỏ đã chiếu khắp mọi khung cửa sổ, đã sắp vào buổi trưa rồi. Hoa Văn Long kêu lớn không tốt rồi vội vàng trở mình một cái muốn đứng dậy. Chợt nghe cánh cửa bị người đẩy ra kêu cọt kẹt một tiếng, Hoa Mỹ Linh tiến vào. Thấy Hoa Văn Long thức dậy, dung nhan của nàng như xuân hoa chợt tiét.

"Hi hi hi, đại ca lười biếng cuối cùng cũng ngủ dậy rồi, không biết xấu hổ, thật là không biết xấu hổ..."

"Đi đi nhanh, hai ngày này luyện công mệt nhọc nên ta phải nghỉ nhiều một lúc. A? Các người sao lại không đánh thức ta?"

"Người ta sáng sớm đã muốn tới gọi huynh, nhưng Mẫu thân nói huynh hai ngày này luyện công đã mệt mỏi rồi nên dặn dò ta đừng gọi, để cho huynh ngủ thêm một lát, người ta một mực chờ đợi huynh ngủ dậy nhưng mà huynh chính là ngủ như chết vậy." Hoa Mỹ Linh thanh âm nhỏ dần, sắc mặt phấm hồng, trông kiểu điểm như đoá hoa hồng vậy, trong ánh mắt đã tràn đầy nhu tình. Miệng nhỏ mím mà bĩu môi, khóe miệng lại như cũ lộ ra ý cười ngọt ngào.

Ồi, đúng là tiểu nữ tử mới biết yêu a, yêu một người là yêu đến khổ cực như vậy, Hoa Văn Long không khỏi có một chút cảm động: "Mỹ Linh, tới đây nào."

Gương mặt Hoa Mỹ Linh càng đỏ hồng hơn rồi, "Đề làm cái chi? Ta không qua."

"Tới đây nào, để ca ca cùng người nói vài lời..."

"Đứng ở chỗ này cũng có thể nói, vì cái gì phải là đi qua mới nói được?" Hoa Mỹ Linh dựa cửa phòng, gương mặt đỏ ửng, ánh mắt then thừng như không dám đụng chạm cùng Hoa Văn Long, nàng nhất quyết không chịu qua, tới hôm trước tiểu nữ tử lớn mật thể hiện cảm tình đã hoàn toàn biến đầu mất. Nàng chắc chắn biết được Hoa Văn Long muốn làm gì, thanh mai trúc mã trưởng thành cùng một chỗ sao mà không biết được ý của người đó? Nhìn thấy nàng lộ ra bộ dáng thanh tú vừa then vừa mừng, Hoa Văn Long cảm thấy thật buồn cười nhưng trong tâm can cũng ngòn ngọt.

"Được thôi, nếu người không tới thì ta cũng không rời khỏi giường."

"..." Đã lớn như vậy mà vẫn còn ần ăn, nếu là khác người chắc chắn không thể chịu được rồi. Nhưng Hoa Văn Long từ trước đến giờ cũng đều như vậy, Hoa Mỹ Linh cũng đã quá quen thuộc với việc này. Nàng vô kể khà thì, chỉ có thể lếc mắt trừng Hoa Văn Long một cái rồi nhận mệnh đi tới bên giường. Trước khi đi còn chủ động đem cửa phòng khép lại chặt chẽ, tất nhiên là đã có lòng chuẩn bị.

Hoa Văn Long ngồi ở trên giường, giang hai tay ôm nàng vào lòng rồi nhanh chóng hôn vào trên đôi môi nàng. Hoa Mỹ Linh ngoan ngoãn nằm trong ngực Hoa Văn Long không gây gổ chút nào, ưm một tiếng yêu kiều và hồ hấp bắt đầu trở nên nặng nhọc. Thấy nàng nhu thuận như thế thì một luồng dục hỏa bành trướng trong lồng ngực Hoa Văn Long, bàn tay hắn cách quần áo áp sát lên nhũ hoa trên bầu ngực Hoa Mỹ Linh mà bóp mạnh một trận, từ bàn tay truyền đến một cảm giác mềm mại ấm nóng vô cùng thư sướng, lại thấy như chú bò câu nhỏ nằm trong bàn tay giặt giặt, đồng thời môi hắn cũng dán sát vào trên đôi môi kiều diễm của nàng.

Rời khỏi đôi môi Hoa Mỹ Linh, đưa mắt nhìn người ngọc trong ngực. Nàng hai mắt nhắm nghiền, lông mi cao vút liên tục lay động, gương mặt kiểu điểm như muốn chảy ra nước. Từng ngụm khí tức thiếu nữ ngọt thơm như lan phả

vào trên mặt Hoa Văn Long. Hần nhận ra bàn tay vẫn còn đặt trên bầu ngực của tiểu muội, đưa tay ra mà cảm thấy nuối tiếc. Trước khi thả ra không nhin được mà nắn bóp thêm vài cái, thật sự lưu luyến a.

Hoa Mỹ Linh dường như phát giác ra Hoa Văn Long có hành động khác hẳn, mắt tròn mớ ra mà ngờ ngách nhìn Hoa Văn Long, hẳn hồn nhe lên gương mặt của nàng và nói: "Hôm nay chỉ đến đây thôi tiểu nữ hài, coi như là dạy cho người một bài học, về sau đừng có lảm loạn mà hôn nam nhân khác. Thời gian không còn sớm rồi, ta phải nhanh đi gặp mẫu thân."

Thời gian nhanh chóng thoáng cái đã qua ngày nào, Hoa Văn Long mỗi ngày đều khắc khổ luyện công, cuối cùng thì tại một đêm trước khi tròn mười sáu tuổi, hẳn đã luyện công chăm chỉ suốt cả đêm, cuối cùng cũng đã thông được hai mạch "nhâm", "đốc" và đạt đến cảnh giới vô học mà người đời tha thiết ước mơ. Vì vậy vừa mới sáng sớm, Hoa Văn Long đã không thể đợi được mà chạy đến tìm mẫu thân Bạch Quân Nghi.

Lúc Hoa Văn Long mang tin vui đến báo cho Bạch Quân Nghi thì nàng mừng rỡ đem Hoa Văn Long ôm vào trong ngực. Miệng anh đào nhỏ nhắn hôn lên khắp gương mặt anh tuấn trắng ngần của Hoa Văn Long, không biết là vô tình hay cố ý, đôi môi đỏ thắm của Bạch Quân Nghi còn hôn lên cả môi Hoa Văn Long nữa. Trong chốc lát, hai người hai trái tim tiếp xúc liên tục nhảy lên, đôi môi cũng biến hóa như cương dần lên. Hoa Văn Long kinh ngạc tròn mắt nhìn Bạch Quân Nghi, trong đầu Bạch Quân Nghi dường như lướt qua ý nghĩ hồi hận, nàng lập tức đem đôi môi chuyển đi. Hoa Văn Long say mê ngắm nhìn Bạch Quân Nghi mà nói: "Mẫu thân, người có thể lại hôn ta thêm một chút giống như vừa nãy được không?"

Mắt hạnh của Bạch Quân Nghi nhắm lại, trái tim có chút nhảy động lên, run run mà đem môi hồng thom hôn lên môi Hoa Văn Long, Hoa Văn Long chỉ cảm thấy môi Bạch Quân Nghi thật là tuyệt không thể tả, nó mềm mại, ướt át và tràn đầy cơ dãn, khiến cho hẳn có một xung động muốn cắn lên đôi môi ấy. Đặc biệt Bạch Quân Nghi còn thờ ra từng ngụm nhiệt khí ngọt ngào thanh thom khiến người ta si mê.

"A... Đôi môi mẫu thân... Nụ hôn ngọt ngào... Làm ta nhớ thương tới tận bây giờ..."

"Long nhi, người đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng mẫu thân đi." Bạch Quân Nghi mở ra miệng nhỏ lan ra một hương thom ngọt ngào mà dụ hoặc, âm thanh nhỏ nhẹ nói, hai cánh tay trắng hồng mịn màng không xương cũng đưa lên trên cổ Hoa Văn Long mà ôm chặt vào.

Hoa Văn Long dùng sức mà hút đôi môi đỏ mọng của Bạch Quân Nghi, sau đó đưa đầu lưỡi vào trong miệng nhỏ thom tho ướt át của nàng. Đầu lưỡi hẳn ở trong miệng nhỏ Bạch Quân Nghi chuyển động lên xuống trái phải không ngừng, luôn luôn quấn quít đầy đưa một chỗ cùng đầu lưỡi của nàng. Một hồi lâu sau, Hoa Văn Long cảm giác được đầu lưỡi có phản tề đại mới lưu luyến rút lui khỏi miệng nhỏ Bạch Quân Nghi, lúc này thì lưỡi dính hương mềm mại và trơn nhẵn của nàng lại vron ra chui vào trong miệng Hoa Văn Long, đầu lưỡi chuyển động liếm khắp nơi, vào sâu bên trong rồi lại ra bên ngoài, đi khắp vách rồi lại vào trong khoang miệng, Hoa Văn Long cũng nhiệt liệt đáp lại cùng lưỡi dính hương của mẫu thân Bạch Quân Nghi triển miên quán quít.

Ngọc thể của Bạch Quân Nghi run rẩy, nàng càng dùng sức đẩy đưa cùng đầu lưỡi Hoa Văn Long, miệng đối miệng hút lấy hút để nước miếng ngọt trong miệng đối phương, cố gắng tìm đến khoái cảm lớn nhất. Hoa Văn Long ngậm chặt lấy lưỡi dính hương tron nhẵn, tươi non và mềm mại của Bạch Quân Nghi: "A... Đầu lưỡi của mẫu thân thật ngon... Mềm mại ngon ngọt như kẹo đường... Lại không bao giờ hòa tan..." Hoa Văn Long như chiếm đoạt lưỡi dính hương của Bạch Quân Nghi cũng với nước miếng ngọt như mật ong ở phía trên, từng ngụm từng ngụm mà nuốt xuống cuống họng.

Đôi mắt long lanh của Bạch Quân Nghi nhắm chặt lại, má ngọc tỉnh tề vế xấu hổ mà nóng lên, từng hồng vò cùng kiều điểm, hô hấp của nàng ngày càng nặng nhọc, cánh tay ngọc càng ôm chặt Hoa Văn Long hơn. Vì thế nên Hoa Văn Long bắt đầu cảm nhận rõ ràng đôi ngọc nhũ sung mãn của mẫu thân đang phồng lên theo từng nhịp thở dốc, nó cương cứng lên và liên tục ma sát trên ngực hẳn. Tâm thần hẳn chấp chôn, không kiềm được càng thêm dùng sức cuốn lấy đôi môi mềm mại và xoắn lấy đầu lưỡi thom tho của nàng. Tựa như hận không thể nuốt luôn lưỡi của Bạch Quân Nghi.

Hoa Văn Long có ý đem ngực mình để sát vào bộ ngực no tròn đang phập phồng của Bạch Quân Nghi khiến cho nàng một trận tâm hoảng ý loạn xuân ý bạo phát. Hoa Văn Long càng tiếp tục dùng sức, được một lúc thì Bạch Quân Nghi bắt đầu khó chịu rồi, lưỡi mềm mại cố gắng gầy giữa thoát ra khỏi miệng Hoa Văn Long nhưng không làm được gì. Bạch Quân Nghi gấp đến độ xoay trái xoay phải, mũi hử thờ mạnh liên tục, lại dùng tay véo mạnh vào lưng Hoa Văn Long.

Hoa Văn Long luyện tề hế miệng thả đầu lưỡi nàng ra, ngọc nhũ kiều sa của Bạch Quân Nghi phập phồng mãnh liệt, hô hấp dồn dập, hơi thở thom tho ám áp cũng phả vào mặt Hoa Văn Long khiến hẳn vô cùng thoải mái. Đôi má như ngọc của Bạch Quân Nghi ửng đỏ, mang tai cũng hồng lên hẳn, ánh mắt long lanh kỷ dị liếc nhìn Hoa Văn Long, lại dùng âm thanh than thở mà quyến rũ hồn đôi nói: "Long nhi, người hút đến đâu ca đầu lưỡi mẫu thân rồi."

Hoa Văn Long vẫn còn chìm đắm trong vị ngọt đôi môi Bạch Quân Nghi, hẳn thất hồn lạc phách nản nì: "Mẫu thân, người lại để cho ta thường thức vị ngọt bên trong miệng người đi, người sao lại đẩy ta ra vậy?"

Gương mặt của Bạch Quân Nghi tràn đầy xuân ý, đôi mắt dịu dàng nhìn Hoa Văn Long mà nói: "Trong miệng mẫu thân không có đường a, sao lại có cái vị ngọt gì đó."

Hoa Văn Long vẫn vế mặt si mê nói: "Mẫu thân, vị ngọt của người so với đường không biết ngon hơn biết bao nhiêu lần, đầu lưỡi người vô cùng mềm mại và ngọt ngào thom tho, tuyệt vời không thứ gì có thể so sánh, nó còn có mùi thơm và âm áp tựa như một vò rượu ngon, mãnh liệt như lửa mà dịu nhẹ như gió xuân, khiến ta vừa nghĩ đến đã say."

Bạch Quân Nghi nghe được Hoa Văn Long nói như thế thì trong lòng vô cùng ngọt ngào, nàng cố nén thẹn thùng, âu yếm nhìn hẳn mà nhẹ nhàng nói: "Người nha, cứ hay đùa giỡn lừa gạt mẫu thân, miệng mẫu thân nào có ngọt như thế, nếu có sao bản thân ta lại không biết?"

Hoa Văn Long cười cười nói: "Mẫu thân không có thường thức được thì dĩ nhiên là không biết rồi."

Bạch Quân Nghi nũng nịu nói: "Xem như mẫu thân nói thua người..."

"Vậy để cho ta hôn thêm lần nữa nha mẫu thân, mẫu thân tốt xinh đẹp của ta a." Hoa Văn Long nài nỉ.

Má ngọc trắng tuyết của Bạch Quân Nghi lần nữa đỏ hồng lên, mắt ngài thẹn thùng khép hờ, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, đôi môi kiều điểm hế ra. Lần này hôn còn kéo dài hơn cả lần trước, Bạch Quân Nghi mặc cho hô hấp dồn dập, chiếc lưỡi thom tho đã có phản tề tái, mặt ngọc phớt hồng, chớp mũi yếu kiều tương to thu hẹp liên tục, vẫn không chút gầy giữa chối từ, cứ như vậy đáng hiện, ôn nhu phối hợp với ái nử của mình, mặc cho hẳn nút lấy nút để, nàng vẫn để cho hẳn hôn say mê thỏa thích.

Một lúc lâu sau Hoa Văn Long mới hài lòng rời khỏi đôi môi của Bạch Quân Nghi, nàng đưa đôi mắt long lanh đầy tình ý nhìn hẳn và nói: "Hôn đủ chưa hả?"

Hoa Văn Long cười nói: "Vẫn chưa đủ. Cả đời cũng không đủ. Sau này người cũng phải để ta hôn như vậy nha mẫu thân."

Bạch Quân Nghi má phấn nóng lên, mị nhãn quyến rũ ngập tràn xuân ý nhẹ nhàng gạt đầu rồi dịu dàng nói: "Àn, chỉ cần người thích thì mẫu thân đều chiều người." Nàng bỗng nhiên nhìn thấy dưới quần Hoa Văn Long dựng lên một túp lều, phương tâm thẹn thùng như có con hươu chạy loạn, mặt phấn nời lên lúm đồng tiền xinh đẹp, xoay người run giọng nói: "Tối hôm nay hãy đến tìm mẫu thân, hiện tại đi gặp nãi nãi và đại nương, nói cho các nàng biết được người đã luyện thành một thân công phu."

Hoa Văn Long luyện tề không muốn rời đi, Bạch Quân Nghi thì cảm thấy tiết khổ thiếp thân đã ẩm ướt, bản thân nàng ấy vậy mà lúc nãy đã không nhin được chảy nước ra. Vừa nhớ tới một màn triển miên kia, trái tim nàng vẫn còn đập nhanh, má ngọc nóng bừng tỏa ra từng trận nhiệt khí hâm hấp, tâm tình qua thật lâu cũng khó mà bình tĩnh lại được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 5: Mẫu tử ân ái mây mưa (5)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Đêm xuống, căn phòng Bạch Quân Nghi mờ mờ ảo ảo dưới ánh nến đỏ, Hoa Văn Long kinh ngạc nhìn Bạch Quân Nghi chậm rãi cởi ra chiếc váy ngủ cùng tiểu yếm đều thuần một màu trắng tinh khôi, trên ngọc thể thánh khiết là những đường cong là lướt, chỉ còn sót lại nỗi tiêu khổ màu hồng che đầu dạ phương bí ẩn nhất. Bạch Quân Nghi ngưỡng ngừng nửa ngồi nửa nằm trên giường, hô hấp dồn dập làm bộ ngực cao vút phập phồng lộ ra ngoài. Chỉ trong chốc lát, trong phòng đã tràn ngập không khí ám muội, xuân quang ần hiện dụ hoặc.

Hoa Văn Long chăm chú nhìn ngọc nhũ cao vút trong mây của Bạch Quân Nghi, nó mượt mà trắng muốt, hoàn hảo không chút tỳ vết, hai ngọn nhũ hoa nhỏ bé hồng hào như hai hạt sen với quầng ngực như tờ thêm sự kiều điểm. Hoa Văn Long nhịp tim gia tốc, không nhin được muốn nhảy lên trên giường. Bạch Quân Nghi nói:

"Đem quần áo cởi ra hết đi, ngoan nào Long nhi."

Hoa Văn Long thuần thực cúi bỏ ngoại y khoác trên người, chỉ chừa lại một tiết khổ màu lam dưới hạ thân rồi nhanh chóng lên giường. Bạch Quân Nghi không tự chủ được mà hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào hạ thân Hoa Văn Long, lúc này đã cương lên và dựng hẳn một túp lều lớn. Hoa Văn Long vô cùng sung sướng đem bầu ngực sừa sung mãn ám áp của Bạch Quân Nghi cảm vào trong tay rồi ra sức nắn bóp. Hần phát hiện ngọc thể của mẫu thân thật sự rất lớn, một bàn tay cũng chỉ có thể trùm lên không hết một nửa bầu ngực, hai tay hợp lại cũng không thể đem một bên ngọc thể chụp vào. Hoa Văn Long thăm thán phục trong lòng, bầu ngực tròn trong tay cũng

truyền đến cảm giác mềm mại tràn đầy co giãn, làn da trơn bóng ẩm áp xoa bóp rất là thoải mái.

Hoa Vân Long kích động giữ tay trên bầu ngực mà hẳn đã mơ ước từ lâu, bàn tay liên tục dùng sức nắn bóp lúc trái lui phải khiến cho thứ hưng khí mềm mại tràn đầy hấp dẫn này hết lồm vào rồi lại vọt lên, da thịt óng ánh trắng mịn liên tục nhấp nhô qua kẻ tay Hoa Vân Long. Hẳn nhìn vào ngọn nhũ hoa hồng hào như một hạt trân châu mỹ lệ liên tục lay động trên ngón tay, Hoa Vân Long khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt, có một xung động muốn lao vào mà cắn nuốt hạt trân châu đó thật thỏa thích.

Hoa Vân Long cúi đầu đem gương mặt áp sát vào giữa ngực nhũ thơm phức đầy đủ của Bạch Quân Nghi. Một cổ nhũ hương ngọt ngào lan vào mũi Hoa Vân Long khiến hẳn tâm thần rung động, dùng miệng khô nóng ngậm chặt vào hạt sen cao vút lờ ra trên ngực tròn đang đỏ hồng lên vì xấu hổ của Bạch Quân Nghi. Một hương vị ngọt ngào ngấm vào trong miệng tựa như đang được thưởng thức thứ sữa ngon nhất. Hoa Vân Long dùng đầu lưỡi liếm lên nhũ hoa nhạy cảm, thỉnh thoảng còn dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn lên trên đó khiến cho Bạch Quân Nghi cảm thấy nhũ hoa tê tái và ngày càng nóng lên, sức nóng từ bầu ngực mãnh liệt trào dâng rồi lan ra khắp cơ thể, khoái cảm khiến người ta tê dại liên tục truyền đến, chấn động từng tắc da thịt.

Từ sâu bên trong nội tâm Bạch Quân Nghi có một cổ dục vọng bị kích thích, cánh tay ngọc thon dài khẽ vuốt ve lên tóc Hoa Vân Long, cảm giác sung sướng khiến mặt nàng đỏ hồng lên, miệng nhỏ khẽ nhếch lên phát ra những âm thanh rên rỉ gợi tình:

"U... Aaa..... ừh..... ừhhh..... Long nhi..... nhẹ thôi..... đừng cần mạnh... mầu thân đau"

Càng rên rỉ khoái cảm càng dâng lên, nhũ hoa đỏ tươi trong miệng Hoa Vân Long cũng dần trở nên cương cứng.

Đây là lần đầu tiên Hoa Vân Long nghe được tiếng nữ nhân rên rỉ kể từ khi sinh ra, tiếng rên này đã khiến hẳn dục vọng đại phát, tâm tình phiêu đảng, bảo bối sung huyết căng cứng, dựng thẳng lên khẽ chọc vào khu vực tam giác thần bí vô cùng mềm mại và nhạy cảm của Bạch Quân Nghi. Mặc dù còn cách một lớp quần nhưng Bạch Quân Nghi đã cảm giác được bảo bối nóng bỏng cương cứng của Hoa Vân Long. Nàng xuân tâm rung động, ý nghĩ miên man, đầu óc choáng váng, dục vọng bùng phát, từ dưới hạ thể âm hộ truyền đến từng cơn ngứa ngáy khó chịu cần phải được giải tỏa. Trong cơn bứt rứt năng đi chuyển cặp mông tròn trĩnh lên xuống, lấy sự ma sát với bảo bối kia để giải tỏa cơn ngứa ngáy của âm hộ, tuy gãi chưa đúng chỗ ngứa nhưng khoái cảm truyền lại cũng xoa dịu phần nào.

Mặt ngọc mịn màng của Bạch Quân Nghi đỏ hồng tương như chấy ra nước, xuân tình ẩn hiện phát tán, từ đôi môi đỏ mọng ướt át phát ra những âm thanh rên rỉ, hô hấp khó nhọc. Dục vọng của Hoa Vân Long cũng dâng trào, thần hồn phiêu đảng, càng tham lam liếm mát nhũ hoa, tay cũng không yên mà ra sức nắn bóp ngực mềm còn lại. Đột nhiên, Bạch Quân Nghi dùng bấp dúi non, đôi chân thon dài mướt mà kẹp vào trên hồng Hoa Vân Long, rồi dùng sức ép hạ thân Hoa Vân Long xuống, để cho bảo bối cương cứng của hắn đâm vào vùng đất tươi tốt màu mỡ của nàng. Bạch Quân Nghi run giọng nói: "Long nhi, người đã trưởng thành rồi, mầu thân không quên ước định giữa hai ta, hôm nay mầu thân dâng hết cho ngươi, mau đến đây, coi hết ra....."

Bạch Quân Nghi phương tâm nhay loạn, bàn tay trắng nõn ngọc ngà run rẩy nắm lấy tiết khô của Hoa Vân Long rồi kéo xuống. Đại bảo bối lập tức nhay ra, dùng mảnh chi thẳng lên, uy phong凛冽 đứng hiên ngang giữa trời đất, dưới gốc um tùm những lớp âm mao đen nhánh óng ánh như tóa sáng, âm mao đã lan khắp vùng chân bảo bối và lan ra cả vùng bụng, đại bảo bối với dáng dấp thô to hồng hào xuất thế, quy đầu to lớn màu đỏ thẫm nhìn vô cùng khiêu khích dụ người.

Bạch Quân Nghi vô cùng chấn kinh, tay ngọc nhanh chóng chụp lấy thứ bảo bối kia và cẩn thận kiểm tra: "Long nhi, bảo bối của người khi trưởng thành thật sự lớn như vậy? Còn cương cứng nữa chứ, thật tốt quá đi, nó đúng là một bảo bối đặc biệt, người thật sự là vương trong nam nhân." Bạch Quân Nghi dùng tay nắm chặt bảo bối của Hoa Vân Long mà vuốt lên vuốt xuống, liên tục nắn bóp, vô cùng yêu thích không nỡ buông tay.

Qua một hồi dùng tay xoa nắn khiến cho bảo bối của Hoa Vân Long nổi đầy gân xanh, phát nhiệt nóng lên, quy đầu trưởng phòng, sung huyết chuyển màu đỏ thẫm, hẳn hưng phấn nhìn Bạch Quân Nghi nói: "Mầu thân, nó trưởng lên đến khó khăn rồi, người cũng coi thế nào khổ luồn đi." Bạch Quân Nghi đỏ mặt, từng trận run rẩy mà chậm chậm coi đi tiêu khó duy nhất che lại vùng đất ẩm ướt thần bí trên người, Hoa Vân Long nhìn theo Bạch Quân Nghi coi đi tiêu khó mà trái tim hẳn đập bình bịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngọc thể Bạch Quân Nghi trong suốt, đường cong là lướt lung linh bay bổng, xuân quang phơi phới hoàn toàn trần trụi hiện ra trước mắt Hoa Vân Long. Hai mắt Hoa Vân Long sáng nực lên, chăm chú nhìn về phía đào nguyên thẳng cánh của Bạch Quân Nghi, ánh mắt tiếp xúc đến giữa hai chân nàng thì bị âm dịch ướt át dính trên một ít âm mao đen nhánh tóa sáng chặn lại, tâm thần hẳn chấn động, một luồng máu nóng sôi trào dâng lên, dục hóa bùng cháy mãnh liệt. Bảo bối của hắn càng thêm cương cứng, quy đầu càng phồng lên, trên thân hiện lên từng dấu gân xanh. Bạch Quân Nghi nhìn thấy mà hoa cả mắt, phương tâm nhay loạn, mặt ngọc ửng hồng, trong lòng chột thấy khản trương, vừa thẹn thùng e sợ lại vừa ham muốn chờ đợi.

Tình dục khiến cho Hoa Vân Long hô hấp nặng nhọc, đột nhiên áp sát lên thân thể mềm mại nóng bỏng với làn da trắng mịn của Bạch Quân Nghi. Cảm giác khản trương, thẹn thùng và sợ hãi khiến thân thể mềm mại của Bạch Quân Nghi không khỏi khẽ run lên. Hoa Vân Long cúi đầu xuống, từ miệng tràn ra từng hơi thở nóng hổi và hướng đến mỗi thom mềm mại hồng nhuận của Bạch Quân Nghi, ma sát qua lại một hồi rồi hôn ngấu nghiến đôi môi thơm của nàng, đầu lưỡi vươ dài ra nút lấy lưỡi nàng.

Bạch Quân Nghi bị hẳn làm cho ngọc thể ngứa ngáy bứt rứt, xuân tình bùng phát mãnh liệt, mỗi thom vênh lên phả ra từng hơi thở ngọt ngào nóng hổi. Hoa Vân Long không chút chần chừ vươ đầu lưỡi thâm nhập vào khoang miệng ẩm áp thơm ngon của nàng, hai cái lưỡi quấn quít vào nhau trong sự ẩm ướt của nước miếng ngọt. Theo như động tác bên trên, bảo bối dưới hạ thân đã cương cứng như thiết và nóng bỏng như lửa, nó hướng tới chân ngọc tron nhẵn trắng nõn mà đụng chạm cọ xát.

Bạch Quân Nghi cảm nhận được dưới đôi chân ngọc của mình có một vật cương cứng nóng bỏng đang tiến tới, xuân tâm nàng rung động, dục hóa trào dâng, chiếc lưỡi ướt át mềm mại của nàng cũng không nhìn được mà chủ động cuốn lấy đầu lưỡi Hoa Vân Long. Hai nầu từ tham lam liếm mát, chiếm lấy hương vị ngọt ngào từ đầu lưỡi của nhau, cứ như vậy hai đầu lưỡi quấn lấy nhau mà liếm láp. Cuối cùng, đầu lưỡi của cả hai đã dính chặt lấy nhau như keo sơn.

Miệng lưỡi của Hoa Vân Long hoạt động sôi nổi, hai tay cũng không ngừng nghỉ chút nào. Tay trái hẳn xoa nắn cặp ngực căng tròn mềm mại co giãn, tay phải không ngừng vuốt ve thân thể mịn màng trắng như tuyết. Cuối cùng, tay phải của hắn dừng lại ở giữa hai búp đùi, hai mép âm hộ căng phồng nhỏ lên như một cái bánh bao hấp, âm mao trên nu âm hộ ẩm áp mềm nhũn, tay hắn nhẹ nhàng xoa nắn mu âm hộ truyền đến cảm giác sung sướng.

Bạch Quân Nghi chỉ cảm thấy ngực và hạ thân có từng trận tê tái ngứa ngáy, sáng khoái khiến trái tim năng đập mạnh, dục vọng dâm dăng dâng tràn không thể kìm lại, nàng cảm thấy trên người ngứa tê tái, nóng bức khó chịu như có ngàn vạn con kiến bò qua, đặc biệt là bên dưới hạ thân, từ sâu bên trong đào nguyên ẩm ướt đã vô cùng thèm khát ngột ngạt, từng dòng dâm thủy chảy ra không ngừng khiến cho tay Hoa Vân Long ướt sền sệt. Mạch máu cả người nàng bành trướng, máu nóng như sôi trào, nóng như thể đưa thân vào trong lò lửa, miệng dang lưỡi khô vô cùng khó chịu. Nàng ngậm chặt lấy đầu lưỡi Hoa Vân Long, thèm khát mà nút lấy từng chút như thể đó là cam tuyến ngọc lộ, nàng nút lấy mát để giống như muốn nuốt luôn cái lưỡi của hắn vào miệng mình. Hoa Vân Long bị nàng nút lưỡi như vậy thì tim đập bình bịch, tâm hồn phiêu đảng, dục hóa bành trướng, bảo bối sung huyết cương cứng như muốn nổ tung.

Hoa Vân Long hơi thở dồn dập đem đầu lưỡi từ trong miệng Bạch Quân Nghi rút ra, ánh mắt tràn đầy dục hóa nhìn chăm chăm vào Bạch Quân Nghi nói: "Mầu thân, ta... ta muốn..."

Bạch Quân Nghi đã bị dục hóa thiếu thần khiến đầu óc choáng váng, luân lý đạo đức giờ phút này đã trở nên mờ hồ không còn ý nghĩa trong ý thức của nàng. Bạch Quân Nghi mà đào trắng mịn đã hồng lên xuân sắc dụ hoặc khiến người phạm tội, đôi mắt phương phát ra những tia sáng long lanh kỳ dị nhìn chăm chú Hoa Vân Long mà nói: "Long nhi, người có thật là muốn mầu thân không?"

Gương mặt anh tuấn của Hoa Vân Long đỏ hồng nóng bỏng lên nói: "Rất muốn."

Bạch Quân Nghi hai mắt đã tràn đầy dục hoá, nhu tình mà quyến rũ nhìn Hoa Vân Long, nàng có chút ngượng ngùng, gương mặt ửng hồng ôn nhu nói: "Đến đây đi, Long nhi, mầu thân chờ đợi ngày này đã tám năm rồi."

Hoa Vân Long hai mắt tròn lên thật to như kính ngạc rồi nhìn thẳng vào ánh mắt đầy mê luyến của Bạch Quân Nghi, nàng một bên ôn nhu gập đầu, một bên nhẹ nhàng nắm chặt tay Hoa Vân Long. Toàn thân hẳn hưng phấn đến phát run, cũng dùng sức cầm chặt lấy tay nẫu thân mình, hẳn cúi đầu ánh mắt tràn đầy quyến ái, tóa ra hào quang dục hóa trùng trùng, nhìn thật kỳ khuôn mặt đỏ hồng thẹn thùng giống như say rượu vô cùng kiều diễm mà người của Bạch Quân Nghi.

Ngọc thể Bạch Quân Nghi hoàn mỹ không tỳ vết tràn đầy phong vận thành thực của thiếu phụ, uyển chuyển phong tình chín muồi gợi dục, dung nhan diễm lệ tuyệt luân, đôi môi đỏ mọng ướt át, nhũ phong căng tròn mềm mại, cùng với ngọc đồn đầy đặn săn chắc, bụng phẳng lì với vòng eo thon thả, da trắng mịn, thịt mỡ thiếu chút là gầy, nhiều chút là mập, bả vòng ngao nhẵn tuyệt hảo khiến mọi nữ nhân khác đều phải ghen tỵ, vẻ đẹp của nàng có thể so sánh với bất kỳ mỹ nữ nào, là tuyệt thế giai nhân mà nam nhân nào nhìn thấy cũng phải động tâm.

Hoa Vân Long chậm chậm chuyển dời sự chú ý xuống dưới, hẳn ngưng mắt nhìn chăm chăm vào địa phương kín đáo bị ẩn đi khiến cho hẳn dâng tràn muốn trùng dục vọng. Hoa Vân Long hô hấp kịch liệt hơn, tim trong ngực nhảy lên đùng đùng, bảo bối cương cứng nóng bỏng thô to và cương trắng gương lên, hướng đến âm hộ của Bạch Quân Nghi mà đâm vào. Bạch Quân Nghi nhìn nhi từ đã trưởng thành, đã anh tuấn và mạnh khỏe hơn đang cảm thứ bảo bối vượt xa nam nhân bình thường đâm hướng hạ thể mình, vừa nghĩ đến việc bản thân sẽ trở thành nữ nhân đầu tiên của hẳn thì trái tim năng đã nhảy loạn lên vô cùng hưng phấn.

Bởi vì đây là lần đầu tiên của Hoa Vân Long nên hẳn vô cùng kích động, hẳn dùng mảnh như hổ đói nhưng lại như người mù cười ngửa hướng đến vùng đào nguyên màu mỡ của Bạch Quân Nghi mà đâm loạn. Hoa Vân Long liên tục đâm nhiều lần nhưng vẫn không thể tiến vào hang động, hẳn cứ đâm bảo bối của mình vào phần thịt mềm phía trên âm đạo và không có cách nào xông vào hang động chân chính được. Quy đầu cương cứng nóng bỏng đâm vào thứ thịt mềm khiến cho Bạch Quân Nghi có chút đau nhức, nhưng trong cảm giác đau nhức thì một huyệt lại có cảm giác ngứa ngáy thêm khát hơn, cảm giác này khiến cho Bạch Quân Nghi dâm tính dâng trào, dục hóa công tâm. Hoa Vân Long giờ phút này cũng đã thiếu thần, hẳn gấp gáp dùng sức đâm mạnh vào nhưng mãi mà không tiến vào được, bảo bối lại càng bành trướng cứng và nóng hơn. Hoa Vân Long đã gấp đến độ gương mặt anh tuấn đã đỏ bừng, trên trán nổi đầy gân xanh, hơi thở dồn dập và tiếp tục lấy sức đâm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://Ebook Full(cham).Net).

Chương 6: Mẩu tử ân ái mây mưa (6)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên Lạc.

Bạch Quân Nghi dùng bàn tay nhỏ nhắn như ngọc nhẹ nhàng vuốt ra cầm lấy bảo bối của Hoa Văn Long, mắt ngọc tràn đầy xuân ý nhìn Hoa Văn Long, má kúm đồng tiền đỏ bừng thẹn thùng nũng nịu nói: "Long nhi ngốc, còn nói muốn mẫu thân, ngay cả cửa vào nhục động mà cũng tìm không được." Bạch Quân Nghi nói ra dăm ngừ và hành động khiến cho bảo bối của Hoa Văn Long nóng hơn nữa, nằng dặt dắt bảo bối kia đến bên dưới mặt huyết nhục động đã trần lan xuân triều, nghỉ đến nhục cón của nữ tử mà chính mình sinh ra sắp đắm vào nhục động của mình khiến nàng rất hưng phấn chờ mong mình cùng nữ tử thương yêu hoà làm một.

Bạch Quân Nghi tâm thần rung động, mặt huyết bắt đầu chuyển biến, tình dục dâng trào dâm tính, nhưng lại có chút ngưng ngừng, nằng run giọng nói: "Bảo bối ngoan, đến đây đi, ở đây nè." Nói xong Bạch Quân Nghi buông tay ra, thẹn thùng nhắm lại đôi mắt long lanh như làn thu thủy, má ngọc trắng nõn đã đỏ bừng tựa như hoa đào tháng ba nở rộ. Giờ phút này, luân lý đạo đức đối với hai mẫu tử chẳng là gì nữa, trong lòng họ chỉ còn lại duy nhất khát khao và dục vọng ái tình.

Hoa Văn Long nhắm mắt lại chậm rãi tiến tới, hần định phải đem bảo bối đắm vào trong người mẫu thân. Một trận cảm giác mềm mại ôn nhuận đến cùng cực kéo tới như vũ bão khiến Hoa Văn Long choáng váng. Hần chuyển hồng một cái, phát hiện bảo bối của mình đã nằm ngay khe thịt đỏ tươi ướt át của mẫu thân, quy đầu to lớn sáng bóng dị thường của hần đang tiến từ từ tách ra hai mép thịt ướt át của mẫu thân, ngay tại âm vật như hồng ngọc cao vút mà quyền rũ, mép ngoài mềm mại đầy đặn mà kếp chặt quy đầu của hần. Hoa Văn Long lại điều chỉnh tư thế bên dưới một chút, vẫn dùng quy đầu mò đường, tiến vào trong nhục động dụ hoặc kia. Hoa Văn Long dùng quy đầu lớn để tách ra hai mép trong mềm mại như non, bắt đầu đẩy mạnh.

Hai mép âm hộ đỏ hồng mềm mại bị quy đầu to tròn chậm rãi mở ra, Hoa Văn Long có thể nhìn thấy bảo bối của mình từ từ bị âm đạo nuốt lấy, hần dần xâm nhập càng lúc càng sâu thẳm, nửa đoạn quy đầu đã bị thịt mềm bao chặt bốn phía lại. Một luồng khoái cảm chạy dọc người Hoa Văn Long khiến hần nhắm mắt không tự chủ được thốt ra: "Đây là giao hoan sao? Một cảm giác thật kỳ lạ."

Hoa Văn Long say mê hương thụ cảm giác này, hần đang nghĩ nên tiến vào tiếp hay không thì lại một trận khoái cảm mãnh liệt khiến bảo bối của hần muốn nổ tung. Chỉ thấy quy đầu của hần đã tiến vào trong nhục động của mẫu thân, trái tim Hoa Văn Long đập mạnh, vạn phần kích động, hơi thở càng thêm gấp gáp. Hần cảm giác nhục động của mẫu thân thật là chặt hẹp, hần phải dùng sức mới có thể đưa được bảo bối vào trong, rút cục vất vả lắm mới đem quy đầu chen vào trong nhục động của Bạch Quân Nghi.

Lúc bảo bối mới tiến vào nhục động của mình, Bạch Quân Nghi chỉ cảm thấy nhục huyết vừa căng vừa đau, nhất là phần bao quanh quy đầu trắng kiện và thô to, bốn bên nhỏ ra như đầu mẫu khi đắm vào càng gây trường đau hơn. Bạch Quân Nghi nỉ phượng mắt ngọc nhắm chặt, trán ngọc tron nhắn nhu lại run run nói:

"A..... Long nhi.. nhẹ thôi..... từ... từ.... mẫu thân đau....."

Nhục huyết của Bạch Quân Nghi vốn đã nhỏ, bây giờ lại là lần đầu tiên bị bảo bảo bối quai vật của Hoa Văn Long đắm vào, ngoài ra trong mười năm qua nàng chưa ân ái lần nào nên nhục huyết của nàng nhỏ hẹp không thua kém xư nữ. Nếu không phải hai mẫu tử đã trải qua một màn thân mật lúc này khiến nhục huyết của nàng vô cùng ướt át trơn tuột, thì Hoa Văn Long chưa chắc đã tiến vào được. Tuy là thế nhưng Bạch Quân Nghi vẫn có chút đau nhức, hai tay thon dài khăn trương nắm chặt lấy ga giường, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp.

Hoa Văn Long vừa mới tiến vào nhục động liền cảm thấy nhục huyết non mềm đang quấn quanh quy đầu to tròn của hần thật chặt chẽ. Hoa Văn Long cảm thấy nhục huyết ẩm áp trơn ướt, quy đầu được bao bọc nổi lên một trận tê tê dai dại, một cổ khoái cảm chưa từng có trong đời không cách nào diễn tả, sáng khoái quá mức khiến cho hần muốn nhập một cái vào tận sâu bên trong. Nhưng hần lại nhìn thấy Bạch Quân Nghi đang đau nhức, thêm vào lời dặn dò của nàng, vì vậy hần cần chặt hàm răng, cố gắng kìm nén dục vọng giương cao bảo bối cương cứng to lớn vượt xa người thường kia đắm sâu vào âm đạo của Bạch Quân Nghi. Hần cảm giác bên trong nhục huyết của mẫu thân dường như có một sức hút vô hình đang cố hút lấy bảo bối của hần tiến vào sâu bên trong.

Hoa Văn Long chậm rãi đắm vào bên trong, đem vách thịt non mềm bốn phía nhục huyết mở ra và bằng nhục cón của mình lấp đầy động đảo nguyên. Bạch Quân Nghi chỉ cảm thấy bảo bối nóng bỏng như lửa cứng rắn như thiết dần dần lấp đầy khoảng trống bên trong nàng. Bạch Quân Nghi thêu thảo thấp giọng rên ri: "Đừng rồi.... bảo bối to quá.... chậm.. chậm thôi" Đến khi bảo bối nằm gọn trong nhục huyết, quy đầu to tròn ép tận đáy nhục động và chạm đến tư cương thì Bạch Quân Nghi mới trút được gánh nặng "Ahhhh...." một tiếng rên thật thoải mái, miệng thơm tỏa ra một làn xa hương khi dụ dăng, lông mày phượng giãn ra, trán ngọc cũng buông lỏng, hai tay nắm chặt ga giường cũng thả ra.

Cảm giác bảo bối nằm trong nhục động của mẫu thân thật sự tiêu hồn, tron tron ẩm ướt, mềm mại ôn nhuận, cảm giác phi thường sáng khoái, không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được. Giao hoan thật là sung sướng, Hoa Văn Long thần hồn điên đảo, ra sức đẩy mạnh bảo bối để có thể chạm đến nơi sâu nhất trong âm đạo, hai mẫu tử dính chặt vào nhau không chừa một khe hở.

Từ sâu trong nhục động của Bạch Quân Nghi đã tê rần, lông mày phượng khẽ cong lên, đôi mắt xinh đẹp long lanh như nước nhìn Hoa Văn Long, yêu kiều rên ri:

"Ừm..... Long nhi..... người thấy như thế nào....."

Hoa Văn Long cảm giác quy đầu chạm phải một bức tường thịt mềm mại, trong lòng hần biết không thể tiến tới được nữa đến lúc này mới chịu dừng lại. Bạch Quân Nghi cảm giác bảo bối của Hoa Văn Long vừa thô vừa to, vừa căng vừa nóng, lấp đầy bên trong nhục động đến căng cứng, không chỗ nào là không chạm đến, mặc dù có chút đau nhức, nhưng lại cảm thấy vô cùng sung sướng thỏa mãn.

Hoa Văn Long nâng bảo bối nhào vào vài cái, cảm thấy nhục động mềm mại, ẩm áp, trơn nhẵn, ướt át cọ sát với quy đầu to tròn nóng bỏng, một cảm giác tiêu hồn thực cốt làm cho người ta thần hồn điên đảo được kích thích mãnh liệt từ hạ thân lập tức truyền lên bụng, rồi xâm nhập vào trong đầu, cảm giác đó đến rất đột ngột, đối với loại kích thích này Hoa Văn Long không có cách nào phòng bị, ngẩn ngơ nhưng mãnh liệt. Miệng Hoa Văn Long há to ra, hơi thở dồn dập, bảo bối trong nhục động Bạch Quân Nghi run rẩy kịch liệt, dương tinh sắp bắn ra, dưới tình thế cấp bách Hoa Văn Long nhanh chóng nhấp thêm vài lần.

Bạch Quân Nghi cũng cảm giác được Hoa Văn Long sắp xuất tinh, cánh tay ngọc ôm chặt lấy Hoa Văn Long nói:

"Long nhi..... nhịn xuống..... không được..... không được xuất....."

Hoa Văn Long run giọng nói:

"A..... mẫu thân..... không nhịn được..... không xong....."

Một cổ dương tinh trong bảo bối hần không thể kiềm chế được, bắn toàn bộ vào nhục động lâu ngày chưa được giao hoan của Bạch Quân Nghi, âm đạo giống như chịu hạn lâu ngày nay gặp được mưa rào liền đem toàn bộ dương tinh dung nạp vào trong.

Bạch Quân Nghi đứng dậy, đến bên cạnh Hoa Văn Long, triu mến hôn lên gương mặt anh tuấn của hần một cái, nằng dùng giọng nói ngọt ngào mê đắm lòng người, dịu dàng nhìn Hoa Văn Long nói:

"Hài tử ngốc, lần đầu tiên ân ái sẽ bị như vậy, sau này sẽ không sao."

Bạch Quân Nghi nâng cầm Hoa Văn Long lên, mới đó ôn nhu hôn lên mặt Hoa Văn Long. Bàn tay ngọc của Bạch Quân Nghi nhỏ nhắn mềm mại cầm lấy bảo bối của hần nhẹ nhàng vuốt ve. Bảo bối được vuốt ve khiến Hoa Văn Long cảm thấy ngứa ngáy không thôi, tìm đập loạn nhịp, dục vọng tái khởi, bảo bối lại trở nên vừa cứng vừa to, vừa căng vừa nóng, hiện ngang đứng thẳng lên. Bạch Quân Nghi dụ dăng nói:

"Long nhi, người xem mẫu thân không gát người chứ, bảo bối lại đứng lên rồi, mau lại đây, mẫu thân ngứa lắm rồi nè."

Thân thể mềm mại của Bạch Quân Nghi nằm ở trên giường, cặp chân thon dài mở rộng ra, mị lực kinh người, sắc đẹp dụ nhân.

Hoa Văn Long nhìn thấy bảo bối chính mình nhanh như vậy đã cương cứng đứng lên, thích thú tiếp tục đắm bảo bối vào nhục động Bạch Quân Nghi, hần dùng sức cảm xuống, chỉ nghe "Bạch..." một tiếng, bảo bối thô kệch rút cục đã đắm vào. Bạch Quân Nghi yêu kiều kêu "Ưmmmm...." một tiếng lớn, cảm thấy nhục động phía dưới hạ thể giống như xư nữ bị phá thân, đau đến mức thân thể mềm mại của nàng căng cứng lên ôm chặt lấy Hoa Văn Long, lông mày phượng nhu chặt lại, trên trán lấm tấm mồ hôi, thất thanh nói:

"Đau quá.... đứt nhệ... tiểu tử bại hoại này.... người khiến cho mẫu thân đau quá."

Hoa Văn Long vội vàng dừng lại không dám động đẩy nữa, Bạch Quân Nghi nghỉ ngơi một chút con đau dần dần qua đi, nằng thấy Hoa Văn Long cố kìm nén dục hòa, trong lòng cảm thấy áy náy, ôn nhu nhìn hần trấn an nói:

"Long nhi, mẫu thân không sao, phía dưới mẫu thân lại ngứa rồi, Long nhi, người mau dùng bảo bối thô kệch kia chữa ngứa cho mẫu thân đi"

Hoa Văn Long nghe vậy dục vọng lại dâng trào, một lần nữa nâng bảo bối đắm vào. Bảo bối Hoa Văn Long nằm trong nhục động mê hồn, cảm giác trong nhục động ẩm nóng dễ chịu, xung quanh là những thớ thịt căng căng bao quanh chà xát lấy bảo bối, lấm lấm chen vào không gian sung sướng, sáng khoái vô cùng, hần thập phần hưng phấn dùng sức đẩy mạnh. Bạch Quân Nghi hai má ngọc kiều mị đỏ rực, đôi mắt đẹp nhắm chặt, tình thần sáng khoái, thân thái say mê lòng người.

Hoa Văn Long tâm thần rung động, chưa bao giờ hần thấy mẫu thân mê người như thế, bảo bối của hần cứng ngắt, dục hòa tăng vọt, ý loạn tình mê nâng bảo bối cứng ngắt như thiết không ngừng rút ra nhấp vào trong nhục động ẩm áp ướt át tiêu hồn của Bạch Quân Nghi. Hạ thân Hoa Văn Long nhấp nhô liên tục, bảo bối trong nhục động vừa nhấp vào lại rút ra liền. Bạch Quân Nghi cảm thấy bảo bối của hần rút vào trong nhục huyết khiến mỗi một bộ phận đều bị ma sát, mà quy đầu bảo bối Hoa Văn Long cũng cảm thấy như vậy, nằm trong mặt huyết mềm mịn Bạch Quân Nghi đắm tới. Một trận khoái cảm mãnh mãnh dâng lên, tựa như sóng biển vô vào bờ liền không ngừng dứ, trải dài hàng trăm vạn trượng.

Tình dục Bạch Quân Nghi uất ức chất chứa trong nhiều năm rồi cuối đã được giải toả trong tối nay nên tận tình hưởng thụ. Hoa Văn Long thì đã tơ tưởng đến nhục động của mẫu thân từ lâu, bây giờ lấy được nên càng phải tận

tình hơn. Dưới hạ thế Hoa Văn Long dâng lên một cổ khoái cảm cực kỳ kích thích khiến hơi thở Hoa Văn Long dồn dập nhấp vào càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh. Làm cho bảo bối với nhục huyết càng cọ xát mãnh liệt hơn, khoái cảm khiến thần hồn điên đảo, kích động lòng người, mãnh liệt mãnh mẽ lần sau mạnh hơn lần trước, đánh sâu vào tâm thần hai mẫu tử.

Bạch Quân Nghi ý nghĩ mơ màng, thần hồn bay bổng, cái gì luân lý đạo đức, cái gì mẫu tử năng đã sớm cho nó bay theo mây gió, chỉ biết giãy dụa cái eo thon nhỏ nhắn, di chuyển cặp mông săn chắc theo từng nhịp đập của bảo bối hoạt động không ngừng. Gương mặt nàng trắng nõn mềm mại đẹp như đoá hoa phù dung, hai má ửng hồng, đôi môi đỏ mọng ướt át, cái miệng nhỏ xinh đẹp mấp máy không ngừng, phả ra hơi thở gấp gáp, phả ra những tiếng rên rỉ sung sướng: "A..... Long nhi..... nẫu thân sướng lắm..... đừng sức..... bảo bối..... người làm thật sướng....."

Hoa Văn Long thấy Bạch Quân Nghi say mê trong dục vọng, phả ra những âm thanh dâm dăng. Hắn liền dục hóa bành trướng, không còn nhớ rõ Bạch Quân Nghi là mẫu thân hắn, chỉ biết Bạch Quân Nghi là nữ nhân có thể cho hắn hưởng thụ được khoái cảm vô cùng. Bảo bối hắn trong âm đạo Bạch Quân Nghi, điên cuồng dùng sức mãnh liệt đâm vào.

Một trận nối tiếp một trận khoái cảm sung sướng, dùng mảnh lan ra hướng đến khắp thân thể Bạch Quân Nghi. Dung nhan Bạch Quân Nghi ửng đỏ tràn đầy kiều diễm, môi đỏ mọng khấn trương thờ đốc, thân thể phóng dăng uốn éo:

"Ừ..... ừmm..... Long nhi..... nẫu thân sướng chết mất..... không nghĩ tới Long nhi..... lần đầu giao hoan..... lại có thể tốt như vậy....."

Cặp mông săn chắc của nàng nhấp nhô không ngừng, eo thon nhỏ nhắn gầy dụa càng lợi hại hơn.

Hoa Văn Long cũng sung sướng cả người, vô cùng sáng khoái. Hắn nghe Bạch Quân Nghi nói lời ủng hộ, tình dục hưng phấn hơn, hắn cảm bảo bối trong nhục huyết Bạch Quân Nghi vừa ngoáy vừa đâm, vừa nhấp vừa cọ xát. Hoa Văn Long muốn đưa Bạch Quân Nghi lên đỉnh của tình dục. Trong lúc Bạch Quân Nghi sắp đạt đến cao trào cuối cùng, Hoa Văn Long đột nhiên dừng lại. Đôi mắt đẹp Bạch Quân Nghi mở to, khao khát nhìn Hoa Văn Long, môi đỏ nóng bóng run giọng nói:

"..... Long nhi..... người..... người sao vậy..... sao dừng lại....."

Hoa Văn Long thờ đốc nói:

"Mẫu thân..... ta..... ta muốn bắn ra....."

Lông mày Bạch Quân Nghi ẩn hiện ý dâm dăng, phóng dăng nói:

"Đừng có dừng..... nẫu thân cũng muốn xuất..... bảo bối ngoan..... cứ bắn ra đi..... xuất vào trong âm đạo mẫu thân..... bắn vào trong tử cung mẫu thân..... mau....."

Hoa Văn Long nghe xong lời nói phóng dăng này, hắn được kích thích cật lực nhấp vào. Mới vào được vài cái, thân thể Bạch Quân Nghi đột nhiên căng cứng, hàm răng trắng cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng, cánh tay ngọc mượt mà co quắc ôm chặt lấy Hoa Văn Long, nhục động co lại, âm đạo nàng vốn rất nhỏ hẹp, lần này lại co chặt lại, đem bảo bối Hoa Văn Long bóp chặt đến nghẹt lại.

Ngay sau đó, "A....." nằng hể miệng rên ri một tiếng dài, nhục động tiêu hòa thả lỏng, từ chỗ sâu trong nhục huyết xuất ra một cổ âm tình mạnh mẽ, nồng đặc vô cùng bắn thẳng vào quy đầu, thân thể mềm nhũn, cả người mềm mại vô lực nằm trên giường, má lúm đồng tiền đẹp hiện ra vui sướng, thỏa mãn tươi cười, nằng sung sướng sau khi tiết thân.

Bảo bối Hoa Văn Long vốn không chịu nổi, bây giờ quy đầu lại bị âm tình áp nóng bỏng bắn vào, khiến cho hắn bị kích thích, dục vọng tăng lên đến đỉnh điểm. Trái tim hắn đập loạn nhịp, khuôn mặt tuấn tú đỏ hồng, hơi thở dồn dập đứt quãng, bảo bối trong mật huyết Bạch Quân Nghi kịch liệt co rút, một cổ dương tình nóng bỏng nồng nặc hơn dùng mảnh bắn vào âm đạo mềm mại mịn màng của Bạch Quân Nghi. Dương tình nóng bỏng khiến thân thể mềm mại Bạch Quân Nghi run rẩy, lẳng lẳng bay bổng giống như đang bay trên chân tảng mây. Nằng hể đôi môi đỏ, cái miệng nhỏ nhắn anh đào "Ừm.....ừm...." rên lên một trận sáng khoái.

Mà trong lúc này Hoa Văn Long cảm thấy toàn thân như muốn nổ tung, thân thể hắn vô lực hướng về phía trước, ngã xuống người Bạch Quân Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 7: Tâm nguyện nhiều năm thành trong một ngày (1) Đại Hiệp Hồn (Dịch)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Tệ Bạc.

Biên: Lạc.

Bạch Quân Nghi lấy chân nhưng vàng óng ánh che lại cơ thể của mình cùng Hoa Văn Long, đôi mắt xinh đẹp chứa đựng vô hạn nhu tình ngược lên nhìn Hoa Văn Long nói: "Long nhi, thoải mái không?"

Hoa Văn Long say mê mà nói: "Mẫu thân, thật tốt, thật sáng khoái, không thể tưởng được giao hoan tuyệt vời như thế."

Bạch Quân Nghi nói: "Long nhi, mẫu thân hỏi người một sự kiện, người phải trả lời thật cẩn thận."

Hoa Văn Long tay nắn bóp lấy song phong mềm nhẵn của Bạch Quân Nghi, nói: "Chuyện gì, người hỏi đi."

Bạch Quân Nghi bị hắn bóp đến nức nở ngứa ngáy, nằng vận vẹo thân thể mềm mại, dịu dàng nói: "Long nhi, không được chơi, khiến cho mẫu thân ngứa ngứa, lúc này đã chơi lâu như vậy mà còn không có đủ à?"

Hoa Văn Long cười hi hi nói: "Ngực mẫu thân đã như vậy, ta có chơi đến vĩnh viễn cũng không ngại." Nói xong, hắn vẫn còn yêu thích không buông tay mà đùa bỡn.

Bạch Quân Nghi thấy hắn ca ngợi vú của mình, tâm hồn thiếu nữ ngọt ngào, nằng dùng êm ngôn ái ngữ nói: "Vậy người chờ mẫu thân hỏi xong mấy sự tình rồi lại chơi nữa, được không bảo bối?"

Hoa Văn Long dừng lại nói: "Người hỏi đi."

Bạch Quân Nghi khuôn mặt nghiêm chỉnh, nghiêm túc hỏi: "Long nhi, người có yêu mẫu thân không?"

Hoa Văn Long nghe thấy vấn đề này, hắn không có cười cợt nữa, trịnh trọng mà nói: "Đương nhiên yêu, trong suy nghĩ của ta, mẫu thân người là nữ nhân mà ta cực kỳ yêu thích. Còn mẫu thân, người có yêu ta không?"

Trong lòng Bạch Quân Nghi tràn ngập nhu tình, xuân thủy tựa như trong suốt sáng lãn tẩn trong mắt hạnh, ẩn chứa tình ý nồng đậm, nhìn qua hắn nói: "Long nhi, người biết không? Mười năm nay có một nam nhân một mực chiếm giữ nội tâm mẫu thân, mẫu thân thương hắn còn hơn tính mạng của mình."

Hoa Văn Long hỏi: "Là nam nhân nào?"

Mắt phượng Bạch Quân Nghi thâm sâu trong trêu, để lộ ra tình mật ý đậm đặc so với hồ sâu còn muốn sâu hơn, ngược mắt nhìn Hoa Văn Long, ôn nhu đối với hắn cười nói: "Long nhi, người mẫu thân nói kia chính là người a, bằng không mẫu thân vừa rồi làm sao có thể đem thân thể của mình kính dâng cho người."

Hoa Văn Long nghe vậy mừng rỡ như điên, hắn cuồng loạn đưa môi về phía Bạch Quân Nghi, mà Bạch Quân Nghi cũng nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn, cuối cùng bờ môi đầu lưỡi hai mẹ con lại dây dưa lại với nhau, tình ý hoá thuận vui vẻ mà liếm mát lấy đầu lưỡi đối phương, say sưa mà nhà nuốt lấy nước miếng trên lưỡi cùng trong miệng đối phương. Trong nội tâm Hoa Văn Long dục hòa tái khởi, bảo bối bành trướng trở nên vừa thô lại vừa cường tráng, vừa dài lại vừa nóng, run run lên mà chống đỡ đặt ở trên nu âm đạo nấp nấp nhiều thịt của Bạch Quân Nghi, khiến cho xuân tâm Bạch Quân Nghi nhộn nhạo, dâm hứng lại thăng, mừng to tại hạ thân khó nhịn mà chuyển động.

Hoa Văn Long thờ gấp phi phò, mắt tình trừng thẳng mắt Bạch Quân Nghi nói "Mẫu thân... Ta... Ta muốn..."

Bạch Quân Nghi mị nhãn đầy xuân sắc, má ngọc ửng đỏ, quỵn rũ nói: "Bảo bối, người muốn lên tiến đến a, bắt quá, cần phải nhẹ nhàng, mạnh bạo sẽ làm mẫu thân bị tổn thương." Kỷ thật nằng không nói, Hoa Văn Long cũng biết là phải nhẹ nhàng, bởi vì hình dáng Bạch Quân Nghi bị đau lần trước hắn vẫn còn ghi nhớ trong lòng.

Hoa Văn Long đưa quy đầu bảo bối đang hùng hổ cương cứng hướng tới động đảo nguyên của Bạch Quân Nghi mà chậm rãi cắm vào, hắn vừa đi vào cửa động đã gấp gáp hỏi thăm: "Mẫu thân, như vậy có đau không?"

Đôi mắt Bạch Quân Nghi tràn ngập tình ý mà nhìn qua Hoa Văn Long, ôn nhu nói: "Àn! Bảo bối biết nghe lời, chính là như vậy, chậm rãi..."

Hoa Văn Long cảm giác tiêu huyết của mấu thân thật ẩm ướt trơn bóng, một đường chọc vào đến nơi rất là trôi chảy, thêm cả dây đã là lần thứ hai hấn tiến vào, lần này Bạch Quân Nghi so với hồi này thì vừa mới bắt đầu đã thích ứng với bảo bối trắng kiện của Hoa Văn Long. Trong chớp lát, Hoa Văn Long mượn thời điểm Bạch Quân Nghi không còn cảm thấy đau đớn mà đem toàn bộ bảo bối đưa tới. Hoa Văn Long cũng không có lập tức bắt đầu rút vào, mà chỉ ép thân xuống, vuốt ve an ủi hỏi thăm: "Mẫu thân, không có làm đau người chứ?"

Bạch Quân Nghi thấy hần nhu thuận nghe lời như thế, trong nội tâm rất là cao hứng, cặp môi thom hồng tươi của nàng thân mật hôn vào bờ môi Hoa Văn Long, mỉm cười nói: "Mẫu thân tuyệt không đau, người làm rất tốt, bảo bối."

"Ta triển khai đây."

Bạch Quân Nghi lông mày sinh xuân, lúm đồng tiền đẹp ứng đỏ gât gât đầu.

Hoa Văn Long dường như sợ làm đau Bạch Quân Nghi, hấn đưa bảo bối lên, không dám dùng nhiều sức mà dứt vào tiêu huyết tiêu hồn của Bạch Quân Nghi, đầu hơi dừng sức mà nhẹ nhàng chậm rãi đâm vào. Kỳ thật hần như vậy sao có thể thỏa mãn nàng trong giờ phút này dục hòa quân thân, khiến Bạch Quân Nghi ngứa ngáy khắp cả người. Bạch Quân Nghi cảm giác trong lỗ thịt càng lúc càng ngứa, bảo bối trong nhục huyết hiện tại không thể mang đến cho nàng từng đợt khoái cảm như lúc ban đầu, trái lại càng làm toàn thân nàng ngứa ngáy hơn nữa. Nàng hiện tại có nhu cầu cấp bách là muốn Hoa Văn Long dùng sức mà dứt vào thật mạnh, hóa giải ngứa ngáy cho nàng.

Tuy nói trong nội tâm cùng nhục huyết của Bạch Quân Nghi là bức thiết cần hấn chơi, thế nhưng xuất phát từ bản chất e lệ của nữ nhi, thêm với nàng lại không muốn lưu lại ấn tượng dâm dăng của chính mình trong đầu nhĩ tử, cho nên xấu hổ không mở miệng hướng Hoa Văn Long nói ra. Nàng lay động móng ngọc tuyệt trắng đầy đặn, mượn nhờ chuyển động mà khiến bảo bối có thể ma sát gãi ngứa trong nhục huyết. Ai ngờ bởi vì Hoa Văn Long không dùng lực, nàng lay động móng ngọc như thế, bảo bối chẳng qua là tựa như chuồn chuồn điểm nước, trong nhục huyết tã hữu thoáng chà nhẹ một cái, chẳng những không bớt mà lại còn ngứa ngáy hơn trước nữa.

Tâm hồn thiếu nữ của nàng thoáng như bị thiên trùng vạn ngữ(1) cắn xé, xem ra vô cùng khó chịu, lúm đồng tiền xinh đẹp trắng nõn cũng bởi vì chịu không được mà thống khổ co quắp, răng ngọc cắn chặt, nhẹ nhàng lên tiếng khanh khách, tay ngọc thon thả tại trên giường đơn gấp đến độ đầu nấm bất loạn vô loạn, chân trắng thon dài bóng loáng chăm chú mà đẩy đưa cùng một chỗ, kịch liệt giúp nhau ma sát. Hoa Văn Long thấy vậy còn cho là mình lại làm đau nẫu thân. Hần lập tức đình chỉ cử động, săn sóc mà nói: "Mẫu thân, người làm sao vậy, có phải ta làm đau người hay không?"

Bạch Quân Nghi khuôn mặt co quắp nói: "Không... Không phải..."

Hoa Văn Long nói: "Vậy đây là thế nào?"

Gò má như bạch ngọc của Bạch Quân Nghi đỏ tươi mẽ người, mắt hạnh giống như hồ sâu thanh tịnh sáng ngời nhìn nhìn Hoa Văn Long nói: "Là... Là..."

Hoa Văn Long thúc giục nói: "Là cái gì? Mẫu thân người nói mau a."

Nội tâm lẫn nhục huyết đang cùng bức xúc, lại để cho Bạch Quân Nghi bất chấp hết thảy, cố lấy dũng khí, mạnh mẽ kèm chế ý xấu hổ trong nội tâm, mị nhãn trở nên thâm sâu trong treo, xấu hổ mang ẽ sợ mà khẽ mở ra nhìn qua Hoa Văn Long, tiếng như muỗi ngâm nói khẽ: "Mẫu thân không phải đau, mà là trong nhục huyết quá ngứa, người phải dùng sức dứt vào mới được." Vừa xong lời ấy, khuôn mặt xinh đẹp như trứng ngỗng trong suốt của nàng đỏ bừng, kiều điểm ướt át, mị nhãn đóng chặt.

Hoa Văn Long cũng là bảo bối tị đại ngứa ngáy vô cùng, đã sớm muốn dùng lực dứt vào, chẳng qua là có kỵ Bạch Quân Nghi mà cố nén. Bấy giờ vừa nghe Bạch Quân Nghi nói như vậy, hần lập tức mạnh dạn mà đẩy bảo bối lên, tại bên trong nộ huyết ấm áp non mềm trơn ướt nhỏ hẹp của Bạch Quân Nghi mạnh mẽ đâm tới, tà xung hữu đột mà ra sức dứt vào nhỏ lên. Bạch Quân Nghi chỉ cảm thấy cái bảo bối nóng hổi kia cuồng loạn cắm tới nơi đang ngứa ngáy, mang tới từng cỗ khoái cảm phiêu phiêu dục tiến. Nhất là cái phần thịt nhỏ lên xung quanh quy đầu kia, lúc ra vào lỗ thịt cạo mài lên bốn vách tường da thịt mềm mại của âm đạo, làm cho nàng dục tiến dục tử, tâm thần đều say, một loại khoái cảm mà trước đó chưa từng có như sóng biển bãi son đảo hải dương mãnh đánh vào trái tim, xông lên đỉnh đầu, lan khắp toàn thân.

Bạch Quân Nghi sáng khoái ngứa đầu lên, miệng anh đào nhỏ nhắn mở ra thỏa mãn mà rên a a thật dâm mị. Hoa Văn Long cũng cảm giác được sự mềm mại ấm áp của nhục huyết tiêu hồn của mấu thân, ma sát quy đầu vào trong bảo sò sáng khoái không thôi, cỡi lồng dây sung sướng, hần thích thú dùng càng nhiều sức mà mãnh liệt co lại rồi chọc vào. Trong lúc Hoa Văn Long dứt vào lên xuống, Bạch Quân Nghi rơi vào cảnh đẹp, cao trào thay nhau nổi lên. Eo nhỏ nhắn của nàng như tơ liễu múa nhanh trong gió, móng ngọc nõ nang trắng nõn liên tiếp nhếch lên đón nhận Hoa Văn Long dứt vào.

Nàng uyển chuyển liên tục lắc lư chân trắng đầy đặn, má lúm đồng tiền kiều điểm như hoa, thiên kiều bá mị, giữa lông mày sóng vỗ ần hiện, miệng thom hé mở, gấp gáp thờ hồn hên ra âm thanh phóng dăng mà rên ri ráy: "Bảo bối... Người chọc vào thật tốt... Mẫu... Ta... Ta thoải mái chết rồi... A... Ứ... Chính là như vậy... Long nhi... Nhanh..."

Bỗng nhiên Bạch Quân Nghi ngọt ngào mà yêu kiều "A" một tiếng, hai tay nhu nhuận cùng đùi ngọc trắng muốt thon dài như xúc tu của bạch tuộc, chăm chú mà đẩy đưa với Hoa Văn Long, nhục huyết một hồi cấp tốc co rút lại, một cỗ chất dịch nóng bỏng lao thẳng ra, Bạch Quân Nghi thoải mái mà tiết thân rồi. Hoa Văn Long qua hai lần bắn dương tinh, lần này dứt vào được lâu hơn hần, hần cũng không có cùng theo Bạch Quân Nghi tiết thân, bảo bối vẫn còn cứng rắn như sắt, thấp phần hưng phấn mà dứt vào.

Bạch Quân Nghi giờ phút này thể xác và tinh thần đều thoải mái, mị nhãn khẽ nhếch, bờ môi cười yếu ớt, khuôn mặt hăm xuân, hạ thể dâm dịch gấm gụa, tứ chi vô lực mà tê liệt trên giường, tùy ý Hoa Văn Long kéo ra dứt vào. Hoa Văn Long hơi thờ dôn dập mà dứt không được bao lâu, tâm tình vui vẻ cực độ, rút cuộc không chế không nổi, một cỗ nhiệt tình như nhام thạch nóng chảy bộc phát, mãnh liệt tràn ra, hoa tâm đã khô cạn lâu ngày của Bạch Quân Nghi trong lúc nhất thời Thiên Địa giao thoa, Âm Dương điều hòa.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Quân Nghi lộ ra nụ cười thỏa mãn mà quyến rũ, Hoa Văn Long tê liệt nằm ở trên ngọc thể mấu thân, nàng di chuyển cánh tay ngọc ngà, chăm chú mà ôm Hoa Văn Long, vuốt lưng của hần, hôn môi của hần, hiền lành, hòa ái, kiều điểm, vũ mị, phong tình vạn chủng, đáng vẻ ngàn vạn.

(1): Thiên Trùng Vạn Ngữ: Một ngàn con trùng và muôn ngàn con kiến.

Câu like chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 8: Tâm nguyện nhiều năm thành trong một ngày (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Tịch Bạc.

Biên: Lạc.

Hoa Văn Long si ngốc mà nhìn qua vị thân sinh mấu thân này của hần, rồi hướng tuyệt thế giai nhân đã kính dâng thân thể cho hần mà hần yêu thương nhưng nhớ, không khỏi suy nghĩ thật nhiều, thì thào: "Mẫu thân, Long nhi đợi tám năm rồi, từ khi cùng người định ra ước định, ta luôn mong chờ đến ngày hôm nay. Đặc biệt là đợi đến lúc Long nhi ta chính thức hiểu được chuyện nam nữ sau này, mỗi lúc trong mộng đều là muốn người, cả ngày nghĩ đến thời điểm có thể cùng mấu thân vu son vãn vũ(1), cộng phở dao thai. Hôm nay cuối cùng đã xong tâm nguyện, trong nội tâm của ta thật sự là rất cao hứng. Mẫu thân, Long nhi còn có thể làm được a? Người đã thoải mái chưa? Có đủ đến bỏ tồn thất tâm năm nay người khổ nỗi tương tư hay không?"

Bạch Quân Nghi vuốt đại bảo bối của hần nói: "Đừng vậy, ngày nẫu thân chờ, hôm nay cuối cùng cũng đến, ngày mà Long nhi dùng đại bảo bối tới đỡ dành ta, hảo Long nhi của ta làm được thật tốt, thật tuyệt vời, mấu thân thoải mái cực kỳ. Nói thật, người hôm nay khiến cho mấu thân sướng đến muốn bay lên trời, quả thực làm cho mấu thân sướng chết. Người giới quá, thật sự là hảo nhĩ tử của mấu thân, lần thứ nhất làm nữ nhân đã lợi hại, sau này đã có kinh nghiệm thì càng khó lường rồi, nói không chừng thật sự sẽ đem mấu thân giết chết dưới đại bảo bối của người. Bất quá, nói đến đến bỏ tồn thất, ta mấy năm qua nỗi khổ tương tư, cái này so ra còn kém nhiều lắm, người cho rằng chỉ làm một lần mấu thân sẽ thỏa mãn? Không, chẳng những chưa đủ, ngược lại bởi vì người để cho mấu thân ném đến ngon ngọt, mấu thân sẽ nhớ thật lâu, người hiện tại đã cùng mấu thân làm tới đây là đủ rồi, sau này lại không để tới ý mấu thân nữa, vậy liền đem mấu thân hại khổ."

"Mẫu thân, người yên tâm, ta sao có thể không để ý tới người đây? Ta làm sao nỡ lòng làm vậy? Ta yêu người như vậy, sau này chính là người không cho ta, ta cũng sẽ tìm kiếm nghĩ cách đến làm người, làm sao có thể không để ý tới người? Ta sẽ không hại khổ người, ta sẽ mỗi ngày cùng người vui vẻ."

"Thật vậy sao? Ta không cho người, người liền "tìm kiếm nghĩ cách" đến ta? Người có thể nghĩ ra cái phương pháp gì? Ta muốn người mỗi ngày cùng ta làm cái gì a? Cho người mỗi ngày chơi ta sao? Người tiêu tử thú này, chỉ toàn muốn chuyện tốt."

Bạch Quân Nghi thật sự có một điểm ngang ngược không nói đạo lý, ai bảo nàng là mấu thân hần đây? Hoa Văn Long chỉ có thể kháng nghị: "Mẫu thân, người nói không có đạo lý a? Là người nói "chưa đủ", còn nói sợ ta "bấy giờ người làm chuyện đó với người liền không tiếp tục để ý đến người", ý kia không phải nói muốn cho ta làm người nhiều sao? Bấy giờ trái lại còn nói ta "muốn nỗi ngày làm người", "chỉ toàn muốn chuyện tốt", người đến cùng là muốn nhĩ tử sống sao?"

"Nhì từ ngốc, mẩu thân là trêu chọc người thôi, người làm sao lại tưởng thật? Coi như mẩu thân sợ người rồi, không trêu người nữa. Tốt rồi tốt rồi, mẩu thân nhận sai, thực xin lỗi, được chưa? Mẩu thân thừa nhận, mẩu thân là muốn cùng người chơi, muốn cho người chơi ta thật nhiều, được chưa?" Bạch Quân Nghi ôn hòa hơn Hoa Văn Long, cặp môi đỏ mọng kia, đôi mí nhãn xinh đẹp kia, thật là điệu bất thắng ngôn(2), không chỗ nào không đẹp.

"Mẩu thân, người thật đẹp."

"Đưa nhỏ ngốc, mẩu thân già rồi, không thể so được với lúc tuổi còn trẻ, mẩu thân đã qua cảnh xuân tươi đẹp rồi, mẩu thân nghĩ người sẽ chê ta già rồi."

"Tiểu lão thái bà xinh đẹp như thế, ta nguyện ý vĩnh viễn nằm ở trong ngực người."

"Hài tử bướng bỉnh, chỉ sợ người sau này sẽ bị rất nhiều nữ hài đã trẻ tuổi lại còn xinh đẹp mê hoặc, đến lúc đó, người sẽ quên mất mẩu thân."

"Mẩu thân, lão nhân gia người yên tâm đi, người là xinh đẹp như thế, lại còn hết lòng yêu ta, ta làm sao có thể quên người? Ta như thế nào có thể nhẫn tâm không thích người? Huống chi người là thân sinh mẩu thân của ta, còn cam tâm tình nguyện, liễu lĩnh mà cùng ta làm loại chuyện này, trong suy nghĩ của ta, địa vị của người vĩnh viễn là thần thánh, vĩnh viễn là chỉ cao vô thượng, người vĩnh viễn là người ta yêu nhất, có thể cùng người giao hoan là hương thụ tuyệt hảo nhất đời ta."

"Hảo hài tử, như vậy mẩu thân có thể an tâm, bất quá, người mới vừa nói "lão nhân gia người", chẳng lẽ ta thật sự rất già sao?"

"Mẩu thân, người không già, trong mắt nhì tử, người vĩnh viễn là trẻ tuổi, xinh đẹp, mỹ lệ, giàu tình cảm, ôn nhu, hiền lành..... "

"Tốt rồi tốt rồi, đừng khiến cho mẩu thân mang mũ cao nữa, mẩu thân không có tốt như người nói, nếu như mẩu thân không già, vậy người sau này cũng đừng có suốt ngày “Người, Người” mà xưng hô “Người” là được."

"Cái này không được, người là nẫu thân của ta, ta tôn kính người, phải tôn xưng là Người."

"Sao lại không được? Hiện tại giữa chúng ta đã có loại sự tình này, giữa hai người lại thêm một tầng quan hệ, ta đã là mẩu thân của người, lại là thê tử, người yêu, tình nhân của người. Ta là mẩu thân của người, người có thể gọi ta Mẩu Thân. Ta là thê tử, người yêu, tình nhân của người, người cũng có thể đổi với ta gọi thẳng "Người", đúng hay không? Bằng không người cũng đừng có lại cùng mẩu thân hợp hoan, đang làm loại chuyện đó thời điểm chúng ta không phải là bình đẳng sao? Tốt rồi, không nên nói nữa, bằng không thì mẩu thân sẽ nổi giận."

"Vậy được rồi, ta nghe mẩu thân---Người." Hoa Văn Long cố ý tăng thêm chữ "Người", sửa lại lời nói.

Bạch Quân Nghi cao hứng mà thoáng hôn hần một cái, nói: "Đây mới là con ngoan của ta, thật đáng yêu. Người khác nếu biết rõ chuyện của chúng ta, ta sẽ không có cách nào sống, hừ, ta mới là không nghĩ như vậy đấy, chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau, “chuyện đó” mới là chuyện phải làm đấy. Huống chi người nằm đó chính là từ trong âm đạo ta đẩy đi ra, bản thân người toàn bộ đều là thịt trên người ta rơi xuống, như vậy cây thịt này trên người của người, chẳng phải cũng là thịt trên người ta sao?"

"Như vậy thịt trên người ta lại tiến vào âm đạo của chính ta, có cái gì là không thể hay sao? Người toàn thân đều là thịt trên người ta rơi xuống, người chính là một bộ phận của ta, người chính là hóa thân của ta, người chính là ta, hai người chúng ta vốn chính là nhất thể, chúng ta bây giờ chẳng qua là khác biệt mười sáu năm tuổi. Giương võ lại lành, có cái gì là không đúng? Lại nói, tại sao nhì tử có thể cả ngày bù sữa mẩu thân, mút núm vú, mà không thể chơi mẩu thân? Phải biết rằng, núm vú cùng mật huyết đều là ở trên người nữ nhân, chỉ có điều nhì tử bù sữa mẩu thân chỉ dùng miệng để mút vú mẩu thân, chính là dùng bảo bối mẩu thân nuôi đấy, đúng hay không?"

"Mẩu thân, người nói quá đúng, sau này ta sẽ tùy thời hướng người mà muốn."

"Yên tâm đi, mẩu thân cũng muốn, sau này mặc kệ người muốn chơi tại thời điểm nào, mẩu thân nhất định đánh bạc cả mạng đến phụng bồi."

Mặt Hoa Văn Long phủ phục đặt ở trên bộ ngực sung mãn mềm mại tuyết trắng đầy đặn của Bạch Quân Nghi, hai người bèn nhìn nhau cười, lại điểm mặt, ngọt ngào mà ăn nằm với nhau, vuốt ve, trò chuyện với nhau, trêu chọc lẫn nhau, Hoa Văn Long chỉ cảm thấy mỗi anh đào Bạch Quân Nghi chọt mờ, từng đợt mùi hương thơm phùng phức như u như lan từ trong miệng cùng cái mũi đẹp dễ tình xảo của nàng tràn ra, phun tại trên mặt ngựa ngáy xộp giòn, nóng hằm hập, mà lại thấm thấu nội tâm, làm cho người ta ý loạn thần mê, thêm với trông thấy thái độ Bạch Quân Nghi thiên kiều bá mị làm cho người say mê thện thưng, những thứ này kích thích lên ham muốn của hần, Hoa Văn Long nhất thời nổi dâm hứng, nhiệt huyết sôi trào, thẳng hướng phía hạ thể dùng mãnh lao tới.

Hần vừa thấy trong âm huyết của Bạch Quân Nghi mềm mại một ước át, bảo bối tức khắc càng thêm sung huyết, trở nên càng thêm khỏe mạnh tráng kiện nóng rực. Bạch Quân Nghi cảm giác lỗ thịt bị trướng nóng lên, nàng không nghĩ tới Hoa Văn Long nhanh như vậy lại lần nữa cứng lên mà bắt đầu, đôi mắt hơi ướt át của nàng vừa mừng vừa sợ mà nhìn qua Hoa Văn Long nói: "Long nhi, người tại sao lại..."

Hoa Văn Long nhỏ lên bảo bối tráng kiện, bắt đầu đút vào, cười cười không nói, bảo bối dùng sức hướng động đảo nguyên huyết ở trong chỗ sâu nhất cắm xuống. Bạch Quân Nghi yêu kiều “Á” một tiếng, hạ mệ con lại làm vào trong ham muốn loạn luân. Lúc này đây, đôi nam nữ so với hai lần trước cộng lại chơi còn lâu hơn nữa. Lúc hai mẹ con thoải mái mà song song tiết thân xong, một mối mà tình ý triền miên mà ôm lấy nhau tiến nhập mộng đẹp, bên ngoài đã là canh ba.

Trong lúc mơ mơ thì Bạch Quân Nghi muốn trở mình, dù làm mọi cách nào cũng không cử động được, không khỏi tỉnh giấc. Bạch Quân Nghi mở to mắt nhìn kỹ, thấy thân thể của mình không mình vai che thân, trần truồng cùng nhì tử chân quấn vào nhau cùng một chỗ. Hoa Văn Long nắm áp mặt vào vú của mình ngủ say, hai cánh tay hần còn chăm chú đem eo nhỏ nhắn của mình ôm lấy, một tay bóp lên đầu vú, một tay khoác lên bờ mông. Lấy ngọn đèn ánh sáng vàng ấm u trước giường, Bạch Quân Nghi ngưng mắt hạnh nhìn nhì tử mà mình đã tham huyết yêu thâm, công hiến cả thấy thể xác và tinh thần, thấy hần mặt vuông mày kiếm, can mũi đậm môi, anh tuấn vô cùng, trong lòng dâng lên vạn sợi tơ ngọc thăm nghĩ "A, đây chính là nhì tử do ta sinh ra, ta rốt cuộc có được hần, kể từ hôm nay hần liền thuộc về ta."

Bạch Quân Nghi giật giật hạ thể, cảm giác lỗ thịt thoáng như được bảo bối trướng cứng cắm vào, nóng rất lại có chút đau. Nàng tho tay vừa sờ, phát hiện âm hộ so với lúc trước bắt động, cái kia hai miếng thịt mép ngoài trước kia vốn chỉ hơi hơi hướng hai bên đưa ra, bây giờ lại đưa ra hai bên rất nhiều. Còn mép trong hiện tại lại có chút tách ra, chính giữa hiện ra một cái lỗ nhỏ, hơn nữa mép trong non mịn lại so với bình thường càng lỗ cho ra chút ít, có chút nóng rất đau nhức.

Mị nhãn Bạch Quân Nghi nhìn lấy bảo bối dấn vào bên trong bẹn đùi, lại nghĩ tới tình hình vừa này, tuy rằng nàng chống đỡ trùng kích của hần khiến âm đạo bành trướng đến thống khổ dọa người, nhưng mà so sánh với cùng Hoa Văn Long thân mật dấn ngực vào nhau, cùng đục tiến đục từ khoái hoạt, không khỏi dẫn tới tâm nháy loạn, cái má nóng lên, tâm can càng trở nên sống động. Nàng bắt chấp e lệ, nhẹ nhàng duỗi ra bàn tay trắng nõn, đưa tới phía dưới Hoa Văn Long, sờ chơi bảo bối của hần.

(1)Vu sơn văn vũ: sung sướng đến mơ hồ

(2)Điệu bất thắng ngôn: lời nói tinh tế làm rung động tâm hồn

(Lúa dịch)

Bạch Quân Nghi:

□

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Tâm nguyện nhiều năm thành trong một ngày (3)

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Lúc Bạch Quân Nghi cảm bảo bối của Hoa Văn Long lên, nàng thật sự không thể tin được đây chính là thứ đồ vật vừa rồi đã cắm vào nhục động của nàng, khiến nàng như chết đi sống lại. Nghĩ đến việc chính thứ đồ vật này mới vừa này thời đã mang đến cho nàng khoái cảm tiêu hồn thực cốt mà đã lâu rồi nàng chưa được hưởng thụ, Bạch Quân Nghi không khỏi xuân tâm rung động, khát vọng đắm đục lại bành trướng lên. Cánh tay ngọc thon dài yêu thích không buông liên tục đưa gion thứ bảo bối siêu việt thường nhân của Hoa Văn Long. Chỉ trong chớp lát, đồ vật kia đã dựng thẳng lên, tính từ gốc lên đã dài đến tám tấc, trên đỉnh là một cái quỳ đầu to tròn màu đỏ ngầu lồi lõm, vòm quanh tại bốn phía quỳ đầu nhỏ ra những đầu mấu thịt cứng khiến cho bảo bối lợi hại hơn nhiều, dọc theo thân bảo bối lộ ra những luồng thịt lồi dài hai, ba phân, đây là lúc bảo bối cương cứng lên và gân xanh nổi lên, sung huyết đỏ thắm đến dị thường, thật sự là vô cùng to lớn, một bàn tay của Bạch Quân Nghi là không thể nắm chặt hết được.

Trong lòng Bạch Quân Nghi vạn lần cũng không nghĩ tới lúc đang ngủ mơ mà Hoa Văn Long cũng có thể phát tác đến như vậy, bảo bối to lớn nóng bỏng cảm trong tay khiến nàng cũng nóng bừng cả người, lại giật giật liên tục và run rẩy không ngớt. Lúc này Bạch Quân Nghi đang bành trướng đục hóa không ngừng, tâm tình bay bổng, hơi thở nặng nhọc, một đôi bàn tay non mềm ngọc ngà dùng vuốt ve trên dưới bảo bối của nhì tử. Lúc này thì Hoa Văn Long đã sớm tỉnh rồi, hần biết mẩu thân đang len lén vuốt ve bảo bối của hần, lại thêm phần nhàn thấy nàng bị đục hóa thiếu đột hứng hực, dung nhan kiều mị nóng bừng đã đỏ hồng như rạng chiều, đôi mắt như làn thu thủy đã tràn

đầy quyền rũ dục hoặc, xuân ý mông lung.

Hoa Vân Long biết rằng đã động dục vọng dâm dăng trong tâm trí, bảo bối của bản thân cũng đã bị trêu đùa đến cương lên cực kỳ khó chịu, liền không nói thêm lời nào nữa, hần từ người áp lên cơ thể mỹ miều của Bạch Quân Nghi, đẩy ra hai bắp đùi tròn nhẵn trắng mịn, không chút kiềm chế gương cao bảo bối dâm loạn vào hạ thể của nàng. Bạch Quân Nghi thấy hần dùng tư thế hung mãnh mà tiến tới nên rất sợ sẽ bị thương, một bên lấy sức đẩy mạnh vào bụng của hần, một bên ghé sát vào mặt hần mà nũng nịu nan nỉ: "Long nhi ngoan, không nên làm như vậy, cẩn thận lại làm đau mấu thân, người dâm nhẹ nhàng một chút, để cho mấu thân đón nhận bảo bối của người, như vậy sẽ dễ dàng và nhanh chóng hơn nha "

Bạch Quân Nghi đưa tay ngọc trắng mịn nồn nà cầm lấy bảo bối tho to cường tráng lại nóng bỏng của Hoa Vân Long, gương mặt thẹn thùng đến đỏ bừng, xuân tâm phóng dăng, đem bảo bối tiến vào miệng nhục động thật mềm ẩm ướt của bản thân mà kiểu mỹ nói: "Vào đi, bảo bối." Hoa Vân Long chuyển hồng một cái, quy đầu cương cứng đẩy ra mếp trong mịn màng đỏ tươi và từ từ thẳng tiến vào sâu bên trong nhục động ướt át kiểu dâm.

Hai nam nữ lại lần nữa quần quít mây mưa ân ái, xuân cảnh đã diễn ra đến bốn lần rồi. Lần này hai mẩu tử Bạch Quân Nghi tận tình triển miên, thỏa thích giao hoan ân ái, so với ba lần trước bất kỳ lần nào cũng đều lâu dài hơn. Phải thật lâu sau thì cơn mây mưa mới dừng lại, cả hai mới một chầm vào giấc ngủ. Giờ phút này, trong phòng đã khôi phục rồi bình tĩnh như lúc trước. Nhưng giờ đây bên trong âm đạo Bạch Quân Nghi đã hòa lẫn dương tính Hoa Vân long, nó cùng với âm dịch trắng nhót đặc sệt của nàng vẫn đang chậm rãi chảy ra từ nhục động, chảy qua âm mao đen nhánh tươi tốt của Bạch Quân Nghi, xuôi theo bắp đùi ngọc ngà của nàng và nhỏ xuống trên tấm ga trải giường vàng nhạt đã sớm thấm nhuần âm dịch.

Giấc ngủ kéo dài cho đến khi ngày hôm sau lên nắng chói chang, Hoa Vân Long mới thông thả tỉnh lại. Hoa Vân Long nhìn thấy Bạch Quân Nghi vẫn còn chìm trong xuân mộng đang tựa sát trong ngực, cùng bản thân trần truồng đang quần quít chung một chỗ. Nhớ tới đêm trước trải qua mấy hồi sung sướng tiêu hồn thực cốt, ân ái mây mưa một màn, nếu không phải giờ phút này thân thể ngọc ngà với làn da trắng mịn nồn nà của mấu thân đang không mảnh vải che thân mà nằm sát trong lồng ngực, mặt huyết nhỏ hẹp vẫn đang ngâm chứa bảo bối đã co rút lại mềm mại như bông của bản thân, Hoa Vân Long thật khó có thể tin được sự tình mà hần vẫn luôn tha thiết ước mơ nay đã biến thành thực tế rồi.

Hoa Vân Long đưa mắt trần đầy tình ý mà nhìn mấu thân đang say sưa mộng đẹp, gò má đỏ hồng dương chi bạch ngọc của nàng trông thật là mê người, dáng ngọc nằm ngủ vẫn đang ẩn hiện xuân ý, hơn nữa lúc này Bạch Quân Nghi tựa như đang mơ thấy chuyện gì tốt đẹp trong giấc ngủ, dung nhan kiều mỹ với lúm đồng tiền hiện lên một nụ cười. Nụ cười này lại nở ra trên má ngọc quyền rũ mê người của Bạch Quân Nghi, thật là dễ khiến người ta tâm thần bay bổng, khó mà từ kiềm chế. Hoa Vân Long dục hòa bành trướng, tình dục thoát cái bực phát. Món bảo bối kia đã nghỉ ngơi một đêm trong nhục động tiêu hồn của Bạch Quân Nghi nay đã khôi phục lại tràn đầy sinh cơ, thoát cái đã cương cứng lên và đem nhục động vẫn còn ẩm ướt của Bạch Quân Nghi lấp đầy, thật kín, phồng hần lên, không có một chỗ nào mà không bị áp vào.

Hoa Vân Long lập tức gấp không thể chờ mà bắt đầu rút ra cắm vào bên trong, Bạch Quân Nghi bị hần dâm vào vài cái thì đã tỉnh, đôi mắt xinh đẹp kiều mỹ mở ra nhìn Hoa Vân Long một cái rồi ôn nhu nói: "A, tiểu bảo bối, đã làm suốt một đêm mà còn chưa đủ a."

Hoa Vân Long vừa chuyển hồng nhấp liên tục vừa nói: "Chỉ một đêm thì làm sao mà đủ, dù cho làm cả đời ta cũng thấy không đủ."

Bạch Quân Nghi trái tim ngọt ngào, mặt đẹp ửng đỏ, thẹn thùng nở nụ cười xinh đẹp nói: "Vậy thì người hãy tận tình chơi mấu thân đi."

Hai mẩu tử đã nghỉ ngơi một đêm, bây giờ tỉnh lại dục dào trở lại, hăng hái mười phần. Hoa Vân Long gắng sức gương cao bảo bối to lớn tho to trắng kiện của bản thân, tung hoành ngang dọc mà tàn sát bừa bãi khắp nhục động non mềm ướt át của Bạch Quân Nghi. Một luồng nổi tiếp một luồng khoái cảm sung sướng tiêu hồn thực cốt từ sự ma sát của bảo bối với những lớp thịt non mềm bên trong nhục động, dâng tràn mãnh liệt như từng cơn sóng trong lòng hai nam nữ, dịch thủy bắn tung tóe khắp toàn thân.

Bạch Quân Nghi sáng khoái đến má ngọc trong suốt đỏ hồng một mảnh, xuân sắc xiêu lòng người phát tán, ánh mắt quyền rũ hé mở, miệng nhỏ anh đào há ra, oanh thanh yến ngữ rên rì sung sướng không dứt bên tai. Cặp mông tròn trắng mịn của nàng liên tục vận vào, eo thon lưng ngọc uốn éo không ngừng, toàn bộ cơ thể đều kịch liệt phối hợp giao hoan. Gương mặt anh tuấn của Hoa Vân Long đỏ bừng lên, hô hấp càng ngày càng gấp rút và càng cố gắng dùng sức dâm mạnh cuồng nhập. Nơi trọng điểm giao hợp âm dương của hai mẩu tử, mếp ngoài đỏ tươi đầy đặn cùng hai mảnh thịt mếp trong non mềm của Bạch Quân Nghi bị bảo bối diên cuồng rút ra dâm vào mà một mở một khép, tựa như hai cánh cửa đó đóng mở liên tục, mà âm dịch tình yêu trắng đục nhộn nhạo cũng từ trong nhục động thật mềm bản ra tung tóe.

Hai mẹ con như keo như sơn, cố gắng dục đưa quần quít quyết chiến không biết bao lâu. Bụng ngọc bằng phẳng bóng loáng của Bạch Quân Nghi đột nhiên co giật hướng lên trên động một cái, cặp mông trắng nồn tròn tựa rung động kịch liệt, đôi môi đỏ mọng mở to mà kêu "A" một tiếng tiêu hồn, một luồng âm tình nóng bỏng từ sâu bên trong nhục huyết bắn ra, nâng sướng khoái đạt tới cao trào. Quy đầu bảo bối của Hoa Vân long dưới trùng kích của âm tình đánh vào, eo lưng dựng đứng, tâm đầu đồng nhất, dâm phát cuối cùng thật mạnh và dương tính bắn thẳng mà ra.

Tiết thân xong hai mẩu tử có chút thờ dờn dập mà dục đưa quần quít một chỗ. Qua rồi một hồi lâu sau, Bạch Quân Nghi nhìn thấy bên ngoài mặt trời đã lên cao, lập tức nói: "Long nhi, mau dậy đi, mặt trời đều đã lên cao rồi."

Hoa Vân Long nói: "Không, ta nhất quyết không đứng lên."

Bạch Quân Nghi nói: "Người làm sao lại không đứng lên?"

Hoa Vân Long mới vừa nếm trải qua sung sướng khoái cảm xác thịt lớn nhất trên đời, đã nếm qua liền không quên được, dục vọng không giảm chút nào. Tay hần vẫn đặt trên đôi ngọc thỏ to tròn trắng mịn cực kì co dãn của Bạch Quân Nghi và nói: "Mấu thân, hôm nay chúng ta không xuống giường nữa, một ngày đều quần quít ở trên giường thì sao?"

Bạch Quân Nghi mất hạnh ăn cần nhìn hần nói: "Bảo bối, người có phải hay không mê sảng một hồi rồi nên muốn ở trên giường nghỉ ngơi, đều do mấu thân không tốt."

Hoa Vân Long nói: "Ta không phải là một môi, ta là người." Nói đến hần đây dục tay đến hoa đào thẳng cánh của Bạch Quân Nghi mà nhẹ nhàng vuốt ve, gương mặt tuấn tú cười tà nhìn Bạch Quân Nghi.

Bạch Quân Nghi đã mơ hồ biết được dụng ý của hần, thân thể mềm mại vận vào một cái, gương mặt ửng đỏ nói: "Lại sờ loạn nữa, không xuống giường là để làm cái gì?"

Hoa Vân Long cười nói: "Chúng ta ở trên giường mà liên tục cả nước thần mặt nha."

Bạch Quân Nghi nghĩ đến việc ở trên giường mây mưa sung sướng suốt cả ngày mà không khỏi xuân tâm rung động, má ngọc trắng nồn đỏ bừng lên, cặp mắt thu thủy thẹn thùng nhìn một cái Hoa Vân Long mà nói: "Như vậy làm sao có thể được, chờ một hồi các nàng không thấy được chúng ta, nhất định sẽ tìm đến."

Hoa Vân Long nói: "Cái này thì mấu thân nhanh chóng đi nói với các nàng rằng ta ở chỗ của mấu thân luyện công, để các nàng không cần phải để ý đến là không phải đã được rồi sao?"

Bạch Quân Nghi ôn nhu nói: "Được, tốt, mấu thân đáp ứng người."

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 10: Tâm nguyện nhiều năm thành trong một ngày (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: Tệ Bạc.

Biên: Lạc.

Nhưng vào lúc này trong bụng Hoa Vân Long lại truyền đến tiếng kêu đói ‘ọt ọt’, Bạch Quân Nghi nói: “Long nhi, có phải đói bụng rồi không?”

Bạch Quân Nghi nói: “A, Long nhi mau đứng lên, mấu thân đi lấy cơm cho người ăn.”

Hoa Vân Long nói: “Không, ta không ăn cơm”

“Vậy người muốn ăn cái gì?”

Hoa Vân Long mỉm cười nói: “Ta chỉ muốn ăn vớ sứa.” Hần nhanh miệng ngâm lấy đầu vớ hồng tươi tinh xảo của Bạch Quân Nghi mà bú.

Bạch Quân Nghi nói: “Hải tử ngọc, hiện tại mấu thân nào có sứa cho người ăn a, bảo bối nghe lời mấu thân, để cho ta đi lấy cơm.” Bạch Quân Nghi nguyên ngôn ôn ngữ khuyên bảo một hồi lâu, mà Hoa Vân Long vẫn là làm theo ý mình mút lấy đầu tử Bạch Quân Nghi, hần chính là không thuận theo.

Bạch Quân Nghi suy nghĩ một chút, khuôn mặt có chút đỏ bừng, nhu hòa mà nói: “Long nhi, người không phải nói muốn ngồi trên giường cả ngày sao, nếu như không ăn cơm, lát nữa ở đâu ra khí lực để...” Nói đến đây, xuất phát từ e lệ làm nàng khó có thể nói hết câu.

Hoa Vân Long thích nhất là nhìn thấy vẻ xấu hổ mẽ người của mẫu thân, hẳn có ý hỏi: “Lát nữa ở đâu ra khí lực làm cái gì, mẫu thân người tại sao không nói?”

Bạch Quân Nghi nũng nịu nói: “Người biết còn hỏi ta.”

Hoa Vân Long nói: “Ta cũng không biết mới hỏi mà, người nói đi a, mẫu thân.”

Bạch Quân Nghi nhanh nhồm lẹ miệng nói: “Người không ăn cơm, làm sao có khí lực đến chọc vào mẹ, hài lòng chưa, tên tiểu tử vô lại?” Đôi mắt sáng và kiêu mị của Bạch Quân Nghi khinh bỉ nhìn Hoa Vân Long, gò má trắng nõn thoáng đỏ bừng như tô thêm tầng son phấn màu sen non, kiều diễm như hoa.

Hoa Vân Long say mê mà ngược mắt nhìn mẫu thân, chân thành tán thán: “Mẫu thân, người thật đẹp.”

Bạch Quân Nghi tâm hồn thiếu nữ thấp phần điểm một ngọt ngào, nàng nhẹ nhàng cười nói: “Bảo bối, để cho mẫu thân đứng lên a.”

Hoa Vân Long nói: “Mẫu thân, người phải nhanh lên một chút.”

“Ăn.” đôi chân thanh tú của Bạch Quân Nghi vừa chạm đất định đứng lên, hạ thể chợt truyền đến một hồi đau đớn nóng rát như nứt ra. Lông mày nàng nhăn lại, yêu kiều phát ra “ô” một tiếng, thân thể mềm mại lại ngồi xuống trên giường.

Hoa Vân Long khăn trương mà hỏi thăm: “Mẫu thân, người làm sao vậy?”

Khuôn mặt Bạch Quân Nghi ửng đỏ, nàng nói: “Không có gì, có thể là quá lâu không có làm, bây giờ đau một chút.”

“Để ta đi lấy cơm a.”

“Không, vẫn là để ta đi đi, mẫu thân chỉ cần chờ một chút là tốt lại thôi.” Bạch Quân Nghi cúi đầu nhìn hạ thể, chỉ thấy âm mao đen dài ướt đẫm dính lung tung bên trên bờ mui, mép ngoài đầy đặn đỏ tươi hường hai bên mở ra thật rộng, hai mảnh mép trong mỏng manh đỏ tươi vẫn còn có chút tách ra, để lộ ra một cái lỗ tròn nhỏ.

Nàng thất kinh nói: “Sao có thể như vậy, năm đó lần đầu cũng không có như vậy a.” Nàng kỹ càng tưởng tượng nói: “Đúng vậy a, chính mình chưa bao giờ bị bảo bối lớn như Long nhi chơi qua, lại thật lâu rồi chưa có làm qua chuyện này, từ đêm qua đến bây giờ tổng cộng làm sáu lần, cũng khó trách sẽ biến thành như vậy.” Nàng ngồi trong chốc lát lại giấy giữa lấy đứng lên, đứng dậy mặc quần áo đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã trở lại rồi, còn bụng tối chén chề, nói: “Long nhi, là chề trôi nước, mau tới ăn.”

Hoa Vân Long nói: “Ta không muốn ăn.”

Bạch Quân Nghi nói: “Nói hay lắm, tại sao lại không ăn, đến, bảo bối nghe lời, không thì mẫu thân dứt cho người ăn.”

Hoa Vân Long nói: “Người dứt cho ta ăn, tốt, ta ăn.”

Bạch Quân Nghi bụng chề trôi nước tới, ngồi tựa lưng vào đầu giường. Hoa Vân Long áp đầu lên đùi ẩm áp mềm mại của Bạch Quân Nghi, lại để cho Bạch Quân Nghi dứt cho hắn ăn. Bạch Quân Nghi dùng thìa múc lên một hạt chề trôi nước tròn trịa màu trắng, đặt ở bên miệng mà nhẹ nhàng thổi, sau đó thử kiểm tra độ nóng, rồi mới dứt cho Hoa Vân Long ăn. Hoa Vân Long vừa ăn vào, Bạch Quân Nghi lại múc lên một hạt khác, đang định dứt cho hắn ăn thì Hoa Vân Long nói: “Mẫu thân, người ăn đi.”

Bạch Quân Nghi nói: “Mẫu thân không đói bụng, người ăn trước đi, mẫu thân lát nữa sẽ ăn.”

Hoa Vân Long nói: “Không, người không ăn, ta cũng không ăn.”

Bạch Quân Nghi nghe vậy liền bắt đầu dĩ, lại vừa trong thâm tâm vui mừng mà nói: “Được rồi được rồi, mẫu thân ăn.” Cứ như vậy, hai mẹ con người một cái ta một cái, lưỡng tình hòa hợp mà ăn xong hai chén chề trôi nước.

Ăn xong, Hoa Vân Long định trở mình mà leo lên người nàng, Bạch Quân Nghi ngăn cản nói: “Long nhi, hiện tại không được.”

Hoa Vân Long nói: “Vi sao vậy?”

Bạch Quân Nghi nói: “Mới ăn xong mà làm liền, thân thể sẽ bị tổn thương.” Hoa Vân Long đánh phải nghe lời.

Một lát sau, Hoa Vân Long đợi một lúc, rồi không vội mà nói: “Mẫu thân, đã được chưa a?”

Bạch Quân Nghi nói: “Mới chưa được bao lâu, còn chưa được.”

Hoa Vân Long nói: “Vậy còn bao lâu nữa?”

Bạch Quân Nghi nói: “Ít nhất nửa canh giờ nữa.”

“A, tận nửa canh giờ.” Hoa Vân Long trề miệng nói: “Lâu như vậy.”

Bạch Quân Nghi nâng khuôn mặt của hắn lên, cặp môi thom đỏ tươi mềm mại đặt lên môi Hoa Vân Long mà hôn triển miên, má phấn của nàng có chút đỏ hồng, đôi mắt đẹp tình ý liên tục mà nhìn qua Hoa Vân Long nói: “Bảo bối, không nên gấp, đến lúc đó mẹ tùy người làm sao làm đều được.”

Hôn xong rồi mà Hoa Vân Long trong nội tâm vẫn còn hờn dỗi, hắn nói: “Ta đây chơi trước chơi vú của người cũng có thể a.”

Bạch Quân Nghi dịu dàng nói: “Người đùa nhỏ này chính là tham lam, mẫu thân không cho làm cái này, lại muốn làm cái khác, một chút cũng không buông tha mẫu thân.”

Hoa Vân Long cười nói: “Ai kêu mẫu thân người lớn lên xinh đẹp như vậy.” Hắn cười bỏ áo ngủ trắng tinh thuần của Bạch Quân Nghi, bộ ngực sữa như dương chi bạch ngọc ngạo nghễ ưỡn lên, to lớn mượt mà, “mềm ôn mới lột đầu gà thịt, trắng nõn sơ ngưng nhết trên bờ.”⁽¹⁾

Hoa Vân Long như lang sói đói khát mà đem bầu vú tuyết trắng mềm mại ngấm đầy miệng, sau đó hắn mút lấy núm vú tròn mềm, vừa hút vừa lui lại. Mỗi đến lúc trong miệng chỉ còn lại đầu ti nhỏ cỡ hạt sen, Hoa Vân Long mới thích thú ngậm lấy núm vú giống như đói mà bú, thỉnh thoảng hắn còn dùng đầu lưỡi liếm láp vờn quanh tại quảng vú phần hồng chung quanh núm vú, tay hắn cũng không có nghỉ ngơi, đặt lên trên bầu ngực còn lại mà bừa bãi nắn bóp dẹt bần.

Bạch Quân Nghi bị hắn khiến cho tâm tình dong đưa, núm vú tê dại ngứa ngáy không thôi, hồ hấp bất bình. Hoa Vân Long càng lộng dâm thì càng hưng phấn, hắn đem đầu lưỡi chống đỡ ngăn chặn núm vú, tựa như lượn vòng ở phía trên mà liếm láp lấy, thỉnh thoảng còn dùng hàm răng cắn nhẹ nhàng vào đầu núm vú vài cái. Hắn đồng thời dùng thêm sức bóp lấy bầu vú hùng vĩ còn lại, còn dùng tay kẹp lấy núm vú vằn vè nhẹ nhẹ.

(1) Mềm ôn mới lột đầu gà thịt, trắng nõn sơ ngưng nhết trên bờ: Ấm mềm tựa đầu gà mới lột, trắng nõn hơn cả vuốt trên bờ.

Tác giả chơi chữ: “kê đầu nhục” nghĩa là miếng thịt đầu gà, còn có nghĩa bóng là núm vú phụ nữ.

Nguồn gốc: Dương quý phi có lần uống rượu, quần áo chấy xuống, hơi lộ ra núm vú, Đường Huyền Tông vuốt vú của nàng, hình dung nói: “Mềm ôn mới lột đầu gà thịt.” An Lộc Sơn ở một bên liền nói: “Trắng nõn sơ ngưng nhết trên bờ”.

梵修

Chương 11: Tâm nguyện nhiều năm thành trong một ngày (5)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Dưới sự ma sát, nhào nặn, bú mút liếm láp của Hoa Văn Long, nướm vú tròn tròn xinh xắn của Bạch Quân Nghi đã dần trưởng lên, quả nhiên là đã cương cứng rồi. Hần lại chuyển qua bú mút nướm vú bên còn lại làm cho Bạch Quân Nghi toàn thân khô nóng khó chịu như thể đưa thân vào lò lửa nóng hừng hực, con ngựa gầy bứt rứt lan dần từ nướm vú đến toàn thân, từ sâu trong tâm trí đã bị kích thích lên dục vọng ham muốn khó cưỡng. Thân thể mềm mại với những đường cong lồi lõm của nàng cứ ở trên giường mà uốn éo ngo ngoáy, miệng nhỏ thom tho hé ra rên rĩ ngấm nga lên hỏi: “A... Ngựa chết rồi... Long nhi đừng bú mút nữa... Máu thân thật sự nhột quá rồi...”

Hoa Văn Long đang huyệt khí sung mãn vừa nghe được tiếng nữ xuân thanh, mắt thấy Bạch Quân Nghi thiên kiều bá mị, má ngọc ửng hồng xuân ý, hẳn dục hỏa bành trướng, bảo bối đột nhiên cương cứng giương thẳng lên, ầm nóng cứng rắn mà ép lên trên bụng ngọc mềm mại ấm áp của Bạch Quân Nghi, hẳn càng thêm kích động, càng ra sức bú mút liếm láp bầu ngực sữa. Bạch Quân Nghi vốn đã xuân tâm mãnh liệt dao động, hạ thể đã ngứa ngáy khó chịu rồi, hiện tại lại bị bảo bối nóng bỏng rắn chắc của Hoa Văn Long ép sát vào, xuân tâm lại càng rạo rức không dứt, càng cảm thấy toàn thân tê ngứa không chịu nổi, đặc biệt là động đảo nguyên nhục huyệt mềm mại bên dưới hạ thể đã cảm thấy vô cùng trống vắng và khát khao.

Bầu ngực của nàng vốn đã rất sung mãn đầy đã tròn trịa, bây giờ trái qua Hoa Văn Long bú mút kích thích đã nhanh chóng bành trướng lên, càng cương cứng hẳn cảm và to hơn hẳn lúc đầu, quàng vú màu hồng nhanh chóng lan ra khắp bốn phía, nướm vú tròn nhỏ xinh vốn có màu hồng quyền rũ nay đã biến thành màu đỏ tươi trông càng kiều diễm dụ hoặc người phạm tội hơn. Bạch Quân Nghi hô hấp dồn dập liên tục thở dốc, mỗi độ thấp giọng rên rĩ không dứt: “Long nhi, van cầu người đừng bú mút nữa, hải tử ngoan, mẩu thân sướng khoái đến chết rồi a, thật là nhột, mau mau vào đi.” Con ngựa gầy dị thường đã lan tràn khắp cơ thể mềm mại đang uốn éo ngo ngoáy trên giường ngày một kịch liệt hơn.

Hoa Văn Long bú mút bầu ngực sữa lúc này cũng đã dục hóa công tâm, không nhịn được nữa. Hần đứng dậy, giọng cao bảo bối cương tráng siêu việt người thường, nhắm ngay động đảo nguyên nhục huyệt ẩm ướt xuân triều của mẩu thân, chuyển hồng một cái, cắm thẳng vào nhục động mềm mại. Bạch Quân Nghi chỉ cảm thấy cú đâm vào này khiến cho nhục huyệt mềm mại không còn cảm giác ngứa ngáy, một luồng khoái cảm sung sướng truyền thẳng lên đầu óc. Bạch Quân Nghi sướng đến mức bộ ngực sữa trắng mịn như tuyết ưỡn lên, cần cổ duỗi thẳng, vầng trán nhếch lên, mỗi độ há ra một nửa, “A” một tiếng mà vui thích kêu ngâm.

Hoa Văn Long đã sớm không kiềm chế được, hẳn dùng sức đem bảo bối cương tráng rút ra cảm vào nhục động ẩm ướt tiêu hồn của Bạch Quân Nghi liên tục. Dưới từng trận khoái cảm tuyệt vời không thể tả trùng kích vào, toàn bộ kinh nghiệm đã bị Bạch Quân Nghi chôn giấu trong đầu từ lâu nay hoàn toàn thức tỉnh trở lại. Nàng có chút thở gấp, ưỡn cao cặp mông trắng nõn mịn màng đầy đã tròn trịa của bản thân mà phối hợp nhiệt tình với từng cú rút ra cảm vào của Hoa Văn Long. Có thể là do đã quá lâu rồi không làm chuyện này, động tác của nàng lộ ra đôi chút không quen, phối hợp chưa được tốt lắm.

Lúc bảo bối của Hoa Văn Long cắm vào, cặp mông trắng mịn đầy đã của nàng lại trầm xuống, khiến cho bảo bối của Hoa Văn Long không nhắm thẳng vào nhục huyệt được. Lúc Hoa Văn Long rút ra, ngọc đòn của nàng lại một trận rung loạn. Như thể khiến cho bảo bối của Hoa Văn Long đang muốn cắm vào bên trong lại trở nên vô ích, không phải lạc lên trên bụng ngọc của Bạch Quân Nghi thì chính là đâm vào bên trên bắp đùi, trên khe mông hoặc trên âm vật của Bạch Quân Nghi, có thời điểm còn từ trong nhục huyệt tuyệt vời tuột ra ngoài. Hoa Văn Long gấp gáp nồn nóng lắm rồi, hai tay hẳn đặt lên trên cặp mông trắng mịn tràn đầy cơ đàn của Bạch Quân Nghi mà nói: “Mẫu thân, người đừng động.”

Bạch Quân Nghi nói: “Long nhi, người cố gắng chờ xem chỗ tốt khi mẩu thân chuyển động đi.” Nàng đưa tay ngọc thon dài kéo tay Hoa Văn Long ra rồi tiếp tục chuyển động cặp mông.

Sau khi thất bại thêm một vài lần nữa, Bạch Quân Nghi phối hợp càng thêm tuyệt hảo hơn trước rồi. Tới lần tiếp theo Hoa Văn Long giương cao bảo bối đâm mạnh vào, nàng đã đúng lúc nhếch lên mông ngọc trắng nõn mượt mà tiếp đón nghênh hóp bảo bối, để cho bảo bối của Hoa Văn Long đâm vào bên trong thật chặt chẽ vững vàng. Lúc bảo bối rút ra, nàng liền chuyển cặp mông trắng mịn lui về phía sau, khiến cho bốn vách nhục huyệt non mềm càng ma sát mạnh mẽ với bảo bối cứng quy đàn.

Nhờ thể mà Hoa Văn Long cảm thấy tiết kiệm được sức lực không ít, hạ thể không giống như trước phải cố sức di chuyển nhanh cũng đã có thể đem bảo bối đâm vào sâu bên trong mặt động nhục huyệt mềm mại ẩm ướt của mẩu thân, đặc biệt hơn, bảo bối cũng bốn vách nhục huyệt non mềm cũng được tăng cường thêm ma sát, khoái cảm đã tăng lên gấp bội, từng trận khoái cảm không thể diễn tả bằng lời dâng tràn khắp toàn thân, xâm lấn cả tâm trí. Hoa Văn Long vui vẻ mà nói: “Mẫu thân... Người... Nhục động của người... Thật tốt... Thật sự quá sướng khoái... A...”

Bạch Quân Nghi chẳng phải cũng thoải mái hơn rồi, xuân ý đã ẩn hiện giữa lông mày của nàng, gương mặt trong suốt như ngọc đã đỏ ửng, miệng nhỏ chúm chím cười nói: “Bảo bối, mẩu thân không có lửa gạt người chứ, người chỉ việc chú ý dùng sức là được.”

Hoa Văn Long giữ nguyên một độ cao mà chuyển hồng cuồng nhấp, Bạch Quân Nghi cố gắng ưỡn cao cặp mông trắng nõn, bằng sự chuyển động lên xuống liên tục mà toàn lực phối hợp với từng cú rút ra cảm vào bên trong của Hoa Văn Long. Hai mai nữ đều sung sướng sáng khoái triển miên, tựa như lạc vào chốn vui vẻ nhất. Cuối cùng dưới từng trận khoái cảm dục tiên dục tử trùng kích lấy, hai nẫu tử đã sung sướng mà tiết thân rồi. Hoa Văn Long nhớ tới chuyện Bạch Quân Nghi mới vừa đau đớn, trong lòng không khỏi nghi vấn nói: “Mẫu thân, lúc mới vừa rồi ta cắm vào, người làm sao lại đau?”

Bạch Quân Nghi nghe vậy thì gương mặt trắng nõn kiều diễm ửng hồng như áng mây chiều, nũng nịu nói: “Người bảo bối này lấy ở đâu tới nhiều vấn đề như vậy.”

Hoa Văn Long cười nói: “Không phải người đã nói là có cái gì không biết liền có thể hỏi người à.”

Bạch Quân Nghi nói: “Cái vấn đề này có thể người sẽ không muốn tìm hiểu.”

Hoa Văn Long nói: “Mẫu thân tốt, người hãy nói cho ta biết đi, người không nói ta liền làm loạn lên đây.” Hoa Văn Long giọng cao nhục còn vẫn cương cứng như sắt lên, cắm vào bên trong nhục động tiêu hồn của Bạch Quân Nghi, ý định chuyển động mạnh.

Bạch Quân Nghi vội vàng nói: “Người đừng động, mẩu thân nói cho người biết.” Trên gương mặt anh tuấn của Hoa Văn Long lộ ra nụ cười chiến thắng mà nhìn Bạch Quân Nghi. Nàng đưa đôi mắt long lanh mong nước nhìn Hoa Văn Long một cái, nũng nịu nói: “Người nha, thật đúng là khác tính trong cuộc đời của mẩu thân.”

Bạch Quân Nghi má ngọc trắng nõn tận đến đỏ bừng, trái tim nhẹ nhàng nhẩy lên, nhẹ giọng nói: “Bảo bối của người vừa thô vừa to, ẩm đạo của mẩu thân lại vốn nhỏ hẹp, trước giờ chưa từng bị thứ bảo bối to lớn của người cảm vào bên trong, lại nhiều năm nay vậy không còn làm chuyện này nữa rồi, nên lúc người cảm vào bên trong mẩu thân tự nhiên là sẽ đau một chút.”

Hoa Văn Long vừa nghe là bảo bối của bản thân quá lớn nên khiến mẩu thân thấy đau liền khẩn trương hỏi: “Vậy có phải là mẩu thân không thích bảo bối của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 12: Tâm nguyện nhiều năm thành trong một ngày (6)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Ánh mắt quyền rũ của Bạch Quân Nghi lưu chuyển xuân ý, mang theo xấu hổ thẹn thùng liếc nhìn Hoa Văn Long mà nói: “Hải tử ngốc, mẩu thân làm sao có thể không thích. Mẩu thân thật sự có chút đau nhức, nhưng ngược lại mẩu thân đạt được khoái cảm sung sướng hơn xa chút đau nhức này. Có nữ nhân nào mà không thích bị một thứ bảo bối to lớn đặc biệt cương tráng cảm vào bên trong? Không nghĩ tới được hải tử của ta lại có thứ bảo bối tiên vốn lớn đến như vậy, mẩu thân thật sự rất cao hứng.” Lúc nói những lời này, Bạch Quân Nghi đã cố ý hạ giọng đến cùng và cố hết sức nói thật nhanh.

Nói xong lời ấy, trong lòng Bạch Quân Nghi dâng lên một sự xấu hổ thẹn thùng to lớn, phương tâm nháy rộn lên, má ngọc trắng nõn nà với lúm đóm tiền kiều diễm thoáng cái đã xấu hổ đến đỏ bừng như tô thêm một lớp phấn hồng, thật sự là kiểu như đào diễm như mạn. Nàng xoay mặt sang một bên, không dám đối mặt với Hoa Văn Long nữa. Hoa Văn Long nghe được mẩu thân khen ngợi, yêu thích bảo bối của mình, trong nội tâm vô cùng mừng rỡ. Hần nhìn thấy mẩu thân kiều mị tựa như hoa, tư thái xấu hổ thẹn thùng khiến lòng người si mê thì chợt nảy lên tính trẻ con muốn trêu đùa một phen, hẳn giả vờ như không nghe rõ mà cúi đầu xuống, đưa tai sát bên miệng anh đào nhỏ nhắn của Bạch Quân Nghi và hỏi: “Mẫu thân, người nói cái gì, ta không có nghe rõ được, người hãy nói lại lần nữa đi.”

Bạch Quân Nghi dịu dàng nói: “Ai bảo người không có nghe rõ được, thật là xấu hổ chết người, ta sẽ không nói lại đâu.”

Hoa Vân Long van nài nói: “Mẫu thân tốt a, người hãy nói lại lần nữa đi, lần này ta nhất định sẽ nghe rõ mà.”

Bạch Quân Nghi không thể làm gì khác, liền đỏ mặt thẹn thùng, cố gắng đè nén cảm giác xấu hổ này mà nói lại lời ấy một lần nữa.

Bạch Quân Nghi vừa mới nói xong, mắt đẹp thoáng nhìn qua gương mặt Hoa Vân Long thì thấy hần hiện rõ dáng tươi cười, nàng liền biết được bản thân vừa bị lừa. Ngay tức khắc, nàng dồn sức yếu mềm, bàn tay ngọc trắng nõn liên tục đánh lên người Hoa Vân Long mà gắt giọng: “Long nhi, người thật xấu xa, lừa gạt mẫu thân.”

Giờ này khắc này, Bạch Quân Nghi nào có điểm nào giống mẫu thân của Hoa Vân Long, quả thực rất giống một thiếu nữ mới biết yêu được nuông chiều.

Hoa Vân Long cười nói: “Sao lại là ta lừa người rồi.”

Bạch Quân Nghi vênh lên mũi đẹp như chạm khắc ngọc ngà, cặp môi đỏ mọng nhếch lên, nũng nịu nói: “Trong lòng người tự mình hiểu rõ.”

Hoa Vân Long cười nói: “Vậy thì liền phạt ta, để cho mẫu thân lại nếm thử đại bảo bối của nhi tử.” Hoa Vân Long giương cao bảo bối rồi bắt đầu rút ra cắm vào bên trong nhục động.

Đẩy đã là lần thứ tám hai mẩu tử chìm đắm vào tình dục loạn luân đầy khoái cảm, lần này Bạch Quân Nghi phối hợp so với lần trước càng thêm ăn ý hòa hợp, không có một lần nào để cho Hoa Vân Long chọc vào mà vô ích, cũng không để cho bảo bối của Hoa Vân Long trượt ra khỏi nhục huyết âm ướt kia. Từng trận khoái cảm liên miên ập đến với hai mẩu tử chưa một lần bị gián đoạn, ý vị sung sướng tuyệt vời đến tiêu hồn thực cốt, như từng cơn sóng lớn liên tục trùng kích vào tâm trí và thể xác hai mẩu tử. Hoa Vân Long bị khoái cảm này kích thích vô cùng hưng phấn, dục hòa bành trướng, hần không chút kiềm chế nào mà vùng lên đại bảo bối cương cứng to lớn như một cây gậy sắt, mạnh mẽ và liên tục không ngại nghi cảm vào bên trong nhục động tiêu hồn ẩm ướt đang kịch liệt co thắt vì sướng khoái.

Lúc cắm vào, hần cắm thẳng vào tận chỗ sâu nhất trong nhục huyết non mềm ướt át của Bạch Quân Nghi rồi mới rút ra. Mà lúc rút ra, hần rút sát tận cửa nhục động khi mà chỉ còn nửa đoạn quy đầu nằm trong nhục huyết thì mới lần nữa cắm vào. Sau nhiều lần rút ra cắm vào như vậy, Hoa Vân Long cũng đã khá thành thạo, lúc rút ra bảo bối không có nửa điểm trượt ra khỏi nhục huyết, ngay lúc vừa vận một nửa đoạn quy đầu còn trong nhục huyết, hần sẽ nằm chặt thời cơ mà dùng sức cắm thẳng vào bên trong chỗ sâu của nhục huyết. Làm như vậy thì diệu dụng sẽ nhiều hơn. Thứ nhất là bảo bối sẽ không bị trượt ra ngoài và nhịp độ nhấp ngừng lại, thứ hai là khoái cảm cũng sẽ không vì thế mà gián đoạn, thứ ba là bốn vách thịt non mềm nhạy cảm trong âm đạo, từ chỗ sâu nhất trong nhục động đến cửa và đều sẽ được đầu mẩu thịt nhỏ ra bốn phía quy đầu cọ xát mạnh mẽ.

Bạch Quân Nghi sung sướng sáng khoái đến mức nhìn như tơ, giữa cặp lông mày ẩn hiện dáng vẻ phóng túng, khuôn mặt mỹ lệ dịu dàng kiều ny đó rực như tràn ngập ánh nắng, xuân sắc khiêu nhân, tựa như hoa đào tháng ba nở rộ, đôi môi anh đào mọng mành tinh tế hé ra liên tục, hơi thở như làn, hồ hấp dẫn dập, âm thanh dâm dăng vang lên không dứt bên tai: “Long nhi. . . Ah. . . Đó. . . Nha. . . người. . . người chọc vào mẫu thân. . . Sáng khoái. . . Bảo bối. . . Dừng sức. . .”

Bạch Quân Nghi càng ngày càng kịch liệt dùng sức chuyển động cặp mông ngọc ngà đầy đặn hướng lên trên nghiêng hợp, cặp đùi ngọc trắng nõn na mềm mại cũng mở rộng ra hai bên, để cho bảo bối của Hoa Vân Long càng dễ dàng thuận tiện đâm vào rút ra, mặt dịch trong động đảo nguyên của nàng càng giống như dòng suối nhỏ mà chảy róc rách liên tục. Hoa Vân Long mắt thấy khuôn mặt kiều ny hàm xuân và thần thái quyến rũ khiến người người mê luyến, tai nghe oanh thanh yến ngữ khiến lòng người ý loạn thần mê. Trong nội tâm hết sức kích động, tình dục hưng phấn, hơi thở dồn dập kịch liệt hơn, hần lại càng giương cao bảo bối đã càng cứng phồng lên hơn nữa, tại bên trong nhục động ẩm ướt mềm mại tiêu hồn của Bạch Quân Nghi mà điên cuồng nhấp vào không chút kiềm chế.

Đầu mẩu vòn quanh quy đầu nhỏ lên bốn phía càng mạnh mẽ cọ xát lên bốn vách thịt mềm ướt át nhạy cảm trong nhục động mẫu thân, mà bốn vách tường thịt mềm mại trong nhục huyết cũng càng ra sức ma sát, bóp chặt lấy bảo bối và đại quy đầu, hòa hợp hoàn mỹ làm cho khoái cảm tự nhiên càng mãnh liệt. Hai mẩu tử cao trào thay nhau nối lên, tiến nhấp điệu cánh, cảm giác phiêu phiêu dục tiến dục tử bên trong nội tâm hai mẩu tử cũng tự nhiên mà sinh ra.

Ý thức của hai mẩu tử chìm đắm bên trong cảm giác này, hồn nhiên vong ngã, chỉ biết toàn lực chuyển động hạ thân mà nghiêng hợp với đối phương. Trên má ngọc và chính giữa hai bầu ngực sữa cao vút đầy đặn của Bạch Quân Nghi, chày thẳng ra từng giọt mồ hôi tinh tế, mà Hoa Vân Long vẫn một mực rút ra cắm vào càng là một môi mồ hôi đầm đìa, hồ hấp dẫn dập thờ không ra hơi.

Đã là như thế rồi mà hai mẩu tử vẫn không biết mệt mỏi là như thế nào, người tham ta luyến như keo như sơn mà trần miên không ngớt. Cuối cùng dưới sự trùng kích của một đợt khoái cảm vô cùng sung sướng, hai mẩu tử lúc này mới song song kết thân, hai người đều đã hôn đủ thái hủ rồi, dây cùng là một lần trần miên lâu dài nhất của hai mẩu tử. Lúc này đã là buổi tối rồi, hai mẩu tử sức cùng lực kiệt nằm xụi ló ở trên giường, tứ chi bụn rụn vô lực mà buồn ngủ, ai cũng không có chút khí lực để nói thêm câu nào. Hơn nửa ngày sau hai nam nữ mới khỏi phục được một chút khí lực.

Bạch Quân Nghi cảm giác xương cốt toàn thân tựa như bị rút đi vậy, toàn thân đau xót nhức mỏi không có một chút khí lực nào, cảm giác mệt mỏi chưa từng có trước đây. Bạch Quân Nghi trông thấy trên trán Hoa Vân Long toàn là mồ hôi, tóc đen ướt đầm, phương tâm năng tế tái, đem hết toàn lực giờ lên bàn tay trắng nõn đã không còn chút sức lực nào mà lau mồ hôi trên trán Hoa Vân Long, mặt hạnh nhu tình vô hạn, vô cùng triu mến mà chăm chú nhìn Hoa Vân Long, dịu dàng nói: “Long nhi, từ nay về sau không được dùng sức lực nhiều như vậy nữa, xem người mệt mỏi chưa này.”

Hoa Vân Long lười biếng cười nói: “Nếu không dùng sức như vậy thì làm sao có thể sung sướng thoải mái.”

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 13: Tâm nguyện nhiều năm thành trong một ngày (7)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Bạch Quân Nghi ôn nhu cười một tiếng mà nói: "Người hài tử này thật là tham." Hai mẩu tử ôm lấy nhau nghi ngại chốc lát, Bạch Quân Nghi cảm giác cặp mông trắng nõn tròn trịa, hai bắp đùi ngọc cùng với nhục động non mềm bị âm dịch thấm nhuần ướt át nhầy nhụa thật sự là vô cùng khó chịu. Nàng liền nói: "Long nhi, người đứng lên một chút đi."

Hoa Vân Long nói: "Đứng lên, để làm cái gì sao mẫu thân?"

Bạch Quân Nghi má đào ửng đỏ nói: "Trên người mẫu thân nhầy nhụa nhớp nháp khó chịu vô cùng nên muốn đi tắm."

Bạch Quân Nghi nói một chút, Hoa Vân Long cũng cảm thấy toàn thân mồ hôi ẩm ướt rất là không thoải mái, hần nói: "Ta cũng phải đi tắm."

Bạch Quân Nghi nói: "Vậy mẫu thân nhường cho người." Bạch Quân Nghi đứng dậy mà chỉ cảm thấy đùi ngọc mất sức, nàng bước chân tập tễnh đi tới phòng tắm, chuẩn bị nước rồi nói: "Long nhi, nước đã xong rồi." Hoa Vân Long tiến vào bên trong bồn tắm, cảm giác nước ấm nóng vừa phải, ngâm người bên trong nước ấm chỉ chốc lát cảm giác mệt mỏi đã vơi đi hơn phần nửa.

Bạch Quân Nghi từ phòng tắm đi ra ngoài, đi vào trong phòng ngủ nhìn một chút nơi mà bản thân đã cùng nhi tử điên cuồng quẩn quít giao hoan suốt một ngày một đêm, ga giường vốn sạch sẽ trắng tuyết bây giờ đã trở nên bừa bãi không chịu nổi, một mảnh xóc xếch, khắp nơi là từng bãi từng bãi uế dịch do âm dịch cùng dương tinh hòa lẫn vào nhau lúc giao hoan, hơn nữa trên ga trải giường còn tán loạn vương vãi vài góc ẩm mao đen nhanh xoắn dài. Bạch Quân Nghi trong tâm trí tự nhiên liền phát sinh một trận thẹn thùng xấu hổ, gương mặt tinh tế trắng nõn trong suốt chợt ửng hồng, trái tim nhẹ nhàng nhảy lên, nàng lập tức đem ga trải giường chuyển đổi, đem một tấm ga trải giường mới nhuộm màu đỏ hồng thắm nồng tình ái phủ thế mà trải lên, gối cũng chuyển đổi thành cặp gối thêu uyên ương đùa nghịch trong nước.

Thay xong hết tất cả thì Hoa Vân Long cũng đã tắm xong và bước ra nói: "Mẫu thân, người cũng nhanh tắm rửa đi, a, đôi mắt ga trải giường rồi sao, thật là đẹp." Hần lập tức nằm vật xuống trên giường.

Bạch Quân Nghi nói: "Long nhi, người cứ nằm nghỉ ngơi chút đi, mẫu thân liền đi tắm, xong xuôi thì sẽ nhanh chóng lấy cơm cho người." Nàng nói xong liền xoay người tiến vào trong phòng tắm.

Bạch Quân Nghi tắm xong thì vô cùng thoải mái dễ chịu, bởi vì ngọc trắng nõn dịu dàng khoác lên mái tóc đen tuyn bông bành ướt đầm dề, ngọc thể mềm mại trắng sáng bóng lưỡng với những đường cong lồi lõm không mảnh vài che thân đi vào phòng ngủ nói: "Long nhi, người muốn ăn cái gì?"

Hoa Vân Long nhìn thấy dung nhan kiều diễm trắng tinh như bạch ngọc của mẫu thân, bởi vì mới vừa tắm mà trở thành đỏ thắm dụ hoặc mê người, phong thái thật sự xinh đẹp rực rỡ. Thân thể thuần tha mềm mại, từng thớ thịt trên dưới đều ôn nhuận, làn da trắng nõn trong suốt tron nhẵn như ngọc, ngọc thể của nàng thật sự hoàn hảo không chút tỳ vết, đặc biệt là bộ ngực sữa trắng nõn khi sưng tắc tuyệt(1), một đôi bầu vú kiêu ngạo sung mần đàn hồi, trong suốt trắng mịn, trên đỉnh cặp ngọc thỏ là hai núm vú đỏ tươi như mã não, lưng ngọc eo thon tinh tế, cặp mông trắng mịn mà đầy đặn, một đôi đùi ngọc thon dài và đầy đặn, địa phương ở giữa hai bắp đùi của nàng không hề rãnh rỗi một chút nào, đều dạn dỏm mở thật chặt.

Bên dưới vùng bụng tron nhẵn như ngọc không có một chút thịt mỡ dư thừa chính là địa phương tam giác thần bí làm tâm thần người khác phiêu dăng bay bổng. Giờ phút này, một mảnh thảo nguyên xanh um tươi tốt, âm mao đen nhánh ướt át dầm dề tán ra bốn phía mà che lấp lại gò nu âm hộ đầy đặn nõn lên cao, hai mảnh mép ngoài đỏ tươi đầy đặn còn hé ra một nửa, mép trong non mềm đỏ hồng quyến rũ cùng hạt châu âm vật nhỏ tròn đỏ xinh xắn

thường ẩn nấp bên dưới mép ngoài bây giờ có thể thấy rõ từng cái một.

Bạch Quân Nghi thấy đôi mắt nhũ từ si mê chăm chú nhìn toàn thân trên dưới của mình, trong tâm trí nàng tự nhiên phát sinh thẹn thùng xấu hổ, mặt đẹp ửng hồng, tay ngọc thon dài duỗi ra che lại địa phương châu ngọc thân đầy hoa cỏ rậm rạp kia, xấu hổ ngượng ngùng mà nũng nịu nói: "Long nhi, không cho phép người nhìn nẫu thân như vậy."

Hoa Văn Long mặc dù đã cùng mẫu thân trần truồng ân ái mấy mưa nhiều lần, nhưng mà vẫn chưa bao giờ nhìn kỹ như vậy. Bây giờ được nhìn như thế chỉ khiến hắn càng thêm tâm viên ý mẫn, dục niệm bành trướng, bảo bối trong quần dần dần sung huyết cương cứng lên, chỉ trong chốc lát đã hóa kim thương giương cao hùng vĩ chĩa thẳng lên trên, bên dưới hạ thân thật sự là kiêu ngạo. Hoa Văn Long trở mình đứng lên, giường cao báo bối hùng vĩ cười nói: "Ta chẳng những muốn xem, mà còn phải cảm vào bên trong nữa."

Bạch Quân Nghi ánh mắt quyến rũ nhìn thấy báo bối kia trướng lên cương cứng, quy đầu đỏ thắm to tròn, xuân tâm rạo rức, dục vọng dâm dăng cũng dâng lên. Nhưng nàng lại nói: "Long nhi, hiện tại không được, mẫu thân muốn đi lấy cơm."

Hoa Văn Long nói: "Chơi đùa một chút rồi hãy lấy cơm, ta còn chưa đói bụng." Hắn ôm ngọc thể óng ánh trong suốt, da trắng nõn nà của Bạch Quân Nghi hướng trên giường đi nhanh, hắn động một cái đã ườn lên báo bối cương cứng như sắt, nóng như than hồng mà chống lên trên bụng ngọc bằng phẳng bóng loáng của Bạch Quân Nghi, đâm vào bắp đùi săn chắc đầy đặn trắng mịn cùng gò mu âm hộ mấp mấp nhay cảm.

Tâm giao giữa chồng đối của Bạch Quân Nghi thoáng cái đã trở nên bay bổng lung lay, dục hóa công tâm, toàn thân ngứa ngáy khó chịu, thân thể với đường cong là lướt của nàng chủ động ngã ngồi xuống giường, thân thể châu ngọc nhuận(2) tách cặp đùi non trắng mịn nõn nà ra hai bên, đáng vẻ xinh đẹp hoàn toàn lộ ra, xuân quang bộc phát. Má ngọc xinh đẹp điểm lệ của Bạch Quân Nghi lưu động ẩn hiện xuân ý, mất hạnh hằm xuân nhìn Hoa Văn Long, âm thanh quyến rũ phổng đăng nói: "Hải tử xấu xa, còn không mau tới."

Đối diện với thân thể mềm mại xinh đẹp thơm tho quyến rũ này, Hoa Văn Long nào có thể nhịn được thêm nữa, động một cái đã nhảy lên giường, hắn quý trước địa phương mẫu thân rộng mở hai chân, giường lên báo bối, điều chỉnh quy đầu hướng vào động đảo nguyên nhục huyết non mềm của mẫu thân mà đâm vào, bởi vì nhục huyết non mềm nhỏ hẹp của Bạch Quân Nghi đã trải qua tám lần liên khuấy động, đã có thể thích ứng phần nào với đại báo bối siêu việt thường nhân của Hoa Văn Long. Cho nên, quy đầu báo bối của Hoa Văn Long một đường tiến thẳng tách ra mép ngoài mềm mại đầy đặn và cửa miệng mép trong non mềm, "Phốc két" một tiếng, quy đầu to tròn một đường thẳng tiến ma sát với bốn vách âm đạo nhục huyết mềm mại ấm nóng, cuối cùng cũng thuận lợi cắm thẳng vào bên trong.

Bạch Quân Nghi má ngọc đỏ bừng mới thoi há ra "A" một tiếng yêu kiều kêu lên, lúm đồng tiền đẹp hiện ra nụ cười ngọt ngào, sáng khoái mà tiếp nhận rồi báo bối cắm vào, hai mẫu tử lại lần thứ chín mây mưa ân ái cùng dạo đến đỉnh Vu Sơn, thật lâu sau cơn mây mưa ân ái sung sướng mới tanh đi. Hai mẫu tử cùng nhau ăn cơm, Hoa Văn Long lại thúc giục Bạch Quân Nghi nhanh chóng đi mà lên giường. Bạch Quân Nghi má ngọc long lanh một trận đỏ hồng, ánh mắt quyến rũ thẹn thùng nhìn Hoa Văn Long một cái, kiều mỵ mà nói: "Tiểu sắc quý, làm nhiều lần như vậy rồi mà còn không đủ à."

Hoa Văn Long cười nói: "Ta cùng mẫu thân vĩnh viễn ở chung một chỗ, tự nhiên liền muốn thời thời khắc khắc đều cắm vào bên trong mẫu thân."

Hai mẫu tử tất nhiên là lại có thêm một đêm xuân tiêu, tận tình chơi đùa giao hoan ân ái, cho đến rạng sáng ngày hôm sau, hai mẫu tử mới một mình chìm vào giấc ngủ.

Kể từ khi Bạch Quân Nghi cùng Hoa Văn Long ân ái mặn nồng kết duyên thể xác về sau, hai gò má càng đỏ thắm nở nang, sống mắt lưu động hàm chứa tình nồng, lòng dạ mở rộng, cười nói vui vẻ, những ngày qua uất ức khát vọng trống vắng cũng đã không còn tồn tại nữa, nhất là càng yêu thích nhìn gương trang điểm.

Phiên âm

Đạm tạo nga mi, bạc thi chi phần, ái xuyên nhất tập đạm hoàng sắc đích kỳ bào, nhượng nhân khán liễu giác đắc tha niên khinh liễu thập lai tuế, nữ nhân đích tâm tự giá ma bất khả trắc mạc.

Dịch nghĩa: (Lúa)

Mây ngài về nhạt, bôi thêm lớp phấn sáp mỏng, yêu thích mặc một chiếc áo dài màu vàng nhạt, để cho người khác nhìn thấy rồi biết được nàng trẻ hơn mười tuổi, lòng dạ của phái nữ trong lúc này là không thể suy đoán.

Dịch thơ: (Lúa)

Hàng mi thanh tịnh tế về nhạt thoỉ,

Phấn sáp hồng nhệ bôi thêm lớp mỏng,

Yêu thích khoác áo dài vàng nhạt sắc,

Đề người kia mỗi lúc mắt ngó trông,

Biết được rằng trẻ trung hơn mười tuổi,

Tâm nữ nhân khó bắt đuôi người ơi.

(1) Khi sương tặc tuyết: bắt nạt sương, lấp vùi tuyết. Ở trong câu ý nói bộ ngực sữa của Bạch Quân Nghi trắng nõn mịn màng sương tuyết cũng không sánh bằng. (Lúa dịch)

(2) Châu viên ngọc nhuận: trần châu tròn trịa ngọc quý tron bóng. Ở trong câu ý nói cơ thể của Bạch Quân Nghi hoàn hảo cân đối, tròn trịa đầy đặn như trần châu, trắng nõn trơn tru như ngọc quý. (Lúa dịch)

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tâm nguyện nhiều năm thành trong một ngày (8)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Mối quan hệ giữa Hoa Văn Long cùng Bạch Quân Nghi từ đầu đến cuối đều duy trì bí mật cao độ, hàng đêm xuân sắc, thân không biết quý không hay mà kéo dài suốt một tháng. Hôm nay, Hoa Văn Long tiếp tục tiến vào khuê phòng Bạch Quân Nghi, nàng đang trong giấc ngủ trưa, chỉ mặc một bộ đồ ngủ, ngọc thể giăng ngang trên giường, cặp đùi tuyết trắng phò bày lộ liễu trước mắt, hai bầu ngực sữa đầy đặn cao vút cũng nửa ẩn nửa hiện, theo từng nhịp hô hấp mà dập dòn, Hoa Văn Long vừa xem liền không tránh khỏi ngáy người.

Chỉ nhìn trong chốc lát, Hoa Văn Long đã nổi lên tính trẻ con thích đùa giỡn, muốn nhìn Bạch Quân Nghi trần truồng không tiết khổ, hắn liền đem tay đưa vào bên trong hai bắp đùi ngọc ngà của nàng, vừa sờ một chút, cái gì cũng không có thấy, chỉ có thể sờ đến một mảnh âm mao rồi bù mềm mại, Hoa Văn Long liền rút tay ra ngoài.

"Đã sờ đủ chưa?" Bạch Quân Nghi đột nhiên mở miệng nói chuyện.

"A, mẫu thân, hóa ra người cũng không ngủ nha?" Hoa Văn Long lăm bảm nói ra, có một loại cảm giác làm chuyện xấu mà bị người ta bắt quả tang tại trận.

"Tiểu tử thói người, đừng sức nhiều như vậy thì dù có ngủ cũng sẽ bị người động cho tỉnh đấy."

"Long nhi chỉ là muốn xem người có mặc tiết khổ hay không thôi mà." Hoa Văn Long cố gắng biện hộ.

Bạch Quân Nghi vừa nghe Hoa Văn Long nói, tính trẻ con thích nghịch ngợm cũng nổi lên, nàng đem chiếc váy ngủ xốc lên, chỉ để cho Hoa Văn Long nhìn thoáng qua một chút liền lập tức khép lại: "Thấy được chưa? Ta không có mặc, sao lại có cái dạng như vậy, có phải lại nổi lên sắc tâm? Người thật đúng là một tên tiểu bại hoại mà."

"Ta đúng thật là đã nổi lên sắc tâm rồi đấy." Bạch Quân Nghi phơi bày mị thái quyến rũ dâm dăng đã khơi dậy dục hóa trùng thiên trong Hoa Văn Long, hắn nhào tới ôm lấy nàng, cặp môi thoáng cái đã áp sát và hôn lên đôi môi anh đào của nàng, đôi bàn tay cũng không chút thành thật, tham lam tiến vào trong áo ngủ mà bắt đầu vuốt ve bầu ngực sữa dục hoặc.

Lúc ban đầu Bạch Quân Nghi còn vùng vẫy tượng trưng với cái, nhưng rất nhanh nàng liền "khuaft phục" Hoa Văn Long, tự động đem chiếc kớì đỉnh hương lên vào trong miệng Hoa Văn Long, mặc cho hắn bú mút liếm láp, tay ngọc thon dài cũng vươt ra ôm chặt Hoa Văn Long, ở trên lưng hắn mà nhẹ nhàng vuốt ve. Trải qua một hồi hôn môi, vuốt ve, cả hai bên đều đã không thể kiềm chế được nữa rồi, giúp nhau thoát sạch quần áo đang vướng víu.

Hoa Văn Long ôm chặt thân thể yếu đuối của Bạch Quân Nghi, áp sát lên trên người nàng, Bạch Quân Nghi cũng tựa sát vào lồng ngực Hoa Văn Long và ôm hân thật chặt, hai thân thể trần trụi dựa vào nhau cùng chìm đắm trong sự nóng bỏng, Bạch Quân Nghi giờ tay nắm chặt bảo bối của Hoa Văn Long, đưa sát vào cửa động nhục huyết mềm mại tiêu hồn của nàng, Hoa Văn Long vừa dùng sức chuyển hông một cái đã đâm sâu vào tận cùng nhục động. Trong âm hộ Bạch Quân Nghi, bốn vách tường thịt mềm mại ướt át điên cuồng thắt chặt, mãnh liệt hút lấy quy đầu của Hoa Văn Long như một con cừu non, khiến cho đại bảo bối vừa chua xót lại vừa tê dại, cực kỳ thoải mái.

"Long nhi, người cứ chậm rãi chuyển động, mấu thân sẽ làm cho người thỏa mãn nha." Bạch Quân Nghi ôn nhu nói. Thế là Hoa Văn Long cứ chậm chậm di chuyển bảo bối hết cắm vào rồi lại rút ra, cố gắng thực hiện yêu cầu của Bạch Quân Nghi.

"Nha... Nha... Long nhi thật tốt... Mấu thân sướng chết mất... Dùng sức..."

"Sướng quá ah... Mấu thân... người thật tốt... Long nhi sáng khoái ah..."

"Nha... Sướng quá nha... Hào nhi tử... Làm cho mấu thân sung sướng muốn chết... Tiểu huyết của mấu thân thật là thoải mái..."

"Mấu thân tốt... Cắm on người... Mấu thân xinh đẹp tuyệt mỹ của ta... Bảo bối của Long nhi cũng rất thoải mái..."

"Ấn... Ấn... Nha... Thật thoải mái... Long nhi tốt... Nhi tử yêu quý tuyệt vời của mấu thân... Là đại long tử trong tiểu huyết của mấu thân sinh ra đây... Người khiến cho mấu thân sướng đến chết mất thôi... Ah... Ah... Nha... Nha... Nương muốn tiết..."

Bạch Quân Nghi ngày thường vẫn luôn xem nam nhân khác không ra gì, hôm nay lại phải phục dưới háng nhi tử mà "rên rĩ" sung sướng đến điên loạn như thế, đâm thanh yển ngữ(1) kích thích cho Hoa Văn Long càng thêm hưng phấn, càng dùng sức nhấp vào mạnh hơn, ngày tức khắc, Hoa Văn Long đã làm cho Bạch Quân Nghi phun trào xuân triều dữ dội, mà Hoa Văn Long nhờ có năng lực tinh dịch bẩm sinh cực kỳ mạnh mẽ, sức chịu đựng vốn đã bền bỉ dị thường, lại trải qua những ngày này Bạch Quân Nghi luôn "dốc lòng truyền dạy", hẳn cũng đã nắm giữ đầy đủ kỹ xảo phóng the chân chính, biết rõ được phải khống chế như thế nào, cho nên việc xuất dương tinh còn ở rất rất là xa.

Sau khi Bạch Quân Nghi tiết thân xong liền nghỉ ngơi trong chốc lát, để Hoa Văn Long từ trên người nàng hạ xuống, đưa miệng hôn lên đại bảo bối của Hoa Văn Long vừa thoát khỏi nhục động kia và nói "Long nhi tốt, bảo bối tốt, duy trì thật là lâu dài, khiến cho mấu thân sướng muốn chết rồi, người trước tiên nghỉ ngơi một chút, lại để cho mấu thân đến giúp người."

Bạch Quân Nghi để cho Hoa Văn Long nằm ở trên giường, nàng chuyển người cười lên trên hạ thân của Hoa Văn Long, hai chân thon dài tinh tế mở ra, phù lên trên đại bảo bối của Hoa Văn Long, điều chỉnh góc độ cho thật tốt rồi chậm rãi ngồi xuống, đem bảo bối cắm vào trong cánh hoa mềm mại của nàng, bắt đầu nhấp nhỏ cơ thể lên xuống theo nhịp độ. Lúc chuyển người lên trên thì ép chặt lấy đại bảo bối mà hướng phía trên ma sát, mãi đến khi chỉ còn quy đầu to tròn bị kẹp chặt trong miệng âm đạo nàng. Thoảng một cái đi lại nhấp mình xuống dưới, ép chặt lấy đại bảo bối và ma sát xuống phía dưới, thẳng đến tận cùng gốc, hận không thể nuốt trọn cặp đản đản của Hoa Văn Long vào trong, còn nhấp nhỏ chuyển động trên dưới thêm nhiều lần nữa, khiến cho quy đầu to tròn của Hoa Văn Long bị bóp chặt ở sâu bên trong hoa tâm của nàng.

Kỹ thuật của Bạch Quân Nghi thật sự quá tuyệt vời, chuyển động lúc lên lúc xuống ma sát bóp chặt bảo bối của Hoa Văn Long, theo đó còn không ngừng tự động hút chặt, lay động, uốn éo, khiến cho Hoa Văn Long thoải mái cực kỳ, cặp mông tròn đầy đã của nàng cũng nhịp nhàng chuyển trên dưới, thỉnh thoảng lại uốn éo xoay tròn tăng thêm ma sát, mà đôi ngực sữa cao vút của nàng theo nhịp điệu nhấp nhỏ cũng rung động dập dồn phiêu đảng, nhìn thấy được như ba đốn lạng(2) của Bạch Quân Nghi, Hoa Văn Long không khỏi ngây người.

"Long nhi... Có sướng hay không... Sở ngực mấu thân đi... Nhi ah... Sáng khoái quá đi..."

"Mấu thân... Thật quá thoải mái... Mấu thân... Long nhi muốn xuất ra... Nhanh lên một chút..."

"Đừng... Đừng... Long nhi... Long nhi ngoan... Chờ mấu thân một chút..."

Bạch Quân Nghi nhìn thấy Hoa Văn Long vẫn luôn dùng sức chuyển hông lên trên nghiêng hợp với bản thân, càng nhấp càng nhanh, nàng cũng biết rõ Hoa Văn Long muốn xuất ra nên liền tăng nhanh tốc độ nhấp nhỏ chuyển động, Hoa Văn Long bảo bối cũng bị kẹp thật chặt, từng trận khoái cảm dồn dập không ngừng tràn vào theo đường tinh quân(3), hoàn toàn tập trung ở phần dưới bụng, một cảm giác sung sướng không cách nào nhịn được lập tức tràn ra khắp toàn thân Hoa Văn Long, rồi lại lướt từ tập dưới phần xương sống, ngứa ngáy bứt rứt khó mà nhịn được.

Hoa Văn Long rốt cuộc cũng không thể kiềm nén thêm được nữa, bảo bối cố gắng lấy sức cuối cùng mà chạy nước rút, cuối cùng tựa như núi lửa bộc phát, tinh quan mở rộng ra, một trận phóng xuất điên cuồng, tinh dịch ấm nóng màu trắng sữa đặc sệt nhấp nháy bắn thẳng vào trong tử cung của Bạch Quân Nghi, Hoa Văn Long cả người mềm nhũn ra. Bạch Quân Nghi sau một hồi "chuyển mình làm chủ", cảm quyền công kích thì cũng đã đến biên giới tiết thân, lại chịu thêm trùng kích từ dòng tinh băng bạc của Hoa Văn Long mãnh liệt phóng xuất, đối với hoa tâm của nàng đó chính là "đá kích" trí mạng, rốt cuộc khó có thể khống chế, và lại một lần nữa tiết thân.

Hai người "đại chiến" một trận này cũng đến hơn một canh giờ, đều đã đạt đến trên đỉnh Vu Sơn, sau khi tiết thân liền ôm nhau nằm ngủ. Lúc Bạch Quân Nghi tỉnh dậy thì thấy được Hoa Văn Long vẫn còn đang ngủ say, không đành lòng đánh thức Hoa Văn Long nên liền tự mình mặc quần áo và rời khỏi phòng.

(1) Dâm thanh yển ngữ: âm thanh dâm đảng, ngôn ngữ gợi tình.

(2) Nhũ ba đốn lạng: cặp vú sữa phập phồng, cặp mông tròn lác lư.

(3) Tinh quân: ống dẫn tinh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 15: Hai mấu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (1)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Không lâu sau, Tần Uyển Phượng đến phòng, nếu so sánh cùng Bạch Quân Nghi, tuy đã lớn hơn một tuổi nhưng đều xinh đẹp động lòng người như nhau, phong vận thủy mị cũng không khác gì, ngày thường cũng chiếu cố chăm sóc cho Hoa Văn Long không kém chút nào so với mấu thân ruột thịt của Hoa Văn Long là Bạch Quân Nghi. Theo Tần Uyển Phượng tiến đến bàn bạc với Hoa Văn Long, lúc nàng vừa mới tiến vào trong phòng, ngay lập tức đã choáng váng ngẩn ngơ, hai mắt không khỏi trừng lớn mở to, bởi vì nàng nhìn thấy Hoa Văn Long không mảnh vải che thân mà nằm ngang trên giường Bạch Quân Nghi, đáng người thật sự cường tráng, tòa ra khí tức nam tính thật mãnh liệt khiến cho lòng dạ tâm trí của nữ nhân mê đắm

Thứ bảo bối ngọc hành trắng kiện hùng vĩ kia, dài khoảng chừng bảy đến tám tấc, hiển ngang mà dựng thẳng, còn liên tục lay động nhảy giật lên xuống, tựa như đang chào hỏi với nàng, lại giống như đưa đến nàng một lời mời gọi gợi tình nồng thắm, càng giống hơn là đối với nàng phát động ra một lời khiêu chiến mẽ người, khiến cho nàng tâm viên ý mã(1), suy nghĩ thoáng chốc nhẹ nhàng bay bổng, phương tâm nhảy loạn lên, gương mặt đỏ bừng, muốn đi tới đáp chần giúp Hoa Văn Long, nhưng thế nào lại nhũn chân ra, toàn thân như thoát lực, thật vất vả mới có thể đi đến bên giường, cuối cùng không thể kiên trì được nữa, đặt mông ngồi lên giường, bên cạnh Hoa Văn Long.

"Ấn, mấu thân, Long nhi yêu người, người đã sướng khoái chưa? Long nhi còn có thể làm thêm a? Đại bảo bối của Long nhi như thế nào? Có khiến cho người sung sướng tiêu hồn hay không?" Đột nhiên, Hoa Văn Long lại mở miệng nói mở.

Đến bây giờ thì Tần Uyển Phượng càng thêm bứt rứt không kiềm chế được, nàng bị dâm ngữ trong mộng của Hoa Văn Long kích thích khiến cho dịch thủy cũng không thể nhịn được mà tiết ra, đem cả tiết khó làm ướt nhẹp, cuối cùng thì nàng cũng không thể nhịn được nữa, liền không kiềm lòng được mà giờ lên tay ngọc nắm chặt đại bảo bối của Hoa Văn Long, sau khi nắm vào trong tay, ấy vậy mà cả một tay cũng không thể nắm hết được, nàng nghĩ thầm "Từ sau khi phu quân qua đời, cũng đã mười năm rồi ta chưa có làm lại chuyện ái ái. Không thể tưởng tượng được hai từ này tuổi còn nhỏ như vậy, mà đã có tiền vốn không lồ đến như thế, nếu như có thể nằm được chút tư vị, không biết được sẽ có bao nhiêu vui sướng đây, cũng có thể người đi đây về suốt mười năm qua trong lòng ta."

"Nhìn hân không chút mảnh vải che thân mà nằm ngủ ở trên giường của Nghi muội như vậy, còn có cả những lời nói mộng kia nữa, xem ra muội muội nhất định là đã cùng hân ái ái triền miên qua rồi. Ôi, muội muội thực là lớn mật nha, đối lại là ta nhất định là không dám, nhưng mà, vừa rồi muội muội lại để cho ta tới trong phòng chờ nàng, mà Long nhi hân lại trong tình cảnh như vậy và đang ngủ ở chỗ này, chẳng lẽ nàng cũng muốn cho ta... nếu thật sự là như vậy, nàng cũng là có ý tốt, không muốn độc chiếm một mình, cũng muốn giúp ta giải tỏa đi nỗi khổ uất ức suốt mười năm nay."

"Hay là ta đây vẫn mặc kệ đi thì tốt hơn? Thật sự khó a, ta à di nương(2) của hân, cũng chính là đại nương, vậy đây không phải là loạn luân sao? Thật sự mặc kệ đi thì thật hổ thẹn với một mảnh tâm ý của muội muội. Rồi cũng phải nói đang có một cơ hội tốt như thế, một nam nhân tuyệt vời như thế này, một thứ bảo bối tốt đến như thế, nếu bỏ lỡ đi thì trong tâm mình cũng khó mà nhịn được, cũng thực sự phải xin lỗi chính bản thân. Cũng phải nói, muội muội là mấu thân ruột thịt của hân nhưng cũng đã làm qua rồi, ta đây chỉ là một di nương thì lại sợ cái gì nha? Trong yếu hèn là hiện tại không có thêm người ngoài nào cả, cũng không sợ việc truyền đi mà hỏng hết thanh danh, có nên hay không thừa dịp hân vẫn còn đang chìm trong giấc mộng, chính mình leo lên đem thứ đại bảo bối này đút vào nếm thử xem có cái tư vị gì..."

Tần Uyên Phụng hoang mang lo sợ mà suy nghĩ niền man, Hoa Vân Long đang trong giấc mộng mơ mơ màng màng làm sao mà hần cảm thấy như có người đang nắm chặt bảo bối của mình, tưởng rằng Bạch Quân Nghi sau khi tỉnh lại thì dục hòa lại bùng lên, muốn triển miến thêm một lần nữa, hần liền ôm chặt cổ ngọc của nàng mà đặt ở trên giường, gương mặt của nàng vừa vận đối diện với bảo bối của Hoa Vân Long, cự vật hùng vĩ dài tám tấc kia đang đâm thẳng vào trên gương mặt của nàng, giắt lên một cái như trêu đùa nàng.

Bởi vì Hoa Vân Long còn đang trong giấc mộng mơ màng nên nghĩ rằng người mình đang ôm chính là Bạch Quân Nghi nên liền thuận tay giắt xuống tiết khô của nàng và ve vuốt lên âm hộ ẩm ướt mềm mại. Bởi vì Tần Uyên Phụng cũng giống như Bạch Quân Nghi, đã mười năm rồi chưa từng ăn ái triển miến, đã mười năm rồi chưa có bị nam nhân sờ qua địa phương bí ẩn đó, cho nên nàng vừa bị Hoa Vân Long sờ soạn như thế, trên tinh thần đã không cách nào khống chế, càng thêm dục sức nắm chặt lấy thứ đại bảo bối khiến cho nàng tâm thần si mê kia của Hoa Vân Long, sự kích thích khiến nàng khó có thể tự kiềm chế, dâm tính thoáng cái đã tiết ra, hai chân càng là mở rộng ra, chấp nhận cho Hoa Vân Long vuốt ve thuận lợi, hai tay cũng ôm thật chặt Hoa Vân Long, miệng mở ra hồng hộc thờ dốc, yêu kiều rên rỉ không thôi.

Một tay Hoa Vân Long vuốt ve cánh hoa đã ẩm ướt nhấp nháp do dịch thủy của nàng tiết ra, hần dút sâu vào trong mà nhẹ nhàng đâm chọc ma sát, tay kia nhanh chóng lật đi toàn bộ y phục của nàng, khiến nàng toàn thân trần trụi xuân quang hiện lộ, hần cúi đầu xuống hôn lên đôi môi nàng, lúc này liền phải mặt đối mặt, hần nhìn kỹ mới biết được không phải Bạch Quân Nghi mà là Tần Uyên Phụng.

"Di nương, sao lại là ngươi? Ta còn tưởng rằng là..."

"Long nhi, người tưởng là ai? Là mẫu thân của ngươi? Ta và mẫu thân ngươi còn có khác nhau sao? Ta chẳng phải cũng là "mẫu thân" của ngươi?"(3)

Tần Uyên Phụng đỏ mặt hỏi, đồng thời nàng cũng ôm lấy gương mặt Hoa Vân Long, không ngừng hôn lên gương mặt anh tuấn của Hoa Vân Long.

"Đều giống nhau, cả hai đều giống nhau, đều là "mẫu thân" tốt của ta."

Hoa Vân Long vốn đang lo sợ Tần Uyên Phụng trách cứ mình vô lễ với nàng, càng sợ rằng nàng sẽ khinh thường hành vi của mình và mẫu thân có chỗ sai trái loạn luân, nhưng hần kịp nhận thức được loại phản ứng này của nàng, thái độ này chính là rất rõ ràng, chẳng những sẽ không trách cứ mình, cũng sẽ không khinh thường hành vi của mình và mẫu thân, ngược lại là cũng muốn làm theo.

Thấy được nàng ôn nhu như vậy, tình cảm nồng nàn như vậy, quyền rũ thành thực đến như vậy, Hoa Vân Long cuối cùng cũng không sợ gì nữa, ngược lại ôm nàng thật chặt, dưới sự phối hợp nhiệt tình của nàng mà mãnh liệt triển miến hôn hít. Hôn trong chốc lát, bàn tay của Hoa Vân Long liền tiến về phía đôi bầu ngực sữa của nàng, thật sự là lớn a. Kích thước cũng tương đương với Bạch Quân Nghi, hình dáng cũng xinh đẹp như nhau, đều có hình dạng như quả chuông treo.

Hoa Vân Long chỉ vuốt ve nắn bóp trong chốc lát, bầu vú của nàng đã trướng lên cương cứng, núm vú đáng yêu trên đỉnh cũng cứng lên. Hoa Vân Long lại một đường tiến về địa phương thần bí mê hồn dưới hạ thể của nàng mà sờ loạn vuốt ve không ngừng, phía dưới bầu ngực đầy đặn là bụng phẳng eo thon bóng láng trắng mịn nõn nà, dưới bụng là một mảnh cỏ thơm trái khắp, cỏ thơm bao trùm lên một khe sâu mê người ở bên dưới, trong khe sâu đó có cất giấu một viên bảo thạch màu hồng ngọc tròn trịa xinh xắn, bên dưới viên hồng ngọc là âm động âm nóng phun trào suốt tiền, "phong cảnh" mê hồn này đã khiến cho Hoa Vân Long bị mê hoặc, thần hồn điên đảo.

Tần Uyên Phụng bị Hoa Vân Long vuốt ve trên chọc kích thích khắp toàn thân, để cho nàng càng thêm dục hòa thiếu đốt khó kiềm chế được, thân ngọc kịch liệt run rẩy, mặt ngọc xuân sắc tán loạn, mắt đẹp ẩn hiện nhu tình, miệng thoé gấp dòn dập mà nói: "Long nhi, hảo hải tử, đừng có sờ loạn thêm nữa, nhanh chóng dùng thứ bảo bối này của ngươi mà hành sự nghiêm chỉnh nha." Nàng nói xong liền đưa tay bắt lấy đại bảo bối của Hoa Vân Long, không ngừng kích thích thêm

Hoa Vân Long như phụng ngọc chi, xoay người để xuống. Tần Uyên Phụng một tay đẩy ra cỏ thơm rậm rạp của mình, tách ra hai mảnh thịt mềm đỏ hồng, một tay nắm chặt bảo bối của Hoa Vân Long, nhắm ngay vào nhục động mê người của nàng, rồi mới nương lên cặp lông mày ra hiệu với Hoa Vân Long, mĩ nhân ẩn hiện xuân tình, Hoa Vân Long hiểu ý dùng sức nhấp hồng một cái, "xuy" một tiếng, nhờ dâm thủy bôi trơn mà đại bảo bối của Hoa Vân Long thoáng cái đã đâm sâu vận tận cùng, không chừa lại một khoảng trống nào trong nhục động mềm mại ẩm ướt.

"A, đau."Tần Uyên Phụng rên nhẹ một tiếng rồi cau mày.

"A, xin lỗi di nương, Long nhi dùng sức hơi quá rồi."

(1) Tâm viên ý mã: đại ý là suy nghĩ lung tung không đứng đắn, tùy ngữ cảnh có mức độ khác nhau. Trong câu ý nói Tần Uyên Phụng khát khao nhiều hơn nữa.

(2) Di nương: dì, vợ khác của cha. Đại nương là vợ lớn của cha.

(3) Mẫu thân = Nương = Mẹ. Ý cả câu nói Bạch Quân Nghi là mẹ ruột, Tần Uyên Phụng là di lớn cũng chính là mẹ lớn, mẹ kế,... cả hai cũng đều là mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 16: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (2)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Hoa Vân Long hôn nàng, chỉ dùng quy đầu to tròn ma sát ở bên trong hoa tâm.

Một lát sau, nàng lại bắt đầu yêu kiều phóng đảng mà rên rỉ: “Ân, thật thoải mái, Long nhi, thật tốt quá, đại bảo bối của ngươi thực sự quá lớn, khiến cho di nương sướng muốn chết, nhưng mà di nương trong chốc lát thật đứng là không thể nào hưởng thụ được, vừa rồi là lần đầu tiên bị thứ bảo bối kia tiến vào trong nhục động cho nên di nương thật sự rất đau, may mắn hải tử ngươi biết rõ được di nương bị đau liền dùng nhấp hồng lại. Bàn lĩnh của ngươi thật không sai, khiến cho di nương bây giờ thật sự rất thoải mái, thật sự, di nương không lừa ngươi, di nương chưa từng thoải mái như vậy, nhanh, nhanh dùng sức mà nhấp đi a.”

Hoa Vân Long cảm thấy bảo bối cắm vào sâu bên trong nhục động của nàng, thật sự rất trơn trượt, chỉ mới di chuyển nhẹ một chút mà đã phát ra một tiếng “phốc xuy”, vẫn còn chưa nhận ra được, bảo bối ngay dưới mắt Tần Uyên Phụng mà càng chọc càng sâu, càng chọc càng nhanh, lập tức “phốc phốc”, “phốc phốc” từng tiếng vang lên thành một tràng âm thanh quyến rũ, mảnh thịt mềm ngoài cửa nhục động của Tần Uyên Phụng cũng theo bảo bối của Hoa Vân Long dút vào mà mở ra đóng vào, phóng xuất ra từng dòng dâm thủy ướt át bóng bảy nhấp nháp.

“A... Long nhi... Hải tử tốt... Nhanh... Nhanh dùng sức... Tốt... Rất tốt... Di nương sướng quá... Sắp thăng thiên luôn rồi... A... Sướng chết mất thôi... Di nương thật là sướng muốn chết...”

Tần Uyên Phụng đã ba mươi bảy tuổi, từ sau khi Hoa Thiên Hồng qua đời, lúc hai mươi bảy tuổi liền thành góa phụ, giống như Bạch Quân Nghi cũng đã thủ tiết suốt mười năm qua, bây giờ đúng là những năm tháng khát khao nhất, như đã chịu nắng hạn lâu ngày bây giờ lại gặp mưa to, đại địa hồi xuân, lại gặp được Hoa Vân Long có đại bảo bối tiền vốn khổng lồ, thật sự là bị chọc cho phong thái phóng túng triển lộ hoàn toàn, kiểu nực nạn phản. Đáng người thành thực chín mộng, toàn thân trong trắng phát hồng, run rẩy liên hồi, chọc cho Hoa Vân Long dục hòa càng thêm bành trướng, càng dùng sức mà nhấp như vũ bão, khiến cho toàn thân Tần Uyên Phụng run rẩy, dục tiền dục tử, “Hải tử tốt”, “Long nhi tốt” một trận kêu lớn buông thả.

Chỉ trong chốc lát, Tần Uyên Phụng đã không thể duy trì được nữa rồi, toàn thân một trận kịch liệt run rẩy rồi tiết thân, từng cổ âm thủy từ sâu bên trong nhục động phóng xuất ra bên ngoài, bắn thẳng lên trên mặt quy đầu to tròn đỏ thắm của Hoa Vân Long, toàn thân nàng thoát lực thoáng cái đã mềm nhũn ra. Một lát sau, Tần Uyên Phụng khôi phục lại chút thể lực mà nói: “Long nhi, người một mới chưa a? Tới, để cho di nương ở phía trên, chúng ta lại làm tiếp một trận nữa.”

Nói xong nàng liền co chân ôm lấy Hoa Vân Long, hai người trao đổi vị trí trên dưới, Tần Uyên Phụng ở phía trên nửa ngồi nửa nằm bắt đầu nhún nhảy nhấp nhô lên xuống.

Hoa Vân Long nằm ở trên giường nghỉ ngơi, thường thức cặp nhũ phong mê người của Tần Uyên Phụng, cúi đầu một cái liền có thể nhìn thấy bảo bối không ngừng ra vào trong âm hộ, Hoa Vân Long lại duỗi tay đưa bờm hai hạt nậm vú nhỏ hồng mềm mại mà cương cứng lên vì sướng khoái. Tần Uyên Phụng mị nhãn nhắm hờ, môi anh đào khẽ nhếch, hai gò má đỏ bừng, mái tóc đen tuyen xỏa dài bay bổng, hai tay vịn đầu gối, lúc lên lúc xuống, lúc cạn lúc sâu, trước rung động sau uốn éo, trái bóp chặt phải ma sát mà khuấy động mãnh liệt, toàn thân giống như hoa mẫu đơn nở rộ, điểm lệ động lòng người.

“Long nhi, làm như vậy, ngươi thoải mái không?”

“Thoải mái cực kỳ, di nương, ngươi thì sao?”

“Di nương cũng thoải mái nha, ngươi phải biết, di nương đã mười năm rồi không có sung sướng như vậy.”

Tần Uyên Phụng hơi thờ dòn dập, lời nói đứt quãng mà kể, toàn thân lại càng không ngừng khuấy động nhấp nhô, tốc độ dần dần nhanh hơn, lại mãnh liệt co rút vài cái, liền tiết thêm một lần nữa rồi.

Dâm thủy như suối mãnh liệt chảy xuôi từ trong âm hộ ra tới bên ngoài, phun ra trên quy đầu của Hoa Vân Long, lại theo bảo bối của Hoa Vân Long di chuyển ra vào, xuôi theo thân bảo bối mà chảy tóe trên bụng Hoa Vân Long.

âm mao của cả hai người đều ẩm ướt hết rồi, dâm thủy lại theo đuôi Hoa Vân Long, theo bờ mông chảy tới trên giường, ga giường cũng đều ướt một mảng lớn. Sau khi tiết thân xong, Tần Uyên Phượng xụi lơ nằm bất động trên người Hoa Vân Long. Hoa Vân Long cũng bị âm thủy của nàng kích thích mà phóng xuất dương tinh, từng trận dương tinh nóng hổi hổi, như từng trận sóng vỗ bắn vào trong tử cung của Tần Uyên Phượng, tinh dịch nóng hổi mãnh liệt bắn mạnh lên trên vách thịt mềm trong âm đạo và từ cung của nàng, mỗi một luồng bắn xuống đều khiến cho nàng toàn thân run rẩy, rất nhanh liền muốn thăng thiên rồi.

“Di nương, ta vẫn còn cứng rắn như thế này a, làm sao xử lý bây giờ?” Hoa Vân Long xoay người đem nàng đặt ở dưới thân.

“Không được, di nương không chịu được nữa rồi, người hài tử này, đã tiết xong rồi làm sao có thể duy trì cứng rắn như thế?” Tần Uyên Phượng hữu khí vô lực kinh ngạc nói.

Hoa Vân Long úp mặt vào chính giữa hai bầu ngực sữa của nàng mà làm nũng nói: “Người ta cứng rắn khó mà chịu được nha, di nương tốt, để cho Long nhi làm tiếp một lần nữa a.” Nói xong, Hoa Vân Long liền muốn khai triển thể công, lại bất ngờ bị Bạch Quân Nghi không biết tiền vào từ lúc nào kéo ngược trở lại.

Bạch Quân Nghi cũng đã coi hết quần áo, nàng nói: “Di nương của người cũng đã tiết thân nhiều lắm rồi, thêm một chút nữa thôi, người sẽ lấy mạng của nàng đấy. Hài tử ngọc, đừng có gấp, mẩu thân sẽ làm cho người mềm người đấy.”

Tần Uyên Phượng vừa nghe Bạch Quân Nghi nói chuyện liền mở ra mị nhãn thẹn thùng nói: “Nghi muội muội, người tiến vào từ lúc nào a?”

“Là lúc người đang cười trên người nhi tử của ta.” Bạch Quân Nghi cố ý làm cho Tần Uyên Phượng xấu hổ.

Tần Uyên Phượng cũng không yếu thế, trả lời lại một cách mỉa mai: “Còn không phải là người lừa gạt ta tới đây, là muốn ‘dẫn mồi’ cho nhi tử của mình sao, thật là coi thường tỷ ty a, còn không phải nói, ta chính là bước theo phía sau người, cũng là học theo người sao?”

“Không phải là người cũng hưởng thụ lấy rồi sao? Nói thật, Phượng tỷ ty, dâm thủy của người vẫn là nhiều như thế, cũng là dễ dàng phóng xuất ra như vậy, đã mười năm rồi, người cũng không thay đổi chút nào.” Bạch Quân Nghi sâu kín nói.

“Đừng nha, hai tỷ muội chúng ta cũng đã khô hạn suốt mười năm rồi, cũng nên để cho Long nhi tưới tắm giúp chúng ta đi.” Tần Uyên Phượng cũng xúc động vô cùng.

Hoa Vân Long cũng đã rất gấp rồi, hẳn giường cao đại báo bối mà nói: “Hai vị mẫu thân, các người đừng chỉ chú ý nói chuyện, đừng quên nhi tử của các người đang cứng rắn khó chịu được đấy.”

“Người đang mơ mộng a, tiểu tử thôi, mẩu thân có thể không lo đến người sao? Nếu không thì mẩu thân coi sạch y phục để làm gì a?” Bạch Quân Nghi hờn dỗi nói. Hoa Vân Long vừa nghe liền muốn nhào tới, Bạch Quân Nghi lại kéo Hoa Vân Long: “Người nồn nóng cái gì nha? Người đã một thân mồ hôi rồi, cũng đã mệt mỏi mấy phần, trước tắm rửa sạch sẽ thân thể đi, chờ di nương của người khôi phục lại, hai tỷ muội chúng ta sẽ cùng lên trận, lại đến ‘nhị nương giáo tử’ (1) chăm sóc cho người.”

(1) Nhị nương giáo tử: hai người mẫu thân dạy dỗ con trai nói dối dòng họ (dịch tôn nhi tử). Trong câu ý nói hai người mẫu thân là Bạch Quân Nghi và Tần Uyên Phượng sẽ cùng tắm quất cho đích tôn nhi tử Hoa Vân Long.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (3)

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

"Không thể tưởng tượng được tỷ muội chúng ta lại phải cùng lên trận, năm đó là hậu hạ phụ thân của hần, hiện tại lại đến phiên hần. Ai, thật sự là duyên phận." Tần Uyên Phượng sâu kín nói.

"Đừng vậy a, hai tỷ muội chúng ta giống như được trời cao sinh ra để hậu hạ cho hai phụ tử bọn hần vậy, năm đó cả hai đều thuộc về phụ thân của hần, hiện tại thêm lần nữa cùng một chỗ thuộc về hần." Bạch Quân Nghi cũng bắt đầu cảm khái vận phận.

"Ai nói cả hai đều cùng một chỗ thuộc về hần? Người chính là sớm hơn ta, nói thẳng ra đi, hai mẫu tử các người bắt đầu chơi đùa phóng dăng như từ lúc nào rồi?" Tần Uyên Phượng bắt đầu dò xét điều tra kỹ càng tận cùng.

"Thật là quá đáng mà, tỷ ty, người nói thật quá khó nghe a, sao lại nói là 'chơi đùa phóng dăng'!? Nói thật với người một lời, hai chúng ta bắt đầu thân mật từ đêm sinh nhật hôm kia của Long nhi, đến bây giờ còn chưa tròn một tháng."

"Vậy thì người đã sung sướng trước ta một tháng, người thật đúng là 'cận thủy lâu thai tiền đắc nguyệt'(1) nha. Long nhi, người cũng thật là bất công, tại sao lại ân ái cùng mẫu thân người trước, mà lại không thể trước tiên làm cùng di nương? Di nương đối với người không tốt chỗ nào sao? Hay là người không yêu thương di nương? Rốt cuộc là mẫu thân so sánh với di nương thì sẽ gần gũi quấn quít nhiều hơn a. Nếu không phải hôm nay di nương tự mình đưa tới cửa, thì còn không biết được ta phải chờ tới tận ngày nào, người mới có thể nhớ ra được là mình còn có một người di nương đang chờ người ban đến cam tuyến ngọc lộ đi, nói không chừng người vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ tới." Tần Uyên Phượng tự nhiên nổi lên cơn ghen ghét không cách nào lý giải được với Bạch Quân Nghi, đồng thời còn bộc phát ngon lửa giận dỗi nóng hừng hực với Hoa Vân Long.

"Di nương tốt, ta làm sao có thể không nghĩ đến người được? Làm sao ta lại không yêu thương người chứ?" Hoa Vân Long bối rối vội vàng giải thích, trong nội tâm cũng rất ủy khuất: "Ai mà biết được người có muốn cùng Long nhi chơi đùa trên giường hay không? Rồi ai biết được người có nguyện ý để cho Long nhi đắm vào hay không?" Nhưng mà bây giờ việc đã đến nước này, rất rõ ràng là nàng nguyện ý, nàng cũng là yêu thương Hoa Vân Long rất nhiều, như vậy thì Hoa Vân Long chỉ có thể tự trách mình thôi.

Bạch Quân Nghi vội vàng giúp Hoa Vân Long giải vây: "Phượng tỷ ty, người cũng đừng trách Long nhi, cũng không phải ta gần gũi với hần nhiều hơn người, cũng không phải hần chỉ yêu ta mà không yêu người, mà là bởi vì hần đã ngủ bên cạnh ta từ nhỏ, chúng ta đều cùng nhau trần trướng ngủ trên giường trong mỗi buổi tối, khi đó hần tuy nhỏ nhưng cũng là một nam nhân, nam nữ kề cận, lại thêm việc ta đã sinh ra dục tình với hần, người nghĩ xem sẽ có cái sự tình gì phát sinh ra đấy? Thế là chúng ta đã có "tám năm ước hẹn"..."

Bạch Quân Nghi giải thích kỹ càng với Tần Uyên Phượng những nguyên nhân, hậu quả, sự thật trong quá trình phát sinh mối quan hệ loạn luân này của mẫu tử hai người, xong xuôi rồi mới nói tiếp: "Chúng ta đã làm nên sự tình này rồi, muội muội không phải cũng là không dám quên đi người đấy sao? Hôm nay còn không phải là ta đi gọi người đến đây a? Tỷ ty tốt, người cũng chớ có trách chúng ta a. Cũng phải nói, năm đó không phải là người đến trước ta đấy sao? Hai tỷ muội chúng ta bây giờ là một với một, ai cũng không thiệt thòi."

Tần Uyên Phượng nghe xong những lời này của Bạch Quân Nghi thì cũng đã hiểu được rõ ràng từng chi tiết một mối chân tình động lòng người trong mối quan hệ giữa mẫu tử hai người, lại thêm Hoa Vân Long vừa rồi cũng đã dùng đại báo bối hùng vĩ kia mà chinh phục nàng một cách triệt để, mới vừa rồi nàng nói những lời kia chẳng qua cũng chỉ là dụng tâm kín đáo khơi lên một hồi vui đùa nửa thật nửa giả, hiện tại thì không hề trách cứ hai người kia nữa rồi, nàng lại tiếp tục đùa giỡn: "Được rồi, ta đây liền không trách các người nữa. Nhưng có điều, tuy mọi việc đã thành như vậy, người cũng đã được hưởng chút tiện nghi, bởi vì người đến sớm hơn ta một tháng, người nói xem, có phải người được hưởng thụ nhiều hơn ta hay không?"

"Được rồi, muội muội đúng là được hưởng thụ nhiều hơn, vậy bây giờ xử lý như thế nào đây?" Bạch Quân Nghi cũng đã nhạy bén hiểu được ý đồ của Tần Uyên Phượng, nhưng mà nàng cũng không muốn nói hết ra, nàng càng muốn để cho Tần Uyên Phượng tự mình nói rõ ra.

Tần Uyên Phượng bắt đắc dĩ, đành phải tự mình nói ra: "Còn xử lý như thế nào nữa? Ai bảo người là muội muội chứ? Tỷ ty đành phải nhường cho người, tất nhiên không thể nào trừng phạt người rồi. Chỉ có điều Long nhi sẽ không thể bỏ qua nhẹ nhàng như vậy, về sau phải để cho Long nhi ở bên cạnh giúp đỡ ta nhiều hơn, cùng làm với ta nhiều hơn một chút, đem những điều này sửa chữa lại thì thôi lắm rồi."

Lúc này Hoa Vân Long mới bừng tỉnh đại ngộ, tháo nào vào rồi Tần Uyên Phượng đột nhiên "nổi giận" vô cớ với mình, hóa ra là nàng vòng vo lượn tròn cả buổi, nói suốt nửa ngày, kỳ thật chỉ có một mục đích: để cho sau này Hoa Vân Long sẽ ân ái cùng nàng nhiều hơn. Kỳ thật chỉ có một điểm xuất phát: nàng thật sự yêu mình rất là sâu đậm. Từ những lời nói bên trên, theo một trình độ nhất định đã thể hiện rõ ràng Tần Uyên Phượng yêu thương Hoa Vân Long nhiều như thế nào.

"Phượng tỷ ty, cái chủ ý của người thật là tốt a, gặp được một nữ nhân như người vừa xinh đẹp quyến rũ lại vừa gợi tình, vừa phong tao, cũng là một nữ nhân tràn đầy dục hóa, tên tiểu sắc lang này đang cầu mà không được mà người lại tự mình dâng đến miệng. Tội lắm, Long nhi, người sau này phải bồi tiếp cho di nương của người thật tốt đấy a, đùa giỡn nàng nhiều thêm nữa, cứ thoải mái dùng sức mà chơi nàng, cố gắng mà "bồi thường bù đắp" cho nàng thật tốt. Ai, nếu sớm một chút biết được người khát khao Long nhi chơi đùa mình như vậy, vừa rồi ta đã không ngăn cản hần lại, để cho hần tiếp tục chơi người, để cho ta đến nhìn xem một chút hai người các người ai tài giỏi hơn, ai có thể kiên trì đến cuối cùng?"

"A, người đi chết đi, thật là không có một lời hay nào." Tần Uyên Phượng xấu hổ đến hờn dỗi Bạch Quân Nghi.

"Vậy được rồi, sau này Long nhi liền chơi đùa di nương nhiều hơn là tốt rồi, nhưng mà, hiện tại..." Hoa Vân Long giật giết đại báo bối vẫn còn đang cương cứng hiên ngang đứng thẳng nói: "Báo bối này đang rất khó chịu đây a."

"Tốt rồi, không cần nói nhiều nữa, nhanh đi tắm rửa a." Bạch Quân Nghi lên tiếng.

"Ta muốn hai người các người đi theo giúp ta tắm rửa." Hoa Vân Long lại tiếp tục đùa giỡn nữa rồi.

"Được thôi, cũng không phải chưa từng tắm cho người." Tần Uyển Phượng sáng khoái đáp ứng nói.

Hoa Vân Long cùng Tần Uyển Phượng trần truồng tiến vào phòng tắm, chuẩn bị kỹ nước tắm xong xuôi, Bạch Quân Nghi cũng bỏ đi bộ đồ ngủ khoác hồ, hai nàng để cho Hoa Vân Long ngồi vào bồn tắm lớn, còn bản thân hai nàng thì xuôi theo thành bồn mà ngồi, mỗi bên một người giúp Hoa Vân Long tắm rửa thân thể, Hoa Vân Long vừa ngồi xuống liền nhìn thấy hai cặp ngực sữa, thuận tay một cái đã nắm lấy chúng trêu chọc vui chơi, lúc đầu các nàng còn giãy giụa vài cái, nhưng rõ ràng là rất nhanh sau đó đã chuyển thành hưởng thụ Hoa Vân Long chơi đùa, trong miệng còn cười mắng: "Tiểu tử thói nhà người, thật sự là quá tình nghịch, ngay cả lúc này cũng muốn chơi đùa."

(1) Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt

Nghĩa đen: gần hồ nước lâu ngày thì được hưởng ánh trăng trước tiên.

Nghĩa bóng: gần gũi thứ gì thì sẽ được lợi ích từ đó đầu tiên. Ví dụ: làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật.

Trong câu ý nói Bạch Quân Nghi sáng đêm đều ở cạnh Hoa Vân Long nên được hẳn chơi đùa trước, nhiều hơn, sung sướng hơn...

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (4)

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

"Ta còn muốn chơi đùa nhiều hơn nữa." Bởi vì đang xuôi theo thành bồn mà ngồi chính diện nên âm hộ của hai đại mỹ nhân hoàn toàn bạo lộ trước mắt Hoa Vân Long, thể là Hoa Vân Long đuổi ra hai cánh tay, phân biệt nhau mà chơi đùa hai cái âm hộ, âm hộ hồng nhuận đầy đặn, lại thêm âm mao đen nhánh lông lảnh, ngoài ra còn có hạt đậu âm vật xinh đẹp, khiến cho Hoa Vân Long yêu thích không nỡ buông tay, hẳn bắt chặt lấy hai viên bảo thạch đỏ hồng xinh tươi, liên tục vuốt ve, cọt xát, mân mê, giãy lên, nhún vào rồi lại kéo ra khiến cho tiểu huyết của hai người họ đã bắt đầu ứa ra đầm thùy.

"Hai người các người sao lại chảy 'hước miếng' rồi?" Hoa Vân Long cố ý đùa giỡn các nàng.

"Đi chết đi, người mới chảy nước miếng đấy, tiểu tử thói nhà người thật là xấu." Tần Uyển Phượng cười mắng Hoa Vân Long.

Hai người các nàng oanh thanh yến ngữ, để cho Hoa Vân Long tâm khoáng thần dật(1), hai cánh tay càng không ngừng du kích bốn phía trên ngọc thể của hai người. Chỉ trong chốc lát, bởi vì trước đó Tần Uyển Phượng đã bị Hoa Vân Long cứng rắn làm cho tiết thân ba lần rồi, cho nên bây giờ có chút không chịu được nữa, nàng nói với Bạch Quân Nghi: "Tên tiểu tử này thực tình nghịch, người còn nhớ rõ không những tình cảnh xảy ra khi chúng ta tắm rửa cho hắn lúc còn bé?"

"Sao mà không nhớ rõ? Lúc đó hắn đã là một tiểu sắc lang rồi, mỗi lần tắm rửa cho hắn, không phải là nhân gia cũng coi hết và ngồi ở trong bồn hay sao, hắn đứng đối diện với chúng ta để tiện việc tắm rửa, tay hắn có khi sờ lên ngực, thậm chí có lúc chạm đến núm vú mà trêu đùa, nắn bóp vân vân loạn lên một trận, thực không có đứng đắn chút nào." Bạch Quân Nghi ôm một bụng tức khí nói ra.

"Không ai không bị hắn quấy phá a, ta thay người giúp hắn tắm rửa, hắn cũng sờ loạn trên người ta mấy trận, có khi hắn đuổi ra tiểu thủ xuống hạ thể của ta, khiến cho ta toàn thân tê ngứa, khó chịu muốn chết không thôi, không cho hắn sờ thì hắn sẽ khóc náo lên một trận, thực là tức muốn chết người mà. Nhưng mà, hiện tại đã như thế này rồi, xem ra hết thấy đều là thiên ý, trách không được khi đó hắn muốn chơi đùa chúng ta, hóa ra trong mệnh số đã chủ định cuối cùng thì chúng ta cũng sẽ để cho hắn chơi đùa." Tần Uyển Phượng cũng "vạch trần" hành vi "lâm loạn" của Hoa Vân Long khi còn bé.

"Ta khi đó có sờ qua 'vùng cấm' của người? Ý người nói là nơi nào a?" Hoa Vân Long cố ý trêu chọc Tần Uyển Phượng, bàn tay đang đùa bỡn trên mặt âm hộ của nàng cũng thêm lực tác động kích thích.

"Bây giờ người đang sờ cái gì nha? Chính là chỗ đó, lúc người ba, bốn tuổi liền chơi đùa chỗ đó của ta, đã biết rõ mà còn cố hỏi!" Tần Uyển Phượng tức khí nói.

"Khi đó người không cho ta sờ, ta liền khóc náo lên? Vậy người làm sao giải quyết đấy?" Hoa Vân Long cảm thấy rất hứng thú, không ngừng hỏi đến.

"Câu hỏi có chút ý tứ, di nương đánh phái như ý người, không thể làm gì khác hơn là phải để cho tiểu thủ xấu xa của người đùa bỡn lưu manh, dù sao mỗi lần tắm rửa cho người, mẫu thân của người đều không ở đó, cũng không có nhà đầu nào hầu hạ, không có người nào khác biết rõ. Có khi bị người chọc cho cao hứng lên ta liền chơi đùa tiểu bảo bối lớn hơn hẳn tiểu hạ tử bình thường kia, vuốt ve nắn bóp ma sát vân vân, khiến cho ta toàn thân khó chịu, ta tức khí nên liền dùng sức gõ lên tiểu bảo bối của người, chọc cho người oa oa kêu đau toáng lên." Di nương đương đương đắc ý nói.

"Tốt a, di nương khi dễ Long nhi, người còn gõ bảo bối của Long nhi, bảo sao mà bảo bối của ta bây giờ lại lớn và cứng đến như thế, hóa ra là bị người gõ cho sung lên đấy." Hoa Vân Long cố ý kêu oan.

"Đi chết đi, di nương đối tốt với người như vậy, còn thường cho người ăn sữa đấy. Huống chi bảo bối của người sao có thể là bị di nương làm cho to cứng như vậy? Đó là bởi vì người chính là trời sinh một kẻ phong lưu, tiểu tử hạ lưu, cho nên trời cao mới cho người một cái đại bảo bối, làm cho người ta vừa nhìn liền đã yêu mến người rồi." Bạch Quân Nghi nổi lên tâm ý "bảo đã bất bình"(2).

"Ồ, mẫu thân, người sao lại nói nhi tử của mình như thế a? Người đã nói như thế, nhi tử của người cũng nói a, người nói đại bảo bối của ta không phải là do di nương làm cho to lớn như vậy, vậy cũng đúng thôi, đó là bởi vì khi còn bé người mỗi ngày đều "phi lễ" với nhi tử, buổi tối mỗi ngày đều mát xa cho nó, nên nó mới có thể to dài như thế chứ." Hoa Vân Long đột nhiên chuyển mình phản pháo với Bạch Quân Nghi.

"Đúng, lời này người nói đúng rồi, không thể tưởng được tiểu sắc quỷ còn có thể nói đúng một lần. Không sai, khi đó quả thật là mỗi ngày ta đều mát xa nên mới có thể đạt được một ít tác dụng tăng lên kích thước bảo bối. Đây mới là nguyên nhân thực sự, những lời khác đều là nói giỡn chơi đùa. Nhưng có điều, cho dù đại bảo bối của người là bị di nương làm sung lên nên mới trở thành to lớn như thế, vậy người phải nên cảm tạ nàng còn không kịp mới đúng, sao lại có thể trách di nương của người đấy?"

"Đúng, tiểu tử thói, người đã được tiện nghi mà lại còn khoe mẽ, không biết báo ân gì cả, người còn muốn như thế nào đấy?" Tần Uyển Phượng cũng cười mắng Hoa Vân Long.

"Đừng tới, hai người các người làm mẫu thân mà lại đi khi dễ một mình Long nhi, hãy xem ta làm sao đối phó các người đấy." Nói xong, Hoa Vân Long càng thêm càn rỡ suông sã đem ngón tay đâm sâu vào bên trong âm hộ của các nàng mà ma sát vuốt ve đâm chọc, khiến cho các nàng sướng khoái đến rên hừ hừ.

Các nàng cũng không chút yếu thế, giro tay đánh xà phòng thom lên người Hoa Vân Long, cũng theo đó mà bắt đầu vuốt ve trên người Hoa Vân Long, trên danh nghĩa là giúp đỡ Hoa Vân Long tắm rửa nhưng thực tế là làm chút ít việc "phi lễ", càng không ngừng sờ loạn nắn bóp đại bảo bối vẫn luôn cương cứng dựng thẳng chưa hề mềm xuống kia, khiến cho nó càng ngày càng trưởng to lên, giống như trùng thiên pháo(3) đang "trực chỉ thanh thiên"(4). Bạch Quân Nghi một phát bắt lấy được: "So với lúc 'phá thân' thì càng lúc càng to và thô hơn, sao lại có thể như thế chứ? Sợ rằng lát nữa thôi người sẽ đem hai người chúng ta chơi đến chết đấy."

"Còn không phải là ở bên trong cái nhục động đầy đầm thùy của người mà lớn lên đấy sao." Tần Uyển Phượng giễu cợt Bạch Quân Nghi.

"Đi chết đi, nếu nói như thế thì cũng chỉ có thể là đầm nước vừa rồi của người đấy, nếu không thì sao ta lại nói là so với lúc phá thân càng thô to hơn? Lời đó rất rõ ràng là ý nói thứ bảo bối này chỉ vừa mới trở nên thô to hơn, nếu là ở bên trong nhục động ẩm ướt của ta thì cũng đã nuôi dưỡng cả một tháng, ế ra nó đã sồm to lớn lắm rồi, làm sao lại chờ tới bây giờ?" Bạch Quân Nghi cũng mạnh liệt lên pháo phản kích.

Tần Uyển Phượng tìm ra được một cửa khẩu mới mà đột phá: "Là chính bản thân người 'phá thân' nhi tử của mình? Người làm mẫu thân này thật là cái gì cũng đều quản lý trông nom rất kỹ nha, ngay cả việc 'phá thân' cho nhi tử cũng là tự mình đi làm? Phá như thế nào a? Dùng cái gì để phá vậy? Cho ta xem một chút chỗ nào đã phá đi?"

- Tâm khoáng thần dật: tâm tư mở rộng mệnh mông, thần hồn bay bổng phiêu du. Trong câu ý nói Hoa Vân Long đang sung sướng về tâm hồn, thành nhân vui sướng trong âm thanh nói chuyện vui đùa của hai người mẫu thân.
- Bảo đã bất bình: ôm chuyện bất bình trong thiên hạ (lo chuyện bao đồng). Trong câu ý nói Bạch Quân Nghi chen vào để bênh vực Tần Uyển Phượng.
- Trùng thiên pháo: đại bác không lồ tận trời. Miêu tả "đại JJ" của một kẻ mà ai cũng biết là ai và ai cũng biết ai đó ều phải là người. =)))
- Trực chỉ thanh thiên: chỉ thẳng lên trời. Ngắn gọn là "chào cở".

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (5)

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

"A, Phương ty tỷ, người thật quá đáng, chỉ giỏi việc khi dễ muội muội, ta biết rõ người sẽ xem thường ta, ài, sớm biết như thế này đây, ta đã không để cho người tới chỗ Long nhi rồi, như vậy thì người cũng sẽ không thể ôm ấp triển miên với Long nhi. Hào tâm cho người hưởng thụ, giúp người thoát ra khỏi cảnh khổ cực khổ khan để bây giờ bản thân ta lại rơi vào cảnh này." Bạch Quân Nghi tức khí bất bình nói.

"Muội muội tốt a, ty tỷ chỉ là muốn vui đùa cùng người một chút thôi mà. Ta làm sao có thể xem thường người chứ? Là người đừng cảm thấy cầu hạnh phúc, mới đem hai người chúng ta cứu ra khổ hải, tình thân này khiến cho ta bội phục vạn phần, người đạt được sung sướng khoái hoạt xong xuôi, cũng không ếm nhem để hưởng thụ một mình, mà lại nghĩ cách giúp cho ta đến với Long nhi, giúp cho ta cũng được hưởng thụ cảm giác khoái hoạt này, giải thoát ta khỏi mười năm dày vò khổ hận, ta biết ơn người còn không kịp nữa, làm sao có thể xem thường người được?" Tần Uyên Phương chân thành nói với Bạch Quân Nghi.

"Là ta trách oan ty tỷ, từ nay về sau, chúng ta nhất định sẽ quý trọng niềm hạnh phúc không dễ dàng có được này, ngàn vạn lần không được bỏ lỡ thêm nữa." Bạch Quân Nghi cũng chân thành nói, hai mỹ nhân nhìn nhau mà cười, hai đôi tay ngọc trắng nõn mịn màng tha thiết nắm chặt nhau.

Tần Uyên Phương lại nói sang chuyện khác: "Người nói bảo bối của hân so với lúc phá thân đã thô to hơn nữa, ta nhìn qua xác thực là quá lớn, thực sự khiến người phải sợ hãi." Hai người bọn họ trong miệng thì nói sợ này sợ nọ, kỳ thật trong tâm không sợ chút nào, nếu không thì sao hai người lại một mực nắm chặt bảo bối của Hoa Văn Long yêu thích không chịu buông tay?

"Long nhi tốt, di nương yêu thương người như thế, hiện tại cũng đã cho người chơi đùa làm loạn rồi, người cũng nên gọi nàng một tiếng nương đi?" Bạch Quân Nghi có ý trêu chọc Hoa Văn Long, đưa cho Hoa Văn Long một cái năn đề.

Hoa Văn Long nói: "Việc này còn không dễ dàng sao? Vốn dĩ ngay ban đầu cũng được rồi, liền có thể gọi nương nha, tốt, ta gọi là nương, thân nương của ta ——"

"Ai, nhi tử ngoan của ta." Tần Uyên Phương cũng thanh thanh nhẹ nhàng đáp ứng, ba người nhìn nhau rồi cùng nộ nư cười. Vậy là từ sau này, Hoa Văn Long cùng Tần Uyên Phương chơi loạn trên giường cũng có thể xưng hô thân nương nhi tử như bình thường.

"Được rồi, nhi tử ngoan, mau mau tiến vào tiểu huyết của thân nương a, nương không thể chịu được nữa rồi." Tần Uyên Phương rên ri nói ra.

Hoa Văn Long rời khỏi bồn tắm và đi đến phía sau Tần Uyên Phương, nâng cũng nhanh chóng từ bên cạnh bồn đi xuống, tự động cúi người, hai tay vịn lên thành bồn, cặp mông ngọc đầy đặn vênh lên cao, cánh hoa đỏ hồng kiều diễm không chút che dấu mà bại lộ ngay trước mắt Hoa Văn Long. Hoa Văn Long dùng tay đẩy ra hai cánh hoa của Tần Uyên Phương, điều chỉnh đại bảo bối chen vào chính giữa hai mảnh thịt đầy đặn của nàng rồi ma sát kích thích, đồng thời còn dùng quy đầu nhẹ nhàng ma sát ở trên âm vật của nàng, trêu đùa cho nàng dâm thúy chảy thành dòng, xuân tâm đại động, cặp mông ngọc co giật mãnh liệt, cổ gồng vênh lên thật cao và lui về sau đón lấy, trong miệng phát ra âm thanh rên ri cầu xin: "Long nhi tốt a... Đừng trêu đùa nương nữa mà... Muội muội... Mau mau giúp ta xử lý tên tiểu tử thôi này a..."

"Tiểu tử thôi, không được trêu chọc di nương của người nữa." Bạch Quân Nghi nói xong liền dùng một tay tách ra hai mảnh thịt dưới nhục động của Tần Uyên Phương, một cánh tay ngọc khác duỗi ra cầm lấy đại bảo bối của Hoa Văn Long, điều chỉnh sao cho quy đầu của Hoa Văn Long chen vào chính giữa động khẩu ngọc ngà mê người kia, rồi nâng mồi lại dùng lực đẩy hồng Hoa Văn Long, "phốc tư" một tiếng, đại bảo bối mạnh mẽ tiến vào bên trong huyết động đang chờ khát khao của Tần Uyên Phương.

Tần Uyên Phương lập tức hít một hơi thật dài, dường như là nàng đang rất thoải mái, thật sự rất sướng khoái, mà Hoa Văn Long cảm thấy đại bảo bối đang được xoa bóp toàn thân ở bên trong âm đạo ẩm ướt của nàng, lại còn thêm ấm áp, thông khoái. Hoa Văn Long bắt đầu rút ra dút vào, tay thì không ngừng vuốt ve trên khắp toàn thân thể ngọc ngà của Bạch Quân Nghi, Bạch Quân Nghi cũng góp phần giúp đỡ Hoa Văn Long kích thích Tần Uyên Phương, nâng không ngừng sờ nắn cặp vú to tròn nhấp nhô cao thấp của Tần Uyên Phương.

Tần Uyên Phương bị hai mẫu tử bọn họ kích thích đến hồn phách phi thăng lên tận trên trời, âm thanh dâm dăng từ trong miệng không ngừng phát ra, tiếng rên ri sung sướng vang lên không dứt, một trận gọi loạn "Nhi tử tốt", "A, phu quân tốt". Một lát sau, cặp mông lớn của nàng kịch liệt rung động co giật mạnh về phía sau, vách thịt mềm bên trong âm đạo cũng ra sức kẹp chặt đại bảo bối của Hoa Văn Long, nàng rên lớn: "Dừng sức... Dừng sức... Nhanh... Nương tiết... Ah... Ah... Ah..."

Hoa Văn Long liêu minh dùng sức rút ra dâm vào, khiến cho thân thể yêu kiều của Tần Uyên Phương một hồi run rẩy dữ dội, vách thịt mềm trong âm đạo mạnh mẽ kịch liệt co rút thêm vài cái, cặp mông đầy đặn giật giật vênh cao về phía sau, một cỗ âm thủy nóng hổi như nước canh từ bên trong tử cung của nàng phun trào ra ngoài, bắn mạnh lên trên bề mặt quy đầu của Hoa Văn Long, nàng cũng theo sau đó mà vô lực nằm xuống, hạ thể vẫn vênh lên mà phun trào dung dịch nóng hổi. Hoa Văn Long xoay người, muốn tiếp tục chơi với Bạch Quân Nghi, Bạch Quân Nghi nhẹ nhàng đánh lên trên đại bảo bối của Hoa Văn Long một chút rồi cười mắng: "Tiểu tử thôi, trước tiên hãy đưa người di nương mà cũng là nương của người, lại vừa là tình nhân, lại cũng là thể tử của người đến trên giường đã, cẩn thận kéo nàng lại bị cảm lạnh." Bạch Quân Nghi là đang trêu đùa Tần Uyên Phương, bởi vì Tần Uyên Phương ở trong lúc cao trào khoái cảm đã xưng hô loạn lên một trận, nào là "Nhi tử tốt", "Tình ca ca", "Phu quân tốt", đều đã kêu đến nhiều lần rồi.

"Thực xin lỗi, ta không nghĩ tới nàng sẽ bị cảm lạnh." Hoa Văn Long bồng Tần Uyên Phương lên rồi đi vào phòng ngủ, đưa nàng đặt ở trên giường, Bạch Quân Nghi ở phía sau Hoa Văn Long nói: "Người cũng mệt rồi, Long nhi, người nằm ở trên giường, cứ để cho mẫu thân đến hầu hạ người."

"Mẫu thân quan tâm ta như thế, ta nào dám không nghe theo a." Hoa Văn Long nghe theo nằm xuôi ở trên giường, Bạch Quân Nghi cười lên trên người Hoa Văn Long, nàng tự dùng tay tách ra của miệng âm hộ kiều diễm như hoa của mình, hạ người xuống cho nhục động kẹp lấy quy đầu của Hoa Văn Long, một chút rồi lại một chút, từng tắc từng tắc một đem đại bảo bối kia nuốt trọn vào bên trong "tiểu khẩu" của nàng, rồi bắt đầu nhấp nhổ lên xuống.

"Sáng khoái nha... Mẫu thân... người chơi thực sự tốt lắm... Khiến cho nhi tử sướng muốn chết..."

"Hài tử tốt... Thân nhi tử của ta... Nó chọc đến tận hạ tâm của mẫu thân rồi... Nha..."

Hoa Văn Long nằm ở bên dưới thực sự là nhìn không ra Bạch Quân Nghi thường ngày vẫn luôn trầm ổn dịu dàng kia, nàng dâm dăng, nàng buông thả, nàng lắc lư uốn éo, thân thể yêu kiều kia nhấp nhổ cao thấp, âm thanh rên ri kia thật sự tiêu hồn thực cốt, khiến cho Hoa Văn Long rất nhanh đã điên cuồng. Hoa Văn Long phối hợp với từng nhịp tiết tấu khuấy động, nhấp nhổ uốn éo cao thấp của Bạch Quân Nghi, hạ thể nhấp từ dưới lên trên, hai tay không ngừng vuốt ve nắn bóp cặp vú tròn trịa sung mãn đang liên tục phập phồng cao thấp trước ngực của nàng, chuyện này càng kích thích cho Bạch Quân Nghi điên cuồng hơn, càng thêm hưng phấn, càng dùng sức nhấp nháy cao thấp nhanh hơn, nhục động mềm mại ấm áp cũng càng thêm dùng sức kẹp chặt lấy bảo bối của Hoa Văn Long, vách thịt mềm cũng càng tăng thêm tốc độ hút chặt mít lấy. Lúc này Tần Uyên Phương cũng khỏi phục lại rồi, nhìn thấy hai người bọn họ rất nhanh sẽ tiết thân, nàng liền dùng tay nâng lên cặp mông ngọc của Bạch Quân Nghi, trợ giúp nàng nhún nhảy nhấp nhổ cao thấp nhanh hơn mạnh hơn.

"Ah... Ta xong rồi... Ah..." Bạch Quân Nghi thờ ỉn gấp đôn dập, hồ lớn một tiếng rồi tiết thân.

"Chờ một chút... Ta cũng muốn tiết..." Hoa Văn Long chịu sự kích thích của âm tình do Bạch Quân Nghi tiết thân, cũng cùng lúc xuất dương tinh ra ngoài, hai luồng tinh dịch âm dương ấm nóng gặp nhau ở bên trong tiểu huyết của Bạch Quân Nghi, chúng cuộn trào mãnh liệt, hòa lẫn trộn vào nhau, khoái cảm sung sướng đến mức cả hai đều muốn thăng thiên rồi.

(*) Trong chương này và nhiều chương về sau, Tần Uyên Phương có thể sẽ xưng hô với Hoa Văn Long bằng di nương hoặc nương tùy theo tình huống truyện.

Chú thích thêm

Mẫu thân = nương = thân nương = mẹ.

Di nương = nương = di.

Ở các chương trước, xưng hô với nhân vật Tần Uyên Phương vẫn giữ nguyên "di nương" nghĩa là di. Bây giờ sẽ có thêm một cách gọi "nương" nghĩa là mẹ, nhưng có thể hiểu không phải mẹ ruột. Tuy đều là mẹ nhưng sẽ không dụng hàng hay lẫn lộn với "mẫu thân" nghĩa là mẹ ruột của Bạch Quân Nghi.

Kết lại

Bạch Quân Nghi = mẫu thân = mẹ ruột.

Tần Uyên Phương = nương = mẹ nuôi.

(Lúa dịch)

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (6)

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Bạch Quân Nghi nằm ở trên người Hoa Văn Long, gương mặt áp sát vào lồng ngực vững chắc của hắn, hô hấp dồn dập thở gấp không ngừng, trên gương mặt kiều diễm là nụ cười thỏa mãn sướng khoái, nàng dịu dàng hôn Hoa Văn Long, Hoa Văn Long cũng ôm nàng thật chặt, hương thụ thứ khoái cảm tuyệt diệu, chỉ cao vô thượng khi cả linh hồn và thể xác của hai mẫu tử hòa quyện làm một. Bạch Quân Nghi ôm Hoa Văn Long mà trở mình, để Hoa Văn Long nằm lên trên người nàng, âm thanh quyến rũ nói “Nhi tử ngoan, người hãy ngủ trên người mẫu thân đi, da thịt của mẫu thân có mềm mại không?”

“Mềm, mềm lắm, rất dễ chịu.” Hoa Văn Long nằm ở trên người Bạch Quân Nghi, Bạch Quân Nghi một thân da thịt trắng nõn mềm mại, nhục thể như bông như lụa, mềm mại không xương, đè xuống dưới thân là tuyệt không thể tả.

Tần Uyển Phụng lúc này cũng nằm xuống mà nói “Nhi tử tốt, còn có một người nương đây.” Thế là Hoa Văn Long nằm lên trên ngực thể mềm mại của hai vị nương thân, điềm nhiên chìm vào giấc mộng. Trong ánh trăng mờ, Bạch Quân Nghi cùng Tần Uyển Phụng đang nói điều gì đó và đã khiến cho Hoa Văn Long thức dậy.

“Hải tử này của chúng ta ở trên người nữ nhân thật sự là quá dồi mãnh mẽ hùng dũng, hai người chúng ta đều đã đến tuổi như lang như hổ(1) rồi mà vẫn không thể khiến cho hắn thỏa mãn.” Đây là tiếng nói kiều mị quyến rũ của Bạch Quân Nghi.

“Đúng vậy a, đây còn là hai người chúng ta cùng lúc xông trận mới miễn cưỡng chinh phục được hắn, hai chúng ta cũng đều luyện võ, thân thể khỏe mạnh và bền bỉ hơn xa nữ nhân bình thường, nếu như chuyển thành một nữ nhân bình thường, vậy thì phải mấy người mới có thể làm cho hắn mềm đi? Chớ đừng nói tới chuyển thành một thiếu nữ mới còn chưa hiểu chuyện phong tình.” Tần Uyển Phụng vừa nói vừa vuốt ve nắn bóp nhục còn mềm nhũn của Hoa Văn Long.

“Chớ có sờ nữa a, nếu sờ cho hắn cứng cứng lên rồi nói đùa tính thì người có thể lo liệu được không?” Bạch Quân Nghi vội vàng ngăn cản Tần Uyển Phụng.

“Tiểu tử này thật sự là trời sinh dị bẩm, thật sự là khắc tinh của nữ nhân, nữ nhân nào có thể là đối thủ của hắn? Được nhiều thiếu nữ anh tài có thể đối phó sao? Đứng rồi, chúng ta không phải là còn có ba nữ nhi như hoa như ngọc sao? Cùng đem đến dâng cho hắn là được rồi, hơn nữa ta thấy rõ ba người các nàng đã sớm có tình ý với Long nhi.” Tần Uyển Phụng đề nghị.

“Người cam lòng hay sao? Đây chính là cốt nhục thân tình của người a, lại phải nói, quan hệ của bọn họ...”

“Trong nội tâm nữ nhi của ta nghĩ đến những cái gì, chính bản thân ta tình tường. Trong nhà chỉ có một người nam nhân, ba người các nàng đều chưa từng tiếp xúc qua nam nhân khác, sớm đã đem Long nhi xem thành nam nhân duy nhất trong sinh mệnh của mình, giống như chúng ta, cũng đã tình căn thâm chủng(2) với hắn rồi, không lẽ người một chút cảm giác cũng không có sao? Thực tế là Mỹ Linh, từ nhỏ liền mê luyện ca ca của nàng đến chết cũng không thôi, cả ngày đều vây quanh Long nhi, ba người các nàng đều có một điểm giống nhau, đó là đều yêu Long nhi say đắm.”

“Chẳng trách làm sao mà, ngày thường quan sát ánh mắt các nàng nhìn Long nhi, thái độ đối với Long nhi liền không thích hợp, ta lại không nghĩ tới phương diện này, cũng là thân nương mà người lại hiểu rõ tâm ý nữ nhi hơn ta.” Bạch Quân Nghi cũng hiểu ra được.

Hoa Văn Long nghe các nàng nói xong mấy lời này cũng bừng tỉnh đại ngộ, ngày thường bản thân liền cảm thấy đại tỷ, nhị tỷ đối với chính mình quan tâm chăm sóc cũng có chút ám muội, bản thân mình lưu luyến các nàng cũng không phải cảm tình nên có giữa đệ đệ và tỷ tỷ, hiện tại mới hiểu ra được, đây là tình yêu. Các nàng đang yêu Hoa Văn Long hắn, chỉ có điều bản thân các nàng cũng không biết, kỳ thật bản thân mình lại làm sao không yêu thích các nàng đây? Còn có tiểu muội, cũng là rất ngoan ngoãn nghe lời với bản thân mình, ai, mình làm sao lại ngu dần dần như thế chứ a, lại không thể phát hiện ra thâm tình ưu ái của bọn tỷ muội với bản thân mình đây? Hoa Văn Long thâm hạ quyết tâm, lần này sẽ quyết tâm không phụ lòng tình ý của các nàng.

Hoa Văn Long tiếp tục lắng nghe: “Tỷ muội các nàng có thể cùng nam nhân cường đại như thế, thì chính là phúc khí của các nàng, ta cũng là vì muốn tốt cho các nàng, lại nói đây cũng là ta sắp xếp thỏa đáng cho nữ nhi của mình, đây cũng là có ý định tốt cho hai ta, chúng ta cũng là ‘lên lầu ăn vụng’ mà, nếu để cho nữ hài tử bên ngoài chiếm lấy hắn, thì hai người chúng ta liền khổ cực rồi.” Ý định của Tần Uyển Phụng cũng là rất chu đáo.

“Được rồi, hãy xem duyên phận của các nàng a. Nhà chúng ta cũng thực là quái dị, mẫu tử luyện ái, di sanh luyện ái, tỷ đệ luyện ái, huynh muội luyện ái, thật không hiểu nổi rốt cuộc đời trước chúng ta đã gây nên cái ác nghiệt gì.” Bạch Quân Nghi than thở nói(3)

“Không, là đời trước tích đức mới phải, mới có thể đáp bồi nên một tình yêu say đắm, tình thâm ý trọng như thế này.” Hoa Văn Long đột nhiên lên tiếng: “Chỉ cần chúng ta chân tình yêu nhau, liền không cần phải bận tâm suy nghĩ đến một chuyện nào khác.”

“Tiểu tử thôi, người dám nghe lên a, người làm sao lại tình dậy rồi?” Tần Uyển Phụng hỏi.

“Di nương thật thơm ngọt a, còn không phải là do người sờ tình sao.” Hoa Văn Long quay ngược lại mà chọc ghẹo không chút thương xót.

“Nhi tử tốt, nói hay lắm a.” Bạch Quân Nghi cho Hoa Văn Long một chiếc môi thơm, dùng tỏ ý cổ vũ.

“Đừng tới, hai người các người khi dễ ta.” Tần Uyển Phụng hờn dỗi nói.

“Nương tha thứ cho Long nhi đi a, Long nhi chỉ là cùng người nói giỡn đùa vui thôi.” Hoa Văn Long nằm ở trên người Tần Uyển Phụng mà làm nũng, liên tục hôn liếm, vuốt ve nàng.

“Tốt lắm, tốt lắm, di nương không trách người, nào có người nương nào lại đi trách cứ nhi tử của mình đây?” Tần Uyển Phụng dịu dàng nói.

“Đứng rồi, vừa mới này ta nói có đúng hay không nha?” Hoa Văn Long lập tức nói sang chuyện khác.

“Đứng, quá đúng, đây là đời trước tích đức.” Tần Uyển Phụng nhanh chóng lên tiếng phụ họa.

“Đương nhiên là phải như vậy rồi, nếu không thì làm sao ta sẽ yêu cái tên tiểu tử thú nhà người? Người đều đã nghe thấy được, cô nương kia hỏi người, người đến cùng có yêu tỷ tỷ và muội muội của người không? Phải là một lời nói chân tình.” Bạch Quân Nghi truy hỏi Hoa Văn Long thật rõ ràng.

“Yêu, dĩ nhiên là ta yêu. Đại tỷ, nhị tỷ chăm sóc cho ta cũng như mẫu thân, lại ôn nhu như thể từ, tiểu muội đối với ta giống như tình nhân trong sáng, ta làm sao có thể không yêu đây?”

“Tốt lắm, người nhất định phải đi truy cầu những mối tình thâm ý trọng trong duyên phận của mình a, chúc người thành công.” Hai vị nương đồng thanh nói ra, mỗi người cũng cho Hoa Văn Long một cái môi thơm, cùng dâng lên thân thể mỹ miều phong tình quyến rũ dụ nhân, để mặc Hoa Văn Long giờ trò...

(1) Như lang như hổ: khát khao mãnh liệt, dục vọng dâng tràn. Trong câu ý nói hai người Bạch Quân Nghi và Tần Uyển Phụng đều đang ở độ tuổi có khả năng và thêm khát dục tình rất lớn.

(2) Tình căn thâm chủng: gốc rễ tình yêu đã khắc sâu vào lòng.

(3) Mẫu tử luyện ái, di sanh luyện ái, tỷ đệ luyện ái, huynh muội luyện ái: tình yêu giữa mẹ – con, giữa di – cháu, giữa chị gái – em trai, giữa anh trai – em gái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 21: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (7)

Người: .

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Tệ Bạc.

Biên: Lạc.

Nhưng mà Hoa Văn Long cùng Bạch Quân Nghi, Tần Uyên Phụng ở trong phòng điện long đảo phụng đến chết đi sống lại, có lẽ vì thế mà bọn hắn đều không để ý đến tình huống bên ngoài. Hoa thị phu nhân Văn Tuệ Văn đã hơn năm mươi tuổi, nhưng lại bảo dưỡng phi thường tốt, nhìn qua chỉ như mới hơn ba mươi tuổi. Hôm nay Bạch Quân Nghi, Tần Uyên Phụng đều không có đến ăn cơm chiều, làm Văn Tuệ Văn so sánh ra thì cảm thấy thật kỳ quái, đoạn thời gian gần đây hai người thường xuyên như vậy. Cho nên, liền sau khi ăn cơm xong, Văn Tuệ Văn một mình đi vào gian phòng của Bạch Quân Nghi, muốn tìm năng hỏi một chút. Vừa đi đến cửa, nàng lập tức nghe thấy tiếng hơi thở dồn dập của một nam tử đang mãnh liệt dùng nhục cõn va đập vào khe thịt.

Văn Tuệ Văn không khỏi kinh hãi trong lòng tự nhủ: “Ồ Lạc Hà sơn trang, ngoài trừ Long nhi ra, không có nam tử khác, làm sao lại có chuyện như vậy?” Nàng vừa nhìn vào khe cửa, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, liền không đợi được ánh mắt, nguyên lai trong phòng là Hoa Văn Long cùng Bạch Quân Nghi, Tần Uyên Phụng đang điện long đảo phụng. Nàng muốn quay người rời đi, thế nhưng hai mắt cuối cùng lại bị cái bảo bối to lớn kia hấp dẫn, hai chân không nghe nàng sai khiến nữa, một mực dính tại đó không muốn ly khai nữa bước, hai mắt nàng gất gao chăm chú vào bảo bối của Hoa Văn Long.

Chỉ thấy bảo bối bốc hơi nóng dưới ánh Hoa Văn Long thật hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, tuy rằng nhìn không ra cuối cùng là nó dài bao nhiêu, nhưng theo hắn rút ra khỏi cái bộ phận kia, thì trông khoảng bảy, tám tấc, có thể tưởng tượng toàn bộ chiều dài của nó thật sự quá kinh người. Văn Tuệ Văn tuy rằng không nghe được âm thanh rên rỉ của Tần Uyên Phụng, nhưng từ cảnh tượng bảo bối to lớn của Hoa Văn Long kịch liệt đút vào trong có thể cảm nhận được: năng nhất định là đang hưởng thụ khoái cảm vô cùng lớn.

Văn Tuệ Văn cảm thấy toàn thân khô nóng, nàng đã giữ gìn hơn ba mươi năm làm góa phụ rồi, giờ phút này đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng này, tiểu huyết sớm đã gợn sóng dâm thủy. Nàng lập tức nào dám lại nhìn nữa, vội vàng mà trốn về phòng của mình, nhưng mà nội tâm cũng rất cuộc không cách nào bình tĩnh lại được. Từ ngoài hai mươi liền bắt đầu thủ tiết, bao nhiêu lần nửa đêm tỉnh mộng trần trọc, không cách nào vào giấc ngủ được, cũng giống như tình hình thì này...

Ngày hôm sau, Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn đem Bạch Quân Nghi, Tần Uyên Phụng, Hoa Văn Long ba người gọi đến phòng mình, ba người không biết lý do vì sao mình bị gọi tới nên không dám mở miệng. Văn Tuệ Văn nhìn nhìn ba người, đột nhiên thờ dài, đối với hai người Tần Uyên Phụng cùng Bạch Quân Nghi nói: “Phụng nhi, Nghi nhi, Long nhi vẫn còn là một đứa bé, các ngươi sao có thể hại hắn?”

Tần Uyên Phụng cùng Bạch Quân Nghi nghe vậy toàn thân chấn động, sắc mặt thoáng chốc biến đổi, phốc một tiếng, quý xuống trước mặt Hoa thị phu nhân: “Mẫu thân, ngu tặc (con đầu ngu ngốc) đáng chết.”

Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn lại thờ dài một hơi nói: “Phụng nhi, Nghi nhi, ta cũng là thủ tiết hơn ba mươi năm, ta có thể cảm nhận được tâm tình của các ngươi, nhưng mà, Long nhi là độc nhất căn của Hoa gia chúng ta a, các ngươi như vậy không phải hại hắn sao?”

Hoa Văn Long vội hỏi: “Nãi nãi, mẫu thân cùng di nương là tốt với ta, thế nào lại có thể hại ta đây?”

Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn than thở nói: “Mẫu tử loạn luân, nếu truyền đi, chúng ta còn có mặt mũi sống trên đời sao?”

Hoa Văn Long nói: “Nãi nãi, chỉ cần chúng ta cẩn thận không để người khác biết, chúng ta cũng không cần cùng người trong gia đình hò giao tiếp, còn sợ cái gì nữa sao?”

Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn nói: “Thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, Phụng nhi, Nghi nhi, đã là như vậy, nhiều lời vô ích, hai người các ngươi phải làm một việc: tranh thủ thời gian đem những cái phò phụ, nha hoàn không có ý tứ, không đáng tin cậy kia đều sa thải đi, để tránh gặp chuyện không may.”

Tần Uyên Phụng cùng Bạch Quân Nghi nghe giọng điệu của Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn xong, xem ra là đã tha thứ cho các nàng, lập tức có chút kinh dị mà nói: “Mẫu thân, người tha thứ cho nữ nhân sao?”

Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn giận dữ nói: “Long nhi là độc đinh của gia tộc, chỉ cần các ngươi đừng nháo ra chuyện là được rồi.”

Hoa Văn Long mừng rỡ đứng lên nói: “Nãi nãi, người đối với Long nhi thật tốt.”

Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn cười mắng: “Ngươi cái tiểu hoạt đầu này, cả mẫu thân của mình cũng dám chơi.”

Hoa Văn Long nói tiếp: “Ta dám chơi mẫu thân, di nương, cho nên các nàng mới không cần thủ hoạt quả (sống một mình thờ chồng chết), nếu cha giống như ta, nãi nãi cũng không trở thành...”

“Long nhi, ngươi hơi quá đáng, sao có thể đối với nãi nãi mà nói ra những lời bất kính này.” Tần Uyên Phụng cùng Bạch Quân Nghi đồng thời biến sắc nói, trên mặt Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn cũng là một hồi trắng, một hồi hồng.

Hoa Văn Long khẩu xuất như phong, cũng cảm thấy mình đã gây họa, lại nhìn thấy trên mặt Văn Tuệ Văn lúc trắng lúc hồng, cũng sợ tới mức vội vàng quý xuống nói: “Long nhi đáng chết.”

Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn yên lặng nhìn Hoa Văn Long hồi lâu, đột nhiên thờ dài, ngồi xuống trên ghế nói: “Long nhi, ngươi đứng lên đi.”

Hoa Văn Long cúi đầu nói: “Long nhi đáng chết, không nên không tôn trọng nãi nãi, Long nhi biết tội rồi.”

Sắc mặt của Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn trì hoãn nói: “Ngươi đứng lên đi, nãi nãi không trách ngươi.” Hoa Văn Long lúc này mới cúi đầu đứng lên. Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn lại thờ dài nhìn về phía Tần Uyên Phụng cùng Bạch Quân Nghi nói: “Phụng nhi, Nghi nhi, các ngươi đứng lo lắng, ta nếu như có thể chịu đựng sự tình các ngươi cùng Long nhi, thì làm sao lại cùng Long nhi so đo đây?” Ngừng lại một chút, nói khẽ: “Kỳ thật, hắn nói cũng không sai a.”

Tần Uyên Phụng cùng Bạch Quân Nghi tròn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin nổi lỗ tai của mình, Hoa Văn Long cũng khiếp sợ ngẩng đầu lên. Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn cười khổ nói: “Ta cũng không sợ các ngươi chê cười, ta hai mươi hai tuổi liền bắt đầu thủ tiết, thanh xuân quý giá nhất của nữ nhân thì cứ như vậy không công hao tổn mất, kỳ thật nữ nhân nào lại không hy vọng cùng nam nhân của mình hạnh phúc mà sống đây.”

Tần Uyên Phụng cùng Bạch Quân Nghi nghe vậy đều cúi đầu, lại đồng thời ngẩng đầu lên nói: “Mẫu thân, thật là khổ cho người rồi.”

Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn cười khổ một tiếng nói: “Nữ nhân chúng ta... chính là mạng khổ như vậy.” Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng rơi vào trầm mặc.

Cảm xúc của Hoa Văn Long bành trướng, trong đầu lóe lên một cái ý niệm cực kỳ can đảm, hắn đột nhiên ngẩng đầu, đối với Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn nói: “Nãi nãi, Long nhi nguyện ý đền bù cho địa phương mà nãi nãi thấy ‘khó’ những năm qua.”

“Cái gì?” Trong lúc nhất thời, ba nữ nhân trong phòng đều sợ ngây người, phản ứng không kịp. Hoa Văn Long nói tiếp: “Ý của ta là: nếu như ta có thể làm cho mẫu thân cùng di nương các nàng vui vẻ, ta vì cái gì lại không thể làm cho nãi nãi cũng vui vẻ đây?”

Giương mặt Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn thoáng cái đỏ bừng, lại là một hồi trầm mặc, Tần Uyên Phụng ngập ngừng nói: “Mẫu thân, người...”

Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn lại đột nhiên ngẩng đầu lên, thờ dài: “Nãi nãi đã già, sao có thể hại người?”

“Không, nãi nãi, người còn chưa già, người thoát nhìn chỉ như hơn ba mươi tuổi.” Hoa Văn Long nói tiếp.

“Long nhi, ngươi đây là đồ vui cho nãi nãi, nãi nãi cũng đã hơn năm mươi tuổi, mà ngươi mới mười sáu tuổi, nãi nãi không thể hại người a.” Văn Tuệ Văn nói.

Trông thấy bộ dạng xấu hổ của Văn Tuệ Văn, trong nội tâm Hoa Văn Long đột nhiên khẽ động, liền tiến lên ôm nàng, hướng môi của nàng hôn xuống, đầu gối với vào trong miệng Văn Tuệ Văn cắn quấy. Khuôn mặt Văn Tuệ Văn đột nhiên cảm nhận thấy hơi thở của nam nhân, chưa kịp nhìn cho rõ ràng thì hai mánh bờ môi đã bị dán thật chặt.

Cầu like chuong!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 22: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (8)

Nguồn .

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển.

Dịch: Tệ Bạc.

Biên: Lạc.

“A... A... Long nhi... Người...” Bị hai tay mạnh mẽ vòn quanh, thân thể Văn Tuệ Văn vô lực mềm xuống, loại cảm giác này khiến nàng xúc động. Song chương Hoa Văn Long cầm chặt nhũ phòng (bầu vú) của nàng, lần nữa kịch liệt dán chặt miệng mình vào môi của nàng, hạ thể nam nhân nóng bỏng phồng lên xung đột với âm hộ, cái cảm giác bị xâm phạm này vừa quen thuộc lại lạ lẫm, Văn Tuệ Văn bị hôn một hồi đến hoa mắt, thời gian dần qua buông bỏ phản kháng.

Hoa Văn Long tận dụng thời cơ, cời bỏ cúc áo Văn Tuệ Văn, lại để cho hai vú luôn bị nàng bảo thủ che giấu hiện thân. Hoa Văn Long càng tiến một bước hướng âm hộ Văn Tuệ Văn tiến công, vươn tay vào trong quần nàng, đem quần lót cời ra, ngón giữa xoa lấy âm đê (hòn le), không qua mấy khắc đầm thủy Văn Tuệ Văn liền chảy xuống, lúc này Văn Tuệ Văn còn muốn đem tay của hắn đẩy ra, nhưng Hoa Văn Long không để nàng như ý, một tay cầm lấy tay Văn Tuệ Văn, một tay hướng ở chỗ sâu bên trong tiến công, hai ngón tay qua lại dứt vào âm đạo, ngón cái xoa lấy âm đê, dần dần Văn Tuệ Văn cũng theo hắn thao túng, thuận lợi hướng thụ lấy hôn môi cùng vuốt ve của Hoa Văn Long. Tần Uyển Phượng cùng Bạch Quân Nghi nhìn nhau cười cười, rồi khỏi phòng, một mặt là tránh cho Văn Tuệ Văn lúng túng, một phương diện khác cũng là trông chừng “chuẩn bị chiến tranh.”

Hoa Văn Long lấy tay cời bỏ y phục của nàng, Văn Tuệ Văn đã biến thành nửa thân trần. Hoa Văn Long nhìn lần da của nàng trắng nõn không nếp nhăn, hai vú vẫn còn thẳng cứng không hề rủ xuống, hai hạt núm vú màu đỏ hết sức mê người, thực không tin nổi đây là một nữ nhân hơn năm mươi tuổi, bởi vậy có thể thấy được: nàng bảo dưỡng rất tốt. Hoa Văn Long khẽ cắn nhũ đầu, đầu lưỡi liên tục du tấu trên quảng vú, hắn gây nhẹ đầu núm, khiến cho Văn Tuệ Văn cảm thấy nhụy hoa (giữa hai chân) chảy ra chất mật, không khỏi xấu hổ không chịu nổi, hai mắt nhắm nghiền không dám mở ra.

Hoa Văn Long đem nàng phòng tuyến quần lót cuối cùng còn đang nửa mặc nửa lột phía dưới cời ra. Chỉ thấy bụng dưới của nàng trơn nhẵn, trên âm phụ (mu l-n) sinh đầy một mảng lớn âm mao đen nhánh to dài. Hoa Văn Long cảm thấy rất kỳ quái nói: “Nãi nãi, thân hình của người còn thật xinh đẹp mê người, thật sự là tuyệt vời đến không hề chênh lệch so với mẫu thân, di nưong các nàng.” Hoa lão phu nhân Văn Tuệ Văn lúc này xấu hổ không chịu nổi, nói không ra lời.

Hoa Văn Long vội vàng cời hết đồ của mình ra, một cái đại bảo bối cao cao nhếch lên, ánh sáng đỏ tía đúng thẳng trước mặt Văn Tuệ Văn, trong nội tâm nàng không ngừng nhảy lên, trong huyết không ngừng chảy ra tao thủy (dịch thẳng nghĩa là dịch nhờn lỏng lẻo). Đại bảo bối của Hoa Văn Long cao kiêu căng cứng nổi gân xanh, khiến cho trong nội tâm nàng vừa sợ vừa yêu. Hoa Văn Long đem nàng ôm vào trong ngực, cùng nhau ngồi ở bên giường, một tay săn sóc nắn bóp cặp vú đầy đặn cùng núm vú màu đỏ của nàng. Hắn cúi đầu dùng ngón ngâm lấy đầu vú còn lại mà hút, liếm, cắn, một tay cầm vào hai mảnh nhiều lông, khe thịt nhỏ nhỏ trên âm hộ béo béo mập mập của nàng mà moi móc làm lộng lẩy, khiến cả bàn tay hắn dính dịch nhờn ẩm ướt trơn trượt.

Văn Tuệ Văn bị hấp sủ, mất, cắn núm vú cùng moi móc âm hộ, ở dưới thủ pháp tán tỉnh, khiến cho toàn thân run rẩy, nhĩ nhân như tờ, cặp môi đỏ mọng hơi mở rên ri thờ dốc, toàn thân lửa nóng tê dại ngứa ngáy, dục hóa như lửa đốt khó nhận lấy cái chết, nàng vội vàng đề hai tay của hắn lại mà nói: “Long nhi... Người ngừng tay... Ta bị người khiến cho sống không bằng chết...”

“Nãi nãi, người là khó chịu ở đâu?” Hoa Văn Long đẩy hai tay của nàng ra, tiếp tục sờ mó tới.

“Ta... Mắc cỡ chết người ta rồi... Ta không có ý tứ đó... Người biết... Còn có ý trêu chọc ta...”

“Người không nói, làm sao ta biết đây? Nãi nãi thân ái của ta.”

“Người thực xấu lắm... Ta bị người đảo điên ngứa ngáy chết rồi... Ta muốn người... Cho ta...” Văn Tuệ Văn thận thừng đến nói không được nữa, một cái ngọc thủ nắm chặt đại bảo bối của hắn vuột lên.

“Oa...” Thật thô tháo đại, một tay cũng nắm không hết, đây chính là chân tướng đầu gối sắt nung đỏ, vừa cứng lại vừa nóng, thật quá dọa người. Văn Tuệ Văn thầm nghĩ: chốc nữa bị hắn cắm vào trong huyết của chính mình, không biết là loại tư vị gì? Hoa Văn Long biết rõ Văn Tuệ Văn trước mắt đã bị bộ kỹ xảo tán tỉnh cao siêu kia của mình khiêu khích đến khó có thể chịu đựng.

Thế là Hoa Văn Long đem nàng đẩy ngã xuống giường, kéo cặp mông to tới gần mép giường, hai tay khoái cở cặp đùi mập nhuân của nàng mà hướng hai bên tách ra, chính mình tức thì đứng ở giữa hai chân nàng, triển khai tư thế “lão hán thôi xa,” đại bảo bối nhỏ lên nhắm ngay nhục động màu đỏ tím của nàng, phần eo vừa dùng lực, “tư” một tiếng, đại bảo bối chui vào tận gốc, đại quy đầu đội thẳng lên miệng tử cung nàng.

“Ai nha... Đâm chết người rồi... Ta thực chịu không được... Á...”

Hoa Văn Long bắt đầu biến hóa các loại phương thức dứt vào, Văn Tuệ Văn mất vận eo lắc mông, ưỡn lên bên trên mà dao động, trong miệng âm thanh dâm dăng hừ gọi, đầm thủy tựa như mê đê điều, một mực mãnh liệt chảy ra bên ngoài, từ khe nứt một giọt lại một giọt chảy tới trên mặt đất.

“A... Người hại chết ta... Hảo Long nhi... Ai nha... Ta muốn tiết...” Tiếng kêu của nàng càng lúc càng to, tao thủy càng chảy càng nhiều, toàn thân run rẩy, hai mảnh mép trong màu đỏ tím theo đại bảo bối dứt vào, cũng thuận theo mà nhảy ra rút vào, thật sự là đã ghiền cực kỳ. Lại nhìn gương mặt hằm xun của nàng, mắt phát ra dục điểm, bộ dáng tao dâm dăng, không thể tưởng được vị này là một nãi nãi, thật đúng là khiến cho chính mình tiêu hồn thực cốt, cực kỳ mê người. Hoa Văn Long tâm thần kích động, đại bảo bối mãnh lực dứt vào trong huyết mấp của nàng, lại lật lại quảy, lại đâm lại mài, chọc cho nàng há miệng kêu to.

“Hảo Long nhi... Tiểu quai quai... Ta bị người đâm... đâm chết rồi... Người thật lợi hại... Đâm đến ta... thật thoải mái... Hảo thống khoái... Ta... A... Ta... Lại tiết... Ô ô...” Một cổ dịch thể nóng hổi bay thẳng vào quy đầu, ngay sau đó, miệng tử cung kẹp vào đại quy đầu của hắn, mãnh liệt hấp, mãnh liệt hút, khiến cho Hoa Văn Long thoải mái thiếu chút nữa muốn xuất tinh. Hắn vội vàng ổn định tâm tình kích động, định chí dứt vào, đem đại quy đầu chấm chú đứng vững trong hoa tâm của nàng, hướng thụ lấy cái tư vị được hoa tâm hút kia.

Văn Tuệ Văn đã tiết liền mấy lần, toàn thân cũng mềm liệt xuống, ngoại trừ hơi thở gấp gáp dùng để mãnh liệt hô hấp, toàn thân nàng đã nằm bất động, hai mắt nhắm chặt lại, nhưng mà miệng tử cung nàng vẫn còn rút lấy đại quy đầu. Thân thể Hoa Văn Long mặc dù không có lại cử động, thế nhưng mà quy đầu bị hoa tâm chặt kín hết phi phạm thống khoái. Văn Tuệ Văn chậm rãi mở hai mắt ra, cảm thấy đại bảo bối của hắn vừa nóng lại vừa cứng, chọc vào trong huyết mấp của mình thì chính là tràn đầy, trường căng.

Nàng nhẹ nhàng phun ra một hơi thở dài thườn thượt, dùng đôi mị nhãn kiều mị hằm xun kia nhìn chăm chú Hoa Văn Long, sau đó nói: “Tiểu tâm can... Người như thể náo lợi hại như vậy... Nãi nãi thiếu chút nữa chết ở trong tay của người... Người còn không có xuất tinh nha... Thực dọa chết người... Người đâm ta thật thoải mái... Người thật sự là tìm gan của nãi nãi (*ý nói quan trọng như nội tạng không thể thiếu*)... Ta thực yêu người chết mất... Tiểu quai quai...”

“Nãi nãi, người thống khoái rồi, bảo bối của ta căng phồng đến khó nhận lấy cái chết.” Hoa Văn Long dục hóa sắp đến đỉnh, cần gấp thêm một hồi đâm vào rút ra, thế là lại bắt đầu động mạnh cái mông, đứng lên dứt vào.

Câu like chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 23: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (9)

Nguồn .

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển.

Dịch: Lúa.

Biên: Lạc.

Vân Tuệ Vân lay động phong tình quyến rũ dâm dăng như kỹ nữ, vội vàng nũng nịu nói ra: “Tiểu bảo bối... người trước rút ra đã... Phải để cho nãi nãi nghỉ ngơi một hồi...” Ngay sau đó, Hoa Vân Long đem đại bảo bối rút ra, nằm ngửa ở trên giường, đại bảo bối nhất trụ kinh thiên đứng thẳng lên.

Vân Tuệ Vân nghỉ ngơi một hồi, sau đó năng liền chuyển người phủ phục trên kmg eo của Hoa Vân Long, một cánh tay ngọc dưới ra cầm chặt bảo bối to lớn của hắn, hai chân nhón lên, bấp dùi mở rộng ra rồi từ từ ngổ xuống bụng Hoa Vân Long, tay ngọc điều chỉnh đại bảo bối, nhắm ngay vào nhục huyết mấp mấp của mình, liên tục nhún người xuống mới khiến cho đại bảo bối bị nuốt trọn toàn bộ vào bên trong nhục động, khiến cho âm đạo của nàng bị căng phồng tràn đầy, không có một khe hở trống vắng nào, mới sung sướng thờ ra một hơi dài, trong miệng nũng nịu rên lên: “Ài nha... Ghé gớm thật... Thực là lớn... Đó...” Cặp mông trắng qua một đoạn thời gian liền chầm chậm bắt đầu nhấp nhô uốn éo lắc lư khuấy động lên.

“A, tiểu nương phu của ta... Nha... người thực... Thực là khiến cho nãi nãi muốn chết rồi... Ah.” Thân thể yêu kiều của nàng áp sát xuống, một đôi ngọc thủ tròn trĩnh đầy đặn nhẹ nhàng cọ xát trên lồng ngực Hoa Vân Long, hai tay ôm chặt Hoa Vân Long. Cặp môi đỏ mọng của nàng như một con mura liên tục hôn miệng cũng mắt, mũi, hai gò má của hắn, mông dúi đầy đã điên cuồng lắc lư như nhảy, uốn éo trái phải, trước sau ma sát, mỗi lần đều khiến cho đại quý đầu của hắn đâm vào đến tận hoa tâm của mình.

“Nãi nãi... Ah... Sảng khoái ah... Bên trong nhục huyết mấp mấp của người... Hoa tâm... Ma sát làm ta sảng khoái... Nhanh... Nhanh thêm một chút nữa... Thật là sướng quá nha... Nãi nãi...” Hoa Vân Long cũng bị hoa tâm của nàng hút nghiền đến sướng khoái mà kêu to lên.

Cặp mông to tròn của Vân Tuệ Vân càng nhún càng nhanh, càng ma sát càng nhanh nữa, thờ gấp dòn dập, khắp người đồ đầy mồ hôi tựa như mưa lớn không ngừng, một đôi bầu vú hai bên trái phải cũng theo đó mà lay động, run lắc, đẹp mắt cực kỳ. Hoa Vân Long nhìn đến hai mắt bốc hỏa, hai tay dưới ra tiến về phía trên, nắm chặt lấy chúng rồi bắt đầu vuốt ve xoa bóp. Cặp vú đầy đặn và hai đầu núm vú xinh xắn của Vân Tuệ Vân lại bị hắn vuốt ve một trận, từng trận kích thích khiến cho nàng càng thêm dục hóa thiếu đốt, liễu mạng nhưn nhảy khuấy động, thân thể yêu kiều lắc lư uốn éo, càng rung động càng run rẩy, hồ hấp dòn dập kịch liệt hơn.

“Ài... Long nhi tốt... Nãi nãi... Chịu không được a... Thân bảo bối... Nãi nãi... Tiểu huyết muốn tiết... Lại bị đại bảo bối làm cho muốn tiết đấy... Nha...” Một cổ dịch thể nóng bỏng phun trào bắn thẳng ra, nàng lại tiết, thân thể yêu kiều uốn cong một cái, nằm ở trên người Hoa Vân Long mê man say đắm chìm chỉ bất động.

Ngay tại thời điểm này, Hoa Vân Long đang cảm thấy đại bảo bối đặt đến sướng khoái vô cùng, cảm giác này đột nhiên dừng lại, khiến cho hắn khó có thể chịu được, vội vàng ôm Vân Tuệ Vân, chuyển người trong tích tắc, đem thân thể nóng bỏng kiều mỹ của nàng đặt ở dưới háng, hai tay nắm chặt lấy hai bầu vú đầy đặn, đại bảo bối vẫn còn đang cắm trong nhục động tiêu hồn dốc sức mạnh mẽ điên cuồng chọc vào. Vân Tuệ Vân liền tiết thân thêm mấy lần nữa, lúc này đã hoàn toàn tê liệt nằm xụi lơ trên giường, tứ chi bủn rủn vô lực muốn ngủ thiếp đi, nhưng bị Hoa Vân Long điên cuồng tấn công thêm một trận, lại bắt đầu hồi tỉnh.

“Tốt lắm Long nhi... Nhanh... Dùng sức chọc vào... Đó... Tốt... Sướng quá... Từ từ bảo bối của ta... Cho ta... A... Dùng sức...” Hoa Vân Long là lần đầu tiên thấy được dâm dăng tao thái của Vân Tuệ Vân như thế này, càng thêm ra sức đâm chọc vào, mồ hôi thành từng giọt từ trên mặt chảy xuống. Vân Tuệ Vân hạn hán đã lâu nay gấp được nam nhân ban phát con mura liền hiển lộ ra dâm dăng tao thái, ngón tay hữu tình vuốt ve làn da của Hoa Vân Long.

“Ài nha... Long nhi tốt... Nãi nãi... Cuối cùng chịu không nổi rồi... A... Người như thế nào còn không xuất tinh đấy... Ta thực ăn không tiêu rồi... Van cầu người... Hài tử ngoan... Tiểu tâm can... Nhanh xuất ra cho nãi nãi đi... A... Bằng không tiểu huyết của nãi nãi sẽ... Sẽ bị người mạnh mẽ... Vô tâm phá nát... Điện cuồng đâm thủng... Ta thực... Thực chịu không được a...”

“Nãi nãi... Ta tăng tốc nhanh thêm nha... Ta muốn tiết... Nhanh nữa đây...” Vân Tuệ Vân cảm giác được đại bảo bối bên trong nhục huyết mấp mấp bắt đầu tương to căng phồng hơn, nàng là người từng trải, biết rõ Hoa Vân Long cũng muốn đạt tới cao triều, chỉ có thể miễn cưỡng vận vẹo cặp mông, đồng thời sử dụng cơ thịt trong nhục huyết một cái lại một cái bóp chặt, kẹp lấy đại quý đầu của hắn.

“Ah... Nãi nãi... Ta... Ta bắn...” Hoa Vân Long cảm thấy trong chốc lát thì toàn thân giống như muốn nổ tung, phần thân toái cốt không biết lạc trôi đến phương hướng nào. Vân Tuệ Vân thì hơi thờ mong manh, hồn phách mơ màng thêm bay đi, hai người đều đã đạt tới cực hạn khoái cảm nhục thể, tinh đục đỉnh phong, đến chết cũng gắt gao quấn quít cùng một chỗ, chân cuốn lấy chân, miệng nhỏ kề nhau, tinh khí tương liên, toàn thân còn đang không ngừng run rẩy co rút.

Qua được một hồi sau, Vân Tuệ Vân mới thờ ra một hơi thật dài mà nói ra: “Long nhi tốt, người thật là lợi hại... Nãi nãi thiếu chút nữa đã chết ở dưới háng người rồi...”

Hoa Vân Long cười nói: “Nãi nãi, người có khoái hoạt chưa nào?”

“Long nhi, đêm nay là lần đầu tiên trong cả cuộc đời ta được hưởng thụ nhục thể thỏa mãn, đạt đến cao triều lớn như thế, nhiều như thế, quá mức đầy đủ vẹn toàn, quá là thống khoái...” Ngừng lại một chút, nàng lại ảm đạm nói: “Ta thực xin lỗi Hoa thị tổ tông ah...”

“Nãi nãi, ta là truyền nhân duy nhất của Hoa thị, người như thế nào lại ‘thực xin lỗi Hoa thị tổ tông’ a, nếu như thượng thiên muốn trừng phạt chúng ta, liền để cho hắn trừng phạt ta đi.”

“Không, Long nhi, nếu như thượng thiên muốn trừng phạt, phải để cho nãi nãi đến gánh chịu, người còn phải gánh vác trách nhiệm của Hoa thị nhất mạch, người làm sao có thể nói ra những lời này?”

“Nãi nãi, ta mặc kệ những thứ này, thượng thiên sẽ không trừng phạt chúng ta đâu, nãi nãi, người từ nay về sau còn muốn được ta chơi như thế nữa không?”

“Đương nhiên là ta muốn rồi... Nãi nãi từ nay về sau thực sự là không thể sống thiếu người được... Chỉ cần người không chê nãi nãi... Nãi nãi nguyện ý theo hầu hạ người mọi lúc... Như thế nào... Tiểu bảo bối của ta...”

“Thật tốt... Ta sẽ tùy thời điểm tới chơi đùa an ủi nãi nãi... Ngủ đi... Ta còn không có thỏa mãn hết đây...” Hoa Vân Long cười nói.

Vân Tuệ Vân giắt mình nói: “Long nhi, người còn chưa có thỏa mãn sao?” Còn không phải như thế sao, bảo bối của Hoa Vân Long lại nhất trụ kinh thiên.

Hoa Vân Long cười nói: “Nãi nãi, người yên tâm.”

Nói xong hướng về phía cửa ở đối diện lên giọng: “Mẫu thân, di nương, các người còn không tiến đến thay ca sao?”

Tần Uyển Phụng cùng Bạch Quân Nghi từ ngoài cửa đi vào, Vân Tuệ Vân xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, Bạch Quân Nghi khuyên nhủ: “Nương, chúng ta bây giờ đều là người chung một con thuyền rồi, ai bảo chúng ta gặp phải tên tiểu khắc tinh này đây.” Nói xong liền quay sang Tần Uyển Phụng: “Phụng tỷ tỷ, người cùng Long nhi hào hảo làm trước đi, ta đi phân phó bọn nha đầu nấu cơm.”

Câu like chương, Kim Phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 24: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng túng (10)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển

Dịch: Tệ Bạc

Biên: Lạc, Infinity

Hoa Vân Long hô một tiếng “Tuân Lệnh,” vươn cánh tay đem Tần Uyển Phụng ôm lấy, dõn bước nhẹ nhàng đặt nàng lên giường. Rất nhanh, ngọc thể óng ánh hơn cả mỡ dề của Tần Uyển Phụng toàn bộ phơi bày ở trước mặt hắn. Một đôi nhũ hồng phấn như hai ngọn núi nhỏ lên cao cao, phía dưới cái eo nhỏ nhắn là đùi ngọc thon dài, một lúm âm mao đen nhánh, trong nhục huyết đỏ tươi như lửa có đám thủy cuốn cuộn tuôn ra, hai miếng mếp âm vật lớn càng như cái miệng nhỏ nhắn của hai nai tham ăn không ngừng rung động.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Vân Long nằm ở trên mếp bộ ngực sữa của Tần Uyển Phụng mà cọ xát lấy, chạm rãi dùng tay tách hai cái đùi ngọc của nàng ra, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động trên chọc trên mặt âm hộ nơi đang thay tuôn chảy. Lúc này tình dục chi hóa của Tần Uyển Phụng đã đạt đến đỉnh điểm, lại còn bị hắn khiêu khích, không mất bao lâu, nàng đã bị khiến cho thờ không ra hơi mà mãnh liệt hồ hấp, lấy dâm thanh phóng dăng nân nư: “U... Long nhi... Hào... Hào Long nhi... Nương... Nương chịu không được nữa... U... Thật là khổ sở... Đứng đùa nương... Nhanh... A... Nương cầu người...”

Nghe thấy âm thanh rên rĩ của Tần Uyển Phụng, Hoa Vân Long đắc ý cười cười, nâng bàn tay dính đầy tao thủy (dâm dịch) lên, tựa như hô đối phó dề đặt ở trên người nàng, sau đó môi hắn nhắm ngay miệng nhỏ của nàng

điên cuồng hôn một hồi, từ cái cổ tới đôi vai, bộ ngực sữa, đến trên đầu vú thì thuận tiện mút lấy.

“Long nhi… Nương… Nương muốn người… A…” Tần Uyên Phượng nhin không được mà hàm hồ thúc giục không nên lời.

Hoa Vân Long thấy nàng đã phóng túng đến trình độ như vậy, không dám khiêu khích thêm nữa, sợ Tần Uyên Phượng cảm giữ không được mà thân thể tiết trước, chẳng phải sẽ bị trò khôi hài này làm tổn thương? Hắn vội vàng đứng dậy, ngồi xổm giữa hai chân mở rộng ra chữ bát (八) của di nương, mang đại bảo bối của hắn ra, dùng quy đầu cọ xát mép âm đạo ướt đầm nhơ nhớp của nàng mấy lần. Tần Uyên Phượng vốn đã khản trương đến cực điểm, lại chịu đựng hắn cọ xát như gậy vồ nàng, càng là ngứa không được toàn thân run rẩy nhức mòi, khổ sở đến cơ hồ khóc thành tiếng, âm thanh pha lẫn tui thân muốn rơi lệ của nàng kêu lên: “Hảo Long nhi… Cứu nương a…” Đứng co lại… A…”

Hoa Vân Long thấy thân sắc dâm dăng phóng túng thấu xương của nàng, rồi cuộc chịu đựng không nổi nữa, mãnh liệt đem bờ mông hung hăng xông lên, chỉ nghe “tư” một tiếng. Đồng thời, Tần Uyên Phượng cũng “Ai Nha” một tiếng, một cây bảo bối thật dài chui vào đến tận gốc, quy đầu đội thẳng lên trên hoa tâm của nàng. Đam cho Tần Uyên Phượng một hồi run rẩy, dốc sức liều mạng đem mông lớn giờ lên, trong miệng phóng đăng lên tiếng rên rĩ. Hoa Vân Long nghịch ngợm dùng quy đầu điểm vài cái lên trên hoa tâm của Tần Uyên Phượng, sau đó mãnh liệt rút ra, khiến nàng gấp đến độ tay dùng sức ôm lấy hắn, đáng thương nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn ngo ngoáy nôi không ra lời, khóc mất tràn lệ, từng giọt một chảy xuống.

“Hảo di nương, người đừng khóc, Long nhi sẽ không trêu chọc người nữa.” Hoa Vân Long cũng không dám giỡn nữa, lại đem bảo bối đưa vào cửa động, nằm rạp người trên thân thể Tần Uyên Phượng, chăm chú mãnh liệt đưa đẩy. Tần Uyên Phượng cũng lúc lư ngọc đôn, thượng nghênh hạ đỉnh, phối hợp lấy động tác của hắn, dâm thủy phóng tung như sóng nước vỡ đê, không ngừng mãnh liệt chảy ra, từ khe đít chảy tới trên tấm trải giường.

“Ai nha… Sướng… Sướng chết… Hảo Long nhi… Người… Người thực biết chơi… Nương bị người… Chọc vào quá… Thật tốt quá… A… Ai nha… Ư…” Nàng dâm dăng phóng túng kêu lên, tiếng vang ướt át của dâm thủy cũng càng ngày càng lớn.

“Nương… Người… Dâm thủy của người… Thật nhiều…”

“A… Ư… Đầu là người… Chọc cho nương… Phát phóng tung… Ư…”

“Nương, người sướng không?”

Tần Uyên Phượng trở nên cực kỳ lẳng lơ, luôn miệng nói: “Sướng… Sướng… Nương bị người chọc vào sướng chết…” Lúc này, Tần Uyên Phượng mắt hạnh hơi đóng, dăng vè phóng đăng càng thêm chổng chắt, nhất là bờ mông mập kia đang dốc sức liều mạng mà lắc lư, vô cùng dụ người.

“Nương… Người lớn lên thật đẹp…”

“A… Đừng… Chớ ăn đầu hũ… Của nương… Nương… Lúc này… Nhất định rất khó coi… Chết rồi… Ư…” Đột nhiên, Tần Uyên Phượng dùng động tác kịch liệt mà khắp nơi phối hợp lấy hành động của Hoa Vân Long, hai tay ôm thật chặt bờ mông Hoa Vân Long, mông lớn nâng cao, âm thanh rên rĩ trong miệng càng gia tăng.

“Ai nha… Long nhi… Nhanh lên… Dùng sức mà chọc… Nương muốn chết rồi… Ư…”

“Nương, người muốn ra?”

“Ấn… Nhanh… Nương… Muốn xong… Nha… Nhanh… Nhanh…”

Động tác tiếp theo của Hoa Vân Long cũng nhanh hơn, lúc sâu lúc cạn, lại lật lại quẩy, nghiêng rút xuyên thẳng, đem Tần Uyên Phượng làm đến cả cái giường loạn chuyển, dục tiền dục tử. Thân thể nàng mãnh liệt run rẩy một hồi, hăm răng cắn chặt đến phát ra tiếng “chì chì”, một cổ nhiệt lưu từ miệng từ cung phun ra, thế nhưng mà Hoa Vân Long vẫn y nguyên không ngừng dâm chọc vào. Tần Uyên Phượng ở dưới thân hắn mãnh mai vô lực rên hừ hừ, đầu dây tóc lộn xộn tán loạn trên gối, đầu càng không ngừng tà hữu lắc lư, tư thái vô cùng chắt vật. Qua không lâu, nàng giống như lại bị động tác của Hoa Vân Long khơi dậy hỏa điểm dục tính, phì dôn eo thon phối hợp lấy nhịp đút vào, lại lần nữa vận vẹo nâng lên.

“Nương, người lại phóng đăng…”

“Ấn… Ư… Long nhi… Đầu do người làm ta hư hỏng… A… Ư…”

Làm tròn vẹn một canh giờ, Tần Uyên Phượng không biết chảy ra bao nhiêu lãng thủy (nghĩa đen sì là: nước l-n lãng lơ), đã qua hơn bốn lần đại tiết thân. Đột nhiên, Hoa Vân Long cảm thấy chỗ lưng một hồi nhức mòi, toàn thân khoái cảm dâng đầy, dốc sức liều mạng dốc sức liều mạng hung ác mãnh liệt chọc vào, quy đầu nhiều lần cắm vào hoa tâm, một cổ tinh dịch đậm đặc nóng bỏng bắn thẳng đến trong miệng từ cung nàng. Xốp giòn, tê dại, chua chát, ngứa ngáy, nóng hổi – ngũ vị đều đủ, khiến cho Tần Uyên Phượng như phát cuồng, một hồi gấp gấp uốn éo, thân thể cũng đi theo hắn tiết ra lần thứ năm.

“Dĩ nương, lúc người phóng tung ườn lên nhìn rất đẹp mắt, hi hi…”

“Phì, tiểu bại hoại muốn ăn đòn, nương đều bị người hại chết rồi…”

“Làm hại người muốn sống chết đến lần loạn đây giường…”

“Phì, người còn nói tiếp nương không để ý tới người nữa.” Tần Uyên Phượng cố ý nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, giả bộ như tức giận, tư thái muốn phản kiểu mị, tâm nhân Hoa Vân Long nhìn thấy mà yếu thích đến độ kéo nàng đến mà ôm thật chặt vào trong ngực. Tần Uyên Phượng cũng thuận thể mà mềm mại đáng yêu rúc vào trên bộ ngực rắn chắc của hắn, nhớ lại lúc vui vẻ giao hoan.

Đột nhiên, Hoa Vân Long xuy cười ra tiếng, Tần Uyên Phượng không khỏi kỳ quái hỏi: “Người lại cười cái gì a?”

“Dĩ nương, người vừa rồi tiết thân mấy lần vậy?”

“Không biết, nhớ không rõ rồi.” Như loại sự tình này, người nói nàng làm sao có thể mở miệng nói ra đây? Thế nhưng mà Hoa Vân Long cứ mãi bám lấy nàng, nếu không phải nàng nói ra thì hắn sẽ không buông tha nàng.

“Được rồi, tiểu tử tông, nương ra năm lần, được chưa?”

“A… trách không được toàn bộ trên tấm trải giường đều là thấm ướt dâm thủy của người.” Tần Uyên Phượng vừa quay đầu nhìn, mặt không khỏi ửng đỏ, thực không nghĩ tới hôm nay sẽ phóng túng thành cái bộ dạng này. Vì sợ dâm thủy thấm xuyên qua ga giường, dính ướt mặt giường, nàng bẻ bốn bờ dầy cầm lấy tấm khăn lông lớn trên đầu giường, quỳ gối trước mặt Hoa Vân Long cẩn thận lau sạch lấy. Móng đít tròn trịa mập mập trắng như tuyết vừa vận vênh lên trước mặt Hoa Vân Long, cho hắn nhìn rõ rành rành. Hoa Vân Long thẩm nghĩ: không thể phủ nhận, phì dôn của di nương hoàn mỹ nhất là chỗ mình đã tiếp xúc qua ở chính giữa kia.

“Dĩ nương, cái mông của người thật là đẹp quá.”

“A… Người ưa thích thì nhìn cho tốt, dù sao thì cái gì của ta cũng đều cho người rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Hai mẫu thân, đích tôn nhi tử, ba người cùng nhau phóng tung (11)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Dịch: Lúa

Biên Lạc, Infinity

Hoa Vân Long động tay theo ánh mắt, nhẹ nhàng vuốt ve trêu chọc, chốc chốc lại đảo ma thủ lên trên động ngâm âm ướt, nhẹ đảo móc bên trên một cái khiến cho Tần Uyên Phượng run lên bản bật, quay đầu kiều mị nói: “Long nhi, nương còn đang làm chút sự tình đây, đừng làm loạn nữa, cứ chuẩn bị cho thật tốt đi, người cứ tùy tiện thỏa ý, nương đều thuận theo người, ngoan ngoan đi, nương yêu người lắm.” Nàng một mặt nói đi nói lại, nhưng Hoa Vân Long vẫn tay này máy trêu chọc, vẫn là động tay động chân khiêu khích, chơi đùa nàng không chịu ngừng.

Tần Uyên Phương vốn đã rất nóng rồi, lại bị hấn chơi đùa trêu chọc một hồi, dục hỏa vừa mới nguôi ngoa muốn tắt, lại bắt đầu hừng hực cháy lên, nàng làm sao còn giữ được tâm tư mà làm việc nữa, xoay người ép sát vào trong ngực Hoa Vân Long, đem chiếc lưỡi non mềm len lỏi vào trong khoang miệng của hắn, tận tình liếm hút thật mãnh liệt.

“Nương, người lại muốn a.” Hoa Vân Long nằm ở bên tai, nhẹ nhàng mà khiêu khích hỏi nàng.

“Ân.” Một tiếng đáp gọn lòn rồi một tay nàng duỗi ra ôm chặt lấy Hoa Vân Long, thân thể không ngừng cọ sát lên trên thân thể hắn để mà giải tỏa cơn ngứa ngáy. Ngẫu nhiên làm sao, âm hộ tiếp xúc với đại bảo bối khiến nó bỗng dưng bùng phát trở lại, một trận ngứa ngáy lan tràn, dâm thủy phun trào lên khắp người Hoa Vân Long.

“Nương, ta cuối cùng cũng nhận ra là dâm thủy của người thật sự là nhiều hơn hẳn những nàng khác, nương a, ta thật sự muốn làm cạn kiệt suối nguồn của người.”

“Hừ, muốn như thế... Vậy người nhanh làm đi a.”

“Ha ha, a cái gì nha?”

“Ân, mau tới làm cạn kiệt tiểu huyết của di nương a.” Nàng dùng sức lắc lư uốn éo trên người Hoa Vân Long làm đáy lên từng đợt sóng lừng.

“Nương, chúng ta thay đổi vài cái tư thế được không nào?”

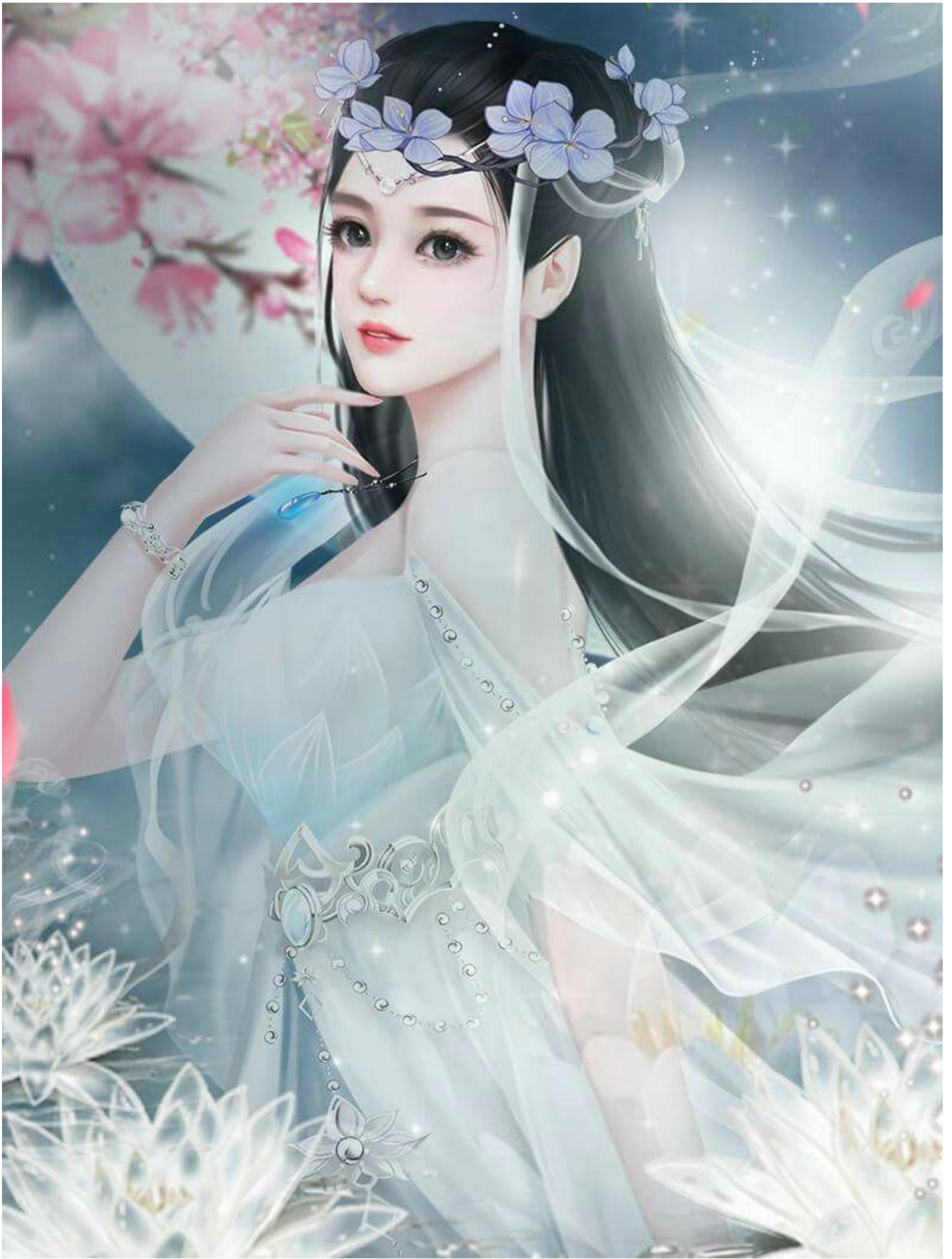
“Dù sao thì cái gì nương cũng đều trao cho người hết rồi, người muốn chơi như thế nào thì nương đều theo người, ân.”

“Ta muốn người vênh mông lên cao, ta sẽ đâm vào tiểu huyết của người từ phía sau.”

“Ân...” Hoa Vân Long đem Tần Uyên Phương đẩy lên trên giường, bàn thân hấn cúi người đè lên phía trên, khiến nàng khom gối quỳ xuống, cặp mông trắng mịn đầy đặn nhếch lên cao. Hoa Vân Long cẩn thận thưởng thức một phen, càng xem càng thấy thích, thương tiếc vuốt ve một hồi mới đưa bảo bối không lồ kê sát vào, đại quy đầu nhẹ nhàng gõ vài cái lên cặp mông trắng, Tần Uyên Phương ngoái đầu nhìn lại xấu hổ nói: “Long nhi tốt, nương ngăn vạ lần cầu người a, đừng có chọc vào sai địa phương nha.”

Hoa Vân Long không có trả lời, chỉ chăm chú dùng ngón tay tách hai mép âm hộ ra, lộ ra một cái tiểu huyết đỏ hồng non mềm nhỏ hẹp, hấn nâng cao đại bảo bối, kê sát vào bên cửa động, sau đó bắt đầu chọc vào bên trong liên tục không hề gián đoạn. Hai tay nắm chặt lấy hai bờ mông tròn mịn nhưng lại không trơn trượt khỏi tay chút nào, hấn nghiêng đầu thưởng thức vẻ đẹp kiều tình nị thái của Tần Uyên Phương, một đôi mắt to tròn mọng nước hơi trũng lên nhìn hắn, từ sâu bên trong ánh mắt sáng tinh phát ra một cỗ hỏa diễm nóng cháy mãnh liệt.

Thình thoảng hấn đặc biệt dùng sức đâm mạnh vào vài cái, khiến nàng phải phản ứng lại bằng nụ cười mím tảo thái mưòi phần, khiến cho tâm thần của Hoa Vân Long phiêu đảng, hồn phách bay bổng, hưng hăng đâm chọc vào thật mạnh một trận. Chốc chốc Âm hộ của Tần Uyên Phương lại phát ra thanh âm “Sách, sách” do nhục côn va đập vào âm hộ đẩy dâm thủy trùng kích tứ phía trong ngoài, điều này càng gia tăng kích thích tình thú của Hoa Vân Long.

Một tâm ảnh sưu tầm

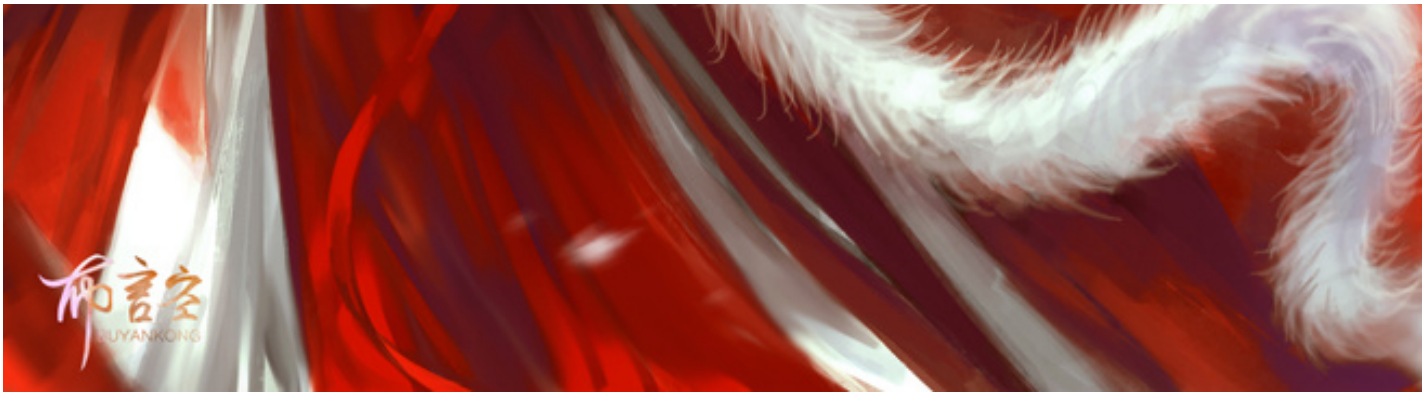

Một tấm ảnh sưu tầm

Một tấm ảnh sâu tâm

Một tấm ảnh sưu tầm

Một tấm ảnh sưu tầm

Một tấm ảnh sưu tầm

飞魔幻杂志
com/feimohuan

Một tấm ảnh sưu tầm

Một tấm ảnh sưu tầm

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 26: Tỷ lệ luyện ái triền miên, thương xót giọt máu đào (1)

Nguồn:
Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên
Dịch: Tệ Bạc
Biên: Lạc, Infinity

Hoa Mỹ Quyên cùng Hoa Vân Long ở sát bên cạnh nhau, bởi vì nàng chỉ lớn hơn Hoa Vân Long một tuổi, có thật nhiều tiếng nói chung, cho nên song phương chia sẻ mỗi quan hệ không có gì giấu nhau, lại tăng thêm Hoa Mỹ Quyên hết sức quan tâm săn sóc Hoa Vân Long như thực mẫu, cho nên nàng cũng không có gì cấm kỵ trước mặt Hoa Vân Long. Nàng vì chiều cổ Hoa Vân Long mà thường xuyên mặc đồ ngủ, quần lót mà qua lại giữa hai căn phòng liền kề nhau, có điều đến nay thì Hoa Vân Long cũng chưa có nhìn thấy được cái gì. Nhưng chính là bởi vì như thế mà trong lúc vô hình hai người đã chế tạo cơ hội, đã bắt đầu có quan hệ thân mật bất thường giữa bọn họ.

Tối hôm đó, Hoa Vân Long đi vào trong phòng Hoa Mỹ Quyên, bởi vì thời tiết nóng, nàng chỉ mặc hung y cùng tiết khổ, bởi vì nàng đối với Hoa Vân Long cũng không có gì cấm kỵ, cho nên không có vì Hoa Vân Long đến mà phủ thêm áo ngoài. Lúc trước, khi hắn chứng kiến bộ dạng nửa thân trần thể này của Hoa Mỹ Quyên thì không cảm thấy cái gì cả, chỉ là thấy đại tỷ thật xinh đẹp, nhưng mà xưa đâu bằng nay, bây giờ Hoa Vân Long không còn là một tiểu tử chật phác không hiểu phong tình nữa, mà chính thức là một nam nhân đã cùng hai vị mẫu thân còn muốn đầy đặn và dụ hoặc hơn. Hoa Vân Long không khỏi nhìn đến ngấy người.

Hoa Vân Long lại dùng ánh mắt nam nhân thường thức nữ nhân đến xem đại tỷ Hoa Mỹ Quyên của mình, hắn cảm thấy Hoa Mỹ Quyên thật sự là cực kỳ gọi cảm khuôn mặt hình cầu, chân mày là liễu cong cong, mắt xéch trong veo như nước, miệng anh đào hồng nhuận phơn phớt, mày ngài mắt ngọc, da thịt trắng như băng tuyết, lộ ra nhũ lệ cao quý, phong tư ngấn vạn; cánh tay mượt mà cùng đùi ngọc đầy đặn lộ ra bên ngoài tiểu y, tàn mắt ra thanh xuân đầy sức sống bức nhân. Bộ ngực cao cao nhỏ lên tựa hồ chịu không được món tiểu hung y trôi buộc mà muốn chọc thủng áo đi ra; âm hộ tuy rằng bị quần lót chặt chẽ bao bọc, nhưng sự thật là nó lại mập đầy giống như đôi núi nhỏ, nhìn qua thì so với địa phương mê người thành thực chín mộng kia của hai vị mẫu thân còn muốn đầy đặn và dụ hoặc hơn. Hoa Vân Long không khỏi nhìn đến ngấy người.

Hoa Mỹ Quyên thấy Hoa Vân Long dùng đôi mắt mê đắm mà nhìn chăm chăm trước ngực cùng hạ thân nàng, không khỏi xấu hổ đến đỏ mặt, xoay người sang chỗ khác, nũng nịu nói: “Người sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta?”

“Ta là nhìn đại tỷ lớn lên quá xinh đẹp, tương lai không biết ai mới có đủ phúc khí cưới được người.”

“Đáng ghét, người dám giễu cợt ta?” Hoa Mỹ Quyên hờn dỗi lấy.

“Ta nói thật, đại tỷ, trong mắt người thì ta là thế nào?”

“Người bớt hồ đồ, người làm sao có thể?” Hoa Mỹ Quyên nằng, có thể thấy được bên môi và khóe mắt rõ ràng mang theo một tia khó có thể cảm thấy vui vẻ.

“Ai nói không thể? Chỉ cần chúng ta thiết tình yêu nhau là được.” Nói xong, Hoa Vân Long đi đến bên người nàng, vươn tay ôm vòng eo tinh tế của nàng, mặt dày xem xét nàng.

“Người nằm mơ đi, dám đối với đại tỷ động thủ động cước.” Hoa Mỹ Quyên xấu hổ đỏ mặt, phát tay thoát khỏi Hoa Vân Long ra, bởi vì Hoa Vân Long đang mất hồn mất vía, không đề phòng nàng nên bị nàng đẩy một cái lao đảo, đụng phải trên mặt bàn.

Hoa Vân Long cố ý kinh hô một tiếng: “Người sao lại làm vậy a? Đau chết ta.”

“Đụng ở đâu rồi, để cho tỷ nhìn xem...” Hoa Mỹ Quyên quan tâm lời kéo cánh tay Hoa Vân Long hỏi.

Hoa Vân Long cố ý không có hảo ý mà bụm lấy hạ thân, nói: “Đại tỷ, đụng phải bảo bối của ta rồi...”

Hoa Mỹ Quyên ngượng ngùng xoay người sang chỗ khác, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, đại tỷ không phải cố ý, có nặng lắm không?”

“Không sao, còn không có bị người đánh đến rơi xuống, bất quá có chút đau nhức, đại tỷ, người tới an ủi nó một chút đi.” Hoa Vân Long lại nổi lên ý định đùa nghịch.

“An ủi ai a? Trên đời còn có loại an ủi như vậy sao? Quý nghịch ngợm, người chỉ toàn nói những thứ tỷ không hiểu mà làm khó tỷ.” Hoa Mỹ Quyên thẹn thùng nói.

“Chuyện như vậy mà người cũng không biết? Là thật hay giả đây?” Hoa Vân Long kinh ngạc đứng lên.

“Cái gì mà thật hay giả? Đại tỷ đã lừa gạt người bao giờ chưa? Tỷ thật sự không biết mới hỏi người nha.” Về mặt Hoa Mỹ Quyên hoàn toàn mờ mịt, quả thật là một cô nương rất thuần khiết.

“Hảo tỷ tỷ của ta, người thật đáng yêu.” Hoa Vân Long chỉ vào đồ vật đã hơi có chút hiện ra hình dáng giữa hai chân nói: “Ý ta là nó, bảo bối của nam nhân chúng ta, mà cũng là bảo bối của nữ nhân các người, về phần làm sao an ủi nó nha...” Nói đến đây Hoa Vân Long cố ý dừng lại, không có hảo ý mà nhìn Hoa Mỹ Quyên cười.

Nàng bị Hoa Vân Long nói bấy chọc cho đỏ bừng cả khuôn mặt, thẹn thùng muốn dạng mà cúi đầu, Hoa Vân Long xuất kỳ bất ý bắt lấy bàn tay trắng như ngọc của nàng, đặt lên trên bảo bối của mình, nói: “Ta muốn người lấy tay hướng nó nói xin lỗi.”

Hoa Mỹ Quyên ôn nhu thoáng nhẹ theo đại bảo bối của Hoa Vân Long, rồi lập tức rút tay về, sẵng giọng: “Cái này cũng có thể a? Tiểu quý, thật là xấu, người chỉ giỏi ăn đậu hũ của đại tỷ.” Lúc này, trò vui phía dưới dừng quần Hoa Vân Long nhanh chóng tăng vọt, đem quần cao cao đội lên, dựng thành lầu vãi, Hoa Mỹ Quyên tò mò nhìn chỗ đó của Hoa Vân Long, mặc cỡ đến mặt đỏ bừng, đáng vẻ càng thêm động lòng người.

Hoa Vân Long vòng tay ôm trọn eo thon của nàng, vừa hơi dùng lực, cả người nàng liền rơi vào trong lòng ngực Hoa Vân Long, nàng vùng vẫy hai cái, Hoa Vân Long lại càng ôm chặt hơn, cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người cùng da mặt trắng tuyết vô cùng mịn màng hiện tại đã đỏ như hoa đỗ quỳnh thắm ba nở rộ, đáng yêu chết hân mắt rồi. Hoa Mỹ Quyên ôn nhu nằm ở trong ngực Hoa Vân Long, không giãy giụa nữa, chẳng qua là lặng yên, mềm mại mà ngược mắt nhìn Hoa Vân Long.

“Đại tỷ, ta yêu người thật lòng a.” Hoa Vân Long lăm bằm, chậm rãi cúi đầu, Hoa Mỹ Quyên nhắm mắt lại, lặng yên nghiêng đón Hoa Vân Long hôn môi.

Càng ngày càng gần, hai đôi môi cuối cùng dính liền ở cùng một chỗ. Đường như dòng điện xâm nhập Hoa Vân Long cũng xâm nhập nàng, Hoa Vân Long hôn đến tận cuồng nhiệt, thật triền miên, Hoa Mỹ Quyên cũng ôm chặt lấy hắn. Hoa Vân Long muốn đem đầu lười tham lam tiến vào trong miệng nàng, ai ngờ nàng lại ngậm miệng không hợp tác, Hoa Vân Long lại chuyển sang hôn vành tai của nàng, thấp giọng nói bên tai nàng: “Hảo tỷ tỷ, người hãy cho đệ đi.”

Câu like chương

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 27: Tỷ lệ luyện ái triền miên, thương xót giọt máu đào (2)

Nguồn:
Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên
Dịch: Tệ Bạc
Biên: Lạc, Infinity

Hoa Mỹ Quyền mở to đôi mắt xinh đẹp, không hiểu hỏi: “Cho người cái gì a?”

Hoa Vân Long cực kỳ hưng phấn, thấp giọng nói: “Hảo tỷ tỷ, cái lưỡi thơm tho của người, để cho đệ đệ nếm thử nha.”

Hoa Mỹ Quyền then thừng nhìn Hoa Vân Long, Hoa Vân Long lại hôn tới, lần này nàng không có ngậm miệng nữa, đầu lưỡi Hoa Vân Long đơn giản duỗi đi vào, mút lấy cái lưỡi thơm tho của nàng mà hôn. Vừa hôn môi nàng, tay Hoa Vân Long vừa bò lên trên nhũ phong thần thánh của Hoa Mỹ Quyền sở soạn, nhưng bị Hoa Mỹ Quyền kéo lại, hỏi: “Mấy chuyện này là ai dạy cho người?”

“Tỷ tỷ tốt, loại sự tình này làm sao có thể hướng người khác học đây? Ta dù có muốn học, cũng không có ai háo ý mà dạy cho nha.” Nói xong, Hoa Vân Long kéo tay Hoa Mỹ Quyền ra, bắt đầu ôn nhu vuốt ve. Hoa Mỹ Quyền giống như bị điện giật, toàn thân không tự chủ được mà bắt đầu run run, đồng thời bắt đầu thờ ra giọng rên rỉ nhỏ nhỏ. Bị sờ được một lát, thời gian dần qua làm toàn thân nàng mềm yếu rồi. Hoa Vân Long ôm lấy thân thể mềm mại của Hoa Mỹ Quyền, nâng kẹp hồ mắt sáng, tựa như mềm mại không xương mà xụi lơ trong ngực Hoa Vân Long, hẳn thừa cơ đem nàng ôm vào phòng ngủ.

Hoa Vân Long đem Hoa Mỹ Quyền thả lên trên giường, hôn nhẹ vào vai ngọc trần trụi kia của nàng, dây lưng hung y khẽ buông lỏng, sau đó toàn bộ tuột xuống, lộ ra hai nhũ phong to lớn, tuyết trắng, mềm mại, thơm nức, hồng nhuận phon phớt mê người. Hoa Vân Long chôn đầu vào trong ngực nhũ, ngậm một đầu núm vào miệng, vừa hấp vừa mút, tay phải bắt lấy đầu núm còn lại, véo nhẹ nụ hoa nắn cảm kia, chỉ trong chốc lát, núm vú Hoa Mỹ Quyền liền đứng cương thẳng lên.

Tay trái Hoa Vân Long theo ngực của nàng mà mò xuống bụng, tiểu khối của nàng cột rất chặt, tay lấn chen vào không lọt, đành phải vuốt ve ở bên ngoài, âm hộ nàng thấp phần sưng mẩn ẩm áp, tựa như bánh bao nhỏ mới lấy ra khỏi lồng hấp không lâu. Hoa Vân Long cảm thấy quần lót Hoa Mỹ Quyền đã bị thấm ướt, rõ ràng đã động tình, thế là Hoa Vân Long không do dự nữa, đem bàn tay bên cạnh cứng rắn vùi vào trong quần nàng, nhẹ nhàng vuốt ve âm hộ của nàng. Dăm thùy của nàng sớm đã chậm rãi tuôn ra, làm ướt cả tay Hoa Vân Long. Hoa Mỹ Quyền bị Hoa Vân Long mở trùng đôi mếp xuân, nhũ phong kịch liệt nhấp nhô, một loại khoái cảm tê tê giữa hai chân tự nhiên sinh ra, hai tay ôm chặt đầu Hoa Vân Long, dùng sức mà để mặt hẳn vào giữa hai vú của nàng.

Hoa Vân Long thừa cơ cỡi xuống quần lót Hoa Mỹ Quyền, lại bị nàng kịp thời ngăn cản, nàng nói: “Hảo Long nhi, không được, hảo đệ đệ, không được, ta là thân tỷ tỷ của người a, chúng ta dừng ở đây a, đại tỷ chỉ có thể cho người tới đó.”

“Đại tỷ, ta yêu tỷ, đệ đệ biết rõ người cũng yêu ta, phải không?”

“Đừng vậy, đại tỷ yêu người, chuyện từ trước tới nay tỷ cũng không sợ người chế cười rồi, tỷ yêu người chết mất, thẳng đến vĩnh viễn tỷ đều yêu người. Tỷ đã sớm yêu người rồi, bằng không sẽ đối với người tốt như vậy sao? Bằng không, thân tỷ tỷ của người làm sao sẽ cam tâm tình nguyện mà cho người đùa giỡn, cho người hôn, cho người sờ? Thế nhưng mà, đại tỷ có yêu người, cũng không thể để người tiếp tục, bởi vì người là thân đệ đệ của ta a.”

“Không cho ta tiếp tục nữa? Nhưng ta vẫn tiếp tục thì tỷ sẽ làm sao a? Người không phải cái gì cũng không hiểu sao?” Hoa Vân Long trêu ghẹo hỏi nàng, để hóa giải tình trạng quẫn bách trước mắt.

“Nói thật, đối với chuyện nam nữ vốn ta thật là cái gì cũng không hiểu, một chữ cũng không biết. Nhưng hai ngày vừa rồi, nương nói cho ta chút ít tri thức về phương diện này, ta biết đại khái, bắt quá vẫn là kiến thức nửa vơi, nếu không vừa rồi sao có thể nghe không hiểu lời của người? Đại tỷ cũng không sợ người chế nhạo ta nghĩ ngợi lung tung, người tiếp theo có phải hay không muốn đem đại tỷ cỡi sạch, sau đó phát sinh quan hệ tình dục? Trung thực nói cho đại tỷ nghe.”

“Đừng vậy, bởi vì ta quá yêu tỷ, cho nên mới muốn cùng tỷ giao hoan a.” Hoa Vân Long thẳng thắn bẩm báo, bởi vì hẳn đối với đại tỷ Hoa Mỹ Quyền ôn nhu thiện lương chưa từng có thói quen cùng dùng khí nói dối. Trong nội tâm Hoa Vân Long cảm kích Tần Uyên Phương, nàng đã thay mình làm công tác chuẩn bị rồi, cho nên mới phải giảng phương diện tri thức này cho đại tỷ.

“Ta biết ngay là người muốn làm vậy, đại tỷ nói thật cho người biết: người muốn như thế nào đều được, nhưng liền ngoại trừ cái này.” Hoa Mỹ Quyền nói như chém đinh chặt sắt, tay kéo nhanh quần của mình, không có nửa điểm vòng vo tam quốc.

Trong nội tâm Hoa Vân Long chợt có một nửa nguội lạnh, cầu khẩn nói: “Đại tỷ, người đừng làm khó ta mà. Van cầu người, hảo tỷ tỷ.”

Hoa Mỹ Quyền mềm giọng khuyên bảo: “Hảo Long nhi, hảo đệ đệ, tỷ không phải cố ý làm khó người, tỷ yêu người như vậy, như thế nào sẽ làm khó người? Tỷ tuy rằng yêu người, nhưng người cuối cùng vẫn là thân đệ đệ của ta, ta cuối cùng vẫn là thân tỷ tỷ của người a, hai tay muội làm loại chuyện đó, người nói tỷ làm sao sống tiếp? Hảo đệ đệ, đại tỷ thật sự là bất lực, chuyện này người hãy bỏ qua cho đại tỷ a, trừ cái đó ra, hôm nay tỷ cho người tùy tiện hôn, tùy tiện sờ, được không?”

Hoa Vân Long nghe xong lời này, trong nội tâm lại có hy vọng, thế là liền áp dụng chiến thuật quanh co vòng vèo: “Vậy được rồi, nếu như hảo tỷ tỷ của ta nói như vậy, ta liền nghe lời người, không làm loại chuyện đó, bắt quá, ta muốn nhìn toàn thân của người, muốn hôn toàn thân của người, muốn sờ toàn thân của người, có thể chứ?”

“Xú tiểu tử, thật nhiều tâm địa gian xảo, không phải là muốn cỡi quần lót tỷ sao? Thứ người nhớ mãi không quên không phải là cái vật nhỏ kia trong quần tỷ sao? Được rồi, ai bảo tỷ như thế lại yêu còn người? Ai bảo tỷ đáp ứng cho người tùy tiện hôn, tùy tiện sờ đây? Hôm nay đặc biệt nhân nhượng người, tỷ phá lệ thành toàn người lúc này đây. Đến đây đi, người tới cỡi a, cỡi quần lót của thân tỷ tỷ người a.” Hoa Mỹ Quyền làm ra hi sinh vì yêu, buông lỏng bàn tay đang lôi kéo quần lót. Hoa Vân Long vừa muốn đến cỡi, nàng lại kéo lại: “Bắt quá người nhớ kỹ, chỉ một lần này thôi, lần sau không thể chiều theo lệ này nữa.”

“Được, được, lần sau không thể chiều theo lệ này nữa.” Hoa Vân Long bề bộn không ngớt lời đáp ứng, trong nội tâm mừng thầm “Chỉ cần người để cho ta cỡi sạch, lại để cho ta ở chỗ của người hôn hôn sờ sờ, bằng bản lĩnh của ta, tăng thêm người đối với ta có tình cảm, không sợ người không cho ta. Chỉ cần có lần thứ nhất, liền không sợ không có lần thứ hai, lần thứ ba.”

Hoa Mỹ Quyền cuối cùng lại buông lỏng tay ra, Hoa Vân Long cỡi đi quần của nàng. Hoa Mỹ Quyền đã là không mảnh vải che thân, ngọc thể trần trụi nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt Hoa Vân Long thỏa thích quét nhìn thân thể tuyệt vời. Chỉ thấy ngọc thể nõn nà, óng ánh sáng long lanh của tỷ tỷ có đường cong linh lung, giống như một bức điêu khắc bằng ngọc quý. Làn da trắng nõn như ngọc, bóng loáng tinh tế tí mĩ. Khuôn mặt đó như quả đào kiêu mị mê người, ngực to đầy co giãn, mượt mà cao ngất. Bắp đùi đầy đặn thon dài với màu da óng ánh, âm hộ cao cao nổi lên giữa hai chân như một tòa tiểu sơn, âm đạo đầy đặc bao trùm lấy âm thần đỏ thắm, vô cùng đẹp mắt, khe âm đạo như hoa mẫu đơn nở rộ, lộ vẻ thấm ướt vô cùng diễm lệ.

Câu like chương

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Tỷ đệ luyện ái triền miên, thương xót giọt máu đào (3)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Tệ Bạc

Biên: Vĩ lý do BTV bị treo xác nơi quan trường, chương này sẽ được edit sau.

“Tỷ, người thật là đẹp a.” Nhìn thấy thân thể tuyệt vời tắn ra sức sống thanh xuân bức nhân của Hoa Mỹ Quyền, Hoa Vân Long không khỏi tán thưởng từ tận đáy lòng. Hoa Vân Long ép thân xuống, trước hết nhẹ nhàng hôn môi mềm của nàng, sau đó là đôi mắt, cái mũi, vành tai, cổ, tiếp theo lại hôn lên đôi nhũ phong cao ngất của nàng, lại từ đỉnh núi một đường hôn tới, giữa hai khe núi, bụng dưới, thẳng đến âm mu nổi lên cao cao kia.

Hoa Vân Long nhẹ nhàng mà hôn đi lên, Hoa Mỹ Quyền như bị điện giật, vòng eo run rẩy nâng lên. Hoa Vân Long khẽ liếm âm mao nàng, rồi tới mếp âm vật, tiếp theo hẳn tách hai mếp ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm âm hạch sưng mẩn hồng nhuận phon phớt, cái này khiến cho nàng thoát cái toàn thân kịch liệt run rẩy, bắt đầu thờ dốc. Hoa Vân Long dùng răng nhẹ gặm lấy âm hạch nàng, đầu lưỡi thỏa thích nhúc nhích trên âm hạch. Tiếp theo, Hoa Vân Long lại dùng đầu lưỡi mạnh dạn vơ vét qua lại trong khe âm đạo của nàng, kích thích bên trong hai mếp nhỏ cùng âm hạch và miệng âm đạo. Nàng bị Hoa Vân Long khiêu khích đến nổi thân thể mềm mại run run vận vận, bộ ngực sữa kịch liệt nhấp nhô, mặt mũi tràn đầy sắc hồng, thờ dốc không thôi.

Hai tay Hoa Vân Long tách ra cánh hoa kiều diễm của nàng, đầu lưỡi chia vào động khẩu đào nguyên mà duỗi thẳng vào trong, mới vừa vận vùi vào một điểm, Hoa Mỹ Quyền liền dùng hơi thở mong manh mà nói khẽ: “Không được... Không thể... A... Không nên như vậy...” Trong miệng tuy rằng nói như thế, nhưng lại đem miệng trắng ưỡn lên, thuận theo hành động của Hoa Vân Long.

Lưỡi Hoa Vân Long tại khu tam giác của nàng không ngừng đảo quanh, một lát sau, dịch nhờn của Hoa Mỹ Quyền chảy ra càng nhiều, hai chân cũng không ngừng di chuyển, thân thể mềm mại kịch liệt vận vận lên. Hoa Vân Long biết rõ nàng đã bị mình đem dục vọng nâng lên thật cao, liền bắt đầu tiến thêm một bước tiến công: “Đại tỷ, ta hôn tốt không? Người thấy thoải mái không?”

“Tỷ bị người làm cho toàn thân không biết làm sao diễn tả, đã thoải mái lại không thoải mái, cảm giác thật là kỳ quái, khó có thể nói nên lời.” Lúc này Hoa Mỹ Quyền đã bị dục hỏa công tâm, cho nên mới có loại cảm giác này.

“Tỷ, ta hôn người, sờ người đã nửa ngày rồi, nhưng mà người sao lại không hôn ta, sờ ta? Cái này có chút bất công, làm ta lỗ vốn. Ta đã xem qua, hôn qua của người, nhưng bảo bối của ta người còn chưa có gặp qua, người không phải cũng bị thua thiệt sao? Chúng ta như thế nào mới có thể giúp nhau đều không thiệt thòi?”

"Người nằm mơ đi, cái gì mà công bằng với không công bằng, chịu thiệt với không chịu thiệt? Người vòng vo biến đổi biện pháp, muốn khiến tỷ coi trọng người sao? Bất quá chuyện cho tới bây giờ tỷ cũng không có gạt người, tỷ xác thực hiểu kỹ, không biết vật kia của người là cái bộ dạng gì, nếu như hôm nay hai tỷ đệ phá lệ một lần, vậy dứt khoát làm một lần thống khoái, người đem vật kia của người lộ ra, lại để cho tỷ cũng mờ mang tâm mắt, được thêm kiến thức, bất quá người đừng mơ tưởng làm loại chuyện đó, tuyệt đối không được."

Hoa Mỹ Quyền thật là bị Hoa Văn Long khiêu khích đến dục hòa thiêu thân rồi, nếu không sao có thể sẽ để cho Hoa Văn Long được một tắc lại muốn tiến một thước? Bất quá nàng còn kiên trì thái độ của mình, dùng phòng tuyến cuối cùng bảo đảm nhất. Hoa Văn Long vui cười tuân mệnh, nhanh chóng bỏ đi quần áo, lộ ra quái vật không lồ dưới háng.

"Oa, rất lớn nha, thật đáng sợ..." Hoa Mỹ Quyền kinh hô.

"Đừng sợ, đệ đệ sẽ rất ôn nhu." Hoa Văn Long kéo tay nàng, làm cho nàng cảm lấy đại bảo bối đang phát ra nhiệt lực thanh xuân.

Hoa Mỹ Quyền vừa thẹn thùng sở sạng một chút, lập tức đem tay rút về, thế nhưng mà, lòng hiếu kỳ lại chiếm được thượng phong, lại từ từ đem tay đưa tới, cuối cùng chạm đến bảo bối Hoa Văn Long. Hoa Văn Long sợ nàng lần nữa buông tay chạy trốn, dùng tay của mình đến hỗ trợ, nhốt chặt bàn tay đang cầm chặt bảo bối của mình. Tay hắn đè bên ngoài, giữ tại tay nàng, hoạt động cao thấp, kéo tay của nàng vuốt lên vuốt xuống bảo bối của mình.

Hoa Mỹ Quyền vốn là bị một chiêu không có hảo ý này của Hoa Văn Long chi phối, nhưng không lâu sau lập tức khôi phục bản tính ôn nhu sẵn sóc của mình, trợn mắt liếc Hoa Văn Long, sẵng giọng: "Buông tay, tự ta sẽ đến."

Hoa Văn Long phụng mệnh buông lỏng tay ra, Hoa Mỹ Quyền bắt đầu chỉnh mình lực lại, vốn là khẽ chạm, khẽ vuốt, véo nhẹ, cuối cùng nhất lại không chút xấu hổ mà dùng bàn tay trắng như ngọc cầm bảo bối mà cao thấp sao động, càng không ngừng bắt đầu vuốt ve. Trong chớp lát, nàng khiến bảo bối càng dài càng dai càng lớn, Hoa Mỹ Quyền sợ tới mức bẽ bộn buông tay ra, không biết làm sao, hỏi: "Sao lại càng lớn? Cái này làm sao xử lý?"

"Vì sao nó to lên? Bởi vì nó quá nhớ người đi! Làm sao xử lý? Khiến nó đi vào là được rồi a. Hảo tỷ tỷ, người để cho Long nhi tới một lần a, chỉ một lần này thôi, lần sau không thể chiều theo lệ này nữa, được hay không được?" Nói xong, Hoa Văn Long muốn bắt đầu hành động.

Hoa Mỹ Quyền bẽ bộn một tay che âm hộ chính mình, một tay lôi kéo bảo bối Hoa Văn Long, nói: "Không được, người sao lại lật lọng rồi? Hảo Long nhi, người bình tĩnh một chút, nghe tỷ nói, người yêu tỷ, tỷ cũng yêu người, loại sự tình này không chỉ riêng mình muốn, nói thật, tỷ cũng muốn, đặc biệt là hiện tại tỷ bị người khiến cho càng muốn. Thế nhưng mà, chúng ta là chị em ruột, vô luận như thế nào cũng không thể làm chuyện loại này. Người không hiểu chuyện, tỷ không thể cũng không hiểu sự tình theo, nếu để cho người khác biết, chúng ta làm sao sống tiếp? Người tạm tha cho tỷ a, được không?"

"Bất kể như thế nào, chỉ cần ta và người chân thật yêu nhau liền có thể, chẳng lẽ người không yêu ta sao? Nếu quả thật là thật lòng yêu nhau, chúng ta không có gì cần cố kỵ, cứ dừng cảm tiến tới. Tỷ phải nhớ kỹ, quan hệ cũng không trọng yếu, trọng yếu là chúng ta vĩnh viễn thật tâm yêu nhau, trọng yếu là chúng ta vĩnh viễn không chia lìa."

"Đệ đệ, ta yêu người, được rồi, vì người, vì tình yêu của chúng ta, tỷ liền bất chấp, chỉ cần người cao hứng, tỷ sẽ để người làm, dù là vì đó mà trả giá sinh mệnh. Đến đây đi..." Hoa Mỹ Quyền ní non, đôi tay vốn đang che đậy âm hộ chính mình đưa tới mà kéo lấy Hoa Văn Long, ôm hắn thật chặt.

Hoa Văn Long ôn nhu đem Hoa Mỹ Quyền đặt xuống giường, chậm rãi đè lên, xoa nhẹ song nhũ to tròn của nàng, mút lên núm vú phần hồng, vuốt ve âm hộ đang khẽ hé lộ, chỉ trong chớp lát, song nhũ đầy đặn liền bắt đầu co dãn, càng phồng lớn thêm, Hoa Mỹ Quyền chịu không được, toàn thân nóng lên, muốn chống cự nhưng không có khí lực, ở trong trầm mê thấp giọng hừ hừ: "Long nhi... Ân... Đệ đệ tốt..."

Hoa Văn Long nâng cao bảo bối cứng rắn, chậm rãi nhích tới gần ngọc môn. Hai mảnh mép âm vật to lớn xinh đẹp thấp thoáng lộ ra âm hạch hồng nộn, trong cửa ngọc tràn ngập nước dãi trong suốt. Hoa Văn Long dùng quy đầu chậm rãi xung đột trên âm hạch của nàng, khiến cho nàng toàn thân run rẩy, khẽ cắn đầu vai Hoa Văn Long. Đây là một nụ hoa chưa nở, làm cho người ta không đành lòng tàn phá, Hoa Văn Long muốn phần thương tiếc mà nhu hòa đem bảo bối tiến đến bên trong, mấy ngải cầu mỵ nhân nhu chặt, răng trắng cắn chặt, tựa như trái qua muốn dạng thống khổ.

Câu like chương và đây KP.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 29: Tỷ đệ luyện ái triền miên, thương xót giọt máu đào (4)

Nguồn .

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Tệ Bạc.

Biên: Lạc, Infinity.

"Long nhi, đau quá a."

"Tỷ, lần thứ nhất bao giờ cũng đau, tỷ dùng sức đang chân ra sẽ đỡ hơn một chút."

Hoa Mỹ Quyền theo lời Hoa Văn Long chậm rãi di chuyển đùi ngọc, háng cũng theo đó mở ra, Hoa Văn Long lại thẳng tiến vào bên trong, cảm thấy trước quy đầu hình như có thứ đồ vật gì đó cản đường không cho bảo bối Hoa Văn Long đi vào hưởng thụ, thứ cản đường nhất định chính là màng trinh quý giá của Hoa Mỹ Quyền rồi. Hoa Văn Long nghĩ thăm đau dài không bằng đau ngắn, liền dùng lực một cái, bảo bối toàn bộ biến mất, quy đầu thoáng cái đâm vào đến tận cung của nàng.

Hoa Mỹ Quyền hét thâm một tiếng "A", duyên dáng liên tục gọi to: "A, đau quá a, đệ đệ không nên cử động, đây giống như đang nứt ra, đau chết ta." Mắt xéch xinh đẹp của nàng cháy ra nước mắt óng ánh. Hoa Văn Long vội vàng án binh bất động, không ngừng hôn môi, vuốt ve, kích thích nàng. Cuối cùng, nàng không đẩy Hoa Văn Long ra nữa, đồng thời cũng không kêu đau nữa.

"Hảo tỷ tỷ của ta, hiện tại cảm giác sao rồi?"

"Đệ đệ hư hỏng, hiện tại không quá đau đớn, nhưng vừa rồi thiếu chút nữa khiến tỷ tỷ đau chết! Người sao lại có thể nhẫn tâm như vậy, muốn đem tỷ tỷ giết chết à?" Hoa Mỹ Quyền u oán nhìn Hoa Văn Long.

"Làm gì có chuyện đó? Ta yêu người như vậy, làm sao cam lòng giết chết người? Đây chẳng qua là xử nữ khai bao cần phải trải qua trình tự như vậy mà thôi, cũng không phải đệ đệ nhẫn tâm."

"Người nằm mơ đi, cái gì mà 'khai bao'? . Có phải người khi để tỷ tỷ không hiểu hay không, lại đang vòng vo muốn chiếm tiện nghi của tỷ tỷ phải không?"

"Cái gì a, người sao có thể oan uổng đệ đệ như vậy? Người không biết, cái gọi là 'khai bao' chính là xử nữ lần thứ nhất cùng nam nhân giao hoan, lần thứ nhất bị nam nhân làm. Người suy nghĩ một chút xem, hạ thân của nữ nhân các người không phải giống như là một đóa hoa xinh đẹp sao? Mà đóa hoa của xử nữ chưa từng đối với người 'cởi mở' (*khai* phóng) qua, không phải là 'nụ hoa chớm nở' (hàm *bao* dãi phóng) sao? Lần thứ nhất bị nam nhân đâm bảo bối đi vào, đóa hoa không phải là cởi mở ra sao? Cái này không phải là 'khai bao' sao?" Hoa Văn Long ăn nói bầy bạ mà giải thích một lèo.

"Không nghe không nghe, không nghe những thứ ở ngôn uế ngữ này của người nữa, càng nói càng khó nghe, nào là giao hoan, nào là bảo bối, thật không biết xấu hổ. Người còn nói những lời hạ lưu này nữa, đại tỷ cũng không cùng người vui vẻ nữa." Hoa Mỹ Quyền mắc cở xấu hổ đã đến tận cổ rồi.

Cũng khó trách, Hoa Mỹ Quyền luôn luôn doan trang nhã nhặn lại bị Hoa Văn Long đùa giỡn như thế, làm sao sẽ không tức giận? Hoa Văn Long sợ hãi, liền vội xin tha: "Được được, đệ đệ không nói nữa, được không?" Hoa Văn Long nhẹ nhàng mà rút ra dứt vào lấy, Hoa Mỹ Quyền trầm thấp mà rên rì.

"Đại tỷ, thoải mái không?"

"Ân, thoải mái." Hoa Mỹ Quyền thẹn thùng nói, lại liếc Hoa Văn Long: "Người xấu lắm."

"Dần dần người sẽ càng thấy sáng khoái thôi, khi đó người đừng nói ta xấu xa." Hoa Văn Long biết rõ Hoa Mỹ Quyền đã không còn đau đớn, liền triển khai hùng phong, không hề cố kỵ mà bắt đầu rút ra dứt vào. Âm đạo Hoa Mỹ Quyền trời sinh vô cùng nồng, hơn nữa góc độ còn hướng lên, rút ra dứt vào cũng không tổn sức, mỗi lần đều có thể đâm vào hoa tâm của nàng đến tận tử cung. Âm đạo đặc biệt chặt hẹp chăm chú mà phủ lấy bảo bối Hoa Văn Long, âm bích nhúc nhem mại đem bảo bối đang ma sát vào trong ôm chặt lấy, sinh ra vô thượng khoái cảm.

"Xong chưa đệ đệ? Toàn thân tỷ đều bị người nhào nặn đến rời rạc rồi." Hoa Mỹ Quyền yêu kiều thở hổn hển, thổ khí như làn, tinh máu tàn mát ra quang mang nhu hòa, âm tinh lần lượt tiết ra, làm nóng quy đầu Hoa Văn Long, sau đó truyền đến toàn thân Hoa Văn Long, khiến cho Hoa Văn Long cảm thấy飘飘飘飘 tục tiện. Tinh dục như triều tịch lên xuống, phong vũ đi rồi lại đến, đến rồi lại đi, từng đợt cao trào đem hai cái thân thể hòa tan vào cùng

một chỗ.

“Đệ đệ tốt, được chưa? Tỷ tỷ không được nữa.” Hoa Mỹ Quyên ní non bên tai Hoa Văn Long, kỷ thực từ lúc khai bao đến giờ nàng đã bị Hoa Văn Long khiến cho đại tiết nhiều lần, xác thực không được nữa rồi.

Bồn bở mỗi lại một lần nữa giằng co cùng một chỗ, hai đôi cánh tay ôm nhau, chân thì giao xoa, âm hộ nâng thì chăm chú kẹp lấy quy đầu Hoa Văn Long, Hoa Văn Long cũng nhìn không được nữa, một cổ dương tính như hải triều bài sơn mà xuất ra, bắn vào sâu trong hoa tâm của nàng, toàn thân đều cảm thấy bay bổng, giống như một cái lá lục bình theo sóng mà đi, nàng cũng là một hồi co rút, có một cổ khoái ý khó có thể hình dung. Hoa Văn Long nằm sấp trên người nàng, chăm chú ôm nàng, hôn hít lấy nàng, nàng cũng hôn trả Hoa Văn Long, hai người ôm nhau cùng một chỗ, hương thụ lấy dư nhiệt khoái cảm sau cao trào.

“Đệ đệ, coi chừng bị lạnh, mau đứng lên سرا sung lại một chút rồi ngủ tiếp.” Hoa Mỹ Quyên yêu thương vuốt lấy mép tóc Hoa Văn Long, hôn má Hoa Văn Long.

Hoa Văn Long rời biếng từ trên ngọc thể của nàng trượt xuống, nàng ngồi dậy, dùng một bộ lụa trắng lụa sạch lấy hạ thân, một mảnh xù nữ hồng tán tiết đã hình thành trên tấm trái giường, điểm điểm tinh hồng như hoa rơi rục rở, khiến người vừa yêu vừa thương.

“Người xem đây là cái gì, đều là bị người làm hại.” Hoa Mỹ Quyên hôn dỗi lấy, mép âm vật mềm mại của nàng vừa đỏ vừa sưng, lúc nàng lau chùi, liên tục cau mày, thấp phần đau đớn, Hoa Văn Long cũng không đành lòng, không nghĩ tới Hoa Mỹ Quyên lần đầu khai bao sẽ non mềm đến mức chịu không được ‘khai mở.’

Hoa Mỹ Quyên lại bắt Hoa Văn Long đứng dậy, nàng đổi một cái ga giường mới, đem ga giường có dính xù nữ hồng tiết cùng lụa trắng mà nàng dùng để lau qua hạ thân cẩn thận xếp lại, khóa vào trong tủ nhỏ đầu giường. Hoa Văn Long ngạc nhiên nhìn nhất cử nhất động của Hoa Mỹ Quyên, cuối cùng nhận không được hỏi: “Tỷ, người đang làm gì vậy?”

“Ta làm gì sao? Người còn hỏi nữa, đây chính là đại tỷ giữ gìn vải chục năm trình tiết a.” Hoa Mỹ Quyên hôn dỗi cùng Hoa Văn Long kể vai sát cánh nằm ở trên giường, Hoa Văn Long muốn phần ôn nhu ôm lấy nàng, khê hôn môi của nàng, khẽ vuốt ngọc nhũ của nàng.

“Đệ đệ, tỷ hiện tại cái gì cũng đều cho người rồi, từ nay về sau sẽ là người của người, người ngược lại cần phải nghĩ cách để cho chúng ta cả đôi ở bên nhau. Người cần phải thương tiếc tỷ tỷ, đừng đem tỷ chơi đùa chán rồi liền ném đi, sau này không nhớ đến tỷ, vậy người liền hại chết tỷ tỷ, tỷ thật là chỉ có đi chết rồi.”

“Tỷ, người có phải hối hận rồi hay không?” Hoa Văn Long cố ý hỏi nàng.

“Người nằm mơ đi, đến bây giờ người còn chưa tin tâm từ tỷ tỷ đối với người sao? Vì để cho người thống khoái, tỷ liền mạng cũng không muốn rồi. Phải biết rằng, vừa rồi lúc tỷ đáp ứng cho người làm, đã nghĩ đến tình cảnh xấu nhất, một khi để cho ngoại nhân biết rõ hoặc là người thay tâm đổi ý, tỷ liền muốn tự tử.” Hoa Mỹ Quyên dùng ngôn từ thật kịch liệt.

“Đại tỷ, ta biết rõ người đối với Long nhi rất tốt, ta là chỉ trêu chọc người thôi. Đại tỷ, người yên tâm, người đối với ta tốt như vậy, đem hết thấy đều cho ta, ta làm sao có thể phụ lòng người đối với ta một mảnh thâm tình đây? Từ nay về sau, người chính là nữ nhân của đệ đệ, đệ đệ sẽ gánh chịu trách nhiệm trọng phu, cả đôi kính trọng người, yêu người, thương người, bảo vệ người. Đệ đệ yêu người như vậy, làm sao sẽ chơi đùa xong liền không cần người chứ?”

“Người nói như vậy làm tỷ tỷ yên tâm, bởi vì tỷ quá yêu người rồi, nhất thời không chế không nổi, chưa nói đến chuyện tính mạng, cùng làm ra loại sự tình này, người nói tỷ sau này như thế nào làm người? Lại để cho hai vị mẫu thân biết, họ không đánh chết tỷ mới là lạ.” Hai tay Hoa Mỹ Quyên ôm lấy Hoa Văn Long, khẽ vuốt lưng Hoa Văn Long, nhẹ giọng ní non bên tai Hoa Văn Long, thỉnh thoảng khẽ cắn vành tai Hoa Văn Long.

“Tỷ, không sao đâu, các nàng đồng ý chúng ta làm như vậy.”

“Người sao biết rõ các nàng đồng ý? Người chỉ toàn nói vậy, người là muốn dỗ vui tỷ tỷ a?”

“Thật mà, ta không lừa người, các nàng đều biết cả rồi, đệ đệ dám đánh một vạn cái cam đoan rằng các nàng sẽ không tức giận, mà chỉ có cao hứng.”

“Thật sự? Người liền dám khẳng định như vậy? Sự việc này rất cuộc là sao? Người càng nói tỷ càng hồ đồ.” Hoa Mỹ Quyên ngạc nhiên mở to cặp mắt xéch xinh đẹp nhìn qua Hoa Văn Long, càng phát ra xinh đẹp động lòng người.

“Bởi vì chính các nàng là người đã để cho ta tới hướng người cầu ái đấy, vài ngày trước các nàng đã đem ba cái tỷ muội các người tất cả đều hứa trao cho ta, các nàng cũng đã sớm cùng ta trải qua chuyện như vậy, vừa rồi lúc ta hôn người, sờ người, người không phải hỏi là ai dạy ta sao? Ta không biết xấu hổ nói dốt, nhưng kỷ thật chính là các nàng dạy ta giao hoan đấy.” Tiếp theo, Hoa Văn Long đem chuyện mình cùng hai vị mẫu thân và nãi nãi phát sinh quan hệ, cũng như quyết định của các nàng, từ đầu đến cuối tất cả đều kể cho Hoa Mỹ Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 30: Tỷ đệ luyện ái triền miên, thương xót giọt máu đào (5)

Nguồn: .

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Dịch: Tệ Bạc.

Biên: Lạc, Infinity

“Thật sự? Không phải người là đang dối gạt ta đi? Ta thực không thể tin được lỗ tai của mình.” Tin tức tốt tới quá đột nhiên, Hoa Mỹ Quyên thoáng cái có chút không thể tin được.

“Ta làm sao sẽ lừa người? Nếu không phải thật sự cùng các nàng chuyện quan trọng kia, ta dám nói như thế sao? Ta nói làm sao nói người mới có thể tin tưởng đây? Bằng không như vậy đi, ta nghĩ cũng đã nhìn qua thân thể của các nàng, để cho ta nói với người chút ít chỗ đặc trưng ẩn mật nhất trên người các nàng? Nói không chừng những địa phương kia người còn không có quen thuộc bằng ta đấy. Người không phục chúng ta liền đánh cuộc, nhìn xem ai đối với những địa phương kia quen thuộc hơn.”

“Người nằm mơ đi, ai cùng người đánh bạc hạ lưu như thế, ta thừa nhận chỗ kia người so với ta quen thuộc hơn nhiều, được không? Ta tin tưởng người rồi, được chưa? Trách không được hai vị mẫu thân lại vô duyên vô cớ giảng cho ta một ít sự tình khó xử, nguyên lai là nguyên lai là chuyện quan trọng như thế.”

“Di nương là sợ người cái gì cũng không hiểu, cho nên mới cấp cho người học thức đấy, người không biết sao? Mỗi đứa con gái trước khi xuất giá đều được mẫu thân cho qua một khóa như vậy.”

“Phì, người thật là xấu, nương thật sự là buồn lo vô cớ, người cái tiêu sắc quý này đã muốn câu dẫn người, coi như là tiêu cô nương cái gì cũng không hiểu cũng sẽ bị người chọn lựa trêu chọc cho động tâm, huống chi là một đại tỷ như ta yêu người như vậy. Người thật đáng ghét, vì sao không sớm nói rõ ràng, làm hại tỷ vừa thương vừa sợ, nghĩ cái gì cũng không thông? Làm hại tỷ muốn đánh bạc mạng sống mới dám cùng người vui vẻ? Làm hại tỷ sợ mẫu thân các nàng biết rõ sẽ đánh chết ta, lo lắng một trận không vì cái gì cả?”

“Có phải nếu ta sớm nói ra, người liền sẽ sớm cho ta làm hay không?” Hoa Văn Long trêu chọc nàng.

“Phì, người đó, thật là một cái hạ lưu bại hoại, dạng lời nói gì cũng đều có thể nói ra, người nói xem ta có sẽ sớm để người làm hay không...” Hoa Mỹ Quyên cũng cùng Hoa Văn Long cười rộ lên.

“Sẽ đấy, ta biết người nhất định sẽ làm vậy đấy, đại tỷ, ta thực yêu người chết mất, chúng ta lại tới một lần nữa được không?” Hoa Văn Long ôm hôn nàng.

“Cái gì a? Người muốn lại tới nữa? Người...” Hoa Mỹ Quyên kinh dị hỏi, đồng thời hai mắt cũng hoài nghi nhìn về phía dưới háng Hoa Văn Long.

“Người không phải cái gì cũng không hiểu sao? Vậy người làm sao biết rõ nam nhân không thể lập tức tới lần thứ hai? Người đã gặp qua ai không thể tiếp tục lần thứ hai?” Hoa Văn Long cố ý trêu chọc nàng.

“Người nằm mơ đi, ta đã thấy a? Ta cũng không biết, ta chỉ biết là vừa rồi ta điên cuồng như vậy, lại làm liên tục một thời gian dài, ta là một vạn cái thỏa mãn, người làm sao còn chưa đủ, cho nên ta mới giặt mình cảm thấy kỳ lạ, mới hỏi người như vậy.”

“Đại tỷ, đệ đệ là cùng người nói giỡn đấy, không nói những chuyện này nữa, đệ đệ nói cho người biết, nam nhân bình thường sau khi đã tới một lần là không thể tiếp tục lần thứ hai, bởi vì hần bởi vì hần cần có thời gian chuẩn bị tinh trùng, tinh lực cần thiết để lại đến lần thứ hai, cho nên, bọn hần sau khi bắn tinh xong, cây bảo bối kia liền mềm nhũn ra, trong một thời gian ngắn chắc là sẽ không thể lại cương lên, bất luận nữ nhân kích thích như thế nào cũng không được, đây chính là điểm mà nam giới chúng ta không bằng nữ giới các người. Cây không cương lên, liền cái gì cũng làm không thành, mà nữ nhân các người bởi vì là bị động, cho nên không cần làm ra chuẩn bị gì thì tùy thời

đều có thể, tùy thời cũng có thể tiếp nhận nam nhân dứt vào.”

“Người lại cần rõ rồi, lại bắt đầu nói hươu nói vượn, sau này không cho phép người nói những thứ kích thích này ở trước mặt ta. Người nói nam nhân đều bình thường nam nhân đều không thể lập tức tới lần thứ hai, vậy còn người? Người làm sao lại...” Hoa Mỹ Quyên nhìn qua cái đại bảo bối lại nhô lên cao ngất dưới háng Hoa Văn Long, vừa định vô ý tứ hỏi bảo bối Hoa Văn Long làm sao lại bắt đầu cứng, thì tìm được từ đồng nghĩa khác: “Người làm sao nói người lại muốn tới một lần nữa rồi hả?” Nặng hồ nghi nhìn qua Hoa Văn Long, chờ Hoa Văn Long giải đáp.

“Ta cùng với nam nhân bình thường không giống, đệ đệ của người là nam nhân trong nam nhân, không giống người thường, xem từ tình huống những lần ta cùng hai vị mẫu thân làm những chuyện này, ta chẳng những có thể tiết mà không đỏ, nói đúng là bản quạ mặt lần bảo bối cũng không héo rút, mà ta còn có thể tiếp theo sẽ tới lần thứ hai, thậm chí lần thứ ba, hơn nữa sau khi bảo bối héo rút nếu như muốn nếu như muốn tiếp tục lại đến, cũng có thể lập tức một lần nữa cương cứng lên. Người xem, bảo bối của ta không phải lại bắt đầu vênh lên sao?”

Hoa Văn Long giải thích cho Hoa Mỹ Quyên, hơn nữa lại nói rõ ràng bảo bối này bảo bối nọ, bởi vì Hoa Văn Long biết rõ tuy rằng Hoa Mỹ Quyên trong miệng nói không muốn nghe hẳn tự người nói những thứ kích động người kia, nhưng kỳ thật nghe được tình nhân rõ ràng khiêu khích như vậy, trong nội tâm vẫn là cảm thấy rất kích thích, rất đã ghén, nữ nhân đều là như vậy.

“Ta quả thật là hết cách với người, miệng đầy lời nói hạ lưu làm sao cũng không đối được.” Quả nhiên, Hoa Mỹ Quyên vô kể khả thi, đành phải đồng ý cách nói như thế của Hoa Văn Long

“Đại tỷ, người xem bảo bối của ta lại ngừng đầu lên rồi, nhưng người vẫn còn đau nhức, nên thôi quên đi.” Hoa Văn Long bỗng nhiên nhớ tới Hoa Mỹ Quyên vừa mới khai bao, đã điên cuồng mà làm nàng hơn nửa ngày rồi, hiện tại lại đến, làm sao chịu được?

“Không, cảm ơn người đối với tỷ quan tâm như vậy, vì người, tỷ liền chết còn không sợ, sẽ quan tâm tới chút đau đớn như thế sao? Đêm nay tỷ sẽ bất cứ giá nào tùy người làm, chính là đem tỷ giết chết tỷ cũng cam tâm. Đến đây đi, đến làm thân tỷ tỷ của người a.” Hoa Mỹ Quyên cũng là cần rõ rồi, liền tự động nắm thẳng người, một đôi tình mẫu nhìn qua Hoa Văn Long.

Thần sắc kia chính là hiền lành, là ôn nhu, là sẵn sóc, là yêu luyến, là chờ mong, là khát vọng, là đáng hiến, là đòi hỏi, là hấp dẫn, là khiêu khích – thật nhiều loại ân ái và cố ở trong đó, làm Hoa Văn Long như say như dại. Hoa Văn Long si ngốc mà nhìn nét mặt thiên kiều bá mị bức người của thân tỷ tỷ, không khỏi xem đến ngây cả người. Hoa Mỹ Quyên bị Hoa Văn Long nhìn đến ngượng ngùng, thẹn thùng nói: “Nhìn cái gì a, mới vừa rồi còn chưa thấy đủ sao? Cứ như một sắc lang vậy.”

“Ta chính là một cái sắc lang, bắt quạ, ta cũng không phải là loại lang sói bình thường, mà là một tân lang. Ta là một tân lang đẹp trai anh tuấn, người là tân nương xinh đẹp của ta.” Hoa Văn Long một bên trên chọc, một bên đề lên ngực thể mê người của Hoa Mỹ Quyên..

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tỷ đệ luyến ái triền miên, thương xót giọt máu đào (6)

Nguồn: TruyenYY.

Nhóm dịch: Thanh Lạc Sắc Uyên.

Người dịch: Tệ Bạc.

Biên: Lạc, Infinity.

Hoa Mỹ Quyên từ khi cùng Hoa Văn Long hưởng qua lĩnh nhục chỉ ái thì càng thêm ôn nhu dễ gần, càng tăng thêm hiền thực điểm đậm nho nhã, tự sinh ra một loại phong vận hơn người. Tối hôm đó, Hoa Mỹ Quyên vào phòng Hoa Văn Long, lặng lẽ nói cho Hoa Văn Long: nàng đã đem toàn bộ chuyện của bọn hắn nói cho Hoa Mỹ Ngọc.

"Người sao lại nói hết cho nhị tỷ?"

"Hải tử ngốc, tỷ còn không phải là vì người mạnh khỏe? Còn không phải muốn cho người sớm ngày gặp gỡ Mỹ Ngọc sao? Đừng sợ, nàng sẽ không nói lung tung đâu, ta cùng nàng không có gì giấu diếm nhau, chúng ta đồng bệnh tương liên, đều là đem lòng yêu người, nhưng đều là thân tỷ tỷ của người, lại không thể yêu người, chúng ta thường xuyên cùng nhau thờ dài roi lệ, hiện tại ta đã được cùng người kết hợp, không thể để cho một mình nàng không được, bởi vì nàng cũng yêu người. Ta vừa nói với nàng, liền đem nàng làm cho cao hứng đến nỗi muốn khóc. Hiện tại nàng đã biết hai vị nương đã đem ba người tỷ muội chúng ta đều hứa cho người, có thể danh chính ngôn thuận cùng người thân mật yêu nhau, chính là một tầng đá lớn đá tòn tại trong lòng nhiều năm cuối cùng rơi xuống, nàng có thể không cao hứng sao?"

"Như vậy tiểu muội thì sao?" Hoa Văn Long có chút được voi đòi tiền.

"Nhìn người gấp đến độ nào kia, thật là một cái háo sắc quỷ. Dù sao cũng phải từng bước từng bước mà đến, nàng còn nhỏ, ta không có nói cho nàng biết, bắt quạ ta biết rõ nàng cũng là yêu người đấy. Yên tâm, đã là của người thì cuối cùng cũng chạy không được, chờ người và Mỹ Ngọc nên chuyện rồi, đại tỷ đảm bảo người đạt được nàng." Hoa Mỹ Quyên cho Hoa Văn Long ăn thuốc an thần.

"Đại tỷ, người không ăn giấm sao?"

"Các nàng đều là thân tỷ muội của ta, ăn giấm cái gì? Ai lại đi ăn loại giấm này? Đại tỷ biết rõ người yêu đại tỷ là được rồi." Hoa Mỹ Quyên ôn nhu nói.

"Ta yêu người chết mất, hảo tỷ tỷ của ta, thể tử tốt của ta." Hoa Văn Long kích động ôm lấy nàng.

"Người ôm sòm cái gì a? Đại tỷ cũng yêu người, người yên tâm, đại tỷ là vì người mà sinh, vì người mà sống, mặc kệ đã xảy ra sự tình gì, đại tỷ đều là của người, thân thể này đều là của một mình người đấy, tỷ vĩnh viễn chỉ cho một mình người làm." Hoa Mỹ Quyên kiên quyết nói. Hoa Văn Long bị cảm động không biết nói cái gì cho tốt, chăm chú ôm lấy Hoa Mỹ Quyên.

"Không được quần lấy ta, Mỹ Ngọc đang chờ người trong phòng nàng, mau đi đi, phải nhìn bản sự của người rồi, tiểu đệ đệ của ta." Hoa Mỹ Quyên dùng sức muốn tránh ra khỏi Hoa Văn Long.

"Người nói là nói ta, hay là nói nó?" Hoa Văn Long kéo tay Hoa Mỹ Quyên đi sờ bảo bối của mình.

"Ta mặc kệ người." Hoa Mỹ Quyên không nhẹ không nặng mà nắm nó một cái: "Ta nói là người, mà cũng là nó, tốt rồi tốt rồi, không nên nào loạn nữa, bằng không thì sau này đại tỷ liền không cho người gặp "tỷ tỷ của người" nữa." (Dịch giả: Ưm, ý chỉ tiểu cô nương dưới háng êm đó.)

"Không a nha, ta muốn gặp "tỷ tỷ của ta" a." Nói xong, tay Hoa Văn Long liền tiến vào trong quần lót của nàng mà sờ cái đồ vật da thịt mềm mại đầy đặn kia ở giữa háng nàng, tay kia thừa cơ cời dây lưng nàng, lại bị nàng cưỡng ép cản lại.

"Tốt rồi, dừng ở đây, người cũng đã gặp "tỷ tỷ của người" rồi, ta cũng bóp qua "đệ đệ của ta" rồi, mọi người hòa nhau, không nên nào loạn nữa, dừng để cho tỷ tỷ kia của người chờ đến sốt ruột, nàng cũng có một cái "tỷ tỷ của người" đấy. Người để nàng chờ sốt ruột, nàng lại trách tội người, không cho người chơi cái "tỷ tỷ của người", đây là tổn thất to lớn, đến lúc đó cũng đừng trách tỷ không có nhắc nhở người."

Hoa Mỹ Quyên ngày thường ôn nhu điểm đậm nho nhã, hôm nay lại nổi lên tính vui đùa thì cũng rất hài hước, khiến Hoa Văn Long càng thêm yêu nàng, cũng càng muốn "yêu" nàng, liền không nói lời gì mà móc ra đại bảo bối, kéo quần Hoa Mỹ Quyên nói: "Không được, ta muốn cho "đệ đệ của người" gặp "tỷ tỷ của ta". Hảo tỷ tỷ, người đáp ứng Long nhi a, được không? Van cầu người."

Hoa Mỹ Quyên bị Hoa Văn Long quần quýt, đành phải thà hiệp: "Tốt, người thực là hết thuốc chữa, ai bảo đại tỷ như thế mà vẫn yêu người? Gặp thì gặp, bắt quạ, chỉ có thể gặp một lần, cũng đừng được một tác lại muốn tiến một thuốc." Nói xong, nàng buông lỏng quần của mình ra, Hoa Văn Long một cái đem quần của nàng tính cả quần lót cùng một chỗ kéo xuống, đang muốn đem nàng đề lên giường, nhưng lại bị nàng nắm lấy bảo bối: "Trước đừng hoảng hốt, nhớ kỹ, chỉ có thể vào một lần."

"Tốt, một lần liền một lần." Hoa Văn Long nghĩ thầm đáp ứng trước rồi hãy nói, chỉ cần để cho ta đem bảo bối đưa vào, còn lại hết thảy liền dưới sự khống chế của ta rồi. Hoa Văn Long đem Hoa Mỹ Quyên đặt xuống mếp giường, nâng cao đại bảo bối, thoáng cái liền cắm vào, tiếp theo ngay lập tức bắt đầu rút ra dứt vào. Hoa Mỹ Quyên hoảng cuồng đẩy lỏng ngực Hoa Văn Long nói: "Người đưa nhò này, làm sao nói không giữ lời? Không phải nói chỉ cho tiến vào một chút sao?"

Hoa Mỹ Quyên cũng bị Hoa Văn Long vô lại đến mức không có cách nào, kỳ thật nàng cũng không phải là thật sự muốn cự tuyệt Hoa Văn Long, chủ yếu là nàng đối với Hoa Văn Long cùng Hoa Mỹ Ngọc đều quan tâm đầy đủ, sợ Hoa Mỹ Ngọc sốt ruột chờ đợi, mới có thể không cho Hoa Văn Long làm nàng. Hơn nữa Hoa Văn Long rút ra dứt vào cũng đã làm nàng nổi lên ham muốn, liền biết thời biết thế mà phối hợp lại, trong chớp lát, nàng đã đến đỉnh cao trào. Hoa Văn Long cũng không đánh lòng lại để cho Hoa Mỹ Ngọc thật sự sốt ruột chờ, liền không lại tiếp tục nữa, chỉ cùng Hoa Mỹ Quyên trên chọc một lúc, liền đứng dậy đi tìm Hoa Mỹ Ngọc.

Hoa Văn Long đi vào trong phòng Hoa Mỹ Ngọc, nàng đang ngồi ở trước bàn, Hoa Văn Long kêu một tiếng: "Nhị tỷ."

"A, là Long nhi, mau tới đây ngồi." Hoa Mỹ Ngọc không kìm được vui mừng nói.

Hoa Vân Long ngồi ở bên cạnh nàng, ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn nàng, nàng cũng vô hạn thẹn thùng mà nhìn chăm chú Hoa Vân Long, trong chốc lát lại thẹn thùng cúi đầu, rồi lại thỉnh thoảng chớp đôi mắt hạnh phúc kia, vụng trộm nghiêng mắt nhìn Hoa Vân Long. Nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng vô hạn xinh đẹp của Hoa Mỹ Ngọc, Hoa Vân Long chịu không nổi nữa, nhẹ nói: "Tỷ, ta thật yêu ngươi a."

"Đệ đệ, tỷ cũng yêu ngươi, tỷ yêu ngươi chết mất, những lời này trong nội tâm tỷ đã nhận nhận nhiều năm rồi." Hoa Mỹ Ngọc nói xong cũng xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu thật sâu.

Hoa Vân Long nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc của nàng, người thấy cổ mùi thơm từ nữ nhân phát trên người nàng, không khỏi sinh lòng thương yêu, nhẹ nói bên tai nàng: "Tỷ, để cho đệ đệ đến yêu ngươi thật tốt đi."

Hoa Mỹ Ngọc cũng nghe được hàm ý trong lời nói của Hoa Vân Long, ôn nhu nói: "Đệ đệ tốt, từ giờ trở đi, tỷ sẽ là của ngươi rồi, tất cả đều nghe theo ngươi, ngươi muốn như thế nào đều được, ngươi cần phải quý trọng tỷ a, đây là lần đầu tiên của tỷ..." Vừa nói xong, nàng liền mặc cổ vạt đầu vào trong ngực Hoa Vân Long.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 32: Tỷ đệ luyện ai triền miên, thương xót giọt máu đào (7)

Nguồn: TruyenYY.

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển.

Dịch: Tệ Bạc.

Biên: Lạc, Infinity.

Hoa Vân Long đem Hoa Mỹ Ngọc ôm vào phòng ngủ, Hoa Mỹ Ngọc mềm mại nằm ở trong ngực Hoa Vân Long, thâm tình nhìn Hoa Vân Long chăm chú, Hoa Vân Long cúi đầu xuống, cũng thâm tình đưa mắt nhìn nàng. Hoa Mỹ Ngọc bị ánh mắt đa tình của Hoa Vân Long nhìn mà thẹn thùng nhắm đôi mắt thanh tú lại, hơi ngẩng đầu lên, dâng tặng đôi môi anh đào kiều diễm ướt át đỏ mọng tròn trịa, môi nàng tươi đẹp giống như anh đào chín mọng.

Hoa Vân Long hôn lên, dùng sức mà mút, cũng đem đầu lưỡi vụn vào trong miệng nàng, thăm dò cái lưỡi thơm tho của nàng. Hoa Mỹ Ngọc cũng khéo hiểu lòng người mà vụn cái lưỡi thơm tho của mình, kiều kiều nhu nhu mà đảm nhiệm bị Hoa Vân Long mút, cũng hướng Hoa Vân Long học tập, bắt đầu ngốc nghếch mút lấy đầu lưỡi Hoa Vân Long, trong chốc lát, nàng đã cùng với Hoa Vân Long phối hợp giống như chuyện đã quen thuộc vậy.

Trái qua một nụ hôn dài đầy hương vị ngọt ngào, hôn thẳng đến lúc Hoa Mỹ Ngọc thở không nổi nữa, bọn họ mới lưu luyến mà tách ra, thâm tình ngược mắt nhìn nhau, bọn họ không nói tiếng nào, bởi vì bọn họ biết rõ lẫn nhau: hai người vĩnh viễn yêu nhau. Quần áo cực kỳ tự nhiên mà từ trên người rơi xuống, không có si điện cải lão, không có làm ra vẻ, bọn họ không muốn xa rời đối phương, giúp nhau tìm kiếm đối phương, giúp nhau cho đối phương chân lý tình yêu. Dưới tình huống bất tri bất giác, y phục của bọn họ đã cởi sạch, sâu sắc ôm hôn nhau thành một đoàn, dây dưa lấy đầu lưỡi lẫn nhau trong miệng đối phương...

Hồ hấp của Hoa Mỹ Ngọc bắt đầu từ trên dòn dập, bộ ngực căng bắt đầu nhấp nhô rất nhanh, một đôi nhũ phong đầy đặn sẵn chắt không ngừng bành trướng trước ngực Hoa Vân Long, rung rung làm Hoa Vân Long dị thường hưng phấn, Hoa Vân Long nhẹ nhàng đem nàng thả trên giường, cúi đầu hôn ngọc nhũ đầy đặn co dãn của nàng, cũng càng không ngừng vuốt ve các bộ vị nhạy cảm trên toàn thân nàng.

Hoa Vân Long cẩn thận dò xét thân thể mềm người của Hoa Mỹ Ngọc: chỉ thấy trên khuôn mặt mượt mà của nàng là chân mày lá liễu nhạt như vẽ son, mắt hạnh sáng trong như giọt sương hiện ra lần thu thủy động lòng người, miệng anh đào nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt, lại để cho Hoa Vân Long yêu thích không thôi. Một thân vừa trắng vừa mềm như ngọc phủ trắng nõn trơn bóng; dáng người đường cong duyên dáng, lồi lõm phân biệt rõ ràng; cánh tay ngọc ngà đầy đặn, mười phần mềm mại; ngọc nhũ đầy đặn cao ngất, giống như hai tòa Ngọc Nữ Phong song song, hai khóa nhũ đầu màu đỏ tươi trên đỉnh núi như hai hạt trân châu tươi đẹp động lòng người; bởi vì hai nhũ rất cao nên giữa hai vú hình thành hạp cốc thật sâu, phía dưới là phần bụng bóng loáng mềm mại bằng phẳng.

Eo nhỏ uyển chuyển mềm người tràn đầy mỹ lực từ nức, mười phần gọi cảnh, đùi tựa như xuân thông đầy đặn non mềm trắng ngần; khu vực bộ phận tam giác ở bên đùi có âm Mao mềm mòng bù xù hơi cuốn sắp xếp tại trên đôi nhũ tựa như màn thấu, bao trùm lấy một cái khe thật nhỏ nhỏ đỏ tươi, trong khe thật xồng ra một viên âm đế (hòn le) hồng nhuận phơn phớt, giống như một hạt hồng bảo thạch tăng thêm vẻ xinh đẹp cho tiểu huyết, toàn bộ tiểu huyết phảng phất như nhò giọt lệ thủy trên cánh hoa đào, xinh đẹp tuyệt luân.

Toàn thân Hoa Mỹ Ngọc tản ra hương thơm ấm áp mà người chỉ xử nữ mới có, nhẹ nhàng từng đợt mà bay vào lỗ mũi Hoa Vân Long, trên chọc lấy tâm tư Hoa Vân Long. Hoa Vân Long nhìn qua tiểu huyết xinh đẹp tuyệt luân dưới hạ thân Hoa Mỹ Ngọc, thật sự không cách nào kiềm chế ý nghĩ ăn lấy nó. Hân cúi đầu, tại trên tiểu huyết tràn đầy ma lực mà người của nàng bắt đầu liếm láp, trước liếm cánh hoa mềm người kia, tiếp theo dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mà qua lại cào bới trên âm hạch nhỏ xinh của nàng. Hoa Mỹ Ngọc bị Hoa Vân Long liếm đến hưng phấn khó nhịn, nhẹ nhàng mà rên rỉ, càng không ngừng run run hai chân, vận vẹo mông ngọc, đôi tay chăm chú ôm lấy đầu Hoa Vân Long chôn ở giữa hai chân nàng.

"A... A... Ân... Đệ đệ... Nhột quá a... Khó nhận lấy cái chết... Long nhi tốt... Đừng có lại tra tấn tỷ... Tha tỷ a..."

Lúc này Hoa Mỹ Ngọc giống như một con dê đê làm thịt, càng không ngừng rên rỉ, khiến cho toàn thân Hoa Vân Long nóng lên như lửa đốt, dục hỏa kích tình tựa như bốc cháy lên. Hoa Vân Long đè nàng lại, áp sát bên trên thân thể xinh đẹp động lòng người, chuẩn bị hảo hảo hưởng thụ bông lai tiên cảnh mà nàng chưa từng trải nghiệm, cũng làm cho Hoa Mỹ Ngọc đạt được vui vẻ chí cao vô thượng.

Lúc này tiểu huyết Hoa Mỹ Ngọc đã sớm chịu không được dục hỏa xuân tình kích động, lệ thủy giống như thanh tuyến trong núi, thỉnh thoảng lại hướng phía ngoài nhỏ giọt chảy xuôi; hai mảnh cánh hoa ướt át cũng khẽ trương khẽ hợp ngọ nguyệt, tựa hồ muốn sớm ngày nở rộ; âm đế sớm đã cương lên căng dục hóa bốc lên, hưng phấn quá độ mà càng thêm sung huyết, lộ ra màu đỏ tươi, cứ như vậy mà xồng ra thấm ướt dưới đám thủy, càng lộ vẻ tiền điểm chói mắt, long lạnh động lòng người.

Quy đầu đã đặt trên tiểu huyết của nàng, nhưng Hoa Vân Long cũng không vội đi vào, chẳng qua là tại chính giữa cánh hoa của nàng mà cùng với viên hồng bảo thạch lên xuống cọ xát, rồi sau đó mới nhẹ nhàng hướng vào trong, thế nhưng Hoa Mỹ Ngọc thì bị Hoa Vân Long cọ xát cho hưng phấn không thôi, thân thể mềm mại mãnh liệt rung động, âm hộ không tự chủ liêu minh hướng lên, ngay tại góc độ bảo bối Hoa Vân Long ép xuống mà uốn lên, hai bít cùng vẽ xong qua màng trinh.

"A——" Hoa Mỹ Ngọc kêu thâm một tiếng, dưới tình thế cấp bách cũng bất chấp thẹn thùng, vụn ngọc thủ liền cầm lấy bảo bối Hoa Vân Long, không cho phép Hoa Vân Long thống hành, không ngớt lời duyên dáng gọi to: "Đau quá a, Long nhi mau dừng lại, dừng cử động nữa, đau chết tỷ tỷ, thật giống như bị người làm rách..."

Hoa Vân Long nhìn Hoa Mỹ Ngọc, chỉ thấy nàng đau đến khóe mắt chảy ra nước mắt, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, chân mày lá liễu nhu chặt, môi anh đào run rẩy, lộ ra vẻ hết sức thống khổ. Hoa Vân Long tranh thủ thời gian an bình bất động, khẽ hôn vành tai, cổ, cũng cặp môi thơm của nàng, dùng lưỡi liếm đi lệ trên mặt nàng, lấy tay khẽ vuốt nhũ đầu nắn cảm kia của nàng, qua một hồi lâu, sắc mặt nàng lại khôi phục hồng nhuận phơn phớt, chân mày lá liễu nhu chặt cũng giãn ra, Hoa Vân Long cảm thấy tiểu huyết nàng tựa hồ hướng lên nhẹ đội vài cái.

"Tỷ tỷ, hiện tại sao rồi?"

"Hiện tại không quá đau đớn, người lại tới thêm chút nữa thử xem?" Đôi môi Hoa Mỹ Ngọc nằm ở bên tai Hoa Vân Long, thẹn thùng muôn dạng mà nói nhỏ nhẹ. Tay của nàng cũng buông lỏng bảo bối Hoa Vân Long ra, vòng qua eo Hoa Vân Long, tựa hồ ám chỉ Hoa Vân Long có thể dùng lực.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 33: Tỷ đệ luyện ai triền miên, thương xót giọt máu đào (8)

Nguồn: TruyenYY

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển

Dịch: Tệ Bạc

Bảo bối của Hoa Vân Long bởi vì vừa rồi mới cắm vào âm đạo của nàng đột phá màng trinh đã bị nàng ngăn lại, cho nên chỉ duy nhất đại quy đầu là nằm bên trong, đại bộ phận còn lại đều nằm ở bên ngoài bị nàng nắm giữ. Miệng âm đạo nàng chăm chú siết chặt lấy phần nổi cộm phía sau quy đầu Hoa Vân Long, loại cảm giác nằm chặt này cũng xem như là một phen hứng thú. Hiện tại, nàng cuối cùng cũng cho hắn qua, thế là Hoa Vân Long nhẹ nhàng đem bảo bối tại cửa động của nàng cọt xát hai cái, lại dùng lực một cái, bảo bối vừa thò vừa dài biến mất đến tận gốc ngon, toàn bộ cắm vào trong âm đạo nàng.

Cái này khiến cho Hoa Mỹ Ngọc lại nhũn mảy, liền tiếp kêu đau: “Long nhi hư hỏng, làm sao lại đau như thế a? Người muốn giết chết nhị tỷ sao? Đại tỷ nói chỉ thoáng đau lúc đầu, sau này liền không đau nữa, sẽ rất thư thái dễ chịu, vì sao ta thì không phải như vậy? Người làm sao lại như vậy? Có phải người bất công, chỉ thương xót đại tỷ, không thương xót nhị tỷ, nên mới hồ lộng làm cay hay không?”

“Thực xin lỗi nhị tỷ, làm đau người rồi, cũng không phải đệ đệ không thương người, cũng không phải đệ đệ bất công, mà là lúc lần đầu tiên làm cho đại tỷ, ta thoáng cái liền toàn bộ cho vào, cho nên nàng cũng chỉ đau thoáng qua. Mà bây giờ khai bao cho người, vừa rồi mới vừa vào, người liền “tước vũ khí của ta”, để cho ta bỏ dở nửa chừng, cho nên hiện tại muốn tiếp tục công trình vừa rồi chưa xong, người mới phải đau nhức lần thứ hai, điều này cũng không trách đệ đệ được a... Nhị tỷ, người đừng sợ, đệ đệ sẽ rất ôn nhu.” Từ đó trở đi, Hoa Vân Long hiểu ra một bí quyết, chính là lúc khai bao xừ nữ, lần thứ nhất nhất định phải cắm xuống đến cùng, cũng chính là đau dài không bằng đau ngắn, như vậy mới có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

“Người nằm mơ đi, rõ ràng là người không thương nhị tỷ, còn muốn trách nhị tỷ, còn nói cái gì “tước vũ khí của người”, thật khó nghe.” Hoa Mỹ Ngọc hờn dỗi: “Người cũng phải cẩn thận một chút, người đáp ứng tỷ là người sẽ rất ôn nhu, nếu lại đệ đệ cho tỷ đau nhức như vậy nữa, tỷ liền không cho người làm.”

“Tốt, người liền xem đệ đệ a, một hồi nữa tất sẽ khiến người sướng đến lên trời.” Nói xong, Hoa Vân Long bắt đầu hành động, trước tiên đem bảo bối đang đâm sâu trong hoa tâm của nàng nhẹ nhàng rút ra, vừa nhu hòa từng bước một, vừa nhìn xem sắc mặt cùng phản ứng của nàng. Hắn chậm rãi đi vào, cuối cùng thật vất vả mới đâm vào đến ngọn nguồn. Lần này, Hoa Mỹ Ngọc cũng không có phản ứng nhiều, thế là Hoa Vân Long liền tiếp tục như vậy mà nhẹ nhàng hành sự. Cứ như vậy kéo nhẹ đưa chậm trong chốc lát, Hoa Mỹ Ngọc liền đến chân mây cũng không nhận nữa, Hoa Vân Long biết rõ đau đớn của nàng đã qua, nhưng vẫn là ôn nhu rút ra dứt vào.

Một lát sau, Hoa Mỹ Ngọc bắt đầu nếm đến ngon ngọt, linh hội đến vui vẻ, dịch nhờn càng ra nhiều, tiếng rên ri cũng thoải mái hơn, cũng bắt đầu nghiêng đón đáp lại, mặc dù nàng vùng vẫy, có chút gượng gạo, nhưng cũng cho Hoa Vân Long thoải nhiều kích lệ. Nhìn thấy mị thái của Hoa Mỹ Ngọc, Hoa Vân Long rốt cuộc không thể khống chế, bắt đầu mạnh tay rồi, mỗi lần đi vào đều toàn bộ chọc đến tận cùng, lại chuyển động hai cái, cọt xát lấy hoa tâm của nàng, mỗi lần rút ra đều rút ra toàn bộ, cũng cùng trên âm hạch xung đột hai cái, làm cho tiểu huyết của nàng có cảm giác hư hư thật thật, đối với tình dục không ngừng yêu thích.

Cứ như vậy không ngừng trong nửa giờ đầu, Hoa Mỹ Ngọc bị làm đến thoải mái không thôi, rên ri không dứt thật đắm đuối, thật mê người. Chỉ thấy eo thon nàng lắc lư, chân ngọc đạp loạn, biểu lộ thật sự cực kỳ xinh đẹp, xuân tình nhộn nhạo, mặt mũi tràn đầy đỏ hồng, thờ dốc như tơ như lan, đôi mắt đẹp lúc đóng lúc mở, làm Hoa Vân Long nhìn thấy mà huyết mạch sôi sục, tìm đập rộn lên, tự nhiên càng thêm ra sức mà chơi nàng.

Qua một lúc lâu, Hoa Mỹ Ngọc một bên phóng túng kêu rên, một bên ôm chặt lấy Hoa Vân Long, hai chân cao kiều bắt đầu cuốn lấy chân Hoa Vân Long, bờ mông càng dùng sức ưỡn lên đưa đẩy, phối hợp với Hoa Vân Long rút ra dứt vào,

“A... Sướng quá a... Nhanh... Dùng sức... Ta muốn tiết... A...” Hoa Mỹ Ngọc mãnh liệt này vài cái, một hồi cơ rút, từng cổ âm tình từ miệng từ cung phun tiết ra lên mặt quy đầu Hoa Vân Long, nàng toàn thân đều xụi lơ.

“Thoái mái không, tỷ tỷ thần ái?”

“Đệ đệ tốt, tỷ thoái mái cực kỳ, người làm tỷ sướng muốn chết, cảm ơn người.” Hoa Mỹ Ngọc ôn nhu hôn Hoa Vân Long, hữu khí vô lực mà ní non.

“Người thư thái, nhưng ta lại đang khó sống đây.”

“Vậy làm sao xừ lý đây?” Hoa Mỹ Ngọc cũng cảm thấy bảo bối Hoa Vân Long vẫn là cứng rắn như ban đầu mà ngấm mình bên trong tiểu huyết của nàng.

“Bằng không, người giúp Long nhi mát mát a.” Hoa Vân Long đột nhiên này ra ý định.

“Được rồi, bắt quá, như vậy cũng có thể làm sao? Đại tỷ không có dạy ta cái này nha.” Hoa Mỹ Ngọc đối với Hoa Vân Long là nói gì nghe vậy.

“Đương nhiên là được rồi, đây là một loại phương pháp giao hoan khác với vừa rồi, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, các vị mẫu thân đã từng mát qua, nhưng đại tỷ còn chưa hưởng qua loại tư vị này, đương nhiên không dạy người được rồi. Thế nào, đại tỷ dạy người “một khóa” rồi sao? Nàng thật sự là hảo nữ nhi của di nương, nương dạy nàng, nàng lại dạy người, bản thân nàng chỉ mới cùng ta chơi đùa ba, bốn đêm thôi, vậy mà đã lên làm sư phó? Nàng có nói cho người chút gì gì không a? Nàng có nhắc tới “chơi ba” không...” Nói đến đây, Hoa Vân Long không có hảo ý mà cười.

“Người nằm mơ đi, đại tỷ còn không phải là vì người, đại tỷ sợ ta cái gì cũng không hiểu, hầu hạ người không tốt, khiến cho người không chiếm được hưởng thụ tốt nhất, mới giăng cho ta tri thức cơ bản nhất, để ta hầu hạ người tốt hơn, đây không phải là cùng vì người?! Người hư hỏng như vậy, cũng đem người khác nghĩ thành hư hỏng theo. Bắt quá, đại tỷ ngược lại là vì dạy ta hôn môi mà cũng ta hôn qua miệng, còn bắt chúc thủ pháp của người, bắt quá, so với người thì nàng làm tốt hơn. Làm sao, người ghen hả?”

“Ta nói này nhị tỷ, ta làm sao lại ăn loan giảm chua này đây? Đại tỷ đây là vì ta, cũng là vì tốt cho người, ta cảm kích còn không kịp, còn ăn giảm gì nữa? Không cần nói nhiều, nhanh giúp đỡ đệ đệ phát tiết một chút a.”

Hoa Mỹ Ngọc đem Hoa Vân Long trên người nàng đẩy xuống dưới, lại để cho Hoa Vân Long nằm ở trên giường, nàng ép thân xuống, ngọc thủ tay nắm chặt bảo bối Hoa Vân Long, chán ghét nói: “Thứ này của người làm sao lại lớn như thế? Nhìn qua đã muốn đem người ta hù chết, chứ đừng nói chỉ là dứt vào trong. Người không biết, vừa rồi người lần thứ nhất đi vào, quả thực muốn đem tỷ đau chết, đau đến mức tỷ thực nghĩ là người đã làm rách chỗ đó của tỷ. Cho nên tỷ mới liều lĩnh mà thò tay bắt lấy nó, lúc nằm chặt lại đem tỷ dọa sợ một phen, đại tỷ từng nói loáng thoáng cho ta là thứ này của người rất lớn, ta xem như đã có chuẩn bị tâm lý rồi, không nghĩ tới nó còn lớn hơn so với ta tưởng tượng, thật là một cái quái vật làm người ta sợ hãi.” Nói xong, ôn nhu khẽ hôn một cái lên đại quy đầu, đẩy đủ biểu lộ nàng đối với cái quái thú này là tâm tình không sợ còn yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tỷ đệ luyện ái triền miên, xót thương giọt máu đào (9)

Nguồn: TruyenYY.com

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Dịch: Tệ Bạc

Biên Lạc, Infinity

Tiếp theo, nàng lẻ lười bắt đầu liếm láp ở trên bảo bối Hoa Vân Long, vốn là đầu lưỡi đặt tại quy đầu, không ngừng nhích nhích liếm tới liếm lui phần gồ ghề xung quanh, nhưng sau đó nàng lại nhẹ ngấm lấy đại quy đầu mà khẽ mát lấy, bắt đầu thỏa thích phun ra nước vào, khiến cho Hoa Vân Long cực kỳ thoải mái, toàn thân sung sướng không thể diễn tả bằng lời, thật sự là thích thú cực điểm.

Hoa Vân Long khẽ đẩy Hoa Mỹ Ngọc, làm cho nàng xoay người, vượt qua bên trên thân mình, đem tiểu huyết tiến đến bên miệng mình, tiểu huyết nàng đã sớm là bộ dáng ẩm ướt đến khó tin, âm mao cũng ướt một mảng lớn, Hoa Vân Long tiến lại gần, đầu lưỡi liếm láp qua lại trên âm hộ của nàng, tiếp theo khẽ cắn âm vật của nàng, sau đó đem đầu lưỡi nhanh li dứt vào trong âm đạo nàng tựa như lúc gieo gieo, khiến cho toàn thân nàng càng không ngừng lắc lư vận vẹo, âm tình lại một lần nữa phun ra.

Hoa Mỹ Ngọc lật người lại, nói ra: “Tiểu huyết tỷ thật ngứa, thật trống vắng, Long nhi, đệ đệ tốt của tỷ, tỷ muốn người.”

“Nhị tỷ tốt, tỷ nói muốn ta, muốn ta làm sao, muốn cái gì của ta a?” Hoa Vân Long cố ý trêu chọc nàng.

“Tiểu quý, thật đáng ghét, biết rõ tỷ ngứa ngứa đến chịu không nổi, vẫn còn muốn cười tỷ.” Nói xong, không nhẹ không nặng vỗ một cái lên trên bảo bối Hoa Vân Long.

“Ta hiểu rồi, là muốn nó, đúng hay không?”

Nhìn thấy Hoa Mỹ Ngọc ôn nhu, Hoa Vân Long không đành lòng lại trêu cợt nàng, liền trở mình mà lên, mãnh liệt đâm vào, như mưa to gồ lớn mà rút ra dứt vào thật nhanh, nàng cũng điên cuồng mà phối hợp nghiêng tiếp, trong chốc lát, nàng vừa một trận run rẩy vừa tiết thần. Thực làm cho không rõ trong tiểu huyết nàng đến cùng là có bao nhiêu âm tình, đã tiết qua hai lần, vậy mà lúc này đây vẫn còn tiết được nhiều như vậy.

Từng đợt âm tình mãnh liệt phun lên trên mặt quy đầu Hoa Vân Long, kích động Hoa Vân Long đến rốt cuộc không khống chế nổi nữa, một hồi tế đại, từng cổ một tinh dịch nồng đậm như suối phun bắn vào trong từ cung của tỷ

tý, tươì vào trên hoa tâm của nàng, cơ hồ muốn làm nàng bóng đến run rẩy kêu rên một trận. Bọn hấn chăm chú ôm ấp, hôn hít, vuốt ve lấy nhau, hưởng thụ dư âm bình tĩnh ấm áp sau cơn vân vũ.

“Tỷ tỷ, đệ đệ làm tỷ thoải mái chứ?”

“Đệ đệ, tỷ cực kỳ thoải mái, không nghĩ tới làm loại chuyện này là thư thái như vậy, sớm biết như vậy, ta đã sớm cùng đại tỷ đem chính mình tặng cho người rồi.”

“Tỷ tỷ, hiện tại cũng không phải là muộn a, đại tỷ so với người chỉ sớm bốn ngày, huống chi còn nhiều thời gian, sau này chúng ta còn ở bên nhau lâu dài lắm, chỉ cần người muốn thoải mái, ta tùy thời đến chơi với người.”

“Đệ đệ, tỷ yêu người chết mất, thân thể tỷ vĩnh viễn cho một mình người đấy, sau này cái tiểu huyết này sẽ là của người rồi, tùy người làm sao chơi cũng được, người làm sao cho thỏa mãn, nếu như người nguyên ý, chính là bị người làm chết tỷ cũng cam tâm tình nguyện.” Tuy rằng Hoa Mỹ Ngọc cũng giống Hoa Mỹ Quyền, là nữ tử nhà nhận bảo thủ, nhưng năng rót cuộc so với Hoa Mỹ Quyền thì cởi mở hơn, lại đối với Hoa Văn Long thâm tình ưu ái, cũng vừa vừa mới nếm được tư vị tình ái tuyệt diệu, hiện tại là thời khắc xuân tình nhộn nhạo, cho nên không có kỵ mà nói ra lời nói nội tâm.

“Ta làm sao cam lòng làm chết người? Nhị tỷ của ta yêu ta như vậy, ta cũng yêu nhị tỷ tốt của ta như vậy, làm sao cam lòng làm chết người? Nhị tỷ, người có lẽ không biết, tiểu huyết của người xinh đẹp như vậy, quả thực không thể gọi là ‘một cái’, mà là ‘một kiện tác phẩm nghệ thuật’, ta thật muốn mang theo trên người, lúc dùng đến liền có thể tùy thời vuốt ve, tùy thời thưởng thức.” Vuốt âm hộ xinh đẹp của Hoa Mỹ Ngọc, nói nhỏ bên tai nàng.

“Càng để người có thể tùy thời chơi nó, đúng không? Đệ đệ, đa tạ người khích lệ, nó là của người rồi, tùy người làm sao đều được, chính là thực bất cắt bỏ nó thì tỷ cũng cam tâm. Tỷ quả thực yêu người đến nỗi điên, tỷ thật không biết nếu như người không thích ta, ta nên sống làm sao.”

“Tỷ, ta yêu người, ta vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội người.”

Hoa Văn Long ngược mắt nhìn nàng, nàng cũng ngược mắt nhìn Hoa Văn Long, ánh mắt của nàng là chân thực như vậy, chắc chắn như vậy, lúc này Hoa Mỹ Ngọc xuân ý nhộn nhạo, mị thái liên tục nảy sinh, cực kỳ xinh đẹp. Nàng triu mến mà nhìn Hoa Văn Long, trong ánh mắt tràn đầy an tường, yêu thương, nhu tình cùng quan tâm, hoàn toàn không thấy vẻ dâm dăng phóng túng lúc nàng đạt đến cao trào, Hoa Mỹ Ngọc lúc này tựa như một thể từ nhân thực ôn lương, giống như một mẫu thân hiền lành hòa ái.

Hoa Văn Long cảm động ôm chặt nàng, khẽ hôn mái tóc của nàng, ngửi ngửi từng trận nhục hương xư nữ, bọn hấn lại dán liền cùng một chỗ, chăm chú mà ăn nằm với nhau, bọn hấn dùng thân thể nói rõ tâm linh đồng cảm, không chỉ có trên trên nhục thể của nhau, hơn nữa còn trong linh hồn cũng chung đạt được loại đồng tâm này.

“Tốt một đôi nam nữ si tình nha.” Hoa Mỹ Quyền chẳng biết lúc nào vào được.

Hoa Mỹ Ngọc nắc cở mặt đỏ tới mang tai, gấp gấp khoác lên vai y phục mà bỏ chạy, Hoa Mỹ Quyền vội vàng để lại thân thể mềm mại của nàng, ôn nhu nói: “Người vừa mới phá trinh, đứng đứng lên ngay, nằm nghỉ ngơi đi.” Cái này Hoa Mỹ Quyền cũng không giống như lúc lần đầu của nàng, ngại Hoa Văn Long dùng từ ‘phá trinh’ khó nghe, nhưng giờ mình cũng dùng cái từ này. Nữ nhân chính là như vậy, một khi cùng nam nhân đã có loại quan hệ này, trước mặt người nam nhân này, kén che mặt nạưng ngừng liền mở ra, không chỗ nào che lấp, cũng không cần che giấu làm gì.

“Đại tỷ, vừa rồi ta bị đệ đệ khiến cho suýt nữa muốn điên rồi, hấn thực là khắc tinh của chúng ta.”

“Đừng nói nữa, chúng ta còn không phải đều bị giống nhau sao? Mẫu thân các nàng đều đã bị hấn làm, huống chi chúng ta? Không có biện pháp, mệnh trung chú định đều là hấn đấy, ai cũng chạy không thoát.” Hoa Mỹ Quyền mỉm cười nói. Hoa Mỹ Quyền lại thấy được tán tiết (máu trinh) tươi đẹp đọng lại trên tấm trải giường, dùng một loại giọng điệu người từng trải quả trách: “Ca giường cũng không chịu đổi, rồi cứ như vậy mà ngủ? Long nhị, người nhìn nhị tỷ của người ra bao nhiêu máu tươi xư nữ a, người liệu mà quý trọng nàng.”

Hoa Văn Long nhìn qua đại tỷ Hoa Mỹ Quyền ôn nhu như là từ mẫu, khuôn mặt đẹp tựa như thiên tiên của nàng tự nhiên cười nói như hoa đào sáng lạn, thiên kiều bá mị, diễm lệ vô biên, Hoa Văn Long ôm cổ nàng, nhiệt liệt hôn nàng thật lâu và sâu. Rất lâu sau, nàng mới đẩy Hoa Văn Long ra, kiều mị tròn mắt liếc nhìn Hoa Văn Long, nging: “Đứa nhỏ này, trước mặt Mỹ Ngọc người liền động tay động chân, cũng không sợ nhị tỷ người chê cười?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tỷ đệ luyến ái triền miên, xót thương giọt máu đào (10)

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Tệ Bạc

Biên: Lạc, Infinity

“Nếu không phải đang ở trước mặt nhị tỷ, ta có thể động tay động chân sao? Lại nói, nhị tỷ cũng không phải ngoại nhân, Nhị tỷ, người sẽ cười ta sao?” Hoa Văn Long lại ôm lấy Hoa Mỹ Ngọc mà mút cặp môi thơm đỏ tươi của nàng.

Hoa Mỹ Ngọc để cho Hoa Văn Long mút đến khó thở, đành nói: “Tốt rồi, đệ đệ, nhị tỷ vừa mới bị người làm cho tiết qua ba lượt, chịu không được khiêu khích của người, nhanh đi tìm đại tỷ a, nàng yêu người như vậy, coi chừng nàng ghen, buổi tối lại phạt người quỳ đầu giường.”

“Mỹ Ngọc, người dám giễu cợt ta?” Hoa Mỹ Quyền vừa nói vừa một bên dùng tay bắt lấy cặp nhũ phong cao ngất của Hoa Mỹ Ngọc mà xoa nắn lấy.

Hoa Mỹ Ngọc kêu lên: “Đại tỷ háo sắc a, sờ ngực của ta.”

“Nha đầu quý, người gọi bậy cái gì, cũng không phải ta chưa từng sờ qua, Long nhị, ta cho người biết, người cũng đừng ghen, thời điểm ta nói cho Mỹ Ngọc sự tình nhà của chúng ta, cũng là vì thuận tiện cho người hôm nay, ta đã từng cho nàng trải qua ‘khóa vỡ lòng.’” Hoa Mỹ Quyền đối với Hoa Văn Long thực là thật tâm chân ý, cái gì cũng đều không giấu giếm Hoa Văn Long.

“Đại tỷ, người đây là vì tốt cho ta, ta còn ăn cái giấm chua gì nữa, huống chi các người là thân tỷ muội, còn giữ bí mật thân thể gì giữa nhau nữa sao? Nói không chừng đã sớm...” Hoa Văn Long một bên nói, một bên thừa cơ đem Hoa Mỹ Quyền để dưới thân thể, Hoa Mỹ Ngọc cũng giúp đỡ Hoa Văn Long cởi quần áo Hoa Mỹ Quyền, lật qua lật lại, ba người đều trần trụi mà lăn thành một đoàn.

Có lẽ vì thẹn thùng mà Hoa Mỹ Quyền thế nào cũng không cho Hoa Văn Long tẩy máy, hai đùi ngọc khép lại thật chặt, ngọc cón của Hoa Văn Long đâm tới đâm lui giữa háng nàng một lúc, nhưng vẫn thủy chung không vào được âm môn kia, lại gấp nàng những nhéo cười ha ha.

“Đại tỷ cố ý làm mấy chuyện xấu, nhị tỷ mau tới hỗ trợ.” Hoa Văn Long gấp gọi Hoa Mỹ Ngọc tới trợ giúp.

“Tốt, chúng ta hợp sức đến chinh đón nàng.” Hoa Mỹ Ngọc để lại thân thể Hoa Mỹ Quyền, Hoa Văn Long dùng tay tách bấp đùi nàng ra, ngăn chặn háng nàng, trải qua một hồi tán tỉnh kiểu này, nàng đã xuống tới tình trạng xuân thủy chảy trôi, ngọc môn khẽ nhếch, Hoa Văn Long thoáng cái cắm vào, nàng yêu kiều kêu lên một tiếng, toàn thân co rút, không gãy giữa nơi nữa.

Hoa Mỹ Ngọc cũng giống như là trả thù nàng, đôi tay ở trên ngực nàng không ngừng nghịch ngợm, song nhũ tròn trịa của nàng bị bóp đến đỏ bầm, trong chốc lát lăn đến bên trái, trong chốc lát lại quay trở về bên phải, Hoa Mỹ Ngọc còn không ngừng suông sã từ phía trên môi thơm mếp ngọc của Hoa Mỹ Quyền, hai cặp môi anh đào của hai vị tỷ tỷ chăm chú mà giăng co cùng một chỗ, hai cái lưỡi thom tho quấy đến quấy đi, đã không phân biệt rõ ràng nữa rồi.

Hoa Mỹ Quyền bị Hoa Văn Long cùng Hoa Mỹ Ngọc đè bên trên, đâm bên dưới, ba đường tiến công kích động nàng đến muốn điên rồi, không lâu liền tiết thân. Hoa Văn Long cũng bị cảnh đẹp hoạt sắc hoạt hương của hai vị tỷ tỷ làm cho hưng phấn như nước vỡ bờ, mà đạt đến cao trào.

“Mỹ Ngọc, người thật là phóng túng a, một chút cũng không thẹn thùng, cũng không sợ Long nhị cười người?” Hoa Mỹ Quyền yêu kiều thờ hồn hển, bộ dạng hết sức thẹn thùng, cũng khó trách, đại tỷ luôn luôn điềm đàm nhạo nhả bị hai người trêu cợt như thế, làm sao sẽ không xấu hổ đấy?

“Sợ cái gì a, thời điểm vừa rồi người sờ của ta, làm sao không sợ hấn cười người?” Hoa Mỹ Ngọc không yếu thế chút nào: “Huống chi hấn cũng không phải ngoại nhân, hai chúng ta đều đã cùng hấn làm cái kia, còn xấu hổ cái gì gì nữa?”

“Cùng ta làm ‘cái kia’ là ý tứ gì a?” Hoa Văn Long cố ý trêu chọc Hoa Mỹ Ngọc.

“Ta mặc kệ người.” Hoa Mỹ Ngọc cũng xấu hổ đỏ mặt, nũng nịu nói: “Long nhi, người thật là tài giỏi, vừa rồi đã làm ta lâu như vậy, ta ở phía dưới bất động mà vẫn nhanh một chết đi được, người ở phía trên dùng sức như vậy lại càng không ngừng làm, không mệt mỏi sao? Người cũng không có nghỉ ngơi, tiếp theo liền lại lên thân đại tỷ, người có biết mệt không? Thật sự là gấp sức mất sáng mà, không sợ đem thân thể của mình mệt chết sao?” Đây là Hoa Mỹ Ngọc đang quan tâm Hoa Văn Long.

“Người không biết, ta yêu các người như vậy, có thể làm cho các người thoải mái hạnh phúc là tâm nguyện lớn nhất của ta. Có thể đạt tới điều tâm nguyện này, ta dù chết cũng không hối tiếc. Cho người thư thái xong lại để đại tỷ không thoải mái, ta nhẫn tâm sao? Câu cửa miệng nói ‘kiến giả hữu phần’ (1) đi. Rồi lại nói, thân đệ đệ của các người ta là nam nhân tốt không giống người thường, vô cùng cường tráng, ngay tại lúc này lại tới một lần cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi, người tin hay không a nhị tỷ? Có muốn ta biểu diễn tại chỗ cho người xem hay không a?”

Nói xong, Hoa Văn Long đem bảo bối từ trong thân thể Hoa Mỹ Quyên rút ra, nhấc tới cũng kỳ, cái bảo bối ở dưới hạ thân Hoa Văn Long này phảng phất tựa như thống lĩnh, mặc dù đã tiết hai lần, nhưng đối mặt hai vị tỷ tỷ tràn trề tuyệt diệu lại giống như không muốn bỏ qua, y nguyên cứng rắn như ban đầu, cao thẳng giống như đang thị uy vậy, chẳng lẽ nó cũng đã yêu hai vị tỷ tỷ, cũng nguyện cút cung tận tụy cho các nàng tới chết mới thôi?

Hoa Văn Long đem Hoa Mỹ Ngọc đè xuống trên giường, làm bộ muốn thật sự phát cở ra trận, dọa Hoa Mỹ Ngọc sợ tới mức không ngớt lời xin khoan dung: “Được rồi được rồi, ta tin, ta tin, người tạm tha cho nhị tỷ a.”

“Còn người, đại tỷ? Vừa rồi ta làm người thỏa mãn chưa? Có muốn tới một lần nữa hay không? Người xem, tiểu đệ đệ vẫn còn rất cứng rắn.”

Hoa Mỹ Quyên cũng treo miến chiến bài trên cao: “Không muốn không muốn, ta cũng không được, tỷ thật phục người rồi, vừa rồi người không phải cũng xuất tinh trong thân thể Mỹ Ngọc sao? Lúc ở trong đại tỷ người cũng bắn nhiều như vậy, bắn hai lần mà vẫn còn cứng như thế, thật là một cái bảo bối thiên hạ vô song rồi, chúng ta thật sự là phúc khí tốt.”

Sau một phen trêu chọc, Hoa Mỹ Ngọc đổi qua ga giường mới, ba người ôm ấp lấy nhau mà ngủ.

(1) Kiến giả hữu phần: Mỗi người đã lập thân thì có mỗi số phận riêng của mình. Vì thế, tuy là bà con, anh em, cũng ko thể nhờ vả hoài được. (*Infinity*)

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 36: Tỷ đệ luyện ái triền miên, xót thương giọt máu đào (11)

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Tệ Bạc

Biên: Lạc, Infinity

Sáng hôm sau, lúc rời giường, Hoa Mỹ Quyên mặc quần áo đứng lên rồi mới đánh thức Hoa Văn Long cùng Hoa Mỹ Ngọc, Hoa Mỹ Ngọc cũng muốn xuống giường, ai ngờ vừa mới bước xuống đã lao đao một cái, lập tức kêu lên đau đớn.

“Xảy ra chuyện gì?” Hoa Văn Long cùng Hoa Mỹ Quyên trầm miệng một lời.

“Phía dưới đột nhiên rất đau.” Hoa Mỹ Ngọc nói.

“Tôi hôm qua người làm tiểu huyết của Mỹ Ngọc có phải dùng sức rất mạnh không? Nếu không làm sao có thể như vậy?” Hoa Mỹ Quyên chất vấn Hoa Văn Long, đồng thời để Hoa Mỹ Ngọc cởi quần lót tra xem.

“Không có a, có lẽ đây là bôi vì khai bao.” Hoa Văn Long cãi.

“Còn nói không có? Người gạt người khác còn được, lại muốn gạt ta? Lần trước ta cũng là giống hệt Mỹ Ngọc, bị người làm đến mức hạ thân đau nhức, chẳng lẽ ta không biết? Mỹ Ngọc, nằm đừng nhúc nhích, tỷ lấy cho người thuốc bôi lên một chút.” Hoa Mỹ Quyên trợn mắt liếc Hoa Văn Long, vừa thẹn đỏ mặt vừa chạy ra ngoài.

“Rất đau sao, nhị tỷ?” Hoa Văn Long hỏi Hoa Mỹ Ngọc.

“Ấn, bên trong bị nóng rát, còn có bên ngoài cũng không thoải mái.” Hoa Văn Long tra xem âm hộ nàng, thật sự vừa đỏ vừa sưng, so với lúc phá trinh còn tệ hơn. Hoa Văn Long vội vàng đem nàng ôm vào giường, dặn dò nàng không nên lên xộn.

Hoa Mỹ Quyên lấy ra thuốc cần thận mà bôi cho Hoa Mỹ Ngọc, Hoa Mỹ Ngọc cảm động nói: “Cám ơn đại tỷ, người thật là hảo đại tỷ của chúng ta.”

“Người cảm ơn cái gì a, tỷ muội trong nhà thì còn có gì khách khí?” Hoa Mỹ Quyên vừa bôi thuốc vừa quở trách Hoa Văn Long: “Biết rõ gia hỏa của mình to lớn, tỷ muội chúng ta lại đều là xử nữ, mà người còn tàn phá chúng ta như vậy, người có nghĩ cho chúng ta hay không? Người đến cùng có yêu chúng ta hay không? Còn có tiểu muội, nàng càng nhỏ nhắn hơn, âm hộ đại khái cũng nhỏ, càng chịu không được người cuồng bạo, ta còn dám đem nàng giao cho người sao?” Hoa Mỹ Quyên tức giận đến mắt đỏ bừng, nước mắt ồ ạt anh đào quanh trong hốc mắt.

Hoa Văn Long sợ hãi tranh thủ chịu tội: “Đại tỷ tốt, đừng giận ta nữa, ta cũng không biết hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế, người cũng không có nói cho ta biết lần trước ta làm đau người a? Ta làm thế nào biết được đây? Ta cho rằng đây là yêu cầu người, là làm các người thỏa mãn. Thực xin lỗi, nhị tỷ, ta yêu các người thật sự, sau này ta nhất định sẽ cần thận, đại tỷ tốt, người tha thứ cho ta đi.” Hoa Văn Long lôi kéo Hoa Mỹ Quyên, nói năng lộn xộn mà cầu khẩn.

“Để cho chúng ta thỏa mãn thì cũng phải chờ mấy tiểu huyết của chúng ta thích ứng với cái đại đồ vật kia của người, đến lúc đó người làm bừa cũng không bất tiện. Tốt rồi, lần sau không thể chiều theo lệ này nữa, tha thứ cho người lần này.” Lúc Hoa Mỹ Quyên giáo huấn Hoa Văn Long, cũng không quên quan tâm đến hắn: “Nhanh mặc quần áo vào, người không sợ lạnh a?” Nói xong, hai gò má lại không hên mà cùng nổi lên hai đóa hồng vân, nhìn qua chỉ thấy Hoa Mỹ Quyên thẹn thùng mé người, Hoa Văn Long không khỏi xem đến ngu ngơ cả ra.

“Mỹ Ngọc, hôm nay người không được rời giường rồi, nằm ở trên giường nghỉ ngơi một ngày a.” Hoa Mỹ Quyên yêu thương hai người Hoa Văn Long không kém gì hai vị mẫu thân.

“Nếu nương các nàng hỏi tới thì làm sao xử lý đây?” Hoa Mỹ Ngọc hỏi.

“Liền nói là bị hấn khiến cho đau đến dậy không nổi.” Hoa Mỹ Quyên dường như là cố ý dọa Hoa Văn Long.

“Hảo tỷ tỷ, không được a, đừng dọa ta, cầu van người.” Hoa Văn Long gấp gáp hướng Hoa Mỹ Quyên xin tha.

“Long nhi, không phải đại tỷ dọa người, đại tỷ thương người còn không kịp đây, làm sao sẽ dọa người? Người nghĩ có thể giấu diếm được các nàng sao? Mẫu thân các nàng đều là người từng trải, huống chi mẹ ta lại tinh thông y thuật, kể qua liền nhìn ra được, không thể gạt được nàng, còn không bằng hướng các nàng nói thẳng ra. Yên tâm, các nàng sẽ không trách người đâu, xử nữ nào mà không qua một lần như vậy? Huống chi là các nàng đã đưa người đến làm chúng ta, cho nên sẽ không có việc gì. Bất quá không thể để cho tiểu muội biết rõ chân tướng được, tỷ sợ nàng biết rồi sẽ sinh ra tâm lý hoảng sợ đối với nam nữ giao hoan, từ đó không dám cùng người sinh hoạt vợ chồng, đại tỷ sẽ không vì người suy nghĩ sao? Đại tỷ vì người nghĩ còn chưa đủ chu đáo sao?”

“Đại tỷ tốt, cảm ơn người, người vì đệ đệ nghĩ thật sự rất chu đáo.” Hoa Văn Long thần thiết ôm lấy nàng, nhiệt tình hôn nàng một phen. .

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Từ nay, bỗng môn vì quân mà mở (1)

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Tệ Bạc

Biên: Lạc, Infinity

Giữa trưa, Hoa Văn Long ngồi trong phòng vừa đọc sách vừa nghĩ tới đêm qua cùng hai vị tỷ tỷ ăn ái triển miên. Hoa Văn Long đang tâm thần nhện nhạo, nha đầu Tiểu Oanh hầu hạ hần bước vào. Nha đầu kia cũng đã trưởng thành, đáng người mình khâm, eo thon giống như thùy xà, thướt tha như dương liễu bay trong gió, nàng chỉ cần trang điểm ăn diện một chút liền đẹp như tiểu thư đài các. Tuy rằng các nha hoàn Tiểu Hà, Tiểu Phù, Tiểu Liên của đại tỷ Hoa Mỹ Quyên, nhị tỷ Hoa Mỹ Ngọc và tiểu muội Hoa Mỹ Linh đều là mỹ nhân yêu điệu, nhưng hẳn thích nhất Tiểu Oanh, thích sự thông minh lanh lợi, khéo léo lòng người của nàng.

Lúc này, hẳn vừa cảm thấy có chút khát, nàng liền bưng một ly trà vào đến: "Thỉnh thiếu gia dùng trà." Nàng đem trà đặt ở trước mặt Hoa Văn Long, vũ mị tặng cho hẳn một cái mị nhãn.

Đại khái vì nguyên nhân nữ nhân trưởng thành sớm nên nha đầu Tiểu Oanh kia đã sớm đại triển khai xuân tâm, bình thường vẫn luôn ưa thích ở trước mặt hẳn chải đầu trang điểm, còn thường hay giăng chút ít chuyện tình yêu nam nữ khiến khách hẳn. Từ lúc nàng bắt đầu hầu hạ cuộc sống hằng ngày của hẳn, có khi ngẫu nhiên như vô ý như hữu ý mà đụng phải thân thể của hẳn, liền lộ ra vẻ mặt thẹn thùng, khả năng đã có phản ứng trên sinh lý, nha đầu phóng túng này có lẽ đã sớm mơ ước chuyện nam nữ tình ái tuyệt vời kia rồi.

Nha đầu xinh đẹp phóng túng như thế suốt ngày ngâm mình ở trong phòng hẳn, cho tới bây giờ vẫn chưa từng bị hẳn chạm qua, hiện tại cuối cùng hẳn cũng đã rảnh tay để đối phó nha đầu phóng túng này rồi. Hoa Văn Long nhìn Tiểu Oanh từ trên xuống dưới, nha đầu kia hôm nay ăn mặc đặc biệt xinh đẹp, trang điểm kiểu điểm tươi tắn, mặc một thân áo và váy tím, nhìn qua giống như một tiên nữ áo tím, cực kỳ động lòng người.

Hoa Văn Long ôm lấy nàng, tay chạm tới trong quần nàng. Hoa Văn Long thoáng nhìn đến địa phương tại bẹn đùi của nàng, cũng chính là nơi thân bí và mê người nhất của nữ nhân. Quần lót tuyết trắng hơi mỏng hiện tại đã bị hẳn làm cho chậm rãi chảy ra chất lỏng thấm ướt một mảng lớn. Chất liệu lụa trắng của quần lót sau khi bị lỏng thủy thấm ướt, biến thành gần như trong suốt, dán chặt tại trên mặt âm hộ sung mãn kia. Huyết động nguyên lai bị che đập phía sau quần lót ẩm ướt, hiện tại đã lộ lỏm hiển hiện rồi.

Xuyên qua lớp vải mỏng bị dịch nhờn thấm ướt đến mức nhìn như không tồn tại kia, âm hộ màu hồng phấn lộ rõ hình dáng, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ngay cả âm mao thừa thốt đen sẫm cũng có thể nhìn ra, không thể ngờ được có nàng phóng túng này không hề kinh sợ mà liền chảy nước. Tim Hoa Văn Long dồn dập nhảy lên, đồ vật đặc trưng của nam giới đã có phản ứng mãnh liệt, tuy có quần lót chống đỡ, nhưng không thể không được mà để nó nhanh chóng bành trướng, cao cao đội lên như túp lều vậy.

Tiểu Oanh phát hiện Hoa Văn Long mê đắm nhìn vào khu tam giác của nàng, nên nàng cũng không khỏi hướng hạ thân của hẳn mà nhìn lại, liền trông thấy lều vải nổi lên thật cao của hẳn, khiến cho nàng tâm thần bất định, ý loạn tình mê, xấu hổ đến mức mặt đỏ như quả hồng chín mọng, hồ hấp thì rõ ràng là bắt đầu trở nên dồn dập, bộ ngực không ngừng nhấp nhô. Cuối cùng, có lẽ là do nàng không không chế được nữa, cũng có thể là do nàng biết bản thân mình bên dưới đã chảy ra nước, hơn nữa còn là rất nhiều nước nữa -- cho nên toàn thân nàng mềm nhũn ra, mềm yếu vô lực mà té nhào vào trong ngực Hoa Văn Long. Hoa Văn Long liền thừa cơ hôn tới.

Mới của nàng đã sớm trở nên nóng như lửa, Hoa Văn Long cảm thấy một cổ hương thơm xức nữ mê người xông vào lỗ mũi, tiểu nha đầu này thật là "hiếu chuyện", cần bản không cần Hoa Văn Long dẫn đạo hay ám chỉ gì, liền chủ động đem lưỡi hồng mê say tron mềm như anh đào tiến vào trong miệng Hoa Văn Long, mặc cho hẳn "xử trí". Hoa Văn Long thỏa thích mút lấy đầu lưỡi do nàng chủ động duỗi tới, nàng cũng tự giác mà hôn hít bỏ mồi Hoa Văn Long.

Nhũ phong cao ngất của nàng dính sát lấy lồng ngực Hoa Văn Long. Hoa Văn Long thò tay tiến vào bên trong quần áo của nàng, bắt đầu vuốt ve. Vú của nàng mặc dù cũng không quá lớn, nhưng lại là thẳng đứng săn mịn, da thịt non mềm bóng loáng trước ngực thì sờ lên thoải mái cực kỳ. Tay kia của Hoa Văn Long cời bỏ dây thắt váy của nàng, xuyên qua eo váy cùng quần lót, lại qua phần bụng rốn mềm mại, sờ đến trên mặt âm hộ, cảm thấy của nàng cũng rất là núp nấp sung mãn. Cửa huyết âm ướt dính dính nho nhóp liên tục chảy ra xuân thủy làm ướt cả tay hẳn.

Thời điểm tay Hoa Văn Long trượt đến trên âm hộ của nàng, toàn thân nàng thật hẳn cảm run rẩy cả lên, không tự chủ được mà thò tay sờ đến trên đũng quần Hoa Văn Long. Tiểu Oanh thật sự là quá phóng dăng, quá cời mở, lại chủ động mà đi chơi bảo bối Hoa Văn Long. Đồ vật cứng rắn như sắt kia bị bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng không ngừng xoa bóp, vuốt ve, khiến cho Hoa Văn Long càng thêm hưng phấn, đại bảo bối cũng càng cứng lên to ra, càng thêm kích động nàng, chọc cho nàng cũng càng thêm hưng phấn.

Hoa Văn Long thấy mặt nàng đã đỏ đến giới hạn, trong ngoài âm hộ tất cả đều là dấm thủy, quần lót cùng váy bên dưới thân thể đều đã ướt đầm như tè ra quần, hẳn liền ôm lấy nàng mà đi lên giường, cũng tự tay cời hết quần áo bên ngoài cùng với quần lót ướt sũng của nàng.

Hoa Văn Long cúi đầu chăm chú nhìn ngọc thể trần trụi của nàng, chỉ thấy trước ngực nàng là hai tòa nhũ phong như hai cái bánh bao đặt lên trên ngực, chúng vừa trắng vừa mềm, đầu vú thẳng cứng giống như nụ hoa chưa nở, quãng vú mang màu hồng lam cho người xem càng thêm hưng phấn. Bụng dưới bóng loáng bằng phẳng, đùi đầy đặn mượt mà, âm mu thấp phần sung mãn, âm mao thừa thốt tựa như xoa một tầng dầu, bóng loáng tỏa sáng, hai mảnh mép âm vật hồng nhuận phơn phớt có chút mờ ra, đào nguyên động khẩu chảy rất nhiều dấm thủy, âm đế lớn cỡ hạt đậu lúc này đã cứng rắn xông ra, giống như một tiểu súc tu cảm giác được sung sướng mà cương cứng lên.

Hoa Văn Long biết rõ nàng đã học hòa thiêu tâm, khó có thể chịu đựng thêm nữa, không đành lòng lại trêu chọc nàng, liền nằm ở trên người nàng, dùng sức mút lấy mồi của nàng, một tay xoa bóp bầu vú săn chắc sung mãn, làm cho núm vú hồng hồng trướng lên, tay kia lại tận tình vuốt ve mép âm vật đầy đặn, xoa nắn lấy âm đế cương cứng.

Bản đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại **www.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net)**.

Chương 38: Từ nay, bỗng môn vì quân mà mở (2)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

Nàng không chịu đựng nổi rồi, bàn tay nhỏ bé duỗi ra, lại bắt đầu đưa bốn bảo bối của Hoa Văn Long, lần này cũng không cách quần mà là tiếp xúc trực tiếp. Nàng chậm rãi nắm lấy bảo bối Hoa Văn Long, cũng không biết là bởi vì đại bảo bối của hẳn quá thô to hay là bởi vì tay của nàng quá nhỏ, đến nỗi một tay nàng đều cầm không hết, vô luận cố gắng thế nào cũng không thể nắm chặt hết được. Tuy rằng như thế nhưng nàng vẫn không hề dỗi chút nào, nàng dùng bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy "nửa bộ" đại bảo bối của Hoa Văn Long mà bắt đầu chuyển động lên xuống, cũng nhẹ nhàng mà ghé vào lỗ tai hẳn mà nói: "Thiếu gia tốt, đứng mán mễ nữa, người ta khó chịu muốn chết đi rồi. Thứ bảo bối này của người sao lại có thể lớn đến như thế chứ? Thật sự là quá lớn đi, thô to như thế, dài đến như thế, cứng rắn như thế, ta sợ là ta sẽ không chịu nổi a."

"Ai nói bảo bối của ta lớn? Người từng gặp qua vật nhỏ hơn sao? Bằng không làm sao lại biết thứ này lớn?"

"Không có, ta cũng chưa từng gặp qua ai khác, ngoại trừ tiểu hải tử, mà cho dù là tiểu hải tử thì cũng chỉ gặp qua người là cùng. Mười năm trước ta cũng ở bên cạnh người, khi còn bé thì người cũng không ít lần để thứ này lộ ra cho người ta nhìn. Khi đó thứ này của người cũng không có lớn đến như thế nha, bây giờ làm thế nào lại trở nên lớn như thế? Thứ bảo bối này của người chính là nam nhân bảo bối mà ta lần đầu tiên chính thức thấy qua, chỉ là bởi vì người thật sự quá lớn, so với những gì ta tưởng tượng hoàn toàn bất đồng, trong suy nghĩ của ta vẫn còn cho rằng người cũng chỉ lớn như lúc còn bé."

"Người nằm mơ à, khi còn bé có bao giờ ta để nó lộ ra cho người nhìn?"

"Lúc ngủ nha, vào những buổi tối, người ngủ cũng thật không thành thật một chút nào, thường đem chăn màn đã vướng xa ra, cả đêm không biết bao nhiêu lần ta phải che mền lại cho người, có khi bảo bối của người sẽ lộ ra từ bên cạnh quần nhỏ, ta là không ít lần nhìn thấy rõ ràng."

"Hóa ra là như vậy nha, tốt cho một nha đầu hư hỏng nhà người, đây là người nhìn lên đấy, làm sao lại nói là ta để lộ bảo bối cho người nhìn đấy?"

"Cứ coi như là nhìn lên đi, như vậy khi ta giúp người tắm rửa, có tính là chính người lộ ra cho người ta nhìn hay không này? Khi đó thứ này của người có lớn đến như thế sao? Tiểu thiếu gia, không nói những chuyện này nữa, thứ bảo bối này của người thật sự quá lớn đi a, ta thật sự rất sợ hãi."

"Người yên tâm, ta sẽ rất nhẹ nhàng, người xem quy đầu của thứ này không phải rất mềm đấy sao?"

"Bỏ dáng của thứ đó thật là có chút mềm mại, nhưng người ta bóp niết đến mấy cũng bất động, cứng rắn thật giống như giấy sắt, quả là dọa chết người đi mà, còn thô ráp to cứng đến như thế, thứ này làm sao có thể cho vào bên

trong đây a?"

"Người làm sao biết đồ nhỏ này sẽ không vào được? Người biết con đường mà ta muốn đem bảo bối chọc vào bên trong người sao?" Hoa Văn Long cố ý đùa giỡn nàng

"Đương nhiên biết rồi, ta đều đã lớn như thế này, làm sao có thể ngay cái này cũng không biết đây? Không phải là muốn chọc vào bên trong động nguyên dưới hạ thân người ta sao? Cái động này của người ta nhỏ như thế, làm sao có thể cắm vào đây?" Tiểu Oanh thật đúng là phòng túng, bất kỳ lời hư hỏng nào cũng đều có thể nói ra được.

"Nhục động này của nữ nhân các người ngay cả một tiểu hài tử lớn như thế cũng đều có thể sinh ra ngoài, một bảo bối nhỏ như thế này có vào được không đây? Người thật đúng là không hiểu chuyện chút nào."

"Coi như là có thể tiến vào trong, nhưng bảo bối này của người dài như thế, muốn cắm vào hết toàn bộ đoạn này, không phải là sẽ đâm vào trong bụng người ta luôn sao? Tiểu thiếu gia, chốc lát nữa người chỉ cắm vào nửa đầu thôi, có được không?"

Tiểu Oanh buông thả đã cho Hoa Văn Long một sự cố vũ lớn lao, bảo bối vốn đã căng cứng nay lại càng thêm dựng thẳng lên, phồng căng lên đến nỗi tay của nàng cũng cầm không được rồi. Hoa Văn Long nằm ở trên người nàng, nàng ngược lại cũng rất thành thạo và tự nhiên mà tách hai chân ra, còn tự mình lấy tay tách ra hai mảnh mép ngoài mỏng manh hồng hào, tay kia cũng đồng thời kéo bảo bối của Hoa Văn Long đến khu vực thần bí, vững vàng chĩa thẳng vào ngọc môn quan của nàng, kẹp ở chính giữa hai mép ngoài, thật thuận tiện cho Hoa Văn Long tiến vào.

Trong khe đào nguyên của nàng tràn đầy dâm thủy, Hoa Văn Long nhẹ nhàng đâm vào một cái, cảm thấy quy đầu dừng lại ở trước màng trinh. Hoa Văn Long không dám nóng vội quá mức, lo rằng lần đầu làm đau nàng, về sau nàng sợ hãi thì sẽ không dễ dàng mà chơi đùa nàng nữa, hần liền lùi ra sau một chút, để cho nàng dùng sức tách cặp đùi sang hai bên, xong xuôi rồi Hoa Văn Long mới dùng sức đâm thẳng về phía trước, bảo bối này đâm thẳng vào tận gốc rồi biến mất trong nhục động ấm ướt, nàng không dám cao giọng, chỉ có thể nhẹ nhàng mà kêu đau: "Thiếu gia, đau chết ta rồi."

Hoa Văn Long để cho bảo bối ngấm mình bên trong âm đạo của nàng, cảm thấy thoải mái cực kỳ, âm đạo của nàng thật ấm áp, bao vây sít sao, bóp thật chặt bảo bối của Hoa Văn Long, Hoa Văn Long chậm rãi rút ra, cắm vào mấy chục cái, dần dần nàng đã không còn kêu đau nữa rồi. Hoa Văn Long lúc nhẹ lúc mạnh, lúc chậm lúc nhanh, hai tay nàng ôm chặt lấy tâm lưng của hắn, hai chân cuộn chặt lấy phần eo, bờ mông tròn trịa cũng tự động nhấc lên, lắc lư nghiêng hóp, hai mảnh âm thần bao chặt lấy bảo bối của hắn, âm đạo liên tục đỡ đòn từ hạ thân của hắn, phối hợp với động tác của hắn mà lay động cao thấp, cố gắng phối hợp.

Hoa Văn Long thấy được Tiểu Oanh vừa mới khai bao đã phóng túng dâm đảng như thế thì bắt đầu gia tăng tốc độ đâm vào rút ra, càng thêm dùng sức mà chơi nàng, nàng cũng càng thêm phóng đảng mà nghiêng hóp lại. Bởi vì lo lắng Hoa Mỹ Quyên ở phòng bên nghe được tiếng chơi đùa dâm dục, phóng đảng mà thần bí của cả hai, hai người thủy chung chỉ hành sự kín lút, Tiểu Oanh tuy rằng bị Hoa Văn Long dâm chọc chơi đùa hết sức thoải mái, dục tiền dục tử, nhưng cũng chỉ có thể biểu hiện ra ngoài qua gương mặt, không dám cất ra âm thanh rên rĩ phóng túng.

Lại trải qua một hồi dâm mãnh rút nhanh, Tiểu Oanh cuối cùng cũng một trận phun tiết âm tinh như suối chảy, mà nàng chỉ nghĩ ngợi một chút lại bắt đầu cố gắng vùng dậy nghiêng hóp Hoa Văn Long đâm vào rút ra. Hoa Văn Long thấy nàng dâm đảng như thế thì lại càng thêm dùng sức chơi nàng, càng mạnh càng nhanh hơn nữa, đến mức làm cho nàng từng đợt phun trào âm tinh không biết bao nhiêu lần, đến khi hai mắt nàng nhắm nghiền, miệng thờ hồng hộc, không chịu được nữa mà thều thào xin tha thứ, cuối cùng là chìm vào hôn mê, từ chi bại liệt nằm ở nơi đó, mặc cho hắn chơi đùa tùy tiện.

Hoa Văn Long lại điên cuồng rút ra đâm vào hơn một trăm cái nữa rồi mới rùng mình một cái, một cổ nhiệt tinh bắn thẳng vào sâu bên trong hoa tâm của nàng, sừng khoái đến mức thân thể mềm mại của nàng kịch liệt co giật và hơi tinh lại, gút gao ôm chặt Hoa Văn Long, mới chạm môi hôn hít, một bộ dạng như thế, nhìn qua đúng thật là cực kỳ sung sướng. Hoa Văn Long vô lực mà ngã vào trong ngực Tiểu Oanh, nàng nhiệt tình mà ôm hắn, trên mặt mang một nụ cười thỏa mãn, quay sang bên gối rồi cầm lấy chiếc khăn, thay hắn lau đi dâm dịch cùng máu hồng xừ nữ còn lưu lại trên bảo bối, xong xuôi tất cả rồi mới nhẹ nhàng lau chùi âm hộ hồng hồng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Từ nay, bồng môn vì quân mà mở (3)

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Tệ Bạc

Biên: Lạc, Infinity

Chỉ thấy hai mảnh mép ngoài của nàng hướng hai bên tách ra, vừa đỏ vừa sưng, miệng âm đạo bị chọc vào đã thành một cái lỗ tròn, cửa động không khép lại mà vẫn còn ỏ ỏ phun đầy hỗn hợp tinh dịch của hai người ra ngoài. Nàng thật sự là tiết nhiều lắm, trên tấm trải giường đã ẩm ướt đến rồi tinh rồi máu, mà trong tiểu huyết vẫn liên tục không ngừng chảy ra nước, Hoa Văn Long reu nàng: "Tiểu Oanh, lăng thủy của người thật nhiều, cái này là muốn chảy đến bao giờ a?"

"Người nằm mơ đi, thiếu gia, cái này là của một mình ta sao? Lúc cuối cùng nhất, thứ người bắn vào bên trong ta là cái gì a? Cái đó là ít sao? Đem người ta bom căng đến độ từ cung đều đầy cả rồi, hiện tại chảy ra đều là của người."

Trong tiểu huyết của Tiểu Oanh chảy ra nhiều tinh dịch đến mức lau mãi không sạch, cuối cùng nàng đem khăn kẹp vào giữa hai mảnh mép ngoài, ngăn ở cửa động, lúc này mới tựa vào Hoa Văn Long mà nằm xuống, hai người từ từ nhắm hai mắt ôm nhau, hưởng thụ khoái cảm tồn đọng sau khi vui vẻ...

Thực bội phục Tiểu Oanh, cái nha đầu phóng túng này thật sự là vưu vật trời sinh, nàng bị hắn chọc vào đến tình trạng không khép kín được cả nhục động, mà lại không biết đau đớn, không có qua một canh giờ lại bắt đầu phóng túng, đôi bàn tay nhỏ bé kia lại không an phận mà duỗi về phía hạ thân Hoa Văn Long, mà Hoa Văn Long đương nhiên là cầu còn không được, vậy là bọn hắn lại bắt đầu điên cuồng lần thứ hai, lần này thẳng đem nàng khiến cho thực sự ngắt đi, qua hơn nửa ngày mới tỉnh lại...

Tuy rằng bọn hắn trong lúc hành sự buổi trưa cẩn thận từng li từng tí, nhưng mà Hoa Mỹ Quyên vẫn phát hiện được, buổi tối nàng gọi Hoa Văn Long vào trong phòng nàng, hỏi: "Giữa trưa trong phòng, người đã làm chút chuyện gì rồi a?"

"Không có làm gì a, chỉ là..." Hoa Văn Long áp a áp tung.

"Chẳng qua là cái gì a? Nhanh thành thành thật thật mà nói cho đại tỷ, đại tỷ sẽ không la mắng người." Trước mặt Hoa Mỹ Quyên ôn nhu hiền lành, Hoa Văn Long căn bản không có dũng khí nói dối, đương nhiên, hắn cũng không cần thiết phải nói dối, thế là liền nói cho nàng đầu đuôi ngọn chuyện hắn và Tiểu Oanh phát sinh quan hệ.

"Người cái đứa nhỏ này, làm sao lại hoa tâm như vậy, có mấy người chúng ta bởi người còn chưa đủ sao? Làm sao lại xoi cả Tiểu Oanh?" Hoa Mỹ Quyên gắt giọng.

"Tỷ, người không biết nha đầu phóng túng Tiểu Oanh này có bao nhiêu dâm đảng, nàng đã sớm đại triển khai xuân tâm, ta là vì muốn tốt cho nàng, sợ nàng nín nghẹn quá lâu sinh bệnh, huống chi ta cũng không có dùng sức mạnh a."

"A, người đùa nhỏ này, nói đến khen ngược, hại người ta còn nói là vì tốt cho người ta, nói như người, người ta còn phải cảm tạ người? Vậy người sao không đem nữ nhân trong thiên hạ đều làm đi? Làm cho các nàng đều đến cảm tạ người?"

"Không, ta không dám, ta sợ tỷ tỷ tốt, thế tử tốt của ta tức giận ghen tuông."

"Người nằm mơ đi, lại nói hươu nói vượn." Hoa Mỹ Quyên giống như phần nộ nhưng lại cười, bộ dạng thủy nị mê người.

"Đại tỷ, chúng ta đây là hai bên tình nguyện, đúng hay không? Huống chi, còn có trách nhiệm làm đại tỷ của người đây."

"Chuyện gì lại liên quan đến ta?" Hoa Mỹ Quyên bị Hoa Văn Long làm cho hồ đồ rồi.

"Bởi vì giữa trưa, ta nghĩ đến đêm qua người cùng Nhị tỷ cho ta chỗ tốt, đặc biệt là lại nghĩ tới tình cảnh "bị cưỡng gian" của người, trong nội tâm đang bị cái dư vị trạng thái đáng yêu mê người kia của người làm cho xây xẩm, cho nên ta chính là khó nhịn nổi, nha đầu phóng túng Tiểu Oanh lại đưa tới cửa, người nói ta làm sao xử lý? Ngu sao mà không làm, đúng không? Tỷ tỷ tốt, người yên tâm, ta sẽ không phản bội các người."

"Ta biết rõ, nếu không có điểm tin tưởng này, chúng ta còn dám đem mình giao cho người sao? Tỷ chẳng qua là quan tâm người hết thảy, muốn biết mọi chuyện của người mà thôi, người thấy đại tỷ có trách nặng ý của người sao? Đại tỷ là yêu người như vậy, hạnh phúc của người chính là hạnh phúc của đại tỷ, chỉ cần người cao hứng, đừng nói là nha đầu Tiểu Oanh của người, coi như là người muốn chơi nha đầu Tiểu Hà của đại tỷ, đại tỷ cũng liền tặng cho người. Đại tỷ sẽ ăn dấm chua của một cái nha đầu sao?" Hoa Mỹ Quyên đối với Hoa Văn Long vĩnh viễn là ôn nhu như vậy, hiền lành như vậy, mọi thứ đều dựa vào hắn, khiến cho hắn cực kỳ cảm động, không khỏi ôm chặt Hoa Mỹ Quyên, tay lại không an phận bắt đầu quấy phá.

"Tốt rồi, đệ đệ tốt, không nên như vậy..." Hoa Mỹ Quyên giãy giụa, nhưng nàng phản kháng lại có vẻ rất nhẹ nhàng vô lực, Hoa Vân Long ôm cổ nàng, liền hướng bên giường đi tới.

Hoa Mỹ Quyên nằm ở trong lòng của hắn, ôn nhu hôn mặt Hoa Vân Long, cười híp mắt, đột nhiên lại hỏi: "Tiểu Oanh có phải xử nữ hay không?"

"Là xử nữ, ra rất nhiều máu đấy."

"Vậy thì tốt rồi."

"Cám ơn ty đã quan tâm ta, bất quá Tiểu Oanh tuy là xử nữ, nhưng nàng thật sự quá phóng đảng, ta chỉ mới sờ sờ chân của nàng, nàng liền phóng túng chảy nước lênh láng rồi. Ta vừa mới sờ hạ thân nàng, nàng liền tóm thẳng bảo bối ta mà làm, khiến cho ta nghĩ cũng không nghĩ thông được, ta vừa muốn nàng, nàng sẽ hết mình hầu hạ, vội vàng tự động đẩy ra mếp âm vật chính mình, còn nắm bảo bối của ta nhắm ngay cửa động của nàng. Hơn nữa, nàng vừa tiệt xong một lần thì một lát sau lại liền bắt đầu phóng túng, bắt đầu hợp tác với ta. Ta đem nàng làm cho tiệt đến rồi tỉnh rồi ngủ, sau đó tiệt tỉnh, đem chỗ đó của nàng làm cho vừa đó vừa sung, đến mức cửa động đều tạm thời không thể khép lại rồi mới tạm thời bỏ qua, nhưng cái này cũng chưa tính xong, nàng cũng không sợ đau nhức, vừa mới nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ, liền phóng túng lại đi khiêu khích ta, sờ bảo bối của ta, để cho ta chơi nàng lần thứ hai, người nói nàng phóng túng hay không phóng túng a, đại tỷ?"

"Nàng thật là dám đảng, thật là một nha đầu phóng túng, nhưng đối với người đây không phải là đúng khẩu vị sao a?" Hoa Mỹ Quyên giữu cột Hoa Vân Long, tiếp theo lại mắng hắn: "Người nói nàng phóng túng, nhưng người cũng đủ phóng túng đấy, nói chuyện với đại tỷ còn không phải đều như vậy? Người nói đúng là khó nghe."

"Đại tỷ, nàng tính cái gì a, người mới đúng khẩu vị của ta đấy, thế từ tốt của ta." Hoa Vân Long tránh đi quở trách của nàng, ngược lại còn trêu chọc nàng.

"Người nói bảy cái gì a? Đại tỷ mới là khẩu vị của người? Như thế nào mới là khẩu vị của người?" Hoa Mỹ Quyên cũng buông tha Hoa Vân Long, lại có phần cảm thấy hứng thú mà ôn nhu hỏi.

"Khẩu vị của ta nha, gương mặt này của người, lông mày này, đôi môi này, mũi ngọc này, đôi ngọc nhũ này, bụng dưới này, đầu đầu cũng trùng đích." Hoa Vân Long sờ loạn trên thân Hoa Mỹ Quyên, cuối cùng áp vào âm hộ cao cao kia: "Đặc biệt là nơi đây, cái 'hào ty ty' rất tốt đối với khẩu vị của ta." Kỳ thật, Hoa Mỹ Quyên hợp khẩu vị Hoa Vân Long là vì nàng đối với hắn thâm tình ưu ái. Hắn yêu nàng, một đời một thế vĩnh viễn thật tình yêu nàng, mà thân thể của nàng chẳng qua là yêu ai yêu cả đường đi, bất quá bọn hắn lẫn nhau rõ ràng hết thảy, đều không cần lời nói diễn tả.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 40: Từ đây, bông môn vì quân mà mở (4)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

"Người nằm mơ đi, người, tên đệ đệ xấu xa này, tên trượng phu hư hỏng này, xấu lắm." Hoa Mỹ Quyên cũng phải kêu lên.

"Tốt, dám nói ta hư hỏng, ta đây liền hư hỏng cho người xem, lại để cho người nhìn ta xấu xa như thế nào." Nói xong, Hoa Vân Long ôm Hoa Mỹ Quyên tiến lên trên giường, hai tay càn rỡ tung hoành trên người nàng, nàng vì thỏa mãn đam hứng của hắn nên cổ tình duyên đáng kêu to sợ hãi, lại vừa rên rĩ và thoát xuống y phục trên người...

Mấy ngày này, Hoa Vân Long thăm thiết không rời quanh quần trên người hai ty ty, mơ hồ lạnh nhạt mẫu thân Bạch Quân Nghi, mẫu thân là người thân nhất của hắn, là nàng sinh ra hắn, là nàng không màng hậu quả, mang hết can đảm, dùng sinh mệnh đặt cược trở thành người đầu tiên cùng hắn giao hoan, chỉ cho hắn niềm hoan hi lớn nhất đời người, nàng là nữ nhân đầu tiên trong cuộc đời Hoa Vân Long, chính nàng đã phá thân xử nam của Hoa Vân Long. Trong những nữ nhân của hắn, Hoa Vân Long yêu nhất chính là Bạch Quân Nghi, hắn cũng khát khao giao hoan với Bạch Quân Nghi nhất.

Hoa Vân Long đi vào gian phòng Bạch Quân Nghi, trông thấy nàng đang nằm ở trên giường suy nghĩ xuất thần: "Mẫu thân, có phải ta làm người tức giận? Ta mấy ngày này không có thăm người." Hoa Vân Long nhào vào trên người Bạch Quân Nghi, dùng thân thể cọ sát lên người nàng.

"Nhì từ ngọc, mẫu thân có bao giờ so đo với người hay sao? Ta biết rằng người mấy ngày nay bận... bận rộn trên giường. Đã như thế nào rồi, người đã làm bao nhiêu rồi?" Bạch Quân Nghi hiền lành, ôn nhu hỏi.

"Người đoán thử xem ta làm bao nhiêu cái rồi?" Hoa Vân Long cố ý hỏi lại nàng.

"Ta làm sao biết được? Ai biết được người có bao nhiêu sức lực, có lẽ một người cũng không có làm được a." Bạch Quân Nghi cũng hữu ý vô ý chọc ghẹo Hoa Vân Long, muốn dụ cho chính hắn nói ra.

"Đây là ý gì nha, chỉ một thanh 'Bảo Thương' uy vũ của ta thôi, nếu thêm vào 'Thượng Săn Bí Pháp' khiến người cũng chịu không nổi, làm sao lại không có ai được? Nói cho người biết, ta đã làm ba người rồi."

"Ba người? Ba ty muội các nàng toàn bộ đều bị người đem lên giường?" Bạch Quân Nghi vừa kinh vừa mừng thốt lên.

"Cũng không phải, là hai ty ty, còn có thêm... Tiểu Oanh nữa."

"Sao lại làm cả Tiểu Oanh? Nha đầu kia còn là một xử nữ đấy, người cái oan gia này, sao lại chiếm cả trong sạch của nàng? Nhưng nghĩ lại cũng không thể tránh được, nha đầu kia xinh đẹp như vậy, suốt ngày lại hầu hạ trong phòng của người, trốn như thế nào cũng nằm trong lòng bàn tay của người, cuối cùng cũng ăn một 'thương' của người, sớm muộn gì cũng sẽ bị người cười lên."

"Mẫu thân, người lời này có thể là sai đấy, nàng thế nhưng là tự nguyện, người không biết đâu, nha đầu Tiểu Oanh kia lòng thủy không thể tin được, thủy triều nhiều đến ta kém chút chịu không được, nàng phóng đảng khiến ta hận làm nàng một lần còn không đủ." Hoa Vân Long kể lại cho mẫu thân nha đầu Tiểu Oanh dám đảng như thế nào.

"Có thể nàng thiên sinh là một cái vụ vật, cùng với người thì thái đúng là một cặp phóng đảng trời sinh, bây giờ ta thật sự nghi ngờ đấy a? Người có thể bị đánh bại hay không a?"

"Người thật là hoang đường mẫu thân a, ta làm sao có thể bị nàng đánh bại? Đánh đến cuối cùng nàng phải khép chân xin hàng, hoảng hốt xin ta khoan dung, thiếu chút nữa bị ta chơi chết, hôn mê tới nửa canh giờ, tiết thân huyết cũng trợn mắt bôn âm tình cùng dịch thủy, chỗ đó của nàng bị ta làm cho sưng đỏ lên, âm đạo bị ta làm đến thành một lỗ thủng to, muốn khép kín cũng phải rất lâu và khó khăn, người nói xem là ai thất bại đấy?"

"Ài, mẫu thân thật không dám tưởng tượng, không có người, ta làm sao có thể sống tiếp." Bạch Quân Nghi thăm thăm thờ dài nói.

"Mẫu thân, ta yêu người, ta sẽ không rời xa người."

"Đúng rồi, hai ty ty của người như thế nào?" Bạch Quân Nghi xấu hổ chuyển chủ đề.

"Cả hai đều tốt, đều yêu ta đến chết đi sống lại, ta cũng rất yêu các nàng. Chỉ là... các nàng khi ở trên giường cũng không bằng người cùng đi nương, đại tỷ thì quá nhã nhặn, nhị ty mặc dù không thẹn thùng như đại tỷ Hoa Mỹ Quyên nhưng cũng là ồm ồm, tóm lại không có tốt như hai người các người, thôi cũng được rồi, không nói tới các nàng nữa, nói một chút về chúng ta đi, mẫu thân, ta nhớ..." Hoa Vân Long mở miệng, áp ứng muốn nói lại thôi.

"Mẫu thân biết rõ người đang nghĩ đến cái gì, mẫu thân còn nghĩ nhiều hơn người nữa, mỗi ngày người đều có mỹ nữ trên giường hầu hạ, tuy Mỹ Quyên nhã nhặn, Mỹ Ngọc uyển chuyển, nhưng đó là các nàng tính cách như vậy, không phải là mỗi người mỗi vẻ sẽ càng đặc sắc hơn sao? Hiện tại các nàng mới phá thân xử nữ, còn không có coi mở với người trong chuyện giường chiếu, chờ qua một thời gian dài rồi, các nàng cũng sẽ không quá thẹn thùng nữa, khi đó sẽ càng tốt hơn thôi, người cũng không nên ngại chi chuyện các nàng còn bảo thủ. Mẫu thân chỉ sợ... người ngược lại sẽ ngại ta và đi nương người đã lớn tuổi, không đồng lứa với các người, không còn dung nhan tươi trẻ, không được khỏe khoắn như các nàng, cũng không phải xử nữ, chỉ là tàn hoa bại liễu, tương lai người có nhiều người, sẽ không lưu luyến chúng ta nữa, cuối cùng mẫu thân ta..."

"Mẫu thân, là ta sai, ta lạnh nhạt người." Hoa Vân Long ôm Bạch Quân Nghi, một ngum hôn lên đôi môi nàng, đem lời nàng muốn nói chặn lại: "Mẫu thân, ta vẫn luôn nghĩ, người vĩnh viễn là xinh đẹp như tiên nữ vậy, người là thân sinh mẫu thân của ta, ta làm sao lại tính toán chuyện người không phải là xử nữ? Nếu như người là xử nữ, vậy trên thế giới này sao lại có ta? Mẫu thân, cuối cùng người phải bản khoản chuyện gì đấy?"

"Ta có cái gì bản khoản nha? Nếu có bản khoản, trước đây ta cũng không để cho người... chơi ta đến như vậy."

"Vậy có phải mẫu thân trách ta những ngày này không hào hào bởi người? Nếu như người buồn lòng chuyện này, ta mỗi ngày đều bên cạnh người."

"Hài từ ngọc, ở đâu có người mẫu thân nào lại đi ăn dấm của nhĩ từ đây? Cũng phải nói, các nàng cũng xem như nữ nhĩ của ta đây. Mẫu thân chỉ trêu chọc người thôi, mẫu thân biết người rất yêu ta, sẽ không ghét bỏ ta, nếu như mẫu thân sợ người sẽ ghét bỏ, trước đó cũng không để người ăn các nàng rồi, đến đây đi, hôn ta đi." Bạch Quân Nghi nói xong, thân mật chạm môi vào môi Hoa Văn Long, chiếc lưỡi dính hương chủ động chui vào trong miệng hắn, mặc cho hắn xoắn xuýt, nứt đến tè rần.

Hoa Văn Long tiếp tục hôn xuống phía dưới, nói rộng y phục của nàng, hôn lên bờ vai thom ngát của nàng rồi dần dần xâm chiếm vùng ngực, tham lam mút liếm bầu ngực sữa, một cảm giác ngọt lịm mềm mại mà lại ám áp lan vào não hải của hắn, Bạch Quân Nghi chủ động thoát đi y phục trên người, lại nhanh chóng giúp hắn thoát y, hai thân thể trần trụi dầy dụa quấn quít cùng một chỗ. Hoa Văn Long hôn một chốc lát sau liền ngừng đầu quan sát ngọc thể mê người của mẫu thân.

Trước mắt là gương mặt kiều diễm sinh xuân của Bạch Quân Nghi, mắt đẹp ẩn tình, thân thể tuyết trắng óng ánh, da thịt trơn nhẵn mềm mại, ngực sữa vênh lên cao vút, âm hộ đầy đà mọng nước, âm mao đen nhánh quấn xoắn thành từng thắm, âm thân đỏ tươi như muốn chảy ra máu, mà ngọc động mê người kia đã sớm ướt đầm lây lị, những thắm cỏ đen nhánh xoắn xuýt mượt mà đáng yêu, bị dịch thủy thấm vào tựa như cứng lại, lăng thủy thom ngọt tươi mát mà tung tóe trên mặt âm hộ, hai mảnh thịt đỏ hồng sưng mần hiện lên rực rỡ, tựa như hai cánh sen hồng, hồng đào mê người. Âm thân kiều diễm động lòng người ban đầu đã làm hắn yếu thích nhìn không rời mắt, sau một hồi càng đỏ rực lên, phình lên như chứa cả dòng suối, tựa như hai mảnh thịt sô huyết đang nhấp nhô hồ hấp, thật rung động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 41: Từ đây, bồng môn vì quân mà mở (5)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

Hoa Văn Long say đắm nhìn không rời mắt ngọc thể ưu mỹ tuyệt luân này, dục hóa bành trướng khó nhịn, trào thủ vươn ra bắt lấy bầu ngực lớn, lay động chọc ghẹo hạt ngọc trên đỉnh ngực cao vút. Bạch Quân Nghi sờ hữu hai tòa ngực son cao vút mềm mại, thực sự là quá mức kiều diễm, trên đỉnh có hai núm vú tươi tắn cương cứng, trên đó còn hai đóa hoa đỏ hồng rực rỡ, hoa lệ cực kỳ, hai hạt hồng đào qua một trận vuốt ve trêu chọc, càng trở nên trong cứng hồng hào. Hoa Văn Long vuốt ve cặp vú mê người của Bạch Quân Nghi, cảm thấy mềm mại trắng nõn, đẹp không thể tả, yếu thích không buông tay.

"Mẫu thân, bầu vú của người thật là lớn nha, thật xinh đẹp, thực đầy đặn." Hoa Văn Long vuốt ve núm vú của mẫu thân mà tán thưởng từ tận đáy lòng.

"Người ít lấy lòng mẫu thân, người mới thấy qua mấy cái thân thể nữ nhân? Mẫu thân biết rõ mẫu thân có cặp hung khí lớn, nhưng mẫu thân cũng tự mình biết rõ, phải, nên biết rõ, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ít nhất thì đi nương cũng không kém mẫu thân. Còn hai tí ty của người nữa, không phải người cũng làm chuyện này với các nàng rồi sao? Vú của các nàng người cũng đã chơi không ít rồi a? Hai nàng chắc hẳn không kém ta đi a? Cho dù là nhỏ, cũng không nhỏ hơn bao nhiêu đi? Ta mặc dù không có phúc nhân như người, có thể thấy được các nàng coi y phục, tận mắt thấy được cặp vú của các nàng, nhưng ta vẫn có thể đoán được từ y phục các nàng mặc, đều là cỡ lớn đấy. Huống chi hiện tại các nàng dù đã trưởng thành, nhưng bộ phận sinh dục cũng chưa hoàn toàn phát triển hết, sau này người làm mấy lần, nhận được tình dục kích thích, các nàng nhất định sẽ trở mã lần nữa, phát triển càng nhiều hơn, núm vú cũng sẽ càng lớn, đến lúc đó sợ là cả ta lẫn nương của người cũng không sánh bằng đấy. Thậm chí tiểu Mỹ Linh, tuy người còn chưa có làm qua nàng, cũng chưa có trực tiếp thưởng thức vú của nàng, nhưng bình thường cách tăng y phục há lại không nhận ra nàng cũng là vú lớn tương tự sao, cũng một dạng bại hoại không kém đi?"

Bạch Quân Nghi thực không có nói sai, Hoa Mỹ Linh sở hữu ngực cũng thuộc dạng đại hung khí, sau khi Hoa Văn Long cùng các nàng giao hoan nhiều thêm vài lần, các nàng đạt được kích thích đủ đầy, thân thể sẽ tiến thêm một bước phát dục thành thực, đặc biệt là núm vú, nhỏ sẽ thành lớn, ngắn sẽ thành dài, mà vốn đã dài lớn sẽ thành đại đại hung khí, nếu so sánh lớn nhỏ, thoáng cái sẽ vượt qua Bạch Quân Nghi cùng Tần Uyển Phượng.

Lúc này Bạch Quân Nghi đã bị kích thích đến y loạn tình mê, tự động phủ phục xuống dưới, bắt lấy một tay Hoa Văn Long, kéo Hoa Văn Long xuống vuốt ve thân thể mình, giường tay ôm lấy đầu Hoa Văn Long, nhiệt liệt mà cũng không kém ôn nhu hôn lên môi hắn, một tay lại cầm đại bao búi vẫn đang tiếp tục bành trướng của Hoa Văn Long, liên tục ma sát lấy âm hộ đã ướt đầm dịch thủy, lại dùng quy đầu dăm chọc cọ sát lên hạt đậu mê người, từng lần dịch thủy nóng ẩm nhấp nháp khiến quy đầu Hoa Văn Long sinh ra khoái cảm tưởng chừng vô hạn, bộ dạng Bạch Quân Nghi, nhìn qua liền biết nàng thật sự đã động tình ham muốn dục tình nhiều lắm rồi.

Hoa Văn Long bị Bạch Quân Nghi cầm lấy quy đầu ma sát hai bên âm thần, trong nội tâm ngứa ngáy khó nhịn đến cực điểm, dục hóa đại thịnh, liền mở miệng khó khan cần khẩn: "Mẫu thân, để cho Long nhĩ tiến vào nha?"

"Người đi vào có được không?" Bạch Quân Nghi thực sự dăm mị cực kỳ, tại thời điểm này vẫn còn muốn đùa giỡn trêu chọc.

"Không phải là ta muốn vào, là tên "Long nhĩ từ" ở dưới hạ thân ta muốn đi vào, hắn muốn đi vào nhục động tìm "mẫu thân", hảo mẫu thân, sau không được chọc ghẹo Long nhĩ nữa, được không?"

"Nhĩ từ ngọc, không hiểu được chút điểm thủ đoạn cùng tư tưởng." Bạch Quân Nghi trợn mắt nhìn hắn một cái, nhưng ngọc thủ trắng nõn vẫn là thả lỏng cho đi rồi, Hoa Văn Long động eo một cái, bảo bối nhất phát trùng kích, thuận kỳ mà đâm vào, Bạch Quân Nghi duyên dáng kiều ngâm một tiếng, rung mình một cái, đoán chừng là đại bại bối của Hoa Văn Long thực sự quá lớn. Hoa Văn Long vội vàng dừng lại, nâng thờ ra một ngón, điều chỉnh lại hồ hấp, mị nhân liếc nhìn qua Hoa Văn Long, nhoeo miệng cười duyên, như hoa đại rực rỡ nơi núi cao, diễm lệ vô cùng. Chọc cho Hoa Văn Long càng thêm hưng phấn, bảo bối cũng bành trướng trắng kiện hơn rất nhiều.

Hoa Văn Long hai tay vòng ra ôm chặt eo thon thả của Bạch Quân Nghi, dốc sức đâm vào rút ra, Bạch Quân Nghi cũng thẳng chân hứng chịu, một hồi lại co chặt quăn quanh eo hùm, mông ngọc vênh lên nghiêng hóp, dùng sức trợ hoan phúc hi, ngọc thủ chăm chú ôm eo của hắn, hai chân dùng sức kéo hắn tiến vào, khiến cho bảo bối của hắn có thể cắm thật sâu vào hoa tâm của nàng, dùng xoa dậu dục hóa bùng cháy nơi hoa tâm, nội huyết phát động công phu của mình, từng ngón thịt chặt hút chặt lấy hắn, khiến cho Hoa Văn Long cảm thấy trên bảo bối của mình như có vô số bàn tay đang không ngừng vuốt ve bóp rút, giống như một người rơi vào trong hang sói, bị trên dưới trái phải, trước sau bốn phương tám hướng công kích, bóp chặt lấy, còn có một lực hút mạnh mẽ, cố gắng hút hắn vào sâu bên trong hoa tâm của nàng, mị đến nổi làm hắn suy nhược mềm yếu, chết lạng, cũng phải cố gắng nghiêng hóp hoan hi giao hợp với Bạch Quân Nghi, dốc sức mà đâm vào thật sâu.

Hoa Văn Long cùng Bạch Quân Nghi cứ thế rút ra dứt vào, nghiêng hóp, triển miên, giãy dụa, lưỡng tình hòa hợp, lĩnh nhục hợp nhất, tựa như là một đôi phu thê ân ái xa cách từ lâu được gặp lại, lại như là một đôi tình nhân tình thâm y trọng trộm tình, ta tham nàng huyền, dục tiên dục tử. Lại qua một hồi lâu, Bạch Quân Nghi trong một trận run rẩy mà tiết thân, thoáng một cái đã tê liệt, ngọc dịch mãnh liệt mà trùng kích vào quy đầu của Hoa Văn Long, làm cho hắn thoải mái cực kỳ. Hoa Văn Long ôm nàng, hôn nàng, bảo bối dưới hạ thân tiếp tục rút ra dứt vào trong âm đạo đang "phun trào hồng thủy", tiếp tục cọ sát trong ngọc động tron ướt của nàng, song so với vừa rồi đã ôn nhu hơn nhiều, chậm hơn nhiều, và cũng nhẹ hơn nhiều.

Tình yêu của Bạch Quân Nghi dành cho Hoa Văn Long thật sự vô cùng nồng nàn, để cho hắn muốn gì được đó, mặc cho hắn tùy ý chơi đùa. Cho nên, Hoa Văn Long cùng Bạch Quân Nghi dành riêng màn dạo đầu trên giường là để thăm dò, nếm thử, hai người có hết sức tạo thành từng cái tư thế có khả năng nghĩ đến. Cuối cùng, lúc kết thúc hai người chọn tư thế "Quan Âm Tọa Liên", Hoa Văn Long khoanh chân ngồi ở trên giường, Bạch Quân Nghi ngồi trên bắp đùi của hắn, đôi chân dài quăn chặt eo gấu của hắn, hai tay ôm cổ của hắn, Hoa Văn Long tận lực dùng bảo bối mà đâm sâu vào trong âm đạo nàng, mỗi lần đều "lương thâm tận cán", hai người quấn quít với nhau, uồn éo vận vẹo, giúp cho quy đầu to tròn của Hoa Văn Long xâm nhập ngọc môn, không ngừng cọ sát lấy hoa tâm của nàng, Bạch Quân Nghi cũng phát huy kỹ năng đặc biệt nơi ngọc môn của mình, hút vào thả ra mà thỏa mãn kích thích Hoa Văn Long, cuối cùng, Bạch Quân Nghi mắt đẹp ngâm nước, trong cực độ sướng khoái phát ra từng trận rên rỉ tiêu hồn thực cốt mà tiết thân xong, toàn thân như nhún ra, tay chân vô lực mà nằm co quắp trong ngực Hoa Văn Long.

"Mẫu thân, thoải mái không a?" Hoa Văn Long ôm Bạch Quân Nghi, ôn nhu ghé sát tai nàng thủ thi.

"Thoải mái cực kỳ, đa tạ người, hảo nhĩ từ, khiến cho mẫu thân thoải mái đến như thế." Bạch Quân Nghi hữu khí vô lực mà nỉ non.

"Không, có lẽ người phải cảm tạ là ta, mẫu thân đối với ta thật sự là quá tốt, bất luận ta muốn làm như thế nào đều thuận theo ta, để cho ta thăm dò, mặc cho ta càn quấy, thật sự khiến cho ta đã ghiền với dù loại tư thế. Có điều, ta..." Hoa Văn Long muốn nói lại thôi, bởi vì hắn biết rõ Bạch Quân Nghi đã tiết thân nhiều lần, hẳn không nỡ lòng nào bắt nàng đại chiến nữa, sợ rằng thật sự chịu không được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 42: Từ đây, bồng môn vì quân mà mở (6)

Nguồn:

"Có điều cái gì nha? A... Mẫu thân đã hiểu, ngươi còn chưa có tiết đúng không?" Bạch Quân Nghi cũng cảm thấy báo bối của Hoa Văn Long vẫn còn đang căng cứng cầm chặt trong âm đạo nàng: "Thứ báo bối này của ngươi làm sao có thể lợi hại như thế chứ? Càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi, so với lúc ngươi mới học được những thứ kia còn lợi hại hơn rất nhiều, mẫu thân đều đã tiết thân đến hai lần, nước non đều muốn chảy khô, bây giờ xử lý thứ này như thế nào đây? Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đem mẫu thân chơi chết, ngươi mới cảm thấy như?" Nói xong, Bạch Quân Nghi hờn dỗi mà dùng ngón tay ngọc chọc nhẹ cái trán Hoa Văn Long một cái.

"Không sao mẫu thân, ta hiện tại cũng không khó chịu lắm." Hoa Văn Long tranh thủ thời gian an ủi Bạch Quân Nghi, tránh cho nàng lo lắng, sợ hãi.

"Đừng có lừa gạt mẫu thân, ta sẽ không biết năng lực của ngươi sao? Sẽ không khó chịu sao? Ngươi quan tâm ta, chẳng lẽ ta sẽ không quan tâm ngươi? Ngươi không đành lòng tát cạn ta, chẳng lẽ ta sẽ nhẫn tâm để cho ngươi nhận lấy khổ chịu? Hơn nữa ích kỷ mà nói, ta cũng bận rộn thật lâu, là vất vả khổ cực lắm đấy, đều chỉ muốn đem những thứ "quỳnh tương ngọc dịch" quý giá của ngươi hút ra, nhưng ngược lại ta bị ngươi khiến cho khổ cạn nhanh hơn, đang cần những thứ quỳnh tương ngọc dịch này của ngươi để bồi bổ thoải mái sung sướng, làm sao có thể để cho người khác "cướp đoạt thành quả thắng lợi" đây? Tốt, Long nhi, tiếp tục."

Quả nhiên Bạch Quân Nghi bốc lên sức lực bình sinh cùng với gan dạ, rốt cuộc khiến cho Hoa Văn Long tiết thân rồi. Cao trào qua đi, hai người nằm đối diện nhau ở trên giường mà yên ổn nghỉ ngơi, Bạch Quân Nghi ôm Hoa Văn Long, ôn nhu hôn hân, ghé vào tai hân mị thanh nói ra: "Long nhi, hôm nay ngươi khiến cho mẫu thân thật sự cực kỳ thoải mái, thật đa tạ ngươi, thật sự là nhi tử tốt của mẫu thân, nhi tử ngoan, là thân nhi tử sinh ra từ âm hộ của mẫu thân."

Hoa Văn Long hôn đáp lại Bạch Quân Nghi, nói với nàng: "Có lẽ người nói lời cảm tạ nên là Long nhi ta, ngươi cũng khiến cho Long nhi sướng vô cùng, đa tạ ngươi để cho ta tùy tâm sở dục, mẫu thân, ngươi đối với Long nhi thật tốt, Long nhi muốn ngươi làm như thế nào, ngươi đều không phản đối, thật là mẫu thân tốt của ta."

Bạch Quân Nghi hờn dỗi điểm chỉ một cái trên đầu Hoa Văn Long, nói: "Ai bảo ta sinh ra một nhi tử biết làm người khác ưa thích như thế, vừa giỏi chơi đùa mẫu thân, vừa nghịch ngợm cần quấy như thế đây? Ai bảo ta lại đi yêu chính thân nhi tử của mình đây? Ngươi muốn chơi đùa mẫu thân, mẫu thân cao hứng còn không kịp, làm sao lại phản đối chứ?"

Hoa Văn Long đi vào trong phòng Hoa Mỹ Linh, nàng không có ở đây, liền ngồi ở trên giường đợi nàng, nghĩ đến cả gia tộc đều thăm tình ưu ái hân, không khỏi cao hứng cười to lên.

"Ca, ngươi đang nghĩ đến sự tình đặc ý gì nha, cao hứng đến như thế?" Hoa Mỹ Linh chẳng biết lúc nào vào phòng, nhẹ giọng hỏi Hoa Văn Long.

Hoa Văn Long đối với Hoa Mỹ Linh thật sự là vừa thương vừa yêu, một tay cạo nàng vào trong ngực, ôm nhàn thật chặt, dùng sức ép chặt núp vào ngực kiều vênh cao của nàng vào trong lồng ngực mình, ôn nhu hỏi nàng: "Ngươi vào từ lúc nào, ta làm sao không biết?"

"Vừa mới vào, thật đáng ghét, giả vờ không phát hiện ta, xem ra ngươi đối với ta là làm như không thấy, thờ ơ." Hoa Mỹ Linh làm nũng.

"Tiểu muội, thật sự thật xin lỗi, ca suy nghĩ tâm sự, không có lưu tâm, kỳ thật, trong ba người tỷ muội các ngươi, ta thương ngươi nhất."

"Ta biết ngươi thương ta." Hoa Mỹ Linh dừng thoáng một phát lại u u nói: "Thế nhưng là, thương ta cũng không có nghĩa là yêu ta nha, chỉ thương mà không yêu, vậy thì có cái gì tốt?" Nói xong, liền xấu hổ đỏ mặt.

"Đương nhiên yêu, ta đối với ngươi là vừa thương vừa yêu." Hoa Văn Long ôm nàng, tay dùng lực siết chặt.

"Thật không ca?"

"Đương nhiên là thật"

"Ngươi thật tốt, ta yêu ngươi chết mất." Tiểu muội nói xong, ngẩng đầu dâng lên miệng nhỏ ngọt ngào đầy hương vị quyến rũ, Hoa Văn Long hôn xuống, nụ hôn này khiến cho hân tâm thần bất định, tay bắt trí bất giác mà trượt xuống chiếm hữu cặp nhũ phong cao ngất ๓๓ của nàng.

"Ca, thân thể muội cũng là của ca, muội tặng cho ca, vĩnh viễn không phản bội ngươi, toàn tâm toàn ý toàn thân đều chỉ có ca. Ca, Ta yêu ngươi, hy vọng ngươi cũng vĩnh viễn yêu ta, thương ta."

"Hảo muội muội, ca sẽ vĩnh viễn yêu ngươi, thương ngươi."

"Ca, ngươi thật xấu, mới vừa bị ngươi ôm một chốc, vật kia liền cứng rắn lên, chọc vào người ta khó chịu chết đi được, khó trách đại tỷ và nhị tỷ đều nói ngươi là đại sắc lang."

"Thứ đồ vật nào của ta trở nên cứng rắn?" Hoa Văn Long cố ý trêu chọc nàng.

"Chính là vật kia nha, đại tỷ và nhị tỷ không có nói sai, ngươi thật sự rất xấu. Biết rõ còn cố hỏi, một chút cũng không thương yêu người ta. Buông tay nha, ngươi dùng sức ôm ta như thế là muốn làm gì a?"

"Ngươi mới là biết rõ còn cố hỏi đấy nha, ngươi nói ta muốn làm gì đây? Đương nhiên là muốn hảo hảo yêu ngươi rồi, các nàng thật sự nói ta như vậy sao? Các nàng dám nói xấu sau lưng ta? Xem sau này ta làm sao trừng phạt các nàng. Đúng rồi tiểu muội, ngươi có phải đã nghe đại tỷ nhị tỷ nói qua rồi mới muốn cùng ta.. hay không?"

"Tất nhiên là không phải nha, ta là tự nguyện, ta yêu ngươi, từ nhỏ liền yêu ngươi say đắm, dù là các nàng không bật mí với ta sự tình này, dù là các nàng không làm với ngươi, ta sớm muộn gì cũng sẽ tự nguyện dâng thân thể nguyên vẹn cho ngươi." Hoa Mỹ Linh kiên quyết nói: "Đấy chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi, các nàng không nói với ta, ta nhiều lắm chỉ là tự mình tìm một cơ hội, chính mình hạ quyết tâm, có lẽ phải lâu một chút mới có thể cùng ngươi ngủ chung một giường. Lúc này các nàng nói với ta, chẳng qua là giúp cho ta tìm được cơ hội, tìm được lý do, sớm mấy ngày cùng ngươi thân mật, cũng coi như cho ngươi, cho ta sớm mấy ngày nếm được ngon ngọt mà thôi."

"Đa tạ ngươi đã đối tốt với ca ca như thế, tiểu muội." Hoa Văn Long cảm động cực kỳ, gắt gao ôm lấy nàng, dùng sức hôn lên đôi môi anh đào của nàng, báo bối cứng rắn dưới hạ thân cũng không ít gắt gao công kích vào bụng dưới nhấp nhô của nàng.

"Ấn.. Không được... Ca..." Hoa Mỹ Linh gầy gù, thân thể mềm mại vận vẹo, uốn éo khá tốt, vận vẹo một hồi, âm hộ của nàng cùng báo bối của Hoa Văn Long vừa vận ma sát, một chốc này nàng như bị điện giật.

"Ấn... Ấn..." Hoa Mỹ Linh quyến rũ kiều ân, cắn lưỡi thơm tho xâm nhập vào trong miệng Hoa Văn Long, mặc hân chiếm hữu. Vừa rồi nàng vận vẹo, có lẽ đã nếm được ngon ngọt rồi, màn dạo đầu vận vẹo thân thể mềm mại, âm hộ dán chặt lấy báo bối của Hoa Văn Long mà ra sức cọ sát.

Mới vừa cọ sát vào cái, Hoa Văn Long liền phát hiện âm hộ nàng đã bắt đầu trướng phồng ngập nước cả lên..., hiển nhiên đã động tình, thò tay muốn tiến vào trong quần vuốt ve âm hộ nàng, không nghĩ tới cơ giết thật gấp, kẹp chặt đến bất ngờ, Hoa Mỹ Linh hạ thân lại gắt gao ép chặt vào hạ thân của hân, bàn tay của Hoa Văn Long không thể tiến vào, chỉ có thể ở trên đùi của nàng mà vuốt ve.

Hoa Mỹ Linh mắt phượng khẽ nhếch, mặt phấn sinh xuân, môi đỏ hé mở, mị thanh rên nhẹ, càng vận vẹo cơ giết càng nhanh, lập tức "A... A..." duyên dáng gọi to vài tiếng, cả người liền bại liệt ngã vào trong ngực Hoa Văn Long.

"Chẳng lẽ nàng đã tiết thân? Nào có nhanh như thế?" Hoa Văn Long ôm lấy nàng đặt ở trên giường, sắc thủ vươn ra vuốt ve bấp đùi của nàng. Hoa Mỹ Linh có một đôi đùi ngọc quá đẹp, thêm một phần là mập, giảm một phần thì gầy, non mềm như trứng gà mới bóc, vừa hồng vừa trơn, tinh tế tỉ mỉ khiến người tìm không thấy chút tí vết. Hoa Văn Long vươn tay men theo đùi mà di chuyển vào phía trong, vừa muốn sờ đến quần nhỏ, Hoa Mỹ Linh thoáng cái ngồi dậy, kéo tay Hoa Văn Long, đỏ mặt nói: "Ca, đừng như vậy, trời còn chưa tối, nếu để cho hạ nhân nhìn thấy thì làm sao giải quyết đây?"

"Được rồi tiểu muội, thế nhưng là ta thật là muốn cùng ngươi..."

"Cùng ta làm cái gì nha?" Hoa Mỹ Linh lại bắt đầu nghịch ngợm.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\).Net](http://Ebook_Full(cham).Net).

Chương 43: Từ đây, bỗng môn vì quân mà mở (7)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

"Đương nhiên là muốn cùng người giao hoan nha, ca muốn chơi đùa trên giường, dùng thứ bảo bối cứng rắn mà người mới vừa nhắc tới háo hão yêu người nha. Ca muốn cùng với người nếm thử linh nhục chi ái tuyệt vời kia, cũng là cho người nếm thử cảm giác mà người chưa từng được hưởng thụ, thậm chí cũng chưa từng nghĩ tới đây, đây là thứ khoái cảm tuyệt diệu do nam nữ phối hợp tạo ra, ca sẽ dùng thứ đại bảo bối mà người chưa bao thấy qua khiến cho người dục tiến dục tử, để tiểu cô nương chưa từng gặp qua việc đòi như người mở mang kiến thức một chút." Hoa Vân Long luôn có phương pháp đối phó những trò nghịch ngợm của nàng.

"Người nói cái gì thế vậy ca, ta làm sao nghe không hiểu chút gì nha? Vật cứng rắn kia là cái thứ đồ vật gì nha? Cái gì lại là "linh nhục chi ái" nha? Muốn giúp ta "mở mang kiến thức" cái gì nha?" Hoa Mỹ Linh thật sự là nghịch ngợm đáng yêu, cổ ý già vờ hồ đồ.

"Tiểu muội nhà người, muốn chơi cái trò nghịch ngợm bịp bợm gì với ca à? Tốt, ca sẽ nói cho người biết, nhìn người then thùng xấu hổ như thế nào. Vật cứng rắn kia chính là thứ đồ vật ở chỗ này đây." Hoa Vân Long thoát đi y phục, phóng xuất đại bảo bối vốn đã muốn "phá quân mà ra".

Hoa Mỹ Linh thét lên một tiếng kinh hãi: "Thật lớn nha, thật khiến người phải sợ hãi."

Hoa Vân Long kéo tay của nàng, để nàng cảm báo bối của mình rồi cười tà nói: "Chính cây thương ở chỗ này có thể khiến cho nữ nhân các người mong chờ hằng đêm hằng giờ, ý loạn thần mê, thần hồn điên đảo, phiêu phiêu dục tiến dục tử, nó có thể gọi là "nam nhân tuyệt đại bảo bối". Cái gọi là "linh nhục chi ái", chính là dùng bảo bối của ta cùng ngọc động của người, cả hai phối hợp hoan hoan ái ái. Cái gọi là "mở mang kiến thức" cho người, chính là cho người thấy được, biết được, nếm được, hải hùng mà cũng không kém phần yêu thích đại bảo bối của ta, cho người kiến thức được oai hùng của ta ở trên giường, cho người kiến thức được ca ca có thể cho người sung sướng đến cái trình độ gì nha, cái này người hải lòng chưa, tiểu muội muội của ta?" Hoa Vân Long cố ý dùng ngôn ngữ dâm dục sướt sả mà làm cho nàng xấu hổ, nhìn nàng biểu hiện như thế nào.

"Người đi chết đi a, ca ca, người thật là xấu, không giống một ca ca tốt chút nào, lại đi chọc ghẹo muội muội như thế." Quả nhiên Hoa Mỹ Linh thật sự vô cùng xấu hổ.

"Ta cũng không muốn làm một ca ca tốt, ta là muốn làm tình nhân tốt, không được sao? Nào, đừng nào loạn nữa, không lẽ người thật sự không muốn cùng ca..."

"Ta cũng rất muốn với ca! Thế nhưng là... bây giờ là giữa ban ngày, muội muội không dám, vô luận như thế nào cũng phải chờ tới buổi tối." Hoa Mỹ Linh kiên quyết nói, cũng lôi kéo bảo bối của hân về trong quần.

"Vậy được rồi, đợi buổi tối a." Hoa Vân Long không thể làm gì khác, đành phải dừng tay lại, hân nào ngờ được Hoa Mỹ Linh không những không để cho hân làm, ngược lại còn muốn đuổi hân ra ngoài: "Ca, người đi ra ngoài trước, được không nào?"

"Tại sao?" Hoa Vân Long không hiểu chút nào.

Hoa Mỹ Linh do dự một chút, lại do dự một: "Người không biết xấu hổ mà còn hỏi sao, cái này còn không phải là người làm cho. Vừa rồi người khiến cho nhân gia không chế không nổi mà tiết thân, nội y đều ướt đầm, nhớp nháp ướt sũng khó chịu lắm rồi, ta muốn tẩy hạ thân, đổi một bộ nội y khác." Nàng quả nhiên đã tiết thân xong.

Hoa Vân Long lập tức muốn trêu chọc nàng, liền giả vờ như không tin nói: "Ta không tin, nào có nhanh như thế? Người không phải là đang lừa dối ta đấy?"

"Ta làm sao sẽ lừa người đây chứ, ca ca tốt của ta? Phải như thế nào người mới chịu tin tưởng ta?" Hoa Mỹ Linh gấp gấp, gương mặt đỏ bừng lên.

"Như vậy đi, người để cho ca sờ soạng một chút, nếu như thật sự ướt, ca liền đi thôi ngay, được không?"

"Vậy được rồi, thật không có biện pháp, liền cho người sờ soạng một chút đi, nhưng có điều, chỉ cho sờ thoáng một cái." Hoa Mỹ Linh có một nửa là không thể làm gì khác, nửa còn lại vẫn là biết thời biết thế mà đáp ứng hân, cũng nhanh chóng đang rộng đôi chân ngọc ngà.

Hoa Vân Long vừa rồi tay sờ, quả nhiên, đã ướt đầm rồi, hân đang muốn nhân cơ hội tranh thủ một chút, nhưng chỉ mới vừa cách một lớp vải ướt đầm mà sờ nhẹ âm hộ thôi đã bị Hoa Mỹ Linh thủ tay ngăn lại: "Ca, ta đã biết chắc chắn người sẽ không thế nào an phận ngoan ngoãn rồi, đi mau đi mau, người còn không mau đi đi à?"

Thật vất vả và chờ đến buổi tối, Hoa Vân Long đi vào gian phòng của Hoa Mỹ Linh, Hoa Mỹ Linh sớm đã chuẩn bị từ lâu, Hoa Vân Long vừa vào cửa, nàng liền nhào vào trong ngực của hân, Hoa Vân Long nhẹ nhàng mà ôm chặt eo thon của nàng, vuốt ve mái tóc của nàng, khuôn mặt của nàng, thời gian dần qua, Hoa Vân Long đem bờ môi tiếp cận, chiếm lấy đôi môi anh đào của nàng, hai người nhiệt liệt mà hôn.

Một lát sau, Hoa Mỹ Linh tránh đi đôi môi của hân, nói với hân: "Thiếu chút nữa quên nói với người, đại tỷ nhắc nhở ta nói cho người biết, người phải ôn nhu một chút, bằng không thì sau này người sẽ không dễ chơi nữa đâu."

"Tiểu muội, đại tỷ đến cùng là đã nói với người những cái gì rồi nha?"

"Kỳ thật cũng không có cái gì, chủ yếu nhất là muốn người không thể quá điên cuồng cùng ta. Lúc ăn cơm đại tỷ nhị tỷ hỏi ta như thế nào rồi, ta nói còn không có cho người làm chuyện gì trên giường, có điều đã kiến thức được đại bảo bối của người rồi, thô to muốn hù chết người, sợ chết ta, ta thật sự rất sợ hãi, đại tỷ liền bảo ta nói cho người phải ôn nhu hơn."

"Yên tâm đi, ta sẽ rất nhẹ nhàng." Hoa Vân Long chậm rãi cời đi y phục trên thân Hoa Mỹ Linh, Hoa Mỹ Linh ngược lại là rất tự nhiên, tựa như một người thể từ nhu tình, tự động mà giúp hân cời ra y phục, Hoa Vân Long để Hoa Mỹ Linh ngã xuống giường, cúi đầu thưởng thức thân thể mỹ người của nàng.

Hoa Mỹ Linh thật sự là một mỹ nhân trời sinh có tư chất kiểu mỹ, một mái tóc dài đen nhánh, một đôi mắt đẹp ngậm nước then thùng, đôi môi hồng như anh đào chín mọng, làm cho người ta xúc động muốn cắn một ngụm, chiếc mũi cao nhỏ nhắn cân xứng, hương thơm ngậy ngát mê người. Ngọc thể đầy đặn trắng nõn nà mềm mại như tuyết động lòng người, phát tán ra mùi lực thanh xuân vô tận, bầu vú vênh cao khiêu khích người phạm tội, trắng hồng tron nhẵn và căng nhiều co dãn, nhìn qua như hai đoá tịnh đế liên hoa nở rộ, bộ ngực nhẹ nhàng nhấp nhô theo hơi thở có chút gấp gáp của nàng. Quảng vú hồng hào, núm vú đỏ tươi, trông vô cùng kiều diễm động lòng người, khiến người ta không kim lòng được muốn sờ cho đã ghiền.

Bụng dưới bằng phẳng mềm mại tron nhẵn, giữa hai chân nổi bật lên một gò đồi tròn trịa trắng hồng, âm mao mọc thành thảm, vừa đen lại vừa nhiều, che khắp dưới bụng cùng giữa háng, gần như che lại toàn bộ vùng âm hộ mềm mại của nàng cùng âm huyết bên dưới, âm mao cũng một đường phát triển càng đen càng dài. Âm hộ nàng nổi lên cao cao, mềm mại không xương, giữa hai mảnh âm thần đầy đặn mềm mại hồng nhuận phon phớt sáng bóng, hiện ra càng nổi bật là một khe thịt hồng, trong một thảm âm mao đen nhánh xoắn tít rồi thành đoàn bông thấp xuống, như ẩn như hiện mà hiện ra dâm dịch rục rờ óng ánh rất mê người.

Khi Hoa Vân Long chăm chú không chuyển mắt mà du lâm toàn thân của nàng, Hoa Mỹ Linh kiều thanh thờ nhẹ nói: "Ca, người thật xấu, làm sao lại nhìn người ta như thế?" Nhìn thấy thân thể đầy đặn mềm mại này, trong lòng Hoa Vân Long cuồng loạn, dục hóa đại thịnh, một cổ nhiệt lưu xông thẳng hạ thể, đại bảo bối cương phát căng lên, nhất trụ kinh thiên, còn không ngừng rung động khe khẽ, tựa hồ đang chào hỏi tân nương tử.

"Ca, thứ này của người thật lớn, khó trách hai vị tỷ tỷ khi bắt đầu đều bị người chơi cho vài ngày liền tiếp cũng không được tự nhiên, ta sợ lắm nha ca." Hoa Mỹ Linh kinh hồ.

Cảm ơn Beef.Khoa đã đẩy kim phiếu

Cảm ơn ThanQuan95 và RuyLyy đã bình luận tăng tương tác cho truyện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 44: Từ đây, bỗng môn vì quân mà mở (8)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

"Tiểu muội, không phải sợ, ca sẽ làm rất ôn nhu và nhẹ nhàng. Không lẽ các tỷ tỷ chỉ nói cho người biết là sẽ đau nhức như thế nào? Không có nói cho người biết sung sướng khoái lạc chết người? Người chỉ cần nhẫn nại một chút, lập tức sẽ được nếm đến tư vị phiêu phiêu đục tuyền đục tử, người sẽ sướng chết đấy." Nói xong, Hoa Vân Long không thể kìm được nữa, nhào vào thân thể mê người của nàng, cúi đầu xuống, nhiệt tình như lửa mà hôn lên cặp môi thom của nàng, Hoa Mỹ Linh cũng nhiệt liệt mà ôm ấp hẳn, toàn thân nổi lên một trận run rẩy, đầu lưỡi tiến vào trong miệng của hắn, quấn quít lấy nhau.

Dần dần, Hoa Vân Long chuyển dần xuống phía dưới, lướt qua cái cổ tuyết trắng của nàng, đi đến bên trên một đồi núi non cao cao nhỏ lên, chiếm ngưỡng bầu vú mềm mại mà lại tràn đầy cợ đàn, đang phập phồng lên xuống theo từng hơi thở gấp gáp của nàng. Hoa Vân Long ngấm lấy một nắm vú hồng nhuận phơn phớt mà mút vào, lại dùng tay bắt lấy một nắm vú khác, nhẹ nhàng mà xoa nắn. Hoa Mỹ Linh bị hẳn làm cho từng trận run rẩy khó chịu, trong miệng phát ra tiếng rên rì mê người, không kìm nén được mà dùng sức đem hai vú vênh lên nghiêng hóp, thân thể đẩy dạn càng không ngừng uốn éo vận vận.

Lúc này, Hoa Vân Long đang ngấm bầu vú của nàng trong miệng, cảm thấy nó dần dần trở nên cứng rắn, càng ngày càng lớn và rắn chắc, nắm vú to lớn cũng dần dần trương phồng căng lên mà vênh cao. Hoa Vân Long tiếp tục chuyển thân xuống phía dưới, đầu lưỡi một đường liềm xuống, tựa như đang tẩy sạch cho Hoa Mỹ Linh, khiến cho nàng ngửa người thẳng lưng, từng trận vận vận mà giải tỏa ngửa ngáy khó nhịn. Hoa Vân Long vươn tay xoa vuốt phần bụng bằng phẳng mịn màng, xuyên qua rừng rậm âm mao tươi tốt, đi vào đôi thịt đang hé mở của nàng, nhu hòa mà vuốt ve âm hộ sớm đã ướt át, trong âm hộ dâm thủy đã giàn giụa.

Hoa Vân Long nhẹ nhàng tách ra hai mảnh âm thần, lộ ra cảnh sắc mê người: tiểu âm lệch tựa như viên mã não đỏ hồng sớm đã tiến vào trạng thái cương cứng mười hai phần, trương căng thật sung mãn, khe thịt nhỏ nhỏ đỏ rùng rục như ản như hiện, cực kỳ mê người. Hoa Vân Long há miệng ngậm chặt âm vật của nàng, mút lấy mút dề, lại dùng đầu lưỡi bết gầy rồi khều, hết khều lại liếm mút, động tác nhẹ nhàng mà tinh xảo khiến cho được Hoa Mỹ Linh phun trào dâm thủy như từng cơn sóng lớn giữa đại dương, từng đợt rồi lại từng đợt, ga giường đã bị sóng lừng làm ướt một mảng lớn.

"Ân... Ân... Không được trêu chọc ta nữa... Ca... Cảm giác thật là kỳ quái... Vừa thoải mái, lại vừa ngứa ngáy khó nhịn... Sướng quá nha... Ca ca tốt.. Phu quân tốt... Muội muội không chịu nổi nữa... Âm hộ không nhịn nổi nữa rồi..." Nàng phóng dăng tuôn ra từng âm thanh rên rì, làm cho Hoa Vân Long được hòa trũng thien.

Hoa Vân Long ngừng đầu lên, áp sát nàng, đè lên cơ thể mê người đầy cợ đàn, tay vươn ôm lấy eo thon của nàng, nhẹ nhàng mà hỏi: "Tiểu muội, thoải mái sao?"

"Ca, cực kỳ thoải mái nha." Hoa Mỹ Linh "đam đang" rên rì, thân thể mềm mại rất nhanh liền uốn éo vận vận, cặp mông đẹp càng là liêu minh uốn lên trên: "Ca ca tốt, đừng có trêu chọc muội nữa, muội không chịu nổi nữa rồi."

"Người khó chịu như thế nào nha? Ta làm sao lại trêu chọc chơi đùa người đấy?" Hoa Vân Long cố ý kích thích nàng.

"Ca ca xấu, nam nhân hư hỏng, biết rồi muội muội khó chịu như thế nào rồi mà còn muốn hỏi." Hoa Mỹ Linh xấu hổ đỏ mặt, hờn dỗi oángh mặt sang một bên.

"Vậy người muốn ca ca giúp người như thế nào đấy?" Hoa Vân Long vẫn không buông tha nàng.

"Ta muốn người... Muốn người..." Hoa Mỹ Linh muốn nói lại thôi, khó có thể mở miệng được, nhưng dù sao dục hòa đại chiếm thượng phong, nàng thông minh lại nghĩ tới chút ít đại danh từ, cuối cùng vội vã nói: "Muội muốn ca giúp muội "mở mang kiến thức" về "tuyệt lực" của vật kia nha."

"Vậy ca sẽ phải dùng "thứ đồ vật" này của ca mà chơi đùa, tiến vào trong "nhục động" của người, nhưng như vậy thì bích hoàn của người sẽ phải bị ca ca xuyên phá, tức là người phải để cho ca ca giúp người phá trình, từ nay về sau người sẽ trở thành phụ nhân, nghĩa là sẽ trở thành một nữ nhân chân chính. Để ca ca phá thân xử nữ của người, người không hối hận sao?"

"Không hối hận! Ca, đã đến thời điểm này rồi, muội muội cũng không sợ hãi thẹn thùng gì nữa, nói thật với người, muội để cho ca ca người phá thân, đó là cầu còn không được, muội không để cho ca dùng "thứ đồ vật kia" tiến vào chơi đùa trong "nhục động" của muội thì để cho ai dùng "thứ kia" tiến vào đấy? Muội không để cho "thứ kia" của ca phá đi bích hoàn của muội thì để cho ai phá? Muội không để cho ca xuyên phá màng trinh của muội thì để cho ai xuyên phá? Muội không để ca biến muội thành nữ nhân chân chính thì để ai làm đấy? Thân xử nữ của muội, không dành cho ca thì dành cho ai? Nói thật, muội muốn ca thậm chí đã muốn đến phát điên rồi, ca, nhanh đi, mau dùng đại bảo bối của người phá thân của muội đi a! Nhanh lên một chút để cho muội "mở mang kiến thức" a." Hoa Mỹ Linh cuối cùng cũng không còn do dự nữa, nói ra lời trong lòng của mình, liền tục hỏi lại đã hoàn toàn cho thấy nàng tâm ý yêu thương của nàng dành cho Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long cũng xúc động tới cực điểm, liền tách ra hai chân tiểu muội, giờ tay nâng lên mông ngọc của nàng, bảo bối nhỏ lên cao, nhắm ngay âm hộ nàng, trước dùng quy đầu tách ra hai mảnh âm thần, chuyển động ngang dọc vài cái nơi cửa âm đạo mê người kia, để cho quy đầu bôi lên một tầng dâm dịch như tầng thêm trơn trượt, nhắm ngay cửa động hồng hào đang hé mở kia mà dùng sức đâm vào, quy đầu liền tiến vào, thoáng cái đã đứng trước màng trinh của nàng.

"Ôi, ca ca xấu của ta, làm sao mà đau nhức thế này? Tiểu huyết của ta sớm muộn gì cũng đều là của người, người gấp cái gì mà dùng sức như vậy." Hoa Mỹ Linh thật sự là đau không chịu nổi.

"Thực xin lỗi, tiểu muội." Hoa Vân Long vội vàng xin lỗi, không thể làm gì khác hơn là án binh bất động, dùng tay vuốt ve ở ngoài âm hộ, chỉ chuyển động quy đầu từng chút một trong âm đạo của nàng. Một lát sau, nàng đã không còn kêu lên đau đớn nữa, ngược lại tiểu huyết đã hơi hơi phản ứng vài cái, tựa hồ đang kích lệ hẳn, thế là, Hoa Vân Long dùng sức cắm bảo bối vào, "phốc" một tiếng, bảo bối to lớn đã cắm vào toàn bộ, thoáng một cái liền đâm vào tận cùng nhục động.

"Đau... Đau... Đau chết... Người không nên cử động..." Nàng quát to lên, hai tay dùng sức mà đẩy thân thể Hoa Vân Long, chỉ thấy nàng sắc mặt tái nhợt, miệng anh đào nhỏ vì quá đau mà đã mất đi huyết sắc.

"Thực xin lỗi, tiểu muội, cố gắng chịu một chút liền tốt thôi." Hoa Vân Long yêu thương mà ôm chặt nàng, không ngừng hôn nhẹ lên khuôn mặt của nàng, tay khẽ vuốt ve xoa bóp bầu vú của nàng, bảo bối ở trên hoa tâm của nàng cũng từ từ đi chuyển cợ sát.

Trải qua một trận vuốt ve, nàng bắt đầu phóng dăng hơn, thân thể vận vận lên, hai tay ôm chặt lấy eo gấu của Hoa Vân Long, hạ thể thỉnh thoảng lại vênh lên nghiêng hóp, một lần lại một lần uốn lên, duyên dáng rên rì liên tục, hơi thở hồng hộc: "Ca... Hạ thân ta ngứa lắm.. Ca... Người mau mau chuyển động đi a... Mạnh lên a."

"Muội muội tốt, hiện tại đã hết đau?"

"Ân, đã không quá đau đớn, người thật sự ác lắm, xấu lắm." Hoa Mỹ Linh trợn mắt liếc nhìn Hoa Vân Long, hờn dỗi nói: "Người ta là lần đầu tiên, đại bảo bối của người lại thô to như vậy, người ta đương nhiên chịu không được. Nhưng mà bây giờ đã hết đau, người có thể nhẹ nhàng chuyển động."

"Phải, đúng, đại bảo bối sai rồi." Hoa Mỹ Linh thật sự là lớn mặt, nhìn xem nàng bày ra bộ dáng hư hỏng mà khiêu khích, Hoa Vân Long biết rõ nàng đã nếm được ngon ngọt rồi, liền bắt đầu dùng sức.

Âm đạo xử nữ chính là chật hẹp như vậy, chặt chẽ như vậy, đại bảo bối mạnh mẽ cợ sát với từng mảnh thịt trong nhục động của nàng, không có nửa điểm khoảng cách, âm đạo của nàng gát gao siết chặt lấy, giữ lấy nhục bông của Hoa Vân Long, khiến cho Hoa Vân Long vô cùng sung sướng. Hoa Vân Long lại cúi đầu nhìn, chỉ thấy hai mảnh âm thần của nàng cùng với nhục động đều đã bị bảo bối của hắn căng ra, theo mỗi động tác ra vào của đại bảo bối, sẽ mang theo một tia tơ máu cùng dâm thủy, âm hộ nhỏ nhỏ ngấm chặt lấy đại bảo bối, theo bảo bối đâm vào rút ra, hai mảnh âm thần đẩy dạn của nàng tựa như đôi môi thỏa thích mà ngấm vào nhả ra, rất là mê người. Hoa Vân Long càng thêm dùng sức, nhanh chóng nhấp nhô nhỏ người, điên cuồng mà đâm vào rút ra.

Cảm ơn bạn kevitinhk2 đã đẩy kim phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Từ đây, bỗng môn vì quân mà mở (9)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

Hoa Mỹ Linh thật sự là phồng từng, so với hai vị tỷ tỷ thì nàng buông thả hơn nhiều, thoáng một phát hạ thân lại bắt đầu công kích, hai vú thỉnh thoảng lại vênh lên cợ xát vào lồng ngực Hoa Vân Long, eo thon vận vận giống như rắn nước, mông đẹp trắng trắng tròn tròn càng không ngừng nhỏ lên cao nghiêng hóp, nghiêng đón bảo bối rút ra đút vào, thật sự là phong tao dâm dăng đến tận cùng. Hai người thỏa thích mà giao hoan, quấn quít chơi đùa đến gần một canh giờ, cuối cùng, Hoa Mỹ Linh hơi thở gấp gáp rên rì xin tha, vênh cao âm hộ đầu hàng."A... Sảng khoái nha... Ta muốn tiết tháo... A... A... Sướng..."

Hoa Mỹ Linh mảnh liệt co giật vài cái, một cổ âm tình vọt thẳng ra, toàn thân đã bại liệt rồi, Hoa Văn Long cũng cảm thấy quy đầu một trận căng trướng đến đỉnh điểm, cuối cùng khổng chế không được nữa, báo bối run rẩy, giật bấn phào. Hoa Mỹ Linh mới vừa tiết thân xong, hoa tâm đang cảm thấy trống rỗng, chợt một cổ nhiệt lưu to tớn mạnh mẽ vọt thẳng vào, nhiệt năng nóng bùng lại vừa té tái bấn thẳng vào trong hoa tâm, nằng thoảng cái lại phong phú, loại tư vị này thật sự là tiêu hồn lạc phách lay động lòng người, hai người một mặt rã rồi gắt gao ôm chặt một chỗ trên giường.

Sau một lúc lâu, Hoa Văn Long lại bắt đầu mảnh liệt chuyển động ra vào, Hoa Mỹ Linh ở phía dưới cũng dùng sức mà nghênh hợp từng cú nhấp của hắn, hai người lại điên cuồng mà quần quít giao hoan hơn một canh giờ, lại một lần song song xuất tinh mới có thể ngừng lại được.

Hoa Mỹ Linh đẩy Hoa Văn Long sang bên, liếc nhìn hạ thể của mình thấy vẫn còn lưu lại vết máu, liền mặt trắng không còn chút máu oán hận liếc nhìn hắn: "Ca, người xem báo bối kia của người hung ác như thế nào đi, khiến cho cái tiểu huyết mềm mại non mòng của muội muội đau đớn đến máu huyết chảy tràn ra, thật sự là xấu lắm." Nàng vừa nói xong, liền xoay người sang chỗ khác không thêm để ý tới hắn.

"Muội muội tốt, thực xin lỗi, là ca không tốt đã làm đau người, nhưng mà đây cũng không phải là ca hung ác, chỉ là lần đầu tiên mỗi xử nữ để cho nam nhân xâm nhập thân thể mình, màng trinh đều bị rách gây chảy máu đấy thôi. Ta vừa rồi trước khi tiến vào trong cơ thể người, cũng không phải là không hỏi qua người, rằng để cho báo bối của ca ca xuyên phá màng trinh của người, người có hối hận hay không, không phải người đã nói rằng sẽ không hối hận sao? Hiện tại làm sao lại oán giận ta a? Thực xin lỗi, muội muội tốt, không nên làm khổ ca ca nữa mà, để ca ca giúp người lau chùi a." Nói xong, Hoa Văn Long cầm lấy áo gối, từng động tác ôn nhu thay nằng lau chùi tiểu my huyết mà người khiến người ta vừa yêu vừa thương kia.

"Ca, ta chỉ là nói giỡn với người thôi, ta đã nói rồi mà, thân thể này của ta, càng là của người, tiểu huyết này của ta, lại càng là của người, người muốn chơi đến như thế nào là tùy người, dù là người chơi chết tiểu muội, tiểu muội đều cam tâm tình nguyện, huống chi chỉ là như bây giờ, chỗ đó chảy máu thì có là gì đâu? Lại nói tuy rằng tiểu muội hiểu biết không nhiều lắm, nhưng ta vẫn biết rõ đây là sự tình mà mỗi người xử nữ phải trải qua khi lần thứ nhất xuyên phá bích hoàn, cũng không phải lần nào giao hoan cũng có thể làm chỗ đó của ta chảy máu, ta làm sao sẽ sinh ra oán giận với người đây? Không nhọc ca ca người a, để tiểu muội tự mình lau chùi đi a."

Hoa Mỹ Linh xoay người lại, ôm lấy Hoa Văn Long mà ôn nhu hôn hắn một hồi, bàn tay nhỏ bé vuốt ra tiếp nhận áo gối, trước tiên lau sạch sẽ hạ thân của nàng, lại giúp đỡ Hoa Văn Long lau chùi dâm thủy, tình dịch của hai người cùng vết máu xử nữ của nàng còn lưu lại trên đại báo bối, xong xuôi rồi mới song song ôm ấp lấy nhau và tiến vào mộng đẹp.

Trong ánh trăng mờ, Hoa Văn Long cảm thấy có người đang vuốt ve khuôn mặt của hắn, bộ ngực của hắn, bụng dưới cùng báo bối mềm của hắn, vuốt ve nhẹ nhàng làm cho toàn thân hắn thoải mái cực kỳ, tựa như ca người đang lơ lửng,飘飘 mà trôi giữa mây trắng, hư vô và mờ ảo. Hoa Văn Long mở mắt ra, hóa ra là Hoa Mỹ Linh, Hoa Văn Long ôm nàng vào lòng, hôn lên người nàng mà hỏi: "Tiểu muội, người đang làm cái gì nha?"

"Ta không nghĩ ra nha, báo bối này của người thật sự là quái dị, tối hôm qua lúc nó chọc vào ta, cứng rắn thô to khiến người phải sợ hãi, nhưng bây giờ lại mềm như thế." Hoa Mỹ Linh đỏ mặt nói.

"Tiểu muội, người cũng thật dâm đẳng nha, đại tỷ và nhị tỷ đến hiện tại cũng không dám ở trước mặt ta mà nói ra hai chữ "báo bối", người thì lại thuận miệng nói ra." Hoa Văn Long cố ý chọc ghẹo nàng.

"Ta không quan tâm nhiều như thế, ta yêu người, người là người mà ta yêu nhất, ở trước mặt người, ta có cái gì mà phải xấu hổ đây? Đại tỷ và nhị tỷ cũng như ta, cả ngày xấu hổ là như thế, hôm trước nói cho ta biết sự tình nhà chúng ta, để cho ta và người ngồi chung một giường, ta hỏi các nàng ngủ cùng người như thế nào, các nàng còn không nổi lòng nào nói kỹ càng cho ta nghe, chỉ đơn giản nói cho ta, hạ thân của người có một thứ đồ vật, sẽ cắm vào bên trong huyết động dưới hạ thân của ta, ta hỏi các nàng vật kia của người có hình dạng như thế nào, gọi là cái gì, các nàng cười ngượng ngùng, áp a áp ứng mãi, ai cũng không chịu nói, đại tỷ nói cho ta là chỉ cần cùng người lên giường liền biết ngay, nhưng ta lúc ấy rất muốn biết cho tường tận, nhưng các nàng vẫn là không chịu nói, cuối cùng thì vẫn là nhị tỷ bị ta "nghiêm hình bức cung", mới nói cho ta biết nó gọi là đại báo bối, còn về phần có hình dạng như thế nào, ghé gớm ra sao, nằng dù như thế nào cũng không chịu nói, thật là tức chết ta mà, hừ, hai người các nàng cũng chỉ là giả vờ đoan trang, nếu như thật sự ngoan ngoan cũng sẽ không cùng người làm ra chuyện như thể này, nếu như xấu hổ thì sẽ không để cho báo bối của người chọc vào bên trong, nếu như then thùng thì sẽ không đến chỗ ta giật dây dẫn đường, người nghĩ hai người chúng ta sẽ không tự tìm đến với nhau a? Thật là." Hoa Mỹ Linh nói đến đây, ngừng một chút, nói: "Ca ca tốt, người về sau không được nói ta dâm đẳng, nghĩ rằng ta về sau sẽ làm ra sự tình gì có lỗi với người a?"

"Muội muội tốt, ca biết rõ người yêu ca, người chỉ phóng dăng với mỗi mình ta mà thôi, ta làm sao sẽ không biết đây? Ca yêu người, chính là yêu mọi thứ của người, đương nhiên cũng sẽ yêu cả dăng về phóng dăng này của người."

"Vậy muội muội an tâm. Ca, ta muốn nhìn một chút, vật này của người đến cùng là phải thế nào mới trở thành thô to cứng ngắc có được không?" Hoa Mỹ Linh thật đúng là quá ngây thơ rồi, đối với cái gì cũng đều hiểu kỹ, thậm chí muốn tìm hiểu cho rõ ràng minh bạch, những lời này nếu để cho người khác nghe được sẽ cảm thấy tiểu muội quá phóng dăng, Hoa Văn Long lại biết rõ đây chỉ là Hoa Mỹ Linh hiếu kỳ thành tính mà thôi, sẽ càng biểu hiện ra chỗ đáng yêu của nàng.

"Tốt thôi, ta có thể cho người nhìn, chỉ là người phải phối hợp với ta."

"Phối hợp như thế nào nha?" Hoa Mỹ Linh rất là hào hứng.

"Người phải biết nha, thứ này của nam nhân chúng ta phải vào lúc có tính dục, sung huyết bành trướng lên, mới có thể trở thành thô to cứng rắn, người muốn thứ này của ta trở thành cứng rắn, vậy thì người cần phải "hi sinh nhan sắc" rồi." Hoa Văn Long cố ý kích thích nàng

"Người đi chết đi a, ca, "hi sinh nhan sắc" cái gì nha, rốt cuộc là để cho ta làm cái gì đây nha?"

"Cái gì cũng không cần người làm, người chỉ cần nằm một chỗ cho ta xem thân thể trần truồng của người là được rồi, nhìn ngắm ngọc thể tuyệt diệu vô cùng này, diễm phúc như vậy, kích thích to lớn như vậy thì có ai mà sẽ không tiến vào trạng thái cương cứng, nếu như có, vậy thì hẳn chính là một kẻ bất lực, hoặc đã chết đi."

"Cái này thật sự là quá dễ dàng đi? Sắc đẹp mà muội có, tất cả đều là của người, tùy ý người nhìn, bất kì lúc nào, bất cứ nơi đâu, người muốn nhìn thế nào cũng có được! Ca, cho người nhìn làm sao lại nói là hi sinh đây? Muội muội nguyện ý suốt ngày đều trần truồng cho người nhìn."

Tình yêu mà Hoa Mỹ Linh dành cho Hoa Văn Long thật sự là vô cùng nồng nàn, Hoa Văn Long đứng dậy, để cho nàng nằm ở trên giường, Hoa Văn Long nhìn ngắm ngọc thể đầy đặn của nàng, hai bầu vú cao ngất, âm hộ đầy đỏ mầu mỡ, mình có thom kỳ lạ, đục hóa từng chút tiêu thẳng, báo bối căng dần trở nên cứng rắn, giặt giút từng cái và hướng thẳng lên trời mà chỉ, càng giặt càng cao, bành trướng đến cuối cùng đã kiên cường như sắt, ưỡn thẳng về phía trước, chĩa lên thẳng đứng.

"Thật kỳ diệu nha." Hoa Mỹ Linh khen khẽ một tiếng, bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ra nắm lấy đại báo bối, thể nhưng là báo bối quá lớn, hai tay nhỏ bé của nàng hợp lại nắm bắt cũng không hết, nàng cố gắng hết mình, dùng hai cánh tay đi "vây chặt" báo bối, không kém được hiểu kỹ và cảm giác nóng bức kỳ lạ, hai tay nằng bắt đầu chuyển động vuốt ve, xoa nắn, kích thích đại báo bối, thậm chí đưa vào trong đôi môi anh đào của nàng và hôn lên, mút liếm, lại vô sự tự thông mà bắt đầu ngấm vào thro ra.

Hoa Văn Long cũng không cam chịu yếu thế, một tay vuốt ve xoa nắn bầu vú đầy đặn mượt mà của nàng, một tay ngả vào dưới hạ thân, nơi ngã ba thân bị người người hướng tới, bàn tay như sải lang nhẹ nhàng vuốt ve mình có thom kỳ lạ như đang thương thức con mèo béo bở, chạm rai chơi đùa kích thích cánh hoa kiều diễm của nàng trở nên hồng nhuận phơn phớt, xoa xoa nắn nắn, khiêu khích âm hạch của nàng tiến vào trạng thái căng cứng trướng phồng, đỏ tươi như máu, ngón tay xâm nhập vào bên trong âm đạo vừa mới được khai thông của nàng, tình thoảng lại đuổi ra đầu lười hôn hít liếm mút vùng đất màu mỡ tuyệt luân dưới hạ thân của nàng. Hai người nằm nghiêng trên giường lớn, vừa chơi đùa vừa trêu chọc lẫn nhau, thời gian dần qua song phương đều đã không thể khống chế nữa rồi.

"Khó chịu, thật là nhột, ca, mau thôi." Hoa Mỹ Linh gấp gáp rên rỉ mà hối thúc, bản thân tự điều chỉnh thân thể ngay ngắn, tự động tách ra hai chân, lộ ra đóa hoa hồng hào dụ người, âm hạch tựa như nhụy hoa sừng sững vênh cao giữa đóa hoa là âm hộ, có chút giặt giặt, xùy xùy nhẹ rung, hồng nhuận phơn phớt ướt át, tươi đẹp động lòng người. Hoa Văn Long rốt cuộc không kiềm chế được nữa, thoảng cái liền đè ép lên, đại báo bối dưới hạ thân tựa như tự có linh tính, tìm tới điểm đến của chính mình chuẩn xác không sai một ly, thoảng một chốc liền nhắm ngay mục tiêu. Hoa Văn Long dùng sức nhấp hồng một cái, nguyên căn báo bối đâm sâu vào tận cùng, Hoa Mỹ Linh "ư" một tiếng mà nhẹ nhàng rên rỉ ni nơ, cũng không nói thêm điều gì nữa, chỉ cố gắng dùng sức vênh mòng nghênh hợp, phối hợp Hoa Văn Long đâm vào rút ra, Hoa Văn Long cũng đã bắt đầu điên cuồng công kích...

Không biết qua bao lâu, Hoa Mỹ Linh bị hắn chơi đến tiết rồi lại tiết, chết đi sống lại, từng đợt cao trào trời qua, khi hồi phục bình tĩnh, hai người đều đã đạt được khoái cảm cao độ nhất, gắt gao ôm chặt nhau, lẳng lững và bình yên hưởng thụ linh nhục hài hòa thống nhất giữa hai huynh muội, song song tiến vào mộng đẹp hạnh phúc ngọt ngào. Mãi cho đến sáng ngày thứ hai, trước lúc rời giường, báo bối của Hoa Văn Long vẫn còn bành trướng, chiếm đóng toàn bộ khu vực trong âm hộ Hoa Mỹ Linh.

Đạ tạ đạo hữu **kevintinhk2** đã đẩy kim pinch

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Liên tục qua ba cửa! Sướng sướng sướng! (1)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Lúa

Sáng sớm hôm nay, Hoa Văn Long chạy vào trong phòng Bạch Quân Nghi, vốn là muốn thỉnh giáo một số vấn đề về võ học, không nghĩ tới Bạch Quân Nghi vẫn đang ngủ say chưa tỉnh. Hải đường xuân thụ, Hoa Văn Long lại nổi lên sắc tâm, nhẹ nhàng nhấc lên chân mềm trên người Bạch Quân Nghi. Oa, tuyết trắng chói mắt, chỉ thấy Bạch Quân Nghi không mảnh vải che thân mà nằm ở trên giường, toàn thân một mảnh tuyết trắng, trắng nõn mà mịn màng như tuyết, trên bộ ngực thom ngào ngát, một đôi bầu vú đầy đặn cao cao đứng vững khiêu khích người chiêm hữu.

Núm vú của Bạch Quân Nghi thực sự rất là đáng yêu, đầy đặn, mềm mại, quá là mê người đi. Nhìn xuống một chút nữa là bụng dưới tròn nhẵn, mông ngọc đầy đà tròn trịa xinh đẹp, chính giữa là tiểu huyết sung mãn kiêu diễm, có thom um tùm, đỏ thắm giao nhau, mê người cực kỳ. Hoa Văn Long bị xuân sắc mê người trước mắt này kích thích cho không thể nào kiềm chế được nữa, thờ tay ra chụp lên âm hộ của Bạch Quân Nghi. Bạch Quân Nghi có vẻ như vẫn còn chìm trong giấc mộng, Hoa Văn Long thuận thế vươn ra đầu ngón tay một đường không trở ngại xâm nhập vào bên trong, nhẹ nhàng mà khuấy động âm hạch, chỉ trong một lát sau, đám thủy liên cuộn cuộn chảy ra như suối nước mưa mưa.

Hiện tại Hoa Văn Long đã không thể nhịn được dục hòa bành trướng tăng mạnh rồi, nhanh chóng coi bỏ những thứ vương vãi, thuận thực bò lên trên giường, đại bảo bối nóng như lửa kia đã bắt đầu là hữu xung đột ở giữa hai bắp đùi của Bạch Quân Nghi, một tay đang phủ phục trên âm hộ mấp mấp bắt đầu hoạt động, nhẹ nhàng tách ra hai bắp đùi của nàng, có lẽ là muốn khiến cho tiểu huyết của nàng tiếp tục tách ra thêm chút nữa, càng thuận tiện cho hắn tiến vào bên trong thỏa thích xâm lăng. Ai ngờ trong tình trạng nguy cấp như thế này, Bạch Quân Nghi đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Tiểu tử thú, coi toàn bộ y phục ra đi."

"Mẫu thân, người đã tỉnh?" Hoa Văn Long có chút không được tự nhiên, cảm giác như ăn vụng bị bắt gặp.

"Hử, người còn chưa đi vào thì ta cũng đã tỉnh, nhưng vừa nghe tiếng bước chân liền biết ngay là hài tử hư hỏng nhà người muốn chơi đùa mẫu thân."

"Đã vậy thì tên hài tử hư hỏng này sẽ chơi mẫu thân ngay đây a."

Hoa Văn Long nhanh chóng coi bỏ y phục, nằm sấp ở trên người Bạch Quân Nghi, giờ cao bảo bối, nhắm chuẩn xác cửa động ướt át, dùng sức nhấp hồng một cái thật mạnh, nhục thương một đường đâm thẳng vào sâu trong hoa tâm.

Hoa Văn Long vừa đâm vào rút ra, vừa hỏi Bạch Quân Nghi: "Mẫu thân, người làm sao lại để thân thể trần truồng mà ngủ nha? Cũng không sợ lạnh à? Cũng không chịu mặc một cái tiểu khôi che khuất chỗ đó đi, không sợ gió lạnh thổi vào trong à? Nếu bôi vôi chỗ đó của người bị cảm lạnh mà không thể chơi đùa, vậy không phải ta sẽ bị tổn thất thật lớn sao?"

"Người đi chết đi, tiểu tử thú nhà người, ngay cả mẫu thân cũng không chịu buông tha, cũng muốn đùa giỡn cho bằng được, mẫu thân còn không phải là vì người sao, lại nói, không phải mẫu thân có đắp chăn đấy sao?"

"Tay sao lại là vì ta?"

"Còn không phải là vì giúp cho người thuận tiện hơn sao? Vài ngày này người không có tới chỗ này của mẫu thân, mẫu thân vốn tưởng rằng đêm qua người sẽ đến đây bởi tiếp mẫu thân, cho nên, vì để người khi đến tìm hoan hi sẽ thuận tiện hơn, mẫu thân liền tự mình coi sạch y phục, nằm trên giường đắp chăn chờ người, ai mà ngờ được, người lại nhân tâm để cho mẫu thân đợi nguyên một buổi tối..."

"Thật sự? Nhì tử rất xin lỗi mẫu thân, khiến cho người thất vọng. Lỗi của ta, vậy thì bây giờ nhì tử sẽ đền bù tổn thất thật tốt cho mẫu thân a, như vậy liền coi như bù đắp cho người nha."

Hoa Văn Long bắt đầu dùng sức mà cấp tốc chuyển động, thanh đại nhục bông kia ở bên trong âm đạo Bạch Quân Nghi càng không ngừng chuyển động ra vào, ngang dọc, trên dưới, va chạm vào khắp nơi trong nhục động, không chừa lại dù chỉ là một mảnh thịt non, tựa như một cái pít-tông trong xi lanh, chuyển động liên tục không ngừng nghỉ với công suất của máy chục con ngựa khỏe nhất. Bạch Quân Nghi cũng dục hòa rùng rục, hai chân vươn thẳng ra gác lên trên ba vai của Hoa Văn Long, mị nhân như tơ, gò má ửng đỏ kiêu diễm, toàn thân run rẩy không ngừng. Mông đẹp bên dưới cũng không ngừng loạn chuyển cao thấp trái phải, cố gắng hết sức mà phát huy toàn bộ "công phu nghề nghiệp" chỉ mỗi mình nàng có, trong bên trong hoa tâm đang ra sức hút chặt, mứt liếm quy đầu của Hoa Văn Long, kẹp chặt bảo bối của hắn, nhất quyết không chịu buông ra, vừa kẹp vừa bóp, vừa vuốt ve vừa xoa nắn, tựa như một con cá đang hút nước, lại như đẻ con bú sữa mẹ, lúc căng cứng lúc mềm như lụa mà mứt liếm, khiến cho Hoa Văn Long thoái mái cực kỳ, sâu trong tâm trí sinh ra một khoái cảm hoàn mỹ tuyệt luân, làm cho hắn hưng cút xóp gối, tâm hồn thể đại, vô hạn thoải mái. Chỉ một hồi công phu, Bạch Quân Nghi liền đâm thuy tung tóe tứ phía, toàn thân run rẩy không ngừng, từng đợt nhiệt tình tiết xạ ra ngoài, nhưng bảo bối của Hoa Văn Long vẫn đang cứng rắn giương cao.

"Mẫu thân, Long nhi kiềm chế thật sự khó chịu nha."

"Hài tử nhà người, làm sao có thể vẫn còn căng cứng đây? Thật không có biện pháp hạ được người a."

Bạch Quân Nghi đối với việc đại bảo bối của hắn vẫn còn cứng rắn y như lúc ban đầu cũng là không thể chịu được nữa: "Nếu không như vậy đi, bây giờ mẫu thân đi tìm di nương của người tới đây giúp. Và lại mẫu thân cần phải thương lượng cùng với di nương của người một sự việc, nếu như sự việc thành, có thể giúp người chơi đùa thêm mấy tiểu nữ nhân nữa. Mẫu thân đã tận lực tác thành cho người giao hoan với mấy tiểu nữ nữ, giúp người đạt được hưởng thụ chỉ cao vô thượng, mẫu thân người thật sự là đã hao tổn hết tâm lực, nhưng cái gì cũng đều không để ý nha."

Nói xong, Bạch Quân Nghi liền khoác y phục lên vai rồi bước xuống giường.

"Đa tạ người, mẫu thân tốt của ta."

Một lát sau, Bạch Quân Nghi cùng Tần Uyển Phượng song song bước vào phòng, Tần Uyển Phượng vừa qua cửa liền tự động coi xuống y phục, nhanh chóng bò lên trên giường, chưa kịp làm gì khác thì đã bị Hoa Văn Long chụp được, đè xuống dưới thân thể, bảo bối nhắm ngay cửa âm đạo, dùng sức nhấp hồng một cái thật mạnh, "phốc" một tiếng, toàn bộ cây nhục bông thô to cứng rắn đã mất hút trong tiểu huyết, tiếp ngay sau đó, hắn liền chuyển động eo gối, không ngừng đâm vào rút ra, từng cú nhấp đều mãnh liệt đến đỉnh điểm.

"Long nhi, người một dạng gấp gấp như thế này là sao đây nha? Người hài tử này, cũng không chịu cho nương một khúc nhạc dạo đầu trước, để cho nương hưng phấn chút điểm, tiểu huyết tiết ra chút nước tự bôi trơn làm ướt, người thế mà lại mạnh mẽ cứng rắn đâm thẳng vào bên trong, khiến cho nương thật sự rất đau a."

Tần Uyển Phượng hờn dỗi nỉ non một câu, có vẻ cũng không đau như nàng nói, tiếp theo đó cũng bắt đầu chuyển động mông đẹp, phối hợp với Hoa Văn Long đâm vào rút ra. Cấp mông đẩy đà mê người kia thật sự vô cùng phóng đảng, khiêu khích đến phát điên, Hoa Văn Long rất cuộc không thể nào kiềm chế được dục hòa đang sôi trào, liều mạng mà nhấp vào từng cú mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 47: Liên tục qua ba cửa! Sướng sướng sướng! (2)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

Trái qua một trận nhấp hồng đâm chọc mãnh liệt đến điên cuồng, Tần Uyển Phượng đã đạt đến đỉnh điểm của cao triều tình dục, hai tay ôm chặt đầu Hoa Văn Long, một đôi chân trắng vòng lên cuốn lấy eo gối của hắn, tiểu huyết non mềm dùng sức bóp chặt bảo bối, mông ngọc kêu gọi liều mình mà vênh lên nghề nghiệp từng cú nhấp hồng, xuân tình nhộn nhạo, mị thái mê người, càng thêm kích thích cho Hoa Văn Long sôi trào dục hòa. Hoa Văn Long biết rõ nàng sắp tiết thân rồi, liền lấy hết sức bình sinh mà chơi nàng.

"A... Sướng đến chết mất... Long nhi tốt... Làm tốt lắm... Sướng vô cùng... A... Người làm cho nương sướng như tiên, bay thẳng lên cứu thiên... Nương không chịu nổi nữa rồi... Nương muốn tiết... A... A... A... A..."

Tần Uyển Phượng phóng đảng rên rì, cuối cùng tuôn ra một khúc ngâm toàn "A", từng tiếng phát ra đều cao vút, vừa ngân ngui lại vừa quanh co, khiến nam nhân nào nghe thấy đều muốn tê tái rồi rồi nữa người dưới. Toàn thân nàng co giật run rẩy từng trận mãnh liệt, mồ hôi đầm đìa thấm ướt chân mềm, mị nhân khắp hồ, miệng khẽ nhếch thở ra từng ngụm hương khí thom tho, hai chân cố sức duỗi ra nhưng không thể khép lại, vách thịt non mềm trong âm đạo co bóp mãnh liệt, tiếp theo đó lại một trận bùng lỏng, từng dòng âm tinh nóng hổi từ bên trong từ cung mãnh liệt phun trào như hùng thủy, xối thẳng lên quy đầu căng trướng của Hoa Văn Long, khiến cho Hoa Văn Long toàn thân run lên, từng đợt tình dịch phóng xuất thẳng vào trong từ cung của nàng, làm dụ dị sự trống vắng nơi hoa tâm thân bị của nàng.

"Long nhi tốt, có người thật là tốt, người khiến cho nương sướng muốn chết." Tần Uyển Phượng hữu khí vô lực mà rên ri.

"Nương, Long nhi cũng cực kỳ sung sướng, âm hộ của ngươi thật quá tốt, nó khiến cho ta sướng tê cả người."

Hoa Vân Long sáng khoái mà bò trên người Tần Uyên Phương, đầu vùi vào giữa hai khe núi trắng mềm của nàng, đầu lưỡi vờn ra liếm láp đôi bầu vú.

"Long nhi ngoan, nương có ba người nữ nhi, ngươi đã chơi đùa mấy người rồi?" Tần Uyên Phương đột nhiên hỏi Hoa Vân Long.

"Toàn bộ ba người các nàng đều đã được ta phá thân." Hoa Vân Long tự hào nói ra.

"Long nhi tốt, thật sự có năng lực nha." Bạch Quân Nghi cùng Tần Uyên Phương trầm miệng một lời vui mừng thốt ra.

"Phương tỷ tỷ, ngươi còn chưa biết đấy thôi, ngay cả nha đầu Tiểu Oanh kia cũng đã bị hấn chơi đến liệt giường một ngày."

"Như vậy cũng không ngoài ý muốn, một thiếp thân nha hoàn như nàng, sớm muộn gì cũng thất thân cho hấn thôi."

"Tiểu tử thú này, nữ nhân chúng ta, tựa như sinh ra đều để dành cho hấn chơi đùa chiếm hữu, tiểu huyết của ai cũng đều trốn không thoát thứ đại bảo bối của hấn." Bạch Quân Nghi cảm thán nói.

"Người mà ta giao hoan đều là người mà ta ưa thích, các người cũng yêu thích ta, hai bên người tình ta nguyện, người mà ta không thích, dù là trần trường đưa tới cửa ta cũng sẽ không chơi, đồng dạng, người không thích ta, ta cũng sẽ không cưỡng cầu." Hoa Vân Long trở mình nằm xuống giường, nằm ở giữa hai người Bạch Quân Nghi và Tần Uyên Phương, hưởng thụ bàn tay các nàng ôn nhu vuốt ve.

"Ngươi có đánh giá như thế nào về mấy người nữ nhân trong nhà chúng ta?" Tần Uyên Phương thuận miệng hỏi một câu.

"Phải đấy, ngươi có nhìn nhận như thế nào về chúng ta, những người từng lên giường cùng với ngươi?" Bạch Quân Nghi cũng truy vấn theo.

"Để cho ta suy nghĩ một chút."

"Mẫu thân Bạch Quân Nghi đoan trang thận trọng, từ ái thiện lương, tựa như là Quan Âm đại sĩ hóa thân hạ phàm, mặc dù mẫu thân đã lớn tuổi, nhưng vẫn y nguyên là mỹ nhân tuổi xuân thì, thân thể đầy đặn thành thực, tinh tế tỉ mỉ, da thịt bóng loáng trắng hồng nõn nà, gối sát vào bên trên bộ ngực sữa của mẫu thân như thể chìm vào trong chốn ôn nhu hương. Mẫu thân vũ nị hàm súc, phong tình vạn chủng, mỗi cử chỉ đều hàm tình ẩn ý, tùy ý ta mà uyển chuyển hầu hạ, khiến cho ta như tắm gội xuân, như ngâm cam lộ, mẫu thân phong tư thành thực mà lại tươi trẻ, hơn hẳn lứa trắng tròn, lời ta nói thực không phải tăng bốc người. Mẫu thân trong suy nghĩ của ta chính là "nữ thần từ ái" hóa thân mà thành, ta thật sự rất muốn mãi mãi được ngắm mình trong vùng đất sinh ra ta - tiểu huyết của mẫu thân."

"Di nương Tần Uyên Phương phong độ cao nhã, xinh đẹp mê người, đối với ta từ ái không chút nào á với nương, ngày thường khí chất cao quý, đến trên giường rồi lại đối với ta dâm dăng phóng dăng, một thân ngọc cơ tuyết da, chông chất tuyết tích tuyết, sống sữa mòng lằng, làm ta hoa mắt bạo loạn, chỉ cần hơi dính trên thân liền làm ta tiểu hồn thực cốt, để cho ta dục tiền dục tử, di nương tại lòng của ta trong mắt là "tình ái nữ thần" hóa thân, có thể cùng di nương trên giường giao hoan là của ta cao nhất hướng thụ."

"Đại tỷ Hoa Mỹ Quyên, trời sinh đoan trang đức hạnh, xinh đẹp kiều diễm hơn xa đồng lứa, mây ngài như dây núi giăng ngang nơi phương xa, mắt đẹp tròn trịa trong suốt như làn thu thủy, đôi môi đỏ thắm như đan phấn, răng trắng như ngọc ngà, dáng người uyển chuyển như dương liễu đón gió, tiếng cười êm dịu đáng yêu như chim hoàng oanh hót chào bình minh, đa tình nhưng không phóng dăng, ôn nhu nhưng không tùy tiện, hiền lành hòa ái, thiện lương ôn hòa, nàng dành tất cả tình cảm yêu thương, tình thân và thể xác như một, tất cả đều chỉ thật sự bày ra khi ở bên cạnh ta, dành cho ta tình yêu lớn nhất thế gian, trong suy nghĩ của ta, nàng chính là "nữ thần tình yêu" hóa thân mà thành, ta yêu đại tỷ, cảm tạ trời xanh đã ban ân cho ta, ta hy vọng có thể vĩnh viễn gắn bó bầu bạn cùng một chỗ với đại tỷ."

"Nhị tỷ Hoa Mỹ Ngọc, ôn nhu chăm sóc, nhã nhặn lịch sự, xinh đẹp duyên dáng, phong tư yếu điệu, đáng vẻ thủy mị, dung quang diễm lệ, trong lúc giờ tay nhắc chân liền tự có kiều mỹ, trong mắt đẹp thường toát ra nhu quang khát khao, có một cỗ mỹ lực kiều diễm động lòng người, để cho ta không thể tự thoát ra được, cơ thể thường tán ra những làn hương thơm xư nữ, như một ly rượu ngon hương truyền từ phía, để cho ta say mê không dứt, trước ngực là cặp vú rắn chắc óm sát, giống như hai quả cầu lửa nóng bỏng, thiêu đốt tâm hồn của ta, ta nguyện ý vĩnh viễn nằm trong vòng tay ôm ấp của nhị tỷ, mãi mãi hưởng thụ linh nhục chỉ ái chí cao vô thượng đó, nguyện làm thân từ chết không phân bội dưới váy nàng."

"Tiểu muội Hoa Mỹ Linh, như một đóa hoa vừa chớm nở nụ hồng, đáng người khỏe đẹp cân đối, thân thể cân xứng, toàn thân tràn đầy sức sống, mỗi một tác da thịt đều tàn ra khí tức thanh xuân, mọi cử động đều tràn đầy phong thái mê người, nhiệt tình như lửa, xinh đẹp phóng túng, yêu ta là yêu đến chết, chưa bao giờ ra về, làm nũng trước mặt ta, ngược lại, nàng đa tình, buông thả phóng dăng, ngoan ngoãn phục tùng, nàng có một tâm linh lung, rất hiểu ý ta, hoạt bát chân thật, thuần khiết không tỳ vết, như chú chim nhỏ dựa vào người, yêu thương nhưng nhớ, như bông hoa cất tiếng, lời thầm thì đáng yêu, làm ta quên lo quên buồn. Đối với tiểu muội, ta vừa thương vừa yêu, ta nguyện vĩnh viễn đảm nhiệm trách nhiệm bảo hộ nàng, làm bạn với nàng suốt đời, để cho nàng luôn được hạnh phúc."

Hoa Vân Long nói ra từng lời nhận xét êm tai.

"Hài tử tốt, ngươi được lắm đấy, lại nói đúng từng cái từng cái, xem ra ngươi thực sự yêu thương mấy người chúng ta, cho nên mới có thể hiểu rõ khác sâu về chúng ta như thế." Bạch Quân Nghi hôn lên gương mặt Hoa Vân Long mà nói

"Tiểu tử thú, ngươi dám nói di nương "một bộ dạng dâm loạn phóng dăng", thật là một kẻ không có lương tâm mà. Nhưng mà thật ra, ngươi cũng nói rất đúng, di nương vừa nhìn thấy ngươi, liền không thể tự kiềm chế được, trong nội tâm sẽ sinh ra một lực lượng kích thích ta dâm loạn phóng dăng cho ngươi hưởng thụ, không biết là kiếp trước ta đã thiếu ngươi cái gì." Tần Uyên Phương u oán than thở.

Cảm ơn Lancelot đã ủng hộ cho truyện!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 48: Liên tục qua ba cửa! Sướng sướng sướng! (3)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

"Di nương tốt a, ta biết rõ ngươi tốt với ta, biết rõ ngươi chỉ phóng dăng với mỗi mình ta, ta rất yêu ngươi, di nương tốt, Long nhi cũng chưa có nói ngươi dâm loạn phóng dăng thì có điểm nào xấu nha. Ngược lại phải nói, đã quần quật trên giường rồi mà còn thực nữ đoan trang cái gì, không dâm loạn phóng dăng thì có cái gì hoan hi? Huống chi ngươi chỉ phóng dăng với người mà ngươi yêu thương nhất — người đó chính là ta, chính là nhi tử của ngươi, Long nhi thì không sai chứ? Đừng oán trách nhi tử nữa mà, nương ơi, nương."

Hoa Vân Long vùi đầu vào trong ngực Tần Uyên Phương mà làm nũng.

"Di nương biết rõ điều đó, di nương cũng vô cùng yêu ngươi, nếu không thì làm sao có thể phóng dăng với ngươi? Di nương chỉ sợ là ngươi dễ tâm chuyện nương và mẫu thân của ngươi hiến thân cho ngươi khi không còn là xử nữ, cho nên mới nói di nương phóng dăng."

"Không, di nương, đến bây giờ ngươi còn không hiểu rõ chân tâm của nhi tử, trong mắt ta, trong lòng ta, hai người các người cùng xử nữ không có gì khác biệt, các người đều là xử nữ. Ta chỉ cần biết, bây giờ và cả sau này, các người đều một lòng vì ta, bấy nhiêu đó thôi cũng đã đủ rồi, chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau, có phải xử nữ hay không còn quan trọng nữa sao? Xem ra các người vẫn chưa hiểu rõ nhi tử, vẫn là chưa tin một tâm chân tình mà nhi tử dành cho các người, về sau nếu các người còn nói lại lời này, ta sẽ rất tức giận."

"Nhị tử tốt, di nương ngươi chỉ là đang khảo nghiệm ngươi thôi."

Bạch Quân Nghi không nhịn được mà lên tiếng vạch trần ý đồ của Tần Uyên Phương, Tần Uyên Phương đang muốn trách cứ Bạch Quân Nghi, Hoa Vân Long đã nhanh chóng nhào tới đè ép trên người nàng: "Tốt nha, ngươi làm di nương mà lại đi chọc ghẹo nhi tử như thế, xem ta làm sao đối phó ngươi."

Hấn vừa nói, vừa bắt đầu tập kích khắp toàn thân nàng, làm cho nàng "khanh khách" cười duyên, luôn miệng xin tha.

"Long nhi, những lời ngươi vừa nói cũng có chút không đúng a, Long nhi, ngươi nghỉ kỹ xem, bây giờ Mỹ Linh thực sự là "hạ hoa chờ hái" sao? "Hạ hoa chờ hái" của nàng không phải đã sớm bị ngươi hái xuống rồi sao, tất cả đều đã bị ngươi khai phóng chơi đùa rồi."

Bạch Quân Nghi trêu chọc Hoa Văn Long, giải vây cho tỷ muội Tần Uyển Phượng.

"Mẫu thân, ngươi thật là đáng đánh mông, dám trêu đùa nhi tử, nơi đâu lại có người mẫu thân đi nói nhi tử của mình sớm phá bích hoàn của người khác?"

"Chính là mẫu thân của ngươi đấy, người làm mẫu thân ta đấy ngay cả thân thể của mình đều có thể dâng lên cho nhi tử chơi đùa cả ngày, trêu chọc người chút điểm ấy thì có gì không tốt a? Ô, ngươi bảo không có người mẫu thân nào lại đi trêu chọc chuyện nhi tử phá trinh nữ nhĩ khác, vậy không lẽ lại có người mẫu thân để cho nhi tử chơi đùa trên giường? Không lẽ có người nhi tử nào ban ngày ban mặt chơi đùa hôn hít mẫu thân? Có nhi tử chơi đùa mẫu thân đến tiết thân, lại không có mẫu thân trêu chọc nhi tử mấy lời?" Bạch Quân Nghi nging nịu hờn dỗi.

"Vậy là sao đây a, mẫu thân ngươi khai bao của ngươi, chính rằng là người phá xử nam thân của ngươi, mẫu thân của ngươi nói ngươi khai bao phá thân người khác thì có cái gì không thể a?"

Tần Uyển Phượng nói lời này thật sự quá dỗi thâm thúy, mặt ngoài là giúp Bạch Quân Nghi giải vây, nhưng thực tế trong câu hon phân nửa ý tứ là trêu chọc Bạch Quân Nghi.

"Đi chết đi, tỷ tỷ, ngươi thật là xấu, chỉ biết khi dễ muội muội." Bạch Quân Nghi không thể chịu được rồi.

"Phải rồi, Long nhi, đi nương nhi nữ mấy người chúng ta đều bị ngươi chơi qua, ngươi có bao giờ so sánh mấy cái tiểu huyết bảo bối của chúng ta không?" Tần Uyển Phượng đột nhiên đặt ra một câu hỏi lạ kỳ.

"Dĩ nhiên đã so sánh rồi, ngươi nghĩ là Long nhi là dạng người gì nha, là tên mãng phu chi biết "vui đầu khổ công" sao? Mẫu thân có tiểu huyết thất chặt, giống như là tiểu huyết xử nữ, so với xử nữ còn muốn chặt hơn, có độ chặt của xử nữ nhưng không khô khan dễ tổn thương như xử nữ, hơn nữa còn có một đặc điểm đặc biệt khác biệt với những người khác, chính là bên trong hoa tâm sẽ tự động hút, tạo ra khoái cảm lớn vô cùng, là mỹ huyết đệ nhất đẳng. Đi nương thì rất nhiều dams thúy, chơi rất thoải mái, âm áp, trơn mượt, lúc bắt đầu phóng dăng dam loạn chính là lúc âm hộ hoàn mỹ nhất, cũng là một mỹ huyết nhất đẳng."

"Âm hộ của đại tỷ rất là sung mãn, so với âm hộ thành thực của hai người các ngươi còn phải sung mãn hơn, tưởng phỏng lên giống như bánh bao thịt, tiểu huyết vừa nóng lại vừa dốc, cắm vào bên trong dễ dàng ít tổn sức nhất, hơn nữa mỗi lần dam vào đều có thể tiến thẳng vào hoa tâm, tuyệt không thể tà. Nhị tỷ đáng người đều đặn, cặp vú sung mãn đầy đặn, tiểu huyết của nàng là một trong những tiểu huyết xinh đẹp nhất, hình dáng vô cùng khiêu gợi, vô cùng sung mãn, giống như một đóa hoa kiều diễm, xinh đẹp tuyệt luân, dù người vô cùng, để cho ta hưởng thụ tuyệt vời khó mà tả được."

"Tiểu muội có dáng người tươi trẻ khỏe đẹp, âm mao rất nhiều, hình dáng cũng kỳ lạ nhất: phía trên cùng phía dưới âm hộ đều sinh trường rất rậm rạp, chung quanh hậu môn cũng phát triển, tạo thành một vòng cỏ mềm mại, nhìn qua tưởng như là âm hộ thứ hai, âm mao của nàng rất có khả năng kích thích dục vọng trong ta, ở trên giường phục thị ta nàng cũng vô cùng dam loạn phóng dăng. Tóm lại, năm người nương nhi các ngươi, tất cả đều là mỹ nhân, đều có điệu dụng khác nhau, ta đều ưa thích, ta thực sự rất yêu các ngươi, yêu tâm lòng vĩnh viễn yêu ta của các ngươi, sự yêu thương phát ra từ nội tâm, ham muốn thân thể của các ngươi chẳng qua là yêu ai thì yêu tất cả, không quan tâm các ngươi có dung mạo như thế nào, ta vẫn y nguyên yêu thương các ngươi."

"Long nhi tốt, thật không uống công chúng ta yêu thương ngươi như thế." Tần Uyển Phượng ôm chặt Hoa Văn Long mà nói.

"Long nhi, ngươi thật đúng là nhi tử tốt của mẫu thân." Bạch Quân Nghi cũng cảm động ôm chặt lấy hân, Hoa Văn Long trái ôm phải áp, vui sướng đến quên trời quên đất rồi.

"Long nhi, ngươi có biết mấy người chúng ta yêu ngươi có điểm khác nhau gì không?" Bạch Quân Nghi vừa hôn hân vừa nói ra.

"Để cho ta suy nghĩ một chút... Mẫu thân yêu ta có tâm phần là tình yêu của thân sinh, tình mẫu tử, hai phần là tình yêu nam nữ, đi nương yêu ta thì có bảy phần tình yêu của trường bối, ba phần tình yêu chân chính, đại tỷ thì năm phần mẫu tử, năm phần yêu đương, nhị tỷ lại là ba phần mẫu tử bảy phần yêu đương, tiểu muội toàn bộ đều là tình yêu nam nữ, tình yêu lớn nhất, ta nói có đúng hay không nha, hai vị mẫu thân?"

"Đúng, đúng, quá đúng rồi." Bạch Quân Nghi cùng Tần Uyển Phượng trầm miệng một lời.

"Thiếu chút nữa quên rồi, mẫu thân ngươi không phải đã nói muốn cùng đi nương thương lượng chuyện gì đó sao?"

"Cấp cái gì nha, ngươi không nói thì ta cũng sẽ không quên."

Bạch Quân Nghi mặt trắng tặc hân một cái, rồi nói với Tần Uyển Phượng: "Phượng tỷ tỷ, ngươi có còn nhớ trên "Y Thư" có ghi lại một dạng thể chất gọi là "Thuần Dương Thể"?"

"Sao có thể không nhớ đây? Người mang "Thuần Dương Thể" có bảo bối cực kỳ lớn, khả năng tình dục cực kỳ cao, có thể tiết thân mà vẫn không ngã, một đêm chinh phục mười nữ nhân, như vậy đấy, ngươi hỏi ta chuyện này là có chuyện gì? Đừng nói là... Đúng rồi, Long nhi nhà chúng ta chính là "Thuần Dương Thể", có phải hay không?"

"Phải, ta nghĩ nhất định là như thế, mỗi lần hân đề ta ra đều khiến cho ta tiết thân một lần vẫn không đã ghiền, nhất định phải ít nhất hai lần, thậm chí là ba lần mới đủ, phải như thế thì hân mới có thể thỏa mãn, mỗi lần đều chơi ta mệt đến chết, tiết thân đến khó khăn bại liệt, khiến cho ta mệt mỏi kiệt sức hân mới chịu bỏ qua, giống như lúc mới vừa rồi ta đi tìm ngươi, hân đã khiến cho ta tiết thân một lần, nhưng thứ bảo bối kia của hân vẫn là cứng rắn như lúc ban đầu."

"Phải rồi, nhất định là như thế, ta vẫn còn nhớ lần đầu tiên ta bị hân chơi, lần đó không phải là ngươi vừa cùng hân đại chiến ba trăm hiệp sao? Ngươi cũng tiết thân vào lúc đó?"

Bạch Quân Nghi gật đầu khẳng định, ngừng một chút lại bổ sung vào một câu: "Thậm chí là tiết thân không ít đấy."

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 49: Liên tục qua ba cửa! Sướng sướng sướng! (4)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

Tần Uyển Phượng nói tiếp: "Hân vừa mới quán quít với ngươi xong, bản thân ngươi cũng đã tiết thân, hân chỉ nghĩ một chút, ta đã nhanh chóng tiến vào, hân liền cười lên thân ta, còn đánh một trận thật lớn, đánh cho một nữ nhân trong thời kỳ hồ lang khát cầu như ta tiết thân đến hai, ba lần hân mới chịu tiết, nhưng bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ, còn khiến cho hai người chúng ta "song mẫu lâm trận", hai người cùng lúc lên giường, hân lại cùng hai người chúng ta chơi ra một bài "trầu tử cực hoan", đánh cho ta tiết thân như hồng thủy rồi lại đi kiểm ngươi, kết quả hân tiết trên thân ngươi lần nữa mới xem như đuổi hân đi. Cái này cũng chưa tính, hân mới vừa ngủ một hồi liền bị chúng ta đánh thức, tiếp tới lại cùng chúng ta bắt đầu một trận giao hoan lớn thật lớn nữa, chơi đến chúng ta đều muốn tiết mà không thể tiết được nữa, bản thân hân cũng thêm mấy lần tiết tinh, ngươi tính một chút, lần đó hân chơi chúng ta liên tiếp mấy lần, chơi cho chúng ta tiết thân mấy lần, bản thân hân lại tiết được mấy lần, đó không phải là "tiết mà không bại, đêm hạ nười nữ" thì là cái gì?"

Tần Uyển Phượng gương mặt hoan hi, một lời chặc chấn nhĩ ra.

"Trên Y Thư viết rằng, sau khi Thuần Dương Thể phá đồng tử chi thân, phải hàng đêm xuân tiêu mới có thể có được thân thể khỏe mạnh, nếu như không thể ngày ngày phát tiết, sẽ bị nội hỏa công tâm, đối với thân thể của hân là vô cùng bất lợi. Mà hân khác biệt với người khác ở chỗ, một người nam nhân nếu như làm chuyện phòng the quá độ, năng lực tình dục sẽ hạ xuống, mà hân lại là càng chơi càng cường tráng. Bởi vì nếu như hân giao hoan cùng với thật nhiều nữ nhân, hấp thu được thật nhiều âm tinh thì khí khác nhau, dung hợp với dương khí dư thừa trong thân thể hân, âm dương tương hỗ, nội tinh sẽ tăng nhiều, tinh lực có thể nói là thừa sức duy trì cả đời."

Tần Uyển Phượng gật đầu nói: "Phải, nếu như vậy, chúng ta hân là phải tìm thêm cho hân mấy người nữ nhân."

Bạch Quân Nghi gật đầu nói: "Đúng vậy, như vậy đi, ngày mai ta sẽ nói cho ba người Mỹ Quyên các nàng, để Tiểu Hà, Tiểu Phù, Tiểu Liên đều tiến cử giường chiếu cho Long nhi đi."

"Mẫu thân, các ngươi thật sự quá tốt với Long nhi rồi."

"Tiểu tử thú, ta và đi nương của ngươi chỉ vì Long nhi ngươi thôi đấy, thật sự là những việc không thể để lộ ra ngoài đều đã làm, kì lễ dam tục gì cũng đều đã kêu ra, ôi, thật không hiểu nổi kiếp trước chúng ta thiếu nợ người cái gì, để bây giờ hai người mẫu thân chúng ta cùng đi yêu một tên nhi tử là Long nhi nhà ngươi, thật là trời tạo nghiệt có thể sống, tự tạo nghiệt chỉ có chết."

"Mẫu thân, di nương, hai vị thân nương, các người tốt với nhi tử như thế, nhi tử làm sao có thể báo đáp hết cho các người đây? Ta yêu các người chết mất thôi, ta nguyện ý vì các người mà làm tất cả mọi chuyện, chỉ cần các người muốn ta, ta tùy lúc bên cạnh mà bồi tiếp các người."

"Nhi tử tốt, có một câu này của người vậy là tốt rồi."

"Phải a, người có tấm lòng này, chúng ta đã thỏa mãn rồi"

Bạch Quán Nghi cùng Tần Uyển Phượng vui mừng đến khóc thút thít, trên mặt lần lần từng giọt nước mắt hạnh phúc.

Ba người lại thâm tình mà mắt nhìn mắt một hồi lâu, không hẹn mà cùng ôm nhau thật chặt, một lần nữa bắt đầu quần quít giao hoan đến điên cuồng..

Hôm sau tiểu Hà đã đưa tới cửa, Hoa Văn Long tự nhiên vô cùng vui vẻ. Tiểu Hà là thiếp thân nha hoàn hầu hạ Hoa Mỹ Quyên, tuổi gần đôi mươi, là một cô nương xinh đẹp quyến rũ, lúc bình thường luôn hiện ra một gương mặt mỉm cười, cười một tiếng liền hiện ra hai má lúm đồng tiền, mày ngài cong cong tinh tế, mắt đen to tròn, giọng nói êm tai dễ nghe, toàn thân là đường cong ưu mỹ, cũng coi như một tiểu mỹ nhân. Nàng sớm đã bị Hoa Văn Long phong lưu phóng khoáng làm cho phương tâm ám hứa, chẳng qua vì ngại thân phận của mình, không dám biểu hiện mình bạch ra thôi.

Lại thêm việc nàng sớm đã nhìn thấy tình cảnh điên cuồng giao hoan của Hoa Văn Long cùng Hoa Mỹ Quyên, xuân tâm sớm động, trong nội tâm đã sớm khát khao thêm muốn chuyện hoan hi sung sướng nhất cuộc đời kia, hiện tại cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận. Hoa Văn Long ôm lấy nàng, vừa dùng lực, đè ép về phía sau một cái, ép nàng lên trên giường, Hoa Văn Long tiếp tục ép sát hạ thân hai người với nhau, bên trên liên tục lần lượt khắp gương mặt của nàng, không ngừng hôn hít, tay cũng bắt đầu không an phận mà vuốt ve khắp cơ thể của nàng.

Tiểu Hà bị Hoa Văn Long xuất kỳ bất ý tấn công làm cho trở tay không kịp, lúc đầu còn cố gắng dùng sức giãy giụa hạ thân mấy lần, thế nhưng giãy giụa như thế đối với hai hoa lão thủ như Hoa Văn Long mà nói thực sự là quá không đáng kể, Hoa Văn Long hơi dùng chút xảo lực, nàng lập tức buông tha phản kháng, nhu thuận mà hưởng thụ Hoa Văn Long hôn hít, vuốt ve. Trải qua một màn được Hoa Văn Long ôn nhu hôn môi, vuốt ve, nội tâm của nàng tích tụ xuân hoa dục hòa cũng không kiềm chế được nữa, bắt đầu vòng tình hôn trả Hoa Văn Long, hôn loạn xạ khắp gò má, cái trán, trên cổ Hoa Văn Long, tay nhỏ non mềm cũng ôm chặt lấy Hoa Văn Long, không ngừng vuốt ve qua lại sau lưng Hoa Văn Long.

Hoa Văn Long vẫn tiếp tục hôn hít khắp cơ thể Tiểu Hà, tay vươn tùy ý vuốt ve khắp vùng đất rộng lớn, sau một hồi cũng dần chuyển đến những khu vực mẫn cảm của nàng mà tập trung công kích, đầu tiên là vuốt ve cặp vú đầy đặn của nàng, tiếp theo lại di động xuống dưới, cách y phục mà xoa nắn khiến kích bộ phận sinh dục của nàng, khiến cho nàng kích thích vô cùng, bắt đầu rên rì: "Ngửa... Nhột... Thiếu gia tốt... Người thật tốt... Ta không chịu nổi..."

"Vậy liền thoát y phục đi chứ? Cởi ra rồi sẽ càng tốt hơn nữa."

"Có thật không? Vậy liền tùy ý người đi." Nàng thờ hồng học mà nói.

Ngay sau đó, Hoa Văn Long đưa tay bắt đầu cởi sạch y phục trên người nàng, chạm rài cởi ra từng cái khuy áo trên tùy y phấn hồng, lại kéo ra dây buộc nội y nhỏ nhắn trên người nàng, hai tay tách ra, toàn bộ y phục thoáng cái đã rộng mở rồi, xuất hiện ở trước mắt Hoa Văn Long là một cặp vú đầy đặn, cao vút, đầy đặn, trắng mịn bóng loáng, quầng vú đỏ hồng, núm vú đỏ tươi, nhấp nhô lay động, không ngừng nảy lên, phảng phất như đang vẫy tay chào mời Hoa Văn Long xâm chiếm.

Hoa Văn Long cúi đầu về trước một cái, gương mặt kề sát trước ngực nàng, một tay chụp lấy vú trái của nàng, khiến cho hạt đậu đỏ kiêu nộ của nàng cứng lên mà vênh cao, Hoa Văn Long mở ra miệng rộng ngậm chặt lấy hạt đậu, liều chết mà bú mút, một cái tay khác bắt đầu nhào nặn vú phải của nàng, yêu thích không ngừng, sau đó hai vú đối chỗ, hôn vú phải sờ vú trái. Cứ như vậy chơi đùa một hồi lâu sau, khiến cho nàng toàn thân run rẩy, hai tay không tự chủ được mà ôm chặt đầu Hoa Văn Long, dùng sức mà ép sát vào cặp ngực của mình, khiến cho Hoa Văn Long trực tiếp kích thích hai vú của nàng, trong miệng thờ gấp không ngừng: "A... Thật sướng quá đi... Sướng chết Tiểu Hà rồi..."

Hoa Văn Long không gấp không vội mà hành động, tiếp tục treu chọc dục vọng của nàng. Cuối cùng, nàng chịu đựng không nổi dạng kích thích thể xác và tinh thần mãnh liệt như vậy, toàn thân vận vẹo, rên rì, không thể kiềm chế được nữa, tay nhỏ của nàng đưa về phía bụng dưới của mình, tay run rẩy gấp gấp cởi ra đai lưng tơ lụa đỏ thắm, sau đó bắt lấy cánh tay của Hoa Văn Long đang mở mồm trên vú phải của nàng, lôi kéo vào trong tiểu khố của nàng, mất hạnh hẹp hòi, chờ đợi khoảnh khắc khát vọng mà lại sợ hãi kia.

Hoa Văn Long vẫn không vội vã xâm nhập, mà là từ tốn giải khai trường khổ xanh gấm cùng tiểu khố hồng phấn của nàng, bản thân nàng cũng gấp gấp co lại đôi chân dài, tuột ra ống quần, sau đó lại duỗi chân, đem y phục toàn bộ đá qua một bên. Hoa Văn Long nằm sấp người nhìn một cái, bưng tình đại ngộ, hóa ra Tiểu Hà chủ động đến như vậy, hợp tác đến như vậy, là bởi vì nàng sớm đã xuân triều tràn lan, dâm thủy phun trào ra cả rồi.

Đa tạ mọi người đã ủng hộ nhóm dịch! Tết tới rồi, người ta là rặng về cội thì Lúa cũng lặn về ruộng, ra chương thất thường chút, mong mọi người thông cảm. Nay hai chương 1 TLT bù cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 50: Liên tục qua ba cửa! Sướng sướng sướng! (5)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

Chỉ thấy dâm thủy trong suốt lỏng lách kia tưới khắp vùng tam giác, biển nơi đó thành một vùng lầy nhớp nháp dụ người, trên âm mao vàng óng cong cong kia, lóe lên từng giọt sương lỏng lách, nhỏ lên một gò đồi cao vút, tựa như một trận mưa xuân đã hạ xuống, âm áp mà âm ướt. Hai mảnh âm thân mềm mẫn nằm bên ngoài, phong mãn và tươi non, âm hạch sung mãn tròn vo đã hiện lộ bên trên vùng âm đạo. Một luồng hương thơm thiếu nữ hòa hợp với dâm tinh của tiểu huyết, từng tia từng sợi mà tan vào trong vị giác khứu giác của Hoa Văn Long. Còn có cặp đùi ngọc trắng mịn, cặp mông nở nang, không cái nào mà không khiêu khích dục hóa của Hoa Văn Long, câu dẫn Hoa Văn Long, khiến cho Hoa Văn Long thân hồn điên đảo, thân bắt do kỷ vờn hai tay ra, xòe ra mười ngón tay ép lên trên hai mảnh âm thân, chạm rài tách chúng sang hai bên, lộ ra ở bên trong là mảnh mảnh thịt non đỏ tươi mọng nước, hiển nhiên là đã tích tụ dâm thủy rất rất nhiều.

Hoa Văn Long xung động khó có thể ức chế, đầu cúi thấp xuống vron đầu gối ra, nhẹ nhàng xâm chiếm âm hộ vừa trướng căng vừa mềm mại, mỗi một lần càn quét, toàn thân Tiểu Hà lại lay động một lần, theo động tác chạm rài, thân thể mềm mại của nàng không ngừng co quắp: "A... Hoa Văn Long thật tốt... Đánh chính diện như thế... Toàn thân ta... Ngửa như tâm ta á..."

"A... Thiếu gia tốt... Van cầu người... Đứng hành hạ Tiểu Hà nữa mà... Vừa từ vừa ngửa... Khó chịu muốn chết rồi... Nhanh a... Nhanh nhanh cứu Tiểu Hà đi á..."

Nàng giãy dụa cặp mông trắng mềm đầy đặn, trong tiểu huyết đã tràn ngập dâm thủy, một luồng nói tiếp một luồng mà tuôn trào ra, không ngừng chảy xuôi theo nương huyết mà xuống dưới hậu môn, khiến cho ga trải giường đều thành một mảnh ướt át.

Hoa Văn Long ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng đầy mặt ửng đỏ, kiêu ngâm thờ gấp, phồng đặng rên rì a a không dứt, mông eo loạn chuyển, biết rõ thời cơ đã thành thực, Hoa Văn Long nhanh chóng đứng dậy thoát đi y phục, giương lên đại bảo bối sớm đã căng phồng đến tím bầm, chuyển động lên xuống bên ngoài mà ma sát với hai mảnh âm thân, để cho bảo bối bôi đầy dâm thủy tăng tính trơn trượt, sau đó liền nhắm ngay cửa hang của nàng, toàn thân hướng về phía trước mà động mạnh một cái, theo một tiếng "phốc" vang lên, đại bảo bối thoát cái đã cắm thẳng vào bên trong tiểu huyết của nàng, vào được hai phần ba, lúc này đã làm cho Tiểu Hà "A" lên một tiếng, kêu thảm thiết không ngừng, chảy từng dòng nước mắt.

Hoa Văn Long cảm giác sau khi bảo bối cắm vào, tiểu huyết của nàng trở nên rất căng chặt, đặc biệt, vật thịt còn co lại nhanh chóng, thật giống như phải đem bảo bối bóp nát trong tích tắc, Hoa Văn Long biết rõ đây là do đau đớn kịch liệt tạo thành việc cơ thịt co thắt lại, không thể làm gì khác hơn là dừng lại, giúp nàng giảm bớt đau đớn, mới có thể bắt đầu đâm vào rút ra.

"Khá hơn chút nào không? Chớ khấn trương, chỉ một lúc, sẽ qua nhanh thôi."

Vừa nói xong, Hoa Văn Long đã bắt đầu chậm rãi rút ra đâm vào, đồng thời vờn ra tay trái xoa nắn vú của nàng, tay phải ôm cổ nàng, không ngừng hôn lên đôi môi mọng nước của nàng, cùng một lúc thực hiện những động tác này, theo ba vị trí trên giữa dưới mà đồng thời công kích nàng, không lâu sau đã hóa giải cơn đau của nàng, nàng bắt đầu cảm thấy sướng khoái rồi, trên mặt đã không còn biểu tình thống khổ, thay vào đó là mỉm cười nhàn nhạt.

Hoa Văn Long dựa vào nét mặt của nàng liền biết được cơn đau của nàng đã qua rồi, hần lập tức bắt đầu mãnh liệt công kích, dùng sức hôn lên gương mặt nàng, tay trái bắt lấy bầu vú sung mãn, không ngừng xoa nắn, bên dưới

hạ thân, đại bảo bối càng dùng sức nhanh chóng chuyển động, càng cắm vào bên trong càng tăng thêm sức mạnh, càng cắm vào bên trong càng trở nên nhanh chóng, càng cắm vào bên trong càng tiến vào sâu thêm, Hoa Vân Long biết chắc, chỉ cần có lần đầu tiên bỏ qua đạo đức quy củ, nàng sẽ vĩnh viễn không quên một khắc mất hồn này.

Tiểu Hà bị Hoa Vân Long một lần lại một lần đâm tận cán, rút tận ngọn, khiến cho nhục hóa bùng cháy mãnh liệt, giây dụa cặp mông, dùng sức vênh lên nghênh hợp với động tác của Hoa Vân Long, lại dùng cặp chân dài vòng qua sau lưng Hoa Vân Long, liều mạng đè ép hẳn xuống dưới, để cho bảo bối của Hoa Vân Long đâm vào hoa tâm của nàng sâu hơn nữa, để cho bảo bối Hoa Vân Long và tiểu huyết của nàng kết hợp với nhau thật chặt, không ngừng lại dù chỉ một giây, nhanh chóng đánh vào nhục hóa đã dâng cao đến tận cùng của nàng.

"Thiếu gia tốt... Người thật tốt... Chơi ta sướng muốn chết rồi..."

"Có sướng không? Có đã ghiền không?"

"Sướng lắm... Vô cùng sướng... Đã ghiền... Vô cùng đã a... Tiểu Hà thật sự yêu người rồi... Không nghĩ tới làm sự tình này... Lại có thể sướng đến như vậy... Nếu như ta sớm biết được... Ta đã sớm để cho người chơi rồi... A... Thật là thoải mái a... Thứ vật kia của người... Thật dài... Thật lớn... Thật cứng rắn... Cắm vào bên trong Tiểu Hà làm cho Tiểu Hà sướng muốn chết đi thôi... A... Đâm thật sâu a... A... A... Sướng... Sướng chết ta rồi..."

Tiểu Hà không ngừng rên la dâm dăng, nàng thật sự rất phóng dăng, không ngừng kêu sướng. Dâm nhục hương khí đã ngập tràn trên cơ thể nàng, hơi thở đã gấp gấp đến cùng rồi, nhưng nàng vẫn không ngừng ưỡn mông nghênh hợp, vẫn không ngừng rên rì:"A... Thiếu gia... Đâm sâu vào hơn nữa đi a... Bên trong thật ngứa quá a... Đứng... Chính là như vậy... Sướng... Thật chính xác nha... Tiểu Hà sướng chết..."

Hoa Vân Long dùng sức, hung hăng đâm vào, không ngừng tấn công khắp toàn thân trên dưới của nàng. Cứ như vậy không ngừng chơi mấy trăm hiệp, nàng đã từ chỉ vô lực, toàn thân xụi lờ rồi, vô lực nằm dưới hạ thân Hoa Vân Long, nhục cho Hoa Vân Long tùy ý rong ruồi trên người nàng, nhưng trong miệng vẫn không ngừng tuân ra dâm ngữ: "A... Tiểu Hà không chịu nổi nữa rồi... Sướng chết Tiểu Hà rồi... A... A..."

Cuối cùng, nàng đã không cầm cự được nữa, toàn thân co giật mấy cái, từ sâu trong Tử cung phun ra từng dòng dâm tinh, tung tóe trên quy đầu của Hoa Vân Long, kích thích mãnh liệt khiến cho Hoa Vân Long cũng không khống chế được, mãnh mẽ đâm vào rút ra vài chục cái nữa thì cũng phóng xuất dương tinh vào sâu bên trong hoa tâm của nàng... Cao triều trôi qua, hai người xụi lờ nằm đè lên nhau, Hoa Vân Long hôn nàng rồi hỏi:"Thế nào, có sướng hay không?"

"Sướng chết đi thôi, thật sự sướng không thể tả, cảm ơn người, thiếu gia, để cho Tiểu Hà nếm được mùi vị khoái hoạt đến tận cùng như vậy."

Nàng thỏa mãn mà hôn trả Hoa Vân Long, ní non bên tai Hoa Vân Long.

Đương nhiên Hoa Vân Long sẽ không bỏ qua cho Tiểu Hà nhanh như thế, sau khi làm cho nàng tiết thân lần nữa, vẫn tiếp tục ôm nàng chuyển tư thế mà đâm vào rút ra, dùng cách chơi lâu dài và ôn nhu này mà kích thích nhục hóa của nàng từ từ bùng lên. Chính tại thời điểm này, bỗng nghe thấy cánh cửa "phanh" một tiếng, Hoa Vân Long không biết chuyện gì xảy ra, vội vã tách khỏi thân thể Tiểu Hà mà đi xuống, nhanh chóng kéo ra cánh cửa phòng rồi quan sát, hóa ra là thiếp thân thị nữ của Hoa Mỹ Ngọc, Tiểu Phù đang ngồi chồm hổm bên cánh cửa, có vẻ như nàng đã trốn ở bên ngoài nhìn lén, nhìn đến nỗi nàng ý loạn tình mê, chân nhũn ra, đuôi tê dại, giằng không khống chế được mà tê liệt ngã xuống đất, dụng phải cánh cửa phòng và vang ra tiếng.

Hoa Vân Long đi tới bên người nàng, nhẹ nhàng hỏi:"Người sao thế hả? Có chỗ nào không thoải mái?"

Nàng ngẩng đầu nhìn một chút, vừa vận nhìn trùng đại bảo bối hùng vĩ dưới hạ thân của Hoa Vân Long, mà trên quy đầu vẫn còn dâm dịch nhớp nháp, run lên một cái, vừa vận bắn lên trên mặt nàng, nàng thật sự không nhịn được nữa, liền "ân" một tiếng, ôm chặt lấy bắp đùi của Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long thấy nàng như thế, biết rõ nàng đã đại phát dâm tính, hẳn liền ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi bên tai nàng:"Có phải là người đã vô cùng ngứa ngáy, muốn ta giúp đỡ an ủi một chút?"

Tiểu Phù nhẹ nhàng gật đầu, hiển nhiên là ngầm thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Liên tục qua ba cửa! Sướng sướng sướng! (6)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Lửa

Biên: Lạc, Infinity

"Bây giờ ta sẽ ôm người vào trong phòng, giúp người phát tiết ở trên giường, có được hay không?"

Tiểu Phù xấu hổ gật đầu, biểu hiện là đồng ý.

Tiểu Hà đột nhiên cười nói:"Nhất định là đại tiểu thư để cho nàng đến phục thị thiếu gia, nhưng phát hiện chúng ta vẫn chưa chơi xong nên nàng chỉ có thể trốn ở ngoài cửa nhìn lén."

Tiểu Phù nghe Hoa Vân Long cùng tiểu Hà nói chuyện, càng cảm thấy xấu hổ không chịu được, cuối cùng cũng thẹn thùng đỏ mặt lên tiếng, thầm mong Hoa Vân Long đừng trêu chọc nàng nữa.

"Người thế nào rồi hả? Có phải là đã không thể nhịn thêm được nữa?"

"Thiếu gia người thật xấu, người đừng hỏi nhiều như thế nữa có được không? Người ta đã gấp muốn chết rồi."

"Tốt tốt, ta không hỏi nữa, vậy trước tiên, người hẳn là tự mình cởi y phục rồi lên giường đi?"

Hoa Vân Long có ý đùa giỡn nàng, xem thử nàng có phải là đã nhục hóa thiêu thân đến nỗi tự mình cởi áo nói dầy lưng tiến cử giường chiếu. Nàng quả nhiên là đã bị nhục hóa thiêu đốt khó chịu lắm rồi, cũng không để ý tới xấu hổ gì nữa, tự động cởi ra y phục, không màng vải che chắn, chỉ thấy cặp vú của nàng đầy đặn giường cao, đầu ti cũng đã cương lên, âm hộ thắm chỉ đã lành lặn dâm thủy, róc rách chảy thành dòng, biểu hiện thật rõ ràng dục vọng của nàng đã hoàn toàn bùng phát.

Hoa Vân Long vuốt tay vuốt ve cặp vú đầy đặn mê người của nàng, vừa mới xoa bóp vài cái, nàng đã bắt đầu rên rì uồn ẻo cơ thể, bắt lấy một tay Hoa Vân Long, ra sức kéo về phía âm hộ của mình, một tay khác đã vươn ra tìm kiếm vuốt ve bảo bối của Hoa Vân Long. Vuốt ve âm hộ ướt át lành lặn dâm thủy của nàng, Hoa Vân Long biết rõ nàng thật sự không thể nhịn được nữa, Tiểu Hà cũng lên tiếng nói với Hoa Vân Long:"Thiếu gia, người là muốn trêu chọc hành hạ thiếu nữ đang khát khao van cầu người âu yếm sao, người mau mau dùng đại bảo bối của người đánh cho nàng nhục dục tiên dục tử, sướng muốn chết không thôi đi."

"Tốt, sung sướng sẽ đến ngay thôi."

Hoa Vân Long đặt Tiểu Phù nằm ở trên giường, bản thân hẳn thì nằm sấp trên người nàng, nàng cũng rất phối hợp chủ động tách ra cặp đùi, để khu vực thân bí kia rộng mở, nghênh đón đại bảo bối đến xâm lăng.

Hoa Vân long điều chỉnh bảo bối nhắm ngay cửa hang của nàng, bởi vì chỗ đó của nàng sớm đã trơn trượt vô cùng, không cần phải bôi trơn nữa, đây cũng là vì nàng nhìn lén Tiểu Hà giao hoan, sau đó chịu đựng không nổi mà tự động dâng tới miệng Hoa Vân Long, hẳn đột ngột chuyển động hạ thân, không lỏng vòng quanh co, quy đầu thò to một đường dâm thẳng vào sâu trong hoa tâm của nàng. Toàn thân Tiểu Phù co quắp thật mạnh, hai tay liều mạng đẩy Hoa Vân Long ra, hai hàng nước mắt tràn ra, lớn tiếng kêu la:"Aaa... Đau chết ta rồi..."

Hoa Vân Long biết rõ xử nữ bị đại bảo bối phá đi bích hoàn sẽ chịu đau đớn, vội vàng an ủi nàng:"Một lát rồi sẽ hết đau, mỗi xử nữ lần đầu giao hoan đều phải chịu đau, một lát nữa người hẳn có thể nếm được ngon ngọt."

Tiểu Hà cũng vội vàng nói:"Tiểu Phù, thiếu gia không lừa người, mỗi xử nữ lần đầu tiên bị nam nhân đâm vào đều sẽ bị đau, ngay sau đó người hẳn cảm nhận được cái gọi là sung sướng muốn chết, người sẽ sướng như lên trời. Ta vừa mới bắt đầu cũng rất đau, nhưng là càng về sau, mới vừa rồi lúc người ở ngoài cửa nhìn lén không phải đã thấy ta sướng đến nỗi hôn phịch đều muốn bay lên trời đấy sao?"

Vừa nói, hai tay của Tiểu Hà đã bắt đầu tiến hành vuốt ve kích thích đôi chân ngọc của Tiểu Phù.

Hoa Vân Long cũng không chậm chạp, bắt đầu chuyển động bảo bối một cách từ tốn, nhẹ nhàng ra vào, nàng cũng thuận theo mà buông tha chống cự, ôm chặt lấy Hoa Vân Long, chịu đựng Hoa Vân Long hôn hít vuốt ve. Trái qua một hồi Hoa Vân Long cùng Tiểu Hà phối hợp kích thích đầy đủ ba khu vực trên giữa và dưới, lại thêm bản thân nàng cũng đã nhục hóa thiêu đốt, không lâu sau đó, nàng dần dần nếm được cảm giác sướng khoái, mông ngọc

đẩy đã bắt đầu chuyển động thẳm dò, uốn lên nghênh hợp với từng động tác ra vào của Hoa Văn Long.

Hoa Văn Long biết nàng đã cảm nhận được khoái cảm mà đại bảo bối mang đến, âm đạo đã thích ứng với đại bảo bối của hắn rồi, Hoa Văn Long bắt đầu dùng sức rút ra đâm vào, chơi cho nàng lớn tiếng rên la: "A... Thiếu gia thật tốt... Làm cho ta sướng muốn chết đi... Thật sướng... Ta chịu không nổi rồi... Không nhịn được a..."

Hoa Văn Long tiếp tục dùng sức, tăng nhanh tốc độ mà chơi đùa nàng, trước khi vào phòng nàng đã bị dục hóa thiêu đốt đến nỗi dâm thủy lênh láng, lại thêm nàng chỉ vừa mới phá thân nữ nữ, vì thế cho nên nàng làm sao có thể chịu nổi đại bảo bối của Hoa Văn Long mạnh mẽ công kích, không lâu sau, nàng đã bị Hoa Văn Long chơi đến dâm thủy phun trào, cặp mông lớn rung động, liên tục rên la phóng đảng: "Không... Không được rồi... Thật là lợi hại... Đại bảo bối... Đâm cho tiểu huyết sướng muốn nhún ra rồi... Tiểu Phù không chịu nổi rồi... Sắp bị đại bảo bối... Chơi chết rồi... Nhanh... Nhanh... Dùng sức... Chơi chết Tiểu Phù... Tốt... Tốt thôi... Tiểu Phù tình nguyện bị đại bảo bối... Chơi chết... A... A..."

Hoa Văn Long được âm thanh rên la dâm đảng của nàng kích thích, càng thêm phần hưng phấn, cảm nhận được cặp mông của nàng liều chết uốn lên cao, biết rõ nàng đã cách đỉnh triều không xa, hắn lại càng dùng sức chơi nàng, càng tăng tốc mà đâm vào rút ra, hắn điên cuồng nhấp hồng, đại bảo bối mạnh mẽ ra vào âm đạo hơn ba trăm lần, chơi cho nàng từng ngum thờ gáp không ngừng, ánh mắt quyen rũ mắt hờn, như say như mê, ý loạn tình si, chơi cho một xử nữ vừa mới biết ân ái như trở thành một dâm phụ phong tao, dâm thanh yến ngữ vang lên bốn phía, tiếng rên ri không ngừng: "Aaa... Aaa... Ta sướng muốn chết rồi... Nhanh.. Nhanh nữa... Dùng sức đi... Aaa... Aaa... Thiếu gia người thật tuyệt vời... Bảo bối của người cũng thật vĩ đại... Thật sự quá lợi hại... Tiểu Phù sắp bị đâm phá rồi... Không được rồi... Không chịu được nữa rồi... Tiểu Phù sướng chết rồi... Aaa... Hực... Aaa..."

Cuối cùng cũng đến hồi kết, hạ thân Tiểu Phù co giật mãnh liệt vài chục cái, từng trận âm tinh mãnh liệt phun trào mà ra, xối thẳng lên trên quy đầu của Hoa Văn Long, mà Hoa Văn Long bởi vì vừa mới tiết thân một lần trong thân thể Tiểu Hà, cho nên còn cách giới hạn phóng tinh rất rất xa, hắn tiếp tục vận động không ngừng trên thân thể của nàng, chơi cho nàng tiếp tục tiết thân hai ba lần nữa, đến cuối cùng lại bị Hoa Văn Long chơi cho sắp chết ngắt, qua một trận thủy triều cao đến đỉnh điểm, nửa bước lằm vào trạng thái hôn mê, Tiểu Phù xụi lủ nằm gục trên giường.

Nhìn Tiểu Phù ngáy lần đầu tiên phá thân đã bị chơi đến cực tuyền dục tử, chơi đến nỗi sắp chết ngắt, ngọc thể trần truồng xụi lủ trên giường, bộ dáng này thật sự làm người thương tiếc, Hoa Văn Long cũng không đành lòng tiếp tục tấn công nàng, bởi vì trong lòng Hoa Văn long, Tiểu Phù cũng là một tiểu mỹ nhân, dù đang điềm dâm, thân thiện hóa ái, cho nên Hoa Văn Long cảm thấy đủ liền ngừng. Trước tiên hắn vẫn tiếp tục nhẹ nhàng đâm vào rút ra nơi tiểu huyết của Tiểu Phù, khiến cho nàng từ trạng thái nửa hôn mê dần dần trở nên thanh tỉnh, khiến cho nàng cảm nhận sướng khoái kéo dài không ngừng, hưởng thụ được dư âm lớn hơn sau đại cao triều, sau đó mới lưu huyền khó bỏ mà để bảo bối rút ra khỏi tiểu huyết của nàng, cùng theo bảo bối ra ngoài là thật nhiều dâm thủy, âm tinh và máu đào của thiếu nữ vừa phá bích hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Liên tục qua ba cửa! Sướng sướng sướng! (7)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Dịch: Lúa

Biên: Lạc, Infinity

Vừa nói, nàng vừa dùng một cái khăn lông, động tác ôn nhu lau sạch những thứ dâm dịch kiêu diễm ướt át đang dính trên đại bảo bối của Hoa Văn Long.

Hoa Văn Long đưa tay nhận lấy khăn lông, nhẹ nhàng lau vết máu trên âm hộ của Tiểu Phù, âm hộ của nàng bị Hoa Văn Long làm cho vừa đỏ vừa sưng, vẫn còn đang róc rách chảy từng dòng dâm dịch ra ngoài, Hoa Văn Long ân cần hỏi nàng có đau hay không, nàng nói: "Không đau, chỉ là hơi rát một chút, vừa tê tái vừa sướng khoái, thoải mái vô cùng a, cảm ơn người, thiếu gia tốt."

Nàng lại đưa mắt nhìn bảo bối vẫn đang giương cao nơi hạ thân Hoa Văn Long, xấu hổ nói: "Thiếu gia, người còn muốn không?"

Hoa Văn Long lắc lắc đầu nói: "Người và Tiểu Hà đều vừa mới phá thân, không nên làm thêm nữa."

Ngay lúc này, bên tai hắn đột nhiên truyền tới thanh âm "Truyền âm nhập mật" của Hoa Mỹ Quyên: "Đi tìm Tiểu Liên, ta cứ nghĩ là hai người Tiểu Hà và Tiểu Phù đã có thể phục thị người, không nghĩ tới các nàng nhanh như vậy đã thua trận."

Hoa Văn Long cũng dùng "Truyền âm nhập mật" đáp lại một tiếng "Tốt", sau đó ôn nhu nói với hai người Tiểu Hà và Tiểu Phù: "Các người cố gắng nghỉ ngơi đi, ta đi tìm Tiểu Liên."

Vừa nói, vừa cho hai nữ nhân vài nụ hôn, xong xuôi liền đứng dậy đi xuống giường.

Cánh cửa chỉ để khép hờ, đẩy cửa ra cũng không có một tiếng vang nào, Hoa Văn Long khom lưng bước vào trong phòng, bước chân nhẹ nhàng như mèo, đôi mắt dò bưng vì dục hóa trùng lớn nhìn về phía giường, đặt từng bước chân nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, giống như là lực làm đạo tặc tiến vào rồi sâu tìm kiếm báu vật mê người. Hoa Văn Long đi tới trước giường của Tiểu Liên, từng làn hương thơm thiếu nữ lan tràn vào mũi Hoa Văn Long, càng kích thích dục vọng cương dương nam tính của hắn, Hoa Văn Long vươn hai tay ra, hơi run run mà vén lên cái chăn mỏng đắp trên người nàng, a, hết thấy đều có thể thấy rõ rồi, hết thấy đều ở ngay trước mắt của mình.

Tiểu Liên ngủ thật là đẹp, ngũ diện sụ sưa, mày ngài thật dài, tinh tế và cân xứng giăng trên vầng mặt, cánh mũi vũ động có tiết tấu, miệng nhỏ vênh cao, tựa như đang say sưa chìm vào giấc mộng ngọt ngào đẹp đẽ, hai cánh tay nhỏ mềm đặt ở phía ngoài hai bầu vú, đầy đặn mà uốn thẳng, bụng phẳng và vùng rốn ẩn hiện, co thon mỏng vênh, lõi lỏm rõ ràng, cặp đùi ngọc trắng mịn như tuyết. Một cái thì hơi cong và trong, một cái ngay ngắn ở trên giường, vừa khéo làm sao mà tạo ra một góc độ nhất định, khiến cho tiểu huyết ngậm nước, như đào như mặt kia lộ ra dụ hoặc. Hôm nay nàng không mặc nội y và nội khố, có thể là vì thời tiết lúc này tương đối nóng bức.

Chi thấy đại bảo bối đến ông của Hoa Văn Long như không chịu nghe sai khiến, tựa như phát hiện điều gì hấp dẫn, tìm thấy nơi mà nó nhất định phải đến trong đời, lại giống như chó đặc công nhảy bèn ngửi ra mùi tội phạm, đột nhiên dùng sức xông mạnh, lắc đầu vẩy đuôi mà cố gắng thoát khỏi dây xích, một đường xông vào hổ huyết. Hoa Văn Long cũng không có thừa nhận dục vọng của bảo bối, mà là nhẹ nhàng tiếp cận khu vực giữa hai chân của nàng, nằm sấp người xuống chậm rãi tiến lại gần thăm dò, mũi tinh tiếp cận tới tiểu huyết, hơi chuyển đầu, tham lam mà lưu luyến, như đói như khát mà hít từng ngum hương thơm, Hoa Văn Long hít toàn bộ hương thơm nơi tiểu huyết Tiểu Liên vào trong mũi, sau đó hắn dùng miệng nhẹ nhàng thổi một hơi vào bãi cỏ vàng mượt mà, cỏ vàng lại lay động đung đưa.

Hoa Văn Long ngẩng đầu kéo ra một chút khoảng cách, cẩn thận quan sát vùng tam giác thần bí, khi Hoa Văn Long nhìn thấy hai mảnh âm thần đầy đặn che lấp huyết động âm ướt khỏi ánh sáng, bất tri bất giác hắn cũng ngỡ hương vương ra một sợi nước bọt, Hoa Văn Long tiếp tục hít vào một hơi thật mạnh, dùng sức mạnh tinh thần cường đại mà nuốt xuống một ngum nước bọt, cố gắng kiềm chế dục hóa đang thiêu đốt trong cơ thể. Ngay lúc này Hoa Văn Long cúi ra hai cánh tay, run rẩy mà dùng hai ngón giữa, bấm vào phía trên hai mảnh âm thần, từ từ dùng sức tách chúng ra phía bên ngoài.

Tiểu huyết bị Hoa Văn Long tách ra một khe hở, lại như là mở ra một vùng thiên địa mới, từng là thịt non mềm đỏ tươi kia truyền đến cảm giác thật sự bóp ra nước a. Hoa Văn Long một lần nữa ngẩng đầu lên thưởng thức vùng đất từ tiểu huyết cho tới bụng, cặp vú, một trận dục hóa bùng cháy mãnh liệt trong ngực hắn. Đã đạt tới mức độ không thể nhận được nữa rồi. Hoa Văn Long nâng lên bảo bối, điều chỉnh giương cao nhắm ngay cửa tang tiểu huyết, hạ thân mạnh mẽ chuyển động một cái, dâm mạnh về phía trước, chỉ nghe "A" một tiếng, Tiểu Liên đã thức tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, vừa muốn mở miệng giao thết, đôi môi đã bị Hoa Văn Long dùng miệng chặn lại rồi: "Tiểu Liên, là ta."

Vách thinh hay động xử nữ co thắt lại, cửa động đã đóng chặt, thật sự là một cấm khu thần bí. Đại bảo bối rốt cuộc tìm đến nơi định mệnh buộc nó phải đến, nó xông thẳng vào cấm khu, đoạt lấy và thưởng thức thứ mỹ vị tươi non ngọt ngào hấp dẫn vô cùng. Tiểu Liên từ khi biết là Hoa Văn Long, nàng đã không còn giây phút nào, mà là ôm thật chặt cơ thể Hoa Văn Long, cố nén cơn đau khi bị phá thân. Hoa Văn Long nhẹ nhàng chuyển động co hồng mấy cái, khiến cho bảo bối khuấy động âm đạo một phen, để cho thịt non trong âm đạo không ngừng khuếch trương, nhằm giảm bớt những cái co thắt siết chặt đã tạo thành lực cản to lớn kia.

Hoa Văn Long nhảy bèn cảm giác được bảo bối ra vào trong huyết động, từ sâu bên trong đã truyền đến tiếng nước ngập "ôm ọp" "ôm ọp", Hoa Văn Long nhẹ nhàng rút bảo bối ra ngoài cửa động, tiếp theo lại đột ngột đâm một phát thật mạnh vào tận sâu bên trong, toàn thân Tiểu Liên run rẩy co giật một trận, miệng mở to như muốn rên lên nhưng không thể vì cảm giác lúc này đã vượt qua nhận thức của nàng, nguyên đại bảo bối thô to đã đâm vào toàn bộ, tận gốc. Và hắn đã bắt đầu nhấp hồng, đại bảo bối bắt đầu đâm vào rút ra, như gió tát mưa sa, âm thanh đùng đùng như sấm chớp, liên tục là ba chục đòn công kích mãnh liệt, trong tiểu huyết đã ướt át lảm rồi, trơn trượt không thể hơn được nữa, vách hang cũng đã bùng phát hoàn toàn.

Đại bảo bối như cá gắp nước, vọt trước lui sau, thỏa sức vẫy vùng, nhảy cao lặn dưới, tung hoành ngang dọc khắp mọi ngõ ngách nơi đầm nước tiểu huyết, thỏa thích ngập lặn giao hoan. Quy đầu một dạng thô to dữ tợn, sung huyết đỏ bùng, trường cẳng tròn lẳn, mạnh mẽ ra vào chơi đùa tiểu huyết, gấn xanh càng trường lên tăng thêm vẻ đầu gấu, càng cứng như thiết bồng. Lúc này Tiểu Liên đã xụi lủ, tứ chi buông lỏng, toàn thân vô lực, hồ hấp gáp gáp. Cơ thể khỏe mạnh của Hoa Văn Long không ngừng đè ép ngọc thể mê người của nàng, trực tiếp co sát cặp vú vênh lên cao cao, co sát qua lại thật nhanh, ngọc thể của nàng lúc này đã áp sát, dính chặt vào lồng ngực cao rộng của Hoa Văn Long. Bụng dưới phẳng phiu cũng co rút không ngừng, ngay cả phế phủ cũng không ngừng phập phồng tìm kiếm không khí. Mới vừa hút vào trong ngực, lại bị ép cho thổ ra ngay, khiến cho nàng không ngừng phất ra tiếng rên ri: "Aaa... Aaa... Aaa..." và tiếng thờ gáp "Hực..."

Hoa Văn Long hôn lên gương mặt non nớt như trứng gà bóc của nàng, là hôn hít, là cắn, là càn quét xâm chiếm, khiến cho nàng toàn thân phát run, "hạ hôn" làm cho thể xác và tinh thần của nàng kích động đến cùng cực, hôn cho nàng gần cốt tể đại: "Aaa... Đứng... Không... Không muốn..."

Chương 53: Liên tục qua ba cửa! Sướng sướng sướng! (8)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Cặp vú cùng với đầu ti bị lực mạnh đè ép khiến cho nàng sinh ra cảm giác nhột nhột, đang cảm giác mới mẻ dù người này đang không ngừng tăng lên, không ngừng lan tràn ra khắp toàn thân, không ngừng phát triển, cứ thế mỗi một khối da thịt toàn thân, mỗi một vị trí đều rối loạn lên, sinh động, tạo thành một cỗ nhiệt lưu không lồ một đường trùng kích xuống hạ thân. Đau đớn đã không còn nữa, thần kinh khản trương cũng buông lỏng, da thịt toàn thân đã trở nên mềm nhũn, huyết dịch trong cơ thể cũng bắt đầu dâng trào, đau đớn trong tiểu huyết giờ đang chuyển dần thành cảm giác tê dại, do tê dại mà chuyển thành nóng bỏng phong tạo, lại dẫn đến cảm giác ngứa ngáy khi bị đâm vào, sinh ra một bụng dục vọng mà nàng cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến, dục vọng cầu hoan đã xâm chiếm toàn bộ cơ thể và tâm trí của nàng.

Hoa Văn Long vừa không ngừng sử dụng bảo bối ra vào, vừa thưởng thức gương mặt thanh tú càng thêm kiều diễm vì xuân triều sơ khai, thường thức cặp vú phập phồng nhấp nhô, hai hạt đậu đỏ hồng càng làm cho cảm xúc bùng cháy, thường thức eo thon vận vẹo, cặp mông tròn dẹt phong thái đầm đề nhất mà dung đưa, thường thức chân dài trắng mịn hết co quắp rồi lại duỗi ra, Hoa Văn Long đắm tặc mà nói bên tai Tiểu Liên: "Tiểu Liên, người cứ hưởng thụ đi, cứ đắm dục đi, sao, có sướng muốn chết chưa?"

"Thiếu gia... Người thật sự xấu lắm... Thừa lúc người ta ngủ say... Aaa..."

"Tiểu Liên, như vậy mới có tư vị khác a, để cho thiếu gia thỏa thích chơi đùa người một chút đi."

"A... Người thật là xấu... Xấu... Tốt lắm... Ta Sướng... Aaa..."

Rút ra bên ngoài thật xa, cắm vào bên trong thật sâu, mỗi cú nhấp lại dùng tốc độ cực nhanh, vừa đâm vào tận gốc lại rút ra, vừa rút ra tới cửa lại đâm vào, liên tục mấy chục hiệp, lại lần nữa rút ngắn hành trình, dồn toàn lực, toàn bộ tốc độ mà đâm vào rút ra.

Trong tiểu huyết Tiểu Liên lại lần nữa nổi lên một trận mưa to gió lớn, sấm chớp đùng đùng. Tiểu huyết đang chịu đựng đại bảo bối tổng lực tấn công chạy nước rút, tốc độ ra vào đang tăng nhanh không ngừng, bảo bối đang không ngừng đi sâu vào, nàng chỉ cảm thấy cơn thịt giống như một cây gậy sắt bốc cháy dữ dội, hùng lực thiêu đốt trong huyết động của nàng, đốt cho nàng mặt đẹp hiện xuân triều, đốt cho thân thể mềm mại của nàng co gặt không dứt, nàng đang không ngừng rung động: "Aaa... Aaa... Ân... Ohh... Uhh... Thật là sướngggg..."

Đắm thanh uế ngữ vang lên bốn phía, vừa yêu lại vừa mê, tựa hồ như càng ngày càng mãnh liệt, càng lúc càng triệt để, càng ngày càng quen miệng, dục hóa thiêu đốt trong bụng, xuyên suốt đến toàn thân. Đã không còn hươ tay vào chân nữa, vô lực mà thả ở trên giường cao, xuân triều cuốn cuộn, dục vọng lan tràn, lúc ngừng lại: Ôn hương nhuyễn ngọc đã xụi lị trong ngực, xuân sắc như say rượu, thật là mê người. Hoa Văn Long, đúng là một người trong ngành, từng chiều xuất ra đều có hiệu quả phi phàm

Hoa Văn Long thoáng nhìn Tiểu Liên, nàng đã trải qua đợt cao triều, hân cũng sang số chậm lại, cho nàng một cơ hội thở dốc, sau khi một cảm giác thoải mái lan tràn vào cơ thể, Hoa Văn Long lại chuyển đổi phương hướng, vừa chậm rãi rút ra cắm vào bên trong, vừa dùng lồng ngực của mình ma sát vuốt ve cặp vú của nàng. Chỉ thấy Hoa Văn Long chuyển động hai vai, lấy ngực làm trung tâm mà vận động, một chiều này, khiến cho dục hóa trong người Tiểu Liên vừa mới giảm xuống lại một lần nữa bốc cháy lên.

Tiểu Liên lại hươ loạn đôi cánh tay ngọc. Tinh dục xâm chiếm tâm trí, tâm hồn càng rạo rức thêm muốn, dung nhan kiều diễm như rạng mây hồng, càng quyến rũ động lòng người, hai mảnh môi đỏ mọng run rẩy mở ra rồi khép lại, thỉnh thoảng lại lộ ra một hàng răng trắng như sứ, hít hà thở ra, tóc dài đen bóng phủ lên tấm lưng ong quyến rũ, phía trên là hai bờ vai tròn nhẵn nhụi mềm mại. Vào thời điểm này, một đợt cao triều lại xông thẳng đến, Hoa Văn Long ôm nàng mà lần lộn trên giường tạo thành từng tư thế chơi sướng đến kỳ lạ, bảo bối từ đầu đến cuối vẫn cắm sâu vào bên trong tiểu huyết. Chỉ thấy Tiểu Liên không ngừng oa oa kêu khóc, là sướng hay là khổ chỉ nàng biết, nhưng một hồi sau nàng đã không ngừng lớn tiếng kêu la, phóng đảng rên ri một tràng đắm thanh uế ngữ.

Một lần nữa quay trở về vị trí cũ, Hoa Văn Long thuận tay lại nhặt một cái gối đệm đặt dưới mông nàng, lúc này đây tiểu huyết vênh lên thật cao, Hoa Văn Long lại dùng hai tay ôm lấy cặp đùi lớn của nàng, vác chân dài mềm mịn lên trên vai. Đe ép thân người khiến ngọc thể trước mắt tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, tư thế thuận tiện nhất cho những hiệp đấu cuối cùng. Tập trung lực lượng vào phần nửa người dưới, đặc biệt là eo hồng dưới thất lưng và đại bảo bối. Hoa Văn Long bắt đầu dùng sức mạnh mẽ đâm vào bên trong, cái sau sâu hơn cái trước, cái sau mạnh hơn cái trước, mỗi một cái đều đâm sâu vào tận cùng hoa tâm của tiểu huyết.

"Aaa... Aaa... Uhm... Thiếu gia... Tiểu Liên... Thật... Thật là sướng, sướng lắm... Tốt... Quá... Sướng... Rồi... Tốt... Aaa... Thật lớn quá... Thật cương quá... Aaa..."

Toàn thân Liễu Liên co quắp, hơi thở hồng hộc, xuân triều dâng trào.

Một cơn sóng bản mệnh từ trong huyết động, lại như tia nước bắn ra từ khe suối, bảo bối hứng lấy, lại tiếp đâm nhanh vào trong, đâm vào tận cùng huyết động. Toàn thân Tiểu Liên nàng sôi trào huyết dịch, nàng cắn chặt miệng môi, biểu hiện ra một gương mặt xinh đẹp, tư thái vừa nhút nhát lại vừa sướng đến không nói ra lời.

"Thiếu gia... Ta chịu... Chịu... Không nổi... Ai nha... Thoái mái... Đờng... Ta... Bị đâm chết... Mất a... Không... Không được rồi... Ai nha... Nhanh chết... Ta rồi... Thiếu gia... Người... Thật... Nhiều... Thủ đoạn... Aaa..."

Tùy theo bảo bối không ngừng đi sâu vào, tùy theo tốc độ đâm vào rút ra không ngừng thay đổi, cơ thể và nội tâm của nàng cảm thụ đến những kích thích khác nhau, Tiểu Liên không tự chủ được mà kêu la rên ri a, a, ưm, sướng, aì, nha, nha.

Toàn thân Hoa Văn Long giờ đã mồ hôi đầm đìa, hân vẫn tiếp tục mạnh mẽ một đường cắm vào tận cùng nơi hoa tâm tiểu huyết, tiểu huyết từng trận co rúc lại, bảo bối từng trận căng phồng, tiểu huyết muốn bóp chặt bảo bối, bảo bối kiên quyết càng rộng tiểu huyết ra, không còn chút khe hở, không chừa chút khoảng cách, một loại kích thích cơ thể người mãnh liệt nhất, cùng một lúc xâm nhập tâm trí và cơ thể bọn họ.

"Tốt lắm... Người đúng là một yêu tinh hại người... Nhanh nữa... Ta đâm chết người... Đâm chết yêu tinh nhà người... Ta... Không... Nhịn... Được nữa... Rồi..."

Hoa Văn Long càng đâm vào bên trong càng háng say, Tiểu Liên lại một lần nữa bắn ra một cơn sóng âm tình.

Trong cao triều sung sướng, tay ngọc chọt nắm chọt thả, miệng thì không ngừng rên la, Tiểu Liên ba lần liên tiếp tiết âm tình. Hoa Văn Long say mê nhìn gương mặt quyến rũ biểu hiện ra và đầm đề cực khoái khi nàng tiết âm tình, hân cũng không thể tiếp tục không chế được cảm xúc mạnh mẽ trong cơ thể, dương tinh giống như núi lửa bùng nổ, phun trào mãnh liệt, bắn thẳng vào tử cung còn chưa thành thực hân. Bảo bối đâm thẳng vào hoa tâm rồi gấu nguyên ở đó, bảo bối bị bóp chặt trong tiểu huyết, ngâm trong tiểu huyết ngập nước ấm áp mà thoải mái, hưởng thụ sung sướng khi chinh phục thân thể thiếu nữ.

Cứ như vậy, Hoa Văn Long đắm chìm trong "Nam hoan nữ ái", suốt ngày quanh quẩn trên thân mười một nữ nhân: ba tỷ muội Hoa Mỹ Quyền, Hoa Mỹ Ngọc, Hoa Mỹ Linh, bốn nha hoàn Tiểu Oanh, Tiểu Hà, Tiểu Phi, Tiểu Liên, lại đến bậc trưởng bối như mẫu thân Bạch Quân Nghi, di nương Tần Uyên Phương, bà ngoại Văn Tuệ Vân, vui sướng chơi đùa như quên hết tất cả mọi chuyện khác. Nhưng giang hồ là thế giới như thế nào? Giang hồ vĩnh viễn không yên bình, Hoa Văn Long chỉ có thể hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc vô tư này trong nửa năm, bởi vì đã xảy ra một sự kiện bất ngờ, khiến cho hân không thể không rời đi "Lạc Hà Sơn Trang", tiến vào giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tiến vào giang hồ Nhằm báo thù (1)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Buổi chiều ngày hôm đó, một cỗ xe ngựa lớn hướng về núi Văn Trung mà không ngừng chạy. Xuống tới Viêm Dương, người đánh xe đã đầu đầy mồ hôi, vùng lên roi dài, không ngừng la lớn vội vàng giục ngựa tiến lên. Sau một lát, xe ngựa đã chạy vào trong cốc. Nhìn thấy dòng chữ "Lạc Hà sơn trang", người đánh xe vẫn không ngừng vùng roi, càng giục ngựa đi nhanh. Tiếng chân ngựa đùng đùng kinh động đến những người trong sơn trang, nhưng bỗng nhiên nghe thấy người đánh xe cao giọng nói: "Tur Mã tiểu thư từ phủ Nam Dương đến cầu kiến."

Tiếng xe âm ẩm, con ngựa kia kéo chiếc xe một đường tiến nhanh, tiến thẳng vào trong sơn trang. Lúc này, trước cửa bậc thang đã xuất hiện mấy người, đi đầu là một phu nhân xinh đẹp tuổi trung niên, chính là Tần Uyển Phụng, có vài người vú già đi theo phía sau. Trong chớp mắt, xe ngựa vọt tới trước bậc thang, đột ngột kéo cương ngựa một cái, ngựa hí vang một trận, xe ngựa đã đứng lại. Chỉ thấy màn xe phát động, hai nữ tử thân mặc đồ tang nhảy xuống xe ngựa, ngay lập tức xoay người đón đỡ một người thiếu nữ hai mắt sưng đỏ, toàn thân quần áo tang bước xuống.

Tần Uyển Phụng sợ hãi cả kinh, bước xuống bậc thang vội vàng nói: "Thế muội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hoá ra người thiếu nữ toàn thân quần áo tang này tên là Tur Mã Quỳnh, chính là nữ nhi yếu yếu duy nhất của Tur Mã Trường Thanh danh tiếng vang khắp vô lâm. Tur Mã Trường Thanh cùng Hoa Thiên Hồng có phụ thân là huynh đệ kết nghĩa, cho nên tuy Tur Mã Quỳnh vẫn còn trẻ tuổi, nhưng lại cùng Hoa Thiên Hồng là một thể hệ, hai gia tộc mấy đời thân thuộc gắn bó với nhau, người trong nhà đã sớm gặp mặt nhau.

Tur Mã Quỳnh vừa thấy Tần Uyển Phụng, lập tức nước mắt chảy ra, cúi người xuống lạy một cái, khóc than kêu lên: "Đại tẩu..."

Vẫn còn chưa nói xong, nàng đột nhiên ngã xuống đất ngất đi. Hai nữ tử mặc đồ tang vội vàng tiến lên, đỡ lấy Tur Mã Quỳnh vừa mới hôn mê.

Tần Uyển Phụng xoay chuyển thân hình, nâng tay khẽ vuốt mà nói: "Đi theo ta."

Vừa vào đến nội đường, dưới hiên bước ra một tỷ nữ, lên tiếng nói: "Khởi bẩm phu nhân, lão thái quân có chuyện, mời Tur Mã tiểu thư vào bên trong tịnh xá uống trà."

Lúc này, Tur Mã Quỳnh đã tỉnh lại từ trong hôn mê, Tần Uyển Phụng dẫn đường cho mọi người, vượt qua hành lang gấp khúc, đi qua một con đường mòn trong rừng tre thanh tĩnh, đi vào một tòa tịnh xá xung quanh là tùng xanh, yên tĩnh dị thường, tịnh xá này chính là chỗ ở của Văn thái quân Văn Tuệ Văn, mẫu thân của Hoa Thiên Hồng. Lúc này, Bạch Quân Nghi cũng ở trước cửa chờ đón, Tur Mã Quỳnh vừa thấy nàng, trong lòng rất là kích động, mắt đỏ nhìn Bạch Quân Nghi, kêu lên một tiếng "Đại tẩu", nhìn không được mà oa oa khóc lớn lên. Bạch Quân Nghi cùng Tần Uyển Phụng cùng nhau đưa Tur Mã Quỳnh đi vào tịnh thất. Văn thái quân Văn Tuệ Văn đang ngồi bên trên một chiếc ghế bạch đàn, còn chưa kịp mở miệng thăm hỏi, Tur Mã Quỳnh đã hai gối chạm xuống mặt đất quỳ lạy, nước mắt như mưa mà gào khóc.

Văn thái quân vẻ mặt từ ái khoan dung, bình tĩnh mà nói: "Quỳnh nhi, người đang mặc quần áo tang, chẳng lẽ..."

Tur Mã Quỳnh ngẩng đầu kêu khóc nói: "Bá mẫu a... Phụ thân người..." Bỗng nhiên lại bất tỉnh ngã xuống.

Tần Uyển Phụng nhìn thấy liền bước đến đưa Tur Mã Quỳnh đứng lên, đỡ nàng ngồi lên trên ghế dựa, nhẹ nhàng gõ tay, nhanh chóng điểm vào ba chỗ đại huyệt trước ngực Tur Mã Quỳnh, Tur Mã Quỳnh hít vào thở ra, một cái hô hấp thật dài, một lần nữa u u tỉnh lại, sớm có tỷ nữ chạy nhanh tới phòng trong, mang tới một viên dược hoàn giúp an thần thuận khí, Tần Uyển Phụng tự tay cho Tur Mã Quỳnh ăn vào. Lúc này, mọi người đoán biết Tur Mã gia nhất định đã xảy ra một biến cố cực kỳ thảm liệt, mỗi người đều lo lắng không yên.

Lúc này Văn thái quân mới nhẹ giọng an ủi: "Quỳnh nhi, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì, là ai gặp chuyện không may? Người hãy bớt đau buồn đi, sau khi ổn định tâm thần, trước tiên đem những chuyện đã xảy ra kể lại cho lão thân biết."

Tur Mã Quỳnh nước mắt ròng ròng nói: "Phụ thân cùng mẫu thân... Hai người đều... đều chết thật bi thảm a."

Văn thái quân gạt mình cả kinh: "Cái gì?"

Tur Mã Quỳnh muốn mở miệng nói nhưng lại khóc không thành tiếng, không kiềm được mà đầm ngực đậm chân, lại tiếp tục gào khóc thảm thương. Mọi người tuy sớm cảm giác được Tur Mã gia nhất định đã xảy ra chuyện bất hạnh, nhưng lúc này nghe được Tur Mã Quỳnh chính miệng nói ra tin dữ, vẫn có cảm giác sợ hãi kinh ngạc vô cùng. Chỉ một thoáng, mỗi người cúi đầu, trong tĩnh thất, chỉ nghe thấy một tràng thanh âm khóc lóc thốn thức, nước mắt chảy ròng.

Tur Mã Quỳnh đột nhiên giữa rồi khỏi ghế, tiến lên mà quỳ ở trước mặt Văn thái quân, khóc thương nói: "Phụ mẫu Quỳnh nhi đều bị chết thảm, vạn lần thỉnh cầu bá mẫu nghĩ đến tình nghĩa giữa hai nhà suốt bấy nhiều năm mà thay chất nữ làm chủ."

Văn thái quân lão lệ tung hoành, một lúc sau trầm giọng thờ dài nói: "Mỗi thù giết phụ mẫu, tất nhiên là phải báo, lão thân hiển nhiên sẽ làm chủ cho người, chỉ là người đang quá mức buồn đau, sợ rằng không duy trì được tinh táo."

Tur Mã Quỳnh khóc lóc nói: "Chất nữ đau khổ không muốn sống..."

Tần Uyển Phụng hai mắt đỏ hoe, tràn đầy nước mắt, khuyên nhủ: "Muội muội cố nén bi thương, trước tiên kể lại những sự tình đã xảy ra rõ ràng một lần, sau đó chúng ta cùng bàn bạc đại kể báo thù."

Tur Mã Quỳnh nhớ tới tình huống phụ mẫu qua đời, lòng lại như đao cắt, khóc lóc nói: "Mẫu thân ngủ ở trong phòng, phụ thân ngủ ở bên ngoài sảnh, hai người cùng một lúc bị giết hại, chỉ trong vòng một đêm a."

Văn thái quân âm thầm suy đoán: "Tiểu nữ nhi đã bi thương quá độ, thực sự là nói không rõ ràng rồi."

Lập tức lên tiếng thờ dài, nói: "Những chuyện này xảy ra khi nào?"

Tur Mã Quỳnh nâng tay áo lau nước mắt ướt đầm trên mặt, nghẹn ngào nói: "Là bốn ngày trước."

Tur Mã Quỳnh lại cảm hận nghiêng rãnh khăn giọng nói: "Vết thương đều là ở trên cổ họng, vết... vết thương kia rõ ràng là dấu răng, tựa như... Thật giống như một loài thú cắn bị thương."

Văn thái quân nhũn chặt hàng lông mày trắng, trầm ngâm nói: "Phụ thân người được mệnh danh là Cửu Mệnh Kiểm Khách, danh tiếng khắp giang hồ, thân thù là hạng gì, chỉ là một loại thú dữ thì làm sao có thể tổn thương tính mạng của hân?"

Tur Mã Quỳnh nghe được trong tiếng thờ dài và lời nói của Văn thái quân rất có ý hoài nghi, nâng khóc lóc nói: "Linh cữu của phụ thân và mẫu thân vẫn còn chưa chôn cất..."

Đột nhiên nàng lại nhớ tới một chuyện, hơi ngừng một chút rồi nói tiếp: "A... Hung thủ dường như có lưu lại một vật như là ký hiệu..."

Văn thái quân gạt mình vội vàng hỏi: "Là vật gì?"

Tur Mã Quỳnh roi lệ nói: "Là Ngọc Đình, một viên đá nhỏ bằng ngọc bích."

Trong khi nói chuyện nàng cũng đưa tay vào ngực, từ trong túi lấy ra một viên Ngọc Đình màu xanh óng ánh, đường kính khoảng chừng hơn một thốn, cao chừng hai thốn. (DG: 1 thốn ~ 3,3cm)

Trong chốc lát, Văn thái quân, Tần Uyển Phụng cùng Bạch Quân Nghi, không ngờ cùng lúc kinh sợ biến sắc, từ thân sắc có thể nhìn ra các nàng thực sự kích động không thôi. Một chốc lát này, trong tĩnh thất yên lặng như chết, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, Văn thái quân ba người ba mặt nhìn nhau, sáu ánh mắt trao đổi, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía Ngọc Đình trong tay Tur Mã Quỳnh, trong thân sắc lộ ra sầu lo, không biết giải quyết thế nào, lo lắng, sợ hãi, dường như trong khoảnh khắc này, tâm tính của ba người mâu thuẫn muôn phần, cực kỳ phức tạp. Một bầu không khí thần bí mà nặng nề bao phủ toàn bộ không gian tĩnh thất, những người khác không rõ chân tướng, lại không dám mở miệng thăm hỏi, không tránh khỏi việc lo sợ không yên, tâm thần đều rất là khốn trương.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Tiến vào giang hồ Nhằm báo thù (2)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lửa

Trong lúc đó, Tư Mã Quỳnh khóc lóc nói: "Đây là đạo lý gì a, không lẽ trong chốn vô lâm, còn có người mà Hoa gia phải sợ hãi sao?"

Vừa mới dứt lời, bất lực và bi ai cùng tập kích cõi lòng nàng, càng khiến nàng buồn đau khóc lớn không ngừng.

Văn thái quân ôn nhu an ủi: "Tiểu nữ nhi, lão thân vừa này đã đáp ứng người, sẽ giúp người báo thù rửa hận cho phụ thân và mẫu thân..."

Tư Mã Quỳnh khóc đến khàn cả giọng mà nói: "Cầu xin bà mẫu nói cho Quỳnh nhi biết là ai? Rốt cuộc thì Ngọc Đình này đại biểu cho kẻ nào?"

Văn thái quân sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi bình tĩnh nói: "Chuyện trong chốn giang hồ, biến đổi liên tục, những chuyện nham hiểm thâm độc xảo trá là trùng trùng điệp điệp, chỉ một kiện Ngọc Đình làm ký hiệu nho nhỏ này thực sự chưa đủ để nhận định được hung thủ là ai."

Tần Uyển Phượng hòa nhã nói: "Lão nhân gia nâng một lời đã nói ra, dù cho thù nhà khó cứu, cũng phải thay hai phu thê Tư Mã thúc giải tội oan khuất, báo thù rửa hận."

Tư Mã Quỳnh đột nhiên ý thức được "Thiên Từ Kiếm" Hoa Thiên Hồng không có mặt ở đây, không khỏi lo lắng hỏi thăm: "Vì sao không nhìn thấy đại ca?"

Văn thái quân âm thầm thở dài, nói: "Đại ca người bạc mệnh, mười năm trước đột ngột sinh trọng bệnh, không trụ nổi mà ra đi."

"Cái gì?" Tư Mã Quỳnh ngây dại, "Thiên Từ Kiếm" Hoa Thiên Hồng lại có thể qua đời từ mười năm trước, chuyện này đối với nàng mà nói là một đả kích lớn đến bao nhiêu a, tình thất lại rơi vào trầm mặc.

Bạch Quân Nghi đột nhiên đẩy lo lắng nhìn Tần Uyển Phượng, nói: "Phượng tỷ tỷ, người có thể xác định Ngọc Đình này là đồ thật hay đồ giả không?"

Tần Uyển Phượng hơi ngần ra, có chút suy tư nói: "Quỳnh muội, đưa viên Ngọc Đình kia cho tỷ tỷ kiểm tra một chút."

Tư Mã Quỳnh vội vàng đưa viên Ngọc Đình tới, Tần Uyển Phượng tiếp nhận, tập trung tinh thần quan sát thật kỹ càng, lại đem viên Ngọc Đình kia đặt lên trên lòng bàn tay trái, đột nhiên căn cứ ngón giữa tay phải, để một vài giọt máu tươi nhiều xuống dưới, rót vào trong viên Ngọc Đình. Ngọc Đình kia có đường kính chỉ hơn một tấc, dung lượng là có hạn, trong khoảnh khắc, máu tươi đã đổ đầy trong viên Ngọc Đình, Tần Uyển Phượng nhìn không chuyển mắt, ngưng mắt nhìn Ngọc Đình.

Những người đang ngồi nhìn thấy Tần Uyển Phượng đem máu tươi rót vào trong Ngọc Đình đều không tránh khỏi kinh ngạc, nguyên một đám tập trung tư tưởng, mắt nhìn chăm chăm trên viên Ngọc Đình kia. Thật lâu sau, bề ngoài viên Ngọc Đình kia vẫn đang óng ánh màu xanh bích, không hề có dị trạng gì, thế nhưng là, sắc mặt Tần Uyển Phượng lại càng ngày càng tái nhợt, thân thể không ngờ lại khẽ run lên. Hóa ra bên ngoài Ngọc Đình kia dần dần hiện lộ ra mấy hàng tơ đỏ tinh tế, dần dần, những tơ đỏ kia càng lúc càng rõ rệt, rốt cuộc biến thành bốn hàng chữ màu đỏ thắm chói mắt, mỗi hàng là một câu thơ năm chữ:

Phiên âm:

"Tình căn thị cữu hận,

Bảo kiếm úy phương hồn,

Nhất cúc thương tâm lệ,

Ký dữ bạc hạnh nhân."

Dịch nghĩa:

Tình yêu là nguồn gốc của thù hận,

Kiểm quý xưa đau tâm hồn thom hương có đại,

Một dòng nước mắt đau thương,

Gửi lại cho người phụ bạc tình tâm

Dịch thơ:

Tình yêu tan vỡ sinh thù hận,

Bảo kiếm xoa dịu vết thương lòng,

Dòng lệ thương đau đầy vị mặn,

Gửi cho người phụ bạc tình tâm

Tần Uyển Phượng thấy rõ bốn câu thơ, khẳng định nói: "Đúng là đồ thật."

Lúc này trong tình thất lặng ngắt như tờ, Văn thái quân nhắm mắt mà ngồi, rơi vào trong trầm tư, những người còn lại cũng đều bắt đầu suy tư, tuy rằng tất cả đều có chút suy nghĩ, nhưng không một ai mở miệng nói chuyện.

Giữa lúc đó, tâm hồn thiếu nữ trong Tư Mã Quỳnh trầm xuống, một cảm giác như hi vọng bị dập tắt đột nhiên tập kích tới tâm nàng. Từ trước đến giờ, nàng xem hai mẫu tử Hoa Thiên Hồng tựa như là Thần Minh, trong suy nghĩ của nàng, hai mẫu tử Hoa Thiên Hồng là bậc chí cao vô thượng, không việc gì mà họ không làm được, vì thế nên ngay sau khi cha mẹ của nàng đồng thời ngộ hại, còn chưa kịp hạ tang, nàng đã một đường tốc hành tiến đến "Lạc Hà sơn trang". Bởi vì nàng nghĩ rằng, chỉ cần nàng gặp được mẫu tử Hoa gia, chuyện báo thù rửa hận cho phụ mẫu của nàng sẽ được giải quyết thật tốt.

Thế nhưng bây giờ nàng bắt đầu lo lắng phân vân, "Thiên Từ Kiếm" Hoa Thiên Hồng lại gặp phải trọng bệnh mà mất sớm, hơn nữa sự tình báo thù tựa như không hề đơn giản như những gì nàng đã từng nghĩ, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn nàng vẫn không thể đoán ra đạo lý trong đó, nhưng ràng mơ hồ cảm thấy, chuyện báo thù nhất định là vô cùng khó khăn, thậm chí là vô vọng, chắc chắn không phải một lần hành động liền có thể thành công. Bỗng nhiên thấy được Văn thái quân mở ra hai mắt, ánh mắt tinh như hai đường ánh sáng chiếu xạ qua, chậm rãi nói: "Quỳnh nhi, giao tình giữa Hoa gia chúng ta và Tư Mã gia các người, người có biết rõ ràng hay không?"

Tư Mã Quỳnh có chút sững sốt, ngập ngừng nói: "Chất nữ biết được phụ thân và Hoa bá phụ là huynh đệ kết nghĩa."

Văn thái quân trầm giọng nói: "Đó chỉ là nói sơ qua về chuyện kết giao."

Lời nói có chút ngưng trệ, rồi lại tiếp tục nói: "Hơn ba mươi năm trước, hai phái chính tà đã xảy ra một cuộc quyết chiến "Bắc Trùng Hội", kết quả là nhân sĩ chính phái chịu thương vong gần như toàn bộ, Hoa bá phụ của người cũng bất hạnh qua đời trong trận chiến ấy. Ngày đó, lão thân cố nhẫn nhịn đau xót trong lòng, lấy một thân đầy thương tích mà phá vòng vây, suốt mười năm sau kể từ ngày đó, lão thân và Hoa đại ca của người ẩn nấp chốn núi sông sâu thẳm, nằm gai nằm mật, hai mẫu tử chúng ta khổ luyện tuyệt nghệ, hơn mười năm sau lại tái xuất giang hồ, lại cùng cả phái quân ma đối đầu, mãi đến khi quyết một trận tử chiến ở "Từ Ngọa Cốc", nhân sĩ chính phái mới có thể một lần nữa thấy được ánh mặt trời."

Tư Mã Quỳnh đau thương nói: "Bà mẫu cùng Hoa đại ca hành hiệp trượng nghĩa, chất nữ từ lâu đã nghe phụ thân nói qua, suốt năm tháng còn sống, phụ thân vẫn luôn kính trọng hai người."

Văn thái cười nhạt một tiếng rồi nói: "Hai chữ kính trọng này, người cũng đừng nhắc lại. Lão thân chỉ mong người có thể hiểu được một điều, Hoa gia chúng ta chắc chắn không có người ham sống sợ chết."

Tư Mã Quỳnh gật đầu nói: "Điều này chất nữ đã sớm biết."

Văn thái nghiêm nghị nói: "Vậy là tốt rồi, trong vòng một năm, lão thân sẽ chịu trách nhiệm mang đầu kẻ thù ác đến tạ tội với người, từ nay người hãy ở "Lạc Hà sơn trang" an tâm học nghệ."

Tư Mã Quỳnh vội vàng đồng ý, uyển chuyển quỳ lạy tạ ơn.

Chợt nghe Văn thái quân nhắc nhở: "Mấy ngày nay người đã chịu đựng bị thương quá độ, đã gây ra tổn thương tinh thần khá lớn, lại thêm một đường xe ngựa tốc hành, không được nghỉ ngơi dưỡng sức an thần, e rằng sẽ sinh ra trọng bệnh."

Chuyện nhất nhàn tới ba tỷ muội Hoa Mỹ Quyên rồi tiếp tục nói: "Ba nữ nhi các người cùng lui xuống đi, cùng nhau giúp Quỳnh cô có thu xếp chỗ ở cho tốt."

Tư Mã Quỳnh nghe xong liền cúi đầu được hành lễ rồi rời khỏi, Hoa Mỹ Quyên cũng dẫn hai vị muội muội rời khỏi tịnh xá, đưa Tư Mã Quỳnh đi nghỉ ngơi.

Trong tình thất chỉ còn lại mẹ chồng nàng dâu Văn thái quân ba người, Văn thái quân trầm mặc một chút, rồi bỗng nhiên sầm nã thờ dờ một tiếng, nói ra: "Gánh nặng nghìn cân này, đành phải đặt trên vai Long nhi."

Tần Uyên Phụng và Bạch Quân Nghi đều thất kinh, hốt hoảng la lên: "Mẫu thân..."

Văn thái quân đây ưu sầu nói: "Trừ cách này ra chúng ta đã không còn thượng sách nào nữa, đây đã là sự tình không thể làm gì tốt hơn."

Bạch Quân Nghi ngẩn ngơ ngồi trên ghế, nước mắt như từng hạt châu tuôn rơi không ngừng, chảy xuôi theo gò má: "Mẫu thân, Long nhi tính tình cổ chấp, kiêu ngạo bất tuân, nếu như để hấn một thân một mình lưu lạc giang hồ thì quá nguy hiểm a."

Văn thái quân thờ dài thật sâu rồi nói: "Long nhi tuy là ngoan liệt thành tính, nhưng hấn một thân mang sở trường cùng võ học mấy nhà, lấy tuổi tác của hấn cũng nên lưu lạc thiên hạ, cũng xem như hợp tình hợp lý."

Bạch Quân Nghi khóc lóc van xin: "Việc này không thể để nàng đầu như ta đi giải quyết sao?"

Văn thái quân phiền não than thở: "Ài, nếu như chuyện này người có thể giải quyết được, ta làm lão bà bà cũng có thể giải quyết rồi."

Xoay chuyển ánh mắt, nói với Tần Uyên Phụng: "Người đi mang một bộ giáp mềm tới đây."

Tần Uyên Phụng quay người đi ra cửa, chỉ chốc lát sau, nàng cầm trên tay một kiện Hộ Thân Nhuyễn Giáp mà quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tiến vào giang hồ Nhắm báo thù (3)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Chỉ chốc lát sau, một trận tiếng bước chân truyền vào trong phòng. Chỉ nghe một thanh âm vô tư phấn khởi cao giọng kêu lên: "Nãi nãi cho gọi ta đến sao? Long nhi đã đến đây."

Tiếng nói vừa vang lên xong, một thiếu niên phong lưu tuấn mỹ, thân khoác áo bào mỏng, tay cầm quạt xếp, miệng cười mỉm đi đến, dĩ nhiên chính là Hoa Văn Long. Lúc này, Hoa Văn Long hết sức phấn khởi mà đi vào bên trong tỉnh thất, bỗng nhiên hấn phát hiện tình hình có gì đó không đúng, trên mặt Bạch Quân Nghi vẫn còn lưu lại vết nước mắt, hấn không khỏi âm thầm kinh hãi.

Lúc này Văn thái quân mới lên tiếng: "Long nhi, ở phủ Nam Dương, trong nhà Tư Mã thúc của người đã xảy ra biến cố trọng đại, người còn chưa biết sao?"

Hoa Văn Long càng thêm kinh hãi, lắc lắc đầu nói: "Chưa biết a, hài nhi cùng Tiểu Liên cùng nàng chơi đùa ở phía sau ngọn núi, nghe được có người nói nãi nãi đang tìm ta, liền vội vàng chạy đến..."

Văn thái quân dường như cảm khái vô cùng, thốn thức thật lâu mới bùi ngùi thở dài, chậm rãi kể lại: "Long nhi người nghe kỹ đây, Tư Mã gia thúc thúc và thúc mẫu của người, cả hai người trong đêm ngộ hại, vết thương đều ở trên cổ họng, rõ ràng là một đầu rắn, tựa như bị một loài thú cắn chết."

Hoa Văn Long rung động mấy kiếm, ngạc nhiên nghi ngờ hỏi: "Có sự tình dạng này sao? Tư Mã thúc gia thành danh đã mấy chục năm, dùng thân thủ của hấn, trong chốn võ lâm đã là khó có địch thủ..."

Văn thái quân tiếp tục nói: "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, những lời 'khó có địch thủ' này, cũng lắm chi là dựa trên vô đoán. Long nhi, thiên hạ rộng lớn, kỳ nhân xuất hiện lớp lớp, những người hoạt động ở giang hồ cũng chỉ là một phần nhỏ, bấy nhiêu đó vẫn chưa phải toàn bộ võ lâm, ngày sau người lưu lạc tứ phương bên ngoài, nghìn vạn lần phải khắc ghi trong lòng những điều này."

Hoa Văn Long trịnh trọng gật đầu một cái, ứng thuận đáp: "Long nhi nhớ kỹ."

Sau đó khẽ cau lại lông mày, tiếp tục hỏi: "Tư Mã thúc gia không phải người bình thường, rốt cuộc là loại thú hạng gì lại có thể sát hại tính mạng của hấn đây?"

Văn thái quân nói: "Sự thật là như thế, không ai có thể không tin, đây là do chính miệng Quỳnh cô cô của người nói ra."

Về mặt Hoa Văn Long tràn đầy hoang mang bối rối, không biết xử lý như thế nào, lại hỏi tiếp: "Quỳnh cô cô bây giờ đang ở nơi nào?"

Văn thái quân tiếp tục trả lời: "Hiện giờ nàng đang ở trong sơn trang, nàng gặp phải bi ai quá độ, ta đã thu xếp cho nàng một nơi nghỉ ngơi tình duyên."

Hoa Văn Long rung động mấy kiếm, nhãn châu xoay chuyển vài lần, cuối cùng nhìn về phía viên Ngọc Đình kia. Văn thái quân chậm rãi giải thích: "Ngọc Đình kia là biểu ký hung thủ lưu lại hiện trường, đây cũng là một cái manh mối để điều tra hung thủ. Hai mươi năm trước, trong chốn võ lâm có một vị nữ trung hào kiệt, họ Cổ tên Oanh, người trong giang hồ đều gọi nàng là Ngọc Đình phu nhân, Ngọc Đình nho nhỏ màu bích lục người nhìn thấy chính là một tín vật của nàng. Năm đó nàng và phụ thân người có một đoạn gút mắc tình duyên, tình hình cụ thể ra sao thì có thể hỏi đi nương của người. Vị Ngọc Đình phu nhân kia có một lá thư tuyệt bút vẫn còn lưu lại nơi này, cần cứ theo nội dung trên lá thư này, chúng ta đã nhận định chắc chắn rằng nàng đã ly khai nhân thế."

Hoa Văn Long hơi trầm ngâm rồi nói: "Như vậy thì xem ra, hung thủ sát hại phụ thê Tư Mã thúc, nếu không phải là truyền nhân của Ngọc Đình phu nhân, thì đó chính là có người lợi dụng viên tín vật này, ý đồ lừa gạt tai mắt người đời."

Văn thái quân thờ dài nói: "Ài, sự tình này khó mà có kết luận chính xác, tóm lại, nãi nãi quyết định để người đi xử lý sự tình này."

Hoa Văn Long nghe được mà chấn động tâm thần, nãi nãi muốn để hấn tiến vào giang hồ, đương nhiên hấn cũng có chút hưng phấn, dựng nên thanh danh vang xa vạn thế, đó cũng chính là mộng tưởng mà hấn đã có từ lúc nhỏ, nhưng làm sao hấn có thể rời đi mà bỏ lại những nữ nhân thiên kiều bá mị này trong nhà. Văn thái quân thờ dài một tiếng rồi nói: "Long nhi, ta cũng biết rõ, người khó có thể rời xa chúng ta mà đi được, chỉ là sự tình này cả ta và các nàng mẫu thân đi nương của người đều không tiện đi xử lý, chủ yếu là bởi vì liên quan tới vị Ngọc Đình phu nhân kia, sau khi xong việc trở về người sẽ biết sự thật."

Văn thái quân vừa cảm lên Hộ Thân Nhuyễn Giáp trao cho Hoa Văn Long, vừa nói: "Từ nay về sau người hãy mặc giáp mềm này trên người, giáp mềm này bằng hữu võ lâm ở Giang Nam liền hợp dâng tặng vào lúc sinh nhật một tuổi của người, thứ nhất có thể phòng thân, thứ hai đồng âm hề mắt, người tuyệt đối không thể không trân trọng."

Văn thái quân ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Chuyện ngày hôm nay có liên quan đến vinh nhục họa phúc của Hoa gia chúng ta sau này, và cũng liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoa gia chúng ta, gánh nặng nghìn cân này đều đặt ở trên vai một mình người, nếu như người khinh thường bỏ qua, Hoa gia chúng ta có thể sẽ bị hủy diệt."

Hoa Văn Long tâm thần đều trầm xuống, kinh hãi rồi trịnh trọng khẳng định: "Long nhi tuyệt đối không khinh thường."

Văn thái quân thờ dài nói: "Ài, Quân Nghi, đưa báo kiếm cho ta."

Bạch Quân Nghi hơi ngần ra rồi nói: "Hãy để ta làm."

Nàng đi đến bên người Hoa Văn Long rồi nói: "Long nhi, người hãy gơ tay trái lên, bàn tay dựng thẳng ở trước ngực, nẫu thân sẽ không sơ suất mà làm người bị thương đâu."

Hoa Văn Long một bụng nghi ngờ nhưng vẫn gơ bàn tay trái lên, ngạc nhiên hỏi: "Mẫu thân, người muốn làm gì?"

Bạch Quân Nghi giọng điệu xót xa nói: "Mẫu thân sẽ khắc một chữ trên bàn tay của người..."

Hoa Văn Long ôn nhu nói: "Mẫu thân cứ an tâm mà tập trung khác a, chút nỗi đau da thịt này hài nhi cũng không quan tâm lắm."

Bạch Quân Nghi hai mắt ngấn lệ, tay cầm báo kiếm, mũi kiếm nhắm thẳng vào lòng bàn tay Hoa Văn Long, lấy lại bình tĩnh, đột nhiên cắn chặt răng, cổ tay trắng khê rung lên, chỉ thấy báo kiếm kia lóc lên một đường hàn quang, Bạch Quân Nghi đã ném kiếm xuống mặt đất, lại lần nữa che mặt khóc ròng. Hoa Văn Long cảm thấy lòng bàn tay mát lạnh, lật bàn tay nhìn một chút, vết máu ngang dọc, rõ ràng là một chữ "Hấn". Lúc này Tần Uyên Phụng đã đi tới, bồi một tảng thuốc mỡ lên trên lòng bàn tay Hoa Văn Long, sau đó dùng một dải lụa trắng băng bó lại vết thương trên bàn tay.

Hoa Văn Long sắc mặt tái nhợt, kinh hãi nói: "Mẫu thân, đây là sao a..."

Lúc này Văn thái quân mới nói: "Dụng ý trong chữ "Hận" này, sẽ có một ngày người thấu hiểu rõ ràng, hôm nay không nên hỏi nhiều nữa. Lần này tiến vào giang hồ, người phải tự lực cánh sinh, nếu gặp phải kiếp nạn khó khăn, người càng phải cố gắng vượt qua, chúng ta cũng không thể nào cứu được người."

Hoa Văn Long kiên cường nói: "Long nhi lý giải được, Long nhi tự biết chiều cổ bản thân, vậy khi nào thì Long nhi khởi hành?"

Văn thái quân hơi trầm ngâm rồi nói: "Đương nhiên là càng nhanh càng tốt..."

Sắc mặt đột nhiên đỏ lên, ngập ngừng nói: "Nhưng mà ta biết rõ... mấy người mẫu thân và tỷ muội của người... nhất định sẽ không để cho người đi nhanh như vậy, chính người tự mình xử lý a, nên nhớ là không được trì hoãn quá lâu mà làm hỏng đại sự."

Hoa Văn Long và Tần Uyển Phượng đi theo Bạch Quân Nghi đến gian phòng của nàng, ba tỷ muội Hoa Mỹ Quyên, Hoa Mỹ Ngọc, Hoa Mỹ Linh sớm đã chờ ở trong phòng, ai cũng đều đỏ hoe cả mắt, nước mắt vẫn còn lưu lại trên mặt đẹp. Hoa Văn Long nhìn thấy mà thương, ôm chặt và hôn môi từng người một trong chúng nữ, một hồi lâu sau mới nói: "Ta cũng không muốn rời xa các người, nhưng sự tình này có liên quan đến danh vọng và tồn vong của Hoa gia chúng ta, ta tuyệt đối không thể chỉ vì ta mà khiến cho đại sự xảy ra sai lầm."

Bạch Quân Nghi ôn nhu nói: "Long nhi, người không muốn ly khai chúng ta, đương nhiên chúng ta cũng không muốn rời xa người, nhưng thứ chúng ta lo lắng nhất chính là an toàn của người."

Hoa Văn Long trấn an nàng: "Mẫu thân, người cứ việc yên tâm, suốt mười mấy năm qua, không một ngày nào ta lơ là việc luyện công, lấy võ công của ta bây giờ, trên giang hồ có mấy người có thể gây hại cho ta?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Tiến vào giang hồ Nhằm báo thù (4)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Hoa Mỹ Linh ngẩng mặt lên, một gương mặt ướt nhòa nước mắt, tha thiết hỏi: "Bao giờ thì người lên đường?"

Hoa Văn Long đáp: "Ta nghĩ ba ngày sau sẽ khởi hành, mấy ngày này ngoại trừ bồi tiếp các người ra, chính là cố gắng hết sức để tìm hiểu rõ ràng tiền căn hậu quả sự tình huyết án của Tư Mã gia, một lát sau ta sẽ đi tìm Quỳnh cô cô, hỏi cho rõ ràng hơn từng chi tiết trong chuyện này, lúc quay lại sẽ hỏi mẫu thân đi nương các nàng đôi chút về sự tích của Ngọc Đình phu nhân. Người yên tâm, sau khi ta tiến vào giang hồ, mỗi một đoạn thời gian đều sẽ nhờ Cái Bàng chuyển thư báo bình an về cho các người, nãi nãi nói không sai, chuyện này ẩn chứa nhiều âm mưu xảo quyệt, chỉ sợ tất cả thủ đoạn đều là nhằm vào Hoa gia chúng ta."

Tần Uyển Phượng thở dài một hơi rồi nói: "Không nghĩ tới lại xảy ra đại sự ngay lúc này, chúng ta chỉ mới vừa trải qua thời gian nửa năm hạnh phúc, rốt cuộc người liền phải ly khai chúng ta."

Hoa Văn Long nói: "Đi nương, người yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ cố gắng giải quyết trong vòng một năm, khi đó chúng ta lại có thể ở chung một chỗ."

Trong phòng ngủ lại rơi vào trầm mặc.

Hoa Văn Long đi đến gian phòng nghỉ ngơi của Tư Mã Quỳnh, hai người nữ từ nàng mang theo đang đứng ở bên ngoài phòng, là hai tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi, mắt ngọc mây ngai, xinh đẹp động lòng người. Ánh mắt của Hoa Văn Long bắt trì bắt giác dừng lại ở trên mặt hai tiểu cô nương, trong lòng của hắn lại đang bộn bề suy nghĩ: "Tư Mã cô cô là người như thế nào đây? Hiện tại nàng nhất định vô cùng thương tâm a?"

"Long thiếu gia, người làm sao vậy?"

Thanh âm hòa dịu của thiếu nữ khiến cho hắn tỉnh táo lại, gương mặt của hai tiểu cô nương hiện lên lúm đồng tiền xinh đẹp, ửng đỏ kiều diễm, lộ ra vẻ thẹn thùng không thôi.

"Các người tên gọi là gì?"

Nhìn thấy hai tiểu cô nương đáng yêu như thế, Hoa Văn Long không kiềm được rung động trong lòng, hắn lại không biết được rằng, hắn cũng mang đến một cảm giác sâu đậm khó quên đối với hai tiểu cô nương này, hoá ra đứng như lờ lị thấy bởi xem tướng cho Hoa Văn Long khi còn bé đã nói, Hoa Văn Long trời sinh đã có mệnh cực kỳ hấp dẫn nữ nhân, chính là khiến cho người ta khó có thể kháng cự được mà yêu thích hắn.

"Nô tỳ là Tiểu Mai, nàng gọi là Tiểu Ngọc."

Một tiểu cô nương thân mặc áo xanh cất giọng dịu dàng đáp.

Hoa Văn Long gạt gạt đầu rồi hỏi: "Quỳnh cô cô đang ở bên trong đấy sao?"

Tiểu Ngọc đáp: "Vâng, tiểu thư đang ở bên trong, vừa rồi vẫn còn đang thương tâm khóc nức nở."

Hoa Văn Long nhịn không được nuốt một cái trên gương mặt non mềm của hai người, nói một tiếng đa tạ rồi tiến vào trong phòng, lưu lại hai tiểu cô nương cả gương mặt đều ửng đỏ kiều diễm, xấu hổ không thôi. Trong nội tâm Hoa Văn Long không khỏi khó hiểu, hôm nay ta bị làm sao à nha? Đi tới cửa, Hoa Văn Long nhẹ giọng nói: "Quỳnh cô cô, Long nhi tới thăm người."

"Vào đi."

Thanh âm trong trẻo yêu kiều đến như vậy? Hoa Văn Long một bụng đầy nghi hoặc, vén rèm đi vào trong, hắn chỉ thấy một thiếu nữ thân mặc đồ tang màu xám trắng đang ngồi ở trên giường, nàng nghe thấy hắn tiến đến thì cũng ngừng đầu nhìn nhn, hai người mắt chạm mắt, đồng thời chân động, đều ngậy ngậy cả người.

Hoa Văn Long thật sự không nghĩ tới Tư Mã Quỳnh còn trẻ như vậy, nhiều lần cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, đặc biệt là hiện tại nàng đang bị thương cực độ, một gương mặt lê hoa đái vũ - nước mắt như mưa, thiết tha động lòng người, làm cho người ta vô cùng thương yêu. Hoa Văn Long trời sinh đa tình, không tự chủ được mà sinh ra một cảm giác xúc động muốn an ủi Tư Mã Quỳnh, muốn làm cho nàng hạnh phúc, Tư Mã Quỳnh lại có một phiên cảm thụ khác, nàng chỉ cảm thấy toàn thân Hoa Văn Long tràn đầy mệnh lực động lòng người, bản thân không tự giác được mà bị hắn hấp dẫn. Cái gọi là hai người "vừa gặp đã yêu - nhất kiến chung tình", đại khái cũng không khác tình huống này bao nhiêu.

Ngưng mắt nhìn nhau, ngần ngợ một hồi lâu, thanh âm từ phía ngoài vang lên một đột nhiên đánh thức hai người trong phòng, gương mặt Tư Mã Quỳnh không khỏi nóng lên, đỏ hồng ửng hoặc lòng người, từ trước đến nay nàng đều mắt cao hơn trán, cho nên mãi đến bây giờ vẫn còn chưa có gã cho ai, không nghĩ tới lần đầu gặp mặt Hoa Văn Long lại bắt ngờ thất hồn lạc phách, khiến cho nàng xấu hổ không thôi. Trong lòng Hoa Văn Long cũng là bốc lên một cảm giác xúc động khác thường, nhưng hắn lập tức che giấu đi rồi lên tiếng trước: "Quỳnh cô cô, ta đến đây là muốn hỏi thăm rõ ràng một ít chi tiết cụ thể."

Tư Mã Quỳnh lúc này mới hồi phục tinh thần lại, bị thương tha thiết mà kể lại rõ ràng chi tiết một lần, vừa kể xong lại kiềm nén không nói thương tâm trong lòng, nức nở khóc òa lên. Hoa Văn Long nhìn nàng khóc mà cũng đáng lên một cảm giác xót thương, tiến lên phía trước, giang tay vịn hai vai của nàng rồi nói: "Quỳnh cô cô, người đừng thương tâm nữa, Long nhi nhất định sẽ điều tra ra hung thủ, báo thù cho Tư Mã gia của người."

Tư Mã Quỳnh đột nhiên xoay người một cái, nhào tới trong lồng ngực Hoa Văn Long, òa khóc nức nở, sở dĩ nàng có cử chỉ kích động như thế, đều là vì thương tâm quá độ dẫn tới xúc động không tình tảo.

Hoa Văn Long bất ngờ không kịp chuẩn bị, theo phản xạ giang rộng vòng tay ôm Tư Mã Quỳnh vào lòng, hai quả cầu ngọc ngà mềm mại áp sát vào trước ngực, Hoa Văn Long chỉ cảm thấy từ đan điền bùng lên dục hỏa nồng cháy, cũng không kiềm chế được dục vọng nữa, nâng cầm Tư Mã Quỳnh lên trước mặt mình, cúi đầu liền hôn xuống. Tư Mã Quỳnh chỉ có thể kinh hãi gọi lên một tiếng: "Long nhi..."

Miệng anh đào nhỏ nhắn đã bị Hoa Văn Long dùng miệng ngăn chặn, đầu lưỡi của hắn một đường tiến nhanh, hưng phấn mà không ngừng đẩy đưa quần cứ cùng đầu lưỡi của nàng. Toàn thân Tư Mã Quỳnh bị cảm giác sung sướng kỳ lạ làm cho nhũn ra, nếu không phải Hoa Văn Long ôm chặt lấy nàng, nàng sớm đã ngã quỵ ra sau rồi.

Hoa Văn Long ôm lấy ngọc thể mềm mại của nàng, bế lên trên giường. Trong phòng lúc này ấm áp như xuân, ngoại trừ thanh âm "phùng phục" do nển dồ phát ra, cũng chỉ còn tiếng thờ dốc dồn dập của Tư Mã Quỳnh. Hoa Văn Long ngừng đầu từ trên cao nhìn xuống, thưởng thức ngọc thể của thiếu nữ đang giăng ngang vô lực nằm ở trên giường. Trải qua một hồi vận động kịch liệt trước đó, mái tóc đen tuyền của Tư Mã Quỳnh đã rối tung lên, phủ ở trên giường như thác nước, mặt ngọc hiện ra một mảnh ửng hồng, trên mũi ngọc thẳng tắp đọng từng giọt mồ hôi, y phục mặc trên ngọc thể thuần khiết đã bị đỏ mồ hôi làm ướt đẫm, những địa phương thân bí gì đó đều mơ hồ hiện lộ ra ngoài.

Hoa Văn Long thuận thực cỡi bỏ tất cả chướng ngại trên người Tư Mã Quỳnh, tinh tế mà kỹ càng quan sát thân thể tuyệt mỹ không mảnh vảy che thân của Tư Mã Quỳnh. Thân thể tựa như bạch ngọc của Tư Mã Quỳnh uốn thẳng lên hai ngọn núi non mềm đã trở nên cương cứng, lớn nhỏ vừa phải, khiến cho người ta thương yêu vô cùng, trên đỉnh núi đôi là hai viên đầu vú màu hồng phấn, long lanh óng ánh, khiến cho người ta hận không thể lập tức hái về chiêm hữu cho riêng mình, bụng dưới bằng phẳng, trắng nõn, tinh tế tỉ mỉ, khiến người mê muội, chỗ rốn xinh đẹp nhạy cảm khiến cho người ta yêu thích không buông tay, cặp đùi ngọc sáng bóng, thon dài thẳng tắp, phát tán ra chung quanh vẻ mỹ lệ dụ hoặc. Phần cuối của bụng dưới, chỗ hai chân kẹp chặt, là bãi cỏ thơm đen óng tóa sáng, nhưng khi thấy đùi ngọc tách ra, sẽ lộ âm hộ như đào như mật, mơ hồ nhìn ra một đường tơ hồng, lại như đỏ thắm, kiểu điểm mề người, trên đỉnh của đường tơ hồng uốn thẳng lên một hạt âm hạch tựa như mã não đỏ rực.

Hoa Văn Long vuốt ve xoa bóp cặp vú nhỏ xinh xắn mà cứng rắn vĩnh cao của Tư Mã Quỳnh, lại liếm nhẹ đầu vú đã trở nên cương cứng mà nhỏ lên. Bàn tay hần phủ lên trên cặp vú của Tư Mã Quỳnh, vừa vận ôm hết toàn bộ núm vú xinh xắn của nàng, Hoa Văn Long dùng bàn tay ma sát nụ hoa đã trở nên cứng rắn của nàng khiến Tư Mã Quỳnh không nhận được mà nhẹ giọng rên rỉ. Hần lại đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve trên đùi nàng, ma thủ một đường đi chuyển lên phía trên cặp đùi của nàng, đến tận nơi cuối cùng, ngay lúc hần định thì triển động tác xâm lược, Tư Mã Quỳnh vô thức kẹp chặt hai chân thật gắt gao, khiến bàn tay quai ác của Hoa Văn Long bị kẹp chặt ở khu vực thân bí nhất của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 58: Tiến vào giang hồ Nhắm báo thù (5)

Nguyên:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lửa

Hoa Văn Long dùng một bàn tay khác vuốt ve nhũ phong (boob) mịn màng trơn bóng và tinh tế của nàng, mà bàn tay bị kẹp chặt bên trong bắp đùi của nàng cũng khẽ nhúc nhích mà ve vuốt kích thích, trên gương mặt Tư Mã Quỳnh lộ ra biểu cảm ngất ngây mê đắm, nhắm chặt mắt lại mà hưởng thụ sướng khoái dâng trào. Đột nhiên Hoa Văn Long dùng sức mà bóp chặt ngọc nhũ của nàng một cái, khiến toàn thân nàng không nhận được rung động, co quắp, mềm nhũn ra, hai chân cũng không tự chủ được mà vô lực buông lỏng, bàn tay của Hoa Văn Long tranh thủ thời cơ mà một đường tiến nhanh, áp sát trực diện tiểu huyết sớm đã ướt át.

Hoa Văn Long chuyển người xuống dưới, vùi đầu vào trong tiểu huyết, tham lam hút cạn dịch thể thơm ngọt như mật, liếm láp cánh hoa non mềm đỏ hồng mỹ lệ. Hai tay của nàng dùng sức mà ôm cổ Hoa Văn Long thật chặt, uốn thẳng vòng eo, để âm hộ có thể vĩnh lên mà áp sát vào miệng lưỡi của hần. Chờ đến thời điểm hần cúi ra đầu lưỡi xâm nhập vào trong huyết động, Tư Mã Quỳnh đã hai lần đạt tới đỉnh điểm thủy triều, thần trí của nàng sớm đã si mê mờ hồ, không còn nhận ra gì nữa, chỉ có thể tạo ra những phản ứng cơ thể nguyên thủy nhất, hưởng thụ sung sướng thỏa mãn tinh dục. Hoa Văn Long vươn tay nâng cặp mông đẹp của Tư Mã Quỳnh lên, điều chỉnh cho báo bối thò to ngấm thẳng vào miệng tiểu huyết ướt át của nàng, nhấp hồng một cái, chậm rãi điều khiển báo bối của mình đâm sâu vào tiểu huyết xứ nữ của Tư Mã Quỳnh. Nhờ trải qua khúc dạo đầu thẳng hoa, dâm dịch đã bôi trơn đầy đủ, lại thêm thịt non trong âm đạo tràn đầy co dãn, Tư Mã Quỳnh cũng không cảm thấy đau đớn bao nhiêu, chỉ có cảm giác tiểu huyết bị vật lạ xâm nhập chèn ép khiến cho từng mũi thịt non căng phồng ra. Hoa Văn Long bắt đầu điều khiển báo bối rút ra, rồi lại chậm rãi đâm sâu vào. Thế nhưng tiểu huyết kia lại bắt đầu kẹp chặt, vách thịt mềm co thắt lại khiến cho báo bối của hần nhìn lấy kích thích to lớn vô cùng.

"Aaa... Aaa... Người... Lúc này chính là... Giao hoan sao... Hừ... Thật thư sướng..."

Hoa Văn Long nâng đôi chân trắng nõn mềm mại của nàng lên, vác chúng lên trên bà vai, sử dụng phương pháp chín cạn ngọt sâu mà đâm vào.

"Hừ... A... Không nên gọi ta là cô cơ nữa... Từ giờ... Hãy gọi ta là tỷ tỷ... Long đệ đệ... Tiểu huyết của tỷ tỷ thật sướng... A... Long đệ đệ... Đại báo bối khiến cho ta sướng muốn chết... Hừ..."

"Hừ... A... Hiện tại tiểu huyết... Tiểu huyết không ngứa... A... A... Đệ... Đệ... Đại báo bối của người thật thô... Thật cứng... A... Nhấp hồng đâm cho hoa tâm thật là sướng... A... A..."

Hoa Văn Long đột nhiên thay đổi chiến thuật, để đại báo bối mỗi lần rút ra đều tận ngon, sau đó lại đâm vào lút cán, quy đầu một đường lại một đường ma sát vào toàn bộ vách thịt non mềm trong âm đạo.

"Aaa... Hừ... Long đệ đệ... Hừ... Báo bối thật tốt... Tiểu huyết thật thư sướng... A... Ta sướng quá... Aaa... A... Sướng chết mất... Hừ..."

"Long đệ đệ... Hừ... Người nhấp vào tiểu huyết thật thành thạo... A... Người thật sự... Chơi rất giỏi a... Hừ... Người đâm vào cực kỳ thoải mái a... Tiểu huyết của tỷ tỷ sướng chết mất thôi... A..."

Tiểu huyết của Tư Mã Quỳnh lúc nhũn ra, khi bóp chặt đâm vào cực kỳ sướng. Đâm thủy từ sâu bên trong tiểu huyết không ngừng chảy ra ngoài, từng giọt từng giọt, tựa như trời mưa đầu xuân. Đại báo bối chèn ép vách thịt, lúc vào lúc ra cũng mang theo không ít dâm thủy. Thanh âm "phốc tư", "phốc tư", "phốc tư" do đại báo bối ra vào tiểu huyết thật sự khiến người nghe dục hóa bùng cháy.

"A... Đại báo bối... A... Người đâm vào khiến ta cực kỳ thoải mái... Hừ... A... Long đệ đệ... Tiểu huyết bị người đâm vào sướng muốn chết mất thôi... Hừ... A..."

"Đệ đệ tốt của ta... Hừ... A... A... A... Tiểu huyết sướng chết mất... A... Đâm chết ta... Người nhanh đâm chết tỷ tỷ dâm đảng này đi a..."

"Quỳnh tỷ tỷ... A... A... Tiểu huyết có sướng không... Tỷ tỷ người có sướng không... A... Đại báo bối ra vào thật quá thoải mái... A... Hừ..."

"Đệ đệ tốt... Aaa... A... Hoa tâm bị cọ sát thật là sướng khoái... Hừ... Hừ..."

"Hừ... Đại báo bối tiểu đệ a... Hừ... Đâm vào nhanh nữa đi... A...Mau mau hung hăng chơi chết tiểu huyết a... Hừ... Dốc sức mà đâm vào ta... A... Tỷ tỷ cầu người... Hừ... Hừ..."

"Hừ... Đệ đệ tốt... Nhanh... A... Tỷ tỷ không... chịu được nữa... A... Tiểu huyết của tỷ tỷ muốn... Tiết... Aaa... Aaa... Tiểu huyết... Tiểu huyết muốn... Lên... Đỉnh rồi... Aaa... A..."

"A... Đệ đệ tốt... Tỷ tỷ thật sự... Sướng chết... A... Đã rút lâu rồi... Tỷ tỷ không... Được thoải mái... Như vậy... Người đâm vào... Tiểu huyết thật... Lợi hại... Thật biết cách... Chơi chết tiểu huyết... A... Hừ..."

Vào một khoảnh khắc kia khi nàng muốn tiến tới đỉnh điểm thủy triều, thành từ cung đột nhiên nhanh chóng co thắt lại, lực hút mãnh liệt khiến cho đại báo bối cũng bị bóp chặt lại, nòng đâm âm tình nóng bỏng từ sâu trong từ cung trực tiếp xói thẳng lên quy đầu đại báo bối, xói cho đại báo bối không thể chịu nổi mà phải giắt giắt mấy cái để giải tỏa áp lực trùng kích. Hoa Văn Long vẫn như cũ nhấp hồng, chậm rãi dùng đại báo bối ra vào cọ sát âm đạo, một lát sau, hần nhắc ngược chân dài quyền rũ non mềm của nàng lên rồi vác trên vai, chuẩn bị cho hiệp đầu tiếp theo.

"Hừ... Hừ... Đại báo bối tiểu đệ... A... Chơi cho tiểu huyết... A... Của tỷ tỷ... Tiết thật nhiều dâm thủy... A... Đệ đệ... A... A..."

"Long đệ đệ... Hừ... Người hãy đâm vào nhanh và mạnh hơn nữa đi... Hừ... Ta còn muốn chơi... A... Tỷ tỷ còn muốn sướng hơn nữa... Tỷ tỷ chưa đã nghiền... A... Hung hăng đâm chết tiểu huyết đi a... Aaa... Hừ..."

"Hừ... Van cầu người... Dốc sức đâm vào tiểu huyết... Cho tỷ tỷ... A... Hung hăng chơi chết tỷ tỷ... Hừ... Báo bối tốt... Hừ..."

"A... A... Hô... Tỷ tỷ tốt... Người thật sự rất dâm đảng... Muốn ta ra sức đâm vào tiểu huyết sao... Hô... Tuy người không sợ bị thương... Nhưng mà... Tỷ tỷ... Ta rất sợ người sẽ chịu không nổi... Ta đây vò... A..."

"Đệ đệ tốt... Hừ... Tiểu huyết không sợ bị thương... Hừ... A... Tỷ tỷ không sợ bị người chơi chết... A... Hừ..."

Hoa Văn Long vừa nghe Tư Mã Quỳnh nói như thế, trong lòng cũng không kiềm được dục vọng hung ác, hần quyết định sẽ hung hăng chơi cho nàng kêu khóc xin tha mới thôi. Vì vậy, hần rút đại báo bối ra ngoài, ôm Tư Mã Quỳnh đi tới trước giường, hai bàn tay điều chỉnh cơ ngực thể của nàng vào đúng tư thế, xếp đôi chân nàng hơi cong lên một chút, để thuận tiện cho hần đâm vào.

Đại báo bối dưới háng Hoa Văn Long lại trở nên to lớn rất nhiều, nguyên cả đại báo bối tựa như còn sát nung đỏ, cứng rắn dọa người. Tiểu huyết vẫn như cũ chậm rãi chảy ra từng dòng dâm thủy ướt át, hai mảnh âm thần kia lúc mờ toang, lúc khép hờ, tựa như đang mời gọi đại báo bối hung hăng đâm vào. Đại báo bối một lần nữa nhắm thẳng vào cửa miệng tiểu huyết, "phốc tư" một tiếng, đại báo bối đã đâm vào tận gốc.

"Aaa... Long đệ đệ... A... Báo bối của người sao lại trở nên to hơn hần vừa mới này rồi... A... Lại còn nóng nữa..."

Hoa Văn Long bắt đầu đâm vào, nhưng hần chỉ nhẹ nhàng nhấp hồng, không để đại báo bối đâm vào tận gốc.

Hừ... Hừ... Tiểu huyết thật sướng... Hừ... A... Thật là sướng... Hừ... Đại báo bối lại càng thô to thêm nữa rồi... Hừ... Hừ..."

"A... Hừ... Long đệ đệ... A... Đại báo bối thật lớn, chơi chết tiểu huyết... Hừ... Sướng chết ta... A... Sướng muốn chết... A... Sảng khoái... Hừ..."

"Đại báo bối tiểu đệ... A... Dốc sức chơi ta a... Dùng sức chơi chết tiểu huyết... Hừ... Tiểu huyết sẽ thừa nhận được... Hừ... Hừ..."

Chương 59: Tiến vào giang hồ Nhằm báo thù (6)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Nhìn thấy nàng bày ra bộ dạng lẳng lơ phóng đảng như đám nữ thế kia, thực sự khiến người nhện không được mắt thôi. Đám thủy trong tiểu huyết lại bắt đầu bắn ra nhiều hơn rồi.

"Aaa... Aaa... Aaa... Tiểu huyết... Aaa... Tiểu huyết của ta... Aaa... Cũng tức muốn chết mất thôi... Aaa... Hoa tâm bị đâm thủng rồi... Aaa..."

"Long đệ đệ... Aaa... Không muốn đâm mạnh như vậy... Aaa... Nhẹ một chút... Aaa... Cầu xin người... Nhẹ... Một chút đi... Tiểu huyết sẽ chịu không nổi mất... Hừ... Hừ..."

"Đại báo bối tiểu đệ... Aaa... Ta... Aaa... Ta... Hừ... Nhẹ... Một chút..."

"BA~... BA~... BA~... BA~..."

Tiếng va chạm xác thịt mãnh liệt vang lên, một cái lại một cái hung hăng đâm vào, một lần lại một lần đâm đến tận cùng hoa tâm.

"A... Cầu xin người... Nhẹ một chút đi a... Aaa... Hừ... Tiểu huyết chịu không nổi rồi... Aaa... Hừ... Người thật hung ác... Đâm chết ta rồi... A... Tiểu huyết bị đâm thủng rồi... A..."

"Tiểu đệ tốt... Tiểu huyết sẽ bị... Người chơi nát mất... A... Tiểu huyết thực sự... Không thể chịu được a... A... Ta sẽ bị người chơi chết... A..."

"Aaa... Hừ... Nhẹ một chút... Không muốn hung hăng như vậy a... A... Hoa tâm bị đâm thủng rồi... A... Hừ... Ta bị người chơi chết rồi... A..."

Tư Mã Quỳnh kêu khóc càng lớn tiếng. Hoa Vân Long sẽ càng ra sức tàn nhẫn mà đâm chết nàng. Hoa Vân Long giống như một mảnh hổ, một cuồng long, không chút thương tiếc nào mà càng tàn nhẫn ngấu nghiến con mồi của hắn.

"Hừ... Ân... Hừ... Long đệ đệ... Tỷ tỷ chịu không nổi mất... Hừ... Tiểu huyết hòng nát thôi... Hừ... Ân... Hừ..."

"Long đệ đệ... Tỷ tỷ phục người rồi... Hừ... Ân... Người thật sự rất mạnh mẽ... Lại còn... Rất hung ác... Ân... Tỷ tỷ... A... Hừ..."

Cứ như thế mà chơi hơn trăm cái nữa, Tư Mã Quỳnh dường như đã tiếp tục tiến vào thiên đường rồi, bàn tay của nàng lại khôi phục sinh cơ, dần sức mà cầu vẹo ở eo Hoa Vân Long. Cặp mông đầy đặn của nàng, cũng bắt đầu uốn lượn nghiêng hợp không ngừng. Trong miệng thì dâm dăng rên la, cũng bắt đầu có nhiều cảm giác sướng khoái. Đám thủy trong tiểu huyết tựa như làn sóng vỗ, không ngừng rung động "Tur... Tur..."

"Hừ... Tiểu huyết thật sướng khoái... Ân... Tiểu huyết sướng chết mất... A... Hừ... Tiểu huyết thực sự sướng muốn chết... Ân... Ta sướng... Lên đỉnh... Rồi... Hừ... Khi lực của người thật tốt... Hừ..."

"A... Tiểu huyết tốt... Mau dừng sức uốn mông cao lên nào... A... Đại báo bối muốn thủng người... A... A..."

"Đại báo bối tiểu đệ... Hừ... Ân... Ta yêu người chết mất... A... Tiểu huyết thực sự sướng muốn chết... A... Ân..."

"Báo bối tốt... Nhanh... A... Tỷ tỷ... A... A... Lại muốn tiết thân rồi... Tiểu huyết... Hoa tâm của ta... Sướng... Sướng chết mất thôi... A... Nhanh..."

"Aaa... Aaa... Tiểu đệ... Tỷ tỷ... Muốn... Muốn thăng thiên mất... A... Tiểu huyết sướng muốn chết rồi... A... Người dâm thật tốt... Đâm tốt... Ân... A..."

"Aaa... Ta... Aaa... Aaa... Tiểu huyết... Lại tiết rồi... Aaa... Aaa... Ta sướng... Thật quá... Sướng chết... A... A..."

Bỗng nhiên hai tay hai chân của nàng tựa như một cơn nhện tĩnh, toàn bộ cơ bắp bầu chặt lên người Hoa Vân Long, không ngừng rên rĩ, không ngừng run rẩy. Nhiệt độ trong tiểu huyết lập tức tăng lên như muốn sôi trào, đại báo bối nhận đến cảm giác vừa nóng lại vô cùng sướng khoái. Ngay sau đó toàn bộ cơ thể nàng giống như là hư thoát, vô lực nằm xuống. Đại báo bối dưới háng Hoa Vân Long bỗng chốc không ngừng co giật và rung động, từng trận từng trận dương tinh nồng đậm nóng bỏng phun trào như núi lửa, toàn bộ bắn về phía chỗ sâu trong tiểu huyết Tư Mã Quỳnh.

Hai người một mặt rồi rồi, ôm nhau nằm thủ thủ, Tư Mã Quỳnh chỉ vào từng điểm lạc hồng trên giường mà nói: "Tỷ tỷ quý trọng, giữ gìn thân thể trong sạch hơn hai mươi năm, bây giờ thì tiện nghi người rồi, nhưng mà ta thân là cô chủ của người, lại làm ra sự tình phạm vào luân lý, đáng xấu hổ như thế này, nếu để cho người khác biết được, ta thực sự không còn mặt mũi nào để sống tiếp. Nhưng cũng không hẳn là do người, tỷ tỷ cũng có trách nhiệm."

Hoa Vân Long mỉm cười rồi nói: "Quỳnh tỷ tỷ, người nghĩ đến những thứ này, thế nhưng chỉ là buồn lo vô có, ta nói với người chuyện này nha..."

Hoa Vân Long bắt đầu kể lại từng chút một "Lịch sử quang vinh" của chính mình, Tư Mã Quỳnh trực tiếp nghe được mà tròn mắt há hốc mồm.

"Cái gì? Ngay cả đại tẩu mà người cũng dám đề ra giường!?" Tư Mã Quỳnh thực sự khó có thể tin được chuyện này là thật.

Hoa Vân Long ôm lấy nàng rồi nói: "Người hiện tại yên tâm rồi a, tiểu đệ sẽ yêu thương người suốt đời."

Tư Mã Quỳnh xấu hổ nói: "Khó trách người hư hỏng như vậy, hóa ra là đại tẩu dạy cho."

Ngừng lại một chút, lại nghiêm túc hỏi: "Ta muốn hỏi người một chuyện nghiêm túc đây, người hẳn phải biết tỷ tỷ luôn luôn mặt cao hơn trán, đó là lý do mà từ trước đến nay vẫn còn giữ thân trong sạch, thế nhưng vừa nãy lại không cách nào kháng cự người, ta thực sự nghĩ không ra vì cái gì nha?"

Hoa Vân Long cười rồi nói: "Cái này thì ta biết rất rõ nha."

Lập tức thuật lại những lời thầy tướng xem số nói khi trước cho nàng nghe, Tư Mã Quỳnh đến bây giờ mới hiểu được.

"Hóa ra người trời sinh đã là khắc tinh của nữ nhân chúng ta." Tư Mã Quỳnh cười nói.

Hoa Vân Long cười rồi nói tiếp: "Tỷ tỷ yên tâm, người ta không thích, ta tuyệt đối sẽ không chạm vào dù chỉ một chút, tỷ tỷ, người đã nghỉ ngơi tốt chưa?"

"Làm sao đây a, người còn muốn chơi tiếp? Tốt thôi, tỷ tỷ để người tùy tiện hành hạ a, ai bảo ta gặp phải khắc tinh trong đời như người chứ."

"Tỷ tỷ, đến đây, tôi lượt người ở trên."

"A... Người thật là xấu..."

Nói tới nói lui, Tư Mã Quỳnh vẫn là nghe lời mà ngồi ăn đại báo bối, tiểu huyết như là một cái máy bơm, há ra ngậm vào, tham lam ngấu nghiến đại báo bối từng tấc một.

"A —" Một tiếng rên ri thóa lẫn vang lên, sau đó Tư Mã Quỳnh bắt đầu nhấp nhồm lên xuống, chơi đùa đại báo bối đang bị nhai nuốt trong tiểu huyết ẩm ướt của nàng. Tư Mã Quỳnh thật sự là một đám nữ, hư hỏng ngấm trong tâm, phóng đảng rõ trên người.

"Ân... Tiểu đệ tốt... Hừ... Sở ngữ sữa của ta... Dùng sức mà bóp... Aaa... Thật là sướng... Hừ... Dùng sức mà cọ sát... Aaa... Ta sướng... Sướng khoái..."

"Thật sướng khoái... Hừ... Tỷ tỷ thật quá sướng... Ân... Đại báo bối đâm vào thật sướng... Dùng sức mà đâm a... Hừ... Sướng chết mất thôi..."

Ở bên dưới, Hoa Vân Long thì triển thủ đoạn, liên tục dùng sức nắn bóp cặp vú của nàng, đại bảo bối cũng phối hợp động tác nhấp nhô của nàng, lên xuống thích hợp đâm vào càng sâu hơn, rút ra càng tận ngon. Mặt khác, hân mớ to hai mắt mà thương thức bộ dáng dâm đảng tận xương tủy của nàng. Chỉ thấy Tư Mã Quỳnh không ngừng uốn éo nhấp nhô, tóc đen tán loạn theo từng động tác lắc đầu lên xuống. Hai vú của nàng phập phồng theo nhịp thở và cả nhịp chuyển động, bởi vì uốn éo lắc lư mà không ngừng rung động như sóng biển dập dề.

"Đại bảo bối tiểu đệ... Tiểu huyết thật sướng khoái... Hừ... Tiểu huyết sướng... A... Ta sướng chết mất thôi... Ân... A..."

"Quỳnh tỷ tỷ... Ngươi thật hư hỏng... Dâm đảng... A... A... Phần mừng chuyển một chút nào... Lại chuyển một chút nữa... Uồn lên... Quá tốt rồi..."

"Hừ... A... Nha... Thoái mái... Hoa tâm sướng chết mất thôi... Tiểu đệ... Ngươi chơi thực giỏi a... Sướng lắm... Aaa... Sướng lắm rồi... Thật là sướng... Aaa..."

"Tiểu huyết dùng sức bóp... A... Dùng sức bóp chặt đại bảo bối... Hừ... A... Ta thật sự sướng chết mất... Aaa..."

"Aaa... Aaa... Ta... Ta... Muốn... A... Đệ đệ... Ta... Lại ra... Lại đến nữa... Ta tiết... A... Ta sướng muốn chết mất..."

"Tỷ tỷ... A... Ngươi làm sao lại nhanh như vậy... A... Tỷ... A..."

Lão tác giả lên tay quá, tả cảnh câu chữ vãi kìa:D

Cầu chư vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là dopping cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 60: Tiến vào giang hồ Nhắm báo thù (7)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Chỉ thấy toàn thân Tư Mã Quỳnh nằm sấp trên người Hoa Vân Long, không thể chịu nổi mà thở gấp từng ngụm, hơi thở thơm tho, hữu khí vô lực mà thăm thẳm: "Tiểu đệ Tốt... Để cho tỷ tỷ nghỉ ngơi một chút... Chúng ta lại tiếp tục đối tư thế... Hừ..."

Mới vừa nói xong, chỉ thấy nàng lật người một cái, lại dang tay dạng háng co chân, nằm ổn định phía dưới, trong miệng còn thì thào tự nói: "Thật thoải mái... A... Ta thật sung sướng... Cực kỳ sướng... Tiểu huyết sướng chết mất... Dù ta bị chơi chết... Cũng cam tâm tình nguyện a..."

Lúc này thì đại bảo bối của Hoa Vân Long đã căng phồng lên vô cùng khó chịu, vì vậy hắn cũng chuyển mình lên trên, nâng cái chân trái tron mềm tinh tế của nàng vác trên bả vai của hắn, thuận tiện cho đại bảo bối đâm từng nhát phẩm pháp vào trong tiểu huyết.

"Hừ... Hừ... Tiểu đệ tốt... Hừ... Đại bảo bối của ngươi thực sự quá hung mãnh... Hừ... Lại đến rồi... Ân..."

"Quỳnh tỷ tỷ... Tiểu huyết nho nhỏ này của ngươi thực sự rất dâm dục... A... Ta muốn chơi chết ngươi... A... Đại bảo bối thực sướng quá... Hừ... Ta muốn hung hăng chơi chết tiểu huyết này..."

"Long đệ đệ... Hừ... Ân... Ta... Hừ Hừ... Toàn thân trên dưới... Nồng sâu của ta... Aaa... Đầu là... Hừ... Của ngươi nha... Tùy ý ngươi chơi... Aaa... Tiểu huyết... A... Sướng..."

"Ân... Ngươi thật là tuyệt vời... Ta thể mà... Từ trước đến giờ... Hừ... Không nghĩ tới... Hừ... Ngươi làm cho ta thật vui sướng... A... Quá tốt rồi... Tiểu huyết sướng chết rồi... Aaa..."

Đại bảo bối của Hoa Vân Long ra vào tiểu huyết thực giống như xe lửa không lò chèn ép qua khe núi, xe lửa vừa tiến vào, khe núi đã lung lay sụp đổ, chơi đùa cho hai mảnh âm thần lúc mờ lúc khép, lộ ra vách thịt đỏ tươi non mềm ở bên trong, trông thực là no mắt.

"Đại bảo bối tiểu đệ... Ngươi thật mạnh... Hừ... Tiểu huyết sướng chết mất... Tiểu huyết quá sung sướng rồi... Hừ... Tiểu đệ tốt... Ta thực sự sướng muốn chết rồi..."

Tư Mã Quỳnh bây giờ chỉ có thể một tiếng nói tiếp một tiếng mà rên la phóng đảng, cặp mộng ngọc rung lên từng đợt sóng lằng cừ chốc lát lại vụn vụn một cái, có thể nói dâm dục hư hỏng đến tận xương tủy. Hoa Vân Long nhìn thấy nàng như thế, không khỏi hưng phấn càng ra sức đâm gấp trăm lần, tốc độ càng lực lượng nhấp hồng cũng tăng cường rất nhiều.

"Hừ... Sướng... Sướng chết ta mất thôi... A... Tiểu huyết sướng chết rồi... A... Thật sướng khoái... Hừ... Thật Sướnggg..."

"Dùng sức... A... Mau dùng sức... Hung hăng đâm nát tiểu huyết đi... Hừ... Tiểu huyết tê tái... Mềm nhũn ra cả rồi... Hừ... Ta thực sự... Sướng chết mất thôi... Aaa..."

"Hừ... Cọ sát... Đâm vào tốt... Aaa... Chơi nát tiểu huyết a... Hừ... Thật sướngggg... Aaa..."

Hoa Vân Long nhìn thấy Tư Mã Quỳnh thực sự là dâm đảng muốn chết, hân đuối bàn tay bắt lấy cặp vú non mềm đã vênh lên, đó hồng vì sướng khoái ở trước ngực của nàng rồi dùng sức xoa bóp, ra sức cọ xát. Chỉ thấy cơ thể nàng vụn vụn thành từng tư thế mê hoặc, trên dưới đều ra sức cần quết, tốc độ càng thêm mãnh liệt, con sướng khoái càng lữ lượt kéo đến.

"A... Đại bảo bối... Tiểu đệ... Ngươi thực sự biết cách chơi chết tỷ tỷ... A... Thật sướngggg... Lần này càng sướng muốn chết rồi... A... Tiểu huyết... Dâm thù lại muốn bắn a... Lại đến đỉnh... A... A... Aaa... Hừ..."

Nhìn bộ dạng hư hỏng phóng đảng của nàng như thế kia, khiến cho dục vọng của Hoa Vân Long bùng cháy mãnh liệt đến cực điểm.

"A... Long đệ đệ... Hừ... Ngươi dùng lực thật tốt... Ân... Ngươi dâm thật tốt... Tiểu huyết... Sắp bị ngươi dâm chết rồi... Hừ..."

Nàng khép hờ hai mắt, điên cuồng rên lên những âm thanh dâm đảng, cặp mộng vừa non mềm vừa trắng trẻo đang không ngừng uốn lên nghênh hợp, rất dâm dục, một âm thanh rên la như thế này, lại kết hợp với giọng điệu dâm dục, âm sắc yêu kiều quyến rũ, khiến cho Hoa Vân Long càng thêm dôn sức hưng hân nhấp hồng ra vào.

Quy đầu đại bảo bối vừa ra vào nhục động, vừa chen chúc cọ sát đến từng góc ngách trong nhục động của nàng, càng khiến cho nàng sướng đến cùng cực, vừa run rẩy vừa rên rì: "Tiểu đệ tốt... Tiểu đệ tốt... Báo bối tốt... Hừ... Đâm chết tiểu huyết rồi... Hừ... Tương công tốt... Hừ... Đại bảo bối chơi tiểu huyết sướng chết... Ân..."

Tư Mã Quỳnh nâng cao hai chân, không kiềm được sướng khoái mà dạn ra thật rộng, hai bàn tay bầu chặt vào lưng Hoa Vân Long, cặp mộng uốn lên thật nhanh, thật cao, hoa tâm một lần lại một lần cọ xát, bóp chặt lấy quy đầu đại bảo bối.

"A... Tỷ tỷ tốt... A... Ngươi hư hỏng chết ta rồi... A... Phóng đảng tốt... Ta thống khoái... A... Ta muốn thống khoái... A..."

Hoa Vân Long một mặt điên cuồng kêu thống khoái, mặt khác gấp rút nhấp hồng, đại bảo bối như liều mạng, một cái lại một cái đâm thẳng vào hoa tâm của nàng.

"Hừ... Thật là quá sướng khoái... Quá đối sướng khoái rồi... Đại bảo bối tiểu đệ... Ân... Đâm chết ta đi... Hừ... Tiểu huyết sướng chết mất thôi..."

Tư Mã Quỳnh càng uốn éo càng phóng đảng, càng vụn vụn càng mãnh liệt, hai gò má đỏ thắm, mị nhân như tơ, thần thái dâm đảng vô cùng, một phen này dôn sức gấp rút đâm chọc, có thể nói là trời đất mù mịt.

"Hừ... Long đệ đệ... Đâm cho tiểu huyết thật là sướng... Hoa tâm thật tê tái... Nhũn cả ra... Ân... Đại bảo bối tiểu đệ... Ngươi dâm cho ta sướng chết mất thôi... A... A... Hừ... Nhanh... Nhanh... Mau dâm... Ta yêu ngươi chết mất thôi... A... Hừ... Ta sắp... Chịu đựng không nổi nữa rồi... Aaa... Tiết... Aaa... Tiết... Ta tiết... Aaa..."

Chi nghe Tư Mã Quỳnh rên ri một tiếng thất thanh, tiếng rên kéo dài không dứt, ngay sau đó toàn thân run rẩy, hai bàn tay hưng hăng cấu véo trên lưng Hoa Văn Long, dùng sức run rẩy vài cái, một cổ âm tính nồng đậm bắn mạnh về phía quy đầu đại bảo bối. Đại bảo bối của Hoa Văn Long bị âm tính của nàng xối lên, toàn thân sường khoái đến tê dại một hồi, một cổ dương tính cũng phun trào ngay sau đó, bắn vào chỗ sâu bên trong hoa tâm của tiểu huyết.

Sau khi trải qua một cuộc kịch chiến dai dẳng như thế, Tư Mã Quỳnh đã quá mức mệt mỏi rồi, nhưng mà Hoa Văn Long vẫn còn chưa tận hứng, hần nhìn Tư Mã Quỳnh rồi hỏi: "Quỳnh tỷ tỷ, hai tiểu nha đầu hầu hạ người, vừa rồi đi nhiên lại đứng bên ngoài nhìn lên suốt, nếu như người không phản đối thì ta muốn..."

"Như thế nào a, người còn chưa chơi đủ sao? Ta không nổi nữa rồi, tùy tiện tiểu oan gia người làm a... Dù sao thì ta cũng là của người, hai nha hoàn kia dĩ nhiên cũng thuộc về người."

Nói xong liền kêu vọng ra bên ngoài: "Hai nha đầu chết tiệt các người, còn chưa chịu tự giác tiến vào?"

Tiểu Mai cùng Tiểu Ngọc đồ bưng cả gương mặt, xấu hổ tiến vào trong phòng, trên quần hiện rõ lên từng vết nước nhờn đọng lại. Hoa Văn Long ôm chăm lấy Tiểu Mai, ôn nhu hôn lên cái cổ trắng thon đẹp, cùng lỗ tai nhỏ óng ánh như châu như ngọc của nàng, còn càn quấy từ phía nút lấy thủy tai non mềm tròn trịa yêu kiều của nàng. Thiếu nữ xinh đẹp trong trắng thuần khiết Tiểu Mai hoàn toàn bị hòa tan trong lửa tình cháy bỏng của hần, miệng anh đào không kiềm được phát ra tiếng rên ri tiểu hôn thực cốt lăm người khác thần hồn rung động, thân thể mỹ lệ không nhịn được áp sát vào hần mà cọ sát.

Hoa Văn Long khẽ giờ lên hai tay áp lên trên hai vú của nàng, quanh quẩn ở chân nú của nàng mà cọ sát vuốt ve. Y phục Tiểu Mai đã hoàn toàn ướt đầm, chiếc áo lụa mỏng tanh thấm đầy hơi khí trực tiếp dán lên cơ thể nàng, hoa cùng với da thịt nhưng lại nhìn không ra một chút khác biệt nào.

Câu chữ vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là dopping cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 61: Tiến vào giang hồ Nhằm báo thù (8)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Sau khi hần ti mi vuốt ve một hồi, cặp vú mềm mại tron nhẵn của nàng bắt đầu cương lên và vênh cao, đầu vú cũng bắt đầu trở nên cứng rắn, phồng to lên. Đối mặt với những phản ứng thân thể chưa bao giờ xuất hiện trong đời, Tiểu Mai hoàn toàn mờ mịt không biết phải nên làm gì. Nàng theo bản năng muốn phản kháng, nhưng lại tê dại thần trí mà im lặng hưởng thụ hần vuốt ve, cũng là nàng không có khí lực phản kháng động tác khinh bạc của Hoa Văn Long, cho nên chỉ có thể nhắm thật chặt đôi mắt đẹp nhằm biểu hiện kháng nghị.

Bỗng dưng Tiểu Mai cảm thấy trước ngực một trận mát lạnh, nàng cả kinh, đôi mắt đẹp mờ ra, chỉ thấy một đôi núm vú sung mãn mềm mại đáng yêu của mình đã như một đôi chim bồ câu trắng số lông bay ra ngoài.

Hóa ra Hoa Văn Long đã thần không biết quỷ không hay cơi bỏ áo ngoài, lột luôn cả tiểu khổ bảo vệ ngực nhỏ đáng yêu của nàng. Tiểu Mai đáng yêu lập tức đồ bưng cả một mảnh mặt ngọc, chăm chú nhắm lại đôi mắt to đáng yêu, tâm hồn thiếu nữ thẹn thùng vô hạn, không biết ứng đối như thế nào mới phải.

Núm vú của Tiểu Mai không phải loại hình to lớn kia, mà thuộc loại đẹp dễ tình tế, lung linh đáng yêu như nụ hoa chớm nở, giống như tuyết tác do bạch ngọc chạm khắc mà thành. Hai viên núm vú màu phấn hồng trên đỉnh vú ngoa nghệ vươn thẳng lên mà trêu chọc lòng người, như hai trái nho đỏ kiêu kiêu ướt át chờ đợi người có lòng đến ngắt lấy.

Hoa Văn Long vui mừng đến ngẩn ngơ mất thôi, vừa rồi hần đã quan sát được, ngực của Tiểu Mai thuộc về dạng cực phẩm, lại không nghĩ đến càng hoàn mỹ không tỳ vết như thế này.

Hần bắt đầu sử dụng đôi ma thủ của bản thân, thứ bảo bối có thể khiến cho vô số thiếu nữ thần hồn điên đảo, từng điểm từng điểm mà chiếm lĩnh hai vú tron bóng của thiếu nữ, mỗi lần bàn tay lướt qua là Tiểu Mai lại cảm thấy từng đợt từng đợt hưng phấn, nhiệt lưu nóng rực truyền đi khắp toàn thân, đến tận những nơi heo lánh nhất, nhạy cảm nhất, cặp vú đẹp trắng nõn tình tế của nàng đã dần dần nổi lên màu hồng nhạt.

Cuối cùng, hai bàn tay Hoa Văn Long đã leo đến đỉnh núi "Ngọc Nhũ", hần liên tục khiêu khích trêu chọc, kích thích đầu vú đáng yêu của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, chạm rầy nắn bóp, đầu vú xinh xắn đã bị kích thích đến nổi biến thành màu đỏ thắm. Hoa Văn Long há miệng ngậm lấy đầu vú bên trái của nàng, nhẹ nhàng dùng răng nhọn gặm cắn, đầu lưỡi lại đảo quanh liếm láp quàng vú. Từng cổ nhiệt lưu trùng kích cơ thể và tâm trí nàng, thiếu sót thiếu nữ thanh thuần dần dần trở thành một đám nữ. Tiểu Mai không kiềm được khẽ hé mở miệng anh đào nhỏ nhắn hồng hồng, chiếc lưỡi thom tho non mềm thom tho nhẹ nhàng liếm láp khoe mồi.

Hoa Văn Long khẽ nâng chiếc cằm xinh đẹp tinh xảo của nàng lên, ngưng mắt nhìn nàng, hần có thể nhìn ra trong mắt của nàng đã tràn ngập hóa điểm nóng bỏng, đang thêm khát thỏa mãn dục hòa trong người. Tiểu Mai bị hần ngưng mắt nhìn chăm chú bỗng chốc tâm hoảng ý loạn, gương mặt ửng hồng.

Hoa Văn Long chạm rầy áp sát vào cơ thể của nàng, mũi của hần gần như đã dán lên chiếc mũi xinh xắn tinh xảo của Tiểu Mai. Tiểu Mai cảm giác được khí tức nam tính mãnh liệt phát ra từ cơ thể đối phương, tâm thần hoảng hốt sắp sửa bị mê hoặc rồi, mũi của hần lấy tốc độ vô cùng chậm rãi mà tiến tới gần mũi anh đào của nàng.

Tiểu Mai hoảng hốt, bối rối vô cùng, muốn tránh cũng không thể tránh, hơi chút chần chờ, cặp môi thom đã bị chiếm lĩnh xâm lược. Nàng vội vàng gấp rút muốn duỗi bàn tay kháng cự hần tấn công, nhưng chưa kịp hành động thì hai bàn tay cũng đã bị Hoa Văn Long bắt được và giữ chặt.

Hoa Văn Long càng hôn càng thêm nhiệt liệt, Tiểu Mai bị hần hôn đến nổi ý loạn tình mê, toàn thân sung sướng tê dại, thần trí mơ mơ hồ hồ, hơi thở càng thêm gấp gáp rồi. Đầu lưỡi của Hoa Văn Long xảo diệu mà ôn nhu cạy mở hai hàng răng ngọc của nàng, Tiểu Mai chỉ kịp "ưm" một tiếng, hàm răng ngọc đã bị cạy mở ra một nửa, chỉ chờ như thế, đầu lưỡi của hần đã thừa cơ mà tiến vào, tham lam nút lấy chiếc lưỡi thom tho của nàng, hần mê say liếm mát, nuốt từng ngụm nước miếng của nàng, như thể đó là thứ mật ngọt nhất trên đời.

Tiểu Mai thất thủ khu vực miệng anh đào, lại càng then thưng chịu không nổi, nhưng lại bị loại khoái cảm mới lạ này làm cho rung động tê tái không biết phải phản ứng như thế nào, để hần tiếp tục tùy ý khinh bạc.

Hần thuần thục mà nút lấy chiếc lưỡi thom tho của nàng, hút lấy nước miếng ngọt ngào của nàng. Tiểu Mai bị hần hôn đến thờ không ra hơi, chiếc mũi xinh xắn tinh xảo liền tiếp phát ra tiếng ngậm nga yêu kiều. Bàn tay phải của Hoa Văn Long phủ trên bắp đùi của nàng thỏa thích vuốt ve, thừa lúc nàng đang ở biến giới ý loạn tình mê, lột sạch chút y phục còn sót lại trên người nàng.

Toàn bộ thân thể xinh đẹp của Tiểu Mai hoàn toàn trần trụi hiện ra trước mắt hần. Toàn thân da thịt tuyết trắng, long lanh óng ánh, tắn ra hào quang thuần khiết. Âm hộ khẽ nở lên được che lấp bởi một thảm âm mao mềm mại thừa thốt nhưng xếp đặt hấp dẫn, thắm đỏ đen tuyền như người thủ hộ của khu vực thần bí phía trên cặp đùi ngọc.

Tiểu Mai then thưng vô hạn, từng mảnh đồ bưng từ gương mặt xinh xắn một đường lan tràn trực tiếp đến bên tai. Nàng vừa nhìn thấy ánh mắt tham lam mà tràn ngập dục hòa nóng bỏng của Hoa Văn Long, liền vội vàng khép lại cặp đùi đẹp thon dài khỏe khoắn thật chặt, hai bàn tay cũng đan xen lại mà cố gắng che lấp hai điểm đỏ tươi ở trước ngực.

Nàng chín phần đã động xuân tình rồi, khát vọng trải nghiệm giao hoan và dục niệm bản năng đang bùng cháy, nhưng lý trí của nàng lại đang kịch liệt reo vang đề nghị thân thể phản kháng, bây giờ trong nội tâm nàng đang xảy ra một cuộc chiến quyết liệt giữa lý trí và dục vọng nguyên thủy nhất.

Một bên thì tự nói với mình, mỹ nam tử lạ lẫm trước mắt này không khác gì một tên dâm tặc, nhưng một bên khác lại bùng lên dục hòa hùng hực, càng cháy càng mạnh, sắp sửa chiếm lĩnh nội tâm nàng, hai cổ ý thức chẳng phân định thắng thua, khiến cho Tiểu Mai sốt ruột không yên, không cách nào đưa ra lựa chọn, rốt cuộc là lấy hay bỏ.

Tiểu Mai có thể phân vân nhưng tất nhiên Hoa Văn Long sẽ không đợi nàng làm ra quyết định, hần nhanh chóng cơi sạch y phục của mình. Hần vươn tay bắt lấy mắt cá chân, tách ra cặp đùi ngọc thon dài trắng mịn, nâng lên mỏng đẹp khoe khoắn xinh xắn của nàng, khiến cho âm hộ xinh đẹp xuất hiện trước mắt. Chỉ thấy trên âm mao hơi quăn xoắn dính đầy dâm thủy, như giọt sương, lại như mặt hoa ngọt ngào, dâm dịch vẫn từ trong cánh hoa nhiễu ra từng giọt, phát tán ra ngoài một mùi thom ngọt ngọt chỉ mới xù nữ mới có.

Hoa Văn Long trực tiếp chui xuống dưới đôi diện cánh hoa, tham lam hút cạn mặt dịch thom ngọt, liếm láp cánh hoa non mềm đỏ hồng xinh đẹp. Chỉ vừa mới kích thích, chút lý trí muốn phản kháng còn sót lại trong nội tâm Tiểu Mai cũng bị khoái cảm càn quét diệt sạch. Đầu lưỡi của hần linh hoạt chuyển động, liếm láp khắp cửa âm hộ của nàng, đầu lưỡi khẽ nạo vét khe thịt nho nhỏ kia, lại chạm rầy một đường thẳng tiến vào sâu bên trong nhục động.

Đa tạ đậu hũ **Lancelot** đã đẩy KP và donate. Đêm nay double để cảm tạ.

Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Tiến vào giang hồ Nhằm báo thù (9)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hai bàn tay của Tiểu Mai dùng sức giữ chặt lấy đầu của hắn, dường như muốn đẩy hắn ra xa, nhưng lại không ngừng cố gắng kéo căng eo thon, vênh cao mông ngọc, như muốn khiến cho âm hộ của nàng có thể áp sát gần gũi với miệng lưỡi của hắn. Chờ đến lúc đầu lưỡi của Hoa Vân Long xâm nhập vào trong âm hộ của nàng, nàng đã trải qua hai lần thủy triều lên cao, thần trí sớm đã mờ hồ rồi.

Sau một hồi dùng lưỡi tiến công, Hoa Vân Long cũng rút lui, nhẹ nhàng thả nàng ra, bảy giờ thì ngón tay lại chậm rãi duỗi ra, cắm vào trong âm hộ của nàng. Chỉ cảm thấy trong động không chỉ chặt hẹp, mà ngón tay càng tiến sâu vào trong bị huyết, càng bị vách thịt non mềm trơn ướt ẩm áp gắt gao nắn bẻ a.

Ngón tay của hắn chen lẫn từng chút một hồng đấm vào âm hộ của nàng, giữa một tràng tiếng rên yêu kiều của Tiểu Mai, một đầu ngón tay cuối cùng cũng linh hoạt tiến vào trong rồi. Hắn cảm thấy đầu ngón tay bị siết lấy thật chặt chẽ, tiểu huyết đáng yêu của nàng thực sự quá chật hẹp nhỏ bé a.

Hoa Vân Long thay đổi chiến lược, hắn từ từ xâm nhập cọ xát, giúp cho nàng chậm rãi thích ứng dần, chuẩn bị cho thời điểm cự vật xâm chiếm. Tiếp theo, hắn lặng lẽ mà đột ngột cắm thêm vào một ngón tay khác, bởi vì đã có tràn đầy mật dịch bôi trơn, rất nhanh chóng, nàng đã dễ dàng thích ứng với việc tiểu huyết bị nong ra.

Hai mảnh âm thần sung mãn hồng nhuận bị hai đầu ngón tay kéo căng đến gắt gât vì sướng, mật hoa càng không ngừng thấm ra từ trong âm hộ, đầm dịch đã chảy đầy bàn tay Hoa Vân Long. Khi ngón tay hắn tiếp tục nhẹ nhàng chuyển động kích thích, khoái cảm càng liên miên tuôn trào lấp đầy tâm trí và cơ thể ngọc ngà của Tiểu Mai, nàng bắt đầu cao giọng rên rì, phát tiết khoái cảm mãnh mẽ trong nội tâm.

Dần dần thì ngón tay thứ ba của Hoa Vân Long cũng cắm vào bên trong rồi, tiểu huyết đáng yêu vốn chật hẹp giờ đã bị nong rộng thành một vòng tròn nho nhỏ, đầm dịch phun trào từng cơn giống như nước thủy triều, chảy tràn ra đất. Hoa Vân Long thầm nghĩ "Cũng thật nhiều đầm thủy a."

Cảm thấy màn dạo đầu đã tốt, hắn rút ngón tay ra ngoài, điều chỉnh cho báo bối ngấm thẳng cửa vào mật động, quy đầu dính lên trên động khẩu đầy tràn dâm, hơi chuyển động tách mở hai mảnh âm thần mỹ lệ. Hắn nhẹ nhàng mà chuyển động eo hông, trong lúc vô tình, toàn bộ quy đầu vậy mà đã đâm sâu vào trong tiểu huyết mềm mại của Tiểu Mai.

Bởi vì trước đó lo lắng tiểu huyết của nàng quá hẹp, Hoa Vân Long đã làm một màn dạo đầu vô cùng kỹ càng, bảy giờ đã đủ trơn trượt sướng khoái, bất tri bất giác Tiểu Mai cũng tránh khỏi một trận đau nhức.

Khi Hoa Vân Long dùng quy đầu thô to cọ xát qua lại âm thần mãn cảm của nàng, một chút đau nhức Tiểu Mai cũng không cảm thấy, nàng có chút ngẩng đầu lên, hưng phấn mà thờ hồn hên.

Hoa Vân Long lại nhấp hồng đầy về phía trước một đoạn. Tiểu Mai cảm giác được bên dưới của mình bị căng ra một chút, một loại cảm giác nhức nhối lại sướng khoái khác thường dâng lên, khiến cho nàng khẽ nhăn lại lông mày thanh tú.

Hắn bắt đầu chậm rãi ra vào trong một đoạn không gian nhỏ hẹp này. Chỉ trong một chốc lát sau, đại báo bối rốt cuộc đã chuẩn bị xong xuôi, bất ngờ cắm thẳng vào trong tiểu huyết non mềm mỹ lệ của nàng. Nàng chỉ cảm thấy tiểu huyết nhỏ nhỏ bỗng chốc trở nên căng phồng ngọt ngọt, lại không có một chút đau đớn nào.

Hoa Vân Long lại chuyển tâm ra vào cọ sát suốt một hồi, nhằm khiến cho âm đạo của nàng hoàn toàn. Tiểu Mai gần như chịu đựng không nổi nữa rồi, nàng muốn vứt bỏ hết thảy ngưng ngưng cùng rụt rề mà đến nắn nỉ hắn thỏa mãn chính mình.

Cuối cùng, từng đợt dâm vào rút ra làm nàng rung động tâm thần đã bắt đầu, hắn điên cuồng mà ra vào âm đạo được thức tỉnh của nàng, theo từng đợt từng đợt công kích của hắn, rất nhanh nàng đã leo đến đỉnh cực lạc, thủy triều lên cao, mật dịch mà mãnh liệt tiết ra tựa như như lũ quét bạo phát.

Hoa Vân Long ôm lấy ngọc thể mềm mại vô lực của Tiểu Mai, hai bàn tay du tẩu khắp nơi trên lưng ngọc tron bóng và mông đẹp của nàng, trên gương mặt thanh thuần xinh đẹp của Tiểu Mai ngập tràn vẻ kiều diễm sau cuộc giao hoan cực kỳ thỏa mãn, khúc miệng đã treo đầy nụ cười mãn ý. Theo từng luồng gió êm dịu thổi đến, trong mũi Hoa Vân Long tất cả đều là mùi thơm cơ thể mê người của Tiểu Mai.

Hồ hấp của Tiểu Mai chậm rãi từ gấp rút biến thành thông thả, Hoa Vân Long điều chỉnh cho thân thể của nàng chếch sang một bên, nâng một cái đùi ngọc thon dài trắng nõn của nàng vác lên trên vai, đại báo bối cắm mạnh một phát, lại một lần xông vào trong ngọc thể Tiểu Mai.

Bởi vì tư thế xếp hình này có thể tiến vào càng sâu trong cơ thể nàng, nên chỉ vừa mới bắt đầu, Tiểu Mai đã nhũu chặt đôi mi thanh tú, thân thể mềm mại run rẩy, bàn tay nhỏ bầu chặt lên trên cánh tay của hắn, nàng chậm rãi mà uyển chuyển phản ứng lại, nghênh hợp hắn cắm vào.

Trải qua một lần giao hoan trước đó, Hoa Vân Long đã biết được Tiểu Mai thuộc kiểu thiếu nữ yếu đuối rụt rề, không thích cách đâm vào rút ra như cuồng phong bạo vũ, nàng yêu thích là ôn như mưa phùn gió thoảng. Thế cho nên động tác của hắn tràn đầy thương yêu, chậm rãi mà chuyển động.

Từ từ đâm vào nhẹ nhàng, vách thịt non mềm trong âm đạo của Tiểu Mai chậm rãi nhũu nhich, từng tầng nếp thịt uốn éo không ngừng xoa bóp ma sát với quy đầu thô to đang ra vào.

Thật lâu sau, Hoa Vân Long ngồi xếp bằng trên mặt đất mà vịn Tiểu Mai ngồi xồm lên trên bắp đùi của nàng. Hắn vịn lấy eo nhỏ nhu nhược không xương của nàng, dẫn dắt thân thể mềm mại của nàng khẽ nhấp nhô cao thấp. Nàng ghé vào bên tai hắn mà thờ ra từng làn hương thơm, khe khẽ rên rì không ngừng, thờ gấp liên miên, mang đến cho hắn sự hưởng thụ cực lớn.

Tiểu Mai vô lực áp sát vào người Hoa Vân Long, tựa đầu trên bả vai của hắn, có chút gấp gáp mà hít thở từng ngụm không khí. Hoa Vân Long hôn lên cái cổ trắng ngọc nõn nà, thanh tú mà ngon ngọt của nàng, bàn tay nâng cặp mông đẹp mềm mại lên cao, không nhanh không chậm mà nhẹ nhàng cắm vào rút ra.

Tiểu huyết nhỏ nhắn đáng yêu của nàng ẩm áp, mềm mại vô cùng, mang đến cho hắn từng cơn sướng khoái không nói ra lời. Đầm dịch xuôi theo đại báo bối rồi chảy đến bên trên bắp đùi của hắn, bãi cỏ lớn dưới thân tất cả đều đã ẩm ướt.

Cuộc giao hoan cứ diễn ra chậm rãi, lại qua một hồi, cánh vai non mềm trắng mịn của Tiểu Mai rung động lên, Hoa Vân Long biết nàng đã sắp đạt tới cực khoái, thủy triều sắp lên cao, hắn dùng lực nhấp thêm vài chục cái, phía trên quy đầu liên truyền tới từng cơn từng cơn sóng lăng cùng với nhiệt lưu nóng bỏng, trong tiểu huyết nhỏ xinh bắt đầu nổi lên từng đợt co giật kịch liệt, âm đạo mềm mại thơm ngọt bắt đầu bóp nén thật chặt, đem toàn bộ đại báo bối siết chặt lấy thật gắt gao, Hoa Vân Long mở rộng cửa tình, phóng xuất một trận dương tinh thật nóng bỏng, bắn thẳng vào sâu bên trong hoa tâm.

"YAA... A... Aaa..."

Tiểu Mai rên lên một tiếng thất thanh, từ cửa miệng đáng yêu thờ ra một ngụm hương khí, rồi vô lực nép toàn bộ cơ thể mềm mại vào trong lồng ngực hắn.

Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tiến vào giang hồ Nhằm báo thù (10)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long đặt Tiểu Mai đã sướng khoái đến rã rời tứ chi lên trên giường, quay sang nhìn Tiểu Ngọc tiểu cô đáng yêu tươi tắn trước mắt đang nửa kín nửa lộ, y phục xốc xếch nửa mờ, kêu gọi vô cùng, da thịt như tuyết như ngọc, lại thêm thân thái vừa thẹn vừa vội dụ người kia, khiến cho Hoa Vân Long muốn bùng cháy toàn thân dục hòa, hân đuối ra cánh tay nâng ôm đến trên giường. Chỉ thấy Tiểu Mai uốn éo thân thể mềm mại trần truồng, một gương mặt tràn ngập xuân ý đang cười khanh khách nhìn qua phía nàng. Hai cánh tay của hân bỗng nhiên xiết chặt, cúi đầu thật sâu mà hôn lên miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ tươi của Tiểu Ngọc, nhẹ nhàng hôn hít mấy lần xong, hân lại điều khiển đầu lưỡi luồn vào trong miệng Tiểu Ngọc, cảm giác trơn trượt, mềm mại và ướt át thật sướng, khiến người khác muốn ngừng mà không được.

"Àn..."

Chóp mũi của nàng truyền ra một tiếng rên rỉ khe khẽ, hôn hít một hồi, thật vất vả hai người mới tách rời đôi phương ra.

"Ngươi... Ngươi khi dễ người ta..."

Tiểu Ngọc yêu kiều nũng nịu nói, hai cánh tay lại ngoan ngoãn lượn quanh ôm chặt lấy eo gấu của hân, eo thon của nàng còn nhẹ nhàng lắc lư hai bên, bộ dạng khiến người khác thương yêu mủi phần.

Hoa Vân Long không thêm đồ ý tới những kháng nghị yếu ớt của Tiểu Ngọc, vừa thi triển tuyệt chiêu An Lộc Sơn trào thủ lên trên cơ thể ngọc ngà, vừa nhanh chóng cõng bỏ y phục của nàng. Thường thức cơ thể lung linh nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu Ngọc, đại báo bồi của hân lần tức dục đứng thẳng lên.

Một lúc lâu sau, Tiểu Ngọc ngại ngừng áp ứng nói: "Thật là chết người nha, ngươi đang làm gì a? Ngươi đến cùng có muốn... Ăn ta hay không a?"

Nói xong lời này gương mặt nàng xấu hổ đến đỏ bừng, lỗ tai nhỏ óng ánh cũng đều đỏ thắm cả rồi.

"Ta rất là yêu thích nhìn xem cái bộ dáng này của ngươi nha, thật sự là đáng yêu vô cùng, khiến cho người khác thật xúc động muốn lao lên mà ăn sạch ngươi.

"Vậy thì ngươi mau mau ăn đi a, chẳng lẽ ngươi còn sợ ai a..."

Hoa Vân Long vẫn như cũ cười hi hi không chịu động: "Thân thể Tiểu Ngọc thực sự rất đẹp, ca ca muốn chuyển tâm thường thức một hồi."

Tiểu Ngọc vừa nghe xong thì càng thêm xấu hổ không thể ngẩng mặt: "Không cho phép ngươi xem"

Nàng dùng sức tiến lên phía trước dùng cặp môi dán chặt lên môi của hân, phong kín chúng lại. Thân thể mềm mại trần trụi ép sát vào người hân. Hân thấy được gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng một mảnh, thân thể nóng bỏng khẽ run rẩy. Hai ngón nú mềm mại đang dặt dề lên trước ngực của hân, khiến cho hân cảm thấy rõ ràng đầu vú của nàng đã trở nên cương cứng. Và bên dưới vài giọt sương kéo thành sợi tơ ướt cả đùi ngọc, hân biết chắc tiểu huyết của tiểu cô nương này đã thấm đầy mật dịch khiến vận người si mê.

Hoa Vân Long nhẹ nhàng đuối ra đầu lưỡi, cạy mở môi anh đào đã khe khẽ hé ra, quần quít cuốn lấy chiếc lưỡi thơm ngon của nàng. So với vừa mới nãy nàng không biết làm sao chỉ có thể hôn loạn, bây giờ thì kỹ xảo hôn môi điều luyện của hân chỉ trong chớp lát đã khiến nàng ý loạn tình mê. Trong mũi của hân đã tràn ngập mùi thơm đặc biệt của cơ thể thiếu nữ, hai bàn tay không tự kìm hãm được đã tự chia nhau ra, trèo lên cặp vú xù nữ non mềm tươi sống, sau khi xoa bóp ngắt nhéo vài cái, lại dọc theo dọc theo đường rãnh trên lưng ngọc mềm người mà bò đến mông đẹp nhỏ nhắn xinh xắn tràn đầy lực đàn hồi.

Trong miệng Tiểu Ngọc phát ra từng tiếng rên rỉ: "A... A..."

Từng âm thanh ngâm nga khe khẽ vang lên, từ trong cánh hoa đã tiết ra mật dịch nóng bỏng, khiến cho một bãi cỏ tươi đen tuyền nơi gò đồi phía trên cặp đùi đều bị thấm ướt, lưu lại từng giọt sương long lanh óng ánh. Dâm dịch nhiều xuống từng giọt một, rồi lên trên bắp đùi của hân. Ngón tay của hân tách ra mông đẹp, từ phía sau bò vào trong khe hẹp đang tiết ra dâm dịch róc rách như suối. Trong lúc một âm thanh "um" kinh hãi lại như rên rỉ của nàng vang lên, ngón tay của hân đã xâm nhập vào trong cánh hoa xù nữ. Tiểu Ngọc khấn trương kinh hãi khép lại đùi ngọc gắt gao kẹp lấy bàn tay hân, không cho hân lại gần cảm khu âm ướt thêm một bước nào nữa.

Hoa Vân Long cúi đầu xuống, đầu lưỡi hướng về phía cánh hoa, nơi phát tán ra mùi thơm ngọt ngào xông vào mũi, bắt đầu triển khai thể tiến công mãnh liệt. Vừa mới tiếp xúc, đầu lưỡi của hân đã khiến cho Tiểu Ngọc không chút kinh nghiệm nào về tình dục đạt được khoái cảm như si như dại trong đỉnh điểm thủy triều đầu tiên trong đời nàng. Thân thể mềm mại của nàng căng cứng tới cực điểm, không còn động được nữa, mật dịch phun trào từng đợt từng đợt như nước suối trên nguồn, tất cả đều được hân uống vào trong bụng, không sót một giọt nào. Đầu lưỡi linh hoạt của hân thăm dò tiểu huyết yêu kiều non mềm của nàng, một lần nối tiếp một lần dùng thủ đoạn tình quái mà dần dặt nàng đạt đến cao trào.

"Tiểu Ngọc chết mất thôi..."

Tiểu Ngọc mơ mơ hồ hồ thở gấp từng hơi. Khoái cảm mãnh liệt che lấp tất cả ý thức và cảm giác của nàng, đến khi nàng dần dần lấy lại tinh thần mới cảm thấy hạ thể hơi đau nhức, trong tiểu huyết dường như đã bị một đồ vật thô to cứng rắn xâm nhập vào, căng phồng lên từng chút, cảm giác vừa sung sướng lại vừa nhức nhối, thật không diễn tả được. Gương mặt nàng đỏ bừng mà cúi đầu nhìn lên, nhìn thấy trong cánh hoa yêu kiều non mềm kia, đã kẹp lấy một ngón tay của hân, ngón tay đó đang khai phá âm đạo đã cô tịch suốt mười sáu năm qua của nàng.

Thường thức khoái cảm khi ngón tay của hân ra vào vào trong tiểu huyết của chính mình, nàng không tự chủ khẽ vận vẹo kéo căng eo thon, lắc lư nháp nhỏ mông đẹp, nghênh hợp với ngón tay đáng giận của hân. Mỗi đến khi trong tiểu huyết của nàng một lần nữa phun trào mật dịch, hân mới chịu rút ngón tay ra ngoài, bàn tay mang theo dâm dịch trong nhục động của nàng bồi lên trên đại báo bồi vừa thô lại vừa cứng, hai cái lại đối chỗ cho nhau. Tiểu Ngọc vừa nhìn xuống phía dưới, nhất thời tâm hồn thiếu nữ rung động kinh hãi, lo lắng nghĩ thầm: "Vật này của hân to như thế, nếu mà thứ đó đâm vào trong, nhất định là đau muốn chết."

Hoa Vân Long biết rõ nỗi lo lắng của nàng, nhẹ nhàng hôn lên vành tai non mềm trắng sứ của nàng, ôn nhu nói: "Ta sẽ rất nhẹ nhàng, rất cẩn thận và chậm rãi..."

Tiểu Ngọc bị hân nói trúng tâm sự, gương mặt ngọc xấu hổ mà giận nói: "Ai muốn ngươi ôn nhu chứ hả? Ta cũng không có sợ ngươi a."

Lúc này nàng đã cảm thấy được vật cứng rắn nóng bỏng chạm rầy tiến lại gần, lần này đã không phải một ngón tay tiến vào, trong nội tâm nàng vừa hoảng sợ lại có chút mong đợi.

Đại báo bồi của Hoa Vân Long chậm rãi xâm nhập, trong tiếng kêu đau nhức của Tiểu Ngọc, đã tách ra hai mảnh thịt non mềm nho nhỏ kia, ngấm thẳng đến biểu tượng của xù nữ mà tiến công. Một gương mặt của nàng ướt đầm mồ hôi, cắn răng nói với hân: "Đau chết người rồi, không bằng ngươi mau mau tiến vào trong đi a."

Hoa Vân Long ôn nhu nói: "Đừng sợ, sau khi trải qua một trận đau đớn ngắn ngủi này, ngươi có thể trải nghiệm sướng khoái nhất trên đời. Ta nhất định sẽ không chơi chết người đâu."

"YAA... A... A..."

Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 64: Tiến vào giang hồ Nhằm báo thù (11)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Cánh hoa vốn khép chặt đã bị tách ra, cửa thành của thiếu nữ gấp rút co thắt lại, quy đầu thô to đã xông vào cấm địa chưa bao giờ có người đặt chân đến, xông thẳng vào huyết động tuyệt mật, cánh hoa kệp báo báo bối thật chặt, như muốn cánh báo hấn, lại như muốn giữ không cho hấn rời đi.

Hoa Văn Long thường thức tiểu huyết kiều điểm đã bị cự vật nong rộng ra, thay đổi cả hình dạng, từ trong từng biểu lộ, cứ chỉ của nàng, nhắm chặt đôi mắt đẹp, nhũ chặt đôi mi thanh tú, hấn biết rõ nàng rất đau đớn. Trong lòng hấn dâng lên một trận thương tiếc vô hạn, hấn liền dừng lại, không tiếp tục tiến vào sâu bên trong nữa, chỉ từ từ điều khiển quy đầu xoay tròn trái phải, khe khẽ và nhẹ nhàng chuyển động kích thích. Cảm giác trường căng đau nhức chỉ trong chốc lát liền bị khoái cảm tuyệt vời thay thế, khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt khiến cho tiểu huyết của nàng bỗng chốc thấy trống rỗng, thêm muốn một thứ to lớn nóng bỏng lấp đầy, chà đạp. Nàng không tự chủ được mà uốn eo vận vẹo eo thon nhỏ nhắn, hy vọng có thể tìm được cảm giác âu yếm vuốt ve nhiều hơn nữa.

"Người rút cuộc có muốn cấm vào hay không nha?"

Cuối cùng thì cơ thể của nàng đã không thể chịu nổi khoái cảm và kích thích khi hấn cọ sát vuốt ve, Tiểu Ngọc đỏ bừng cả gương mặt, xấu hổ thẹn thùng mà cất lời thúc giục hấn tiến vào chà đạp tiểu huyết của nàng.

Hoa Văn Long giễu cợt hỏi "Cấm vào chỗ nào đây a?"

Gương mặt Tiểu Ngọc đỏ rực lên như bị lửa đốt, muốn nói ra nhưng lại xấu hổ vô cùng, cuối cùng vẫn không nhen được dục vọng mà giận giận nói: "Là cấm vào tiểu... Ai nha..."

Tiếng kêu đau đớn vang lên, hóa ra là hấn đã thừa dịp nàng không chú ý, đại báo bối lại một lần nữa bắt đầu tiến lên phía trước rồi. Đại báo bối một đường tiến thẳng vào sâu bên trong, mạnh mẽ xé mở vách động mềm mại vốn khép chặt, chậm rãi mở ra thông đạo chật hẹp. Tầm mông nhỏ mòng manh đại diện cho thiếu nữ dễ dàng bị đại báo bối thô to cứng rắn xé mở, đại báo bối một đường thẳng tiến, xông đến tận phần cuối của tiểu huyết. Đau đớn kịch liệt khi âm đạo chật hẹp non mềm bị cự vật khai phá khiến nàng thất thanh kêu khóc, từng giọt lệ tuôn ra từ đôi mắt to tròn đáng yêu.

Hoa Văn Long yêu thương mà dịu dàng ôm lấy thân thể mềm mại đang đau đến run rẩy của nàng, ôn nhu nếm sạch những giọt nước mắt. Bàn tay nhỏ của nàng bầu lấy đầu vai của hấn thật chặt, thật lâu sau mới chậm rãi thả lỏng. Đại báo bối thô của hấn đã bị âm đạo nuốt lấy tận gốc, chậm rãi chuyển động thăm dò trong âm đạo xử nữ đang co giắt từng đợt của nàng, nhen nhóm lên ngọn lửa tình ham muốn sâu trong đáy lòng của Tiểu Ngọc.

Hoa Văn Long đã bắt đầu chuyển động chậm rãi, cảm giác được âm đạo xử nữ gắt gao bóp chặt, thật sự là một sự hưởng thụ tuyệt vời, quy đầu cọ sát lấy vách động non mềm càng mang tới từng đợt thư sướng. Tiểu Ngọc trức trặc nhấp nhô mông đẹp đầy đặn, nghiêng hợp với từng đợt trùng kích của hấn. Trên gương mặt xinh đẹp đã tràn đầy nước mắt và mồ hôi thom ngát, trong miệng anh đào nhỏ nhắn phát ra từng trận âm thanh thờ gấp rên rì mê hoặc lòng người, khiến người ta thần hồn phiêu lãng, trên thân thể mềm mại kia đã ngập tràn dục hóa nóng bỏng, hiển lộ ra càng nhiều rặng mây đỏ tươi đẹp kiều điểm.

Đại báo bối tốc hành rút ra như hòa tiễn bay, khiến cho cánh hoa non mềm hồng hào bị lật ra hiển lộ hết vẻ kiều điểm, tiếp theo lại hung hăng cắm xuống một lần nữa, đâm cho cánh hoa đang mở ra lại bị cuốn hấn vào sâu bên trong, đồng thời phun trào từng trận lũ mặt dịch, chẳng những đã chảy đầy dưới bụng hai người, còn khiến cho ga giường ướt nhẹp hết cả rồi. Khoái cảm từ từ tích tụ theo mỗi đợt đâm vào rút ra, trong bất tri bất giác đã đạt tới cực hạn chịu đựng của hai cơ thể đang điên cuồng giao hoan quần quít.

Hoa Văn Long dùng sức nện thật mạnh, khiến cho đại báo bối cắm thẳng vào tận cùng trong âm đạo, lại không ngừng xoay tròn cọ sát trong hoa tâm, cùng với âm tình xử nữ như lũ như lụt của Tiểu Ngọc, tinh dịch đậm đặc của hấn đã phun trào như núi lửa, rót đầy từ cung xử nữ, cũng theo đó mà liên tiếp đạt đến cao triều. Toàn thân nàng run rẩy, mỗi một chỗ trên cơ thể đều nhanh chóng căng cứng hết mức, từng đợt khoái cảm mãnh liệt nhất xâm chiếm tâm trí nàng, trong miệng là tiếng rên sướng thất thanh. Qua cơn cao triều, thân thể mềm mại buông lỏng, vô lực mà ngã xuống, nằm liệt ở trên giường. Nàng đã vô cùng mệt mỏi rồi.

Hoa Văn Long liền tiếp đại chiến với ba mỹ nhân, mỗi người một vẻ, phóng đảng e thẹn khác nhau, nhưng đều khiến cho hấn sung sướng vô cùng, bây giờ thì hấn cũng đã có chút mệt mỏi. Hoa Văn Long lôi kéo ba cơ thể mỹ miều, ôm các nàng mà thiếp đi, chìm vào yên bình sau cực độ sung sướng.

Cầu chú vĩ đại hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 65: Lưu luyến không rời tình xa cách (1)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Ngày tiếp theo, Hoa Văn Long đã bắt đầu công cuộc chào tạm biệt những nữ nhân trong sơn trang, đêm tối, Hoa Văn Long trước tiên tiến đến trong phòng Hoa Mỹ Quyền, đơn giản là vì: ở gần hồ nước, trước hương ánh trăng, Hoa Mỹ Quyền một thân tú lệ, điểm nhạt chút son phấn, các loại trang sức đã tháo xuống, lộ ra dung nhan mê người, nga mi tinh xảo, son phấn tỏ nhạt, một bộ xuân trang trắng nõn bó sát người, càng dễ lộ da thịt trắng tuyết mịn màng, phong tư yêu kiều, cười mỉm mà nghiêng đón Hoa Văn Long đang tiến vào, có thể nhìn ra, nàng vì nghiêng đón Hoa Văn Long mà đã tốn hao rất nhiều tâm tư suy nghĩ để chọn trang phục ăn mặc.

"Đại tỷ, người thật xinh đẹp."

Hoa Văn Long ôm lấy nàng, tham lam hôn lên đôi môi nàng, nàng cũng ôm chặt lấy Hoa Văn Long, đuổi ra đầu lưỡi thom ngọt, tùy ý Hoa Văn Long liếm mát đến khó cạn mật ngọt, chỉ một lát sau, hai người đã không thể kiềm nén được nữa, y phục cũng trở thành chướng ngại, hai ba động tác liền giúp nhau lột bỏ y phục ném sang một góc, hai cơ thể trần truồng liền ôm nhau lên giường.

Bởi vì Hoa Văn Long muốn liên chiến ba trận chỉ trong đêm hôm nay, hấn không muốn lãng phí thời gian quý báu này, huống chi là hấn cũng không thể khống chế nổi dục hỏa hừng hực trong lòng, vừa lên trên giường đã giương thẳng trường thương, một nhát đến tận cùng, đồng thời bắt đầu cắm vào rút ra lúc nhanh lúc chậm. Hoa Mỹ Quyền cũng biết rõ tâm tư của Hoa Văn Long, vừa bắt đầu cũng hết sức phối hợp Hoa Văn Long, nàng càng không ngừng lắc lư cặp mông ngọc đầy đặn kia, đều là vì ga tăng tình thú trong cuộc giao hoan tạm biệt này.

Sau khi rút ra cắm vào ước chừng ba, bốn trăm lần, Hoa Mỹ Quyền không nhận được cơn sướng khoái cực điểm mà tiết ra từng trận âm tình, xối lên quy đầu đại báo bối của Hoa Văn Long, Hoa Văn Long cũng không kiềm chế nữa, tinh dịch thuần thể mà phun trào thành mấy trận mưa lớn xối xả, cứ như vậy, Âm Dương điều hòa, hai cơ thể rúc vào với nhau, tha thiết mà ôm nhau hôn hít.

"Tỷ tỷ tốt, vẫn còn cứng rắn như thế này thì xử lý thế nào?"

"Có việc gì khó nha, người cứ đi tìm hai nha đầu Mỹ Ngọc, Mỹ Linh đi a."

Hoa Mỹ Quyền ôn nhu hôn Hoa Văn Long rồi nói.

Hoa Văn Long yêu thương chiều chuộng hôn nàng mà nói: "Đại tỷ, người chỉ mới lên tới cao triều một lần, hấn là chưa thỏa mãn a, ta muốn làm cho người hoàn toàn thỏa mãn, có thể làm cho người thỏa mãn là tâm nguyện lớn nhất cả đời ta."

"Tiểu tử ngốc, tỷ tỷ biết rõ tâm ý của người, trong lòng tỷ tỷ đã có được thỏa mãn lớn nhất rồi, nhưng mà nha, Mỹ Ngọc, Mỹ Linh còn đang đợi người a, đừng để cho các nàng phải chờ đợi lâu, hai nha đầu đó sẽ giận người đấy."

"Đại tỷ, người thực sự biết quan tâm đến chúng ta a, ta lại muốn ôm người một cái."

"Tiểu tử ngốc, tỷ tỷ lại bị người chiếm tiện nghi..."

Oán trách mà thương yêu, nàng dâng lên cặp môi đỏ mọng, Hoa Văn Long nhiệt liệt hôn hít một trận, xong xuôi rồi lưu luyến không rời mà rời đi.

Hoa Văn Long vừa đi vào gian phòng Hoa Mỹ Ngọc, một thân thể nóng bỏng đã đàn lên người hấn, hóa ra Hoa Mỹ Ngọc sớm đã chờ hấn một hồi lâu rồi, hấn vừa tiến đến, nàng cũng không chờ được nữa, hai người ôm nhau rồi cời sạch y phục, vừa mới lên trên giường, Hoa Mỹ Ngọc đã đề Hoa Văn Long xuống dưới, nâng tự mình leo lên, đuổi tay bắt lấy đại báo bối của hấn, đặt ngay چرا âm hộ chính mình, mông trắng hạ xuống, đã nuốt hết đại báo bối của Hoa Văn Long vào trong, đồng thời mông ngọc đầy đặn bắt đầu chuyển động nhấp nhô cao thấp.

"Nhị tỷ người gấp rút như vậy là sao nha?"

Hoa Vân Long trêu ghẹo nàng.

"Mỹ Linh còn đang đợi người đấy a, nàng vẫn còn nhỏ, so với chúng ta thì nàng cần người an ủi nhiều hơn nữa, đừng để trái tim nàng chịu tổn thương, thân làm tỷ tỷ như ta đây thật sự rất áy náy, cho nên chúng ta phải nhanh lên một chút."

"Nhị tỷ, người và đại tỷ đều biết quan tâm đề độ, tiểu muội như thể a, vừa rồi đại tỷ cũng là đuổi ta đi, bảo ta phải nhanh lên một chút, đến rồi tiếp người cho thật tốt, hiện tại người lại gấp gấp nhắc nhở ta đi bởi tiếp Mỹ Linh, có thể thấy tình cảm giữa bốn người chúng ta thật sự là quá tốt a, ta thật sự rất cao hứng nha."

"Chúng ta vẫn luôn là thân tỷ đệ, thân tỷ muội, thân huynh muội nha."

Hai người cười nói trên miệng, dưới thân lại cố gắng chuyển động thật nhanh, hai người phối hợp tuyệt vời như một, khiến những thứ khác dù tầm thường cũng trở nên tốt đẹp. Điền cuồng như vậy mà đại chiến xong mấy trăm hiệp, Hoa Mỹ Ngọc bỗng nhiên không còn cổ sức chuyển động nữa, hai chân kẹp chặt lấy cơ thể Hoa Vân Long, hai bàn tay bầu chặt móng Hoa Vân Long, liều mình điều khiển cho đóa hoa giữa hai chân nàng ép chặt vào hạ thân Hoa Vân Long, khiến cho bảo bối và nhục động của hai người kết hợp thật chặt chẽ.

Quy đầu của Hoa Vân Long đang cắm thẳng vào viên thịt mềm mại nhỏ nho ở sâu bên trong sâu trong hoa tâm của nàng, móng lớn của nàng đột nhiên gấp rút xoay chuyển một trận, miệng thở gấp rên rì từng trận: "Hết rồi... Hết rồi... Mất mạng rồi..."

Nàng rung mình một cái, mặt trận nhiệt lưu phun trào mãnh liệt bỗng chốc phóng thẳng tới quy đầu của Hoa Vân Long, đồng thời, từng thớ thịt tươi non diệu kỳ trong tiểu huyết của nàng bỗng co thắt lại từng đợt, gút gao mà siết chặt lấy đại bảo bối của Hoa Vân Long, tiểu huyết ẩm ướt mà nóng hổi như muốn nuốt trọn cả gốc đại bảo bối của Hoa Vân Long, Hoa Vân Long cũng phát cuồng một trận, lại dồn sức nhấp hồng nện mạnh thêm vài phát, dương tinh phun trào mà ra, bắn thẳng vào sâu bên trong tử cung của nàng

"Thật sướng... Sướng chết ta... Thật sướng... Không tốt..."

Hoa Mỹ Ngọc sướng khoái đến quên cả bản thân, lớn tiếng mà phóng đăng kêu rên, bỗng nhiên không biết vì sao lại kêu khóc "không tốt".

"Làm sao lại không tốt?"

Hoa Vân Long mơ mơ hồ hồ, không hiểu được rốt cuộc là nàng có ý gì.

"Bây giờ người đã tiết trên người Nhị tỷ một trận thế này rồi, tỷ tỷ thì sướng rồi nhưng còn Mỹ Linh thì phải xử lý như thế nào đây a? Người sao lại không đề ý đến chuyện này đây a?"

"Nhị tỷ tốt của ta a, làm khó người rồi, đã rơi vào khoanh khắc sướng khoái nhất như vậy rồi mà còn có thể nghĩ đến Mỹ Linh, nhưng người không cần phải lo lắng chuyện này a, ta đây làm phụ quân của các người, bản sự lớn nhất chính là: 'tiết tinh mà không bại, đêm hạ mười nữ nhân', không lẽ người đã quên rồi a?"

Không cần hẳn nói thì lúc này Hoa Mỹ Ngọc cũng cảm giác được thứ đồ vật của Hoa Vân Long đang ngấm trong cơ thể nàng vẫn còn rất cứng rắn, nàng không kiềm được đồ bưng cả gương mặt, đôi bàn tay trắng như phấn đầm nhe vài cái trên ngực Hoa Vân Long, xấu hổ oán trách: "Sao người không nói sớm? Khiến cho người ta lo lắng vô ích một trận."

Nói xong lại gút gao ôm chặt lấy Hoa Vân Long, dâng cho Hoa Vân Long một nụ hôn thâm tình thật sâu.

Hoa Vân Long đang muốn tiếp tục chuyển động, ai mà ngờ được nàng lại đứng lên rồi, tiểu huyết đã tách khỏi thân thể Hoa Vân Long, Hoa Mỹ Ngọc nhìn xuống đại bảo bối của Hoa Vân Long vẫn còn đang vron cao đứng thẳng ở nơi đó, xấu hổ nhắc nhở: "Đừng có mà ở đó trưng bày thứ đồ vật đáng ghét kia nữa, mau mau đến chỗ Mỹ Linh đi a."

"Nhị tỷ, người thật là nhân tâm a..."

Hoa Vân Long kêu khổ thấu trời...

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Lưu luyến không rời tình xa cách (2)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Đi vào trong phòng Hoa Mỹ Linh, liền thấy Hoa Mỹ Linh đang ngồi ở trước đèn mà xuất thần, vừa thấy Hoa Vân Long tiến vào, nàng liền nở nụ cười vui vẻ, nhưng bỗng nhiên lại trở nên mất hứng mà nói: "Người làm sao lại đến chỗ ta rồi ha? Người hẳn là phải đi đến chỗ Đại tỷ, Nhị tỷ trước nha, ta vẫn còn nhỏ a, lẽ ra nên xếp ở phía sau cùng."

"Mỹ Linh, người đứng tiểu muội tốt của ta a, ba người tỷ muội các người thực sự biết cách làm cho ta yên tâm, nhất định sẽ không ghen tuông lẫn nhau."

Vừa nói chuyện, Hoa Vân Long vừa tiến lên ôm chặt Hoa Mỹ Linh, hôn lên gương mặt mê người của nàng.

"Không được làm vậy nha, nhanh đi đến chỗ của đại tỷ đi a."

"Muội muội ngốc, vừa rồi ta đã ghé qua chỗ các nàng ấy rồi, hai người các nàng đều chỉ làm qua một lần, sau đó đã vội vàng đuổi ta đi, bảo ta tới chiếu cố đại bảo bối yêu kiều người này."

Nói xong, Hoa Vân Long đã bắt đầu động thủ, vươn tay ôm Hoa Mỹ Linh đi về phía giường, lật sạch nội y phong phanh trên người nàng, cũng đã thoát xuống y phục của mình, dùng quy đầu thô to của hắn mà cọ xát qua lại trên âm hộ của nàng, đồng thời kể lại kỷ cảnh tình cảnh chỗ hai người tỷ tỷ cho nàng nghe một lần.

Hoa Mỹ Linh thật sự cảm động vô cùng, trong đôi mắt đẹp đã lưu chuyển từng giọt nước mắt hạnh phúc, hai tay gút gao chặt lấy Hoa Vân Long, hôn nhe lên mặt hắn rồi ghé sát vào lỗ tai hắn mà nói: "Ca a tốt, tỷ tỷ tốt của ta a, các người thật là tốt với ta, còn có hai vị mẫu thân tuyệt vời của chúng ta nữa, các nàng đã vì chúng ta mà tạo ra điều kiện tốt như thế, ta thực sự quá hạnh phúc rồi a, ca a người nói cho ta biết ta phải làm thế nào mới có thể báo đáp mọi người đây?"

"Nha đầu ngốc, báo đáp cái gì cơ chứ, hai vị mẫu thân yêu thương người, đó là vì tình cảm mẫu nữ, vốn đã là ý trời, mấy vị tỷ tỷ yêu thương người, đó là tỷ muội tình thâm, ta yêu người, đó là tình yêu say đắm nồng nàn, mà không phải người cũng rất yêu chúng ta đây sao? Không phải mới vừa rồi người cũng vội vàng đuổi ta đi qua chỗ tỷ tỷ đây sao? Muội muội tốt, đừng khóc nữa, đừng phụ lòng ý tốt của mấy vị mẫu thân và tỷ tỷ a, đừng lãng phí thời gian nữa, bây giờ chúng ta mau chóng kết dính lại nào."

"Ừm"

Hoa Mỹ Linh nhu thuận mà thấp giọng đáp lời, cánh tay nhỏ đã đưa xuống tách ra hai mảnh âm thần kiều diễm của chính mình, đồng thời tay ngọc bắt lấy đại bảo bối của Hoa Vân Long, điều chỉnh cho quy đầu nhắm thẳng vào cửa miệng âm đạo của nàng, nàng ngẩng đầu lên, thâm tình mà nhìn Hoa Vân Long một cái, Hoa Vân Long hiểu ý hạ thấp cặp móng, bắt đầu xâm nhập, hai huynh muội đã hợp nhất, cả linh hồn và cơ thể máu thịt. Hai người đã trải qua một hồi trò chuyện trần đầy thâm tình với nhau, yêu nhau say đắm đến vô cùng vô cực, tình dục cũng thuận thể mà thăng hoa, ngay sau đó liền bắt đầu lúc nhanh lúc chậm mà thông thả nhấp nhô đắm vào, lại trò chuyện với nhau, hôn hít lấy từng vị trí trên cơ thể đối phương. Hoa Mỹ Linh bị tấn công bằng phương pháp trường kỳ kháng chiến này, từng kích liên miên khiến cho nàng sướng khoái vô cùng, từng tia âm tinh nhỏ bắn tung tóe khắp nơi, lại tụ thành dòng mà không ngừng chảy, như muốn chìm chết đại bảo bối của Hoa Vân Long

"Ca, người xong chưa a, đã qua một canh giờ rồi, người mau mau tiết đi à nha, mau mau ban cho đóa tiểu huyết xinh đẹp dưới hạ thân của ta một cơn mưa cam lộ nào."

"Được rồi."

Hoa Văn Long không đành lòng chơi đến nỗi làm khô nạng, hần liền tăng nhanh tốc độ rút ra cắm vào, Hoa Mỹ Linh cũng lấy lại sức, phản chấn tinh thần lên mà ưỡn cao miệng dưới nghênh hợp lấy. Không quá một chốc sau, Hoa Văn Long đã hưng phấn tới cực điểm, dồn sức nhấp thêm vài chục nhát nữa rồi phun trào từng cỗ âm tinh nóng bỏng nồng đậm, bắn thẳng vào tử cung của Hoa Mỹ Linh, Hoa Mỹ Linh cũng bị làm cho không thể khống chế được nữa, từng cơn lũ âm tinh liên tục phun trào, không ngừng tiết ra, dầm dịch của hai người hòa lẫn, lại nhiều đến không ngờ, đến nỗi tiểu huyết của Hoa Mỹ Linh cũng không thể chứa nổi nữa, xuôi theo thân đại bảo bối mà chảy ra ngoài.

"Ca, ta yêu ngươi chết mất thôi, cho ta nhiều như thế."

"Tiểu muội, mau lau sạch sẽ những thứ dầm dịch này đi, như thế mới dễ ngủ ngon."

"Không muốn a, ta không lau đâu, ta muốn sinh em bé cho ngươi."

Hoa Mỹ Linh thâm tình nói, tâm thần Hoa Văn Long rung động mãnh liệt một trận, đại bảo bối lại bắt đầu cứng lên, thừa lúc nạng chưa chuẩn bị, thoáng cái lại cắm vào sâu bên trong.

"Thế nào a, ngươi còn muốn nữa sao." Hoa Mỹ Linh kinh hãi kêu lên.

"Ngươi đã sợ rồi sao?" Hoa Văn Long cố ý kích thích nạng.

Hoa Mỹ Linh chần chờ một chút rồi lập tức vênh mông, nuốt trọn đại bảo bối, nạng lập tức nói: "Sợ cũng có sợ, nhưng mà chỉ cần ngươi cao hứng, chỉ cần ngươi muốn chơi, dù cho bị ngươi chơi tới khó cạn, bị đại bảo bối của ngươi dầm chết thì ta cũng cam tâm tình nguyện."

"Ta thực sự biết ơn tình ý của ngươi, muội muội tốt, nhưng mà ta chỉ là trêu chọc ngươi đấy thôi, ta chỉ muốn để đại bảo bối yên vị trong tiểu huyết của ngươi, ngủ trong ôn nhu hương của ngươi, ngươi đồng ý không?"

"Ngươi nói đi, chẳng lẽ ta có thể không đồng ý sao? Ca, ta cầu còn không được đấy này, ta yêu ngươi chết đến mất thôi, đừng bảo là để cho đồ vật này ngủ yên một đêm, dù cho ngươi muốn ngâm thứ này trong tiểu huyết của ta suốt đời thì ta cũng đồng ý, ta chính là cam tâm tình nguyện, cao hứng còn không kịp đây. Được rồi, hiện tại liền để cho thượng khách này hoàn toàn vào trong đi a, đừng để cho hần một nửa bên trong, một nửa ở ngoài như thế, nếu hần còn chậm chạp nữa, trong lòng ta liền không tránh khỏi bản khoản suy nghĩ a."

Nói xong liền nhấp hồng một cái, khiến cho nhục động của nạng nuốt trọn cả gốc của tên khách quý kia.

Hoa Văn Long bị lời nói thâm tình và động tác phóng đảng của nạng kích thích đến rung động cả tâm hồn, đại bảo bối không tự chủ được mà rung động mấy lần rồi bắt đầu căng trương lên ngay bên trong trong tiểu huyết của nạng, càng căng phồng càng khiến cho cơ thể Hoa Mỹ Linh run rẩy từng cơn. Hoa Văn Long cố ý chuyển động hai cái, Hoa Mỹ Linh càng không nhịn được nữa, nạng thủ thi nói: "Ca, xem ra ngươi thật sự là còn muốn chơi đùa ta một lần nữa, tốt a, ta sẽ phụng bồi ngươi đến cùng, nếu không thì ngươi sẽ không thể tận hứng, trong nội tâm của ta cũng bị khó chịu."

Vừa nói xong thì Hoa Mỹ Linh đã ôm chặt lấy Hoa Văn Long, một đôi mắt đẹp thâm tình nhìn chăm chú lên gương mặt của Hoa Văn Long, ôn nhu mà nói: "Đến đây đi ca, Mỹ Linh không nhịn được nữa rồi."

Hoa Văn Long cảm động vô cùng, cũng ôm chặt lấy nạng mà nói: "Muội tử, ca đúng thật là kích thích ngươi a, ngươi không đành lòng khiến cho ca không thể tận hứng, không lẽ ca có thể nhẫn tâm làm cho ngươi khó chịu, đau đớn hay sao? Hơn nữa, ca cũng đã tận hứng rồi, có được một người muội muội tốt như ngươi đây, lại còn có hai người tỷ tỷ tốt, ca sẽ "ăn" không no sao?"

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 67: Lưu luyện không rời tình xa cách (3)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hai người trở mình nằm nghiêng lại, hai gương mặt đối diện với nhau, bốn mắt thâm tình nhìn nhau, hai cặp môi tiếp xúc với nhau, hai đầu lưỡi quấn quít lấy nhau, bốn cánh tay vươn ra ôm chặt lấy cơ thể của đối phương, bốn chân giao thoa kẹp chặt lấy nhau, bảo kiểm tra vào vò, nhìn nhau, trêu chọc nhau, lại hạnh phúc cười tui.

"Muội muội tốt, ca ca thực sự muốn cả đời đều được ngâm mình trong ôn nhu hương của ngươi mà say ngủ."

"Ngươi nằm mơ đi a, ngươi có thể ở yên bên trong được sao?"

Hoa Mỹ Linh giận giận nói, mắt đẹp của nạng chuyển một cái, lại nãy ra chủ ý xấu nào đó nữa rồi: "Hơn nữa, coi như là ngươi có thể ở trong này, vậy ngươi có ra ngoài hay không a? Nếu như ngươi muốn đi ra từ bên dưới của ta, vậy ngươi xem ngươi đã thành cái gì của ta a? Ngươi thử nói xem rốt cuộc là gì của ta nha?"

Nói xong, chính nạng cũng cảm thấy buồn cười mà "khanh khách khanh khách" cười rộn cả lên.

"Thật tốt a, ngươi dám đùa giỡn thân ca ca của ngươi, lại dám bảo ta là hài tử của ngươi, thật sự là càng ngày càng phóng đảng rồi, tốt a, xem ta làm sao dạy dỗ ngươi đây. Ngươi nói xem, ta nên gọi ngươi là gì nha? Không phải ngươi muốn để cho ta gọi ngươi là mẫu thân sao? Vậy thì bây giờ ta liền gọi a, mẫu thân, nhĩ tử dói, nhĩ tử muốn sửa rồi."

Vừa nói xong, Hoa Văn Long đã cúi đầu, há miệng ngậm lấy đầu vú của nạng, thỏa thích mà chơi đùa, đánh dấu chủ quyền trên cặp vú của nạng, bên dưới cũng ra oai thị uy mà bắt đầu rút ra cắm vào.

Một chiều này khiến cho nạng kinh hãi chết đi được, không ngờ lời cầu xin tha thứ: "Ca ca, ca ca tốt của ta a, muội muội không dám nữa, ngươi tha lỗi cho muội tử đi. Muội muội sai rồi, muội muội nhận sai rồi a, vậy còn không được sao?"

"Ngươi không phải mẫu thân của ta hay sao? Làm thế nào lại xưng là muội muội rồi?"

Hoa Văn Long quyết tâm không chịu bỏ qua dễ dàng như vậy, hần tiếp tục chơi đùa kích thích nạng.

"Ta không phải là mẫu thân của ngươi, ta là nữ nhĩ của ngươi có được không a? Ta là nữ nhĩ của ca ca ngươi đấy, có tốt hay không a? Ta là thân nữ nhĩ của ngươi, là thân nữ nhĩ bị đại bảo bối của thân ca ca ngươi chơi đùa đến tiết a, có được chưa a? Ngươi tạm tha cho "tiểu nữ nhĩ" ta đi a."

Hoa Mỹ Linh thực đúng là "nị tận xương tủy", vô cùng vô tận âm thanh phóng đảng và lời lẽ dâm dục phát ra từ miệng nạng, kích thích cho dục hỏa trong người Hoa Văn Long bùng cháy hưng hực, dù không muốn làm khô nạng nhưng hần cũng không thể dừng lại được rồi: "Ngươi thực sự phóng đảng nha, tiểu muội, ca thực sự phải xin lỗi ngươi rồi, ca bị ngươi kích thích đến nỗi không thể khống chế được nữa rồi, ngươi hãy để cho ca làm thêm một lần nữa a, đây chính là do ngươi tự tìm phiền phức, cũng đừng có trách ca không thương tiếc gì a."

Nói xong, Hoa Văn Long đã bắt đầu chuyển động cơ thể mà tấn công rồi.

Hoa Mỹ Linh cũng bị một trận trêu chọc này làm cho ngứa ngáy, lại thêm Hoa Văn Long vẫn luôn chơi đùa kích thích cơ thể nạng, bây giờ thì nạng cũng dục hòa khó chịu rồi: "Ca, ngươi cứ tùy ý, thỏa thích mà chơi đùa a, tiểu muội cũng muốn nữa, hạ thân của tiểu muội cũng bắt đầu ngứa ngáy rồi."

Nói xong, nạng ôm Hoa Văn Long mà trở mình, để cho Hoa Văn Long để sát lên cơ thể mình, hạ thân tận lực mà cố gắng ưỡn cao lên, nghênh hợp với từng cú nhấp chạy nước rút của Hoa Văn Long.

Lại một trận thủy triều cao điểm trôi qua, hai người khôi phục bình tĩnh, hai người thay nhau vuốt ve cơ thể nhẽ nhại mỡ hời, ướt át dầm thủy, âm tình và dương tình của đối phương lại lau sạch tinh trong âm đạo, xong xuôi rồi mới ôm nhau kê vai nằm trên giường, hưởng thụ dư vị đỉnh điểm thủy triều còn lưu lại, những khoái cảm triền miên vẫn còn đọng lại trong cả hai cơ thể.

"Trong đêm hôm nay, tiểu muội thật sự là quá sung sướng rồi ca, mỗi lần người làm đều khiến cho tiểu muội muốn thăng thiên."

Hoa Mỹ Linh ớn nhu hôn lên tai Hoa Vân Long, nhỏ giọng mà thủ thi bên tai Hoa Vân Long.

"Ca cũng rất sung sướng nha, tiểu muội, người thật sự là quá tốt với ca, hầu hạ cho ca ca thật sự là sướng như tiên rồi, ca thật cao hứng khi có được một "tình muội" khéo hiểu lòng người như người, có thể để cho ca nhận được hưởng thụ sung sướng như thế. Ca thật muốn đa tạ người nữa a, tiểu tình nhân của ta."

Hoa Vân Long cũng hôn lên gương mặt xinh đẹp của Hoa Mỹ Linh, ghé lên tai bên tai nàng mà nhẹ giọng nói.

"Muội muội cũng đa tạ người nha ca ca, muội muội không phải cũng đã nhận được khoái cảm chí cao vô thượng rồi đấy sao?"

"Mỹ Linh đúng là muội muội tốt, có điều đêm hôm nay hai chúng ta đã sung sướng lắm rồi, nhưng Đại tỷ, Nhị tỷ các nàng có lẽ còn chưa có "ăn no", thực là có lỗi với các nàng rồi... Hợp lý a, tiểu muội, chờ sau khi ta làm xong sự tình rồi quay trở về, bốn người chúng ta tụ hợp lại cùng một chỗ, để cho ta "bình quân tưới tiêu" cho ba người các người, "cùng thỏa mãn" như thế này mỗi người các người hẳn là cảm thấy tốt sao?"

"Người nói "bình quân tưới tiêu" cho chúng ta là có ý gì nha? "Cùng thỏa mãn" chúng ta lại là làm sao nha? Ca ca tốt của ta a?"

Hoa Mỹ Linh lại bắt đầu nổi tính nghịch ngợm nữa rồi.

"Người muốn hỏi "bình quân tưới tiêu" cho các người là cái gì phải không? Đương nhiên là cho các người tất cả tình yêu, tất cả sự quan tâm, cùng với sự thỏa mãn nhục dục lớn nhất từ nam nhân cường tráng nhất là ta, còn có cả dương tinh nồng đậm của ta nữa. Làm sao "cùng thỏa mãn" các người? Đương nhiên là dùng nhục thể của ta, tâm hồn của ta, cùng với tinh dịch của ta, tất cả đều để cho nhục động hư hổng dưới hàng các người ăn tới no căng bụng a. Nếu như cửa miệng hư hổng nhấp nháp dưới hạ thân các người mà ăn no bụng rồi, cửa miệng phía trên này sẽ không ngừng há rộng, sẽ không ngừng kêu khóc rên rĩ những lời dâm dục phóng đảng. Cái cô nàng phóng đảng như người, quả thật là không được ca máng cho một trận thì sẽ không chịu trung thực dù chỉ một chút mà. Ca hỏi người, rốt cuộc người có nguyên ý hay không?"

"Tốt a, ta nguyên ý, nhưng mà thực sự vẫn có chút xấu hổ a." Không ngờ Hoa Mỹ Linh lại thẹn thùng đáng yêu đến như thế.

"A, tiểu muội từ dâm đảng của ta đây thế mà biết thẹn thùng? Thực sự khiến cho người giật mình." Hoa Vân Long bắt đầu trêu đùa nàng.

"Không muốn a, ca, người ta dù sao cũng là tiểu nữ hài a, người lại đi bắt nạt muội muội, thế thì làm sao có thể xem như một ca ca tốt a?"

Hoa Mỹ Linh nũng nịu yêu kiều than trách.

Hai người thâm tình ôm ấp tấy nhau, trêu chọc nhau, ni non suốt một hồi, mãi cho đến đêm khuya, Hoa Mỹ Linh lại để cho Hoa Vân Long cắm đầu bảo bối vào sâu trong tiểu huyết của nàng, như thế sẽ khiến cho nàng có thể cảm giác được hoàn toàn có được hẳn, lúc này mới cùng hẳn ôm nhau ngủ thiếp đi.

Hai ngày này, Hoa Vân Long đều dành thời gian quanh quẩn trên người mấy nữ nhân trong sơn trang: Bạch Quân Nghi, Tàn Uyên Phụng, Văn Tuệ Vân, Tiểu Oanh, Tiểu Hà, Tiểu Phù, Tiểu Liên, dù là ai hẳn cũng không bỏ qua, thậm chí ngay cả Tư Mã Quỳnh, Tiểu Mai, Tiểu Ngọc mới vừa phá thân hẳn cũng ghé qua tưới tiêu. Một đêm cuối cùng này, hẳn đã sắp xếp bồi tiếp chủ tử ba người Tư Mã Quỳnh, trong nội tâm Hoa Vân Long thực sự là cảm động muốn phát khóc, hẳn biết mấy vị mẫu thân cùng bọn tỷ muội của mình thực sự quá yêu chính mình rồi, đều không đành lòng để cho chủ tử Tư Mã Quỳnh chỉ vẹn vẹn có một kỷ niệm lần đầu, cho nên đồng lòng nhường ra cơ hội quý giá trong đêm nay. Trong nội tâm ba người chủ tử Tư Mã Quỳnh tự nhiên cũng là cảm động hết sức, đều tận tâm tận lực mà hầu hạ Hoa Vân Long thật tốt.

Cầu chư vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Lưu luyến không rời tình xa cách (4)

Nguồn:

Nome: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lửa

Nhìn thấy Tư Mã Quỳnh, một thân trần đầy quyến rũ, làn da non mềm mọng manh, trắng nõn, giống như ngọc phấn, da thịt có các cánh càn xúng tương như hoàn mỹ, đường cong điệu đà, là lướt bay bổng. Tám lưng màu mỡ phi nhiều, vai xanh tròn trịa, nhục cảm mười phần, hai cánh tay bóng láng tinh tẻ mềm mại, như hai đoạn ngọc sen ngọc ngà. Cằm cô cao thon, mềm mại, trắng mịn như tuyết, khuôn mặt tròn vành hiện lên vẻ ngây thơ trong sáng chân thật của thiếu nữ, chân mày là liễu nhạt như rừng núi xa, bên dưới là một đôi mắt to tròn, đen láy mà long lánh ngập nước, hiện ra làn thu thủy động nhân, miệng môi non mềm hồng hào, như treo một quả đào tiên, ai nhìn thấy đều cũng xúc động muốn cắn lên cái miệng đào đó, cơ thể của nàng tản ra hương thơm thiếu nữ ấm áp êm dịu mà người, từng sợi nhờ nhẹ mà tiến vào trong khứu giác của hắn, khiêu khích cả nội tâm và cơ thể dương cương cường thịnh của hắn.

Hoa Vân Long đã mê rồi, đã si rồi, thân bắt có kỷ mà đuổi ra hai cánh tay, thoáng cái đã ôm nàng vào trong lồng ngực. Nàng chính là ôn nhu như vậy, nhu thuận như vậy. Nàng nghiêng người dựa vào trên lồng ngực rộng lớn, đầu gối lên trên cánh tay mạnh mẽ, cặp mông non mềm tròn trịa ngồi yên ở giữa hai chân của hắn, cặp đùi ngọc uốn khúc nghiêng sang bên, mắt đen to tròn trong veo như nước, phát ra làn thu thủy thiêu đốt dục hóa dâm tà.

Ở một khoảnh khắc kia, Tư Mã Quỳnh linh mãnh mà cảm giác được, bảo bối của Hoa Vân Long đang đỉnh phía dưới tiểu huyết, phía trên hân mơn của nàng, tựa hồ cảm giác được bảo bối kia không ngừng lay động khiêu khích, bảo bối kia lại giống như mang theo một cổ điện lưu mãnh liệt, phóng ra sóng điện vô hình ở khu vực nhạy cảm phụ cận tiểu huyết, thông qua mạng lưới xúc cảm thần kinh mà được thể xác và tinh thần thiếu nữ hấp thu. Một loại hưởng thụ mới tinh du dương khắp toàn thân tràn ra khắp nơi, càng ngày càng mãnh liệt. Đồng thời đại môn từ cung cũng mở rộng ra, phun từng cơn sóng thủy triều thanh tịnh trong suốt, lại một đường xuôi theo âm đạo, nhỏ giọt mà tiết ra, chậm rãi thấm tấp cho quy đầu cứng rắn đang giương cao chĩa thẳng...

Hoa Vân Long cũng không vội vàng hành sự, hẳn đuổi ra ngón tay thô dài, dùng kỹ xảo tình dục uyên thâm của hắn mà đi sờ nắn vuốt ve hai vú đầy đặn căng phồng của nàng. Nàng liền thuận theo hắn, uốn thẳng cả người lên mặc cho hắn chinh phục, hẳn bắt đầu chơi đùa nắn bóp khắp một diện tích rộng lớn, chỉ thấy cặp vú co dãn mười phần kia điên cuồng mà rung động trên dưới trái phải, bóp đến bên phải lại bật nảy trở về bên trái, là vui chơi sung sướng như thế, bóp hết vú trái lại qua bóp vú phải, bóp đến nổi Tư Mã Quỳnh ngửa đầu đuổi chân, uốn thẳng người mà co giật, thở gấp mà rên rĩ: "Ai nha, ngứa chết, thật sung sướng..."

Hoa Vân Long vừa mân mê chơi đùa, vừa thưởng thức từng bộ vị nơi cảm khu của thiếu nữ. Hai vú của Tư Mã Quỳnh, cao cao vênh lên, giống như hai tòa ngọc son đứng sừng sững, phối hợp hồ ứng lẫn nhau, hai viên đầu vú màu nâu nhạt cương cứng chĩa thẳng, trên mặt là một màu hồng nhuận phon phớt, trong suốt như ngọc, ngọn núi nhỏ gấp ghềnh, giữa hai ngọn núi có một khe vực thật sâu, phía trên khe vực có một điểm đen kì bí, mê hoặc vô cùng, phía dưới là bình xuyên rộng khắp, phần bụng mềm mại, bôi vị phi nhiều, màu mỡ, khiến cho vách thịt rón ục ục nhấp nhô, hiện ra một khe hở lại nông lại sâu, dụ người tiến vào.

Âm mao của nàng lợ lờng mà quần xoắn, hiện lên màu vàng nhạt, xếp đặt đầu vào đấy ở trên gò đồi nhỏ như một cái bánh bao hấp nóng hổi, một viên âm để ngọt ngọt lợ ra, treo cao ở trên đỉnh khe thịt ướt át, eo nhỏ uyển chuyển, dăng người thon thả cân xứng, một cặp đùi ngọc trắng mềm tinh tẻ, tron nhẵn bóng loáng, mê người vô cùng. Hoa Vân Long thỏa thích mà biến đổi chiều sâu trên hai vú của nàng, hai ngón tay thô dài đuổi thẳng, nhẹ nhàng mà bóp chặt lấy đầu vú, bắt đầu chạm rài vắn vể, vuốt ve kích thích...

"YAA... A... A... Long đệ đệ, thực sướng khoái!" Tư Mã Quỳnh phát ra một loạt âm thanh dâm đảng, mông sữa lúc lự gọi tình phóng đảng, trêu chọc nhân tâm

Hoa Vân Long rất nhanh liền phát hiện, đầu vú của Tư Mã Quỳnh trong một lúc đã trở nên căng cứng phồng lên, là thực sự cứng rắn. Vòng eo mảnh khảnh không ngừng chuyển động uốn éo, cặp mông đầy đặn vênh lên, xiết chặt mà trùng kích vào đại bảo bối mãn cảm nhất, thô to nhất, cương cứng nhất đang đỉnh thẳng trên âm hộ nàng. Huyết dịch của hắn như nước đang sôi lên, đang cuộn trào mãnh liệt, đang ừng ục ừng ục từng trận, giữa hai chân của hắn nóng bỏng vô cùng, lại ướt át nhộp nhộp, một cái lại một cái chuyển động nhấp nhô mạnh hơn, nhanh hơn, sâu hơn.

Lúc này, Tư Mã Quỳnh phản ứng càng là mãnh cảm, nàng khép hồ đôi mắt đẹp, chỉ cảm giác được trên mép tiểu huyết giống như có một cơn thỏ ngọc nhỏ chạy loạn không ngừng, đang tìm kiếm cái ổ tiểu huyết ẩn trong bụi cỏ của chính mình. Nàng liêu lĩnh dưới ra bàn tay nhỏ, với đến dưới cặp mông đẹp của chính mình, một phát đã bắt lấy đại bảo bối vừa thô cứng lại vừa to dài kia. Hoa Vân Long chấn động toàn thân, tiếp theo liền cực lực điều khiển thân thể uốn lên phía trên, mà Tư Mã Quỳnh càng nhanh nhẹn, nhanh chóng, nhẹ nhàng mà điều chỉnh thân thể của nàng tạo thành một góc độ vô cùng tuyệt vời, nàng như một người mệt nhọc quá độ, bỗng tìm được một cái ghế đệm, nàng liền vội vàng hạ mông ngồi phịch xuống.

Trong thời khắc nghìn cân treo sợi lông quần này, Tư Mã Quỳnh đuổi bàn tay nhỏ bắt lấy bảo bối, linh hoạt mà xảo diệu lay động một cái, chỉ nghe một tiếng "tư", bảo bối vừa thô vừa dài như một mũi tên được lắp trên cung, dây cung kéo căng đến cùng rồi phát, mũi tên bay thẳng một đường cắm mạnh vào hồng tâm. Nhục động nóng bỏng mà chặt chẽ, kẹp lấy bảo bối thật gắt gao, mông ngọc đầy đặn trắng tròn non mềm dốc sức liêu mạng mà vận vẹo, ngay cả bụng dưới tiếp xúc bảo bối cũng đồng thời hưng hăng mà nhấp nhô. Hoa Vân Long ôm lấy eo nhỏ của Tư Mã Quỳnh thật chặt, Tư Mã Quỳnh lại nắm chặt lấy hai cánh tay của hắn. Một trận uốn éo mông căng thẳng mà

kịch liệt, Tư Mã Quỳnh liên tục phát ra tiếng rên rĩ ngắt quãng cùng tiếng thờ dòn dập.

"Aaa... Ân... Long đệ đệ... Thật sướng... Thật sung sướng..."

Nương theo vận vẹo cùng rên rĩ, Tư Mã Quỳnh đã ra mồ hôi đầm đìa, thứ gấp gáp từng ngum khi.

Hoa Vân Long thấy Tư Mã Quỳnh sắp không chịu nổi nữa rồi, hấn dùng lực nghiêng một cái, để Tư Mã Quỳnh đồng thời ngã xuống, hai người nghiêng mình thật tốt, tựa đầu trên chiếc gối dài thùa hoa. Hoa Vân Long hít một hơi rồi dốc sức cắm vào mảnh liệt không ngừng nghỉ, gần năm, sáu mươi lần, cắm vào mạnh đến nỗi khiến cho Tư Mã Quỳnh duỗi một cánh tay ngược ra sau lưng, không thể chịu nổi mà phải vơ loạn tìm lấy một chỗ bám, bàn tay mà nắm mà bắt lấy móng, bắp đùi và tấm lưng hần, không ngừng rên rĩ những âm thanh dâm loạn.

"Aaa... Aaa... Người đâm tốt... Đâm đến nỗi... Hoa... Hoa tâm... Của... Người ta... Bị người... Nong rộng ra... Rồi a... Thật thống khoái... Aaa... Aaa... Ta... Ta... Bảo bối... Của ta..."

Tư Mã Quỳnh run rẩy một trận, chỉ cảm thấy được bảo bối thô to kia của hần như một cây còn sắt nung nóng, cắm vào trong âm đạo của mình, đâm vào đến hoa tâm, tiến vào trong tử cung, xuyên thấu tâm can năng, toàn thân của nàng như bị đục hóa vô tận thiêu đốt, nàng cảm giác được trong nội tâm từng đợt khô nóng, gương mặt yếu kiều hiện lên từ phía xuân triều, cặp môi thom há rộng thờ gấp hồng học.

"Thật... Sướng..."

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 69: Lưu luyến không rời tình xa cách (5)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Tư Mã Quỳnh nhắm chặt đôi mắt đẹp mà cảm nhận cách chơi đùa nhẹ nhàng thấm thía này, tựa như đang phiêu đảng trong mây, thật sự sướng khoái vô cùng, hần không ngừng nhấp hồng, mỗi lượt đều hơn ba mươi cái. Mỗi một lần đâm đến hoa tâm, lại là một lần nâng co quắp và rên rĩ phóng đảng, nàng cảm thật chặt mỗi miếng, hiển lộ ra một bộ dáng dâm đảng quyền rũ, càng lộ ra những biểu cảm sướng khoái vô cùng.

"Long đệ đệ... Ta nhịn... Nhịn... Không được nữa... Không muốn... Dừng.. Dừng lại... Khoan... Khoan đã a... Aaa... Đến... Hừ... Ta... A... A... Ta... Nhanh lên... Aaa... Chịu đựng a... Không xong... Ta muốn... Rồi... Muốn tiết... Rồi... Aaa..."

Hoa Vân Long lúc này giống như một con trâu điên, sức lực vô cùng vô tận, cương dương thiêu đốt đến vô cùng, hần làm sao có thể bỏ qua như vậy, hần vẫn như cũ cắm vào liên tục không ngừng, hơn nữa, mỗi lần tấn công càng đâm vào sâu bên trong mặt động, đâm cho tiểu huyết co thắt lại thật chặt. Tiểu huyết khản trương co rút, bóp lấy bảo bối thật gắt gao, gió thổi không lọt, nàng sướng đến nỗi toàn thân đều rụng rời.

"Ai nha... Người đứng là yêu quái hại người a... Ta... Muốn... Ra... Rồi... Lại tiết rồi... Lại tiết lần nữa..."

Hần càng đánh càng hăng say, tốc độ càng ngày càng nhanh. Toàn thân Tư Mã Quỳnh ướt nhẹp mồ hôi, lăn da dâm dịch tung tóe, cặp mông vênh thật cao, thân thể mềm mại không kiềm được mà run rẩy co giật từng trận.

"Ai... A... Aaa... A... Ta xong rồi... Không được rồi... Ta sẽ chết mất... Muốn thăng thiên... Rồi... Dừng lại a..."

Hoa Vân Long còn không đến mấy thành công phu hương diễm, Tư Mã Quỳnh đã tiết âm tinh mất lần liền.

Từ lúc Tư Mã Quỳnh bắt đầu kêu khóc xin dừng, Hoa Vân Long càng không ngừng hung ác đâm mạnh, hoặc chậm rãi ra vào chơi đùa, hoặc dồn sức đâm từng phát lút cán, mà Tư Mã Quỳnh lại xiết chặt lấy bảo bối, một lần lại một lần đạt đến cực điểm cao triều, toàn thân nàng đã bại liệt, từ chỉ rã rồi mà buông lỏng trên giường, dù thế nhưng vẫn khoogn ngừng kêu rên dâm đảng, "Sướng chết... Sướng khoái..." Mà Hoa Vân Long cũng không có xuất tinh, đại bảo bối kia vẫn cương vẫn cứng như thường, vẫn ngậm bên trong nhục động, hưởng thụ sướng khoái trong tiểu huyết âm áp và ngập nước.

Tư Mã Quỳnh đã chịu hết nỗi rồi, đã vô lực tái chiến, Hoa Vân Long cảm giác toàn thân thật nhóp nhóp, cũng không dễ chịu chút nào, hần liền để cho Tiểu Mai cùng Tiểu Ngọc hầu hạ hần tắm rửa. Hơi nóng bốc lên, tràn ngập sương mù, một nam hai nữ ngã người nằm trong bốn tấm, Hoa Vân Long nằm ở giữa, bên trái là Tiểu Mai, bên phải là Tiểu Ngọc, nước nóng ngâm lấy thân thể làm thoải mái cả người, đồng thời còn kích thích bảo bối nam tính và tiểu huyết nữ tính, ba cô đục hóa nóng bỏng cùng dâng lên trong người bọn họ.

Tiểu Ngọc, tuổi vừa mới mười sáu, nàng thuộc loại hình nữ nhân khéo léo, đầy đặn, nhục cảm mười phần. Khuôn mặt tròn trịa, lông mày nhỏ nhắn cong cong, miệng thom nhỏ nhắn tựa như anh đào, trong suốt đó tươi, vừa tô điểm cho hai hàng răng nhỏ bạch ngọc cân xứng tinh tế, vừa hiển lộ ra vẻ cao quý nhã lệ của thiếu nữ quý tộc, phong tư muôn vẻ, làn da tuyết trắng kiểu diễm, mềm nhỏ bóng loáng, cặp vú cao ngất sung mãn. Đầu vú đó tươi giống như anh đào, bị yếm ngực đỏ hồng che đi một bộ phận, nửa kín nửa hở dụ người vạn lần. Bụng dưới bằng phẳng, trắng tinh bóng loáng, mu âm hộ nhỏ cao tựa như bánh bao hấp, âm mao vàng óng ngắn mà quăn xoắn, rậm thưa vừa phải, ngược lại thì khe nhỏ dưới khu tam giác lại có thể thấy được, âm hạch đỏ tươi, giống như một hạt mè nâu màu hồng, tán xạ ánh quang rực rỡ, dù ngọc khỏa khoản mà đẹp đẽ, cặp mông lớn tròn trịa, vênh cao lên thật nổi bật, khi đi trên đường lắc lư trái phải, kiểu diễm như là sen bay trong gió.

Tiểu Mai, là một cô nương hoạt bát và lãng mạn, tuổi cũng vừa mới mười sáu, thân hình của nàng thon cao là lướt, đường cong uy mỹ, lồi lõm rõ ràng, nàng sở hữu dung nhan tú lệ, cười một tiếng liền lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, xinh tươi quyền rũ, mũi anh đào, đầu lưỡi thom ngọt, giọng đều yếu kiều, tiếng nói dịu dàng, êm tai dễ nghe, làn da bóng loáng, mảnh mai non mềm, cặp vú vươn thẳng cao ngất, co dãn mười phần, đầu vú đó tươi, trên gò đất là âm mao đen nhánh chiếu sáng, rậm rạp mà vẫn thanh kỳ tam giác cùng hai bên âm thần, tay chắc khỏe, chân trắng ngọc ngà thon dài. Một đôi mắt ngập nước ân tình gợi tình, như từng gợn sóng lăn tăn khuấy trươg. Vừa nói chuyện, môi vẽ nên nét đẹp vô vị mỹ, mười phần đáng yêu.

Toàn thân Hoa Vân Long giãn ra, nước nóng đây ao lại khiến thân thể của hần bập bênh nổi lên, bảo bối thô to tựa như là phao câu, nổi lên lặn xuống lúc ẩn lúc hiện. Đồng thời Tiểu Mai và Tiểu Ngọc cũng đã buông lỏng thân thể, bốn quả núi sung mãn dụ người theo làn nước mà pháp phóng trước người, khi thì lộ ra khỏi nước, khi thì lặn xuống dưới chỉ để lại bóng mờ và lưu luyến, hai mái tóc đen tuyền xòa dài, giống như tơ lụa màu đen trời nổi lay động ở trong nước, khi thì chuyển động đến trước ngực Hoa Vân Long, khi thì lại quấn đến trước mặt hần, Tiểu Mai và Tiểu Ngọc, bốn mắt to tròn lưu chuyển đục tinh nhìn chăm chăm vào đại bảo bối thô ráp to dài lúc ẩn lúc hiện trong nước.

Hai cánh tay Hoa Vân Long bắt đầu hoạt động rồi, một cánh tay vươn ra ôm lấy Tiểu Ngọc, một cánh tay khác lôi kéo Tiểu Mai, hôn bên trái lại xoay sang hôn bên phải, càng ôm lại càng chặt, càng hôn càng ngấu nghiến. Thiếu nữ nhón nhạo cả xuân tâm, bị siết chặt ở bên trong vòng tay mạnh mẽ cứng rắn, lúc này thì bốn quả vú mềm to lớn đã bị đè ép thật gắt gao trên cơ ngực Hoa Vân Long, trai phải đồng đều, trong nội tâm Tiểu Ngọc giống như có một con sâu nhỏ vô danh đang chậm rãi nhúc nhích, móng vuốt nhỏ có gai châm rãi đi chuyển, tựa như cây kim mà đâm chọc vào từng sợi dây thần kinh nhạy cảm xúc động của nàng, nàng không tự chủ được mà phát ra tiếng rên rĩ khe khẽ: "Aaa... Aaa... Hừ... Hừ... Sướng a... A..."

Tiểu Mai ở bên này cũng bị siết chặt giống như kim sắt, huyết dịch của thiếu nữ thanh xuân tựa giống như nước sôi vậy, ùng ục từng trận mà tỏa nhiệt, cuộn trào mãnh liệt, đang không ngừng giục nàng giải phóng bứt rứt, giữa hai chân của nàng truyền đến từng trận nóng bỏng, trống rỗng, khát khao mãnh liệt, đang co động một lần lại một lần, âm thần co rụt lại, tham lam mà khát vọng chờ đợi một thứ gì đó to lớn nóng âm lấp đầy, một cô nhiệt lưu phun trào từ tử cung, dọc theo vách thịt non mềm đỏ tươi mà từng kích hai mảnh âm thần mòng manh bên ngoài, đánh mở một con con đường rộng rãi trơn trượt, ngập nước nhón trong suốt lấp lánh. Nhân tố kích thích nữ giới bánh trướng kịch liệt, đồng thời trên miệng phát ra từng lời kêu rên yếu kiều dâm đảng: "Aaa... Aaa... Tiểu huyết ngứa quá... Hừ... Hừ..."

Cánh tay mềm mại nhỏ của nàng run rẩy, vươn ra nắm chặt lấy đại bảo bối to lớn cương cứng và nóng bỏng của Hoa Vân Long, lách người chen ép chuẩn bị cho hần chơi đùa.

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 70: Lưu luyến không rời tình xa cách (6)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Cùng lúc đó, cánh tay Tiểu Ngọc cũng vươn xuống dưới khu vực giữa hai chân của Hoa Văn Long, nhưng chỉ có thể sờ đến cánh tay của Tiểu Mai, nàng đành phải tuột xuống thêm một đoạn, nắm chặt lấy hai quai trượng to tròn dưới gốc đại bảo bối, nhẹ nhàng mà nắn bóp chơi đùa. Trong lòng ngực Hoa Văn Long cũng theo đó mà bùng lên một cổ dục hòa hừng hực, càng đốt càng xung động, đốt cho cơ thể của hắn rung động từng đợt, dục hòa này như một quả tên lửa, một đường bắn thẳng công kích về phía hạ thân, đầu đạn sắp sửa tiếp cận trung tâm phát nhiệt, hắn cố hết sức mà uốn thẳng người, điều chỉnh cho cón sắt dưới háng chìa thẳng lên trời, để cho hai cánh tay non mềm nhò nhỏ kia nắn bóp chơi đùa thỏa thích. Tiểu Mai và Tiểu Ngọc đồng thời nghiêng đầu, áp sát vào hai bên gò má của Hoa Văn Long, điên cuồng mà hôn hít tựa như gà mổ thóc.

"Dừng lại được rồi, nhanh, lên giường chơi đùa một lần thống khoái."

Hoa Văn Long đã không thể kiềm chế được nữa rồi.

Hai thiếu nữ chợt bùng tỉnh từ trong cơn mê si mộng, Tiểu Ngọc cùng Tiểu Mai hầu hạ Hoa Văn Long rời khỏi ao tắm, đi qua chỗ chiếc giường rộng rãi mềm mại, ba người đồng thời dùng khăn tắm lau khô thân thể, Hoa Văn Long bình thản nằm ngửa người ở giữa giường lớn, chờ đợi Tiểu Ngọc và Tiểu Mai lên giường. Ngay khi hai thiếu nữ lên giường, liền bỏ nhào về phía Hoa Văn Long mà ra sức chơi đùa, ba cơ thể ôm lấy nhau thật chặt, tham lam hôn hít từng bộ vị trên cơ thể đối phương, bốn quai cầu thịt mềm mại căng tròn trắng như tuyết thi nhau ép chặt vào lồng ngực của Hoa Văn Long, ra sức mà cọ sát, kích thích, chơi đùa, hai thiếu nữ đồng thời phát ra tiếng rên ri yếu kiểu lảnh lảnh.

"Tạm dừng."

Hoa Văn Long bắt đầu đoạt lại quyền chủ động, hắn lên tiếng căn dặn: "Tiểu Ngọc, người dạng chân ngồi ở trên đầu ta, dùng hai tay tách ra cửa miệng âm hộ mà áp vào miệng ta, ta sẽ nếm thử mùi vị của người. Còn Tiểu Mai, quý giữa hai chân của ta, dùng miệng anh đào nhỏ nhắn của người mà chăm sóc cho đại bảo bối của ta, tốt, hiện tại bắt đầu làm đi."

Hai thiếu nữ nghe xong mệnh lệnh, cao hứng mà vỗ tay khen tốt, rất nhanh liền ản ý bày ra tư thế dụ người.

Thế là Tiểu Ngọc bắt đầu dạng chân mà ngồi, để tiểu huyết áp vào trên miệng Hoa Văn Long, duỗi tay tách ra hai mảnh âm thần non mềm đỏ hồng, lộ ra vách thịt mọng nước tươi rói ở bên trong, nhắm đúng đầu lưỡi của hắn mà hạ mông ngồi xuống. Tiểu Mai cũng ngoan ngoãn quý sắp người, mông vênh cao, đầu cúi xuống, áp sát vào chính giữa hai chân của hắn, một đôi mắt to tròn vũ mị mê hoặc mà nhìn chăm chăm vào đại bảo bối vừa thô ráp vừa dài, nửa tím nửa đỏ mà nóng hừng hực của Hoa Văn Long, quý đầu óng ánh sáng bóng, một lỗ tròn như mắt quý mở rộng mà tỏa ra khí thế khiếp người, một rừng âm mao đen nhánh như lông quạ, xù và xoắn tít, che kín toàn bộ bụng dưới và vùng trên đùi, nàng tham lam mà nắm lấy bảo bối, há ra miệng nhỏ anh đào của mình ngậm lấy bảo bối rồi bắt đầu ngậm mút như thử mỷ vị tuyệt nhất.

Nàng nhìn nhìn một chốc, tay lật qua lật lại, là lưỡi liềm nếm, lại nhìn nhìn, nàng nhìn thấy xuôi theo thân bảo bối có một đoạn gần nhỏ lên, căng phồng hung dữ, như một con giun đất khổng lồ, quấn quanh thân bảo bối đến tận chân quai đầu, nàng chăm chú quan sát gần xanh lè lên kia, tựa như có quy tắc mà lan tràn, hồ hấp trên còn thì cứng rắn, nàng càng xem thêm, lại càng chăm chú thêm, mê hoặc hơn nữa, tay vươn ra nắm lấy đại bảo bối, tựa như ăn sống chân lạp xuống, một miệng nuốt hết vào, lực hút thật là muốn mạng người a, liềm mút đến nỗi như muốn bảo bối tiến vào trong nội tâm nàng, cắm vào trong bọ ngực của nàng, đâm vào trong bụng của nàng, lại từ trong tiểu huyết đi ra, nàng cảm giác được toàn thân khô nóng khó nhịn, trong tiểu huyết giữa ngày khó nhìn không thể tả, đột nhiên một cổ nước miếng nóng ẩm từ trong bụng nhỏ xông lên trên miệng, lại có một cổ nhiệt lưu khác tuôn trào từ trong tiểu huyết.

Lúc này, tiểu huyết non mềm ướt át của Tiểu Ngọc đang đối diện với miệng lưỡi của Hoa Văn Long, hắn làm sao có thể buông tha hai mảnh âm thần kiều diễm này, hắn muốn vách thịt đỏ hồng tươi sống non mềm nhất, mẫn cảm nhất, kích thích nhất, hiện lộ trước mắt hắn càng nhiều càng tốt, trời sinh hắn có đầu lưỡi dài và linh hoạt vô cùng, có thể thâm nhập vào sâu bên trong vách thịt mềm, thỏa thích mà xoắn động, quấy cho thiếu nữ tâm hoảng ý loạn, không thể ngờ được mà ngửa ngáy vô cùng, dăm giọt phóng đàng cứ từng tiếng tuôn ra khỏi miệng, sung sướng đến nỗi nàng cũng không biết được chính mình đang nói đang rên cái gì: "Người... Thật là tốt... Thật sướng... Sướng chết... Đến cùng rồi... Aaa... Quá... Quá sướng rồi..."

Đột nhiên Hoa Văn Long dón sức ngăn đầu một cái, ngậm chặt lấy âm hạch nhỏ nhò tươi đẹp như mã não của Tiểu Ngọc, hung ác mà ngậm mà mút, hôn hít, liềm lạp, cọ sát, hút cho toàn thân Tiểu Ngọc phát run, âm hạch bị kích thích mà căng cứng, sung huyết lên, nắn cảm đến cùng cực, sướng khoái khiến cho Tiểu Ngọc vô đầu bứt tai, nửa người trên lắc lư không ngừng, thiếu chút nữa khiến cho linh hồn nàng sướng đến thăng thiên. Tiểu Mai ở bên này cũng cố gắng hết sức, cổ trắng một lên một xuống, miệng anh đào nhỏ nhắn hút nhỏ mà chơi đùa, kích thích cho đại bảo bối của Hoa Văn Long càng phồng, nóng bỏng đến cực điểm.

Tiểu Ngọc đã nắn lấy quá nhiều kích thích, đã đến tình trạng sướng khoái mà hoa chân múa tay, còn điên cuồng ép sát bờ mông xuống dưới, từng cổ dâm thủy từ trong tiểu huyết xung phong bắn thẳng ra, nhưng một cổ nhiệt lưu này cũng chỉ càng tăng thêm ngứa ngáy cho nàng. Từng trận dục hòa đang gây vô hành hạ nàng, nàng thậm nghĩ nếu đại bảo bối kia cắm vào bên trong thì sẽ giải quyết xong hết thảy khó chịu, hóa giải cơn ngứa ngáy bứt rứt như roi quất này, nàng cắn chặt răng, nắn chặt hai bàn tay, duỗi thẳng đôi ngọc, eo thon vắn eo, mông tròn lắc lư. Ý thức của nàng tựa như văng lên từng hồi trống gục, đầu tóc đen tuyền, dài mượt óng ánh bay múa trên không trung, gương mặt nhỏ nhắn kiều diễm đỏ hồng như hai đoá hoa chẻ, hai chân khép chặt lại, chân này là liểu nhũ chặt lại, trong miệng phát ra từng tiếng rên ri mơ hồ không rõ.

"Ôi... A... Người tốt... Đây... Cái này... Quá... Quá hành hạ... Ta rồi... Lại... Lại cọ sát... Ta... Chết mất..."

"Aaa... Thật tốt... Vào... Bên trong... Căng ra rồi... Tôi... Chỗ này... Bên cạnh đó... Liềm... Mút chết... Mút chết ta đi... Chết ta mất... A... Ân... Hừ... Sướng..."

Tiểu Mai lúc này cũng dâm thủy tung tóe từ phía, xuôi theo cặp đùi ngọc đầy đặn, một đường chạy xuôi xuống dưới, tiết đến nỗi toàn thân nàng tron bóng, xương cốt mềm nhũn ra, nàng gấp đến nỗi không thêm để ý tới chuyện dâm niệmng bú mồi nữa, nắn mình một cái lên lao lên, tay nhỏ chụp lấy đại bảo bối của Hoa Văn Long, điều chỉnh cho tiểu huyết nẫu mỡ mập mập như bánh bao hấp của mình nhắm thẳng vào quai đầu, hung hăng hạ mông ngồi phịch xuống.

"Ôi chào... Mẩu thân ta... Thật sướng... Thật căng cứng... Thật to to..."

Đại bảo bối càng phồng hung dữ của Hoa Văn Long như một cây cón sắt nung đỏ, cắm thẳng vào sâu bên trong nhục huyết khi Tiểu Mai ngồi phịch xuống, bị vách thịt phì nhiều trong tiểu huyết kẹp lấy thật chặt chẽ, mà âm đạo thiếu nữ cũng bị căng rộng ra, phồng to lên như một cái hồ sâu.

Đa tạ đậu hũ *Lamtam* đã đẩy KP

Cầu chủ vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Lưu luyến không rời tình xa cách (7)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Một cổ khoái cảm tuôn trào, nhanh chóng lan ra khắp toàn thân của Tiểu Mai, vừa tê dại, vừa ngứa ngáy, vừa đau nhức, lại vừa tron trượt, sướng khoái không cách nào hình dung được.

"Nhanh... Nhanh... Vũ... Ngực ta... Bóp lấy... Bóp mạnh đi... Vũ sữa của ta..."

Tiểu Mai phóng đăng mà kêu rên, một tiếng lại dâm dục hơn một tiếng.

Hoa Vân Long không ngừng thi triển chiêu thức mà liếm mút tiểu huyết của Tiểu Ngọc, thuận tiện vươn tay ra bắt lấy một cặp ngực đầy đặn trắng như tuyết, bóp mạnh cặp vú và ve vuốt đầu vú, đồng thời cũng hầy mông phối hợp với động tác lắc lư mông ngọc đầy dâ của Tiểu Mai, một lên một xuống mà cố gắng ra vào. Tiểu Mai bị đâm đến mắt đẹp trắng dã, thở gấp liên tục, hoa tâm mở rộng ra, huyết dịch sôi trào, từng đợt xóp gòn ngứa ngáy run rẩy, toàn bộ thần kinh hưng phấn đến cực điểm, còn không ngừng uốn éo vận vẹo cặp mông trắng mịn đầy dà, miệng không ngừng rên rì "Ồi... Ồi chào... Aaa... Aaa... Thiều gia... Thật sung sướng... Ngươi... Đâm chết... Đâm chết ta đi... Aaa... Aaa... O... Lại đâm đến... Hoa tâm rồi... Không muốn... Aaa... Ta muốn... Tiệt rồi... A... A... Sướng chết ta rồi..."

Sau khi Tiểu Mai nói xong, một cỗ âm tinh đã phóng thẳng mà ra, một đôi cánh tay ngọc, một đôi đùi ngọc, cũng không chịu nghe sai khiến nữa, triệt để tê liệt buông lỏng xuống, thân thể mềm mại vô lực mà ngã xuống lòng ngực Hoa Vân Long. Tiểu Ngọc nhìn thấy Tiểu Mai đã đạt đến cao trào thủy triều, đã tiết thân đến vô lực, nằng lại vội vàng nhìn đến thứ cụ vật đã khiến cho Tiểu Mai la liệt thảm hại, chỉ thấy báo bối của Hoa Vân Long vẫn y nguyên hùng hăng chia thẳng, khi phách hiển ngang, quy đầu kia sung sức đó thẳm, Tiểu Ngọc điều chỉnh cho tiểu huyết của chính mình thuận thể mà tiếp cận báo bối nóng bỏng kia, thoáng cái đã cắm vào tận gốc.

"Aaa... Căng... Thật căng cứng..."

"Ngươi... Nhất định... Phải... Chơi ta... Thật... Tốt... A..."

Ngay từ lúc đại báo bối của Hoa Vân Long cắm vào trong tiểu huyết của nàng, Tiểu Ngọc đã bắt đầu rên rì, sắc mặt cũng có chút thay đổi, tựa như càng trắng hơn, từng giọt mồ hôi không thể kiềm chế mà chảy xuống, hàm răng cắn chặt, toàn thân phát run.

Tiểu Ngọc chỉ cảm thấy trong tiểu huyết của mình, tựa như có thêm một cơn sấm nung đỏ chèn ép xỏ lấn, chuyển động lên xuống trái phải mà thỏa thích cần quấy, cảm giác căng trương khiến cho toàn thân nàng sướng khoái, loại mùi vị xóp gòn, tê dại, đau rát, ngứa ngáy này, muốn bao nhiêu sướng khoái thì có bấy nhiêu, quy đầu thô to ngay khi mới tiến vào bên trong âm đạo, đã nhanh chóng cọ sát lên vách thịt non mềm, sinh ra khoái cảm tuyệt vời đến cực nào a...

"Ồi... Máu thân ta ơi... Thật sung sướng... Thật sướng khoái... Tuyệt... Vời... Ta sướng chết a..."

Nàng chậm rãi vận vẹo vòng eo, chuyển động cặp mông, Hoa Vân Long cũng duỗi ra hai cánh tay mà vuốt ve cặp vú của nàng, đầu vú đỏ tươi giống như hai quả nho đỏ tươi thành cặp lớn nhỏ, diễm lệ tuyệt vời, mê hoặc mọi ánh nhìn, khiến cho người ta yêu thích không muốn buông tay. Hoa Vân Long dùng sức hẩy lên cặp mông, dùng sức đâm lên trên, một góc đại báo bối thô to lại cắm vào sâu hơn, mỗi lần đâm vào lại nhiều hơn một tấc.

"Ồi... Nhẹ một chút đi a... Sắp đâm đến tận tử cung của ta rồi..."

Tiểu Ngọc trợn trắng mắt đẹp, thở gấp liên tục, sướng khoái mà rên rì. Quyển rử đến cực điểm, sướng khoái đến tận cùng, mê hoặc lòng người không thể tả, dâm dục phóng đăng đến vô cực.

"Aaa... Aaa... A... Quá tốt rồi... Ồi..."

Càng đánh càng mãnh liệt, càng đánh càng điên cuồng, khi quy đầu mấy lần liên tiếp đâm đến tận hoa tâm, Tiểu Ngọc đã không kìm lòng được mà phóng đăng kêu lên, nửa người trên cúi thấp xuống, ôm lấy Hoa Vân Long, càng ôm lại càng siết chặt, toàn thân nàng cũng càng ngày càng run rẩy.

Tiểu Ngọc rên rì phóng đăng, càng khích lệ dục hòa trong Hoa Vân Long, cặp mông của hần càng ngày càng gia tăng tốc độ nhấp nhô lên xuống, hần hầy mông lên trên, nằng liền hạ thấp xuống, phối hợp thật ăn ý, mỗi lần thật chạm thịt đều chuẩn xác tuyệt đối, Tiểu Ngọc dốc sức liều mạng mà vận vẹo cặp mông trắng mịn đầy dà, động tác càng ngày càng xung động, trong nội tâm càng ngày càng hưng phấn sôi sục, vách thịt âm đạo theo đó mà co thắt lại từng trận, hoa tâm hút lấy quy đầu, quy đầu đâm mạnh vào hoa tâm, sung sướng khiến cho Hoa Vân Long cũng muốn gọi to lên.

"Sướng... Công phu thật tốt... Cực sướng mất rồi... Dùng sức mà đâm... Hút đi... Lại hút thêm nữa... A... Thật tốt... Thật sướng... Ồi... Ta muốn tiệt... Rồi... Aaa... Aaa..."

"Ồi... Người yêu... Của ta... Ta không thể... Nhấp hồng nữa... Rồi... Ta không xong... Rồi... Ta muốn chết... Chết mất... A... Sướng... Sướng chết... A... Ta... Ta tiết... Tiết đây... Ta tiết rồi... Aaa... Ân..."

Âm thanh dâm đăng còn chưa dứt hẳn, nằng đã tiết thân như sôi trào, dâm thủy khiến cho âm mao của hai người đều thấm nhuần ướt đẫm, Toàn thân cơ thịt xương cốt của Tiểu Ngọc đều đã rã rời, nằng xụi lơ nằm phịch xuống trên người Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long cũng cảm giác có chút mỏi mệt, đang tay ôm lấy Tư Mã Quỳnh, Tiểu Mai và Tiểu Ngọc. Quân quít lấy ba cơ thể ngọc ngà mà ngủ thiếp đi...

Thời điểm chia tay xa cách cuối cùng cũng đã đến rồi, Hoa Vân Long ôm lấy Hoa Mỹ Linh đã đỏ bừng cả đôi mắt, hần muốn hôn nàng một cái âu yếm, lại phát hiện trên đôi mắt đã đóng chặt của Hoa Mỹ Linh đang tuôn ra hai dòng nước mắt long lanh "Tiểu muội, tại sao ngươi lại khóc rồi a?"

"Ca, ta không muốn để ngươi đi đâu a."

Hoa Mỹ Linh ôm chặt lấy cơ thể Hoa Vân Long, "Oa" một tiếng liền bắt đầu khóc nức nở, lập tức những nữ nhân ở đây cũng đều cúi đầu, lau lau đôi mắt ngập nước.

"Muội muội tốt, tiểu tình nhân đáng yêu của ta, ca cũng không muốn rời xa ngươi chút nào a."

Hoa Vân Long ôm chặt lấy nàng, liếm sạch những giọt nước mắt trên gương mặt nàng rồi nói: "Tuy thế nhưng ta phải đi, vì hạnh phúc của cả Hoa gia chúng ta sau này..."

"Ngươi đừng nói nữa, ta hiểu rõ, nhưng mà... Ngươi nhất định phải nhớ quay trở về sớm đó."

"Ngươi yên tâm, trong nhà có thật nhiều mỹ nhân như hoa như ngọc, đáng yêu quyến rũ như thế, lại đều là những người mà ta yêu, ta làm sao có thể không vội vàng làm cho xong chuyện rồi quay trở về chung sống với các ngươi đây?"

"Ca ca tốt, ta nhất định sẽ tốt, chờ đợi ngươi quay về."

Hoa Mỹ Linh lại thăm tình mà dâng lên cho Hoa Vân Long một nụ hôn thật dài.

Hoa Vân Long lại một lần nữa ôm hôn tiễn biệt từng người trong chúng nữ, Bạch Quân Nghi nước mắt lưng tròng, giúp hần đeo lại bảo kiếm bên hông thật tốt, Tàn Uyên Phượng trao cho hần ba cái bình ngọc chứa mỡ dê, Hoa Vân Long liền cắt chúng vào trong ngực áo. Đại tỷ Hoa Mỹ Quyền thì dặt đến một thớt ngựa tốt, bộ lông đỏ rực như lửa, thân tuần phi phạm, còn đặc biệt đưa cho hần một cây quạt xếp, thấp giọng nhắc nhở rằng: "Trong cái bọc nhỏ trên lưng ngựa có một chuỗi trân châu, giá trị khoảng ba nghìn lượng vàng, đồ ăn thức uống, sinh hoạt thường ngày, từ nay về sau ngươi cần phải tự mình lo liệu."

Hoa Vân Long gật gật đầu, tiếp nhận từng người một, cuối cùng nhìn thoáng qua tất cả mọi người, kiên quyết một lần, nháy lên trên lưng ngựa rồi nói to một tiếng: "Các ngươi hãy bảo trọng..."

Xoay đầu một cái, thà người theo tuần mã, chạy như bay mà đi ra khỏi son cốc, cũng không quay đầu lại nhìn thêm. Sau lưng truyền đến thật nhiều tiếng khóc nức nở, tiếng gọi to yêu kiều, khiến cho lòng hần nhức nhối, khóe mắt khóe mũi cay cay, hai giọt lệ nóng lặn yên rơi xuống...

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (1)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Mấy ngày vội vàng đã trôi qua, lúc chạng vạng tối một ngày nầy, ở bên ngoài cửa bắc phủ Nam Dương, Vân Trung sơn Hoa gia nhị thiếu Hoa Vân Long đã đến. Hoa Vân Long một bộ dạng phong trần mệt mỏi, nhưng vẫn không giấu được diện mạo cùng phong thái tuấn mỹ của hân, cười trên bảo mã, áo lông khoác tạm, bội kiếm ngang hông, tay cầm quạt xếp, vẫn y như cũ một bộ đáng quý công tử, một chút sắc thái vất vả gian nan hay mệt mỏi kiệt sức cũng không thấy. Lúc này thì đèn hoa bắt đầu thấp sáng, chợ đêm cũng bắt đầu nhộn nhịp xuôi ngược, Hoa Vân Long kéo cương ngựa chậm rãi đi đường, hướng thẳng về phía nội thành mà đi.

Nơi phố thị người người qua lại như dệt cửi, thót hồng mã kia tựa hồ cũng giống như chủ nhân của nó, tự cao tự đại, chuồng cổ "đỉnh đường", nghênh ngang mà đi, một bộ dạng trong mắt không chứa người. Trong chốc lát, hồng mã dừng lại ở trước cửa một khách điếm gọi "Cao Thăng Các", đấm tiếu nhị trước môi mọc sau hộ giá, bày ra một tư thái kinh quý hết mực mà nghênh đón Hoa Vân Long đi vào trong khách điếm. Cao Thăng Các này chính là khách điếm hạng nhất trong Nam Dương thành, Hoa Vân Long chọn lấy một gian phòng, tẩy trần sơ sài một chút liền xong xuôi, lúc này thì rượu thịt cũng đã bày lên, tiếu nhị trong khách điếm cúi người một cái, chốc lát liền muốn đi, Hoa Vân Long khẽ gợn tay lên vậy, kêu hân lại mà hỏi: "Tiếu nhị người chậm đã, ta có lời cần hỏi người một chút."

Điểm tiếu nhị kia nhanh chóng xoay người tiến tới một bước, khom người cười cười hỏi: "Công tử gia muốn hỏi thăm chuyện gì?"

Hoa Vân Long bụng chẹn rượu lên uống một hơi xong rồi mới nói: "Ta muốn hỏi thăm người về một người."

Điểm tiếu nhị kia một gương mặt cười lấy lòng, vội vàng hỏi lại: "Xin hỏi công tử gia đang muốn hỏi thăm về người nào?"

Hoa Vân Long chậm rãi nói: "Người này danh tiếng vang dội khắp giang hồ, họ là Tư Mã, tên gọi là Trường.."

Điểm tiếu nhị kia kinh hãi biến sắc, lắp bắp mà nói: "Công tử gia người..."

Sắc mặt của Hoa Vân Long đột ngột trầm xuống, gằn giọng mà quát hỏi: "Đơn giản mà nói, phủ đệ của Tư Mã viên ngoại nằm ở địa phương nào?"

Điểm tiếu nhị kia một trận nao náo trong lòng, lập tức thấp giọng trả lời: "Ở phía lớn phía đông, ra khỏi cửa liền đi về phía bên phải, chính là đầu phố thứ ba, trước của phủ còn có..."

Hoa Vân Long gợn tay trái lên, ngắt lời mà nói: "Nhiều đó đủ rồi."

Tiếp theo lại lấy ra một khối bạc vụn, ném cho tên điểm tiếu nhị rồi nói: "Cái này xem như thưởng cho người."

Điểm tiếu nhị kia vừa chụp lấy khối bạc đã vui mừng quá đỗi, liền tục nói lời cảm tạ mà lui đi.

Hoa Vân Long tự rót tự uống một hồi, trong nội tâm âm thầm tính toán, nghĩ kỹ rồi tự nói: "Tin tức Tư Mã thúc gia chết bất đắc kỳ tử đã truyền đi khắp giang hồ, ở trong thành Nam Dương này chắc hẳn sẽ càng là đại sự chấn động một thời, nhưng chuyện đời nhiều cách nói, có thể tất cả đều là lời nhầm nghe nhầm đồn bậy, chỉ là tung tin vợi, ai cũng không biết hung phạm là ai, nếu muốn tìm ra hung thủ giết người kia, chỉ sợ phải tốn công tốn sức một phen."

Lúc này đã đến canh ba, hai tiếng trống vang lên, trên phố cũng truyền đến tiếng gõ mõ chuyển canh, Hoa Vân Long cảm lên báo kiếm, tiến sát gần cửa phòng, lặng yên không một tiếng động mà mở cửa, nhắm thẳng về hướng đông rồi chạy đi. Không mất bao lâu hân đã tìm được phủ đệ của Tư Mã Trường Thanh, thân ảnh lóe lên một cái đã xuất hiện ở bên trong phủ. Tòa trạch viện một mảnh u ám, vắng lặng im ắng, mang đến cho người một loại cảm giác âm trầm thê lương, Hoa Vân Long quanh quẩn một hồi rồi tiến về phía hậu viện, lại tìm kiếm một hồi, nhận ra được bên trong đã không còn người nào ở lại, hân mới quay trở lại tiền viện, tay dùng lực đẩy một cái, cánh cửa thuận theo lực đẩy mà "cột kết" mở ra.

Bước vào trong phòng, chỉ thấy một mảnh tối đen, một cổ mùi vị dầu mỡ cùng thạch vôi gay mũi lan tràn vào khứu giác. Hân dường như ngửi được mùi vị của tư vong, cơ thể của hân không thể kiềm được mà đột ngột rợn sống lưng, rùng mình dựng đứng cả tóc gáy, hân vội vàng thấp lên một ngọn lửa, kiểm một chút ánh sáng. Vừa có được ánh lửa, lọt vào tầm mắt là một tấm màn che vuông vức màu trắng, che khuất hai cổ quan tài ở sau, lại gần quan sát, mới biết đầu thấp đã đốt xong toàn bộ, chỉ còn lại hai ngọn đèn cây.

Hoa Vân Long liền tục nhủ mảy, hân đưa mắt nhìn quanh, phát hiện còn có giấy vàng thời bạc chưa được đốt, hân đỡ lên xấp giấy vàng và mở bạc kia, thấp lại mời lửa cho cây đèn cây. Hoa Vân Long âm thầm suy nghĩ một hồi, Tư Mã Trường Thanh được mệnh danh "Cửu Mệnh Kiểm Khách", ngay từ khi còn trẻ tuổi hân đã làm nên danh tiếng lẫy lừng giang hồ, còn là huynh đệ kết nghĩa của tổ phụ Hoa Vân Long, mấy dòng suy nghĩ thoáng qua trong đầu Hoa Vân Long, hân tự nói: "Nếu đã đến đây rồi, cũng nên bái tế thúc gia người một lần."

Hân tiến tới phía trước hai cổ quan tài, vén vạt áo quỳ xuống mà bái lạy vài cái, vốn dĩ hân còn định cầu khấn vài câu, lại thấy được giấy vàng trong chậu đã sắp sửa cháy hết, ngọn lửa cũng dập dờn muốn tắt, hân vội vàng bỏ thêm giấy vàng vào chậu để duy trì ngọn lửa, tâm tư cầu khấn cũng không còn nữa.

Bỗng nhiên trong phủ đệ vang lên âm thanh ầm ầm, cửa phòng bị gió thổi mở toang ra, một trận gió lạnh thấm đẫm thê lương thấm trầm thổi vào trong linh đường, thổi cho một mớ giấy vàng đang đốt trong chậu bay tán loạn cả lên, tro giấy tung hoành phiêu tán trong không khí, ngọn lửa bùng lên một cái rồi tắt phụt. Hoa Vân Long ngạc nhiên kinh hãi, trong lòng đột nhiên nổi lên một trận rung mình, Nhưng trong lúc tro tàn giấy đốt phiêu tán trong không khí, ngọn lửa sắp sửa phai tàn, hân tựa như thấy được phía sau tấm màn che có bóng dáng một nữ phụ nhân. Lúc này thì Hoa Vân Long đã lấy lại bình tĩnh, trấn an tâm thần, lau lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, trầm giọng mà lên tiếng hỏi: "Cho hỏi là vị nào đã đứng sau màn che?"

Yên lặng một lát, phía sau màn che trắng mòng vang lên một thanh âm buồn bã đau thương: "Thiếp thân họ Vưu, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?"

Hoa Vân Long nhủ chặt lòng mảy lại, trầm ngâm nói: "Tại hạ là Hoa Vân Long, đến từ Lạc Hà sơn trang."

Chỉ nghe Vưu thị kia sâu thẳm u u mà nói ra: "Hóa ra là Nhị công tử."

Ngọn lửa lóe lên từng tia sáng, đưa mắt nhìn lại, thấy được bàn tay phải của Vưu thị kia đang xách một ngọn đèn, cánh tay trái ôm vào trong ngực, tựa như đang ôm một đứa trẻ sơ sinh, bắt trí bắt giác trong nội tâm rung động một hồi, Hoa Vân Long âm thầm suy nghĩ: "Người phụ nữ từ xưng Vưu thị này thân mặc một bộ trang y, nhất định là thân nhân của Tư Mã thúc gia, nhưng không biết đứa trẻ mà nàng đang ôm rốt cuộc là hài tử của người nào? Liệu có phải..." Trong khi hân trầm tư, Vưu thị kia đã cảm ngọn đèn đặt lên trên bàn thờ, chậm rãi xoay người lại.

Ánh mắt Hoa Vân Long thoáng nhìn qua "đứa trẻ" nàng đang ôm trong ngực, trái tim đột nhiên nháy giật lên một cái. Hóa ra Vưu thị kia cũng không phải đang ôm một đứa trẻ, mà là một con hắc miêu. Hắc miêu kia mang một màu lông đen kịt, sợi sợi lóe sáng, lại âm đạm như đèn dầu sắp tắt, cặp mắt linh hoạt màu vàng chói mắt, khiến lòng người kinh hãi. Chỉ thấy Vưu thị kia chính sửa vạt áo rồi thì lễ một cái, chậm rãi nói ra: "Nhị công tử đến đây là vì phụng mệnh hay sao?"

Hoa Vân Long vội vàng trấn định lại tâm thần rung động, hoàn lễ rồi nói: "Tại hạ nhận mệnh lệnh từ tổ mẫu trong nhà, đặc biệt đến bái Tư Mã thúc gia."

Vưu thị hỏi tiếp: "Có nương nhà chúng ta đã đến được sơn trang rồi sao?"

Hoa Vân Long gật đầu một cái xem như trả lời, rồi lại tiếp tục hỏi: "Không biết nhân cùng Tư Mã thúc gia có quan hệ như thế nào?"

Vưu thị nét buồn nhìn qua quan tài rồi nói: "Tiện thiếp chính là thị thiếp của lão viên ngoại."

Chú thích:

Canh: đơn vị tính giờ vào buổi tối ngày xưa, 1 canh = 2 giờ. 1 đêm 10 giờ (7h tối - 5h sáng) chia làm 5 canh (Tuất > Hợi > Tý > Sửu > Dần)

Phủ đệ - Trạch viện - nội/ngoại/tiền/hậu viện: Dinh thự - Nhà ở - nhà trong/ngoài/trước/sau

Khách điếm - điểm tiếu nhị: nhà trọ/khách sạn - phục vụ quán.

Đại Hiệp Hồn đã bắt đầu bước qua giai đoạn tranh đấu đẫm máu và kịch tính, để có thể thể hiện trọn vẹn nội dung và sắc thái câu chuyện, DG đã dùng một số từ ngữ cổ trang, Hán Việt.

Bây giờ DG muốn hỏi quý đầu hủ, các vị muốn đọc thuần Việt hết, hay xen lẫn vài từ ngữ cổ trang, Hán Việt có cảm thú thích? Xin góp ý kiến để chất lượng dịch được tốt hơn, việc đọc truyện của quý độc giả cũng sẽ thuận lợi và hấp dẫn hơn.

Cầu chư vị đầu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 73: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (2)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long âm thầm ngắm nghĩ một hồi: "Tư Mã thúc gia vẫn còn chưa có nhĩ tử rồi nói dối tông đường, nạp thiếp cầu nhĩ tử, đó cũng là chuyện thường tình."

Đã nghĩ thông rồi, hần liền cúi người làm đại lễ một cái, tiếp tục nói: "Hóa ra là nhĩ phu nhân, xin thứ lỗi cho việc vãn bối thất lễ."

Vưu thị hơi cúi người một chút rồi mới nói: "Tiện thiếp không dám nhận đại lễ này."

Hoa Vân Long chuyển biến tâm niệm một chút rồi nói tiếp: "Hiện tại trong phủ đệ chỉ còn lại một mình nhĩ phu nhân người sao?"

Vưu thị thờ dài xa xăm một cái mà nói: "Ngày cô nương rời khỏi nhà, đã ra lệnh phát lương cho tất cả người hầu rồi để họ về quê, tiện thiếp vì đau thương, nhớ nhung ân đức của lão viên ngoại nên ở lại đây, một mình túc trực bên linh cữu."

Hoa Vân Long cảm thấy kính nể vô cùng, nghiêm trang nói: "Nhĩ phu nhân trọng tình trọng nghĩa như thế, thực sự khiến cho vãn bối kính nể muôn phần."

Vưu thị thờ dài một tiếng, tựa hồ đang muốn nói vài câu khiêm tốn, bỗng nhiên lại cúi đầu trầm ngâm, một hồi lâu sau mới hỏi thẳng một câu: "Nhĩ công tử ghé qua hàn xá, ngoại trừ muốn bái tế lão viên ngoại nhà chúng ta ra, còn có chuyện gì khác phải làm hay không?"

Hoa Vân Long nghiêm nghị đáp lời: "Vãn bối tiếp nhận trọng trách từ phụ thân, rời khỏi sơn trang mà một đường tiến đến Nam Dương, chuyện thứ nhất phải làm chính là bái tế linh cữu trưởng bối, chuyện thứ hai... Chính là điều tra hung thủ."

Vưu thị nhũ thật chặt đôi mi thanh tú, giọng điệu có phần xa xăm mà hỏi: "Hoa đại hiệp cũng tự mình xuống núi hay sao?"

Cũng là do trên giang hồ hiện nay, không có mấy ai biết được "Thiên Từ Kiếm" Hoa Thiên Hồng đã lâm trọng bệnh mà mất sớm từ hơn mười năm trước, đây cũng là do Hoa gia cố ý giữ kín thông tin, không tiết lộ với người bên ngoài. Do đó Hoa Vân Long lên tiếng nói: "Gia phụ đã mang trách nhiệm điều tra hung thủ giao phó cho vãn bối."

Vưu thị vừa nghe được Hoa Vân Long nói vậy, trên gương mặt khẽ lướt qua một tia thần sắc khác thường, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, nàng đã khôi phục lại bộ dáng buồn bã thương tiếc thể lương.

Hoa Vân Long lại âm thầm ngắm nghĩ một hồi: "Hần là nàng thấy ta còn trẻ tuổi, nghĩ rằng bốn sự của ta có hạn, không thể gánh vác được trách nhiệm nặng nề này rồi." Trong lúc hần liền tục xoay chuyển ý niệm, bỗng cảm giác được con Hắc Miêu đang nằm trong ngực Vưu thị kia thật khác thường, hai mắt long lánh kim quang đang nhìn chăm chăm vào chính mình, trong ánh mắt lại tràn ngập địch ý, hần không nhìn được mà cao giọng cười cười hỏi: "Phu nhân yêu thích mèo?"

Vưu thị bình tĩnh trả lời: "Nhà tan cửa nát, chỉ còn lại một mình cô đơn, Hắc Nhi này chính là người bầu bạn duy nhất của thiếp thân."

Hoa Vân Long trầm nói, hóa ra Hắc Miêu này cũng có cái tên, cũng có chút thú vị a.

Chợt nghe Vưu thị nói tiếp: "Viên ngoại nhà ta là người nổi danh khắp chốn võ lâm, một thân tài nghệ tuy rằng không thể sánh bằng với lệnh tôn đại nhân, nhưng dù sao cũng xứng danh "Cửu Mệnh Kiếm Khách", kẻ có thể mưu hại viên ngoại nhà ta, hiển nhiên không phải hạng người tầm thường, Hoa đại hiệp không muốn xuống núi, chỉ phải nhĩ công tử đi qua điều tra án mạng, không khỏi có chút..."

Nàng dường như không muốn nói nhiều lời, còn chưa nói xong, bỗng nhiên thờ dài một cái rồi dừng.

Hoa Vân Long mỉm cười rồi nói: "Phu nhân cứ yên tâm, vãn bối mặc dù bất tài, nhưng nếu dốc hết khả năng, tự hời vẫn có sự tự tin nhất định có thể điều tra ra, báo thù cho phu phụ Tư Mã Thúc gia."

Vưu thị thờ dài một hơi, nói tiếp: "Nếu như nhĩ công tử đã suy tính kỹ càng từ trước, thiếp thân cũng không thể nói gì hơn."

Hoa Vân Long lại nói: "Còn mong phu nhân chỉ điểm chút manh mối."

Vưu thị lạnh lùng nói: "Sự tình mà thiếp thân biết được, cô nương nhà chúng ta cũng biết, nàng hần là đã sớm trần thuật rõ ràng cho Hoa gia."

Hoa Vân Long âm thầm nghĩ, xem ra là Vưu thị gặp qua biến cố đau thương quá lớn, tính tình trở nên có phần cực đoan. Trong nội tâm suy nghĩ như thế, trên miệng hần lại nói tiếp: "Vãn bối nghe nói qua, Tư Mã thúc gia gặp nạn qua đời, vết thương nằm ở trên cổ họng..."

Vưu thị tiếp tục nói: "Lão phu nhân cũng gặp nạn như vậy."

Hoa Vân Long lại nói tiếp: "Linh cữu vẫn còn chưa niêm phong chặt lại, vãn bối muốn quan sát tình trạng vết thương một chút."

Vưu thị hồ hững nói: "Bên trái là linh cữu của lão viên ngoại, bên phải là của phu nhân."

Nàng vừa nói vừa cầm lấy ngọn đèn soi sáng, chuyển bước đi về phía hai cỗ quan tài.

Hoa Vân Long đã đi đến bên cạnh cỗ quan tài nằm bên trái, là linh cữu của lão viên ngoại, hai bàn tay nắm chặt lấy nắp quan tài, chuẩn bị kéo mở ra. Vưu thị đứng ở phía bên phải Hoa Vân Long, cánh tay trái ôm "Hắc Nhi" kia trong ngực, cánh tay phải giương cao ngọn đèn chiếu sáng.

Hoa Vân Long đang muốn kéo mở nắp quan tài, đột nhiên trên đầu mũi người được một loại phấn thơm nhàn nhạt. Đó là một loại phấn hương cực phẩm, trân quý dị thường, đừng nói gia đình bình thường, ngay cả thể gia đại phú đại quý cũng không có mấy nhà mua được. Hoa Vân Long xuất thân từ đệ nhất thế gia trên giang hồ, vốn đã phong lưu từ thuở bé, cũng rất ưa thích những loại sơn phấn này, hần còn chuyên môn nghiên cứu pha trộn một phen, do đó đối với sơn phấn phụ nữ thường dùng, tự nhiên là hần thành thạo mười phần.

Hần hơi ngẩn ra, hít vào một hơi, phát hiện mùi thơm kia đến từ trên người Vưu thị, hần không khỏi âm thầm buồn cười mà nghĩ thầm: "Khó trách Vưu thị này có thể lấy được sủng ái của Tư Mã thúc gia, hóa ra thật sự có chỗ đặc biệt hơn người."

Chợt nghe Vưu thị hỏi: "Nhĩ công tử sao lại chần chờ như thế?"

Hoa Vân Long cười một tiếng, hai tay dùng lực kéo mạnh một cái đã dễ dàng mở ra nắp quan tài, bất chợt một tia linh quang lóe lên trong đầu hần, nghĩ kỹ lại một điểm: "Không đúng, Vưu thị này nếu như đang chịu tang cho lão viên ngoại, tại sao lại còn sử dụng sơn phấn? Tư Mã thúc gia đã qua đời cách đây hơn mười ngày, dù cho là sơn phấn còn lưu lại trên người từ trước đó, cũng không thể đậm hương, nồng đến như vậy được." Suy nghĩ đến đây, bất tri bất giác hần lại đưa ra một ý niệm chắc chắn: "Phải, hoàn toàn không đúng, một người vừa mới chịu tang của phu quân, đau thương hiển nhiên vượt quá mức chịu đựng của nữ tử bình thường, lại còn ôm trong lòng một con Hắc Miêu, thể này thì còn thể thông gì?"

Hần vốn là một thiếu niên thông minh đến kỳ lạ, trước đó còn chưa có đẩy lên lòng nghi ngờ, cũng không có cảm giác được chuyện gì quá lạ thường, nhưng bây giờ đã có mối nghi hoặc, động lòng suy tư một chút, lập tức cảm giác được trăm chỗ sơ hở, lắm chuyện đáng ngờ, thật sự quá mức không hợp lý."

Lại nghe được Vưu thị thờ dài một tiếng mà nói: "Tư trạng của lão viên ngoại cực kỳ thảm thương, nhĩ công tử không muốn nhìn cũng chẳng có sao."

Đầu óc Hoa Vân Long linh động một cái, liền thuận theo nàng mà nói ra: "Phải phải, không xem cũng được."

Đột nhiên lại thay đổi giọng điệu mà nói ra: "Bên trong linh đường hần là phải có một cái đèn chong mới tốt a."

Vưu thị đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức u u thờ dài một tiếng mà nói ra: "Tiện thiếp gặp phải chuyện đau thương lần này liền trở nên hoang mang lo sợ, mọi thứ đều lơ đãng mà quên mất rồi."

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Chương 74: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (3)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long trầm nghĩ trong nội tâm: "Nước mắt là thứ hiển nhiên phải có, nhưng ta cũng không thấy chút gì giống như nước mắt trên mặt người." Hắn đột nhiên lớn tiếng quát lên: "Phu nhân hãy cẩn thận, vân bối chuẩn bị đỡ quan tài ra đây."

Còn chưa nói xong, hắn đã dồn sức vào hai tay, lật mạnh tấm ván liệm quan, quan tài đã được mở ra.

Quan tài vừa được mở ra, một trận mùi hôi đã xông vào mũi, pha lẫn trong mùi hôi đậm đặc kia, còn ẩn ẩn cỗ mùi hương thơm nhàn nhạt. Khứu giác Hoa Vân Long cực kỳ nhạy bén, hơn hẳn những người bình thường, nhất là với những thứ mùi thơm như thế này, đầu mũi vừa cảm nhận được hỗn hợp mùi vị khác thường kia, trong lòng hắn đã minh bạch, sáng như trăng, trắng như tuyết, lại thuận theo mà biến đổi sắc mặt mê hoặc, kêu lên một tràng âm thanh quái dị: "Ồi chao, thật thơm, thật là thơm..."

Đầu mũi nhún lại, bất thình lình đã phong bế hô hấp, không hít thêm một chút hương thơm nào nữa.

Vưu thị đứng một bên ngạc nhiên sững sờ, cũng có phần kinh hãi, trong lòng kỳ quái vì sao độc hương trong cỗ quan tài đã phát tán ra mà vẫn chưa có độc chết tiệt từ hoàn khổ một thân y phục lụa là kia, càng nghĩ càng kinh hãi biến sắc, không nghĩ nhiều nữa, cánh tay phải đã trầm xuống, dồn sức ném ngon đèn bay về phía mặt Hoa Vân Long, chân trái nhấc lên, thoáng cái đã đá về phía thất lung Hoa Vân Long. Hoa Vân Long cười ha hả, cánh tay phải giương lên, bất thình lình đã bắt được cánh tay Vưu thị, lôi kéo Vưu thị kia nhún tới chỗ quan tài.

Sau khi nắp quan tài hoàn toàn mở ra, Vưu thị trực tiếp phong bế hô hấp của bản thân nhằm tránh khỏi hít trúng độc hương, nhưng lúc này cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn, kinh sợ quá độ mà quên mất, mở miệng kêu to đau đớn, lập tức một cổ độc hương chui vào trong mũi, chỉ thoáng chốc đã bất tỉnh nằm xuống. Những chuyện này xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt, Hoa Vân Long muốn đối phó Vưu thị, đó là quá đơn giản, dùng thủ đoạn cũng quá dư thừa đi.

Đột nhiên một cỗ lực lượng xé gió đánh tới, tập kích ngay sau lưng. Hoa Vân Long ngạc nhiên kinh hãi, trong lúc nhất thời không giữ được bình tĩnh, nhưng phản xạ ưu việt thì hắn vẫn có, thân hình lóc lên một cái đã nhanh như một tia chớp mà lui ra phía xa. Chi nghe "Xùy"một tiếng, quần áo trên lưng Hoa Vân Long đã bị xé đi một mảnh rồi.

Lúc này, trong linh đường tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón. Thân thể Hoa Vân Long còn chưa ngừng lại, lực lượng xé gió này đã truy sát theo mà tiếp tục tập kích hắn, Hoa Vân Long vội vàng bước ngang một bước thật nhanh, cuối cùng đã tránh đi kinh phong. Hắn xuất thân từ võ lâm thế gia, công phu các loại và bộ pháp di chuyển tránh né tự có chỗ độc đáo hơn người. Lúc này đây, hắn đã nhận ra được thứ quý dị tập kích bản thân, chính là "Hắc Nhì" mà Vưu thị kia vẫn luôn ôm trong ngực. Hắn không kiếm được mà vừa bực mình vừa buồn cười, mắt thấy hai luồng ánh sáng vàng kim rực rỡ lại một lần nữa tăng tốc di chuyển, hắn lập tức nghiêng nghiêng thân hình, lóc lên một cái đã đến gần, tung một cước tấn công. Hắc Miêu vốn là một loài đặc biệt ở Tây Vực, trải qua dạy dỗ huấn luyện lâu dài, rất giỏi về chiến đấu mà đặc biệt là ám sát. Hoa Vân Long đã ra một cước, vậy mà không thể đá trúng, Hắc Miêu kia nhào lên một cái, quay ngược tập kích về phía đuôi phải của Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long khả khả mà cười gian, nói ra: "Tiểu súc sinh, ngày hôm nay thiếu gia nhất phải bắt sống ngươi cho bằng được."

Tinh trẻ con của hắn lại nổi lên, gặp hai chân một cái đã ngồi xổm xuống dưới, cánh tay trái bắt lấy mảnh y phục bị xé trên lưng, cánh tay phải đánh ra một trào nhanh như điện, trực tiếp chụp tới cái cổ Hắc Miêu kia.

Bỗng dưng, phía sau tấm màn che quan tài vang lên một tiếng sáo ngân sắc lạnh. Sáo ngân vô cùng cấp bách, Hắc Miêu kia nghe thấy được tiếng sáo ngân, lập tức áp sát mặt đất, nhắm thẳng về phía sau màn che mà bỏ chạy. Hoa Vân Long hét lớn một tiếng: "Muốn trốn chỗ nào."

Lao thẳng người chụp tới, một phát bắt được cái đuôi Hắc Miêu, không ngờ Hắc Miêu kia uốn éo thân thể, một miếng cắn ngược lại, dọa cho Hoa Vân Long quát to một tiếng, cuống quýt thu lại cánh tay.

Chi nghe một trận thanh âm đi lại dồn dập, thoáng một cái đã trả lại sự tĩnh lặng. Hoa Vân Long nhào tới như thiểm điện, phát hiện phía sau tấm màn che có một cánh cửa nhỏ, sau cánh cửa lại có một hành lang lát gạch, đuôi qua hành lang, đã không còn tầm tích địch nhân, mà Hắc Miêu kia cũng chẳng biết đi đâu mất rồi. Hoa Vân Long giật mình, đưa mắt nhìn quanh, hoàn toàn không thấy được thứ gì, đột nhiên nhớ tới từ từ tự xưng "Vưu thị" vẫn đang bất tỉnh ở trong linh đường, hắn liền vội vàng trở về linh đường, lại thấp lên một ngọn lửa, nhìn quanh một chút, nào còn có bóng dáng "Vưu thị" nữa, hiển nhiên ở trong chốc lát hắn rời đi, đã có đồng bọn cứu đi rồi.

Nắp quan tài sớm đã bị xốc lên, từng đợt mùi hôi đậm đặc pha tạp với cỗ mùi thơm hoa quế nhàn nhạt này, tán phát ra không khí làm cho người khó chịu muốn nôn. Hoa Vân Long phong bế hô hấp, tiến lại gần quan tài quan sát thì thế, thì thế Tử Mã Trường Thanh đã qua hóa trang cải biến, giờ phút này đã không thể nhìn ra một điểm khả nghi nào. Hoa Vân Long đuổi cánh tay xốc lên cổ áo, mới thấy được trên cổ họng có một số lỗ thủng lớn nhỏ như chân rươi, những vết thương đó giống y như dấu răng, rõ ràng như mới, hiển nhiên thật sự là bị động vật cắn đứt yết hầu, khí tuyệt mà chết. Đột nhiên nghe thấy một tiếng "Vèo", từ dưới bàn thờ nháy ra một thân ảnh, nhanh chóng bắn đi như mũi tên, nhắm thẳng phía ngoài cửa mà chạy đi như bay.

Hoa Vân Long cười to ha hả rồi nói vang: "Khả khả, các người thật to gan, cũng quá xem thường nhị gia gia của các người rồi."

Hắn ngoảnh về sau đẩy lại nắp quan tài, vươn người lao nhanh ra khỏi cửa phòng, đi sau mà đến trước, như bóng với hình mà đuổi theo thân ảnh đang chạy trốn.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy bóng người kia hiện lên thân thể yếu đuối, dáng vẻ thướt tha mềm mại, một thân trang phục màu đen bó sát người, thất lung nghiêng nghiêng treo một thanh đoản kiếm, hóa ra là một thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều động lòng người, chỉ khoảng mười sáu tuổi. Hoa Vân Long đuổi ra bàn tay vỗ lên bả vai của cô gái kia rồi nói: "Này, còn không chịu ngoan ngoan tự giác đứng lại sao?"

Thiếu nữ ào đến kia dáng đi nghiêng ngả, tựa như chạy thêm mấy bước nữa liền té ngã xuống đất, may mà trước mặt nàng là bức tường phù đề, nàng duỗi tay vịn vào vách tường mới giúp cho thân hình đứng vững lại được. Nàng bỗng nhiên lấy ra một chiếc khăn tay, che lấy miệng anh đào nhỏ nhắn, ho khan liên tục, ngay cả nước mắt cũng đều tuôn ra rồi. Hóa ra thiếu nữ này không thể nhìn hô hấp được nữa, nàng vốn trốn dưới bàn thờ, có tú kệ, bàn thờ cũng màn che các thứ giấu đi thân hình, sẽ không dễ bị người phát hiện, nhưng bởi vì trốn trong đó quá lâu, bị độc hương từ trong quan tài phát tán ra ép cho hô hấp không được, mãi đến khi không thể nhịn nổi nữa, thiếu nữ mới trực tiếp lao thẳng ra bên ngoài.

Hai mắt Hoa Vân Long sáng ngời lên, ánh mắt đó xét quét khắp toàn thân trên dưới của thiếu nữ, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ: "Nha đầu kia mặt mũi eo thon, là krót thướt tha, thế nhưng thật sự có phong thái một mỹ nhân bại hoại a." Trong đầu hắn suy nghĩ, trên miệng lại cười nói ân cần hỏi thăm: "Nhị gia cũng không tổn thương người a, người làm sao lại khóc nức nở như thế?"

Cầu chư vị đầu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (4)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Thiếu nữ áo đen kia dường như không quen nghe những lời trêu chọc như thế này, trên gương mặt của nàng hiện lên một tầng dô ửng, bất thành linh rút ra đoán kiếm, trầm giọng mà nói: "Bản cô nương không có liên quan đến án mạng của Tư Mã gia, chẳng ta nước sông không phạm nước giếng, người để cho ta đi."

Hoa Vân Long cao giọng cười to rồi hỏi: "Nếu như không có liên quan đến án mạng thì người trốn vào trong linh đường để làm cái gì a?"

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng hừ một tiếng, thân thể mềm mại thoáng một cái lại lao về phía cửa lớn. Hoa Vân Long cười ha hả nói to: "Lời cần nói còn chưa rõ ràng, vì có gì lại nóng lòng ra đi như thế?"

Thân hình vừa lóc lên, hần đã ngăn cản trước đường đi của thiếu nữ rồi.

Thiếu nữ áo đen dường như đã tính trước được hần sẽ hành động như thế, đoán kiếm chắn động một cái, bỗng nhiên đâm thẳng tới, đồng thời hai chân cũng ngưng lại, thân ảnh bắn ngược lên, thân thể mềm mại phóng thẳng về phía tường viện. Hoa Vân Long vừa cười vang vọng, vừa nâng lên cánh tay đánh ra một trào, dễ dàng bắt được mũi nhọn của đoán kiếm. Đoàn kiếm này có ánh quang lấp lánh, chính là một thanh bảo kiếm hiếm có, rên ra từ kim loại đặc biệt, còn có khảm ngọc quý. Hoa Vân Long nắm đoán kiếm trong tay, cũng không có thêm động tác gì khác. Thân hình của thiếu nữ kia đã lao đi, nhưng có vẻ như nàng không thể bỏ lại thanh đoán kiếm, chỉ có thể thu hồi bước chân, thân ảnh trầm xuống lại rơi trên mặt đất.

Hoa Vân Long nhẹ nhàng buông tay trả lại đoán kiếm, làm cái thủ thế thì lễ mời rồi nói: "Cô nương có thể cho tại hạ vinh hạnh được biết tôn tính, phương danh?"

Thiếu nữ áo đen vẫn còn kinh hãi, vội vàng thu lại đoán kiếm rồi mới nói: "Trước đó ta đã thanh minh rồi, ta không có liên quan đến án mạng của Tư Mã gia, vì có gì người còn hỏi nhiều lời như vậy?"

Hoa Vân Long đầy mặt ý cười, nghiêm trang nói: "Bình sinh tại hạ yêu thích nhất là kết giao cùng nữ hài tử, nếu cô nương không nói tường tận rõ ràng, vậy thì đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi đây."

Thiếu nữ áo đen hơi ngần ra rồi gượng gượng nói: "Hừ, hậu nhân của danh môn, hóa ra chỉ là một kẻ gọi khinh bạc cọt nhà."

Hoa Vân Long cất tiếng cười to rồi hăm hồ nói: "Tại hạ sao, khả khả..."

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng hỏi ngược lại: "Người thì sao?"

Hoa Vân Long trịnh trọng đằng hoàng nói: "Hành vi kỳ lạ ngang ngược, không quan tâm người đời chửi rủa. Cô nương, người gặp được Hoa gia nhị thiếu gia ta đây, người xác định là không may rồi."

Thiếu nữ áo đen nghe vậy thì sững sờ, trong nội tâm thầm mắng: "Họ Hoa này xảo trá ngang ngược, vô công lại sâu không lường được, ta đã đánh hần, nhưng vẫn không thể thoát thân được, phải làm sao cho tốt đây?" Trong nội tâm nàng âm thầm tính toán, cay đắng làm sao, không có cách nào thoát thân được. Trong lúc đó, một cỗ cảm giác kỳ dị nổi lên trong lòng, gương mặt không kiềm được mà nóng lên, đầu rù xuống, xấu hổ thẹn thùng vô hạn, chính nàng cũng không thể tin được. Hóa ra Hoa Vân Long sinh ra có vẻ ngoài phong lưu tuấn mỹ, tựa như là Phan An, quả thật là một mỹ nam tử. Thiếu nữ áo đen kia tuổi vừa mới mười sáu, từ trước đến giờ rất ít khi tiếp xúc với người khác, huống chi là nam tử như Hoa Vân Long, nhưng khi mà tình quả này mầm, giờ phút này mới đột nhiên phát hiện ra đối phương là một thiếu niên tuấn mỹ, không tự chủ được mà mất tự nhiên, một trái tim phanh phanh nhảy loạn như hươu chạy, nội tâm không thể lý giải được mà thẹn thùng không thôi.

Hoa Vân Long quan sát rằng thật kỳ, lại xem thân thể một chút, bỗng nhiên cười một tiếng, từ trong ngực lấy ra cây quạt xếp, "phách" một tiếng đã xòe ra, đứng đưa vài cái rồi tiếp tục hỏi: "Tôn tính phương danh của cô nương là gì?"

Thiếu nữ áo đen nhấc lên mí mắt thanh tú, liếc nhìn Hoa Vân Long như một tia tiêm điện, thấp giọng nói: "Vốn dĩ không quen biết, cần gì phải xưng tên xưng họ?"

Hoa Vân Long cười hơi ha hả rồi nói tiếp: "Cô nương không muốn nói ra tên họ của mình cũng được, tại hạ cũng không muốn miễn cưỡng mỹ nhân."

Hần bỗng nhiên thu hồi quạt xếp, cánh tay chuyển xuống một cái, làm ra một tư thế xin mời đối phương, tiếp tục nói ra: "Vào bên trong linh đường nói một chút."

Thiếu nữ áo đen hơi ngần ra rồi nhắc nhở: "Trong quan tài kia có giấu kịch độc, công tử người không sợ, nhưng tiểu nữ lại không chịu đựng được."

Nói ra lời này thì khẩu khí cũng nhẹ nhàng hơn chút rồi.

Hoa Vân Long bất chợt hỏi: "Làm sao người biết được trong quan tài có giấu kịch độc?"

Thiếu nữ áo đen bình tĩnh đáp: "Ta đã tới đây nhiều lần rồi, các loại thủ đoạn được bố trí ở nơi này, ta đều âm thầm quan sát vô cùng rõ ràng."

Hoa Vân Long lại hỏi tiếp: "Cô nương đến đây vì mục đích gì?"

Trên gương mặt thiếu nữ áo đen lướt qua một chút thần sắc thể lương, chốc lát đã khôi phục bình thường mà nói tiếp: "Tiểu nữ từ có nỗi khổ khác, nhưng tóm lại, ta nhất định không có liên quan đến án mạng của Tư Mã gia."

Hoa Vân Long hơi trầm ngâm rồi hỏi tiếp: "Tốt, ta sẽ vào xử lý cỗ quan tài, sau đó người liền đi theo phía sau ta."

Án mạng của Tư Mã Trường Thanh mãi mà vẫn chưa có manh mối nào để lần theo, bây giờ phát hiện vị thiếu nữ áo đen này, làm sao có thể nói vài câu đơn giản rồi thả đi được, lời nói còn chưa dứt, hần đã dẫn đường trước mà đi vào bên trong đại sảnh. Trong sảnh một mảnh đen kịt, Hoa Vân Long thấp lèn một ngọn lửa, kiểm tra nắp quan tài đã đóng lại kỹ càng, một lần nữa kéo lại màn che rồi cao giọng gọi ra: "Cô nương có thể tiến vào trong này rồi."

Thiếu nữ áo đen đứng ở bên ngoài phòng, thấy hần nói cười cười, không sợ độc hương phát tán từ trong quan tài một chút nào, không kiểm được mà kinh ngạc thật lớn, bước đi vài cái liền muốn tiến vào trong sảnh, đột nhiên trong lòng run lên, xoay người lại quay đầu vội vàng chạy ra ngoài. Hoa Vân Long ha hả cười to mà nói: "Ta đã nói người không thể trốn được rồi, vì sao mà cứ hết lần này tới lần khác muốn chạy trốn chứ a?"

Thiếu nữ áo đen kia nhẹ nhàng nhảy lên, đáp thẳng lên trên đầu tường, vừa xoay người liền cảm giác được vòng eo bị xiết chặt lấy, hóa ra nàng đã bị Hoa Vân Long ôm ngang eo.

Hoa Vân Long khả khả cười cười, rồi nói: "Không phải là tại hạ muốn chiếm tiện nghi của cô nương, chỉ trách cô nương quá không nghe lời a."

Lúm đồng tiền xinh xắn trên gương mặt thiếu nữ áo đen thoáng chốc đã đỏ bừng, xấu hổ không cách nào khống chế, nhưng đột nhiên gương mặt lại hóa thành trầm tĩnh, lạnh lùng mà nói ra: "Hoa công tử, tiểu nữ từ vô công yếu ớt, nhưng tuyệt không phải người tùy tiện, không biết hổ thẹn, càng không phải người không có lòng tự trọng."

Hoa Vân Long cất tiếng cười to, thả lỏng cánh tay, nâng bàn tay ngang đầu mà nghiêm nghị nói: "Cô nương bình tĩnh, đừng nóng giận như thế, có hại cho nhan sắc, là tiểu sinh nhất thời hồ đồ, cái cũi người này xem như bồi tội a."

Hần thế mà thực sự cúi người tạ lỗi một cái.

Hành động này khiến cho thiếu nữ áo đen muốn khóc hay cười đều không được, dừng lại một chút rồi mới lạnh lùng nói: "Tiểu nữ không dám nhận, nếu như công tử không còn gì để chỉ giáo, tiểu nữ xin được cáo lui."

Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 76: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (5)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Trong nội tâm Hoa Vân Long thầm nghĩ, cô nương nàng rõ ràng là lai lịch bất chính, thế mà vẫn luôn giả vờ một mặt nghiêm nghị, chính khí mười phần, trong chuyện này chắc chắn có gian trá. Trong lòng của hần nghĩ là như thế, trên miệng vẫn bình thản nói ra: "Tư Mã đại hiệp gặp nạn qua đời, tại hạ nhận trọng trách từ gia phụ mà xuống núi truy lùng hung thủ, may mắn gặp được cô nương, cũng xem như là một manh mối, tại hạ làm sao có thể đơn giản

thả đi?"

Thiếu nữ áo đen cười lạnh một tiếng rồi nói: "Hóa ra công tử hoài nghi tiểu nữ là đồng bọn của hung thủ kia?"

Hoa Vân Long mỉm cười rồi nói: "Tại hạ chỉ cầu cô nương chỉ điểm chút manh mối, không dám ném đá giấu tay, vu khống người tốt."

Lúc thì hẳn nói thiếu nữ áo đen kia là một đầu "manh mối", lúc thì hẳn lại khen rằng là một người tốt, nhưng thật ra tất cả đều vì một chuyện, đó là nhất định phải thu được một vài manh mối hữu ích từ thiếu nữ áo đen này.

Thiếu nữ áo đen tự nhiên rõ ràng điều này, vì thế nên gương mặt xinh đẹp của nàng trở nên lạnh lẽo, chăm chú nhìn vào Hoa Vân Long, thần sắc cực kỳ phản nộ. Ngọc nữ tức giận, tự nhiên có một tư thái kiêu mị khác thường. Hoa Vân Long mặc dù không có suy nghĩ gì nhiều, nhưng cũng một gương mặt mê muội, đắm đuối nhìn vào gương mặt thanh tú có phần đỏ bừng vì xấu hổ và giận dữ kia. Thiếu nữ áo đen thấy hẳn không hờn không giận, chỉ si ngốc nhìn mình mà cười mỉm, thực sự không biết phải làm gì với hẳn. Nàng nghĩ xong một lần, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm trang hơn hẳn, trịnh trọng nói: "Hoa công tử, người thật sự nhất định phải truy bắt cho bằng được hung thủ sát hại Tư Mã đại hiệp đúng không?"

Hai tay Hoa Vân Long chấp lại làm một cái lễ tiết rồi nghiêm túc nói: "Tại hạ đã phụng mệnh gia phụ, nếu như không thể bắt được hung thủ, làm sáng tỏ án mạng lần này, tại hạ thật sự không cách nào trở về đối mặt với gia phụ."

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng cười một tiếng rồi nói tiếp: "Tốt a, tiểu nữ tự trợ giúp người một tay."

Lời nói vừa dứt, nàng đã xoay người chạy ra phía bên ngoài lĩnh đường.

Hoa Vân Long một bụng đầy sự nghi ngờ, nhưng hẳn biết rõ vì thiếu nữ áo đen này cho dù không phải đồng bọn của hung thủ, cũng sẽ là một người biết được nội tình án mạng này, hẳn cũng triển khai cước bộ, chạy nhanh theo sau. Hai người ra khỏi thành, chạy vội ước chừng được nửa canh giờ, đến được một chỗ đồng hoang bụi cỏ mọc rậm rạp. Bỗng nhiên, giữa đám cỏ đại đồng hoang, xuất hiện một căn nhà tranh nằm trơ trọi ở đó. Nhà tranh đơn độc giữa đồng hoang, thấp thoáng trong những bụi cỏ cao cao, bốn phía không có đường, cảnh sắc vô cùng thê lương, càng bao phủ lên nơi đây một bầu không khí bí hiểm.

Thiếu nữ áo đen tiến thẳng đến trước cửa căn nhà tranh, duỗi tay gõ cửa rồi gọi lớn: "Tiết nương, mở cửa."

Ở trong nhà tranh, ánh đèn lóe lên, một thanh âm khàn khàn vang lên hỏi vọng ra bên ngoài: "Là tiểu thư đây sao?"

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng nói: "Đương nhiên là ta."

"Tiết nương" trong nhà tranh yên lặng một chốc lát, chợt nghe được thanh âm khàn khàn kia hỏi tiếp: "Còn một người khác nữa, đó là ai?"

Thiếu nữ áo đen tức giận quát lên: "Kêu người mở cửa ra thì cứ làm, việc gì mà hỏi nhiều như thế."

Hoa Vân Long sớm đã nghe được vài thứ, người ở trong căn nhà đang lúc nói chuyện đã tiến tới đứng ở phía sau cánh cửa, nhưng cửa gỗ kia vẫn y nguyên đóng thật chặt, chậm chạp không thấy mở ra. Thiếu nữ áo đen tựa hồ đã giận không thể kìm được nữa, lạnh giọng hừ một tiếng rồi nói: "Người muốn chết sao?"

Bàn tay ngọc giờ lên, đánh ra một chưởng thật mãnh liệt.

Chỉ nghe "Yaa" một tiếng, cánh cửa nhà gỗ đã bị chưởng lực đánh mở ra. Ánh đèn chớp sáng chớp tối, tuy ánh sáng chớp chòn nhưng cũng đủ thấy được bên trong căn nhà tranh, mở cửa đi vào, liền thấy được một cái bàn gỗ cũ nát và hai cái ghế trúc, bày biện vô cùng đơn sơ. Nhà tranh không có bóng người, thiếu nữ áo đen kia tức giận trừng trừng chạy vòng bốn phía căn nhà mà kêu lớn: "Tiết nương, người đâu rồi..."

Hoa Vân Long tiếp lời nói ra: "Cô nương không cần tìm nữa, Tiết nương ở bên này."

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh vang lên, âm thanh kia lên tiếng: "Đúng vậy, lão thần ở đây, tai mắt của các hạ cũng xem như tinh tường."

Âm thanh vừa phát ra thì phía sau cánh cửa cũng bất chợt nhảy ra một thân ảnh, ngăn cản tầm mắt quan sát vài vị trí trong căn nhà của Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long ngưng mắt mà nhìn, không ngờ ánh mắt vừa chạm tới gương mặt Tiết nương, cơ thể liền bất tri bất giác mà chấn động lên, một cỗ hơi khí mát lạnh không rõ ngọn nguồn lan thẳng đến trước ngực, đủ khiến cho một người phải rung mình vì "lạnh". Phản ứng như vậy cũng không phải là vì Hoa Vân Long nhận biết Tiết nương hay gì đó tương tự, mà thực tế, Tiết nương kia nhìn qua liền biết rằng không quá bốn mươi tuổi, mái đầu tóc xanh, da thịt trơn bóng trắng nõn mịn màng như ngọc, thể nhưng gương mặt của nàng lại chông chắt chỉ chút vết thương, hơn mười vết sẹo vẫn còn đỏ tươi màu máu, như khe rãnh, giăng thành lưới che kín hai gò má, da thịt lặt mớ lộ ra bên ngoài, nhìn qua liền cảm thấy khủng khiếp cực kỳ. Giờ phút này, Tiết nương đứng đối diện với Hoa Vân Long, ánh mắt tràn ngập sắc thái nghi ngờ không rõ đầu đuôi nhìn hẳn chăm chăm.

Thiếu nữ áo đen nghe vậy liền quay trở vào căn nhà gỗ, cao giọng tức khí quát lên: "Tiết nương, người thật sự muốn chết hay sao? Còn chưa chịu lui xuống dưới dăng trà lên đây?"

Tiết nương kia cũng chưa chịu quay trở vào bên trong, mà ngo ngắc nhìn Hoa Vân Long suốt một hồi lâu, sau đó mới lặng lẽ chuyển bước, đi về phía phòng bếp ở phía sau.

Hoa Vân Long ổn định lại tâm thần, âm thầm lưu ý Tiết nương đang bước đi, nhìn thấy hai chân của nàng chạm trên mặt đất, lại không giống với cách người thường bước đi, nhưng cũng chả giống bộ dáng thi triển khinh công, chỉ nhẹ nhàng chạm trên mặt đất, phiêu nhiên mà lướt nhẹ, tựa hồ không có trọng lượng. Tuy rằng Hoa Vân Long tài cao gan lớn, nhưng lúc này, ở nơi đây, hẳn bỗng có chút lo lắng đề phòng, âm thầm vuốt đi mồ hôi lạnh sau gáy. Thiếu nữ áo đen đã tiến lại gần phát tay thì thế, lạnh lùng nói ra: "Mời Hoa công tử ngồi."

Hoa Vân Long sắp xếp suy nghĩ trong lòng, vững chắc tinh thần mà ngồi xuống, cười hi hi nói ra: "Mời ngồi, cô nương cũng ngồi xuống nói chuyện a."

Hai người chia nhau ngồi lên hai cái ghế trúc, chỉ nghe thiếu nữ áo đen nghiêm nghị nói: "Hoa công tử đã từng nghe qua câu chuyện "nhất bang, nhất giáo, nhất hội" hay chưa?"

Hoa Vân Long âm thầm nhủ mảy rồi đáp lời: "Đó đã là chuyện của hơn chục năm trước rồi."

Thiếu nữ áo đen chỉ lạnh lùng nói tiếp: "Nghe nói năm đó có một "Thần Kỳ Bang", một "Phong Vân Hội", và một "Thông Thiên Giáo", ba thế lực tạo thành thế chân vạc, chia nhau làm bá chủ một phương. Công tử xuất thân là võ lâm thế gia, đối với những chuyện cũ như thế này, có lẽ là rõ ràng mười phần rồi a?"

Hoa Vân Long mỉm cười rồi mới nói: "Phong Vân Hội và Thông Thiên Giáo sớm đã bị tiêu diệt, Thần Kỳ Bang cũng đã bị tan rã. Chuyện xưa từ hơn hai mươi năm trước, vì sao cô nương bỗng nhiên nhắc lại, không lẽ có quan hệ đến án mạng Tư Mã gia?"

Câu chữ vị đầu hủ phông tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 77: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (6)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Thiếu nữ áo đen cũng không trả lời mà tiếp tục hỏi một câu: "Về sau còn có một "Cửu Âm Giáo", công tử có biết không?"

Hoa Vân Long nói: "Đã từng nghe người ta nói đến, nghe nói " Cửu Âm Giáo" kia trải qua thất bại nhiều lần, cũng đã thành chuyện gió thoảng mây bay, giáo phái đã tan thành mây khói rồi."

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng hỏi một câu: "Những năm gần đây, trên giang hồ đã xuất khỏi một cái "Huyền Minh Giáo", công tử có từng nghe ai nói qua hay chưa?"

Hoa Vân Long một bộ dạng sợ hãi cả kinh, nghi hoặc hỏi: "Là " Huyền Minh Giáo" phương nào? Tại hạ ngược lại chưa nghe ai nói qua bao giờ."

Thiếu nữ áo đen lạnh nhạt nói tiếp: "Ta cũng là mới nghe người ta nói lại trong mấy ngày gần đây."

Hoa Vân Long ôm quyền một cái, trịnh trọng nói: "Tạ hạ xin rửa tai lắng nghe."

Thiếu nữ áo đen bình tĩnh kể lại: "Ngày đó, trong lúc vô tình, ta phát hiện một đám người bộ dạng khả nghi, là ta nhất thời hiếu kỳ, một đường bám theo đuôi bọn chúng..."

Hoa Vân Long hết sức chăm chú, ngồi ngay ngắn lắng nghe đối phương tự thuật, giữa lúc đó, trong nội tâm nảy sinh một loại cảm giác sợ hãi kinh ngạc, quay mặt nhìn lại, bỗng nhiên thấy được Tiết nương gương mặt đầy vết thương kia, hai tay nâng máng gỗ, trên máng có đặt hai chén trà xanh, chẳng biết lúc nào đã đứng sau lưng hắn từ lúc nào rồi. Tiết nương thấy hắn quay đầu lại nhìn, lập tức dõng bước tiến lên, đem hai chén trà xanh đặt lên trên bàn. Trong lòng Hoa Vân Long chợt nổi lên cảm giác tức giận, tay phải hắn nhắc lên, muốn chế trụ cổ tay của Tiết nương, nhưng chợt ngẫm nghĩ một cái, hắn tự dưng động thủ trước, không khỏi có chút mất thân phận, vì vậy liền cái biến chủ ý, thu tay ngồi yên lặng nghe tiếp.

Thiếu nữ áo đen lạnh nhạt liếc nhìn Tiết nương, vung tay lên báo: "Lui xuống đi."

Da thịt đỏ máu cùng những vết sẹo kinh khủng trên gương mặt Tiết nương run rẩy vài cái, đột nhiên nàng lên tiếng: "Hoa công tử, mời dùng trà."

Thiếu nữ áo đen kia gập đỡ quạt lên: "Người còn dài dòng gì nữa, ta kêu người lui xuống."

Trong nội tâm Hoa Vân Long thầm nghĩ một chút: "Nhà tranh này tràn ngập khí tức quý dị kỳ lạ, nếu như ta không dùng chút thủ đoạn sét đánh, đoán chắc rằng các nàng sẽ không chịu đi vào khuôn khổ."

Tâm niệm chuyển động, Hoa Vân Long đột nhiên lên tiếng cười cười, nâng chén trà lên nói: "Xin cô nương kể lại mọi chuyện thật chi tiết một lần, tạ hạ rửa tai lắng nghe."

Nâng chén lên ngang miệng, nói xong đã uống một ngụm trà.

Xác định vị trí của ngọn đèn nằm trong phạm vi hợp lý, chén trà của hắn vừa động một cái, ngọn đèn kia liền lập lòe, ánh sáng gần như tắt hẳn. Ngay tại thời điểm ánh đèn chớp tắt chuẩn bị bùng sáng lại, Hoa Vân Long duỗi ra hai ngón tay, ngón út nhẹ nhàng bắn ra, một viên thuốc nhỏ như hạt bắp đã bay vào trong chén trà khác, Tiết nương và thiếu nữ áo đen vẫn y nguyên không nhận ra chuyện gì, tất cả mọi thứ chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt.

Thiếu nữ áo đen xoay chuyển ánh mắt, liếc nhìn qua chén trà của nàng, tiếp tục nói ra: "Ta âm thầm truy đuổi đám người kia, phát hiện bọn hắn đột nhập vào bên trong phủ đệ của Tư Mã đại hiệp, lật mở nắp quan tài, dùng một loại bột phấn màu trắng có mùi hương rắc vào bên trong, xong xuôi liền đóng lại quan tài, điều chỉnh như chưa có chuyện gì xảy ra, biểu lộ dương dương tự đắc, hắn là sắp xếp thủ đoạn để đối phó với ai đó sắp đến."

Hoa Vân Long đã thử ra, trong chén trà xanh kia, quả nhiên có bột thuốc mê, hắn liền phản ứng theo, một mặt bất động thần sắc, nâng chén trà lên chậm rãi uống thêm một ngụm, mỉm cười nói tiếp: "Nữ tử tự xưng họ Vu kìa, cũng là thuộc hạ của Huyền Minh Giáo?"

Thiếu nữ áo đen nhẹ gật đầu rồi nói tiếp: "Vu thị gia có phải là giáo chủ hay không?"

Hắn lại nâng chén trà lên, say sưa uống thêm ngụm nữa.

Thiếu nữ áo đen lạnh giọng nói: "Vu thị gia cũng chỉ là một đầy tớ của kẻ tiểu nhân, thân phận cực kỳ nhỏ bé, bọn hắn hành động một chuyện này, tổng cộng có hơn mười người, mà người cầm đầu kia, nhiều lắm cũng chỉ là một tên đầu lĩnh nhỏ còn hơn cả nhỏ mà thôi."

Hoa Vân Long lộ vẻ kinh ngạc, hỏi tiếp: "A, không lẽ cô nương gặp qua người cầm đầu kia sao? Người cầm đầu rốt cuộc là nam hay nữ? Tuổi tác khoảng bao nhiêu?"

Hỏi xong đã ngược cổ lên, nâng chén trà uống cạn một ngụm cuối cùng.

Thiếu nữ áo đen nói: "Ta đã dò xét mấy lần, nhưng vẫn không thể thấy được diện mạo thật của người cầm đầu kia, nhưng mà, ta nghe được hắn họ Cừu, người khác gọi hắn là công tử."

Hoa Vân Long hỏi tiếp: "Nếu đã gọi là công tử, chắc hẳn tuổi tác của hắn cũng không lớn bao nhiêu."

Thiếu nữ áo đen nhàn nhạt nói: "Từ lời nói chuyện của bọn hắn, ta có thể phán đoán, Cừu công tử kia cũng không phải là thủ lĩnh của bọn hắn, hơn nữa, chủ mưu sát hại Tư Mã Trường Thanh, kẻ này vẫn còn đang ở Nam Dương thành, cũng không có rồi đi."

Hoa Vân Long bỗng nhiên cười to rồi nói: "Thú vị, thật thú vị a, Hoa công tử đại chiến Cừu công tử."

"Cừu công tử kia cũng chỉ là một tên đầu mục nho nhỏ trong nội bộ Huyền Minh Giáo, cũng không phải giáo chủ Huyền Minh Giáo."

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng cười, miệng nhấp nháy, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Tiết nương kia vẫn đứng ở sau lưng Hoa Vân Long, cũng không nhận lệnh mà lui xuống, lúc này hai bàn tay chậm rãi giương lên, mười ngón tay xòe ra, một bộ dạng muốn nhào tới tấn công. Nào ngờ được Hoa Vân Long bất ngờ xoay người một cái, kêu lên: "Tiết nương."

Tiết nương chấn động, thân thể co rụt lại, vội vàng lui về sau một bước, thiếu nữ áo đen kia cũng rung mình, tâm thần run rẩy kinh hãi.

Hoa Vân Long lên tiếng cười cười, nâng chén trà lên rồi nói: "Ta hơi khát nước, phiền người đi rót thêm một chén trà."

Tiết nương có chút sững sốt, nhận lấy chén trà, bước nhanh về phòng bếp. Bỗng nhiên Hoa Vân Long lại kêu lên: "Tiết nương."

Thân thể Tiết nương chấn động, đứng lại rồi từ từ xoay người.

Hoa Vân Long nói tiếp: "Lá trà người pha rất ngon miệng, làm thêm cho ta nhiều một chút."

Gương mặt quý quải kia của Tiết nương rung rung một cái, khẽ gật đầu nhận lệnh, vội vàng chạy về phía sau phòng bếp.

Hóa ra Tiết nương đã sớm cho thêm một loại dược vật vào trong chén trà, thứ dược vật kia cực kỳ lợi hại, dù là người có võ công tuyệt đỉnh, hiếm cho trên giang hồ, một khi uống vào chén trà xanh kia, cũng sẽ la liệt ngay tại chỗ, bất tỉnh nhân sự. Nhưng ai mà ngờ được, một chén trà đã pha thêm dược vật mê loạn, đã hoàn toàn trôi vào bụng Hoa Vân Long, thế mà như ném đá vào biển rộng, nhỏ một cọng lông trâu, không hề có chút gì gọi là hiệu quả, hơn nữa hắn còn báo một chén chưa đã khát, còn muốn cho thêm một chén nữa, lại nhấn mạnh lá trà không tệ, muốn pha trà đậm thêm một chút.

Thiếu nữ áo đen âm thầm lo lắng, lại càng thêm vội vàng, thầm ngẫm nghĩ trong đầu: "Tên khốn Hoa Vân Long này không chỉ võ công cao cường, hiếm thấy trên giang hồ, càng đáng chết là hắn xảo trá gian manh tuyệt luân, được vật không độc chết hắn, không làm hắn bất tỉnh được, nếu cứ như thế này thì ta chỉ có thể ăn thiệt thòi sao?"

Trong lúc nàng đang suy tư ngẫm nghĩ, mặc niệm cho bản thân mình, Tiết nương đã mang lên một chén trà nóng, bước nhanh vào trong phòng, thả mắt nhìn qua, yên lặng đặt chén trà ở trước mặt Hoa Vân Long. Hoa Vân Long giống như là khát nước khó nhịn, vội vàng nâng chén trà lên, uống một ngụm lớn, cười rồi nói tiếp: "Nghe giọng điệu của cô nương, Huyền Minh Giáo kia tựa hồ là một tổ chức nghiêm mật, vậy cánh đông đảo, là một giáo phái chuyên làm chuyện độc ác mười phần?"

Cầu chú vị đầu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 78: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (7)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng đáp lời: "Chính là như vậy, chắc chắn."

Hoa Vân Long cười cười rồi nói: "Nếu như vậy, hai mươi năm duy trì giang hồ yên bình tĩnh lặng, một lần nữa sắp sửa dấy lên phong ba bão táp, tình phong huyết vũ rồi sao?"

Hắn tựa như cảm khái sâu thẳm, nâng chén trà lên lại uống thêm một ngụm.

Thiếu nữ áo đen nhìn hắn nâng chén uống ngụm lớn không ngừng, không thêm để ý tới thứ được vật được thêm vào trong chén trà kia, trong nội tâm không kiềm được mà sầu não vô cùng. Trong lòng nàng phiền muộn, cũng tự mình nâng chén trà lên trước mặt, chậm rãi đưa lên môi đỏ, trong miệng lạnh lùng nói: "Tiểu nữ từ cảm giác được, sắp tới chốn giang hồ sẽ nổi lên đại biến, Tư Mã Trường Thanh kia chỉ là người ở đầu sông ngon gió, cùng lắm chỉ là chịu chết thay người mà thôi, nói trắng ra chính là con cừu non thay người chịu tội."

Hoa Vân Long lộ vẻ kinh ngạc, hỏi ngược lại: "Vì sao nói như thế?"

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng cười một tiếng rồi nói tiếp: "Lệnh Tôn đại nhân hùng bá vô lâm, uy danh đại thịnh, giống như mặt trời ban trưa, nhưng chính vì như thế, kẻ thù cũng là số một thiên hạ."

Dường như nàng cũng không muốn nói thêm nhiều về điều này, lời nói vẫn còn chưa dứt, bất thành linh đã ngưng lại, chén trà đã nâng đến trên môi, sắp uống vào một ngụm trà.

Hoa Vân Long quanh co nửa ngày, chính là muốn dụ dỗ nàng uống trà, muốn nhìn một chút bộ dáng tự làm tự chịu của nàng, lúc này nhìn thấy nàng đưa chén trà lên muốn uống một ngụm, bỗng nhiên nhin không được mà "phốc xuy" phì cười một tiếng, vội vàng quay mặt đi chỗ khác. Thiếu nữ áo đen hơi ngẩn ra, giật giật hỏi: "Người cười cái gì?"

Hoa Vân Long nhấp máy miệng môi, cổ gồng nhin cười mà nói: "Chén trà này không được ngon cho lắm, sợ là cô nương sẽ bị đắng miệng, cô nương không cần uống cũng được."

Trong lời nói đã chứa đầy ý cười, cũng có chỗ biểu hiện mờ ám, một câu hai ý nghĩa, thiếu nữ áo đen tuy biết Tiết nương thêm được vật vào trong chén trà, nhưng nàng lại không biết Hoa Vân Long cũng đã dùng chút thủ đoạn vào trong chén trà khác, nàng không kiềm được mà cười lạnh một tiếng, hé miệng ra uống vào một ngụm trà.

Hoa Vân Long nhin cười không nổi nữa rồi, hắn sắp sửa bật cười lần nữa, nhưng dù sao hắn cũng là đệ tử Hoa gia, hằng ngày được đạo nghĩa hun đúc, bên trong dòng máu cũng có một mặt quang minh lỗi lạc của người Hoa gia, tính cách nhân từ, ý thức đúng sai, là những điều không thể bản cải. Ngay tại thời điểm ấy, một ánh quang lóe lên trong đầu hắn, để hắn thâm suy nghĩ một điều: "Nàng là một nữ nhân, dù có như thế nào thì cũng là nữ nhân, ta muốn đánh cứ đánh, muốn giết thì giết, vì cớ gì lại đi làm chút động tác chơi đùa nàng?"

Nghe lại đến tận đây, hắn cũng không chần chờ gì nữa, lập tức duỗi cánh tay ra, thiếu nữ áo đen chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, chén trà trong tay bỗng nhiên đã nằm trong tay đối phương, ngay cả nước trà trong chén cũng không tung tóe ra ngoài một chút nào. Hoa Vân Long cười nhai một tiếng, vừa đặt chén trà xuống bàn, vừa nghiêm trang nói ra: "Cô nương không phải địch nhân của tại hạ, chuyện ngày hôm nay, chúng ta gặp được nhau, bây giờ hãy thẳng thắn nói chuyện đàng hoàng, cô nương nói ra tính danh, nếu như thật sự không có liên quan đến huyết án Tư Mã gia, tại hạ lập tức cáo từ, còn nếu không, cứ mang binh khí ra nói chuyện, tại hạ cũng không khách khí, trà này người cũng không cần uống nữa."

Thiếu nữ áo đen nghe vậy liền sững sờ, lúc này trong lòng nàng đã biết chắc chén trà kia có vấn đề, nhất thời muốn vân suy nghĩ dân xen hỗn loạn, nàng biết chắc rằng Hoa Vân Long thật sự tài nghệ cơ trí, cả hai mặt đều tuyet luân, chỉ dựa vào hai chủ từ các nàng, nếu như muốn gây hại cho hắn, đó chính là chuyện muốn phần khôn khéo, trong lòng nàng bỗng dưng lên một cảm giác bi ai, càng thêm phần tức giận, nhưng lại nghĩ tới mặt dù Hoa Vân Long gian xảo, nhưng sâu trong dòng máu vẫn không thiếu phần quang minh lỗi lạc, tâm hồn thiếu nữ lại có một phần khâm phục, một chút ý niệm hàm mộ hắn, vì thế nên, trong chốc lát, nàng đã ngăn người tại chỗ, không biết phải làm gì mới tốt.

Chợt nghe Tiết nương tức giận quát to hỏi: "Ý của nàng lực mà chen ép người khác, có thể xem là người hiệp nghĩa hay sao?"

Nàng vừa nói xong, liền bước nhanh đến trước bàn gỗ, bắt lấy chén trà, ngừng mặt một ngụm uống cạn chén.

Hoa Vân Long cười lạnh một tiếng rồi nói: "Là tự người chuốc lấy cực khổ, cũng đừng oán trách người khác."

Tiết nương lạnh lùng cuồng tiếu, đột nhiên ném chén trà bay đi, mười ngón tay xòe ra thành trảo, dồn sức nhào tới tấn công. Diện mạo của nàng đột ngột dọa người, vừa nhìn qua liền khiến mọi người run rẩy, tim đập loạn lên, lúc này hơi vận khí, thì triển công phu, khớp xương khắp người keng keng vang dội rồi thành đoàn, hai bàn tay vốn trắng mịn tron bóng, đột nhiên biến thành đen sì như mực, mười đầu ngón tay duỗi ra, móng đã dài đen hơn một tấc, một bộ dạng giương nanh múa vuốt như thế kia, nhìn thấy thực sự là làm tâm thần người ta rung động một hồi.

Hoa Vân Long bất chợt lộ khí trùng thiên, thân hình lóe lên, nhẹ nhàng lướt tới hai thước, lạnh lùng nói ra: "Vô công ác độc như thế, nhất định không phải hạng người thiện lương, không thể tha cho người được."

Tay phải vung lên, hờ hững phản kích ngược trở lại.

Chi nghe được một luồng kiếm phong chấn động rộn người, thiếu nữ áo đen kia đã lặng yên phát động công kích, đoàn kiếm tựa như một tia chớp, trong nháy mắt đã đâm đến. Một kiếm này đâm đến cực nhanh, khí thế bức người, khiến cho Hoa Vân Long vươm người nhảy lên, vội vàng lui lại ba bước. Tiết nương cuồng tiếu không ngừng, tiếng cười khàn giọng kia phảng phất giống như quý khách sói tru, chói tai đến cực điểm. Ở trong căn nhà tranh tro trọi nơi đồng hoang này, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, cảnh sắc thế lương, tiếng cười lạo vào trong tai càng gây thêm cảm giác kinh tâm động phách, kinh khủng rộn người.

Hai hàng lông mày của Hoa Vân Long nhu chặt lại, tay phải nắm lấy chuỗi bảo kiếm, dự định rút ra bảo kiếm, nhưng hắn vẫn luôn tự cho mình là thanh cao hơn người, tài hoa phong lưu, cảm thấy việc vận dụng bảo kiếm để đối phó với hai nữ tử, thực sự là không đáng. Chỉ trong khoảnh khắc do dự này, đoàn kiếm của thiếu nữ áo đen đã chấn động lên, lại là một kiếm đâm đến đòi mạng. Tiết nương kia hơi khom thân người, đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, cũng đột ngột bản mạnh thân ảnh về phía trước. Chỉ từ hai người này cùng lúc động thủ, phối hợp công kích cực kỳ tinh diệu và nghiêm mật, đặc biệt là Tiết nương kia điên cuồng không màng bản thân, hung hãn công kích tới.

Hoa Vân Long cũng không kiềm được con giận nữa rồi, tay trái vươn ra đã bất ngờ đoạt lấy thanh đoàn kiếm trong tay thiếu nữ áo đen, tay phải vung lên trực tiếp đánh về phía mí tâm của Tiết nương. Một chương này nhanh như chớp giật, lập tức phát sau mà đến trước, sắp sửa đánh vào trên mí tâm của Tiết nương. Tiết nương kia trọn tròn hai mắt lên, trong mắt bắn ra tinh quang, giống như hai ngọn lửa bốc cháy hừng hực, một chương công kích của Hoa Vân Long, nặng thế mà không đánh không đỡ, chỉ vөн nghiêng đầu một cái, tránh đi chỗ hiểm, ngược lại, thân thể đã nhanh chóng xông về trước, hai tay hợp lại, dồn sức mà công tới.

Cầu chư vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (8)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long vừa sợ vừa giận, trong lúc vội vàng, thân hình trầm xuống, lóe lên một cái đã lướt đi như thiểm điện mà né tránh ra. Tiết nương dồn sức công tới khoảng không, phí sức vô ích, thân hình nhanh chóng xoay chuyển, như bóng với hình, cấp bách xông lên, thiếu nữ áo đen cũng "bà" một kiếm, đồng thời đâm đến, tập kích về phía bên phải của Hoa Vân Long. Giao thủ ba chiêu này hừng hực khí thế, cực kỳ mãnh liệt, nhưng sự tình chỉ diễn ra trong nháy mắt. Đột nhiên, Tiết nương kia điên cuồng kêu một tiếng, hai cánh tay ôm bụng mà lăn lộn, lao đảo một chỗc đã lao thẳng đến trước người Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long hơi nghiêng thân thể, bất thành linh giờ chân trái lên, một cước không nặng không nhẹ đã đá Tiết nương ngã ra trên mặt đất, tay phải vịn chi như kích, trực tiếp điểm về mạch môn trên cổ tay thiếu nữ áo đen. Thiếu nữ áo đen vung lên đoàn kiếm, vội vàng lui lại một bước, tránh đi ngón tay quý dị điểm tới kia. Lại nghe thấy Tiết nương đang nằm bên kia kêu gào không dứt, hai tay ôm chặt bụng, lăn lộn trên mặt đất, bộ dạng thống khổ không thể. Hóa ra Tiết nương hạ được vật vào trong chén trà nhằm độc hại Hoa Vân Long, hắn không si nhê mà còn tranh thủ động chút tay chân vào chén trà còn lại, thế nhưng Tiết nương không phải Hoa Vân Long, không thể miễn nhiễm với độc vật, bụng dạ Tiết nương lúc này như bị xoắn chặt lại, ruột gan tựa như đứt từng khúc, giống như vạn tiễn xuyên tâm vậy.

Tuy rằng Hoa Vân Long xảo trá cổ quái, nhưng đây mới là lần đầu tiên hắn trừng trị người khác như thế. Mắt thấy thảm trạng Tiết nương lăn lộn kêu gào, trong lòng bỗng chốc cảm thấy bản khoan, nhún người lướt đến gần, một

ngón tay đã điểm tới, dự định phong bế huyết đạo của Tiết nương trước, sau đó lại hỏi thăm vài câu. Nhưng bỗng nhiên nghe thấy Tiết nương rú lên, kêu gào: "Cô nương liều mạng đi a, giết được tiểu tử này, tính mệnh lão gia sẽ được bảo toàn a."

Tiết nương vừa kêu gào, vừa lăn lộn trên đất vài vòng, cánh tay vươn ra ôm chặt lấy hai chân Hoa Vân Long

Toàn thân Hoa Vân Long nổi hết da gà, tóc gáy dựng đứng lên, tức giận hỏi ngược lại "Sống chết của Hoa nhị thiếu ta thì liên quan quái gì tính lệnh lão gia nhà các người hả?"

Một cước nhắc lên, đá Tiết nương kia văng xa hơn một trượng, cả người nàng trực tiếp bay thẳng vào trong phòng bếp, tề liệt nằm trong đó. Thiếu nữ áo đen lẩn người đánh tới, dồn sức vào một kiếm bất ngờ tập kích qua.

Hoa Vân Long giận dữ không nhịn được rồi, tay trái đoạt kiếm, tay phải điểm ra một ngón tay, trên miệng đầy nộ khí quát lên: "Mau mau nói ra tất cả mọi chuyện cho rõ ràng, tính danh là gì? Nữ nhi của lão quý nào? Có nỗi khổ tâm gì? Vì sao nhất định phải giết Hoa Vân Long ta?"

Hắn vừa quát to, vừa huy động hai tay tiếp chiêu phản đòn, bức ép sát sao không rời.

Lúc này, đôi mắt to tròn của thiếu nữ áo đen kia đã ướt đầm lệ cay, đoàn kiếm điên cuồng vung chém, từng bước lui về phía sau, nhưng chỉ cắn chặt răng, im lặng không nói. Đột nhiên một trận khói đặc xông vào trong căn nhà tranh, trong bếp nhấp nháoang một trận ánh lửa. Thật sự nói ra thì đúng vô công của Hoa Vân Long, xử lý thiếu nữ áo đen này là quá dễ dàng, thế nhưng sâu trong xương tủy, hắn vẫn giữ y nguyên bản tính phong lưu, động thủ với nữ tử xinh đẹp, còn trẻ tuổi như thế này, hắn không tự chủ được mà nương tay rất rất nhiều.

Hắn một lòng chỉ muốn đoạt kiếm mà không muốn làm nàng bị thương, trong lúc vội vàng lại khó có thể giữ nguyên mục đích. Trong chớp mắt, ánh lửa đã lan vào trong nhà tranh. Đột nhiên nhìn thấy Tiết nương xoa tóc ngang vai, khăn giọng kêu gào thật lớn, hai tay gơ lên cao nắm lấy hai cột lửa đang cháy hừng hực, từ trong phòng bếp mà điên cuồng bỏ nhào ra tới. Hoa Vân Long kinh hãi, vội vàng tiếp đỡ, duỗi tay thành chữ điểm ra nhanh như gió, chớp mắt đã điểm huyết đạo trên bà vai thiếu nữ áo đen, tay trái cuộn lên đã đoạt lấy đoàn kiếm trong tay nàng.

Tiết nương hét lớn một tiếng, nắm lấy cột đám lửa mà vung lên, dồn sức đập về phía gương mặt Hoa Vân Long. Hoa Vân Long cũng vung xuống đoàn kiếm, "Bá" một tiếng đã phản kích lại. Thiếu nữ áo đen ở bên kia đã bị Hoa Vân Long chế trụ huyết đạo, hai cánh tay buông lỏng rũ xuống, không cách nào nhúc nhích, nhưng hai chân của nàng vẫn còn có thể chuyển động, lúc này cả người nàng đột nhiên bỏ nhào về phía trước, trực tiếp lao thẳng đến trước đoàn kiếm. Hoa Vân Long sợ hãi cả kinh, trong nhà tranh lúc này đã đầy đặc khói trắng, ánh lửa chói mắt. Tiết nương kia giống như điên dại không thêm để ý đến sống chết, Hoa Vân Long chỉ lo lắng thiếu nữ áo đen chạy trốn, lại không ngờ đến nàng ý định tự sát, trong lúc vội vàng đã xoay người một cái, tránh đi đám lửa Tiết nương tập kích tới, cũng thuận thế dời đi đoàn kiếm.

Thiếu nữ áo đen kia đứng ra đỡ kiếm, động tác vừa nhanh vừa dứt khoát, tuy rằng Hoa Vân Long nhanh chóng thay đổi thế công, gấu đi đoàn kiếm, không tổn hại tính mạng của nàng, nhưng không thể tránh khỏi đoàn kiếm đâm ra một lỗ máu trên vai xanh thiếu nữ áo đen, máu tuối tuôn chảy, thương thế hiển nhiên cũng không nhẹ. Nguyên căn nhà tranh đã sắp bị đốt cháy hoàn toàn, thế lửa hừng hực trong chớp mắt đã lan tràn, không thể cứu vãn được nữa. Trong nội tâm Hoa Vân Long nhanh chóng chuyển động suy nghĩ: "Chỉ có hai người này hung hãn không sợ chết, thật sự là khó mà xử lý tốt."

Hắn mơ hồ cảm giác được, hai người này cho dù không phải thuộc hạ của Huyền Minh Giáo, nhưng chắc chắn cảnh đời thê lương, là người có cảnh ngộ bi thảm. Mắt thấy thế lửa đã lớn lắm rồi, hắn vội vàng ôm lấy thiếu nữ áo đen, xoay người liền phóng về phía bên ngoài nhà tranh. Tiết nương cuồng tiếu không ngừng, lại nắm lấy một đám lửa lớn rồi vung mạnh, đã ngăn cản đường đi của hắn. Hoa Vân Long tức giận rống lên: "Kẻ điên không biết sống chết."

Đoàn kiếm chấn động mạnh mẽ, đánh một chiêu "Linh Xá Thổ Tín", đột ngột tấn công đến.

Tiết nương vốn đã bụng đau như xoắn, hoàn toàn là dựa vào một loại lực lượng cuồng bạo mà cầm cự đến tận bây giờ vẫn không ngã, nhưng một kiếm này huyền ảo vô cùng, làm sao Tiết nương có thể ngăn cản được. Thế nhưng, ánh mắt của Hoa Vân Long đột nhiên chạm đến gương mặt chống chọi vết thương của nàng, ánh lửa chiếu sáng lên, gương mặt kia da tróc thịt bong, mồ hôi như nước khiến cơ thể càng thêm co quắp, rung động không ngừng, màu da tái nhợt và vết sẹo đỏ máu tạo thành hai mặt đối lập to lớn, lại được ánh lửa chiếu sáng, càng lộ ra dị cảnh nhìn thấy mà kinh hoàng, khủng bố đến cực điểm"

Hoa Vân Long đột nhiên nghĩ đến, không biết là ai đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn đến như vậy, khiến cho gương mặt xinh đẹp của một nữ tử bị tổn thương thành bộ dạng Lệ Quý như thế này. Ý niệm này chỉ lướt qua như thiểm điện trong đầu hắn, chợt nghĩ đến kẻ hung ác hạ thủ tàn nhẫn kia, đoàn kiếm trong tay cuối cùng cũng không đành lòng đâm chết Tiết nương, đoàn kiếm vừa thu lại, tay trái đã vung lên, đột nhiên đẩy thiếu nữ áo đen bay về phía ngoài

Tiết nương hơi nghiêng thân thể, để thiếu nữ áo đen lao ra ngoài, nghiêm nghị lạnh lùng kêu to một tiếng: "Cô nương hãy lui xuống trước đi."

Dường như nàng nhất định phải khiến cho Hoa Vân Long bỏ mạng ở nơi này, tay nắm chặt lấy ngọn lửa, điên cuồng vung lên tấn công không ngừng, vẫn y nguyên ngăn cản đường đi của Hoa Vân Long

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 80: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (9)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lửa

Thiếu nữ áo đen kia liên tục chạy đi chực bước, xông đến chỗ cánh cửa, cúi phải nhấc lên, một cước đá bay cánh cửa nhà tranh. Một thanh âm "ầm ầm" vang lên, cánh cửa bị nàng đá bay đi, thiếu nữ áo đen rất nhanh đã xông ra bên ngoài đồng hoang. Hoa Vân Long xoay mặt nhìn về phía cửa, lúc này mới chợt phát hiện, phía ngoài cửa đã là một biển lửa, thế lửa còn to hơn cả trong căn nhà tranh. Lúc này, nóc nhà đã bị đốt cháy, Tiết nương kia điên cuồng cười to, nắm lấy đám lửa mà vung tới, liều mạng ngăn cản Hoa Vân Long chạy thoát ra ngoài biển lửa này.

Hoa Vân Long thật sự là vừa sợ vừa giận, hắn quyết định không do dự nữa, đoàn kiếm vung lên, cắt đứt đám lửa Tiết nương đang nắm trong tay, thân hình nhoáng một cái, nhanh chóng lao ra phía ngoài nhà tranh, Tiết nương cũng không thể ngăn cản được hắn nữa. Lúc này bên ngoài nhà tranh, bốn phía đều là cỏ hoang, lúc này thế lửa chỉ mới lan ra, nhưng lại không còn đường thông suốt, Hoa Vân Long xông ra khỏi nhà tranh, đang khổ não vì không kẻ thoát thân, chợt nghe "Vèo" một tiếng, một mũi tên đột nhiên tập kích vị trí của hắn.

Hoa Vân Long giương lên đoàn kiếm, một chiêu đón đỡ trực tiếp đánh rơi mũi tên dài đang bay vùn vụt kia. Vừa mới buông lỏng, bất ngờ một trận kinh phong đã tập kích sau lưng, Hoa Vân Long xoay người tránh đi, nhìn lại liền thấy Tiết nương duỗi ra mười đầu ngón tay, đang truy sát ngay sau lưng mình. Hoa Vân Long tức giận khó mà kiềm chế được, đưa tay chụp ngược lại, thân thể thuận thế xoay tròn, trào thủ đánh ra đã tóm lấy sau gáy Tiết nương. Ngay lúc này, lại có một mũi tên bắn ra, Hoa Vân Long đã bắt được Tiết nương, thuận thể mượn lực, mũi tên dài kia lập tức "phập" ra một lỗ máu trên bắp đùi, Tiết nương bị thương, đau đến tận tim gan, khăn giọng rên rì thảm thương

Bất thành linh lại nghe thấy một trận thanh âm "Sưu sưu", tên bay rợp trời, như châu châu phá mùa lúa chín. Hoa Vân Long nhú chặt mấy kiếm, ôm lấy Tiết nương, nhoáng một cái đã phi thân né tránh, một thân ảnh thoát ần thoát hiện, lượn quanh vùng đồng hoang một vòng lại một vòng, hắn đã nhìn ra có hơn ba mươi người, đang tiềm phục ở bên trong bụi cỏ, cách xa ngọn lửa, từ bên ngoài tạo thành vòng vây mà bắn tên vào, nhưng hắn không nhìn thấy thiếu nữ áo đen kia, cũng không biết đã biến đi đâu mất. Lúc này, Hoa Vân Long ngược lại quyết tâm tiến lại gần.

Hóa ra thế lửa hừng hực bên phía, nhìn thì lợi hại, dữ dội lắm, nhưng cỏ hoang không đủ để duy trì thế lửa lớn như vậy, đảo mất một chốc lát, cỏ khô đã sắp cháy hết, lấy khoảng đất trống ngoài nhà tranh, muốn tránh né cũng tên của địch nhân, cũng không lo sợ chuyển thương vong, chẳng qua thân ở bên trong vòng vây, lửa lớn thiêu đốt nửa ngày, cơ thể ra mồ hôi, ẩm ướt nhấp nháp cả người, cảm giác vô cùng khó chịu. Chợt "ầm ầm" một tiếng, nhà tranh đã đổ sụp xuống, tro bụi mù mù. Hoa Vân Long tay phải vũ động đoàn kiếm đánh roi loạn tiễn, tay trái ôm lấy Tiết nương, chạy loạn khắp bốn phía. Không bao lâu sau, nghe được ỏ xa xa vang lên một tiếng sáo ngân sắc lạnh, loạn tiễn rợp trời theo hiệu lệnh mà bắt đầu ngưng lại.

Lúc này, cỏ hoang vẫn còn chưa cháy sạch, Hoa Vân Long biết được địch nhân đang lui lại đợi hình, khổ nỗi thế lửa vẫn chưa tắt hẳn, không thể đuổi theo địch nhân, miễn cưỡng chờ thêm giây lát, hắn mới ôm theo Tiết nương, đạp trên đồng tro tàn, vội vàng tăng tốc đuổi theo. Tiếng sáo ngân kia vang lên từ một gò đất, Hoa Vân Long tay ôm Tiết nương, rất nhanh đã đi đến.

Ánh bình minh đã bắt đầu chiếu xuống, trên cánh đồng bát ngát chìm trong sương mù. Hoa Vân Long trèo lên trên gò đất, tập trung thị lực, nhìn quanh bốn phía tìm kiếm dấu vết của địch nhân. Chợt thấy hơn mười trượng phía ngoài, trên một gò đất khác, một thớt hồng mã yên lặng đứng đó, trên yên ngựa là một người áo đỏ. Hồng mã kia khi vũ hiên ngang, thần tuấn phi phàm, mà người áo đỏ kia, dĩ nhiên là một thiếu nữ phong thái yêu kiều, xinh đẹp như hoa.

Lúc này, một vòng mặt trời đỏ đang chậm rãi dâng lên từ phía chân trời phương Đông, ánh dương rực rỡ mở rộng ra, trong nháy mắt, ánh sáng đã chiếu khắp nơi, chiếu vào trên thân ảnh áo đỏ đang đứng trên cánh đồng bát ngát và yên tĩnh này, càng to thêm vẻ đẹp rực rỡ hấp dẫn mẽ hoặc lòng người. Chốc lát, tiếng chân ngựa chậm rãi bước đến, Hoa Vân Long tay ôm Tiết nương, bắt tri bắt giác tiền lên đối diện. Song phương lại gần nhau, đồng thời

ngừng bước lại, bấn ánh mắt tỉnh, chăm chú giao cùng một chỗ, trên gương mặt hai người cũng đồng thời lộ ra ý cười.

Yên lặng một lát, Hoa Vân Long chấp tay thành lễ, cười một tiếng hỏi: "Chào a."

Hồng y thiếu nữ kia cũng tự nhiên cười nói, yêu kiều đáp lời: "Chào a."

Hoa Vân Long một gương mặt dịu dàng, cười mỉm hỏi: "Thỉnh giáo?"

Hồng y thiếu nữ bĩu môi một cái, gior lên cánh tay trắng mịn non mềm, phì nhiều tươi tốt, trong tay đã nhiều thêm một Ngọc Cầu màu xanh bích óng ánh. Hoa Vân Long lần đầu tiên ra giang hồ, tuy rằng gặp được thứ binh khí đặc biệt này, vẫn y như cũ không rõ ràng lai lịch của thiếu nữ này. Lúc này Hồng y thiếu nữ mới cười tươi rồi nói: "Nguyễn Hồng Ngọc, quý tính đại danh?"

Hoa Vân Long lại xảo trá cổ quái, thăm ngời đùa: "Nếu người đã gọi Hồng Ngọc, vậy thì ta là Bạch Kỳ a."

Tâm niệm chuyển động, cười vang nói ra: "Tại hạ gọi Bạch Kỳ."

Sắc mặt Nguyễn Hồng Ngọc khê động, ánh mắt ngập nước kia một lần nữa quét qua gương mặt của Hoa Vân Long. Diện mạo phong thái của Hoa Vân Long thật sự rất phong lưu, tuấn mỹ, phảng phất giống như Phan An, lại mang bản tính cổ chấp ngang ngược, làm việc tùy tâm, Nguyễn Hồng Ngọc này dung mạo yêu diễm, tự nhiên không trời buộc, hai người gặp nhau một chỗ, liếc mắt đưa tình, ngời nhìn ta, ta, rất ăn ý với nhau, chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Tiết nương kia bị Hoa Vân Long ôm ngang hông, huyết đạo lớn nhỏ đều bị chế trụ, thân thể không cách nào chuyển động. lúc này con đau quặn xoắn trong bụng tuy đã ngừng lại, nhưng bấp dùi lại cảm một mùi tên dài, đau nhức muốn chết đi, tuy rằng nàng không nhìn thấy được hai người, nhưng cũng biết hai người mất đi mây lại, trong lúc nhất thời, phần nộ không thể nào kiềm chế, cổ găng gằn giọng, đột ngột gào lớn một tiếng. Một tiếng gào này tựa như là sấm sét giữa trời quang, dọa cho thốt hồng mã kia ngừng đầu hi dãi, dựng lên sừng sừng, gần như khiến cho Nguyễn Hồng Ngọc té xuống khỏi yên ngựa. Hoa Vân Long cũng lập bấp kinh hãi, vung lên cánh tay, ném Tiết nương văng ra ngoài.

Tiết nương thuận thế lăn một vòng, ngồi trên mặt đất mà rống lớn kêu la: "Đó là bảo kiếm của cô nương nhà chúng ta, mau mau trả lại."

Hoa Vân Long mỉm cười nói: "Khó mà nhìn ra được, hóa ra người cũng có chút khí khái bản lĩnh."

Tay phải gior lên, ném thanh đoản kiếm qua lại.

Tiết nương duỗi tay bắt lấy thanh đoản kiếm, lập tức cắt thịt trên bắp đùi, nắm lấy mùi tên dài, cắn chặt răng nhịn đau dứt khoát rút ra, cũng không thêm băng bó, cầm máu gì, thân thể nhoáng một cái, đột ngột lao qua. Nguyễn Hồng Ngọc vừa nhìn đến khuôn mặt chông chất vết thương của nàng liền nhướng mày, vội vàng quay mặt đi. Tiết nương nhìn vào trong mắt, tức giận gào lên: "Cầu tiện tý."

Cầu chư vị đầu hũ không tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 81: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (10)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Tay đã nâng lên, dồn sức ném đi mùi tên dài trong tay, mùi tên trực tiếp bay đến khuôn mặt xinh đẹp của Nguyễn Hồng Ngọc.

Nguyễn Hồng Ngọc gập tằm mặt, Ngọc Cầu vung lên, đánh rơi mùi tên dài, dây cương phát lên, dễ dàng thúc ngựa phóng tới, đột nhiên nàng thay đổi ý niệm, lạnh lùng lên tiếng hỏi: "Nữ tử áo đen kia là gì của người?"

Hoa Vân Long đón lời nói thay: "Đó là chủ nhân của Tiết nương."

Nguyễn Hồng Ngọc liếc mắt nhìn Tiết nương, khinh bỉ xem thường mà nói ra: "Giết loại người như người, thật sự là làm bản binh khí của bản cô nương."

Ngọc Cầu giương lên, chỉ vào một bụi cỏ xa xa, tiếp tục nói ra: "Chủ nhân kia của người, đang ở phía sau rừng cây, người mau đến đó gọi nàng tiến vào đây gặp ta."

Tiết nương chuyển động ánh mắt, trông thấy đám cỏ xa xa kia, lại quay qua liếc nhìn Hoa Vân Long, trên gương mặt xấu xí bỗng nhiên lướt qua một chút thần sắc âu lo.

Hoa Vân Long cười nhạt một tiếng rồi nói: "Ta biết rõ người luôn lo lắng không yên về an nguy của chủ nhân."

Hắn nói nửa lời, lại phát tay rồi nói tiếp: "Đi đi, sở sách ăn oán giữa chúng ta, chờ ngày khác lại tính tiếp."

Tiết nương ngẩn ngơ, lạnh lùng dùng giọng khàn khàn nhắc nhở: "Dù bây giờ người thả ta một mạng, nhưng lần sau gặp lại, ta vẫn y nguyên muốn lấy mạng của người, tuyệt đối không nói đến ân tình."

Hoa Vân Long tức cười thật sự, lạnh nhạt nói ra: "Lần tiếp theo rơi vào trong tay ta, ta cũng sẽ không tha cho người nữa."

Tiết nương kia lạnh lùng hừ một tiếng, mắt nhìn Nguyễn Hồng Ngọc, "Phì" một tiếng, nhỏ một ngụm nước bọt, tay cầm đoản kiếm, hiên ngang bước đi về phía đám cỏ xa xa. Trên gương mặt Nguyễn Hồng Ngọc chợt lóe một tia sát ý, đột nhiên gyor tay trái lên, một đám ánh đen, xuất ra như thiểm điện, bất ngờ tập kích phía sau lưng Tiết nương. Một đám ánh đen này tới như điện, hoàn toàn yên lặng, không có một chút tiếng xé gió nào, Tiết nương hoàn toàn không có đề phòng, mắt thấy sắp sửa bị đám ám khí kia đánh trúng.

Trong lòng Hoa Vân Long thật sự không nở, cao giọng nhắc nhở: "Cẩn thận ám khí!"

Tiết nương là hạng người gì? Cơ linh không thấp, vừa nghe hai chữ "Ám khí", thân thể đã dồn sức ngã nhào về phía trước một cái, cùng lúc đó, một cây kim châm thăm độc xanh thăm đã bắn vào trong búi tóc. Có thể thấy được, nếu như Hoa Vân long lên tiếng muộn một nháy mắt thôi, hoặc Tiết nương phản ứng chậm một chút, cái kết chính là độc phát thân vong.

Gương mặt Nguyễn Hồng Ngọc chuyển một cái, liếc nhìn Hoa Vân Long, gần gần nói ra: "Cái tên ngu ngốc nhà người, chẳng phân biệt được đâu là bằng hữu, đâu là địch nhân, đã như thế còn muốn tiến ra giang hồ?"

Hoa Vân Long khả khả cười một hồi, đáp lời nói ra: "Đám sau lưng người, không thể xem là anh hùng. Tại hạ chỉ suy nghĩ giùm danh dự của cô nương mà thôi, chính là có ý tốt a."

Nguyễn Hồng Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng, nhàn nhạt nói ra: "Ta thấy đúng hơn là, yêu ai yêu cả đường đi, người nhìn chủ nhân người ta xinh đẹp đáng yêu, có chút ý tứ đi."

Da mặt Hoa Vân Long đã dày đến cấp độ vô cực rồi, hần một mặt trịnh trọng nói: "Chủ nhân của Tiết nương, quả thật là một thiếu nữ đáng yêu, người gặp người thích, là một cô nương thanh cao chính khí."

Tiết nương đã đi xa được hơn hai ba trượng, đột nhiên lại quay trở về, nhặt lên mùi tên dài trên đất, lên tiếng nói với Hoa Vân Long: "Niệm tình người cũng xem như một hán tử quang minh lỗi lạc, ta nói cho người mấy lời, nghe hay không nghe, đều là do người."

Hai tay dùng lực một chút, "Rắc rắc" một tiếng đã bẻ gãy mùi tên dài thành hai đoạn.

Hoa Vân Long gior hai tay ôm lại thành quyền, gương mặt nghiêm túc đáp: "Nhận được chỉ giáo, cảm kích vô cùng."

Tiết nương đem hai đoạn mùi tên ném xuống mặt đất, khàn giọng lạnh lùng nói ra: "Thuộc hạ của Huyền Minh giáo đã ở khắp nơi trong thiên hạ này, thế lực không nhỏ như thế nào, tuyệt đối không phải thứ người có thể tưởng tượng ra. Nếu như người biết điều, nên nhanh chóng quay trở về nhà đi, khuyên bảo phụ mẫu, để cả gia tộc thoái ẩn, tránh đi một đợt hạo kiếp này."

Hoa Vân Long khẽ găt đầu một cái, đột nhiên hỏi ngược lại: "Chú tớ hai người các người, cũng là thuộc hạ Huyền Minh giáo hay sao?"

Tiết nương lạnh nhạt nói: "Người có thể được Huyền Minh giáo chiêu mộ, thu nạp vào, đều là nhất đẳng cao thủ trong thiên hạ, hoặc là có năng lực hơn người, lấy võ công, năng lực tầm thường của chủ tớ hai người chúng ta, dù cho muốn gia nhập vào trong môn hạ của Huyền Minh giáo, cũng không thể được như mong muốn."

Hoa Vân Long lại hỏi tiếp: "Vậy thì chủ tớ hai người có thù oán gì với tại hạ? Tại sao nhất định phải lấy tính mệnh của tại hạ?"

Tiết nương lạnh nhạt đáp: "Chuyện này thứ lỗi cho ta không thể trả lời, dù sao võ công của người cao hơn chủ tớ chúng ta rất nhiều, chỉ cần cẩn thận một chút, tự nhiên có thể bảo toàn được tính mạng."

Hoa Vân Long như cười như không mà hỏi tiếp: "Nếu như ta không cẩn thận thì sao đây?"

Tiết nương lạnh lùng nói: "Vậy thì chỉ trách mạng người quá ngắn."

Hoa Vân Long cười khan một tiếng rồi nói: "Đa tạ đã chỉ giáo, nếu có thể không chết, nhất định sẽ báo đáp đại ân đại đức này."

Tiết nương lạnh lùng hừ một tiếng, duỗi ra một ngón tay chỉ vào Nguyễn Hồng Ngọc mà nói: "Nữ tử này được người mệnh danh là "Ngọc Câu nương tử", là một đảm phụ phóng đảng có tiếng trên giang hồ, mặc dù ta cũng muốn giết người, nhưng lại không muốn mạng người bị hủy trên tay loại nữ nhân thấp hèn này, tốt nhất là người không nên qua lại với nàng, một kiếm giết chết, như vậy càng tốt."

Chợt thấy ánh đó lóe lên một cái, Nguyễn Hồng Ngọc bên kia không nói một tiếng, lẳng không đánh qua một chiêu, Ngọc Câu xanh bích óng ánh, nhấp nhoáng một dải ngũ sắc chói mắt, nhanh như chớp đánh về phía đỉnh đầu Tiết nương.

Tiết nương lạnh lùng cuồng tiếu, quát lên một tiếng: "Cầu tiện tỳ, mặc dù lão nương võ công tầm thường, nhưng đối với loại người thấp kém như người, chưa bao giờ xem vào trong mắt."

Trong tiếng quát lớn, đoàn kiếm nhanh chóng giương cao, một chiêu "Phát Hóa Thiêu Thiên" trực tiếp đón đỡ Ngọc Câu đang đánh tới.

Chi nghe thấy một tiếng "Đình đưng", kiếm câu giao kích, ngọc thiết ngang nhau, nhanh như tia chớp, hai người đã giao thủ ba chiêu. Ba chiêu vừa xong, cả hai đều biết đã gặp phải kinh địch, lập tức, cả hai đồng thời thi triển hết tài nghệ, tranh đoạt tiền cơ, đánh chém không ngừng. Hoa Vân Long ở một bên, đã sớm lui ra sau ôm tay làm khán giả quan sát trận chiến, trên mặt đầy ý cười, chợt nghe Tiết nương hét lớn một tiếng, đoán kiếm vung lên vừa nhanh vừa mạnh, chống đỡ Ngọc Câu, tay trái vuron ra thành trào, đột ngột chụp tới. Chỉ phong sắc lạnh, lúc đánh ra truyền đến tiếng xé gió, cực kỳ lạnh lẽ và ác liệt. Nguyễn Hồng Ngọc chưa từng nghĩ đến đối thủ lại lợi hại như thế, mắt thấy quý trào đen sì như mực vừa nhọn vừa dài bất thành linh tập kích đến thất lưng, bất tri bất giác đã thất kinh, trong lúc nhất thời nội tâm loạn lên, chân tay luống cuống.

Chợt nghe được Hoa Vân Long cao giọng gọi tới: "Phong bãi dương liễu, nguyệt tại đương đầu." - "Đưa mông như cây dương liễu, mặt trăng còn đang rơi xuống."

Nguyễn Hồng Ngọc vừa nghe được hai chữ "Phong bãi", theo bản năng uốn éo vòng eo, Ngọc Câu thuận thế đánh trúng, vừa lúc chống đỡ một chiêu "Nguyệt tại đương đầu", rất nhẹ nhàng đã phá giải được thế công hiểm trở của Tiết nương.

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 82: Gặp nạn trong linh đường - Mê trong mê (11)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Tiết nương tức giận, lạnh lùng quát lớn: "Tiểu nô tài, người còn muốn mặt mũi hay không hả?"

Hoa Vân Long chỉ cười khà khà rồi nói: "Cô nương này mà chết mất thì quá đáng tiếc đi."

Tiết nương âm thầm ngẫm nghĩ lại: "Cô tiểu tử này tương trợ, thật không cách nào giết chết cầu tiện tỳ này."

Ý niệm chuyển động đến tận đây, bất tri bất giác nhuệ khí giảm đi nhiều, nảy sinh ý định rút lui. Nguyễn Hồng Ngọc vô cùng đặc ý, Ngọc Câu liên tục huy động, lại mở ra một vòng tấn công cấp bách, bức cho Tiết nương liên tục lui về phía sau. Trong chớp mắt, Nguyễn Hồng Ngọc đã chiếm thế thượng phong, Ngọc Câu vung lên, "Nguyệt Ảnh Tây Tà", "Mảnh Châu Ngạc Quyền", "Hoa Anh Phát Kiếm", thế công như nước sông Trường Giang, cuộn cuộn mà tới, liên miên không dứt, bức cho Tiết nương chỉ có thể chống đỡ thế công, không còn sức đánh trả, không thể kiềm chế được tức giận, điên cuồng hừ lạnh, rống lớn không thôi.

Nguyễn Hồng Ngọc đột nhiên quát khẽ một tiếng, tay trái vung lên, một kim châm ngầm độc thuận theo cánh tay bắn thẳng ra. Tiết nương vừa nhắc đoán kiếm, một chiêu đánh rơi kim châm, thuận thế quét ngang một cái, đột nhiên gạt một đường về phía cổ tay trái Nguyễn Hồng Ngọc. Chỉ nghe được một tiếng "đình" giòn vang, Nguyễn Hồng Ngọc vung lên Ngọc Câu, đỡ lấy đoàn kiếm đánh tới, tay trái vừa giờ lên. Thân hình Tiết nương nhanh như thêm điện, tránh né độc châm, làm sao biết được Nguyễn Hồng Ngọc xáo trá lừa gạt, lần này lại không có độc châm bắn ra.

Tiết nương âm thầm cắn răng, vừa muốn huy kiếm đâm tới, chợt thấy ánh kim lóe lên, chớp mắt đã nhanh chóng bắn tới, Tiết nương muốn tránh cũng không kịp, chỉ có thể ngã về sau lăn một vòng trên đất, vội vàng kéo dần khoảng cách ra xa. Nguyễn Hồng Ngọc khánh khách cười to, Ngọc Câu trong tay đột nhiên nhấp nhoáng phủ đầy trời một màu xanh bích, tựa như một thiên la địa võng mà chụp xuống. Hoa Vân Long nghiêm nghị biến sắc, không nghĩ tới ngoại trừ "Giáng Trường Cầu Pháp", Nguyễn Hồng Ngọc vẫn còn một tuyệt nghệ áp đáy hòm, tinh thể của Tiết nương lúc này, chính là ngàn cân treo sợi tóc, hần vội vàng lớn tiếng gọi ra một câu: "Oan Hồn Quán Chân, Ngũ Quý..."

Ngay từ đầu chân của Tiết nương đã bị trúng tên, hành động không dễ dàng, mắt thấy bóng ánh Ngọc Câu như màn trời, xanh bích chói mắt, thực sự là không cách nào ngăn cản nữa rồi, trong lúc muôn vàn suy nghĩ cấp tốc thiêu đốt, tự mình nghĩ rằng đã ở biên giới cái chết, chợt nghe được bốn chữ "Oan Hồn Quán Chân", lập tức vung lên đoàn kiếm, nhanh chóng chém về phía hai chân Nguyễn Hồng Ngọc, tay trái uốn cong như móc câu, dồn sức chụp tới thất lưng Nguyễn Hồng Ngọc. Một kiếm cùng với một trào này này, đều là chiêu thức bình thường, diệu kỳ là ở chỗ phối hợp vận dụng, vừa có thể tự bảo vệ mình, vừa có thể đánh tan thế công của địch nhân, đối với một chiêu công kích của Nguyễn Hồng Ngọc, cũng là ứng phó thích hợp.

Nguyễn Hồng Ngọc vô cùng tức giận, lớn tiếng hừ lạnh, quát lên: "Tiểu tử đáng chết, rốt cuộc thì người giúp ai?"

Hoa Vân Long cao giọng cười nói: "Tại hạ họ Bạch tên Kỳ, không gọi là "Tiểu tử chết tiệt" gì đó, nhưng tại hạ thực sự có một tiểu đệ cũng được gọi vậy, nếu cô nương có hứng thú, tại hạ sẽ giới thiệu cùng làm quen."

Nguyễn Hồng Ngọc phản nộ hét lớn: "Nếu như người giúp đỡ nữ nhân xấu xí kia, hãy tự biết kết cục của mình."

Hoa Vân Long cười nói: "Ta chỉ chủ trì công đạo, không giúp bất kỳ bên nào."

Chợt nghe một trận thanh âm "Đình đưng", câu kiếm giao kích, thân thể hai người cùng lúc chấn động, đồng thời lui về phía sau một bước, không tiếp tục động thủ nữa.

Nguyễn Hồng Ngọc liếc nhìn Hoa Vân Long, gương mặt đầy vẻ hờn dỗi nói: "Họ Bạch kia, sao bất tri bất giác người lại không thể hiểu thấu như thế hả?"

Hoa Vân Long cười khà khà một tiếng, trong nội tâm thầm nghĩ: "Nguyễn Hồng Ngọc này dung mạo yêu diễm, thân thể dụ người, quả đúng là một mỹ nhân phóng đảng lẳng lơ, khó trách được mệnh danh Ngọc Câu nương tử."

Đang lúc tâm niệm chuyển động, không kiềm được mặt mày rạng rỡ, không ngừng đánh giá tư thái động nhân, thân thể đầy đủ phi nhiêu của nàng. Ngay lúc này đây, một luồng gió thoảng mang theo mùi thơm ngọt ngào chui vào trong đầu mũi Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long như say như dại nói: "Aaa... Thật là thơm..."

Đầu mũi nhấp nhô, hít hà vài lần, tiếp tục ngậm nga mấy chữ: "Lụa màu, áo tơ, mặt phấn, hương tâm, thủy hương.... A, thật đúng là thủy hương."

Hóa ra bên trong quần áo của Nguyễn Hồng Ngọc, thật sự có một đóa hoa thủy hương, lại còn tiếp xúc trực tiếp với da thịt mềm mại, nàng nghe được Hoa Văn Long ngậm nga, không nhận được "Phốc xuy" cười một tiếng, ngoài đầu tặc xéo hẳn một cái thái quyền rừ, cười cười mà nói với Hoa Văn Long: "Tính ra mũi người cũng thật nhạy a, lại có thể phân biệt được mùi hương của người ta."

Hoa Văn Long tay trái cầm kiếm, tay phải phất tay áo một cái trông thật tiêu sái, cười khả khả nói: "Tại hạ thật sự không có tài năng gì khác, nói về phong lưu, tâm hoa hái liễu, thật ra cũng có chút tâm đắc."

Nguyễn Hồng Ngọc nị thái tràn lan, như cười không cười nói: "Hóa ra là lão nông trồng rau a, thất kính đã lâu."

Tiết nương thấy hai người bọn hắn mất đi mây lại, chuyện trò vui vẻ, trong nội tâm âm thầm chờ rửa, bỗng nhiên tâm niệm kôc lên, nghĩ lại một hồi: "Không tốt rồi, hai kẻ này một ả là dâm phụ phóng đảng, một tên là hái hoa lão quý. Nếu như hai người bọn hắn thông đồng lại, lão nương còn có thể tốt lành hay sao?"

Vừa nghĩ như thế, bất tri bất giác kinh hãi thất sắc, cũng không thể chú ý tới cái chân bị thương đau muốn chết được nữa, lập tức cấp bách chạy trốn đi.

Hoa Văn Long cùng Nguyễn Hồng Ngọc nhìn thấy vào mắt, lại ha ha cười lớn, trong lúc nhất thời, không khí chiến tranh đã tiêu tan, bầu không khí cực kỳ hòa hợp.

Cầu chư vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 83: Làm quỷ cũng phong lưu (1)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Lúc này ánh dương khắp nơi, bốn phía không người, giữa đồng hoang một mảnh yên tĩnh. Hoa Văn Long đưa mắt nhìn quanh, thờ dài một hơi rồi cười nói: "Chỉ còn hai người chúng ta thôi."

Nguyễn Hồng Ngọc chợt thấy xấu hổ, ửng hồng hai gò má, nũng nịu hỏi ngược lại: "Hai người thì làm sao đây a?"

Hoa Văn Long cười cười: "Tất nhiên là nói chuyện tâm tình a."

Nguyễn Hồng Ngọc thán nhiên cười một tiếng, mắt nhìn bộ dáng của Hoa Văn Long ngọc thụ lâm Phong, kết hợp với thần sắc tài hoa phong lưu, không biết vì sao, hương tâm rung động một hồi, như có cơn hươu chạy loạn, dĩ nhiên xấu hổ vô cùng, một cảm giác nàng đã không có suốt bao lâu, hơi ngẩn người, cả người nhẹ nhàng nháy lên, ngẩn ngẩn ngờ ngờ đã nháy lên lưng ngựa mà không biết. Hoa Văn Long rung động mảy kiếm, khẽ hỏi: "Cô nương phải đi sao?"

Nguyễn Hồng Ngọc hé miệng cười một tiếng, hơi gật đầu một cái, miệng im lặng không nói.

Hoa Văn Long chuyển động ánh mắt, cười mỉm nói: "Thốt hồng mã này của cô nương thần tuấn phi phàm, nếu như nó chạy băng băng một đường, tại hạ thật đúng là không thể cản lại được."

Nguyễn Hồng Ngọc khẽ vuốt bờm ngựa, trên môi ngọc hiện lên một tình yêu nóng bỏng không cách nào ức chế, cười dịu dàng nói: "Tiểu mã nhi này chính là một loại bảo mã hiếm có dị thường, bảo mã có danh tiếng trên giang hồ quá thật không thiếu, nhưng tuyệt đối không thể sánh bằng tiểu mã nhi của ta."

Hoa Văn Long mỉm cười nói: "Hương danh của cô nương là Hồng Ngọc, thích mặc xiêm y đỏ thắm, cười trên bảo mã với bộ lông thuần một màu đỏ như lửa, đúng là một chinh thể hoàn mỹ, mỹ nhân phối lương cầu, chính là giải thoại chốn võ lâm a."

Trong hương tâm Nguyễn Hồng Ngọc đặc biệt vui sướng, lập tức phi cười một tiếng trong veo, cũng không nói thêm lời nào, chỉ hơi nhích người về phía trước một chút, để trống ra một nửa cái yên ngựa khắc chạm hoa văn tinh mỹ, dường như muốn mời Hoa Văn Long cùng cười trên bảo mã. Hoa Văn Long tiêu sái nghênh ngang, bình tĩnh thông thả mà bước đến gần, trên miệng cười nói: "Thốt bảo mã của cô nương có tên là gì?"

Nguyễn Hồng Ngọc mắt nhìn một đóa mây đỏ phía chân trời xa, thấp giọng nói ra: "Nó gọi là Hồng Nhi"

Trên gương mặt Hoa Văn Long lướt qua một nét cười biến hóa kỳ lạ, bộ dáng giật mình nói ra: "A, cô nương gọi nó là Hồng Nhi sao, tại hạ lại thấy, đây là một thốt Hỏa Long Thần Cầu, có khi nên gọi là Long nhi thì hay hơn đấy."

Thốt hồng mã kia nghe thấy được hai chữ "Long Nhi", bất chợt gấp lại móng trước, móng sau dồn sức hất lên cao một cái, hí lên một tiếng thật dài như biểu hiện vui mừng, một phút bất ngờ này khiến cho móng đẹp của Nguyễn Hồng Ngọc rời xa yên ngựa, sắp sửa rơi xuống đất. Nguyễn Hồng Ngọc kinh hô một tiếng, trong lúc vội vàng, vòng eo vịn vào một cái, hai chân "thình thịch" chạm đất, may mắn không bị ngã xuống. Chỉ nghe thấy một tiếng cười vang, lẫn với tiếng ngựa hí dài, trong tiếng chuông và tiếng chân vang dội liên tục, một chuỗi ánh đỏ đã mở ra giống như ốc xoáy cuốn cuộn.

Nguyễn Hồng Ngọc đầu tiên là giật mình, ngay sau đó là nỗi giận vô cùng, còn có uất ức và sợ hãi, cảm xúc rung động khiến cho hai dòng lệ nóng tuôn dài trên má ngọc, giã chân nức nở kêu khóc: "Họ Bạch kia, người có phải nam tử hán hay không a?"

Hoa Văn Long ngửa mặt cười dài, phóng ngựa như bay, chạy một vòng xung quanh gò đất, rất nhanh đã chạy hết mấy vòng liền, lúc này mới mở miệng lớn tiếng cười nói: "Không thể trách cứ tại hạ a, muốn trách chỉ có thể trách Hồng Nhi này."

Nói xong liền vùng lên dây cương, xoay đầu ngựa một cái, nhắm thẳng hướng đồng mà chạy đi như bay.

Nguyễn Hồng Ngọc nước mắt như mưa, khàn giọng kêu khóc lên: "Hôm nay dù liều cái mạng này, cũng không muốn để cho tên khốn kiếp nhà người chạy thoát."

Vườn người lao nhanh, dồn sức nhào tới đánh.

Hoa Văn Long cười ha ha một hồi, chợt nói: "Tốt một cái nương tử xinh đẹp chưa ngoa."

Tay trái phất ra một cái, đã bắt được cổ tay Nguyễn Hồng Ngọc.

Nguyễn Hồng Ngọc nghiêng rắng nghiêng lợi, Ngọc Cầu trầm xuống, nhanh chóng tập kích vào đỉnh đầu Hoa Văn Long. Nào ngờ được Hoa Văn Long xiết chặt năm ngón tay, một cổ ám kinh xuyên thẳng vào trong cánh tay trái của Nguyễn Hồng Ngọc, thoáng chốc đã lan tràn khắp toàn thân nàng, cơ thể Nguyễn Hồng Ngọc trở nên mềm nhũn, tay phải vừa buông lỏng đã bị Hoa Văn Long đoạt lấy Ngọc Cầu. Lúc này Hoa Long Mã chuyển động bốn vó, chạy băng băng như thiểm điện, Hoa Văn Long ngồi vững cang trên yên ngựa chạm trở hoa văn, cười vang không ngừng, tay trái nắm chặt lấy cổ tay Nguyễn Hồng Ngọc, khiến cho thân thể mềm mại kia liên tục bị xoắn náy, mái tóc cùng với y phục xoắn xếch loạn thành một đoàn, vòng eo cùng với cặp mông luân phiên lên xuống, qua một lát liền dùng sức ném nàng bay ra ngoài.

Từ lúc Nguyễn Hồng Ngọc sinh ra đến bây giờ, chưa bao giờ nàng phải nhận lấy loại khuất nhục như thế này, lúc này nàng vừa then vừa giận, lại đau nhức vô cùng, nước mắt tựa như tràn châu, không ngừng tuôn ra, trong lòng chỉ có một cái ý niệm, đó chính là lập tức tự sát chết đi, còn là phải chết ngay trước mắt tên khốn kiếp họ Bạch kia. Nào ngờ được, Hoa Văn Long nhanh chóng thay đổi tâm ý, cánh tay đột nhiên trầm xuống, lại cõ nàng bay ngược lên trên, yên yên ổn ổn ngồi trên yên ngựa, ngay sau lưng hắn.

Nguyễn Hồng Ngọc hơi ngẩn ra, bỗng dưng cắn răng, hai ngón tay hợp lại, song chỉ như kích, dồn sức đâm về phía Linh Thai huyết (một huyết quan trọng) của Hoa Văn Long. Linh Thai huyết nằm ở chính giữa lưng, hai người cười chung một ngựa, ngồi chung một yên, xuất chỉ từ sau lưng, thật sự đúng là tiện tay mà thôi. Lại không thể nào tin được, Hoa Văn Long tựa như một mắt ở sau lưng, khuỷu tay phải ngoặt ngang một cái, khuỷu tay như một cái chùy vạn cân, nhanh như chớp đã bắt lấy vòng eo Nguyễn Hồng Ngọc.

Không hợp mà lại hợp, khuỷu tay như chùy kia vừa vận đánh trúng Tiểu Yêu huyết (huyết cười trên eo). Thân thể mềm mại của Nguyễn Hồng Ngọc run lên, toàn thân tê liệt, không tự chủ được mà cười vang "Khanh khách" một trận. Hoa Văn Long xoay trở cò quai, ngay lập tức thuận thế kéo một cái, chớp mắt một cái đã để Nguyễn Hồng Ngọc lướt qua, ngồi yên ở phía trước, hẳn giờ liền bàn tay, tùy tiện vỗ lên mông đẹp của nàng một cái. Nguyễn Hồng

Ngọc nửa khóc nửa cười, khàn giọng kêu khóc, chứi rủa một trận: "Họ Bạch kia, người hãy cẩn thận, bản cô nương sẽ lột da người, rút gân người, luộc chín người, cắt thịt người,..."

Hoa Vân Long chỉ cười ha hả, tự nhiên nói: "Rút gân lột da cũng được, nhưng đó đều là chuyện sau này, hôm nay người là kẻ trộm ngựa, thiếu gia ta phải đánh mông người, dạy dỗ thật tốt mới được."

Hắn thật sự gioi chừng cao lên, vung tay thật mạnh, "Phách phách ba ba", tiếp tục đánh mấy cái trên mông đẹp đẫy dâ của Nguyễn Hồng Ngọc.

Nguyễn Hồng Ngọc bị chế trụ Tiểu Yên huyết, trong miệng không ngừng cười vang, nhưng trong nội tâm vô cùng hỗn loạn, vừa thẹn vừa giận, lại nghe được mấy chữ "Kẻ trộm ngựa" này, càng trở nên giận dữ không thôi, lấy khúc cười làm mắng mà nói: "Tiểu tử thôi kia, ai là kẻ trộm ngựa hả? Người mau thả ta ra, bản cô nương nhất định phải khiến người trả lại mọi cái đạo lý."

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 84: Làm quỷ cũng phong lưu (2)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Lúc nàng mắng hắn, biểu hiện cực kỳ giận dữ, nghiêm rằng nghiêm lợi, thật giống như bị đánh phải oan uổng to lớn tận trời, Hoa Vân Long âm thầm cả kinh, nghĩ kĩ một hồi: "Quái dị làm sao a? Long Nhi của ta tâm tính đã thông lĩnh, vốn đã buộc lại ở chuồng ngựa của khách điểm, nếu như không phải nàng bắt trộm, làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này?" Phải biết mặc dù bản tính của Hoa Vân Long phóng túng không bị trói buộc, nhưng bản về thông minh cơ trí, thật đúng là nhất đẳng, vượt qua vạn vạn người, nếu như hắn không có trí tuệ, Văn thái quân cũng sẽ không mang gánh nặng nghìn cân đặt lên vai hắn, giao cho hắn nhiệm vụ rồi khỏi son trang, tiến vào giang hồ điều tra án mạng, đối mặt nguy cơ sắp xuất hiện trên giang hồ.

Trước đó hắn gặp được Long Nhi, không những đã sớm nhận ra đó chính là tọa kỵ yêu quý của bản thân, mà còn căn cứ theo hoàn cảnh lúc đó, bởi vì Nguyễn Hồng Ngọc xuất hiện ở khu vực hắn bị vây khốn, mà dám người ần nắp bản tên ám sát hắn chỉ mới vừa rút đi, vì vậy hắn liền sinh lòng lòng nghi ngờ hành tung của bản thân đã bị lộ ra, khách điểm đã bị địch nhân tập kích, mà Nguyễn Hồng Ngọc cười ngựa xuất hiện, hành động đó đã biểu hiện một sự thật, nàng chính là đồng bọn của địch nhân, hoặc ít nhất chung một con đường. Nếu không, nàng đã không dễ dàng bỏ qua cho chủ tử Tiết nương rồi đi như vậy. Nhưng giờ phút này, Nguyễn Hồng Ngọc nghiêm rằng nghiêm lợi như vậy, thật sự rất giống đã bị oan uổng vô cùng, thoáng chốc đã đập đổ tất cả suy đoán của hắn từ đầu đến giờ, vì thế nên ý niệm của hắn chuyển động thật nhanh, nhất thời bất tri bất giác đã gạt mình.

Chi nghe Nguyễn Hồng Ngọc khàn giọng nói tiếp: "Tiểu tử thôi, người có gan hay không? Có giỏi thì giải huyết đạo cho bản cô nương."

Hoa Vân Long âm thầm nghĩ kĩ một hồi: "Mặc dù Long Nhi không phải do nàng trộm, nhưng hắn là nàng cũng biết gì đó, nói bản thiếu gia nghe một chút, vì sao Long Nhi lại chạy ra khỏi khách điểm mà xuất hiện ở đây, hoặc là người nhận Long Nhi từ tay kẻ nào?"

Nghĩ lại đến tận đây, cũng không chờ đợi Nguyễn Hồng Ngọc đem tất cả những chuyện đã xảy ra kể lại đáng hoàng, gio chừng lên vỗ một cái, huyết đạo của Nguyễn Hồng Ngọc đã tự giải.

Thân thể mềm mại của Nguyễn Hồng Ngọc khẽ lật một cái đã nhảy xuống đất, chỉ tay mà nói: "Mau nói, ai là kẻ trộm ngựa chứ? Người mau trả lại cho bản cô nương một cái công đạo."

Lúc này gương mặt nàng ướt nhoe nước mắt, mắt đỏ hoe như sắp khô, mắt hạnh trợn lên, môi anh đào đỏ au, bộ dáng giận dữ nháu mày, quả nhiên là vừa mị vừa đáng yêu, có một dạng thủy mị khác thường.

Hoa Vân Long bất tri bất giác thường thức vô cùng, híp mắt cười nói: "Chẳng lẽ không phải người làm à?"

Nguyễn Hồng Ngọc nâng tay áo khẽ lau vết nước mắt, giọng yêu kiều nói ra: "Tốt a, vu oan giá họa, bản cô nương quyết liều mạng với người."

Đột nhiên vung lên ngọc chương, kinh phong tấn công bất ngờ, nhanh như chớp, một chương đã đánh tới trước ngực Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long vùng lên cương ngựa, nhẹ nhàng tránh ra, trên miệng thần nhiên cười nói: "Khanh vốn giai nhân, có sao làm tặc? Dù cho bản thiếu gia có lòng thương hương tiếc ngọc, cũng nhất định phải ra chút trừng phạt, dùng cách nào về sau."

Nguyễn Hồng Ngọc đánh ra một chương vô ích, lại nghe trong miệng hắn nhận định mình chính là "kẻ trộm ngựa", càng là giận dữ muốn điên lên, quyền đầu như mưa bão cuồng phong, không ngừng nhắm vào yếu huyết trên người Hoa Vân Long, trực tiếp đánh thẳng tới, giọng căm hận nguyên rủa nói: "Tiểu tử thôi, dù cho bản cô nương liều mạng chết đi, hôm nay nhất định phải xé nát cái miệng tiện thúi hoặc của nhà ngươi."

Mặc dù trong miệng Hoa Vân Long nói rằng "ra chút trừng phạt", nhưng kỳ thật hắn lại một mực tránh né, cũng không có đánh trả. Lúc này ngoan tính của hắn đã nổi lên, và lại hắn cũng không thể không truy hỏi nàng nhận được Long Nhi từ ai, bằng cách nào, trong lúc đang né tránh, cao giọng cười nói: "Tốt thôi a, ta sẽ há miệng cho người xé, đã khá lâu rồi không ném qua son phấn, nếu như người xé nát cái miệng này, cũng tránh khỏi ngày ngày thêm chảy nước miếng, khát khao khó nhịn."

Nguyễn Hồng Ngọc nghe hắn nói ra lời lẽ khinh bạc, trên gương mặt bất tri bất giác nổi lên một tầng đỏ ửng, trong lúc xấu hổ tức giận, dậm chân một cái, thân thể tựa như chim yến, bay bổng mà dòn son đánh tới trên người Hoa Vân Long, trên miệng quát lên một tiếng yêu kiều: "Người có giỏi thì ném thử ngón tay ngọc của ta."

Cánh tay trái của nàng vòng ra một hình bán nguyệt sắc lạnh, cánh tay phải xen lẫn trong bóng ánh bán nguyệt, nhanh chóng vươn về phía trước, chụp tới mặt Hoa Vân Long. Hoa Vân Long cười ha ha, hơi nghiêng thân thể, cánh tay trái chụp tới, đã tóm lấy thân thể mềm mại của Nguyễn Hồng Ngọc, kéo một cái đã ôm vào trong ngực, cười cười nói: "Ngón tay ngọc tuy rằng thơm ngọt, nhưng không ngọt ngào tinh tế như son phấn, ta muốn là nắm thử son phấn a."

Vừa nói, hai tay đã xiết chặt lại, hơi cúi đầu xuống, mặt kẻ sát mặt, khẽ động liền hôn đến môi anh đào của Nguyễn Hồng Ngọc.

Nguyễn Hồng Ngọc kinh hãi thất sắc, môi anh đào đột nhiên mở ra, muốn kinh hô một tiếng, nào ngờ được chưa kịp gọi ra tiếng nào, bờ môi Hoa Vân Long đã lao qua, ngấu nghiến môi anh đào của nàng như hổ đói. Hoa Vân Long thuơ nhỏ đã phong lưu, ngày thường vẫn luôn pha trộn cùng với các cô nương, đối với sự tình âu yếm này, có thể nói là vô cùng thuần thực. Nguyễn Hồng Ngọc tuy có danh xưng Ngọc Cầu nương tử, kỳ thật chỉ là ngoại hình của nàng phóng đảng hơn nữ nhân bình thường một chút, hành động tùy tiện đối chút mà thôi, chẳng những bên dưới vẫn y nguyên tấm thân xử nữ, ngay cả ôm ấp hôn hít nam nhân khác cũng chưa từng có tiền lệ, hôm nay bỗng nhiên gặp phải chuyện này, thật đúng là kinh hãi muốn chết, không biết làm sao cho tốt.

Hoa Vân Long đột nhiên ngừng đầu lên, uốn thẳng người, nhếch lên miệng môi, cười nói: "Son phấn mà Nguyễn cô nương đang dùng thật đúng là không tệ, tại hạ thật đúng là tích phúc ba đời mới có thể nắm được vị ngày này."

Nguyễn Hồng Ngọc đầu tiên là khẽ gạt mình, tiếp theo vừa oán vừa hận, cánh tay ngọc gio lên, một quyền đánh thẳng ra, giọng căm hận kêu lên: "Người..."

Hoa Vân Long cao giọng cười ha hả, một tay đưa ra nắm chặt lấy phần quyền của nàng, thần nhiên nói: "Tại hạ chính là một tên tiểu tử thôi a, bây giờ cô nương nên nói "Hồng Nhi" của người rồi cuộc là đến từ đâu a?"

Nguyễn Hồng Ngọc thật sự là vừa thẹn vừa giận, hận không thể một quyền đánh cho hắn nát như thành bánh thịt, tiếc rằng tài nghệ vô công không bằng người, căn bản không phải địch thủ của hắn, buộc lòng phải kiềm nén lửa giận bùng cháy mãnh liệt, trợn mắt quát to lên: "Tiểu tử thôi, người chính là tiểu tử thôi, làm sao hả?"

Hoa Vân Long nhẹ nhàng cười một tiếng rồi nói tiếp: "Cô nương đứng là kiến giải cao siêu a, ưu ái tiểu tử thôi này như vậy, mặc dù tại hạ làm người thô lỗ không văn hóa, nhưng không thể làm gì với cô nương được, chỉ cầu cô nương vui lòng chi giáo, nói cho tại hạ biết "Hồng Nhi" này đến từ đâu, vậy ta liền cảm kích vô cùng."

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 85: Làm quỷ cũng phong lưu (3)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Nguyễn Hồng Ngọc oán hận không thôi, dồn sức nghiêng người một cái, đột nhiên một quyền đánh tới trong ngực Hoa Văn Long, Hoa Văn Long không thể không né, thân thể cấp bách lui về sau, Nguyễn Hồng Ngọc thuận thế đoạt lại Ngọc Cầu, một tay tựa vào lưng ngựa, dùng lực tung người rơi xuống đất, âm thanh oán hận vang lên nói: "Họ Bạch kia, người khinh người quá đáng, bản cô nương bị người tùy ý khinh bạc, chỉ hận vô nghệ không bằng người, người cứ như vậy hạ nhục ta, ta dù có chết cũng quyết không bỏ qua cho người."

Ngọc Cầu vung lên, thân thể mềm mại mạnh mẽ lao về phía trước, giống như là một tia chớp, trực tiếp đâm tới bụng dưới của Hoa Văn Long. Nói cũng phải, mỗi anh đào trinh nguyên của một cô nương là hạng gì trân quý, hôm nay bị Hoa Văn Long hôn sạch, ngấu ngiến, không thiếu chút gì, dù có là tự nguyện đi chăng nữa, như thế cũng khiến cho Nguyễn Hồng Ngọc nóng mặt loạn tâm, xấu hổ thẹn thùng không thôi. Huống chi Hoa Văn Long thuần túy là thái độ chơi đùa, đặc biệt luôn mồm truy hỏi lai lịch Hồng Nhi, cái này cũng không phải nhận định Nguyễn Hồng Ngọc không rõ lai lịch Hồng Nhi, dù không phải kẻ trộm, cũng đi chung một đường, Nguyễn Hồng Ngọc xấu hổ và giận dữ vô cùng, khó trách muốn liều mạng.

Hoa Văn Long tự tin vô công cao hơn Nguyễn Hồng Ngọc, lại còn bản tính ngoan đồng, thế mà nhất thời sợ ý, bị Nguyễn Hồng Ngọc đoạt lại Ngọc Cầu, thoát xuống yên ngựa, trước đó ngược lại cũng không để ý, lúc này gặp phải Nguyễn Hồng Ngọc dồn sức vung Ngọc Cầu đến, bộ dáng liều mạng chết chung, cũng bắt trí bất giác giật mình cả kinh. Nguyễn Hồng Ngọc thế tới cực kỳ mãnh liệt, Cầu ảnh trùng trùng điệp điệp, ngay trong biên giới cả kinh, Hoa Văn Long đã cảm giác được thế tới bức ép của kinh phong, Ngọc Cầu đánh tới trước người, đầu thế nào lãnh đạm nữa, chân đạp một cái, nhanh chóng lộn một vòng về trước, yên yên ổn ổn rơi trên mặt đất.

Mặc dù hấn ứng biến rất nhanh, nhưng cũng có lúc bất ngờ sai người sai thời điểm, chạm chân một chút, chỉ nghe một tiếng "tê" khẽ vang lên, vạt áo trước ngực đã bị Ngọc Cầu xé đi một mảnh. Nguyễn Hồng Ngọc vẫn còn chưa cam tâm, nhảy qua lưng ngựa, một chiêu "Chim Ưng Cấp Tho" đánh ra, lưỡi câu xé gió mà ra, như bóng với hình, nhắm thẳng vào đỉnh đầu Hoa Văn Long mà bỏ vào mãnh liệt. Thân thể Hoa Văn Long chỉ mới vừa đứng vững, chợt thấy bóng xanh lóe lên trước mắt, hấn lại vội vàng bước chéo mấy bước, cấp bách tránh né sát chiêu.

Lúc này hấn cũng biết Nguyễn Hồng Ngọc thật sự nổi giận, nếu như dùng tới vô nghệ, dù hấn tay không tác sát, cũng không sợ Ngọc Cầu trong tay Nguyễn Hồng Ngọc, tức rằng trời sinh bản tính của hấn thương hương tiếc ngọc, thực sự không muốn chính thức đối địch với nàng, huống chi là tổn thương nàng. Ổn định thần hình, điều chỉnh lại vạt áo, ở xa xa chấp tay thành quyền thi lễ một cái, lúc này hấn mới cao giọng nói ra: "Mong cô nương bớt giận, tại hạ có đôi lời muốn tâm sự."

Nguyễn Hồng Ngọc lớn tiếng quát lên: "Ta không muốn nghe."

Ngọc Cầu đột nhiên vung lên, lại một chiêu "Mãn Ngọc Phù Xuống", tựa như lưỡi trời quét tới đòi mạng Hoa Văn Long.

Hấn vội vàng lách mình tránh đi, lại cúi người một lần nữa, nghiêm túc trịnh trọng nói: "Tại hạ có tội, chộc giận giải nhân, một cái cúi người này xem như tạ tội."

Nguyễn Hồng Ngọc luân phiên tập kích, lại không thể đắc thủ, trong nội tâm cũng có chút nhụt chí. Sở dĩ nàng xúc động liều mạng đòi giết hấn, tất cả đều xuất phát từ nỗi tức giận không kiềm chế được, còn lý do khác, đó chính là bị hấn cưỡng bách khinh bạc, thậm chí quá hóa giận, mượn cơ hội phát tiết một phen. Kỳ thật nàng cũng tự biết, vô công của Hoa Văn Long vượt xa nàng rất nhiều, nếu muốn đắc thủ được, chắc chắn không phải dễ dàng, huống hồ Hoa Văn Long có dụng mạo tuấn mỹ như Phan An, hấp dẫn nữ nhân vô cùng, trong phương tâm, thực ra đã ngầm cho phép hấn, lại nói cho dù Ngọc Cầu của nàng có thể đánh chết hấn, nàng cũng sẽ không nở xuống tay. Bấy giờ Hoa Văn Long lại lần nữa tránh thoát, không ngừng chấp tay tạ lỗi, tức giận lúc ban đầu, không khỏi giảm đi rất nhiều, vì vậy thần hình của nàng cũng ngưng lại, hai tay chống nạnh, trợn mắt quát lớn: "Nào có dễ dàng như vậy, mau rút ra bảo kiếm của người, bản cô nương nhất định phải phân ra cao thấp với người."

Đối với tính tình thiếu nữ, Hoa Văn Long thực sự hết sức quen thuộc, vừa nghe như vậy liền biết chắc Nguyễn Hồng Ngọc đã nguôi giận rồi, hấn vội vàng ôm quyền một cái, nhún nhường nói: "Cầu pháp của cô nương vô cùng lợi hại, tại hạ chắc chắn không phải địch thủ của cô nương, cần gì phải phân cao thấp nữa."

Nguyễn Hồng Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng, giận giận nói ra: "Không lẽ ta cứ mặc cho người bắt nạt như vậy sao?"

Trong nội tâm Hoa Văn Long bật cười, bề ngoài mặt mày nghiêm túc, lại cúi người một cái nói ra: "Người không phải có cây, ai có thể vô tình? Cô nương có dụng mạo sánh với thiên tiên, tại hạ may mắn được âu yếm, tuy là có chút đường đột, nhưng cũng là xuất phát từ tình cảm yêu mến quá nhiều, thực sự không thể nói ra hai chữ "bất nạt".

Trên gương mặt Nguyễn Hồng Ngọc dâng lên một mảnh đỏ ửng, âm thanh nũng nịu nói: "Hừ, chỉ biết nói lời êm tai, ta đây hỏi người, vì sao người lại vu cáo ta trộm ngựa?"

Hoa Văn Long lộ vẻ lo sợ không yên mà đáp: "Tại hạ vốn có bản tính không bị trói buộc, nhất thời nói đùa, cô nương nghìn lần không được xem là lời thật."

Nguyễn Hồng Ngọc thấy bộ dáng hấn lo sợ không yên, ngừng lại một hồi, hành vi của hấn lúc giả dối lúc chân thật, xác thực là giống y như trẻ con tính tình đơn giản, cổ quái linh tinh, âm thầm nghĩ kỹ một lúc: "Tên oan gia này xảo trá cổ quái, chắc hẳn thuở nhỏ kiểu cang đã thành thói quen, nói lý cùng với hấn, thực đúng là vô ích sinh bực tức rồi."

Nguyễn Hồng Ngọc thấy bộ dáng hấn lo sợ không yên, ngừng lại một hồi, hành vi của hấn lúc giả dối lúc chân thật, xác thực là giống y như trẻ con tính tình đơn giản, cổ quái linh tinh, âm thầm nghĩ kỹ một lúc: "Tên oan gia này xảo trá cổ quái, chắc hẳn thuở nhỏ kiểu cang đã thành thói quen, nói lý cùng với hấn, thực đúng là vô ích sinh bực tức rồi."

Nghe lại đến tận đây, bắt trí bất giác không còn giận dữ nữa, nhưng tôn nghiêm của thiếu nữ còn cao ở đó, không khiến cho gương mặt của nàng đổi giận thành vui ngay được, chỉ thấy nàng bĩu môi một cái, lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: "Bản cô nương làm sao có thể làm sao có thể mặc cho người trêu đùa? Người nhất định phải cho ra một cái công đạo."

Hoa Văn Long lúc thật lúc giả, chính là có mục đích khác, hấn nghe vậy thì âm thầm đắc ý, âm mưu đã thành, chậm rãi bước nói ra: "Mọi cô nương thu hồi Ngọc Cầu, cho phép tại hạ được từ từ kể lại tường tận."

Hấn đi đến trước mặt Nguyễn Hồng Ngọc, nhẹ nhàng cầm lấy Ngọc Cầu đang nằm trong tay nàng, lại nhẹ nhàng mang Ngọc Cầu kia thay nàng cầm lại vào trong túi, động tác ôn hòa mà linh xảo, đúng thật là cẩn thận từng li từng tí, vừa có sự hài, vừa có chân thành, biểu cảm trên gương mặt vô cùng có thành ý. Trong lòng Nguyễn Hồng Ngọc một trận đập dòn, bắt trí bất giác khẽ liếc đôi mắt đẹp, mặt trắng không còn chút máu. Đôi mắt sáng trong hờn giận của thiếu nữ xinh đẹp khẽ liếc ngang, khiến cho người nhận được sung ái mà tâm lo sợ, đôi mắt trắng kia biểu lộ ra ngoài ý tứ hăm xúc, càng khiến cho tâm hồn người ta tiêu tán cả rồi.

Cầu chư vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Làm quỷ cũng phong lưu (4)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Hoa Văn Long thấy được, mừng thầm trong lòng, động tác cũng càng thêm tinh tế. Hấn thừa cơ đuổi ra cánh tay phải, chậm rãi ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Nguyễn Hồng Ngọc, ôn nhu nói ra: "Cô nương đến phía bên kia, ngồi xuống rồi nghe tại hạ nói chuyện."

Vòng eo của Nguyễn Hồng Ngọc bị Hoa Văn Long ôm lấy, chợt cảm thấy một dòng điện truyền khắp cơ thể, trong lòng như có con hươu chạy loạn, cũng không biết là sợ hay vui, nhưng thiếu nữ được ôm trong ngực, khó tránh

khỏi ngưng ngừng. Nàng uốn eo vòng eo, đôi mắt đẹp liếc ngang, nhẹ giọng trách cứ: "Chính chắn một chút, ta không kết thân quyền luyến với người, người ôm ta làm gì?"

Hoa Vân Long cười thầm trong lòng, cũng không trả lời, vẫn ôm nàng đi đến một khối núi đá.

Khí tức nam tử làm lòng nàng si mê, Nguyễn Hồng Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân sung sướng tê dại, muốn tránh nhưng đành thôi, bất tri bất giác ngồi xuống núi đá ở đằng kia cùng với Hoa Vân Long. Hoa Vân Long nắm chặt cánh tay của nàng, vẫn không buông ra, cũng không có động tác tiến thêm một bước, chỉ si ngốc nhìn Nguyễn Hồng Ngọc mà mỉm cười.

Nguyễn Hồng Ngọc bị hấn nhìn chăm chăm, mặt ngọc ửng hồng, ngưng ngừng nói: "Người thật không đứng đắn, có nói hay không a?"

Hoa Vân Long tro mặt ra nói: "Cô nương thật đẹp, khiến ta bất tri bất giác đã nhìn đến ngây người."

Vừa dứt lời, hấn đã kéo nàng vào trong ngực, những ngày này không được gần gũi nữ tử, hấn cũng rất khó chịu.

"Ân... Không được... Ư... Không được mà..."

Hoa Vân Long thật sự nhịn không được, điên cuồng hôn lên gương mặt nàng, đồng thời ôm chặt thân thể của nàng, đi vào sâu trong rừng cây, bóng cây che khuất mặt trời, dù giữa ban ngày cũng không sợ bị người phát hiện. Một tay Hoa Vân Long luồn lách vào trong nội y của Nguyễn Hồng Ngọc, vuốt ve cặp vú nóng rực.

Tâm trí Nguyễn Hồng Ngọc hoàn toàn trống rỗng, thoáng cái đã bị Hoa Vân Long lột sạch y phục, sau đó Hoa Vân Long cũng tự mình cởi hết. Hai tay Hoa Vân Long tha hồ gây tai vạ trên người nàng, vừa sờ, vừa cấu véo, trực tiếp kích thích cho nàng cao giọng rên rĩ.

"Ưm... A... A..."

Thanh âm như điên cuồng, Hoa Vân Long vội vàng tách đôi hai chân của nàng, bảo bối nóng bỏng lập tức nhắm thẳng vào âm hộ của nàng.

"Người phải nhẹ một chút, ta vẫn còn là xử nữ, biết không a? Nếu không, ta sẽ không để ý tới người nữa."

"Đó là đương nhiên, ưu điểm của ta chính là thương hương tiếc ngọc, ta sẽ rất nhẹ nhàng... Yêu người."

Vừa nói xong, Hoa Vân Long thả sức hôn nàng, hôn cho nàng thở dốc không ngừng, đồng thời huy động hai tay vuốt ve trên dưới, dần dần, chỉ thấy nàng đỏ bừng cả mặt, cặp vú trước ngực phập phồng không yên, ở khu vực tam giác trần ngập thân bí khiến lòng người mê say kia, từng mảnh âm mao đen nhánh ẩn giấu âm hộ kiểu diêm, hai mảnh âm thần hồng hào lóng lánh hơi lộ ra, tựa như đôi môi của đứa trẻ, khẽ mở rồi khép, còn đang nhiều từng giọt đầm thủy...

Đâm thủy vào khắp âm mao, thấm ướt âm hộ. Hoa Vân Long vừa thấy như thế, càng thêm dục hóa thiếu thân, tay cầm lấy bảo bối, mò mẫm nơi động nguyên mật đào của nàng, chậm rãi di chuyển bảo bối cắm vào bên trong cửa ngọc.

"Oa... Ca... Thô to như vậy... Đau nhức a..."

Nguyễn Hồng Ngọc chỉ cảm thấy đau đớn, vội vươn tay nắm lấy bảo bối, thẹn thùng nhỏ giọng nói.

Hoa Vân Long vừa nghe xong, lập tức nghiêng người về trước, ổn định lại thân thể mềm mại của nàng, quy đầu nóng bỏng chĩa thẳng vào cửa động, hấn vừa ngẩng nghiêng hôn lên cặp môi thơm, mút liếm đầu lưỡi thơm tho, hai tay không ngừng xoa nắn đầu vú.

Không ngừng trải qua khiêu khích như vậy, toàn thân nàng run rẩy, cửa động đào nguyên càng giống như nước lũ Hoàng Hà, rốt cuộc nhịn không được bứt rứt ngứa ngáy sâu trong lòng, thở gấp mà rên rĩ: "Ca... Ca... Người có thể chậm rãi... Nhẹ nhàng chơi..."

Trong khi nói chuyện, nàng càng cố gắng mở rộng hai chân thành chữ bát (八), mông ngọc đẩy dà vênh cao lên nghênh đón quy đầu. Hoa Vân Long biết rõ, tâm hồn thiếu nữ của nàng đã rung động rất nhiều rồi, vừa khẽ dùng lực, quy đầu to như quả trứng gà lập tức tiến thẳng vào trong.

"A... Đau chết ta..."

Lúc này, quy đầu thô to đã kè sát lớp màng trinh nguyên, chỉ thấy Nguyễn Hồng Ngọc đỏ đầy mồ hôi, cặp mắt nhắm chặt lại, khóe mắt ứa ra từng giọt nước mắt. Hoa Vân Long biết rõ đây chỉ là đau đớn nhất thời, hấn án binh bất động, tạm thời không đâm chọc.

Tay trái đặt trên đầu vú của nàng, vừa nhẹ nhàng xoa nắn, vừa nhẹ giọng hỏi: "Hồng Ngọc... Còn đau không? Đã khá hơn chút nào chưa?"

"Ca... Cứ chuyển động chậm như vậy đi a... Ta vẫn còn có chút căng phồng đau nhức... Nhưng mà ở bên trong..."

"Có phải là cảm thấy ngứa ngáy?"

Hoa Vân Long trêu chọc.

"Hử... Lắm lời..."

Cứ liếc mắt đưa tình như vậy, tận lực trêu chọc, khiến đám thủy của nàng không ngừng chảy tràn ra ngoài, lênh láng khắp vùng, đồng thời, hai chân không ngừng đóng đũa, khi thì co lại, khi thì duỗi thẳng, khi thì tách rộng ra, đồng thời không ngừng vênh cao bờ mông nghênh hợp với quy đầu nhẹ nhàng đâm vào, đẩy rõ ràng là đám tinh của nàng đã đạt đến cực điểm, đã tới tình trạng khó có thể nhịn được.

Hoa Vân Long thấy được nàng đã bộc phát đám tinh, dường như đã đến đỉnh điểm, ôm thật chặt hai vai của hấn, hạ thân không ngừng nhấp nhô, thở gấp liên tục mà nói: "Ca... Hiện tại ta đã không đau... Trong đó rất khó chịu... Ngứa... Ngứa lắm... Chỉ muốn người dùng sức... Đâm vào a..."

Trong lúc nàng căng chặt rằng, bờ mông liên tục vênh lên nghênh hợp, Hoa Vân Long hít vào một hơi thật sâu, bảo bối bỗng nhiên căng phồng, bờ mông trầm xuống, nhắm thẳng vào âm hộ ẩm ướt, đột ngột cắm mạnh vào. "Phốc tu" một tiếng, phá tan màng trinh, đại bảo bối đã đâm vào tận gốc, quy đầu căng phồng cứng rắn đã đâm thẳng vào tử cung. Một nhát đâm này khiến cho Nguyễn Hồng Ngọc đau đớn cháy ra hai dòng nước mắt, toàn thân run rẩy, gần như đã há miệng hết lên.

Hoa Vân Long vội vàng hôn lên, chặn lại tiếng kêu đau nhức của nàng, Nguyễn Hồng Ngọc đau nhức cực kỳ, hai tay không ngừng vung vẩy kháng cự, thân thể cũng gầy dựa không ngừng.

Cứ ôm hôn như vậy một hồi lâu, cơn đau phá thân mới phai đi một chút, Hoa Vân Long lập tức nhẹ giọng thì thảo bên tai nàng: "Hồng ngọc, chịu khó một chút, đây là tránh không được, nữ tử vừa bị phá thân đều bị đau như vậy. Hiện tại đã khá hơn chút nào chưa?"

"Ân... Tốt hơn một chút... Vừa rồi thật sự đau chết ta... Ta... Ân... Trong đó... Sao lại có một chút... Cảm giác ngứa ngáy tê dại... Thật hư hòng đây a..."

"Ai da, tiểu thư của ta nha, cảm giác vừa xốp giòn, vừa tê dại lại ngứa ngáy đó, chứng tỏ người rất là đảm đang, đã động đám tinh nhanh như thế, có nghĩa là người muốn bị người hung hăng đâm vào, hành hạ người, đâm chết người."

"Biết được thì thôi... Sao lại lớn tiếng nói ra như thế... Đây... Ta rất thẹn thùng... Người nhất định phải... Nhẹ nhàng một chút... Ta... Sợ... Chịu không nổi..."

Gần đây Hoa Vân Long cũng có chút nghiên cứu về chuyện đâm chọc này, vì thế hấn chậm rãi rút quy đầu đến ngoài miệng âm hộ, lại chậm rãi cắm vào bên trong, loại công phu ôn nhu này, chính là một loại kỹ thuật vô thượng, có thể thúc đẩy tình dục của nữ tử lên tới đỉnh cao.

Rút ra dứt vào chậm rãi như vậy, ước chừng sau một phút đồng hồ, quả nhiên âm hộ của Nguyễn Hồng Ngọc đã tràn lan đám thủy, cháy ra lênh láng, thân thể yếu đuối không ngừng rung động, một bộ dạng sướng khoái đến điên cuồng, tê tái khó chịu mà không ngừng gầy dựa eo thon như yếu xà, nhấp nhô mông ngọc mà nghênh hợp.

Cầu chư vị đậu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Làm quỷ cũng phong lưu (5)

Nguồn:
Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên
Biên dịch: Lúa

Lúc này Nguyễn Hồng Ngọc khỏ tận cam lai, xuân tình dạt dào, mị nhân như tơ, mị thái mê người, càng khiến cho Hoa Văn Long dục hóa hùng lực, ôm chặt thân thể yếu kiều, chuyển động bờ mông càng ngày càng nhanh, giống như cuồng phong sấm chớp, càng ngày càng mạnh, giống như hai hồ đánh nhau, càng ngày càng sâu, giống như thợ mỏ đào than.

Cứ không ngừng liều mạng, điên cuồng đâm vào như vậy, đâm cho Nguyễn Hồng Ngọc thở gấp liên tục, mị nhân như tơ, nũng nịu yếu kiều rên rí "Ca... Ca... Ta... Ta thật sướng khoái nha... Nha... A... Um... Đó... Thật là thoải mái... Ca... Người thực biết cách đâm... Chơi ta... Sướng... Thật sướng..."

Âm hộ nhỏ nhắn của Nguyễn Hồng Ngọc đã trần trề dâm thủy, bị bao bối cán quét mà sát bên trong, thanh âm "phốc tư", "phốc tư" không ngừng vang lên như âm hộ kỹ nữ.

Hoa Văn Long thấy được, lúc này Nguyễn Hồng Ngọc đã bộc phát dâm tính, phương pháp chậm mà sâu đã không thể thỏa mãn nằng, vì vậy hắn nhanh chóng thay đổi chiến lược, đâm mạnh đâm nhanh, như hồ dới sấm dẻ, hai cánh tay của nằng bám chặt vào lưng Hoa Văn Long, chân trắng siết chặt lấy eo mông của hắn, hạ thân dùng sức chuyển động, dùng sức nghênh hợp động tác đâm chọc của hắn, đồng thời, mặt ngọc đỏ tươi kiều diễm, môi anh đào hé mở, hơi thở như lan, giống như một đóa hoa tường vi, diễm lệ động lòng người, trong miệng duyên dáng ngâm nga: "Ca... Ta cực kỳ thoải mái... Ta... Đó... Dùng sức... Lại dùng sức... Um.. Sướng.. Sướng chết Hồng Ngọc rồi... Mạnh... Mạnh hơn nữa... Đúng.. Thật tốt... Sướng..."

Nguyễn Hồng Ngọc vừa yếu kiều rên rí, vừa điên cuồng lắc lư nhấp nhô bờ mông, dốc hết sức lực mà nghênh hợp, đồng thời, hai tay ôm chặt Hoa Văn Long, càng thêm đẩy ra kéo vào. Hoa Văn Long vừa nhìn đã biết rõ nằng muốn tiết thận, vội vàng ra sức đâm vào, vừa điên cuồng ngấu nghiến cặp môi thom.

Quả nhiên, toàn thân Nguyễn Hồng Ngọc run rẩy kịch liệt, âm hộ gấp rút co thắt lại, một cổ âm tinh nóng nóng như lửa bắn thẳng ra, tất cả đều xối lên trên quy đầu của hắn, truyền đến cảm giác sướng khoái vô cùng, đồng thời, thân thể nềm mại yếu kiều như bông vải, tứ chi giăng ngang, thở gấp nói: "Ai... Um... Ca ca... Ta... Ta muốn thăng thiên rồi... Aaa... Quá... Sướng... Sướng.. Sướng chết... Ta..."

Hoa Văn Long gương cao thần thượng tái chiến, lại chạy nước rút vài chục cái, cuối cùng thần thượng buông lỏng, cửa khẩu lập tức mở ra, dương tinh nóng rực bắn thẳng vào sâu trong hoa tâm, Nguyễn Hồng Ngọc yếu kiều rên rí: "Sướng... Thật sướng... Sướng muốn chết a..."

Chiến đấu một hồi lâu, hai người mệt mỏi nằm ôm nhau.

Hồi lâu sau, Nguyễn Hồng Ngọc mới thanh tỉnh lại, nhìn thấy từng mảnh lạc hồng trên mặt đất, không kiềm được đó búng hai gò má, khẽ động một chút, hạ thể vẫn còn đang đau nhức, nằng không nhịn được cau mày, thẹn thùng trách cứ Hoa Văn Long: "Người thật là xấu, vừa gặp mặt đã dẽ người ta ra..."

Hoa Văn Long cười cười, hôn nằng một cái rồi nói: "Khó có thể nghĩ đến "Ngọc Câu nương tử" nổi danh phóng túng trên giang hồ dĩ nhiên vẫn còn tằm thân xử nữ, nói ra chỉ sợ sẽ không ai tin tưởng."

Nguyễn Hồng Ngọc sâu kín nói: "Người biết là tốt rồi, người dự định sẽ làm thế nào?"

Hoa Văn Long cười nói: "Người yên tâm, sau khi ta giải quyết xong xuôi mọi chuyện, lập tức mang người trở về nhà..."

Nói đến chỗ này, bỗng nhiên ngậm miệng không nói nữa.

Nguyễn Hồng Ngọc kỳ quái hỏi: "Dẫn ta trở về nhà? Là chỗ nào a?"

Hoa Văn Long ngưng ngưng cười nói: "Thật ra danh tính của ta không phải Bạch Kỳ, ta là nhị công tử Hoa gia ở núi Vân Trung, Hoa Văn Long."

Nguyễn Hồng Ngọc nghe vậy lập tức sững sờ, hai mắt tròn tròn lên, chăm chú nhìn vào gương mặt của Hoa Văn Long, biểu cảm dường như vừa sợ hãi vừa nghi hoặc, lại mang một chút tức giận và oán trách, lưu huyền không rời, muốn nhìn ra sự thật từ trên gương mặt của hắn, sau đó lại sâu kín hỏi: "Vi sao người lại gạt ta? Vì sao không nói danh tính thật sự? Nguyễn Hồng Ngọc không xứng kết giao cùng Hoa Văn Long hay sao?"

Hoa Văn Long vội vàng giải thích: "Hồng Ngọc, người nghĩ đến đâu vậy a? Bởi vì phương danh của người là Hồng Ngọc, vì thế nên ta đã tự xưng Bạch Kỳ, Bạch Kỳ Hồng Ngọc, đều là trăn phẩm trong các loại ngọc, người ta nói, hoa mẫu đơn tuy đẹp, còn phải có lá xanh tương xứng, Hồng Ngọc đi với Bạch Kỳ, hiển lộ toàn bộ diễm lệ, người vẫn không hiểu rõ tâm ý của ta hay sao?"

Ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Chuyện của ta vừa xử lý xong xuôi, ta sẽ mang người trở về Lạc Hà sơn trang ngay lập tức."

Nguyễn Hồng Ngọc xấu hổ, vui mừng nói: "Thật sao, người sẽ không lừa gạt ta?"

Hoa Văn Long chân thành nói: "Ta lừa gạt người, ta chính là chó con, hãy tin tưởng ta."

Hắn bỗng nhiên mỉm cười hỏi: "Vừa rồi người có sướng khoái hay không?"

Nguyễn Hồng Ngọc thẹn thùng đỏ mặt, khẽ gãi đầu nói "Không thể nghĩ đến chuyện nam nữ giao hoan lại có vô vàn niềm vui thú như vậy."

Nói xong, tay ngọc lại vuốt ra, khẽ vuốt ve bao bối của Hoa Văn Long, bao bối vốn đang mềm nhũn, vừa được bàn tay Nguyễn Hồng Ngọc vuốt ve, lập tức căng phồng lên, cứng rắn như sắt, vừa nóng bỏng vừa căng cứng, thro mười phần, một bàn tay nhỏ bé của Nguyễn Hồng Ngọc không thể cầm giữ hết được, dọa cho nằng hoảng sợ cuồng quít rút tay về.

Hoa Văn Long nhìn không được bật cười một tiếng: "Người muốn sờ nó sao, cứ sờ đi a."

Vừa nói xong, hắn lập tức nắm lấy tay của nằng, để nằng vuốt ve bao bối của mình.

"Lắm lời... Biết rõ người ta hiểu kỳ... Tên đáng ghét... Xem ta xử lý người thế nào..."

Nguyễn Hồng Ngọc nói xong, tay phải lập tức nắm chặt lấy bao bối của Hoa Văn Long, bắt đầu chuyển động lên xuống.

"Có phải tiểu huyết dâm đang lại ngứa ngứa, để ta giúp người xoa dịu cơn ngứa a."

Hoa Văn Long nói xong, lập tức xoay người ôm nằng vào lòng, vừa điên cuồng hôn lên môi nằng, vừa khống chế đại bao bối cứng rắn nóng bỏng dâm loạn vào âm hộ của nằng.

"Ca ca... Long ca ca... Không được dâm loạn như vậy, làm tiểu huyết của người ta đau nhức vô cùng, nhẹ nhàng một chút, để ta chỉnh bao bối của người, chậm rãi đâm vào trong."

Nguyễn Hồng Ngọc vừa che chắn bụng dưới của nằng, rất sợ làm đau âm hộ nhỏ nhắn, vừa nũng nịu nói ra.

"Tiểu thư của ta, ta làm theo lời người, chậm rãi đâm vào trong, nhẹ nhàng chuyển động, vậy được rồi chứ?"

Hoa Văn Long trêu chọc nói.

Hoa Văn Long bắt đầu tham lam hôn lên đôi môi anh đào của nằng, tung hoành trên bộ ngực sữa, hai tay không ngừng xoa nắn vuốt ve cặp vú, khiến cho dâm tính của Nguyễn Hồng Ngọc bùng cháy, không ngừng kích thích nằng, làm cho nằng cảm nhận được yêu thương ngọt ngào vô hạn, ôn nhu chăm sóc vô cùng, trong nội tâm cảm thấy ngọt ngào, như mật như mè, mười phần dễ chịu.

Nằng lập tức đuổi ra tay ngọc, nhẹ nhàng nắm lấy bao bối to lớn kia, dẫn dắt đến động khẩu đào nguyên của mình, trong nội tâm không ngừng rung động, như có cơn hươu chạy loạn, bàn tay nhỏ bé cũng không ngừng run rẩy.

"Aaa... Nhẹ một chút... Đau... Ta đau nhức a..."

Hoa Văn Long cố tình dùng sức đâm mạnh một cái, khiến cho nằng run rẩy kêu lên.

"Tốt tốt tốt... Ta sẽ nhẹ nhàng... Nhưng người phải dùng hai tay tách đôi cửa niệm âm hộ của mình ra mới được, nếu không, bao bối của ta làm sao có thể nhẹ nhàng tiến vào bên trong đây?"

Cầu chư vị đầu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Làm quỷ cũng phong lưu (6)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long tỉnh ngịch nói ra.

"Tốt tốt... Người có thể nhẹ nhàng... Chậm rãi đâm vào trong..."

Nguyễn Hồng Ngọc vừa mới nói xong, vừa chuyển động hai tay, dùng sức tách ra hai mảnh âm thần, hé mở ra cửa động đảo nguyên dự hoặc người phạm tội.

Hoa Vân Long lập tức thu tay, điều chỉnh đại bảo bối, nhờ có đâm thủy bối tron, cự vật chậm rãi ma sát, tiến vào sâu bên trong, lúc vừa đâm vào trong nửa phần, hấn cố ý rút ra khiêu khích, rồi lại chậm rãi đâm vào. Đâm vào rút ra chậm rãi nhẹ nhàng như vậy, quả nhiên đã làm cho Nguyễn Hồng Ngọc bộc phát dâm tính, chỉ thấy dâm thủy cuộn cuộn tuôn ra.

Lúc này, mặc dù Nguyễn Hồng Ngọc vẫn còn hơi căng tức, đau nhức, nhưng cũng không dữ dội như lần đầu tiên, mà trong âm hộ của nàng dần dần cảm thấy tê dại, nhịn không được thuởi ra hai cánh tay, ôm chặt lưng gấu của Hoa Vân Long, hai chân tách rộng ra, để hẳn tùy ý đâm vào rút ra.

Hoa Vân Long vừa nhìn đã biết âm hộ của Nguyễn Hồng Ngọc lúc này đã không còn đau, phải dùng sức đâm vào mới có thể làm nàng sướng khoái, mới có thể thỏa mãn dâm tính của nàng. Vì vậy, eo hông bắt đầu dùng lực, một lần lại điên cuồng hưng ác hơn một lần, mỗi lần xâm nhập lại càng nhanh hơn, đâm cho nàng ý loạn thần mê. Lúc này, Nguyễn Hồng Ngọc chỉ cảm thấy quy đầu nóng rực như lửa đang ma sát toàn bộ âm đạo của mình, miệng từ cung càng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, toàn thân cảm thấy vô cùng thoải mái, từng dòng dâm thủy tuôn ra từ từ cung của nàng, không nhịn được khát vọng tình dục mà vận vẹo mông eo, vênh cao âm hộ nghênh hợp với động tác đâm chọc của Hoa Vân Long.

Vì lần này đã không còn đau nhức như lần đầu tiên mới phá thân, dốc sức mà đâm khiến cho nàng thờ gáp không ngừng, mở hời dâm địa, nị nhân như tợ, phóng dăng rên rì: "Aaa... Long ca ca... Người... Thật sự... Đâm vào thật mạnh... Thật nhanh... Ta... Sướng muốn chết... Chết... Ta... Uhm... Ta sướng... Thật sướng khoái nha... Tiểu huyết... Sướng muốn chết..."

Hoa Vân Long vừa nghe âm thanh rên rì của nàng, càng cảm thấy kích động sung sướng, trong bụng càng hùng hực dục hòa, càng ra sức quất roi thúc ngựa, điên cuồng hưng ác đâm chọc vào, bảo bối cứng rắn nóng bỏng không ngừng khuấy động bên trong âm hộ chặt chẽ áp của nàng, vừa mềm mại, vừa sướng khoái, khiến hấn không nhịn được kêu lên: "Hồng Ngọc... Muội muội tốt... Thoải mái a... Tiểu huyết của người... Thật tốt... Thật chặt..... Lại âm áp..... làm ta muốn hôn lia khỏi xác... Sướng khoái... Giống như thành tiên... Cực kỳ sướng..."

Đâm vào rút ra như vậy gần nửa canh giờ, cơ thịt va chạm vang lên những âm thanh dâm dục: "Bạch... Bạch... Bạch... Bạch...", có cả tiếng dâm thủy bắn ra tung tóe: "Chi... Chi... Chi... Chi...", lại thêm âm thanh rên rì của Nguyễn Hồng Ngọc: "Ài... Uhm... Hừ... Aaa..."

Tất cả hợp lại đã tạo thành một khúc tiền nhạc dâm dục.

Nguyễn Hồng Ngọc đã đạt đến cực điểm dâm tính, bộ dạng dường như muốn tiết thân, trên miệng không ngừng cao giọng rên rì: "Long ca ca... Thật sướng quá... Ân... Ta... Sướng... Thoải mái... Nha... Hừ... Mạnh hơn nữa... Hơn nữa... Sướng... Sướng... Aaa... Nhanh... Nhanh... Dừng... Sức... Nữa... Ta... Muốn... Thăng thiên... Aaa..."

Quả nhiên, một cổ ẩm tình nóng bỏng ướt át phun trào từ sâu bên trong từ cung, làm toàn thân Hoa Vân Long run rẩy tê dại, tâm thần chấn động, hưng hăng đâm vào vài chục cái, cửa khẩu buông lỏng, một cổ dương tinh phá cửa bắn thẳng ra, bắn vào sâu bên trong hoa tâm của Nguyễn Hồng Ngọc, làm nàng càng hưng phấn không thôi, ôm chặt Hoa Vân Long, cùng nhau hưởng thụ thời khắc sung sướng nhất đời người.

Cuối cùng hai người cũng thụ thai xong, ra khỏi rừng cây, ngồi cạnh nhau trên một tảng đá lớn, Hoa Vân Long bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói tiếp: "Hồng Ngọc, người không biết, hiện tại ta đang trong lúc nguy cấp. Trên thân ta gánh vác trọng trách nặng nề, lúc nào cũng phải chú tâm đề phòng kẻ thù âm toán. Đêm qua ta gửi bảo mã ở lại trong khách sạn, lúc này bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh người, vừa thấy cảnh này, làm sao ta có thể không lo lắng hành tung của mình đã bị tiết lộ?"

Nguyễn Hồng Ngọc hơi ngần ra, sâu kín nói: "Nói như vậy, hóa ra người đã xem ta là kẻ thù rồi."

Hoa Vân Long thần nhiên nói: "Vừa mới thấy khó tránh khỏi sinh lòng nghi ngờ, nhưng bây giờ ta đã hiểu rõ."

Nguyễn Hồng Ngọc không thể buông được, lại càng phản trần nói: "Ta nhất định không là kẻ thù của người, con ngựa kia là một người khác tặng cho ta."

Hoa Vân Long khẽ gật đầu một cái, nói tiếp: "Ta biết rõ, vậy có thể người tặng ngựa cho người chính là kẻ thù của ta."

Nguyễn Hồng Ngọc sững sờ, vội vàng nói: "Không phải a, hấn là sư huynh của ta."

Hoa Vân Long mỉm cười nói: "Vậy người sư huynh chính là kẻ trộm ngựa rồi."

Chợt nghe một thanh âm tức giận quát to: "Tiểu tử, miệng lưỡi người phải sạch sẽ một chút."

Thanh âm tức giận truyền đến từ sau lưng, Hoa Vân Long không kinh ngạc chút nào, nhàn nhạt nói ra: "Có lẽ huynh dài nên lộ diện sớm hơn."

Người nọ lách mình đi đến trước mặt, Nguyễn Hồng Ngọc nhướng mày, lạnh lùng nói: "Hóa ra người đã đến đây từ lâu, vì sao lại ẩn mình không chịu xuất hiện?"

Người đến là một thiếu niên công tử hơi anh tuấn, áo nho khăn đóng, chân mang giày trắng, ngang hông có đeo một thanh cổ kiếm sắc sỡ nhiều màu, trước đó mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, nhưng sau khi Nguyễn Hồng Ngọc lạnh lùng hỏi hấn, thoáng cái đã chuyển thành bộ dạng tràn đầy nịnh nọt cười cười, lấp bắp nói: "Ta... Ta... Ngu huynh..."

Nguyễn Hồng Ngọc lạnh giọng hừ nhẹ một tiếng rồi nói: "Người không nói ta cũng biết rõ, ta nói cho người biết, việc làm của ta không cần người phải lo."

Nàng nói xong, thân thể yếu kiều lại càng kề sát vào bên cạnh Hoa Vân Long, thiếu niên công tử kia vừa nhìn thấy, mặt tràn đầy vẻ ghen ghét dữ dội, cắn răng một cái, nhưng vẫn không dám phát tác, ngừng một chút mới nói tiếp: "Sư muội có biết tiểu tử này là ai?"

Nguyễn Hồng Ngọc thần nhiên nói: "Mặc kệ hấn là ai, cũng không cần người quan tâm đến, tốt nhất người đừng quần quít bên người ta."

Hoa Vân Long ngồi thẳng lưng không hề động, ôn hòa nói: "Tại hạ Bạch Kỳ, xin hỏi tôn tính đại danh của huynh đài?"

Thiếu niên công tử kia ăn nói khéo nếp với Nguyễn Hồng Ngọc, nhưng với người khác lại vô cùng ngạo mạn, nghe thấy Hoa Vân Long tự động tiếp lời, lập tức trừng lớn hai mắt, quát to lên: "Người thật sự gọi là Bạch Kỳ?"

Hoa Vân Long mỉm cười nói: "Nếu tại hạ không gọi là Bạch Kỳ, huynh đài nói xem ta gọi là gì đây?"

Thiếu niên công tử lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn Nguyễn Hồng Ngọc mà nói: "Sư muội, hấn là nhị công tử Hoa gia Vân Trung Sơn, gọi là Hoa Vân Long."

Hoa Vân Long khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Ta và người vốn không quen biết, huynh đài bằng một lời đã có thể nói ra danh tính của tại hạ, đủ thấy được chính là kẻ có tâm, Hoa mỗ cũng muốn thỉnh giáo một phen."

Thiếu niên công tử được gài đúng chỗ ngựa, "Bá" một tiếng đã rút ra bảo kiếm, lạnh lùng nói ra: "Đến đây đi, thiếu gia ta họ Tiểu tên Cửu, đang muốn giáo huấn người một trận nên thân."

Hoa Vân Long nhanh chóng chuyển động tâm niệm, thầm ngâm nghĩ: "Tiểu tử này tự xưng Tiểu Cửu, lại trộm ngựa mà ta gửi lại trong khách điểm, không cần hỏi cũng biết có liên quan với "Cửu công tử" mà thiếu nữ áo đen nhắc đến, đây thật đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, lúc gặp được lại chẳng tốn một chút công phu, ta phải phá lệ dùng chút tâm tư, điều tra cho ra kẻ chủ mưu đứng sau lưng hẳn rồi cuộc là ai?"

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 89: Làm quỷ cũng phong lưu (7)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long suy nghĩ đến tận đây, chợt thấy Tiểu Cửu chấn động bảo kiếm, đâm tới trước ngực Hoa Vân Long, hét lớn một tiếng: "Người có giỏi thì tiếp một kiếm của bản thiếu gia."

Hoa Vân Long cao giọng cười một tiếng, lách mình tránh ra: "Tiêu huynh muốn chiến, tại hạ tất nhiên phụng bồi, nhưng người trộm ngựa của ta, rồi cuộc là vì cái gì? Cũng nên cho ta một cái công đạo."

Tiểu Cửu tức giận rống to, nói: "Tiểu tử, ai trộm ngựa của người?"

Gioi kiếm quét ngang, một chiêu "Đai Ngọc Quán Lưng" cuộn cuộn cuốn tới.

Hoa Vân Long xuất thân từ võ lâm thế gia, một thân võ công chân truyền, tạo nghệ trên kiếm thuật của hắn tất nhiên không hề tầm thường, hắn thấy Tiểu Cửu xuất kiếm, kiếm thế quét ngang, lập tức biết được một chiêu "Đai Ngọc Quán Lưng", thế nên hắn không chút nghĩ ngợi, thân hình bắn nhanh về phía bên trái.

Nào ngờ, thân người vừa rời mặt đất, bỗng thấy kiếm chiêu khác thường, thân thể của hắn dĩ nhiên xông thẳng vào kiếm phong của Tiểu Cửu, trong lúc cấp bách, bất giác ứa ra mồ hôi lạnh, vội vàng xoay mình đạp chân, một chiêu "Cá Chép Vượt Thác" đánh ra, lập tức trở mình bỏ nhào ba bước, đáp xuống một trượng phía ngoài, tránh thoát một chiêu kiếm nguy hiểm.

Hóa ra Tiểu Cửu cảm kiếm bằng tay trái, kiếm pháp hắn triển khai cũng thuận tay trái. Đây chính là tà thủ kiếm pháp, đâm chém trực diện không khác kiếm pháp bình thường bao nhiêu, nhưng kiếm chiêu quét ngang tầm lưng như thế, lại trái ngược với kiếm pháp thông thường.

Hoa Vân Long không kịp nghĩ đến chi tiết này, nhất thời chủ quan mới gặp nguy hiểm như thế. Hai chân chạm xuống mặt đất, Hoa Vân Long ổn định tâm thần, không khỏi nổi lên nghi hoặc, thầm nghĩ: "Quái lạ, sao ta chưa từng nghe nói qua tà thủ kiếm pháp? Họ Tiểu này rồi cuộc đến từ nơi nào?"

Trong lúc suy nghĩ, bỗng thấy kiếm quang lóe lên, Tiểu Cửu kia lại đuổi theo đánh tới, một kiếm chém xuống, trên miệng quát to: "Hoa tiểu tử, xem kiếm."

Hoa Vân Long thầm khen một tiếng "Kiếm pháp thật nhanh!", hai chân không dám chậm chạp, thân thể uốn lượn một cái đã lách tới sau lưng Tiểu Cửu, cười vang nói: "Động đao động kiếm, đại thương hòa khí, ta xem trên thể diện của Nguyên cô nương, chỉ cần Tiêu huynh nói ra vì sao trộm ngựa của ta, chúng ta lập tức bắt tay giảng hòa."

Tiểu Cửu hét lớn một tiếng: "Ai muốn bắt tay giảng hòa với người?"

Xoay người đột nhiên đánh ra một kiếm, nói tiếp: "Người không chịu rút ra bảo kiếm, ta cũng sẽ giết người, lúc đó người đừng oán trách người khác."

Vừa nói chuyện, hai tay múa ra một kiếm càng nhanh hơn một kiếm, ép thẳng tới Hoa Vân Long, rất có xu thế "không giết được người ta sẽ không dừng lại".

Hoa Vân Long vừa né tránh, vừa thầm nghĩ: "Kẻ này không dám nói đến sự tình trộm ngựa, nhất quyết đòi tính mạng của ta, xem ra hẳn là phụng mệnh làm việc, là đầu mục của "Huỳnh Minh giáo" kia. Ta muốn biết rõ nội tình, truy tìm thủ phạm, nếu không dùng chút thủ đoạn lợi đình, e rằng sẽ chi hao tâm tốn trí."

Hắn vừa nghĩ như thế, lập tức quyết định, cánh tay phải duỗi ra, cảm kiếm đáp chiêu, ba kiếm "Bá bá bá" liên tiếp, liên hoàn công kích, ngăn trở xu thế tiến sát của Tiểu Cửu, lạnh giọng quát: "Các hạ đã không biết điều, ta đánh cho người nằm thử một chút thủ đoạn của Hoa mỗ, xem người rồi cuộc có chịu nói hay không?"

Chiêu kiếm kia có tư thái hào hùng, rất có khí thế khí thôn sơn hà, vừa thì triển ra, kiếm phong ầm vang, kinh khí mãnh liệt, quả nhiên là chấn động phong lôi. Kiếm pháp của Tiểu Cửu tuy quý dị huyền ảo, nhưng so sánh ra, thật sự là quá kém. Ba chiêu đã qua, thân ảnh của Hoa Vân Long dừng lại, lạnh lùng quát lớn: "Nói, người ám sát Tư Mã thúc gia của ta, là nhận lệnh của ai?"

Tiểu Cửu đang trong thế công đột nhiên bị ngăn trở, nhất thời không ngờ tới, xấu hổ và giận dữ dâng tràn trong ngực, lập tức chấn động bảo kiếm, một chiêu "Hắc hổ Thâu Tâm" đâm thẳng tới, miệng quát to: "Mệnh lệnh cái quái gì chứ, thiếu gia chi biết lấy mạng của người."

Chi nghe "Đang" một tiếng, Hoa Vân Long gioi kiếm chém một đường, hóa giải kiếm thế của hắn, lạnh giọng nói: "Không cho người ăn chút đau khổ, đoán chừng người sẽ không chịu nói."

Tiểu Cửu chỉ cảm giác có tay run rẩy, thế mà muốn cảm bảo kiếm cũng cảm không nổi. Tuy hắn gạt mình trong lòng, nhưng càng nhiều là ghen ghét đố kỵ, vậy mà không thêm suy nghĩ nữa, nội lực ngưng đọng, vung kiếm trở lại, quát lớn: "Ngoài miệng thì nói được đấy, nhưng thực tế coi người làm được cái gì? Trước tiên coi người làm sao tiếp ba kiếm của ta..."

Hoa Vân Long không chờ hắn nói xong, trầm giọng nói tiếp: "Tốt, trong vòng ba chiêu, ta sẽ đánh cho người buông xuống bảo kiếm"

Vừa nói xong, người kiếm cùng lên, xông thẳng vào bên trong kiếm quang của Tiểu Cửu. Con đường võ công, tuyệt nhiên không thể quá nhân từ, ba chiêu kiếm chạm nhau vang lên "Đang đang đang", chỉ thấy một vệt trắng hồng bắn thẳng lên trời, bay vọt tới một cây đại thụ phía ngoài xa sáu bảy trượng, kiếm găm vào trên thân cây, vẫn đang rung động không ngừng.

Hoa Vân Long tra kiếm vào vỏ, vừa nhìn Tiểu Cửu kia hoảng sợ vội vàng thối lui, lạnh nhạt nói: "Như thế nào? Các hạ còn muốn cậy mạnh nữa không?"

Tiểu Cửu trợn mắt há hốc mồm, lồng ngực cấp tốc phập phồng, hiểu được bản thân không phải đối thủ của Hoa Vân Long, tức giận sự hãi không thôi. Hoa Vân Long trầm hừ một tiếng, chậm rãi nói: "Ta không ngại khuyên bảo, cảnh báo Tiêu huynh một tiếng, huyết án của Tư Mã gia, Hoa mỗ nhận trách nhiệm từ gia tộc, nhất định phải tra rõ manh mối. Cho tới hôm nay, các hạ là con đường duy nhất mà ta phát hiện, Hoa mỗ tuyệt đối sẽ không buông tha đến gần như vậy. Nếu người biết thức thời, lập tức nói cho rõ ràng, bằng không, dù Hoa mỗ có lòng nhân từ, nhưng cũng có thủ đoạn tàn nhẫn, lúc đó sẽ dùng Ngũ Âm Sư Hồn, Vạn Kiến Toàn Tâm, hẳn là có thể khiến người rên rĩ kêu khóc, nôn mửa liên tục. Rồi cuộc muốn như thế nào? Hoa mỗ nghe người nói."

Tiểu Cửu xoay chuyển ánh mắt, lạnh lùng nói: "Nghe đồn Hoa gia Vân Trung Sơn một đời nhân nghĩa, gia truyền trung hậu, hôm nay gặp được, quả nhiên không phải là hư danh..."

Hoa Vân Long ngắt lời: "Hãy cẩn thận miệng lưỡi hại thân, đó là tự mình chuốc lấy cực khổ."

Tiểu Cửu lạnh lùng hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Người một mực khuyên bảo, cảnh báo, không lẽ là muốn ý vào vũ lực, bức hiếp người khác sao?"

Hoa Vân Long đầu tiên là khẽ gạt mình, tiếp theo lớn tiếng cười vang, nói: "Tốt cho người, mồm hoa miệng dẻo lưỡi dài ba tấc, chỉ có điều, Tiêu huynh đã đoán sai về con người của ta rồi. Hoa mỗ không giống người thường, làm việc chỉ hỏi mục đích, không nặng tiêu tiết, trung hậu cũng tốt, cay nghiệt cũng tốt, ta hoàn toàn không thêm dè ý. Tiêu huynh đã thông nào chưa?"

Tiểu Cửu nghe vậy, bất giác run rẩy trong lòng, nhưng hắn cũng là thiếu niên khí thịnh, khẽ ngừng một chút, lạnh lùng nói tiếp: "Hiểu rõ, chuyện trộm ngựa giết người, bản thiếu gia không làm, cũng không biết."

Hoa Vân Long nghiêm nghị, thân ảnh rung động, hai mắt bắn ra thần quang, lạnh lùng hỏi lại: "Thật sao?"

Tiểu Cửu bỗng nhiên giương mắt lên, hung hăng hừ một tiếng, nói tiếp: "Ta nói cho Hoa huynh nghe một lời, Tiểu mỗ không có thân thể hiển hách, cũng không có tài nghệ kinh người, chỉ có mỗi một thân xương cốt cứng rắn, không nói lời thứ hai."

Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Làm quỷ cũng phong lưu (8)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long cười ha ha, nói: "Rất tốt, rất tốt, mềm không chịu ăn, cứng rắn không sợ, cũng tính là một hảo hán, người chủ ý đây."

Hắn được phụ mẫu di truyền, trong dòng máu đã có nhân hậu và thận trọng của Hoa Thiên Hồng, cũng có mạnh mẽ và nhạy cảm của Bạch Quân Nghi, sẽ làm ra chuyện gì, ai cũng không thể nắm chắc. Giờ phút này, hắn xoay người giờ liền cánh tay phải, hợp chỉ như kích, sức thể chờ phát, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức ép về phía Tiêu Cửu.

Một chiêu hợp chỉ như kích kia nhìn không ra là quái chiêu gì, ngón trỏ duỗi thẳng, ngón giữa hơi cong, cực kỳ hiểm thấy trong chốn võ lâm. Kỳ thật, đó chính là ẩn quyết "Xa Vưu Thất Giải", bây giờ hắn sức thể chờ phát, trong đó ẩn giấu không biết bao nhiêu biến hóa quỷ dị, nếu như xuất chỉ, Tiêu Cửu chắc chắn không thể thoát khỏi một chỉ nguy hiểm này. Chợt nghe Nguyễn Hồng Ngọc run giọng kêu lên: "Long ca ca... Uy, người dừng tay, xin người dừng tay a."

Một bóng dáng màu hồng dần sức nhào tới, Hoa Vân Long đột ngột thu lại chỉ thể, thân hình khẽ dừng lại, một tay ôm lấy bóng dáng màu hồng kia, hỏi lại: "Làm sao? Người có chuyện gì muốn nói?"

Nguyễn Hồng Ngọc không đáp lại câu hỏi của hắn, thân thể yếu đuối khẽ gãy giữa, chuyển mình kêu lên: "Tiểu sư huynh, người nói đi a, người không cần phải chịu tội thay người."

Nàng chính là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, vừa rồi đã xúc động trên tình đồng môn, mất thấy tính tình của Hoa Vân Long khác hẳn người thường, võ công lại cao không lường được, nếu hắn thực sự ra tay, Tiêu Cửu khó tránh khỏi ăn nhiều đau khổ. Thứ hai, chân tướng sự tình, có lẽ nàng càng biết rõ, nàng đã nói "không cần phải chịu tội thay người", rõ ràng, đó là có kỳ quặc khác rồi.

Hoa Vân Long vừa nghe vậy, nghi hoặc dâng lên, trong mắt lấp lóe thần quang, chăm chú nhìn về phía Tiêu Cửu, yên lặng chờ hắn trả lời. Tiêu Cửu chính là vị ghen mà sinh hận, mấu chốt chính nằm ở trên người Nguyễn Hồng Ngọc. Nếu như Nguyễn Hồng Ngọc không vội vàng gấp rút lao tới cản, rồi bị Hoa Vân Long ôm về, có lẽ biến hóa sẽ đơn giản một chút. Nhưng vì Nguyễn Hồng Ngọc "Ôm ấp yêu thương", khiến Tiêu Cửu đó kỳ càng sâu, vì vậy, tính thể cũng cấp tốc biến chuyển, vượt ra ngoài dự đoán rất xa.

Tiêu Cửu này có phần tuấn đạt, vẫn luôn cho rằng bản thân rất giỏi, là một tên cực kỳ tự ngạo. Hắn sử dụng tà thủ kiếm pháp, thân thể và võ công đều vô cùng quái dị, nhưng cũng không khác gì cao thủ nhất lưu. Là đồng môn huynh muội của Nguyễn Hồng Ngọc, cũng coi như là một đôi bích nhân mà trời đất tạo thành, nào ngờ được duyên phận bất định, Nguyễn Hồng Ngọc không chịu ở yên một chỗ.

Bây giờ mắt thấy Hoa Vân Long có tài mạo xuất chúng, võ công lại cao hơn bản thân rất nhiều, sư muội đã động lòng thiếu nữ, rất có thể hai người đã có tình mật thắm thiết, lấy bản tính cực kỳ tự ngạo của hắn, hắn tất nhiên không thể chịu đựng được. Nhưng có một điều không thể nghi ngờ, hắn là một kẻ lòng dạ sâu đậm, tính cách gian trá nhiều quỷ kế, lập tức chuyển động tâm cơ, lạnh lùng nói: "Sư muội bảo ta nói những thứ gì đây?"

Nguyễn Hồng Ngọc nói: "Sư bá hiện nay tuổi tác đã cao, thường ngày nghiêm cấm sư huynh rời xa môn phái, lần này người bất chấp phạm vào sư mệnh, vì tiểu muội mà đuổi đến Trung Nguyên, tất nhiên sẽ không có ân oán cừu hận gì đó với Tư Mã gia..."

Trong lòng Tiêu Cửu âm thầm sinh sôi ý niệm độc ác, bề ngoài vẫn bất động thần sắc, ra vẻ bất đắc dĩ nói: "Được rồi, chúng ta bắt tay giảng hòa."

Hai tay ôm quyền, giống như làm qua loa, chấp tay về phía Hoa Vân Long đang đứng ở phía xa.

Hoa Vân Long nghe được nội dung nói chuyện của hai người, biết được Tiêu Cửu là lần đầu đặt chân tới Trung Nguyên, tất nhiên sẽ không liên quan đến huyết án của Tư Mã gia, thầm nghĩ có lẽ mình thật sự đã hiểu lầm, nguyên nhân Long nhi rơi vào trong tay hắn, hẳn là có duyên có khác.

Trong nội tâm của hắn vừa nghĩ như thế, lại thấy Tiêu Cửu ôm quyền làm lễ, muốn "bắt tay giảng hòa" cùng hắn, lập tức tiêu tan hết hiềm khích, bước nhanh đến đỡ Tiêu Cửu đứng lên, cười ha ha nói: "Rất tốt, rất tốt, bắt tay giảng hòa. Chỉ cần Tiêu huynh không tức giận phẫn, kể lại từ đầu, làm sao có được bảo mã, tiểu đệ lập tức có thể nhờ đó mà truy tìm tung tích của kẻ thù, nếu có thành quả, tất cả đều nhờ Tiêu huynh giúp đỡ, tiểu đệ vô cùng cảm kích."

Vừa nói, Hoa Vân Long vừa chậm rãi đưa tay phải về phía trước, ý muốn bắt tay với Tiêu Cửu.

Trên mặt của Tiêu Cửu nhanh chóng lướt qua một nụ cười lạnh xảo trá, giả vờ hồ hởi nói: "Tiểu tử mới nói ra chuyện tình của bảo mã, mọi chuyện hiểu lầm coi như qua hết sao?" Tay phải chậm rãi duỗi ra, cũng muốn bắt tay với Hoa Vân Long.

Hai bàn tay chạm vào nhau, Hoa Vân Long không ngừng nói: "Chỉ phải chỉ phải, là tiểu đệ phán đoán sai, Tiêu huynh lòng dạ rộng..."

Vẫn còn chưa nói xong, chợt nghe Nguyễn Hồng Ngọc thất thanh kêu lên: "Long ca... Cẩn thận."

Ngay sau đó, mấy bóng người chớp động biến chuyển, có người tung ra một cước, đá bay một người khác ra phía ngoài xa, lạnh lùng quát lớn: "Tâm kế thật độc ác."

Nguyễn Hồng Ngọc quá mức sợ hãi, kêu lên một tiếng duyên dáng, vội vàng chạy tới.

Hóa ra Tiêu Cửu vẫn còn ý đồ bất chính, ngón giữa tay phải của hắn có đeo một chiếc nhẫn lớn, bên trong rỗng, ẩn giấu kim độc. Hắn thừa dịp ôm quyền chấp tay, đã kích hoạt cơ quan, chuẩn bị tùy thời ra tay, lúc hai bàn tay chạm vào nhau, Hoa Vân Long không hề đề phòng, hắn lập tức nhận cơ hội hai bên bắt tay, bàn tay trái đột ngột giờ lên, đánh ra một quyền về phía sườn phải của Hoa Vân Long.

Tại họa sát vách, đứng ra Hoa Vân Long tuyệt đối không thể may mắn thoát thoát, tiếc rằng người tính không bằng trời tính, Nguyễn Hồng Ngọc đã cảnh báo kịp thời, Hoa Vân Long lại nhạy bén hơn người, vừa nghe thấy tiếng kêu, lập tức đoạt trước một bước, thân người khẽ khom xuống, tay phải nhấn xuống dưới một cái, ngay sau đó đột ngột giờ lên chân phải, một cước tung ra đá Tiêu Cửu bay xa ra ngoài.

Một cước kia chính là hắn nổi giận mà công kích, dồn hết chân lực vào một cước, lại vừa lúc đá vào phía trên sườn trái của Tiêu Cửu, bay ngang một đoạn trên không, hai đoạn xương sườn bị đá gãy, tạng phủ cũng chịu nội thương, mùi tanh dâng lên, diện cuồng phun ra máu tươi, té ngã trên mặt đất, khó có thể đứng dậy.

Hoa Vân Long khẽ ngừng lại, đang định tiếp tục đuổi tới đánh. Đứng lúc Nguyễn Hồng Ngọc đuổi tới, bắt lấy cánh tay của hắn, hoảng sợ kêu lên: "Long ca, chậm đã."

Hoa Vân Long phần nộ, lạnh lùng nói: "Tâm của người này quá mức xảo trá độc ác, Hoa tử không thể tha cho hắn."

Nguyễn Hồng Ngọc vội kêu lên: "Trước tiên hãy kiểm tra xem người có bị kim độc đâm trúng hay không? Kim độc kia gặp máu là chết, không thể cứu nổi."

Hoa Vân Long lạnh giọng hừ một tiếng, căm tức nói: "Hoa tử bách độc bất xâm, đâm ba cái kim độc, có thể làm khó ta sao?"

Cánh tay phải chấn động, muốn bức ra khỏi bàn tay của Nguyễn Hồng Ngọc, nào ngờ cánh tay phải vừa mới dùng lực, chợt cảm thấy khuỷu tay nhúc nhích mỗi một hồi, cuối cùng cũng không thể nâng lên.

Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 91: Làm quỷ cũng phong lưu (9)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hóa ra vì Tiểu Cửu đột nhiên làm khó dễ, khoảng cách quá gần, mặc dù Hoa Vân Long ứng biến thần tốc, trên người cũng có mặc hộ thân nhuyễn giáp, nhưng kim độc mỏng tựa lông trâu, lại có đến hai mươi ba mươi cây, ngay thời khắc hần nhần mệnh tay phải xuống dưới, mà khuỷu tay của hần cong lên, sớm đã bị bốn năm cây kim độc đâm trúng, chỉ là mọi chuyện đột biến cấp tốc, nhất thời chưa phát huy được thời. Nguyễn Hồng Ngọc biết rõ sự lợi hại của kim độc, thấy thần sắc của hần khác thường, trong lòng sợ hãi, lo lắng nói: "Như thế nào? Cánh tay phải không thể cử động sao?"

Chợt nghe Tiểu Cửu lạnh lùng cuồng tiếu, âm trầm nói: "Sư nuôi, kim độc phòng thân của bản môn, một khi đã gặp máu, chắc chắn không thể cứu, người hãy nhặt xác cho Hoa tiểu tử a."

Hần loạn choạng đứng dậy, nhắm thẳng về hướng bắc mà lao đảo chạy đi.

Nguyễn Hồng Ngọc nghe vậy, vội quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt của Tiểu Cửu trắng bệch một mảnh, trước ngực lênh láng máu tươi, bất giác hoảng sợ đuổi theo, khàn giọng kêu lên: "Sư huynh, Tiểu sư huynh, người chờ một chút."

Vừa chạy được hai trượng, chợt dừng lại, xoay người kêu lên: "Long ca, cánh tay của người..."

Lời nói chưa thể tỏ ý, nước mắt đã giống như trân châu, tuôn rơi không ngừng, không ngờ năng đã khóc không thành tiếng.

Lúc này, Nguyễn Hồng Ngọc khó xử cùng cực, Tiểu Cửu là đồng môn sư huynh của nàng, Hoa Vân Long lại là người đoạt đi tâm hồn thiếu nữ của nàng, hai người nếu không phải thân chịu trọng thương, thì chính là trúng phải kim độc, tất nhiên do dự khó đi, rất có cảm giác tiền thoái lưỡng nan. Hoa Vân Long thấy năng nước mắt như mưa, bộ dạng ai oán muốn chết, bất giác thở dài một hơi, vung tay lên, sâu kín nói ra: "Người đi đi, lệnh sư huynh chịu nội thương nghiêm trọng, nhanh nhanh đi chăm sóc hần."

Nguyễn Hồng Ngọc đau thương, run giọng nói: "Như thế... Người..."

Hoa Vân Long cười nhạt một tiếng, nói: "Đăm ba cái kim độc, không thể ảnh hưởng tính mạng của ta."

Nguyễn Hồng Ngọc nước mắt lã chã, lo lắng nói: "Kim độc kia được lấy từ dưới của chín loại ong độc, lại thêm vào bảy loại kỳ độc, trải qua rèn luyện mà thành, một khi thấy máu, lập tức..."

Hoa Vân Long cao giọng cười một tiếng, nói tiếp: "Muốn chết cũng đã sớm chết, đi đi, nếu còn chần chừ sẽ không thể đuổi kịp."

Nguyễn Hồng Ngọc nghe vậy, khẽ gạt mình, ngưng mắt mà nhìn, chỉ thấy Hoa Vân Long đã không còn bộ dáng tươi cười, trên mặt cũng không còn dị trạng, chẳng qua cánh tay phải có cảm giác không tiện hoạt động mà thôi. Trong nội tâm của nàng bán tín bán nghi, nhưng thật sự cũng không yên lòng với Tiểu Cửu bên kia, khẽ chân chờ, âm đạm nói: "Vậy người hãy bảo trọng."

Hoa Vân Long không ngừng phát tay, cười nhạt nói: "Ta sẽ bảo trọng, chính người cũng phải cẩn thận một chút."

Nguyễn Hồng Ngọc thờ dài một hơi, đi đến dưới gốc đại thụ, gỡ xuống bao kiếm, đè ép tình ái sâu đậm trong lòng, khẽ liếc nhìn Hoa Vân Long lần cuối, mới triển khai bước chân, cấp tốc đuổi theo phương hướng di chuyển của Tiểu Cửu.

Lúc này đã là giờ tỵ, một mặt trời đỏ rực đang treo cao trên bầu trời xanh.

Hoa Vân Long đôi mắt nhìn bóng dáng Nguyễn Hồng Ngọc, đến tận khi biến mất không còn gì nữa, trong lòng bỗng có cảm giác ngơ ngác, bất giác thở dài một hơi, ngậm vang: Tâm chàng có ý, thiếp vô ý... Âm thầm si nhớ, tự sâu ưu... Nếu giải nhân tâm thương đáp lại... Mất mạng làm quỷ cũng phong lưu.

Hần đột nhiên thở dài một tiếng xa xăm, lắc đầu một cái, khẽ xoa vuốt cánh tay phải, gọi Long nhi đến, chậm rãi ngồi trên lưng ngựa, nhắm thẳng về phía Lạc Dương mà chậm rãi đi.

Lúc Hoa Vân Long quay trở về Lạc Dương, cũng đã là giờ ngọ, Cao Thăng Các kinh doanh khách điểm kiêm cả rượu thịt, giờ phút này đang lúc giờ cơm, khách đến ăn ra ra vào vào, hối hả, âm ĩ náo nhiệt cực kỳ.

Tiểu nhị trong khách điểm vừa thấy Hoa Vân Long trở về, vội vàng tiến lên nghênh đón, tiếp lấy cương ngựa, cười nói: "Chẳng hay công tử rời đi khách điểm từ bao giờ? Chúng ta không thấy công tử gia thức dậy, không dám kêu gọi, về sau phát hiện ngựa không còn trong chuồng, mở cửa phòng, chỉ thấy đệm chăn không hề xê dịch, tay nài thì vẫn còn đó, chúng ta đều đang nghi thần nghi quỷ..."

Hoa Vân Long đang ưu sầu cô đơn, không có tâm tình trả lời, lạnh lùng hừ một tiếng, nhảy xuống yên ngựa, hiên ngang tiến vào trong khách điểm.

Tiểu nhị khách điểm kia vội vàng giao ngựa cho một người khác, đuổi theo sau nói: "Thanh lâu Hồng Uyên chắc chắn không thiếu mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng cuối cùng vẫn tầm thường thấp kém, sớm biết công tử gia như thế, lao đại nhân ngài hần là nói với ta một chút, Chu tiểu Thất ta..."

Hần suy đoán Hoa Vân Long suốt đêm không về, chính là đi tìm hoa vấn liễu, vì thế tự đề cử mình, cố ý tìm một cộc sinh ý, mới nói đến đây, chợt thấy Hoa Vân Long quần áo không chỉnh tề, trước ngực sau lưng đều đã bị rách, bất giác ngơ ngác một hồi, kinh ngạc nói tiếp: "Ồi chao, công tử gia sao lại nhếch nhác như vậy?"

Hoa Vân Long nghe hần lái nhai không ngừng, phiền chán đến cực điểm, quát một tiếng: "Nói nhiều quá."

Bỗng nhiên chuyển đổi giọng điệu, khẽ hỏi: "Đêm qua có ai đến tìm ta không?"

Tiểu nhị khách điểm kia bị hần quát một tiếng, đầu tiên là khẽ gạt mình, lập tức cúi người không ngớt lời đáp: "Không có, không có."

Hoa Vân Long cười ha ha nói: "Vậy thì không được lái nhai, đi chuẩn bị một chút rượu thịt mang vào trong phòng cho bản thiếu gia."

Tiểu nhị kia thấy thần sắc của hần khó chịu, vội vàng xác nhận rồi xoay người lui xuống.

Hoa Vân Long tắm rửa xong xuôi, một mình tự rót tự uống trong phòng, nhớ lại những thứ đã trải qua một đêm trước. Đầu tiên, hần lập tức nghĩ đến Vụ thị, Vụ thị kia có dung mạo quá mức kiều diễm, vô công lại tâm thương, tự xưng là thị thiếp của Tư Mã Trường Thanh, từ chuyện năng biết rõ hành động của Tư Mã Quỳnh, điều này thực đúng là không thể hoài nghi, nhưng năng thế mà ra tay đánh lên mình, lại ân giầu độc được dạng hương bên trong lĩnh cứu, hần là mai phục ban đầu mà kẻ chủ mưu bố trí.

Tư Mã Trường Thanh được mệnh danh "Cửu mệnh kiếm khách", vô công cao cường không cần phải nói, lịch duyệt sâu, kinh nghiệm càng phong phú, cũng không phải người thường có thể bằng, mưu mẹo nham hiểm bình thường, có mớ moi giầu điểm được tại mắt của hần, nhưng Vụ thị này ẩn nấp nhiều năm, rõ ràng không phải mới đây, lòng dạ sâu như thế, hần ngắm lại cũng thấy không rét mà run.

Tuy Vụ thị thâm trầm đáng sợ, nhưng kẻ chủ mưu chọn trúng năng, để năng yên phận giường chiếu, ẩn nấp nhiều năm, vừa qua mới ra tay lấy tính mạng người ta, phần mưu kế lâu dài này, nếu không phải kẻ tâm tư hung ác, kiên trì ẩn nhẫn, sao có thể làm được?

Hoa Vân Long nghĩ tới đây, bất giác có người đồ mồ hôi lạnh, tâm thần chấn động, càng cảm mọi chuyện nguy hiểm khó lường bậc nào, muốn hoàn thành sứ mạng, chỉ sợ không dễ dàng.

Nhưng không dễ dàng lại thế nào? Tư Mã Trường Thanh chính là huynh đệ kết nghĩa với Hoa Nguyên Tử, trợ phụ của hần, tình nghĩa thâm sâu, Hoa Vân Long hần xuất thân từ gia tộc trung nghĩa, cho dù không có gia mệnh, hần cũng sẽ không gặp nạn bỏ chạy.

Hần năng chén rượu lên, uống một ngụm rượu tiêu sầu, sau đó chuyển động ý niệm, nghĩ tới hai người chủ tử thiếu nữ áo đen. Thiếu nữ áo đen kia đã nói, kẻ chủ mưu sát hại Tư Mã thúc gia của hần, là một vị thiếu niên công tử họ Cửu, người này chỉ là một đầu mục nhỏ nhoi trong Huyền Minh Giáo, Vụ thị kia lại là thuộc hạ của họ Cửu, hần ngắm lại càng cảm thấy không có khả năng.

Chương 92: Giờ mới thấy nguy hiểm chốn giang hồ (1)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Thứ nhất: Họ Cửu đã xưng công tử, tất nhiên tuổi tác không lớn, nếu như từ vài năm về trước họ Cửu đã bố trí Vưu thị tiềm phục ở bên người Tư Mã Trường Thanh, thực sự khó có thể tin tưởng. Thứ hai: lúc hần rời sơn trang, mẩu thân, di nương và nãi nãi của hần đều để lộ ra có thể Ngọc Đình phu nhân chính là chủ mưu gây nên huyết án.

Vì vậy, hần thăm nghĩ: Giáo chủ Huyền Minh Giáo có lẽ chính là Ngọc Đình phu nhân, Vưu thị kia hần là Ngọc Đình phu nhân sai khiến, công tử họ Cửu nhiều nhất cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, hoặc là giám sát hành động giết người mà thôi.

Vì vậy, hần suy đoán thế này, mẩu chốt nằm ở trên người Hắc Nhi mà Vưu thị nuôi dưỡng. Theo hần biết, hai phu phụ Tư Mã thúc gia của hần đã gặp nạn trong lúc ngủ say, vết thương chí mạng đều nằm ở trên cổ họng, tựa như bị một loại thú dữ cắn chết.

Tuy Hắc Nhi kia chỉ là một con mèo đen, nhưng móng vuốt răng nanh cực kỳ bén nhọn và cứng cáp, hành động nhanh như gió, giỏi về ám sát, Vưu thị đã là gian tể mà kẻ chủ mưu bố trí từ trước, còn là chủ nhân của Hắc Nhi, vì thế, hần sớm đã nhận định Hắc Nhi chính là hung thủ, Vưu thị chính là kẻ "Điều khiển đã thủ hành hung."

Hoa Văn Long phong lưu đa tình, càng không thể nhìn thiếu nữ xinh đẹp rơi vào hoàn cảnh đau thương, chịu nhiều uất hận. Thiếu nữ áo đen kia ẩn núp trong linh đường, dường như đang tra xét bí mật của Huyền Minh Giáo, lại giống như có liên quan với bản thân, hần nhớ rõ Tiết nương đã từng nói: "Giết tiểu tử này, tính mạng lão gia sẽ được bảo toàn."

Có thể thấy được, phụ thân của thiếu nữ áo đen đang gặp nguy nan, hoàn cảnh nhất định vô cùng đáng thương.

Hoa Văn Long thông minh tuyệt đỉnh, vừa suy đoán, lập tức hiểu được lời nói của thiếu nữ áo đen nhất định không phải không có căn cứ. Thiếu nữ áo đen cũng từng nói: "Tiểu nữ từ cảm giác được, sắp tới chốn giang hồ sẽ nổi lên đại biến, Tư Mã Trường Thanh kia chỉ là người ở đầu sóng ngọn gió, cũng lắm chỉ là chịu chết thay người mà thôi, nói trắng ra chính là con cừu non thay người chịu tội."

Lời này và lời dặn dò của hần mẩu thân không mưu mà hợp, hần lập tức nghĩ đến chuyện Tiết nương hạ độc trong trà, nhất định phải lấy tính mạng của hần mới chịu ngừng, đạo lý trong đó, chính là thiếu nữ áo đen bị bức ép, tất nhiên không phải chỉ một mình Hoa Văn Long hần, tất cả đệ tử Hoa gia đều là đối tượng chủ tớ các nàng phải đuổi giết.

Nói rõ hơn, phụ thân của thiếu nữ áo đen đang bị giam cầm, hoặc gặp phải nguy hiểm tính mạng, chủ tớ các nàng đối địch với Hoa gia là do bị bức ép, thân bất do kỷ.

Hần vừa nghĩ như thế, bất giác đã xem lời nói của thiếu nữ áo đen kia chính là một loại ám hiệu, cảm xúc đồng tình tự nhiên sinh ra, âm thầm quyết định sẽ tiến hành viện thủ cho thiếu nữ áo đen, tra ra chân tướng sự thật, cứu thoát phụ thân của nàng.

Vì hần xem lời nói của thiếu nữ áo đen là một loại ám hiệu, hần cũng lập tức nghĩ đến đối thủ ân thân trong bóng tối, chính là nhắm vào Hoa gia bọn hần, tình huống như thế này... Vậy thì nghiêm trọng rồi.

Trong lòng hần có một cỗ xúc động, muốn quay lại Văn Trung Sơn, nói lại cho người nhà tất cả tình tiết bên trong, nhưng hần lập tức nghĩ đến: Tổ mẫu đã giao cho ta trách nhiệm truy bắt hung thủ, trước khi hung thủ bị bắt, ta làm sao có thể trở về?

Chi thấy hần khẽ cười một tiếng, lập tức uống cạn một chén, dường như sự tình đã quyết định như vậy. Vì thế, hần mang theo bảo kiếm, khoác cẩm bào trên người, trong tay phe phẩy quạt xếp, ung dung tiêu sái mà thông thả bước ra cửa phòng, dặn dò tiểu nhị trong khách điểm vài lời, lập tức tự mình đi dạo phố.

Nói hần đi dạo phố, cũng không hẳn như vậy, kỳ thật hần cũng đã có nhiều tính toán trong lòng, hần muốn chạm mặt thăm dò vị công tử họ Cửu trong thành Lạc Dương này, nếu có khả năng, hần càng hy vọng được gặp lại thiếu nữ áo đen.

Thế nhưng, hần không biết chỗ đặt chân của thiếu nữ áo đen kia, lại không biết danh tính của nàng, còn công tử họ Cửu kia... Lại càng chưa từng gặp mặt, thậm chí bộ dạng đại khái như thế nào, hần cũng không biết, nếu muốn tình cờ chạm mặt đụng độ, có khác gì mò kim đáy bể a, có dễ gì đâu.

Mất thấy mặt trời dần khuất sau núi, màn đêm dần dần phủ xuống, trong thành Lạc Dương cũng đã thấp lên từng ngọn đèn dầu, hần vẫn không thu hoạch được gì, phí công đi tới đi lui. Lúc này, hần đang đi về từ đường lớn phía đông, lướt qua phủ đệ của Tư Mã gia, đột nhiên trong lòng hần khẽ động, thăm nghĩ: Tư Mã thúc gia bị hại đã nhiều ngày, linh cữu vẫn đang giữ ở trong nhà, không thể nhập liệm, như vậy chẳng những khiến người chết khó có thể bình an, còn bị đối phương làm thành cạm bẫy, mẽ hoặc đồng đạo hào hữu không may ghé ngang, gặp nguy mất mạng, sao ta không tạm thời chôn quan tài ở đâu đó, sau này lại để Quỳnh cô cô trở về chôn cất cho đàng hoàng?

Nghĩ đến là làm, nhìn lại lúc này bốn bề vắng lặng, dưới chân khẽ động, lướt qua tường viện, chạy thẳng về phía linh đường kia. Trong nội tâm hần đã có ý định, tạm thời chôn linh cữu của hai phu phụ Tư Mã Trường Thanh bên dưới căn nhà tranh bị đốt cháy đêm qua.

Nhà tranh bị cháy kia vừa ở gần đây, lại nằm ở nơi đã ngoại hoang vu, chung quanh đều là cỏ dại ngang hông, vừa bí mật, vừa không làm người ta chú ý, tạm thời chôn cất linh cữu ở nơi đó, thật sự không cần lo lắng bị người phát hiện, có thể nói vô cùng thích hợp.

Nào ngờ được, Hoa Văn Long vừa chạy đến linh đường, đưa mắt nhìn quanh, bất giác kinh hô một tiếng, ngạc nhiên há hốc mồm, thoáng cái ngăn người ra.

Hóa ra bên trong linh đường, màn trắng vẫn treo cao, giấy sớ vẫn như trước, ngọn đèn dầu trên bàn thờ cũng không động mảy may, chỉ có hai cỗ quan tài đã biến dấu mất. Thời gian chỉ mới nửa ngày, nữ nhi duy nhất của Tư Mã gia còn đang ở Lạc Hà sơn trang, ở Văn Trung Sơn xa xa vạn dặm, nếu nói có người đã liệm linh cữu của hai phu phụ Tư Mã Trường Thanh, thực sự không có khả năng, nhưng ngàn phải vạn thực, đôi linh cữu này đã không cánh mà bay.

Qua một hồi lâu, chi thấy Hoa Văn Long bâu môi một cái, lạnh lùng hừ một tiếng: "Mưu mô nham hiểm, mưu tưởng lừa gạt Hoa mỗ..."

Nói chưa hết ý, ánh mắt như điện đã bắt đầu dò xét bốn phía xung quanh. Ý đồ rất rõ ràng, hần đã nhận định, kẻ dòi đi linh cữu chín phần mười chính là kẻ thù, hần muốn lục soát bốn phía, nhìn xem có dấu vết để lại hay không, có thể nhờ đó mà tiến hành truy bắt.

Nhưng mà... Thất vọng cực kỳ, kẻ đã dòi đi linh cữu, tâm tư vô cùng kín đáo, ngoại trừ trên giấy sớ và bên cạnh linh cữu vẫn còn lại một chút tro bụi bất thường, thế mà không còn một dấu vết nào khác, chuyện này khiến trong lòng Hoa Văn Long chấn kinh.

Cần phải biết, linh đường vốn là đại sảnh, kích thước ngang dọc cũng hơn năm trăm vuông, lại vì đã lâu không có người đến, dưới mặt đất có rất nhiều chỗ đã phủ bụi rất dày, kích thước của hai cỗ quan tài kia cũng không hề nhỏ, cần nhận cũng không nhẹ, di chuyển đi đâu cũng vương chân vướng tay, nhất định không dễ chút nào.

Chương 93: Giờ mới thấy nguy hiểm chôn giang hồ (2)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Người tới chẳng những mang đi linh cữu, hơn nữa còn không để lại bất kỳ dấu vết gì, tâm tư kín đáo cũng không nói nữa, khinh công cao thâm, thể lực cường đại, đã có thể xếp vào cao thủ nhất lưu. Người này rốt cuộc là ai? Hoa Vân Long kinh hãi vô cùng, trầm nghĩ kỹ: Linh cữu đặt ở đây có gì sai, sao lại dẫn động người đến dờn đi linh cữu, rốt cuộc người này có ý đồ gì?

Hắn không phải loại người táo bạo, cũng không phải hạng người nhát gan. Hắn thừa nhận dòng máu của phụ mẫu, được Văn thái quân dạy dỗ, trong phong lưu phóng khoáng còn có một cổ nghị lực kiên cường vững chí, mặc dù huyết khí phương cương, có những lúc khó kiềm được xúc động, nhưng khi gặp gian nan, vẫn luôn dừng cảm tiến tới, không chút ngại ngùng.

Chuyển động tâm niệm, có khổ mà không nói được, chỉ thấy mày kiếm anh tuấn chợt cau chặt lại, bữu mới một cái, đột nhiên mở rộng bước chân, trực tiếp đi thẳng về phía cánh cửa nhỏ phía sau màn che. Chợt nghe sau lưng có ai cười lạnh một tiếng, kẻ này khinh thường nói: "Hoa tiểu tử, ngươi còn muốn đi sao?"

Hoa Vân Long không kinh hoảng chút nào, cũng không thêm đáp lời, vẫn y nguyên bước từng bước đi nhanh về phía trước. Đột nhiên ánh sáng trắng lóe lên, kiếm khí tập kích đến, một thanh trường kiếm tinh cương đâm đến sau lưng, Hoa Vân Long xoay chuyển thân hình một cái, quạt xếp trong tay tùy ý vung lên, cao giọng cười nói: "Ha ha, thân thủ của các hạ vẫn còn kém một chút."

Chi nghe 'đang' một tiếng, quạt xếp đã đánh trúng mũi kiếm. Quạt xếp khung tre mặt giấy đánh trúng trường kiếm, quạt xếp kia bình yên không tổn hao gì, trường kiếm lại bị đánh bật ra hai thước, nếu kẻ tập kích không thuận thể xoay người lui lại, trường kiếm gần như sẽ lập tức rời tay bay đi.

Kẻ tập kích ngờ ngác một hồi, vẫn không cam tâm, chấn động trường kiếm, lập tức muốn phát động giao chiến lần hai. Chợt nghe một thanh âm nghiêm nghị lạnh lùng lớn tiếng nói: "Lui ra, chớ vội!"

"Bà" một tiếng, Hoa Vân Long đã mở ra quạt xếp, khẽ phe phẩy, miệng cười vang nói: "Bằng hữu cũng chẳng mạnh hơn bao nhiêu, nóng nảy hay không, cũng đều giống như nhau."

Thanh âm nghiêm nghị kia lạnh lùng nói tiếp: "Ngoài miệng nói có năng lực cũng chưa chắc tính là anh hùng, nếu tới nay ngươi có thể bình yên vô sự rồi đi, mới tính thực sự có bản lĩnh."

Lúc này trên mặt của Hoa Vân Long tràn đầy ý cười, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, ung dung bình thản hỏi: "Các hạ họ Cừu à?"

Kẻ kia đang đứng phía sau cửa nhỏ trong linh đường, ngoài cửa chính là hành lang, ánh sáng ảm đạm, nhìn không rõ dung mạo, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng hắn khẽ giật mình, lập tức cao giọng cuồn cuộn, ngao nghễ nói: "Đệ tử Hoa gia quả nhiên không tệ, đáng tiếc ngươi lại chui đầu vào lưới, đã không thể sống thêm bao lâu."

Tiếng nói khẽ ngừng, bỗng lạnh lùng nói tiếp: "Đốt đuốc lên, để cho hắn chết được rõ ràng."

Cây đuốc ứng tiếng được đốt lên, trong đại sảnh lập tức sáng bừng.

Hoa Vân Long đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy tám tên đại hán cuồn tráng mặc áo tím, tất cả đều đứng cách hắn hai trượng, vây quanh bốn phía, tay trái mỗi người握 cây đuốc lên cao, tay phải cầm trường kiếm chỉ xuống đất, nguyên đám người ánh mắt lấp lóe, thần cương thể tráng, tuổi đều hơn ba mươi, rõ ràng đều có nền tảng võ công, chắc chắn không phải lưu manh đầu đường xó chợ.

Lại nhìn về kẻ đang đứng sau cửa, tuổi tác khoảng hai mươi, trên người mặc áo tơ màu xanh biển, áo bào ngắn tay khoắc lên trên, lưng đeo cổ kiếm, chân mang giày mỏng, là một bộ trang phục võ sinh.

Chỉ thấy lông mày của hắn hàm chứa sát khí, ánh mắt hung ác, mặt gọt chữ điền, khúc miệng nhếch nhếch lên, bộ dáng kia kiêu ngạo bất tuân, vênh vao hung hăng, tựa như đã ôm hận từ nhỏ, nếu hắn họ Cừu, thực đúng là tên xứng với thực.

Hoa Vân Long thấy rõ tình thế nhưng vẫn y nguyên lơ đãng, phe phẩy quạt xếp, lại cười nói: "Cừu công tử bỏ trí bấy rập, sao biết tại hạ nhất định sẽ đến?"

Công tử họ Cừu lạnh lùng nói ra: "Có đến hay không, vốn tùy ý người, hiện tại dù thế nào, ngươi cũng đang ở đây."

Hoa Vân Long khẽ gạt đầu một cái, hỏi tiếp: "Tại hạ và công tử vốn không quen biết, nhưng công tử lại một mực muốn giết ta mới thống khoái, lý do vì sao? Có thể giải thích sao?"

Cừu công tử nhíu nhíu mày rậm, lạnh giọng khẽ nói: "Biết rõ còn cố hỏi."

Hoa Vân Long khẽ "Àn" một tiếng, tiếp lời: "Xem ra công tử thực đúng là thuộc hạ của Huyền Minh Giáo?"

Cừu công tử rất giật mình chấn động, trầm nghĩ: "Tiểu tử này quả nhiên có chút năng lực, lai lịch của bản công tử, tựa hồ hắn đã biết rõ tất cả."

Trong nội tâm âm thầm suy nghĩ, trên miệng chỉ lãnh đạm nói: "Bản giáo sắp sửa tiến vào Trung Nguyên, thống nhất võ lâm thiên hạ, không cần phải giấu người."

Hoa Vân Long trầm giật mình, bề ngoài vẫn giữ thần sắc tự nhiên: "Nói như vậy, nợ máu của chủ nhân nơi đây, hẳn là phải đòi lại từ trên người công tử?"

Cừu công tử rất ngao nghễ nói: "Không sai, ta chính là chủ mưu, nếu ngươi muốn báo thù, tìm ta là được."

Hoa Vân Long nói: "Chuyện báo thù tự tự nhiên có một phần của ngươi, ta chỉ lo công tử không phải kẻ chủ mưu."

Ánh mắt của Cừu công tử khẽ nhíu lại, lạnh lùng nói: "Hỗn trướng, ngươi dám bảo ta không đủ trí lực?"

Hoa Vân Long mỉm cười nói: "Sự thật là như thế, sao lại cho công tử xưng danh 'anh hùng' như vậy."

Cừu công tử rất là tức giận, lạnh lùng quát lớn: "Nói 'sự thật' của ngươi ta xem."

Hoa Vân Long thần nhiên nói: "Công tử đã là thuộc hạ của Huyền Minh Giáo, vậy vị Giáo chủ của ngươi mới là chủ mưu chân chính."

Về mặt của Cừu công tử ngờ ngác một hồi, gằn đừ quát lên: "Bản công tử chính là đệ tử thuộc cấp cao nhất của Giáo chủ, huyết án ở nơi đây chính là do bản công tử tiến hành sắp xếp, ngươi nói chuyện huyền huyền, miễn cưỡng mang trách nhiệm gán lên trên người gia sư, đến cuối cùng là có ý gì?"

Hoa Vân Long âm thầm cười trộm, âm thầm suy đoán: "Kẻ này chỉ biết tranh cường hão thắng, chỉ là kẻ hữu dũng vô mưu, muốn biết thêm nội tình, đây chính là một cơ hội tốt."

Vừa nghĩ như thế, lập tức ôm quyền thi lễ một lần nữa, cười nói: "Dám hỏi đại danh quý tính của công tử?"

Cừu công tử lãnh đạm nói: "Cừu Hoa."

Hoa Vân Long rung động nghiêm nghị, trầm nghĩ: Cừu Hoa? Đó là hận thù Hoa gia chúng ta à. Thầm nghĩ một hồi, cười vang nói tiếp: "Kính đã lâu, kính đã lâu, lệnh sư ở đâu?"

Cừu công tử bất giác ngao nghễ nói: "Gia sư đã đến..."

Chợt nghe một tên đại hán áo tím gấp gấp nói: "Công tử cần thận lời nói."

Cừu Hoa nghe được báo động, lập tức cảm mồm không nói, hai mắt trừng lớn, chăm chú nhìn vào trên mặt của Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long cao giọng cười một tiếng, nói tiếp: "Nếu như vi phạm sự lệnh, công tử không cần nói cũng được."

Cừu Hoa há miệng ra, tựa như muốn nói gì đó, nhưng bởi vì trọng trách quá lớn, rốt cuộc chưa từng nói ra tính danh của sư phụ. Hoa Vân Long thấy được, trong lòng đã biết khích tướng vô dụng, lập tức chuyển hướng ngôn ngữ, hỏi tiếp: "Xin hỏi công tử, linh cữu của Tư Mã đại hiệp, là người dờn đi sao?"

Về mặt của Cừu Hoa hồ hững, cười lạnh một tiếng, đáp lại: "Phải thì như thế nào? Không phải thì làm sao?"

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Giờ mới thấy nguy hiểm chôn giang hồ (3)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long kinh ngạc thất hồn, mày kiếm nhu lại, thầm nghĩ: "Quái? Kê này dường như chẳng có chút tâm cơ, vì sao có thể trả lời như vậy, chẳng lẽ linh cữu của Tư Mã thúc gia không phải do hắn đòi đi?"

Trong lòng hắn nghi hoặc chưa xong, Cửu Hoa kia đã tự nói tiếp: "Bản công tử tuyệt chút nữa đã trúng kế độc của ngươi, may mà cuối cùng cũng không đáp câu hỏi của ngươi, ngươi không cần nhủ chặt mày như thế, lòng dạ nam hiểm, rút ra bảo kiếm của ngươi, bản công tử muốn xuất thủ."

"Đình đang" một tiếng, cổ kiếm đã nằm trong tay, thân ảnh thoáng một cái lập tức ép về phía trước.

Hoa Vân Long quan sát nét mặt, biết rõ có hồi cũng vô dụng. Hắn cũng có tính khí cao ngạo, trước đó muốn thăm dò nội tình nên mới nhìn xuống, bây giờ trong lòng Cửu Hoa đã có cảnh giác, cuối cùng cũng không thể thăm dò thêm sâu cạn, tự nhiên không muốn kéo dài thêm, cho nên không nghĩ nhiều nữa, lập tức cười ha ha, cao giọng nói: "Ngươi muốn tốc chiến tốc thắng, ra tay là được, không cần quan tâm ta làm gì."

Cửu Hoa kia tuy có vẻ kiêu ngạo bất tuân, nhưng đến lúc ra tay lại có thể khinh thần ngưng, hiển nhiên đã được danh sư truyền dạy, vô công tất nhiên không tâm thường. Hoa Vân Long trên miệng đang nói, nhưng trong lòng không dám khinh thường, âm thầm vận khí, tụ lực hai tay, lấy tinh chống địch. Cửu Hoa tới gần hơn một trượng, bảo kiếm chấn động, bỗng nhiên bỏ ra, miệng quát lên: "Xem kiếm đây."

Kiểm thức kia nhìn vẻ ngoài bình thường không có gì lạ, nhưng vị trí phóng ra kinh lực lại vô cùng chính xác, tạo nghệ trên kiếm thuật của Hoa Vân Long rất thâm sâu, vừa nhìn đã biết gặp phải kinh địch.

Trong lòng hắn âm thầm giật mình, nhưng xuất thủ không hề chậm chạp, quạt xếp vùng lên, ép về phía trước nói: "Tại hạ lĩnh giáo tuyệt học, Cửu công tử cứ phóng tay xuất chiến."

Hắn xưa nay tính mình có quái, gặp thời đối địch vẫn mang bản tính khó sửa, quạt xếp đang ép tới, vốn là nhắm về phía cổ tay của Cửu Hoa, trên đường công tới đột nhiên khẽ trầm xuống, áp sát vào kiếm phong của Cửu Hoa, xoắn chuyển nửa vòng, xoay mình đuổi ra đuôi phải, khuỷu tay trái cong lại thành chùy, đánh thẳng tới sườn phải của Cửu Hoa.

Tinh thể này tựa như chuyện đùa, Cửu Hoa lại không kịp suy nghĩ, nếu không, chỉ cần thế kiếm của hắn nhanh hơn một đường, lập tức Hoa Vân Long sẽ bị xé da nhuộm máu, bị thương ngay tại chỗ.

Thế nhưng dù sao, Hoa Vân Long cũng đã ra chiêu như thế, hơn nữa thế tới của đuôi phải và khuỷu tay trái vô cùng cấp tốc, lại là công kích cận thân, Cửu Hoa muốn tránh cũng khó tránh, chỉ có thể găm lên giận dữ, thân thể miễn cưỡng vận vào, vội vàng lui ra một trượng phía bên ngoài.

Hoa Vân Long cao giọng cười nói: "Công tử gia, tạo nghệ võ học của ngươi cũng không quá cao minh a."

Cửu Hoa nói gọn, hét lớn một tiếng, dồn sức xông thẳng tới, liên tục huy động cổ kiếm, "Bá bá bá" ba kiếm liên tiếp, nhắm thẳng vào yếu huyệt trước ngực của Hoa Vân Long, cấp tốc tấn công tới.

Hoa Vân Long lướt trái lướt phải, liên tục né tránh, bỗng dung nâng quạt xếp về lên một đường, khẽ điểm vào bên trong tầng tầng Kiếm Ảnh kia, cười nói: "Ba kiếm này vẫn không sai biệt lắm, nếu công tử có thể khiến cho tại hạ nâng kiếm hoàn chiêu, như thế mới xem như cao thủ nhất lưu."

Chi nghe Cửu Hoa lạnh giọng quát: "Không rút kiếm ra, là tự ngươi muốn chết sớm, chớ trách bản công tử tâm ngoan thủ lạt."

Thân hình hắn ngưng lại, kiếm pháp chợt biến hóa, chỉ thấy trăm ngàn đạo hàn quang lập lòe, lui trái lui phải, biến hóa huyền ảo kỳ lạ, thâm sâu khó hiểu, khúc khúc chiết chiết phảng phất như rồng bay uốn lượn, không thể nhìn thấu, mà trong kiếm thế thay đổi khó lường kia, có một cổ khí tức ngoan tàn tàn nhẫn, khiến cho người nhìn thấy hoa mắt loạn tâm, phát ra cảm giác tâm thần sụp đổ.

Vô công của Hoa gia Vân Trung Sơn, vốn lấy kiếm thuật làm sở trường, lúc Hoa Nguyên Tư còn sống, không nói thêm nhiều, sau khi hắn tạ thế, để lại mười sáu chiêu kiếm pháp và một thanh thiết kiếm cho nhi tử, nhi tử của hắn - Hoa Thiên Hồng sử dụng một thanh thiết kiếm này bước chân vào giang hồ, lấy sức một người vượt con sông dữ, có cơ duyên lấy được "Kiếm Kinh Tinh Túy", về sau lại đạt được "Kiếm Kinh Tinh Túy", trên kiếm thuật mà nói, chính là đánh khắp thiên hạ không địch thủ.

Hoa Vân Long thông minh từ nhỏ, lại đạt được chân truyền của thế gia đệ nhất võ lâm, một thân võ nghệ chẳng những có nền tảng cao thâm, kiến thức uyên bác vô cùng, bản thân cũng bất phàm khó đoán.

Thế nhưng, Cửu Hoa vừa biến đổi kiếm thế, hắn chẳng những nhìn không ra chân tướng của bộ kiếm pháp kia, còn bắt giác tự đặt mình vào trong kiếm hải, sinh ra cảm giác khó chịu bất an. Cửu Hoa kia tuy còn trẻ tuổi, nhưng quả thực không thể khinh thường, bản thân hắn cuồng ngạo bất tuân, nghĩ kỹ cũng không thấy lạ.

Trong lòng Hoa Vân Long âm thầm lo lắng, nhưng vì tuổi trẻ khí thịnh, lời đã nói ra, không muốn nuốt lời nâng kiếm đối phó kẻ địch, chỉ dốc sức né tránh, chú ý phòng thủ, mỗi khi gặp được sơ hở, lập tức sử dụng quạt xếp trong tay mạnh mẽ đánh trả. Năm mươi chiêu trôi qua, tình thế càng ngày càng hiểm nguy.

Chi thấy kiếm quang lập lòe, kiếm phong gào thét, kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp, khóa chặt Hoa Vân Long ở trong đó, dù hắn tà xung hữu đột, vẫn y nguyên một bước cũng không thể thoát khỏi, mắt thấy lại qua hơn trăm chiêu, sẽ phải bị thương dưới cổ kiếm của Cửu Hoa.

Chợt nghe tiếng người đánh trống reo hò, một tên đại hán áo tím hoan hô nói: "Công tử lại dốc sức, chém giết tiểu tử này."

Một tên đại hán áo tím khác cao giọng hét lên: "Hoa tiểu tử, nâng kiếm lên, nếu bây giờ còn không rút kiếm, ngươi sẽ không còn cơ hội!"

Lại mấy tên đại hán áo tím khác tiếp lời: "Có rút kiếm hay không cũng đều giống như nhau, công tử của chúng ta vẫn còn chưa thi triển sát chiêu đây."

Cửu Hoa mắt thấy Hoa Vân Long rơi vào hạ phong, sắp sửa không còn sức hoàn thủ, cũng vô cùng đắc ý, oang oang cười nói: "Hoa tiểu tử, ngươi nhớ kỹ, ngươi và ta vốn không thù oán, ta muốn giết ngươi, chỉ trách ngươi họ Hoa, chỉ trách ngươi là nhi tử của Hoa Thiên Hồng."

Vừa nói xong, cổ kiếm chấn động, một chiêu "Đằng Long Cửu Chuyển", cổ kiếm chợt lóe đánh ra chín điểm sáng trắng, uốn lượn vòng vo, đột ngột phủ xuống toàn thân của Hoa Vân Long.

Một chiêu này, kiếm thế khó lường, kiếm khí xao động, từng điểm sáng trắng tựa như thủy ngân bắn tới, không chỗ không bắn vào, dù Hoa Vân Long có bảo kiếm trong tay, chỉ sợ cũng khó có thể bình yên thoát ra.

Nhưng hắn đã bị chặn lại hồi lâu, âm thầm tức giận, lại qua ngôn từ khiêu khích, sớm đã tức khí thôn ngu, khí thế điên cuồng.

Chi nghe hắn bỗng dung hét lớn một tiếng, cánh tay trái vùng lên, một chiêu "Khôn Thú Lồng" đột ngột đánh ra, cánh tay phải vùng mạnh, ngón giữa đột ngột đâm tới, "Đoạt Mạng Chi" mãnh liệt điểm thẳng tới trước ngực Cửu Hoa.

Hai chiêu này đều là tuyệt nghệ thành danh của Hoa gia nhiều năm trước, trong tình thế cấp bách, Hoa Vân Long nổi giận thi triển ra, uy lực mạnh mẽ điên cuồng, dĩ nhiên không kém tiền bối Hoa gia chút nào.

Đây chính là đầu pháp lưỡng bại cầu thương, nếu Cửu Hoa không thu chiêu lại, tuy Hoa Vân Long khó tránh khỏi trọng thương dưới kiếm của hắn, nhưng chính hắn cũng sẽ chịu cảnh kiếm gãy tay cụt, ngực bụng xuyên thủng, đó cũng là chuyện nằm trong dự liệu.

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Chương 95: Giờ mới thấy nguy hiểm chốn giang hồ (4)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Cửu Hoa tự nhiên không muốn bị thương dưới một chỉ của Hoa Vân Long, hần hơi nghiêng thân mình, chiêu kiếm trầm xuống, lách người khom lưng, dưới chân khẽ dừng, xoay người tránh thoát ra.

Hoa Vân Long vừa thoát hiểm cảnh, lại bày ra một bộ dáng không thêm đếm xỉa tới, cười ha ha nói: "Cửu công tử, các hạ còn có bao nhiêu tuyệt nghệ? Sao không thi triển ra hết, để cho Hoa mỗ mở mang kiến thức một chút."

Trong miệng hần nói như vậy, bảo kiếm cũng đã cầm trong tay. Cửu Hoa thấy hần cầm kiếm trong tay, bất giác ngừng mặt nhìn lên, cười to àm ỉ, trong tiếng cười tràn đầy ý tứ mỉa mai.

Hoa Vân Long không thêm để ý chút nào, cao giọng nói: "Cửu công tử, kiếm pháp của ngươi ta đã lĩnh giáo qua, Hoa mỗ không phải người cuồng ngạo tự đại, ta tự hiểu lấy mình, nếu không sử dụng kiếm, khó có thể thắng ngươi."

Cửu Hoa khinh thường nói: "Dù ngươi sử dụng kiếm, lại có thể làm sao?"

Sắc mặt Hoa Vân Long trầm xuống, nghiêm nghị nói: "Ta và ngươi vốn không oán thù, lời này là ngươi nói đấy, bởi vậy ta khuyên, cũng là cảnh báo ngươi, giao thủ với địch nhân, không nên tự phụ."

Cửu Hoa đầu tiên là khẽ gạt mình, tiếp đó cười to nói: "Tốt một câu "không nên tự phụ", Hoa tiểu tử giỏi trang bức lắm a."

Hoa Vân Long bình thản tự nhiên nói: "Kiếm pháp của ngươi có thừa cay độc, nhưng không đủ trầm ổn, nếu muốn lấy tính mạng của ta, vẫn còn kém mấy điểm, động thủ lần nữa, ngươi nên cẩn thận đề ý đi."

Lúc hần tỉnh mình có quái, tiêu sái bất kham, toàn thân không có nửa cân nặng lượng, nhưng lúc ngưng thần tĩnh khí, lễ độ nghiêm túc, lại có một cỗ khí chất nhiếp người khác thường. Cửu Hoa kia vừa nghe vậy, ngao khí cứng đờ, bất giác nghẹn họng nhìn trần trời, không chặt chém được lời nào.

Chợt nghe một nam tử áo tím lỏn tiếng nói: "Công tử không cần tốn nhiều miệng lưỡi với hần, chúng ta bày ra kiếm trận, đoạt tính mệnh của hần là được."

Cửu Hoa kia đã trút hết ngao khí, hơi trầm ngâm, khẽ gạt đầu, vung kiếm lên nói: "Bây trận."

Vừa dứt tiếng, mấy bóng người cùng chuyển động, tám tên nam tử áo tím giương lên tay trái, cầm cây đuốc kia vào bên trong sảnh đường, mũi kiếm chỉ lên, dựng đứng trước ngực, sau đó di động cước bộ, dần bức ép về phía trước, vây chặt Hoa Vân Long ở chính giữa.

Hoa Vân Long chỉ định thần nhân, ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy tám tên nam tử áo tím đứng lệch thành hình, phương vị đứng như một tòa Bát Quái kiếm trận, nhưng Cửu Hoa này chen chân trong đó, giống như chủ trì một tòa kiếm trận này, lại giống như một tòa Cửu Cung trận đó.

Hần không biết nhiều về trận pháp đồ hình, không rõ, nên sẽ cảm thấy cảnh giác, quyết định chú ý, không nóng không vội, lập tức nhủ chặt đôi lông mày, trầm giọng quát: "Cửu công tử, đao kiếm không có mắt, nếu làm thương thuộc hạ của ngươi, ngươi cũng không nên oán ta."

Cửu Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không đáp lời, giờ kiếm đâm về trước, đột nhiên xông thẳng tới.

Hoa Vân Long vừa nhắc cảnh tay, giờ kiếm phòng thủ, nhắm chuẩn thế tới của cỗ kiếm, bỗng nhiên chuyển kiếm lên trên. Đột nhiên, kiếm quang biến mất, tính mạng bạo phát, một mảnh kiếm mạc lãnh lẽo, phút chốc vọt tới tứ phương.

Hoa Vân Long chấn động, vội vàng dựng lên bảo kiếm, thân thể xoay tròn, miễn cưỡng bước qua một bước dài, bỗng kiếm thu thế, giấu mũi kiếm ở khuỷu tay, ngay sau đó lại trở tay một chiêu, đâm thẳng tới sau lưng.

Hần quyết định chú ý không nóng không vội, thầm nghĩ mặc cho kiếm trận kia có lai lịch gì, thủ lãnh nhất định chính là Cửu Hoa, chỉ cần chế trụ Cửu Hoa, kiếm trận chắc chắn sẽ tự động sụp đổ. Vì thế, ánh mắt của hần như điện, lúc nào cũng lưu ý phương vị của Cửu Hoa, vừa mới trở tay một kiếm kia, chính là nhằm vào cổ họng Cửu Hoa.

Tuy hần nghĩ không sai, nhưng vì kiếm trận lấy Cửu Hoa cầm đầu, cho nên thời khắc bất kiếm tới lui, ai cũng lấy Cửu Hoa làm chủ, tự họ ứng lẫn nhau giữa kiếm quang dày đặc, tựa như nào điều khiển cánh tay, muốn chế trụ Cửu Hoa, thật sự dễ như nói vậy sao.

Lần thứ hai Hoa Vân Long xuất kiếm, kiếm lại thất bại, tuần mục lóc lên, lại thấy kiếm mạc dày đặc kia, phảng phất giống như một bình gốm bắn ra hân quang bốn phía, này lui kia tiến, thế tới như điện, đột ngột lại vọt tới. Mảnh kiếm kia chổng chắt, chẳng những không có một chút sơ hở nào có thể lợi dụng, ngay cả thân ảnh Cửu Hoa kia cũng đã biến mất, rơi vào đường cùng, trước cầu tự bảo vệ mình, mạnh mẽ áp chế hai chân, miễn cưỡng nghiêng người lách qua một bên.

Thân hình vẫn còn chưa đứng vững, đột nhiên cảm thấy vай con gió lạnh, bỗng dưng tập kích tới yếu huyệt sau lưng, vội vàng lách eo một cái, vạn khí ra quyền, trở tay một chiêu "Khôn thú lồng", ngăn cản gió lạnh kia tiến thêm một thước.

Hoa Vân Long lách mình tránh lui, suýt chút nữa đã bị thương, không khỏi thầm gạt mình, vội vàng ngầm nghĩ: "Một tòa kiếm trận nho nhỏ, lại có uy lực lớn như vậy, nếu không thắng tay hạ sát thủ, chỉ sợ hôm nay khó có thể toàn thân trở ra."

Nghĩ xong xuôi, lại thấy Cửu Hoa kia đột nhiên hiện thân, vội vàng động thân đánh ra một kiếm. Kiếm quang chớp động chỉ trong phút chốc, một kiếm đột nhiên đâm tới, vì vội nghiêng người, nếu muốn đã thương địch thủ, dưới xương sườn mình cũng khó tránh khỏi bị đâm thành lỗ thủng, trong lúc cấp thiết, cổ tay trầm xuống, huy kiếm ngăn trở.

Không ngờ đến kinh lực xuất kiếm rất mạnh, hai kiếm chạm nhau, phát ra một tiếng "đình" giòn vang. Hoa Vân Long bất giác rời khỏi một bước, thanh trường kiếm kia, bỗng nhiên lại biến mất không thấy.

Võ công của Hoa Vân Long đã đạt đến cảnh giới thâm sâu, giao thủ mấy chiêu, tức khắc đã nhìn ra tám nam tử áo tím có bí quyết kiếm pháp thượng thừa, mỗi người đều có tạo nghệ bất phàm, đơn đao độc đấu cũng không phải nhân vật bình thường có thể địch lại, hợp thành tòa kiếm trận này, liên thủ tấn công địch, chỗ lợi hại càng không phải bình thường.

Lúc này hần cũng không dám tùy ý chuyển động, tay phải kiệt lực huy động bảo kiếm phòng thủ, tay trái thời thời khắc khắc thăm tích trừ công lực, thỉnh thoảng dùng một chiêu "Khôn thú lồng" uy mãnh tuyệt luân kia, cùng đối phương kịch chiến không thôi.

Trong lúc kịch chiến, bất kiếm giao thoa, kiếm quang như dệt, kịch chiến càng lâu, trận pháp chấn động càng thêm cấp tốc, uy lực của nó càng thêm cường đại, xa xa vượt ngoài tưởng tượng của Hoa Vân Long.

Nhưng hần gặp nguy không loạn, vẫn như cũ thủ vững đầu trận tuyến, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thân hình Cửu Hoa, tùy thời mà động, nhất cử chế trụ hần. Thời gian một chén trà nhỏ trôi qua, trên thái dương của Hoa Vân Long càng thấm đậm mồ hôi, có thể thấy được tình hình chiến đấu kịch liệt phàn nào.

Chợt nghe Cửu Hoa kêu lớn: "Hoa tiểu tử, ngươi buông kiếm nhận thua, bản công tử cho ngươi được chết toàn thây."

Hoa Vân Long lạnh lùng hừ một tiếng, bất vì sợ động.

Cửu Hoa lại nói: "Kiếm trận Cửu Chuyển Long Nhận của ta đây, ngay cả lão đầu tử của ngươi cũng khó mà đánh thắng, nếu như ngươi không biết điều, Long Nhận vừa cuốn lên, ngươi chỉ có tội nát xương tan mà..."

Chỉ "thời" còn chưa nói ra, một thân ảnh nhanh đã bỏ nhào tới, kiếm thế mạnh mẽ đâm thẳng đến lồng ngực.

Hóa ra kiếm trận kia chuyển động cực nhanh, mặc dù Hoa Vân Long vận đủ thị lực, cũng khó xuyên thấu qua kiếm quang chói mắt lập lóe như điện để bắt được phương vị luân thay đổi khó lường của Cửu Hoa.

Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Giờ mới thấy nguy hiểm chôn giang hồ (5)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Nhưng khi Cừu Hoa mở miệng nói chuyện, Hoa Vân Long theo tiếng mà tới, hần lập tức không còn chỗ nào lẩn trốn. Trong lúc cấp thiết, Cừu Hoa muốn tránh cũng đã trễ, chỉ có thể giơ kiếm đâm lên, muốn ngăn trở một kiếm đang tới.

Một tiếng "đình" giòn vang, cánh tay phải của Cừu Hoa nhúc nhúi một hồi, cổ kiếm suýt nữa đã rời tay, thân thể bị bức ép phải lui lại hai bước. Hoa Vân Long có chút sững lại, bỗng nhiên lại phóng tay xuất kiếm, miễn cưỡng tiến thêm một bước, đột nhiên vùng kiếm tới.

Sự xuất ngoài ý muốn, Cừu Hoa trở nên luống cuống tay chân, không dám đón đỡ, thân thể naoảng một cái, vội vã nhảy nghiêng đi. Hoa Vân Long thật vất vả mới thoát ra kiếm mạc mà tìm tới Cừu Hoa, làm sao có thể để cho hần lẩn trốn lần nữa, quát một tiếng: "Chạy đi đâu?"

Như bóng với hình mà đuổi tới. Trong lúc đó, tiếng quát mắng liên tục, bát kiếm toàn lực đuổi tới, muốn chặn đường đi của hần. Hoa Vân Long giận tím mặt, rống một tiếng: "Đồ không biết sống chết."

Thế tới dừng mảnh phi thường, vùng mạnh bạo kiếm, triển khai thủ pháp "Trọng kiếm", "Bá bá bá bá", một kiếm nghiêng tiếp một kiếm, mạnh mẽ tấn công tới bát kiếm đuổi theo.

Nên biết, mười sáu chiêu kiếm pháp mà Hoa Nguyên Từ lưu lại, lại lại không phải là chiêu thức huyền ảo, không ở nội lực hùng hồn, mà là khí thế bàng bạc kia, nghiêm nhiên dừng mảnh phi thường, nếu có được thần tủy của hần, một khi thi triển ra, lực ngưng tụ hùng hậu, có một cỗ khí thế chấn nhiếp người khác.

Hoa Nguyên Từ nhìn thấu "Kiếm Kinh" và "Kiếm Kinh Phụ Lục" mà tiến hành trừ phần tạp luyện phần tinh, bảo tồn công lao của tổ tiên, truyền cho nữ nhi của hần, gọi tên là "Hoa thị Trọng Kiếm - Thập Lục Thần Chiêu", thấu được tinh túy, vậy dùng một thanh kiếm gỗ, thậm chí là thanh trúc mảnh, cũng có thể thi triển ra uy lực kinh người.

Hoa Vân Long đánh mãi nhưng không thể chiến thắng, trong lòng dần dần cảm thấy không kiên nhẫn, mắt thấy Cừu Hoa lại sắp sửa lẩn trốn trong kiếm trận, bất giác trở nên tức giận, huy kiếm cường công, dùng tới "Hoa thị Trọng Kiếm - Thập Lục Thần Chiêu", mặc dù hóa hần còn thấp, bát kiếm của tám nam tử áo tím cũng không thể ngăn cản được.

Chi một thoáng, công thủ trở nên dễ dàng, bát kiếm liên tục lui về sau, kiếm trận không phá tự giải, tạo thành cục diện liên thủ chống địch.

Cừu Hoa nghiêng người né tránh, mắt thấy kiếm trận không thể thành hình, Hoa Vân Long dùng mảnh phi thường khó có thể ngăn cản, hần có ý gia nhập trận chiến, mưu đồ ổn định đầu trận tuyến, khôi phục kiếm trận, tiếc rằng Hoa Vân Long truy kích ngay sau lưng, duệ khí không thể đỡ, bát kiếm lại tiến lui né tránh, thân hình bất định, khó có thể nhúng tay, bất giác liên tục dậm chân, trong lòng nóng nóng, giận dữ không thôi.

Không thể nghỉ ngơi, Cừu Hoa chính là một kẻ vội vàng xao động, vừa thấy phe mình rơi xuống hạ phong, bản thân lại vô pháp nhúng tay, trong lúc đó, mặt mày tối sầm, sát khí tuôn trào, nổi giận gầm lên một tiếng, nhấc tay lên, một đồ vật đen kịt vọt thẳng tới đỉnh đầu Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long mất nhìn bốn phía, tai nghe tám mặt, vừa thấy vật kia vọt đến cấp tốc mãnh liệt, mang theo tiếng xé gió, lập tức biết được đó là ám khí, cánh tay phải lập tức nhấc lên, một kiếm điểm tới ám khí, cánh tay trái vùng lên, đẩy một tên nam tử áo tím lui ra ba bước. Chỉ nghe "ba" một tiếng, một đám lửa xanh thăm phủ xuống dưới từng chút một.

Hoa Vân Long chấn động, vội vàng áp sát mặt đất, nồn nóng tháo chạy, thăm nghĩ né tránh vòng lửa kia. Tiếc rằng mặc dù hần ứng biến nhanh chóng, một điểm hòa bình vẫn rơi vào sau lưng hần, Hoa Vân Long chỉ cảm thấy sau lưng nóng lên, đốm lửa lan tràn, đã thiêu rụi từng đốm trên lưng áo của hần.

Chợt nghe một thanh âm mạnh mẽ hùng hồn gấp giọng nói: "Long nhi, nằm xuống."

Người theo âm thanh mà đến, một thân ảnh cuốn lên một vòng, Cừu Hoa cùng bát kiếm áo tím kia lập tức buông tay thả kiếm rơi xuống đất, nguyên một đám như biến thành tượng đất, đều bị chế trụ huyết đạo.

Hoa Vân Long lẩn lộn một hồi, dập tắt hỏa diễm trên lưng, chợt thấy dùi phải không tiện, thoáng nhìn xuống, chỉ thấy dưới đầu gối bất thình lình đã trúng phải một ngân châm tẩm độc, lóe lên màu xanh thẫm.

Phụ thân của hần bách độc bất xâm, đó là vì "đan hóa độc liên", hần thừa kế huyết mạch của phụ thân, trong máu cũng có tính kháng độc tiên thiên, các loại độc được, độc châm, đối với hần căn bản không có hiệu dụng, nhưng Cừu Hoa sử dụng ám khí ác độc bậc này, xuất ra ám khí, lại không kêu một tiếng, chuyện này thực sự đã chọc giận hần. Chỉ thấy hần gỡ độc châm ra, động thân đứng dậy, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Tâm địa thật là ác độc, Hoa mỗ không thể tha cho ngươi."

Trong khi nói, hai mắt hần đỏ lừ, bước chân mạnh mẽ, bức thẳng tới trước người Cừu Hoa. Hoa Vân Long nổi lên sát ý, Cừu Hoa sợ đến vỡ mồ hôi, tiếc rằng huyết đạo bị chế trụ, miệng không thể nói, thân không thể động, chỉ có thể để mặc hần chém giết. Chợt thấy bóng người lóe lên, một lão nhân áo tím đã ngăn ở trước người, chậm rãi nói ra: "Long nhi, ngươi muốn giết một kẻ mất khả năng chống cự hay sao?"

Người này thân hình vế ngạn, lông mi và râu bạc trắng, màu da trắng sáng, tuổi có hơn sáu mươi, lại không có một điểm già nua lợm khộm, không ngờ chính là Bạch Khiếu Thiên bang chủ Thần Kỳ Bang năm xưa, khó trách hần vừa mới nhấc tay, đã có thể chế trụ huyết đạo của chín người.

Hoa Vân Long vừa nhúc nhúi mắt, thấy được ngoại công của hần, đầu tiên là khê gạt mình, sau đó vui mừng quá đỗi, khom người sát đất lay một cái mà hô: "Long nhi bá kiến ngoại công..."

Bạch Khiếu Thiên khoát tay chặn lại, nói: "Ngươi đứng lên đi, ngoại công hỏi ngươi, xử trí mấy người kia như thế nào đây?"

Hoa Vân Long nghe vậy, lập tức đứng dậy nói: "Những người này là người của Huyền Minh Giáo, tâm địa quá độc ác, Long nhi nghĩ..."

Ánh mắt thoáng nhìn về phía bọn người Cừu Hoa bị chế trụ huyết đạo, đang đứng như tượng đất, mấp míp miệng nhưng rốt cuộc nói không nên lời.

Bạch Khiếu Thiên "Àn" một tiếng, khê nói: "Phụ thân ngươi một người một kiếm, năm đó hần mới bước chân vào giang hồ, võ công cũng không ra sao, nhưng ngay cả ngoại công cũng phải lau mắt mà nhìn hần, ngươi có biết duyên cớ vì sao hay không?"

Đối với vị ngoại tôn này, Bạch Khiếu Thiên bình thường cực kỳ sùng ái, giờ phút này dường như có chủ tâm dạy bảo một phen, lúc kể lại, thần thái nghiêm túc, giọng điệu nghiêm nghị, Hoa Vân Long giương mắt vừa nhìn, bất giác rung mình trong lòng, cảm thấy ngoài ý muốn.

Bạch Khiếu Thiên lắng thần nhớ lại, nghiêm nghị nói tiếp: "Phụ thân ngươi khí độ rộng rãi, bèn gan vững chí, không câu nệ tiểu tiết, không qua loa chuyện quốc gia đại sự, mặc dù đối mặt kẻ thù giết cha, hần cũng có thể không kieu không hèn, trọng sức mà làm việc, trong suốt cuộc đời, hần không thương tổn người vô tội, lại càng không giết người không có khả năng chống cự, vì thế, ngay cả tử địch của hần, đối với hần cũng phải kính sợ ba phần..."

Nói đến nơi đây, Hoa Vân Long đã biết được ý tứ của ngoại công, hần khê khom người, khoanh tay lại nói: "Long nhi không biết mấy người kia đã bị chế trụ huyết đạo..."

Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Giờ mới thấy nguy hiểm chốn giang hồ (6)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Bạch Khiếu Thiên khoát tay chặn lại, ngất lờ mà nói: "Người không cần nói, làm người phải biết chịu trách nhiệm ngay từ chuyện nhỏ, vừa động tâm ý, chính là chính, tà là tà, thị phi cơ hội, như lúc này đây, người không xem xét tình hình, chỉ biết hành động theo cảm tính, nếu không phải ngoại công xuất hiện ngăn cản, bây giờ kết quả sẽ như thế nào?"

Hoa Vân Long không thể nói gì khác, chỉ biết khom người bảo vâng.

Bạch Khiếu Thiên tiếp tục nói: "Ngoại công đã sớm đến đây, hết thấy đều đã nhìn đến tò tường, hành vi của người thiếu chín chắn, khoe khoang kỹ xảo, nói bậy nói bừa, dù có vài phần nhân hậu, nhưng khác xa phụ thân của người. Ài, ta thật không biết tổ mẫu của người sao có thể yên tâm để người xông xáo giang hồ?"

Hần nói đi nói lại, mặc dù có ý khuyên nhủ ngoại tôn của hắn, nhưng cuối cùng phần cung chiêu này vẫn khó có thể che dấu.

Hoa Vân Long bần tỉnh tùy tiện, vừa nghe giọng điệu của ngoại công bỗng nhiên chậm lại, lập tức ngừng đầu lên nói: "Ngoại công, ngài không biết, lần này Long nhì ra ngoài, đúng là phụng mệnh của tổ mẫu..."

Bạch Khiếu Thiên nhũ này một cái, khua tay nói: "Việc này về sau lại nói tiếp, người nói xem mấy người kia rốt cục nên xử trí như thế nào?"

Hoa Vân Long không thêm để ý mà nói: "Thả chạy đi hết xem như xong."

Bạch Khiếu Thiên mỉm cười nói: "Người không tra hỏi về Huyền Minh Giáo hay sao?"

Hoa Vân Long nói: "Long nhì đã nghĩ thông suốt, một tên đầu mục nho nhỏ, dù biết thì cũng là có hạn."

Bạch Khiếu Thiên nói: "Không phải hắn là đồ đệ của Giáo chủ Huyền Minh Giáo đấy sao?"

Hoa Vân Long nói: "Dù là đồ đệ thì cũng giống như vậy, Giáo chủ Huyền Minh Giáo kia ân thân không ra, lệnh cho chúng giáo đồ đẩy lên phong ba bão táp, vậy sao có thể bọn hắn biết rõ đại sự cơ mật, nói không chừng còn có các loại hạn chế rắn đe mềm hạ, như là nghiêm hình bức cung, sợ rằng có hỏi cũng không có ích gì, Long nhì muốn tự mình tìm cách thăm dò."

Bạch Khiếu Thiên vừa nghe vậy, cười ha ha, đưa tay vuốt chòm râu dài bạc trắng, nói: "Ân, tâm tư của người kín đáo hiếm thấy, lại có phần này chỉ khi, vậy ngoại công lập tức giúp người thả người."

Xoay người, bắm tay liên đàn, giải khai huyết đạo của chín người, lạnh lùng nói tiếp: "Nhanh chóng rời khỏi Lạc Dương. Nếu dám dong dài, gặp lại lão phu lần nữa, chắc chắn không dễ dàng như hôm nay đâu, đi đi."

Cừu Hoa nghe được tổ tôn hai người nói chuyện, sớm biết được thân phận của lão nhân ả tím, làm sao còn dám chậm chạp không đi, huyết đạo vừa được giải, cả đám nhanh chóng nhặt lại binh khí, hung hăng liếc nhìn Hoa Vân Long, một lời cũng không nói thêm, lần lượt lao ra cửa phòng, chạy đi như bay, trong nháy mắt đã không thấy nữa.

Sau khi những người này rời đi, khuôn mặt Hoa Vân Long giãn ra, cười hi hi, mắt nhìn Bạch Khiếu Thiên mà nói: "Ah, ta đã biết."

Bạch Khiếu Thiên ngạc nhiên nhìn hắn mà hỏi: "Người biết cái gì?"

Hoa Vân Long nói: "Linh cữu của Tử Mã thúc gia, nhất định là ngoại công đòi đi."

Bạch Khiếu Thiên mỉm cười, đưa tay khẽ vỗ lên đỉnh đầu của hắn, nói: "Cháu ngoan, thông minh, linh cữu của vợ chồng Tử Mã đại hiệp, là ngoại công đòi đến chùa Bạch Mã ở vùng ngoại ô, giao cho Tử Hàng đại sư chăm sóc rồi."

Hoa Vân Long bối rối hỏi lại: "Tử Hàng đại sư là ai?"

Bạch Khiếu Thiên nói: "Người biết Tử Văn đại sư hay không?"

Hoa Vân Long khẽ nghiêng đầu, nói: "Biết rõ, hắn là đồng đạo hảo hữu của gia gia."

Bạch Khiếu Thiên nói: "Tử Hàng chính là sư huynh của Tử Văn, là người cỡi phật mà ngoại công kết giao."

Hóa ra từ sau một trận chiến ở Tử Ngô Cốc, Thần Kỳ Bang của Bạch Khiếu Thiên đại bại, suy yếu vô cùng, hắn nương nhờ Hoa Thiên Hồng, về sau trưởng nữ kén rể Bành Bái, thứ nữ gả cho Hoa Thiên Hồng, hai vị con rể này đều là nhân tài kiệt xuất, tính tình hiệp nghĩa, lại thêm phu nhân của hắn phẩm hạnh cao thượng, một mảnh phật tâm, lúc nào cũng khuyên bảo hắn dân xếp ôn hòa, như giữ gìn tuổi thọ.

Sau khi hắn nản lòng thoái chí, cũng tập qua lễ phật, thường tới lui cùng người cỡi phật, mượn đó mà giải cơn ưu hoài và sầu não vì chí lớn không thành, về sau có nhiều lớp con cháu, hưởng hết niềm vui gia đình, mà người hiệp nghĩa, đều là người cao thượng, có ý chí rộng rãi, giao du lâu ngày, cũng thấy lòng dạ thoải mái, cực kỳ bất đồng với những ngày xưa lục đục với nhau, người lừa ta gạt.

Vì thế trong nhiều năm gần đây, chẳng những hay qua lại giúp đỡ nhau cùng những thân hữu như Văn Thái Quân, ngay cả tính tình cũng đã thay đổi rất lớn, nghiêm nhiên đã thành ăn giả vỗ làm tài đức kỹ nghệ vẹn toàn, đối với với những người cỡi phật như Tử Hàng, Tử Văn, càng là hữu nghị khăng khít, tâm đầu ý hợp, quan hệ không phải tầm thường. Nếu không, bọn người Cừu Hoa gặp phải hắn, đừng mơ tưởng dễ dàng rời đi.

Hoa Vân Long nghe ngoại công nói ra lai lịch của Tử Hàng đại sư, trong lòng cũng thư giãn, nói tiếp: "Hóa ra là sư huynh của đầu dà gia gia, Long nhì hắn là phải tiến đến bái kiến một phen."

Bạch Khiếu Thiên mỉm cười nói: "Người học được thủ lễ từ khi nào đấy à?"

Hoa Vân Long đỏ mặt lên, yếu ớt nói lại: "Ngoại công chỉ coi Long nhì vĩnh viễn chưa trưởng thành thế sao?"

Bạch Khiếu Thiên cười ha ha nói: "Tốt, tốt, người lớn lên rồi, lớn lên rồi. Có điều... Ngoại công lại hi vọng người vĩnh viễn không trưởng thành."

Hần khẽ dừng một chút, chuyển hướng qua chuyện khác, hỏi tiếp: "Ta thấy là, người giống như phụng mệnh mà đến, là vì án mạng của Tử Mã đại hiệp sao?"

Hoa Vân Long ngạc nhiên nói: "Đúng vậy à, ngài không biết?"

Bạch Khiếu Thiên cười nói: "Ngoại công làm sao có khả năng tiên tri, ta chỉ là đi ngang qua Lạc Dương, mới đến lúc đêm, vốn là muốn bãi phòng cổ nhân, tự ôn chuyện tình, không ngờ Tử Mã thúc gia của người đã qua đời. Ta thấy công và sản vắng vẻ, bên trong linh cữu tàn ra mùi độc được, dưới mặt đất bụi bặm phủ kín, lại có dấu vết đáng nhau, lại thấy dấu răng rõ ràng trên cổ vợ chồng Tử Mã đại hiệp, mới biết được vợ chồng của hắn ngộ hại, lại lo lắng dịch nhân âm mưu bố trí bẫy rập, ám toán người tiến đến lễ tế, vì thế mới đòi đi linh cữu."

Hoa Vân Long trầm nghĩ: "Kinh nghiệm, lịch duyệt của ngoại công dù sao cũng mạnh hơn ta nhiều, đến bây giờ ta mới nghĩ đến, lão nhân gia ông ta thần thông quảng đại, liếc nhìn là biết tình hình cụ thể, hơn nữa còn qua quyết an bài mọi chuyện."

Bạch Khiếu Thiên ngừng một chút, lại nói: "Long nhì, người đến Lạc Dương bao lâu à?"

Hoa Vân Long nói: "Vừa mới tới hôm qua."

Bạch Khiếu Thiên lại hỏi: "Có tìm được manh mối có ích gì chưa?"

Hoa Vân Long nói: "Manh mối chính là Cừu Hoa vừa rồi kia."

Bạch Khiếu Thiên nhũ lại hàng lông mày bạc trắng: "Như thế... Manh mối chẳng phải đã bị gián đoạn sao?"

Hoa Vân Long không thêm để ý chút nào: "Ngài đừng lo, Long nhì sẽ tìm được."

Hắn nói lời này bình bình đạm đạm, giống như là thuận miệng nói ra. Nhưng mà, Bạch Khiếu Thiên nghe xong, chỉ cảm thấy vị ngoại tôn này của hắn hơi mờ phóng khoáng, bên trong hiện hoà còn có một cỗ lực lượng khác làm lòng người tin phục, bất giác vuốt râu mỉm cười, thầm nghĩ: "Đứa nhỏ này cương nghị quả quyết, ung dung rộng lượng, cơ trí nhạy bén, thiện giải nhân ý, nếu biết cân nhắc, tương lai chắc gì không phải lãnh tụ quần hùng?"

Nay bạn quá, chỉ có 1 chương thôi. Vài bữa nữa bạo chục chương! Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Giờ mới thấy nguy hiểm chôn giang hồ (7)

Nguyên

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Bạch Khiếu Thiên vừa nghĩ như thế, trong lòng rất là trấn an, lập tức cất cao giọng nói: "Long nhi, đi thôi, đến chùa Bạch Mã cùng ngoại công."

Hoa Vân Long hơi do dự nói: "Không được a, ngựa và hành trang của ta đều để ở khách điểm."

Bạch Khiếu Thiên ngừng một chút, vung tay lên nói: "Vây cũng được, chúng ta đến khách điểm lấy đồ rồi đi."

Thần thê vừa chuyển, dần dần rời khỏi đại sảnh. Hoa Vân Long không biết vì sao ngoại công lại đặc biệt đau hứng như thế, nhưng bởi vì cách biệt ngoại công đã lâu ngày, tình cảm ông cháu mười phần tha thiết, lập tức không thêm nghĩ thêm nữa, đi vội vài bước, kéo được cánh tay Bạch Khiếu Thiên, phấn khích nhảy nhót mà đi.

Trở lại khách điểm, Hoa Vân Long phân phó chủ quán dọn lên một chút đồ nhắm, tổ tôn hai người tẩy trần xong xuôi, liền ở trên phòng uống rượu tâm sự. Bạch Khiếu Thiên hiển nhiên có dụng ý khác, hắn có ý muốn rèn luyện Hoa Vân Long một phen.

Đầu tiên hắn hỏi vài chuyện khi Hoa Vân Long phụng mệnh xa nhà, sau đó lại hỏi các loại tao ngộ sau khi đi đến Lạc Dương. Hoa Vân Long cũng không sợ phiền, nói rõ từng chuyện một.

Bạch Khiếu Thiên mỉm cười chăm chú nghe, một câu không lọt, sau khi Hoa Vân Long nói xong, đột nhiên đổi ra bàn tay trái, nói: "Ngoại công, cái gì Long nhi cũng không để ý, chỉ có một chữ "Hận" mà mẫu thân khắc lên lòng bàn tay của Long nhi, không biết là có dụng ý gì?"

Bạch Khiếu Thiên liếc nhìn qua bàn tay trái của hắn, khẽ hỏi: "Người rất chú ý điểm này phải không?"

Hoa Vân Long nhướng mày nói: "Không phải Long nhi chú ý, mà là việc này thật sự quá vô nghĩa..."

Bạch Khiếu Thiên ngắt lời nói: "Tổ mẫu của người có khí khái của đấng tu mi, ngay cả ta cũng tự thẹn không bằng, việc nàng phân phó người đi làm, làm sao có thể không có ý nghĩa gì."

Hoa Vân Long hơi nhủ hai hàng lông mày, nói: "Là ý nghĩa gì a? Ta là nghĩ mãi không ra ý nghĩa trong đó, có khi nhìn không được muốn thăm dò nó, nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng đã tích tụ một nghi vấn to lớn."

Bạch Khiếu Thiên mỉm cười nói: "Long dạ của đại nhân vật rất rộng lớn, một ít việc nhỏ, thường đeo trong lòng, chẳng những che mờ linh trí, thậm chí còn tổn thương thân thể, không nghĩ ra được, tốt nhất không cần nghĩ nữa..."

Hoa Vân Long trách móc nói: "Ài, giọng điệu của ngài và nãi nãi thật quá giống nhau, ngài không biết chứ, trọng trách bác này rơi vào trên thân Long nhi, ta phải có bao nhiêu chú ý trong việc này? Thời khắc chuẩn bị ra đi, mẫu thân lại khắc chữ "Hận" này lên trên lòng bàn tay của Long nhi, Long nhi làm sao có thể không nghĩ hoặc?"

Bạch Khiếu Thiên khẽ vuốt râu dài, lại cười nói: "Người nghĩ như thế nào? Là nghĩ rằng một chữ kia có quan hệ với huyết án hay sao?"

Hoa Vân Long nhíu mày nói: "Đúng vậy a, nếu không có quan hệ với huyết án, lúc khắc chữ, sao nãi nãi lại phải nghiêm túc như vậy? Ngài không biết, lúc ấy mẫu thân không phải nhẫn tâm, mà là nãi nãi bắt buộc phải khắc đấy."

Bạch Khiếu Thiên đột nhiên nghiêm mặt nói: "Long nhi, không thể nói vậy, tổ mẫu của người là bậc nữ trung hào kiệt, kiến giải và thủ đoạn đều vượt xa người thường, nàng làm như vậy, tự nhiên có đạo lý của nàng, ngộ công muốn nói bậc trưởng giả..."

Cổ nén xuống hai chữ "thị phi", sau đó cũng không nói gì thêm. Tính cách Hoa Vân Long không chịu trời buộc, không kiên nhẫn nghe người "chỉ dạy", ý vào việc được Bạch Khiếu Thiên sùng ái, ăn vạ nói: "Rốt cục là đạo lý gì, sao lại không thể nói? Chẳng lẽ là bảo trong lòng Long nhi phải luôn "Hận", "Hận" trời, "Hận" đất, đi "Hận" người trong thiên hạ hay sao?"

Bạch Khiếu Thiên trầm giọng quát: "Nói vậy." Vừa quát xong, trong lòng đột nhiên khẽ động, bất giác ngưng tụ ánh mắt, trở nên ngơ ngác sững sờ.

Hoa Vân Long ngăn người, kinh ngạc nói: "Ngoại công, ngài làm sao vậy? Nghĩ ra đạo lý trong đó rồi sao?"

Bạch Khiếu Thiên vung tay lên nói: "Người không được ồn ào, để cho ta cẩn thận ngẫm lại."

Hoa Vân Long nháy nháy con mắt, thầm nghĩ: "Đúng rồi, năm đó ngoại công uy danh hiển hách, chính là nhân vật lãnh đạo một phương, tất nhiên sẽ có hiểu biết đối với "Ngọc Đình phu nhân" kia, sao ta không nhân cơ hội này, hỏi một vài chuyện cũ của nàng."

Hắn vừa mới xoay chuyển ý nghĩ, Bạch Khiếu Thiên đã thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói: "Long nhi, năm đó có một Giáo chủ Cửu Âm Giáo, người đã từng nghe ai nói qua chưa?"

Hoa Vân Long có nhện ý muốn gật đầu hỏi lại, khẽ nghiêng đầu suy nghĩ mà nói: "Nghe nói Giáo chủ Cửu Âm Giáo kia là một nữ tử, võ công cao cường, là người đa trí túc trí, gian xảo quỷ quyết, tâm ngoan thủ lạt..."

Bạch Khiếu Thiên khẽ "Àn" một tiếng, nói tiếp: "Vị thúc mẫu kia của người vốn là U Minh Điện Chủ của Cửu Âm Giáo, cùng với Tư Mã thúc gia của người..."

Hoa Vân Long kinh ngạc tiếp lời: "Cái gì? Cửu Âm Giáo kia chẳng phải là tà giáo hay sao?"

Bạch Khiếu Thiên khẽ gật đầu một cái, nói tiếp: "Cửu Âm Giáo quả thực là tà giáo, nhưng U Minh Điện Chủ này đã từng đánh một trận chiến cùng với Tư Mã thúc gia của người, bởi vì hai người bằng tuổi nhau, võ công lại ngang hàng, trong phương tâm lại càng nhớ mãi không quên, về sau Tư Mã thúc gia của người giao du thiên hạ, lại gặp nhau ở trong Lục Chiếu Sơn, hai người cùng đi vài ngày, tình cảm rất là sâu đậm, cuối cùng vì gian khổ mà chia lìa, U Minh Điện Chủ một mình thoát ly Cửu Âm Giáo, đi cùng Tư Mã thúc gia của người đến Trung Nguyên, nhờ tổ mẫu của người làm mai, kết thành phu thê."

Hoa Vân Long thầm nghĩ: "Hóa ra thúc mẫu chính là tự mình thoát ly Cửu Âm Giáo, khó trách quanh năm không bước ra đại môn một bước, ngay cả son trang của chúng ta cũng hiếm khi đến thăm." Trong lòng hắn suy nghĩ, ngoài miệng lại nói: "Ý ngài muốn nói, kẻ chủ mưu sát hại Tư Mã thúc gia, chính là Giáo chủ Cửu Âm Giáo kia sao?"

Bạch Khiếu Thiên nói: "Đúng, nhưng cũng không đúng, trong chuyện này vẫn cần phải truy xét càng sâu hơn, nhưng chung quy là một manh mối có không ít tác dụng."

Hoa Vân Long lo nghĩ, nói tiếp: "Không đúng a, nãi nãi từng ám thầm nhắc ta, dường như có quan hệ với vị Ngọc Đình phu nhân kia, vật ký hiệu mà hung thủ lưu lại, chính là một ngọc đình lục bích óng ánh."

Bạch Khiếu Thiên nói: "Sở dĩ ta có suy luận này, cũng là vì Ngọc Đình phu nhân kia."

Hoa Vân Long gật mình "A" một tiếng, vội hỏi: "Hóa ra suy đoán của các ngài không mưu mà hợp, ngoại công mau nói a, vị Ngọc Đình phu nhân kia rốt cục là như thế nào?"

Bạch Khiếu Thiên nói: "Ta cũng chỉ là nghe Từ Văn đại sư kể lại, năm đó, cả phụ thân, đi phụ và Tư Mã thúc gia của người, đều từng chịu ân của Ngọc Đình phu nhân, về sau, Ngọc Đình phu nhân gặp một kiếp nạn, phụ thân và Tư Mã thúc gia của người cùng đi Tào Châu tìm cách cứu viện, theo Từ Văn đại sư kể lại, Ngọc Đình phu nhân khi đó đang thụ hình phạt "Âm Hóa luyện hồn", hình phạt kia cực kỳ bi thảm, phụ thân của người nhìn qua, trong lòng thống khổ, cũng gần điên lên, một lòng chỉ muốn giết người..."

Nghe đến nơi đây, Hoa Văn Long nhủ mảy một cái, thầm nghĩ: "Hình phạt "Âm Hóa luyện hồn" kia, được xưng cực kỳ bí hiểm, ta mà nhìn thấy, trong lòng cũng muốn nổi lên vô tận căm phẫn, phụ thân chịu ân của người, tự nhiên khó tránh khỏi bị chọc giận như điên, nhưng chuyện này lại có liên quan gì đến huyết án của Từ Mã thúc gia, hoặc là chữ "Hận" trên lòng bàn tay của ta?"

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Giờ mới thấy nguy hiểm chôn giang hồ (8)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Bạch Khiếu Thiên nói tiếp: "Ngọc Đình phu nhân kia vốn là thuộc hạ của Cửu Âm Giáo, năm đó vô cùng bảo vệ đối với phụ thân của ngươi, tình hơn tỷ đệ, từ sau một trận chiến ở Từ Ngọ Cốc, Cửu Âm Giáo lại xuất hiện trên giang hồ, một mục là địch cùng với phụ thân ngươi, mưu đoạt Huyền Thiết Trọng Kiếm của phụ thân ngươi..."

Hoa Văn Long thông minh tuyệt đỉnh, nghe thấy lời ca biết ngay nhĩ ý, tiếp lời nói ra: "Long nhi biết rõ sự tình khắp nơi mưu đoạt Huyền Thiết Trọng Kiếm, đó là bởi vì Kiếm Kinh nằm bên trong trọng kiếm. Nói như vậy, Giáo chủ Cửu Âm Giáo kia thì hành hình phạt Âm Hóa luyện hồn tàn khốc đó, mục đích chính là bức cho phụ thân xuất hiện?"

Bạch Khiếu Thiên khẽ vuốt cằm, nói tiếp: "Khi đó phụ thân ngươi cũng đã đạt được Kiếm Kinh. Nhớ tới phụ thân ngươi trọng tình trọng nghĩa, Giáo chủ Cửu Âm Giáo kia tiến hành hình phạt tàn khốc trên người Ngọc Đình phu nhân, trong dự liệu của nàng, nếu như phụ thân ngươi thấy được, muốn ép cho phụ thân ngươi quý gỏi đầu hàng, đó là chuyện nói đảm ba câu là được. Nhưng không ngờ Ngọc Đình phu nhân kia không phải nữ tử phàm tục, nàng thà rằng tự mình nhận hết muôn vạn đau đớn, cũng không muốn phụ thân ngươi phải chịu ủy khuất."

Hoa Văn Long nao nao, khẽ nói: "Đã như vậy, chủ mưu của huyết án, hơn phân nửa chính là Giáo chủ Cửu Âm Giáo kia rồi?"

Bạch Khiếu Thiên nhướng mày nói: "Truy tra chủ mưu huyết án, không thể bằng vào dự đoán, ngươi nghe ta nói xong đi đã."

Hoa Văn Long khẽ giật mình, ánh mắt ngưng tụ, mặt mũi tràn đầy vẻ hoài nghi. Chỉ nghe âm thanh Bạch Khiếu Thiên thờ dài nói: "Theo Từ Văn đại sư kể lại, hình phạt Âm Hóa luyện hồn đó, chính là thoa lên trên ngực một loại kỳ độc tên là "Diệt Tuyệt Âm Lân", sau đó dùng một ngọn Luyện Hồn Đăng được đặc chế, có chứa khí tức của một con cóc xanh hấp thu qua kỳ độc "Minh Lân", cứ như vậy, thiêu đốt thân thể tràn trề suốt bảy ngày bảy đêm, người chịu hình bị thiêu đốt, độc khí công tâm mà chết, Long nhi ngươi cứ nhắm lại mà xem, trước khi chết, người chịu hình phải chịu bao nhiêu đau đớn, thể thảm tới cỡ nào."

Hoa Văn Long im lặng không nói gì, trong mắt cho thấy vẻ kích động phần nộ.

Bạch Khiếu Thiên nói: "Phụ thân ngươi lúc ấy tựa như lông da bị chặt đứt từng khúc, phần nộ đến cực điểm, rất có xu thế liều mình giao chiến cùng Giáo chủ Cửu Âm Giáo, vung tay chém giết hết thuộc hạ của Cửu Âm Giáo, Từ Văn đại sư tâm địa từ bi, không đành lòng nhìn thấy thuộc hạ của Cửu Âm Giáo huyết nhục tung tóe, vội vàng khuyên bảo phụ thân ngươi mau mau khôi phục định lực, phụ thân ngươi trư lại oán khí trong lòng, lại không dám vi phạm lời khuyên của trưởng giả, tựa như một mãnh hổ bị thương, rống lớn kêu lên: "Đại sư khai ân, vãn bối thật hận."" Đột nhiên khẽ dừng, ánh mắt ngưng lại, nhìn Hoa Văn Long thật lâu, sau đó nói tiếp: "Long nhi, ngươi đã biết được chữ "Hận" kia có ý nghĩa như thế nào chưa?"

Hoa Văn Long xoay chuyển ánh mắt một hồi rồi nói: "Đương nhiên đáng hận, Giáo chủ Cửu Âm Giáo kia vì muốn bảo vật mà dùng tới cực hình, muốn lấy người làm vật thể chấp, cha ta đã muốn cứu người, lại không thể phụ lòng và tình ý của Ngọc Đình phu nhân, không thể dùng Kiếm Kinh kia đổi về con tin, ngay cả liều mình giết người cũng không thể, khắp nơi đều bị quản chế, không thể cứu người cần phải cứu, làm sao có thể không hận đây?"

Bạch Khiếu Thiên ngu ý sâu xa mà hỏi: "Nói như vậy, ngươi tràn đầy đồng cảm?"

Hoa Văn Long thần nhiên nói ra: "Chịu oan sâu như biển, lẽ ra phải suốt tuôn mà báo đáp. Lúc ấy nếu đổi thành Long nhi, có lẽ nổi oán hận của Long nhi xa xa vượt qua phụ thân."

Bạch Khiếu Thiên thờ dài một tiếng mà nói: "Người cùng một tâm, tâm cùng một lý, cũng không thể chế trách điểm gì." Đột nhiên thay đổi sắc mặt, vẻ mặt nghiêm túc nói tiếp: "Long nhi, bây giờ ngươi đã hiểu rõ ý tứ của mẫu thân ngươi khi nhắc lên lòng bàn tay ngươi của một chữ "Hận" rồi chứ?"

Hoa Văn Long gật gật đầu, hẳn đã có chút hiểu rõ rồi, bỗng nhiên lại hỏi tiếp: "Ngoại công, ngài nói một chút xem, Huyền Minh Giáo hiện nay có phải là Cửu Âm Giáo năm đó?"

Bạch Khiếu Thiên lắc lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ lắm, Cửu Âm, Huyền Minh, ý chữ không sai biệt nhiều lắm, theo lý mà nói, chung quy hẳn là có một chút sâu xa."

Hoa Văn Long suy nghĩ một chút, nghiêm trang nói: "Long nhi cũng nghĩ như vậy. Ngoại công, ngài có biết Cửu Âm Giáo năm đó thiết lập tông đàn ở nơi nào không?"

Bạch Khiếu Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: "Năm mươi năm trước, Cửu Âm Giáo thất thế trên giang hồ, bị bức bách mà biến mất, sau cuộc chiến Từ Ngọ Cốc năm đó, Cửu Âm Giáo tái xuất giang hồ, thanh thế mẽ mẽ mông cuồn cuộn, giáo đồ thủ hạ, tất cả đều thiện về đi thuyền và các loại công phu thủ đoạn trong nước. Mặt khác, từ sau Chín Khúc Đào Bảo, phụ thân ngươi được võ lâm đồng đạo ủng hộ sâu sắc, nghiêm nhiên trở thành Vô Lâm minh chủ. Nhưng cho dù tin tức Cửu Âm Giáo kia tái xuất truyền xa, lại không ai biết được nội tình ra sao, tông đàn thiết lập tại nơi nào, đến nay cũng không có một ai biết được."

Hoa Văn Long nhướng mày nói: "Thiện về đi thuyền, các loại công phu thủ đoạn trong nước? Đó hẳn là giấu ở phía nam rồi."

Bạch Khiếu Thiên giật mình, tiếp lời nói: "Chính là như thế, Từ Mã thúc gia của ngươi đúng là gặp lại thúc mẫu của ngươi ở phương nam, nghĩ lại hẳn là giấu ở phương nam."

Hoa Văn Long khẽ gật đầu một cái, đột nhiên hỏi: "Ngoại công, ngài rồi đi Lạc Dương, chuẩn bị đi nơi nào?"

Bạch Khiếu Thiên nao nao: "Ta không chịu trời buộc, giao du khắp nơi, làm sao? Người là muốn ngoại công cùng ngươi đi Giang Nam một chuyến a?"

Hoa Văn Long khẽ nghiêng đầu mà nói: "Không dám làm phiền ngoại công a, tiểu tử chỉ là muốn đi phương Nam"

Bạch Khiếu Thiên khẽ nhủ chặt hàng lông mi trắng, trầm giọng nói: "Đi một chuyến vẫn là có thể, có điều, ngươi thật sự muốn đi xuống phía nam?"

Hoa Văn Long chậm rãi nói ra: "Nếu Từ Mã thúc mẫu đúng là U Minh Điện Chủ, một mình thoát ly Cửu Âm Giáo, phát sinh huyết án lần này, cho dù không có quan hệ với Ngọc Đình phu nhân, thì Giáo chủ Cửu Âm Giáo kia cũng không tránh khỏi liên quan, huống hồ hai tà giáo "Cửu Âm" và "Huyền Minh" chỉ sai biệt một chút, Long nhi đi Giang Nam một chuyến, tốt xấu gì cũng muốn tra ra một chút manh mối."

Bạch Khiếu Thiên tuổi tác đã cao, đã không còn hùng tâm tráng chí năm đó, nghe được Hoa Văn Long có ý định đi Giang Nam một chuyến, cực kỳ không yên lòng, nhưng dù sao hắn cũng đã đứng đầu một bang, trải qua sóng gió, mặc dù không yên lòng, nhưng thực sự không tiến ra tay ngăn trở, lo nghĩ nhưng vẫn nói: "Cũng tốt, ta phải đi, ngươi phải tự mình giải quyết cho tốt."

Dứt lời, tiến thẳng ra ngoài cửa.

Hoa Văn Long hỏi theo: "Đêm khuya thế này, ngoại công còn muốn đi nơi nào?"

Bạch Khiếu Thiên nói: "Ta ghé qua chùa Bạch Mã, trước tiên phải xử lý thỏa đáng cho linh cữu của phu thê Từ Mã, ngươi đã quyết định đi về phía nam, vậy hãy nhanh chóng khởi hành, không nên trì hoãn ở Lạc Dương quá lâu."

Hoa Văn Long liền thanh đáp "vâng", lại tiễn Bạch Khiếu Thiên rời khỏi khách điểm, ôm tâm trạng buồn bã vì chia ly trở về phòng nghỉ ngơi.

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Chương 100: Giai nhân sao đọa phong trần (1)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Ngày thứ hai, Hoa Vân Long trả tiền trọ, chọn tuyến đường đi Nam Dương, theo đường qua Hồ Nam, giục ngựa mà đi. Một đường nói chuyện thì dài, không nói chuyện thì ngắn, thời điểm hoàng hôn một ngày này, đã đến được Kinh Môn, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng vỗ ngựa, xoay người nhìn lại, chỉ thấy sau lưng bốc lên khói bụi, tám chín thớt ngựa chạy đường dài, cười trên chúng là mấy người già trẻ bất đồng, đang phi nước đại mà đến, đảo mắt đã nhanh chóng tới sát sau lưng.

Hắn ghi nhớ lời mẩu thân nhắc nhở, không cần phải nhiều chuyện, lập tức vùng dậy cương, khẽ chỉnh ngựa né qua một bên. Nhưng ở thời khắc một đoàn người ngựa lướt qua, chợt nhìn thấy trang phục của mấy người ở trên ngựa, bất giác tâm thần chấn động, thầm nghĩ: Việc lạ a, mấy người kia thân mặc trang phục màu tím, tất cả đều mang trường kiếm, người cầm đầu tuổi không lớn lắm, thân mang phục sức màu xanh biển, áo bào ngắn khoác vai, thật quen mắt. Chẳng lẽ là cùng một nhóm với đám Cửu Hoa?

Bởi vì bụi đất che mắt, không thể thấy rõ tướng mạo của mấy người kia, nhưng Cửu Hoa kia tự xưng là kẻ chủ mưu sát hại Tư Mã Trường Thanh, lại là thù hạ môn đồ của Giáo chủ Huyền Minh Giáo, một đầu mối này, sao hắn có thể buông tha, lập tức nâng tay kéo cương ngựa, vội vàng giục ngựa đuổi theo, từ phía xa chăm chú bám sau lưng mấy người, tiến vào thành Tây Kinh Môn.

Những người kia tiến vào thành Tây, vẫn y nguyên không ngừng giục ngựa, khiến cho người đi đường rối loạn, khắp nơi gà bay chó chạy, nháo nhào tránh qua một bên.

Hoa Vân Long nổi lên phản cảm, âm thầm mắng "Hừ, đáng là thứ gì? Chỉ bằng bức này ngang ngược, bộ dáng hoành hành không kiêng kị của các người, cho dù không phải thuộc hạ của Huyền Minh Giáo, ta cũng sẽ ra tay trừng trị các người một phen, nếu không, tiểu dân phố phường còn có ngày yên tĩnh hay sao?"

Trong lúc chửi rủa, đám người kia đã phi đến một tòa khách điểm có chút đường hoàng, tên mặc áo bào ngắn kia ra hiệu dừng lại, nói lỏng cương ngựa một chút, nghiêng đầu dò xét bên trong, sau đó thả người xuống ngựa, lớn tiếng kêu lên: "Ở nơi này đây."

Vút xuống ngựa đã nhanh chóng đi vào. Đám người còn lại nhìn thấy, đều tự mình nói cương xuống ngựa, nói đuổi đi vào.

Hoa Vân Long đuổi tới cửa lớn, chỉ thấy sau cửa có một cỗ xe ngựa hoa lệ đang ngừng ở đó, xe ngựa kia xe vàng son lộng lẫy, thiết kế tinh xảo, hiển nhiên là vật chuyên dụng của nữ tử, vài tên điểm tiểu nhị đang ở đó chăm sóc ngựa.

Về phần đám người vừa mới tiến vào khách điểm, sớm đã không thấy dấu vết. Một tên tiểu nhị ra đón, vội chào mời cái rồi nói: "Công tử gia muốn ở trọ sao? Chỗ này của chúng ta thanh cao nhã trí, ở thành Kinh Môn không có nhà thứ hai đâu."

Hoa Vân Long thầm nghĩ: "Mấy người mới vừa rồi hẳn là không có ý tốt, muốn đánh chủ ý trên người chủ nhân của cỗ xe ngựa này, ta không gặp thì thôi, đã gặp phải rồi, làm sao có thể để bọn chúng làm xằng làm bậy?" Lập tức gạt đầu, tung người xuống lưng ngựa, ghénh ngang nói: "Chăm sóc ngựa quý của ta cho tốt, ngày mai tính tiền gấp bội."

Ngày thường xung quanh hắn có nhiều người hầu hạ, trong lúc vô hình đã dưỡng thành khí độ hào hoa phú quý, tiểu nhị kia biết được thân tài tới cửa, liền tranh thủ nhét dây cương vào trong tay một tên tiểu nhị khác, theo sát sau lưng mà đi, thấy Hoa Vân Long tiến vào trong đại sảnh, cất giọng xu nịnh nói: "Hắc hắc, công tử gia thích nào nhiệt hay là yêu thanh tĩnh? Yêu thanh tĩnh, hậu viện của chúng ta có tịnh xá, nếu như thích nào nhiệt, trung viện của chúng ta có thượng phòng, tiệc rượu trà bánh, nơi này của chúng ta có đầy đủ mọi thứ, công tử gia..."

Hoa Vân Long không chút kiên nhẫn nghe hẳn huyền thuyên, vung tay lên, lạnh lùng nói: "Mấy người mặc trang phục áo bào tím mới vừa vào đây đang ở chỗ nào?"

Tiểu nhị kia hơi ngần người, vội vàng nói: "Bọn họ đang ở trung viện, còn chưa quyết định, công tử gia..."

Hoa Vân Long lại nói: "Chủ nhân của chiếc xe ngựa dừng ở cửa lớn kia đang ở đâu?"

Tiểu nhị kia búng tỉnh đại ngộ, nói: "A, hóa ra công tử gia và vị tiểu thư kia cùng chung một đường, nàng ở trung viện, vậy tiểu nhân dẫn ngài..."

Hoa Vân Long ngắt lời: "Vậy thì ở trung viện, ta ở cách vách vị tiểu thư kia."

Tiểu nhị kia lại ngần người, thầm nghĩ: "Tại sao lại là một vị muốn ở cách vách?"

Chợt nghe một thanh âm giòn vang giống như tiếng chuông bạc hỏi đến: "Ai a? Là vị nào muốn ở cách vách ta?"

Hóa ra trước mỗi gian phòng ở trung viện này đều là một gian tinh thất dùng cho các bữa tiệc, hai phía đều có màn treo rủ xuống tạo nét tao nhã, Hoa Vân Long vừa đứng dịp đi ngang qua cửa một gian tinh thất, thanh âm giống như chuông bạc chính là từ bên trong gian tinh thất kia truyền ra.

Hoa Vân Long tròn mắt sinh đại tình, thanh âm giống như chuông bạc kia như có từ tính, làm cho người nghe xong xuong cốt toàn thân đều muốn xóp mềm, lập tức không tự chủ được mà dừng bước lại, thanh âm vui thích đáp lại: "Là ta, tại hạ... Tại hạ..."

Hắn vốn định tự báo danh tính, đột nhiên trong lòng sinh ra cảnh giác, nhất thời lại lắp bắp không nói tiếp được.

Tiểu nhị kia che miệng cười trộm, trong gian tinh thất kia cũng là "phì" một tiếng, nhện cười nói: "Tại hạ là ai a... Vãn nhi, người đi xem xem, ai là tại hạ?"

Màn cửa tách ra, một nha đầu thanh tú mười bốn mười lăm tuổi đi ra, liếc nhìn qua Hoa Vân Long, âm thanh giòn vang nói: "Hồi bẩm tiểu thư, là một thiếu niên công tử."

Thanh âm như chuông bạc kia khẽ cười nói: "Thiếu niên công tử sao? Vậy cũng không cần thuê thêm phòng khác nữa, phòng của chúng ta cũng khá lớn, gian ngoài cũng có thể nghỉ lại, Vãn nhi a, người mau mời hắn vào đây."

Hoa Vân Long rất là kinh ngạc, nhưngngay may nghĩ ngợi: "Đây là tiểu thư nhà nào? Sao lại phóng đảng không kiêng kỵ như vậy?" Hắn còn chưa hết nghi hoặc, nha đầu gọi là Vãn nhi kia đã mỉm cười, về mặt nghiêm túc nói: "Thưa công tử, tiểu thư chúng ta cho mời ngài."

Lòng hiếu kỳ của Hoa Vân Long đại thịnh, lập tức không thêm để ý tên tiểu nhị kia đang ghen hờn nhìn trần trời không hiểu chuyện quý quái gì, hẳn chỉnh lại vạt áo, cất bước đi vào trong gian tinh thất tao nhã, trong miệng nói ra: "Tiểu thư đã mời, tại hạ không dám trái lệnh, Vãn nhi có nương, mời."

Tiến vào trong gian tinh thất, Hoa Vân Long chợt cảm thấy hai mắt tỏa sáng, trong lúc nhất thời, trợn mắt há mồm, nhìn đến chết lặng rồi.

Bên trong tinh thất tao nhã, một vị nữ tử tuyệt sắc đang ngồi, mỹ nữ kia mi mục như họa, kiều diễm như hoa, toàn thân trên dưới toát ra khí chất phong tình vạn chủng, điểm mị tận xương. Thật đúng là thêm một chút ngại mập, găm một phần sợ gầy, giờ phút này nàng khẽ hé miệng cười, đôi mắt đẹp ẩn chứa xuân tình, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Hoa Vân Long. Rượu còn chưa thấm môi, nhưng Hoa Vân Long đã như si như mê, không uống đã say.

Mỹ nữ kia nhìn một hồi, cười hi hi, khẽ mở đôi môi anh đào, âm thanh trong veo nói: "Mời ngồi a."

Hoa Vân Long nghe vậy, búng tỉnh, vội vàng tươi cười nói: "Mời ngồi, mời ngồi." Kéo một cái ghế ngồi xuống.

Mỹ nữ kia khẽ đảo đôi mắt đẹp, che miệng cười nói: "Được công tử lưu luyến, vô cùng vinh hạnh, thấp xin làm lễ ra mắt." Nàng đưa tay giữ đuôi váy, hạ thấp người, khẽ vén váy thi lễ.

Chương 101: Giai nhân sao dạ phong trần (2)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long vội vàng đứng dậy, ôm quyền vái chào, trịnh trọng nói: "Tiểu thư đẹp tựa thiên tiên, tại hạ có thể đổi âm luận giao với tiểu thư, đó chính là vinh hạnh của tại hạ."

Mỹ nữ kia không đáp lại một lời khiêm tốn nào, khẽ nhìn qua Vân nhi mà nói: "Vân nhi người còn chờ gì nữa, còn không mau giúp công tử rót rượu?"

Vân nhi kia bất chợt bật thán lại, chỉ thẹn thùng cười khẽ vài tiếng, thật thà nói: "Vị công tử này đáng đáp anh tuấn, Vân nhi bắt tri bất giác đã nhìn đến ngây người."

Vân nói vừa nhấc bầu rượu lên, rót đầy hai chén rượu trước mặt hai người, lại vụng trộm liếc mắt nhìn qua gương mặt Hoa Vân Long.

Mỹ nữ kia làm như không nhìn thấy cử chỉ và lời nói càn rỡ của nha hoàn Vân nhi, khẽ bung chén rượu lên, nhìn qua Hoa Vân Long mà nói: "Ta họ Cổ, tên hèn chỉ có một chữ Yên, xin kính trước công tử một ly." Nâng chén lên mời, khẽ nghiêng cao vầng trán, một hơi cạn sạch.

Hoa Vân Long cũng vội vàng bung chén lên, một hơi cạn sạch rồi nói: "Tại hạ họ... Họ Bạch, Bạch trong hắc bạch, tên cũng chỉ một chữ Kỳ." Mặc dù bản tính của hắn phong lưu háo sắc, nhưng vẫn y nguyên báo ra một cái tên già, hiển nhiên trong lòng hắn vẫn có sự cảnh giác nhất định.

Cổ Yên kia còn tưởng rằng vì đây là lần đầu hắn gặp được mỹ nữ tuyệt sắc như mình, nên mới mắc phải tật xấu cả lăm, cũng không thêm để ý gì nhiều, thản nhiên cười nói: "Nghe khẩu âm của công tử, dường như không phải người địa phương, không lẽ là hiệp khách từ xa đến đây?"

Hoa Vân Long vừa nghe xong hai chữ hiệp khách, trong lòng giật mình chấn động, tâm thần vốn u mê nhanh chóng khôi phục một điểm thanh tỉnh, thuận miệng đáp: "Tại hạ là người Bắc Tấn, lần này đi ngang qua vùng đất Kinh Hồ, chính là vì có ý muốn ghé thăm một số thắng địa ở Giang Nam, không ngờ lại gặp được tiểu thư, đúng là bèo nước gặp nhau, có nhân duyên rồi."

Mặc dù hắn thuận miệng đáp lời, nhưng bản tính phong lưu vẫn bắt tri bất giác bộc lộ ra ngoài.

Cổ Yên kia vừa nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia thần sắc kinh ngạc, nhưng cũng chỉ lóe lên một chớp rồi lập tức thu lại, nàng vũ mị cười nói: "Ta sống nhờ ở Kim Lăng, chuyển đi lần này là vì đến Nga Mi dâng hương, công tử đã có ý xuôi nam, có thể nói chúng ta cũng chung một đường, nếu công tử không ngại ta một thân liễu yếu đào tơ, ta nguyện làm người dẫn đường cho công tử."

Lúc này, Hoa Vân Long trấn định tâm thần, lòng cảnh giác tăng nhiều, bất giác thầm nghĩ ngợi: Đây là tiểu thư nhà ai? Là nữ quyến nhà nào? Đến Nga Mi dâng hương, sao lại không có nam nhân đi cùng? Sống nhờ ở Kim Lăng, nguyên quán của nàng lại ở nơi nào?

Không chờ hắn hoài nghi hết, nha đầu Vân nhi đã rót đầy chén rượu một lần nữa, thanh âm giòn vang cười nói: "Uống rượu a? Công tử gia, đã gặp được chính là hữu duyên, một đường đồng hành, duyên phận càng thêm sâu đậm, người cứ cầu nộ gì bỏ như vậy, chẳng phải sẽ xa lạ lắm sao? Con đường sau này còn rất dài."

Hoa Vân Long bị nàng quấy nhiễu, tuy vẫn còn cảm thấy sinh nghi, vẫn cảm giác hai người chủ tớ này có hành vi vô cùng kỳ lạ, nhưng thực sự không có tâm tư suy nghĩ tiếp, bung chén rượu lên, cười vang nói: "Đúng vậy, đúng vậy, nếu lại câu nệ, chẳng phải sẽ xa lạ lắm sao? Cổ tiểu thư, tại hạ mời người một ly." Lại nghiêng cổ lên, uống cạn một chén.

Hắn rộng mở ý chí, bản tính phong lưu lập tức bộc phát ra, vì vậy rượu đến cạn chén, chuyện trò vui vẻ, mất đi mây lại với Cổ Yên tiểu thư kia, hai người câu kết làm bầy, trêu chọc qua lại, đùa tới cuối cùng, một người miệng gọi "Kỳ ca", một người miệng kêu "Yên muội", rất có ý tứ hân gặp nhau quá muộn, trêu đùa suốt mấy canh giờ cũng đã quên đi. Rượu qua ba tuần, Cổ Yên tiểu thư không thắng nổi tư lực, bộ dáng mệt mỏi lười nhác đứng lên, vũ mị nói: "Kỳ ca, ngày mai ta còn phải đi gấp, không thể uống rượu với người nữa rồi."

Cánh tay ngọc duỗi ra, thân thể yếu kiều bỗng ngã về phía trước, nhào thẳng về phía Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long vội vàng dang rộng hai cánh tay, ôm lấy eo nhỏ của nàng, a nha nói: "Đúng vậy, đúng vậy, còn nhiều thời gian, hôm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi sớm một chút."

Hai người bọn hắn ngồi tựa ta ôm, nhờ nha đầu Vân nhi kia dẫn đường, đi nhau chậm rãi đi đến gian phòng đã thuê bên trong trung viện.

Cổ Yên kia không biết là say thật hay là say giả? Vào trong phòng vẫn như cũ ôm chặt Hoa Vân Long, không chịu buông tay. Hoa Vân Long tuy rằng không say, nhưng tiếc nỗi phong lưu thành tính, ôm trong lòng ôn hương nhuyễn ngọc, hẳn vô cùng vui sướng, thực sự không nỡ lòng nào rời tay.

Nha đầu Vân nhi kia lại càng xảo diệu, nhanh chóng đóng cửa phòng, thấp sáng ngọn đèn, khuôn mặt tươi cười dịu dàng, một đôi mắt to tròn linh hoạt mờ lờn, si mê nhìn bộ dáng hai người đang ôm ấp, giống như thường thức một chuyện tình đẹp lắm tươi đẹp nhất, thật là nhìn không chuyển mắt, không hề chớp mắt.

Không bao lâu, một tiếng "Ưn" trong vút, Cổ Yên chậm rãi đi động tay ngọc, vuốt ve cánh tay săn chắc, lồng ngực nở rộng của Hoa Vân Long, lại ôm lấy thất lũng của hắn, tay kia thỉnh linh chuyển động, mò mẫm đến hạ thân Hoa Vân Long...

Ngay thời khắc chi mình treo chuông, chỉ nghe cửa phòng kia "Phanh" một tiếng, đã bị người đá văng, một người đứng thẳng trước cửa, tức giận quát: "Tốt, thứ dám phụ nhà người già vò đứng đắn thật giỏi, hóa ra cũng chỉ là một loại kỹ nữ, họ Cừu ta muốn hỏi một câu, bản công tử kém tên tiểu tử này ở chỗ nào a?"

Hai người chấn động bừng tỉnh, Hoa Vân Long nhanh chóng chuyển động thân thể, ngăn ở trước người Cổ Yên, kinh ngạc hỏi: "Người họ Cừu?"

Người họ phẫn nộ quát: "Bản công tử họ Cừu tên Hoa, đi không dối họ, ngồi không dối tên, tiểu tử người nếu như biết xem thời cơ, ngoan ngoãn đứng qua một bên, bản công tử không tìm người gây sự."

Hoa Vân Long ngưng mắt mà nhìn, càng nhìn càng không thể tin vào lỗ tai của mình, càng nhìn càng rõ ràng kẻ trước mặt không phải Cừu Hoa. Nhưng tại sao hắn lại tự xưng là Cừu Hoa? Cừu Hoa làm sao lại biến hình thế này? Nghi hoặc chất thành núi, nhất thời bất tri bất giác ngây người ra.

Kẻ tự xưng là Cừu Hoa kia, vô luận y phục hay binh khí, đều giống y hệt với kẻ từng gặp ở Lạc Dương, thậm chí tuổi tác cũng tương xứng, nhưng diện mạo rõ ràng là khác nhau, khí chất khác nhau hoàn toàn, hiển nhiên không phải một người.

Hoa Vân Long thầm nghĩ: "Kẻ này mày xiên mắt xếch, mũi ưng miệng nhọn, một bản mặt trâu ngựa xanh đen vô cùng ghê tởm, ánh mắt dâm tà, lông đen thì ít lông trắng thì nhiều, không thể nghi ngờ, chính là một kẻ dâm tà độc ác, tuyệt không phải Cừu Hoa gặp ở Lạc Dương, có điều, dù trên thiên hạ có nhiều người trùng tên trùng họ, nhưng nhóm người đi theo tên này, kiểu dáng màu sắc trang phục, thậm chí binh khí sử dụng, tại sao mọi thứ đều giống nhau a?"

Chợt nhìn thấy Cổ Yên khoan thai đi tới, thân thể tiến tới bên cạnh Hoa Vân Long, tay ngọc giờ lên, khẽ sửa sang lại mái tóc đen tuyền có chút rối bời, bộ dáng vô cùng dịu dàng, cười nói: "Vị công tử này, chúng ta thật là hiếm gặp đây a?"

Cầu chư vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Giai nhân sao dạ phong trần (3)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Cổ Yên chính là vưu vật nhân gian, mỗi cái giờ tay nhấc chân, đều có thể khiến cho người thân thể xóp gòn, suy nghĩ vẫn vơ, Cửu Hoa kia vốn là mang theo phần nợ mà đến, nhưng vừa thấy nàng cười, chợt cảm thấy lửa giận bề táp giữa lồng ngực, muốn bạo phát cũng không phát được. Hân lạng người một lúc, đột nhiên kiêu ngạo nói: "Hiếm thấy? Hừ! Bản công tử một đường từ Vạn Huyền đuổi tới Kinh Môn, có ngày nào mà không gặp người?"

Khóe mắt Cổ Yên nhảy lên, mặt mày hàm xuân nói: "A ơ, vậy chẳng phải đã gặp qua sáu bảy lần rồi sao?" Nàng lại xoay người, sau kín hỏi Văn nhi kia: "Văn nhi a, người có gặp qua vị công tử này a?"

Văn nhi cười "hi hi" nói: "Lúc canh bốn mỗi ngày, chúng ta đã khởi hành, thân liễu tìm nơi ở trọ, chưa bao giờ gặp qua vị công tử này a?"

Cổ Yên "Ân" một tiếng, hồi hận nói: "Cái tật xấu kia của ta thật sự là hại chết người, nếu không, chúng ta cũng không đến nỗi trêu chọc Cửu công tử phải tức giận."

Lời nói xoay chuyển, đôi mắt đẹp liếc ngang, nhìn sang Cửu Hoa kia mới nói tiếp: "Cửu công tử có chỗ không biết, ta có một tật xấu đó là sợ gặp quý, nhất là giữa ban ngày, đột nhiên gặp phải một cái mặt quý nhe răng nanh, như vậy cũng đủ hù mất mạng nhỏ của ta, bởi đó..."

Cửu Hoa kia tức giận khó tiêu, ngắt lời nói tiếp: "Bởi đó chủ tớ các người lên đường lúc canh bốn, chiều tối tìm chỗ trọ, mỗi ngày đều lần tránh bốn công tử?"

Mặc dù hân tức giận khó tiêu, vẫn có ý trách cứ, nhưng giọng điệu nói chuyện cũng đã hòa hoãn hơn rất nhiều, có thể thấy được việc Cổ Yên làm ra đáng điều cử chỉ phong tao thực sự đã thu được hiệu quả mong muốn.

Chợt thấy Cổ Yên cau lại lông mày kẻ đen, mặt nhàn xa xăm, sâu kín nói ra: "Công tử gia oan uổng người, ta không dám lảng tránh công tử, chỉ có điều đã sớm nghĩ rồi, thói quen của ta nằm ngoài ý liệu của công tử, mặc dù có mấy lần gặp gỡ, đó cũng chỉ xuất phát từ vô tâm a."

Âm thanh của nàng có chút ngưng lại, chợt tiếp tục cười tươi vô cùng mà nói: "Công tử gia, ta có một câu không hay như thế này, không biết có thể nói hay không?"

Cửu Hoa kia một đường theo dõi, rõ ràng là thêm thường sắc đẹp của Cổ Yên, trước đây chỉ vì Cổ Yên ngại hân xấu xí mới có ý định lần tránh, bởi đó lửa giận bốc lên, oán khí phóng lên tận trời, giờ phút này mắt thấy Cổ Yên phong tình vạn chủng, nị thái chí cốt, dáng điệu không chút lạnh nhạt hay cự tuyệt, lửa giận vốn ngập trời đã sớm tiêu tán hầu như không còn, vừa nghe vậy, bất giác cười ha ha, thuận miệng nói: "Người cứ nói, cứ nói đi, dù lời có không hay thế nào, bản công tử cũng không trách người."

Hoa Văn Long âm thầm cười khinh: Tên Cửu Hoa này háo sắc vô tri, Cổ Yên rõ ràng là đang mắng hân, vậy mà hân còn dương dương tự đắc, không hề cảm giác được. Ha ha, "Mặt quý nhe răng nanh", mặc dù không quá giống, nhưng thực sự đã đủ tương hình rồi.

Cổ Yên "phi" cười, lại nói với Văn nhi: "Văn nhi, người mau ra ngoài mời vài vị đại gia tiến vào, chớ để họ đứng chờ quá lâu, lại trách chúng ta chậm trễ tiếp khách."

Văn nhi đáp một tiếng "Vâng", nhanh chóng đi đến cửa phòng nghỉ.

Trong lòng tên Cửu Hoa kia rất là thư sướng, cười ha ha nói: "Không cần phải đi mời, đó là mấy thuộc hạ của bản công tử, đứng chờ một lúc cũng không sao."

Văn nhi vừa chuyển thân thể, thanh âm thanh thúy nói: "Dù họ là thuộc hạ của công tử cũng không được a, cũng không thể nói, công tử gia ở nơi này hưởng phúc, lại để thuộc hạ của người nhịn gió chịu lạnh, ở bên ngoài chờ đợi thế a?"

Cổ Yên ra vẻ tức giận nói: "Một điểm quy củ cũng không có, người có nghe công tử gia phân phó hay không?"

Cửu Hoa kia nghe xong lời này, tâm ý càng thêm thư sướng khoan khoái, lớn tiếng cười nói: "Nàng ta nói cũng có đạo lý, ta đây lập tức cho bọn hân trở về phòng."

Xoay mặt ra phía cửa phòng, cao giọng nói ra: "Đi đi, nơi này không cần các người nữa."

Chỉ nghe ngoài cửa một thanh âm vang dội đáp lại một tiếng "vâng", ngay sau đó là tiếng đi lại nườm nượp, mấy người lần lượt rời đi.

Cổ Yên nhân lúc tên Cửu Hoa kia xoay người, liếc mắt nhìn nhau cười cùng với Văn nhi, bộ dáng hết sức thần bí. Hoa Văn Long mắt thấy cảnh này, trong nội tâm âm thầm nghĩ ngợi: Đây là đạo lý gì a? Lúc trước nữ nhân này câu dẫn ta, lại âm thầm tẩy tẩy, ý đó điểm huyết đạo của ta, thủ pháp kia cực kỳ cao minh, giờ phút này lại biết ngoài cửa có người, có thể thấy được một thân công lực của nàng, đã không phải tầm thường, nếu nàng đã ghét Cửu Hoa xấu xí, nàng hoàn toàn có thể ra tay đuổi hân đi khỏi, không cần phải bày ra dáng điệu vũ mị, ra vẻ thần bí như vậy, chẳng lẽ là ta nhìn lầm?

Cửu Hoa kia phân phó xong xuôi, xoay người lại, trong mắt chợt lóe ra đăm quang, cười khà khà nói: "Cô nương xinh đẹp, mặc dù người không có ý tránh ta, nhưng sáu ngày qua, thực sự quá mức kiêu khích hững hờ của ta, hôm nay gặp mặt, ta nhất định sẽ không để người tránh đi lần nữa."

Cổ Yên nhướng lên lông mày kẻ đen, thanh âm ra vẻ thích thú, nói: "Công tử thật sự là... Ta cũng không ý định đi a."

Cửu Hoa cười ha ha nói: "Đúng vậy, đúng vậy, không đi là tốt nhất, có chuyện mời nói a, ta ở chỗ này kính cẩn lắng nghe."

Lúc này Cổ Yên mới thản nhiên cười nói: "Kính cẩn lắng nghe sao? Cái này còn phải xem lại a." Nàng khẽ đưa mắt trắng liếc nhìn Cửu Hoa, nhấc tay mời khách, nói: "Trước hết mời công tử ngồi."

Cửu Hoa cười to không thôi, cứ như linh hồn đã bị câu đi, liền thanh nói: "Ngồi, ngồi, người cũng ngồi."

Mở rộng bước chân, đi đến bên cạnh bàn, kéo một cái ghế, đặt mĩ kim đao ngồi xuống.

Cổ Yên khoác tay Hoa Văn Long, thái độ thản mật không hề suy giảm, bước chân đi tới liên tục chuyển động. Hoa Văn Long cảm thấy gì đó không đúng, thầm nghĩ: "Cổ Yên này rốt cục có chủ ý gì? Chẳng lẽ muốn dẫn dụ ta tranh giành tình nhân cùng với tên Cửu Hoa kia, còn nàng thì ở một bên háo hạo xem trò cười? Hừ, coi Hoa mỗ ta là dạng người nào, sao có thể để người vừa lòng đẹp ý?"

Quả nhiên, Cửu Hoa kia thần sắc đại biến. Lúc trước, có lẽ hân đã quen hoành hành, có lẽ hân quá tự cao, không xem Hoa Văn Long ở trong mắt, từ đầu đến cuối, chưa từng lưu ý phong phạm hình tượng của Hoa Văn Long, nhưng giờ phút này mắt thấy hai người âu yếm thân mật, tay khoác tay đi tới, trong nội tâm hân bất giác đã có vài phần ghen tỵ, ngưng mắt nhìn tới, mới biết Hoa Văn Long tuấn mỹ bất phàm, chính là mỹ nam tử thế gian ít có, lòng đó kị lập tức đại thịnh, hung mang lộ ra, nhìn chăm chăm vào Hoa Văn Long, bộ dáng hân không thể đi qua gần hân mấy cái.

Cổ Yên làm như không hề nhìn thấy bộ dạng đột nhiên ngưng mắt nhìn của hân, sóng vai ngồi xuống cùng Hoa Văn Long, mỉm cười nói: "Cửu công tử, nó gia xin hỏi, người nói là đã theo ta từ Vạn Huyền tới Kinh Môn, lời đó là sự thật sao?"

Cửu Hoa thu hồi ánh mắt, cực kỳ không kiên nhẫn nói: "Nói nhảm, bản công tử lừa người thì được cái gì?"

Giờ phút này hân đang ghen ghét dữ dội, thái độ nanh ác lại xuất hiện, không còn có ám áp khách khí trước kia.

Cầu chư vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 103: Giai nhân sao đọa phong trần (4)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Cô Yên vẫn không thêm để ý, dáng điệu tươi cười không giảm, nói: "Nói như vậy, công tử hẳn là nhìn trúng sắc đẹp của ta?"

Lời này quá đỗi rõ ràng, dưới bầu không khí quý dị bức này, ngay cả Cửu Hoa cũng không nói nên lời, nằng lại không hề có kỵ mà nói ra, thậm chí vô cùng dứt khoát.

Cửu Hoa kia nghen hòng nhìn trần trối, đúng là không lời nào phù nhận được cả. Cô Yên yêu kiều cười "khanh khách" một hồi, bỗng khẽ lắc đầu một cái, nói: "Theo như ta thấy, thành ý của công tử tựa hồ không đủ a, người nói có phải không?"

Cửu Hoa nhướng lông mày lên, không kiên nhẫn nói: "Rốt cục người muốn nói cái gì? Vì sao không chịu nói thẳng đi? Người chính là vu vạ nhân gian, bản công tử tuy đã gặp qua nhiều người, nhưng thực sự chưa từng gặp qua vu vạ vật như người, có thành ý hay không, đó là hỏi thừa, nếu bản công tử không thích người, không cần phải theo đuổi một đường như thế."

Cô Yên bĩu môi một cái, không cho là đúng nói: "Chưa hẳn a? Người là ngoài miệng nói thật dễ nghe, nếu người thật sự ưa thích ta, mỗi ngày sau khi tìm được nơi ngủ trọ, trước khi nghỉ ngơi, đoạn thời gian này dài tới bao nhiêu a? Vì sao ta lại không thấy công tử nơi đâu?"

Cửu Hoa kia vừa nghe vậy, mắt chuột chỉ biết nhìn, mồm miệng há ra, vẻ mặt kinh ngạc, nhưng đúng là không đáp được lời nào.

Cô Yên giương giương mày ngài, thờ dài một tiếng bùi ngùi, nói: "Ài, nam nhân các người a..."

Cửu Hoa đột nhiên thét to: "Này... Không đúng..."

Hắn đột nhiên lớn tiếng kêu to, Cô Yên lại là lấp bắp kinh hãi, hoảng hốt hỏi ngược lại: "Cái gì không đúng?"

Cửu Hoa nhủ chặt hai hàng lông mày, tự nói: "Đường như có điều gì đó không đúng, vừa đến đã muốn ngủ đi, ta thật sự mệt mỏi như vậy sao?" Lời nói khẽ dửng lại, lâm vào trong trầm tư, không nghe thấy lời nào nữa.

Trên mặt Cô Yên hiện lên một tia ý cười xảo quyệt, thần nhiên tiếp lời nói: "Cái gì mà vừa đến đã muốn ngủ? Người làm sao lại không nói tiếp a?"

Cửu Hoa chuyển mắt nhìn lên, không khỏi kinh ngạc nói: "Việc này thật sự cực kỳ quái dị, cứ hoảng hốt mỗi ngày, thật vất vả mới tìm được chỗ người nghỉ trọ, nhưng mỗi khi rửa mặt xong, cả người lập tức mê man, ngã vào trên giường, ngủ một giấc đến tận hừng đông, cái này..."

Cô Yên không chịu nghe hắn nói thêm gì nữa, đã lâm ra vẻ giận dữ mà nói: "Đừng nói cái này lại cái kia kỳ gì nữa, chút điểm nhỏ nhặt đó, đủ biết công tử không đủ thành ý."

Cửu Hoa gấp giọng nói: "Người... Không thể nói như vậy."

Cô Yên trách cứ nói: "Mấy ngày liền truy tìm không bỏ, nhưng người vừa đuổi tới, lại thành ngủ say mê man..."

Cửu Hoa vội vàng ngắt lời nói: "Ta... Ta..."

Cô Yên ra vẻ tức giận nói: "Ta giúp công tử nói đi! Người cũng không phải muốn ngủ, nhưng vì bốn ba suốt mấy ngày liền, thật sự quá mức mệt mỏi, có phải như thế không?"

Cửu Hoa nghiêm mặt nói: "Không phải mệt mỏi. Bản công tử một thân vô công cao cường, dù cho bốn ba hai ba ngày liền, cũng sẽ không có cảm giác mệt mỏi."

Cô Yên nịnh nọt nói: "À! Hóa ra công tử là người trong võ lâm, ta còn thắc mắc công tử thân mang trường kiếm, thật giống như vị Bạch Kỳ ca ca này, là thiếu niên anh hùng đương thời khó thấy đấy a."

Vừa nói tới Hoa Vân Long, Cửu Hoa kia không khỏi phiền chán, xoay chuyển ánh mắt, hung hăng hỏi Hoa Vân Long: "Người gọi Bạch Kỳ?"

Hoa Vân Long bình thần tự nhiên, gạt đầu nói: "Không sai, tại hạ là Bạch Kỳ."

Cửu Hoa khẽ đảo mắt chuột, trừng mắt quát: "Người ở đây làm gì?"

Hoa Vân Long cười ha ha nói: "Cửu công tử hỏi cứ như thế ta thiếu nợ ngài trăm bảo gì đó không bằng, thế người ở đây làm gì a?"

Cửu Hoa bỗng nhiên đứng dậy, tức giận kêu lên: "Tốt, người dám vô lễ với bản công tử?"

Hoa Vân Long cười nói: "Vậy phải xem bản thân Cửu công tử ăn nói như thế nào, người đã vô lễ, sao tại hạ lại phải khách khí với người?"

Cửu Hoa giận quá thành cười: "Tốt, tốt, là gan của các hạ không nhỏ a..."

Hoa Vân Long đáp trả không chút nhượng bộ, ngắt lời khinh khỉnh nói: "Đọc sách thánh hiền, là vì chuyện gì? Nếu người biết lễ, có thể đi khắp thiên hạ, nếu không biết lễ, nửa bước khó đi, ngay cả khi Cửu công tử là người trong võ lâm, chút đạo lý đơn giản này, tin chắc tôn trưởng quý môn đã từng dạy qua a, tại hạ không sai về lễ, tự nhiên sẽ hít thở thông thuận, cái này thì liên quan gì tới là gan lớn?"

Lúc hắn nói lời này, khuôn mặt tràn đầy ý cười, chẳng mang theo chút nào tức khí, nhưng trong lời nói có gai, giọng điệu lại có ý giáo huấn người khác, Cửu Hoa nghe xong, tức khí trong lòng như phiền giăng đào hải, hung hăng quát lớn: "Hảo tiểu tử, người dám chống đối bản công tử thêm lần nữa, chính là không muốn sống nữa."

Hoa Vân Long vốn có tâm ý khác, tiếp lời cười nói: "Thân ở khách điểm, tại hạ không tin Cửu công tử có can đảm giết người cướp của, thật là không chút..."

Mấy chữ "quy củ" còn chưa nói ra, Cửu Hoa kia đã không kiềm được tức giận, cười âm hiểm nói: "Các hạ có mắt như mù, bản công tử trước tiên móc mắt của người, sau đó người cứ việc giáng giải quy củ đạo lý..."

Vừa nói, cánh tay phải đã đuổi ra phía trước, ngón tay gấp lại thành móc câu, muốn đoạt lấy hai mắt của Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long nhìn ra được, cánh tay phải kia xuất ra tuy không chậm không nhanh, nhưng chường chỉ biến hóa lại là vô cùng vô tận, tàn nhẫn đến cực điểm, cao thủ thông thường, chắc chắn không cách nào tránh né một chiêu này. Nhưng mà, Hoa Vân Long tài cao gan lớn, hướng chỉ hắn đã tính trước kỹ càng.

Cho nên hắn làm như không nhìn thấy, thật đúng là không thêm để ý tới. Nói thì chậm chạp, diễn biến lại cực kỳ nhanh, chường chỉ của Cửu Hoa trong chớp mắt đã đến gần khuôn mặt, đột nhiên Cô Yên kia xoay người đuổi ra cổ tay trắng, nhẹ nhàng giữ lấy khuỷu tay của Cửu Hoa, nũng nịu nói ra: "Cửu công tử, rốt cục người muốn làm cái gì a, Bạch Kỳ ca ca cũng không có đắc tội với người..."

Lúc này, nha đầu Vân nhi kia đã bung chén trà nhỏ đi tới, cũng nói: "Cửu công tử, người tìm tiểu thư chúng ta, chính là vì tìm chuyện vui mà đến, sao phải tức giận cái gì nha, mời người ngồi xuống. Vân nhi giúp người bung trà đến đây."

Cánh tay Cửu Hoa ngừng ở không trung, lúc này mới thu hồi, mắt chuột trừng lớn, ngạc nhiên nhìn chăm chăm Cô Yên một hồi, đột nhiên trầm giọng nói: "Người... Người là ai? Rốt cục là đang làm gì?"

Vân nhi lấy ra một ly trà, đặt ở trước mặt của hắn, há to miệng ra vẻ kinh ngạc nói: "Làm sao có thể? Người không biết..."

Cửu Hoa hung hăng ngồi xuống lần nữa, nói: "Hừ, trong mắt kẻ thức thời không lẫn hạt cát, rốt cục các người đang muốn làm gì? Trực tiếp nói thẳng ra đi."

Vân nhi lại đặt một chén trà khác ở trước mặt Hoa Vân Long, ngoái đầu nhìn lại cười nói: "Già mà hạt cát hay không a, chúng ta cũng không hiểu, tiểu thư chúng ta họ Cô tên Yên, nghệ danh đã nổi tiếng khắp chúng tỳ muội, là người số một số hai trong những người hồng quan ở thành Kim Lăng..."

Cô Yên đột nhiên gắt giọng nói: "Nha đầu chết tiệt kia, người muốn chết phải không? Người là người thanh quan, có phải rất đáng giá để kiều ngạo, tuyên dương khắp nơi hay không?"

Chương 104: Giai nhân sao dạ phong trần (5)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

"Người hồng quan" và "người thanh quan" đều là cách gọi những cô nương kỹ viện. Người hồng quan đã mở bồng môn, người thanh quan thì vẫn còn tấm thân xử nữ, loại danh xưng này là cách phân chia giá trị của kỹ nữ, phẩm là nam nhân yêu thích lẫn lộn ở những chốn phong nguyệt, đó là chuyện không thể không biết.

Cửu Hoa kia bản tính háo sắc, sinh ra đã dâm tà, hái hoa ngắt nhụy chưa bao giờ quản tới thân phận đối phương, đối với danh xưng bình thường trong chốn phong nguyệt, tự nhiên hiểu biết đủ đầy, nhưng ngay cả bản lúc vừa nghe xong lời này, cũng phải trừng to mắt, kinh ngạc nhìn Cô Yên, giống như có chút không dám tin tưởng.

Chợt thấy Vân nhi là lỗi ra làm một cái mặt quỷ, nói: "Vâng, tiểu thư, ta nói sai rồi, tiểu thư là hồng nhân của thành Kim Lăng, không phải hồng quan..."

Về mặt Cô Yên tức giận, khẽ quát: "Người còn nói nữa?"

Vân nhi cười "hì hì" nói: "Không nói a, không nói a." Lại quay mặt sang nói với Cửu Hoa kia: "Công tử gia, người uống trà a! Sao lại ngăn người a?"

Cửu Hoa phục hồi tinh thần, chợt lạnh lùng nói: "Hừ, sự tình kỳ quái, nhất định là từ trên người các người. Bản công tử nào phải chỉ có văn vẻ tầm thường, các người cố làm ra vẻ, cũng mơ tưởng lừa gạt được ta. Nói mau, rốt cục các người đã dùng những thủ đoạn gì, lại có thể khiến cho bản công tử ngu mê không tỉnh?"

Cô Yên khẽ nhủ lại lòng mày, bĩu môi anh đào một cái, nhàn nhai nói: "Cửu công tử nói chuyện thật thiếu suy nghĩ a, người buồn ngủ, là do người không đủ tỉnh lực, nào phải do ta dùng chút ít thủ đoạn gì đó? Vân nhi đã nói rõ thân phận của ta, khách nhân cấp bậc giống như công tử, ta đâu còn không được, có lý nào lại cố ý khiến cho người ngu mê không tỉnh? Lại nói tiếp, ta chỉ là một kỹ nữ phong trần, làm sao có được thủ đoạn cao minh gì đó? Cửu công tử hẳn là người biết chuyện, người nói không phải sao?"

Giọng điệu nói chuyện của nàng như thể cái người đón khách, cực kỳ u oán, chất chứa thật nhiều ủy khuất của kỹ nữ thanh lâu, làm cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Hoa Vân Long chăm chú nhìn nàng, trầm ngâm: Nữ nhân này hóa ra lại là một kỹ nữ, khó trách nàng phong tình khiêu nhân, tao mị tận xương như thế, Có điều... Lại không đúng, rõ ràng là nàng có một thân võ công, vì sao lại dạ làm kỹ nữ? Chẳng lẽ nàng có ý đồ khác?

Cửu Hoa kia cũng không phải kẻ ngu, giờ phút này hẳn cũng có một chút cảnh giác đối với Cô Yên, chỉ thấy bản thân nhiên, lạnh lùng nói: "Nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm. Mỗi lần bản công tử đi tìm nơi ngủ trọ, lại bị mê man, trong đó chẳng lẽ không phải có kẻ dùng thủ đoạn? Vừa rồi người dùng một chiêu "Thiên Vương Bất Thập" kia, giả lấy khuỷu tay của bản công tử, rõ ràng là một thân có võ kỹ thượng đẳng. Hừ! Hoa ngôn xảo ngữ, giấu đầu hở đuôi, nói mau! Chủ tớ các người rốt cục là đang làm gì?"

Cô Yên đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó dùng thanh âm u uất nói: "Cửu công tử đã nói như vậy, ta cũng không muốn chối cãi gì nữa, Vân nhi a, người giúp ta tiễn khách." Dứt lời, nàng đứng dậy, rất có ý tứ phát tay áo bỏ đi.

Cửu Hoa kia cười âm hiểm, lạnh lùng nói: "Tiễn khách? Hừ, chỉ sợ không phải do người."

Cô Yên muốn đi nhưng dừng lại, nhủ mày, khẽ cất giọng oán than: "Người rốt cục muốn như thế nào a? Ta vốn định làm bầu không khí hòa thuận lại một chút, cho nên đã nói đủ lời, cố ý trêu chọc người một chút, ai ngờ đùa quá hóa thật, ngược lại khiến cho công tử nhận định ta đã dùng thủ đoạn gì đó, hại người ngu mê không tỉnh. Công tử gia cũng không nên nghĩ như vậy, ta đã muốn gây bất lợi cho người, lại có bản lĩnh lớn như vậy, có thể khiến cho người ngu mê không tỉnh, tại sao lại không thẳng tay, tạo thành lúc này người còn có thể dấy dưng không dứt, vênh vào hung hăng a?"

Lời này giống như nhu nhược nhưng thực sự rất cứng rắn, lý do cũng mười phần đầy đủ, trong lúc nhất thời, Cửu Hoa kia không khỏi nghẹn họng trân trối, không đáp được lời nào.

Cô Yên khẽ ngừng tiếng, bỗng nhiên thở dài một hơi, tiếp tục u uất nói: "Có câu thường nói: Rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu, lời không hợp chẳng quá nửa câu. Trước đó ta vốn đã thanh minh, công tử gia đã từng đáp ứng, lời nói dù có không hay, cũng sẽ không trách ta. Nào biết được cuối cùng vẫn không tránh khỏi mặt đỏ tía tai, đã như vậy, dù cho ta khom lưng hầu hạ, đó cũng là ngoài hợp trong không hợp, khó có thể ở chung. Công tử gia, vẫn là xin mời người."

Nói đến nơi đây, một tay kéo lấy ống tay áo của Hoa Vân Long, lại nói tiếp: "Kỳ ca ca, chúng ta vào trong đó ngồi đi."

Tình thế này, nhất định chính là đuổi khách rồi. Cửu Hoa kia tự nhiên mặc kệ việc bị đuổi, vỗ mạnh lên bàn một cái, hét lớn: "Đứng lại!"

Cô Yên dừng lại thân hình, thân nhiên nói: "Làm sao? Công tử gia không nói đạo lý hay sao? Nên biết, nơi này là khách điểm, không phải chốn phong nguyệt ở thành Kim Lăng, có tiếp khách hay không, ta có thể tự mình làm chủ."

Cửu Hoa kia bị nàng dùng lời lẽ sắc bén bức ép, tức giận đến mức trên trán nổi đầy gân xanh, toàn thân rung động, trong mắt chuột lóc ra hung mang, rất có xu thế động thủ đánh người.

Nha đầu Vân Nhi nhìn chung quanh, vội vàng khuyên can nói: "Công tử gia đừng vội nóng giận, tiểu thư, người cũng ngồi xuống đi."

Cô Yên lạnh lùng nói: "Ngồi xuống làm cái gì? Mặc dù thân phận của chúng ta hạ tiện, nhưng đạo lý thiên hạ là như nhau, cúi mình theo người, đã không thể lấy lòng khách nhân, việc gì nhất định phải hạ thấp bản thân, tự mình làm khó chịu."

Vân nhi kia người nhỏ mà quý lớn, nhường mày nói: "Tiểu thư a, chúng ta là hòa khí sinh tài mà. Cửu công tử một đường theo đuổi, tự nhiên là vừa gặp đã sinh lòng ái mộ đối với tiểu thư. Chỉ bằng điểm này, chúng ta nhận một điểm tình khí, vậy cũng không phải không được a."

Nàng lại quay đầu khuyên bảo Cửu Hoa: "Công tử gia đại phúc đại lượng, nhất định sẽ không chấp nhặt với tiểu thư của chúng ta. Ân! người uống một chén trà trước đã, ổn định hòa khí a." Nàng bưng chén trà trên bàn lên, chuyển tới trên tay Cửu Hoa.

Cửu Hoa kia vốn là cặn lõi mà sinh tính giận, trước đó tuy có chỗ nghi hoặc, nhưng vẫn là đuổi gió bắt bóng, khổ nỗi không có chứng cứ, giờ phút này được Vân nhi nhẹ giọng khuyên bảo, càng không có lý do để phát tác thêm nữa, huống chi, mỹ nhân đang ở trước mặt, chỉ vì bị tức giận mà đi, trong lòng cũng chẳng cam tâm tình nguyện, vì vậy, bản thật sự hiền lành trở lại, tiếp nhận chén trà, hớp một ngụm rồi nói: "Hừ, chủ tớ các người thân mang võ kỹ, ăn giấu chốn phong trần, rốt cục là có mưu đồ gì? Theo ta thấy, vẫn nên nói cho rõ ràng, bằng không, hừ hừ..." Không nói tiếp nữa, hiền nhiên là tự tìm cho mình bực thang xuống đài.

Nha đầu Vân Nhi cực kỳ lạnh lợi, nghe vậy liền trịnh trọng nói: "Công tử gia, đây là do người không đúng, chủ tớ chúng ta làm gì có mưu đồ gì đâu? Nói có mưu đồ a, chẳng qua cũng chỉ là mưu đồ mấy lượng bạc của công tử. Công tử gia, người uống trà đi, bớt nói một câu, để nô tỳ khuyên bảo tiểu thư."

Chương 105: Giai nhân sao đọa phong trần (6)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Cừu Hoa rất phối hợp mà nói tiếp: "Các người thật sự là mưu đồ mấy lượng bạc đó sao?"

Vân nhi nhũn nhũn nói: "Thân phận của chúng ta cũng đã nói rõ một lần rồi, lưu lạc phong trần, nếu không phải cầu mấy lượng bạc, vậy chẳng lẽ trời sinh ti tiện, nguyên ý mặc người chà đạp?"

Cừu Hoa lãnh đạm nói: "Vậy đơn giản, tối nay bản công tử ngủ lại nơi đây, cho người mười lượng bạc."

Vừa nói xong, đưa tay vào ngực, lấy ra một thỏi bạc trắng, "ba" một tiếng, đặt lên trên bàn.

Chợt nghe Cổ Yên gấp giọng kêu lên: "Vây... Vây không được."

Cừu Hoa trừng lớn mắt chuột, lạnh lùng nói: "Cái gì mà không được? Chẳng lẽ người đã quên, thân phận của người là gì?"

Cổ Yên bình thản nói: "Chuyện mua bán sinh ý, cũng phải có thứ tự đến trước và sau, tối nay đã có Bạch công tử đi đầu, người..."

Cừu Hoa ngắt lời quát lớn: "Hỗn đản, cái gì mà thứ tự đến trước và sau, lão tử... A..."

Hắn liều mạng lắc đầu, nhưng cũng không thể làm nên chuyện gì, hắn chỉ kịp "A" lên nửa tiếng, cả người đã đổ nhào về phía trước, ngã lên trên bàn, đã hôn mê bất tỉnh.

Chợt nghe Cổ Yên hoảng sợ thét to: "A... Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là bị giật kinh phong sao?"

Hoa Vân Long thờ ơ lạnh nhạt, bỗng nhiên thông suốt, trong lòng biết chắc chắn Cổ Yên cố ý làm ra vẻ, mọi thứ đều rõ ràng như nước xuôi trong. Hắn có tâm tư linh hoạt, phản ứng cực tốc, lập tức mặt không biến sắc, nhìn có chút hả hê, cười ha ha nói: "Không cần kinh hoảng, giật kinh phong không giết chết người đâu. Cho dù chết rồi, đó cũng là tự mình làm bậy, tự mình hại mình chết sớm, ai bảo hắn thân mang quái bệnh, lại còn mang một bụng tính khí."

Nâng chén trà lên, thản nhiên uống một ngụm.

Cổ Yên kia ra vẻ khẩn trương nói: "Người thật đúng là thoải mái, nếu như hắn phát bệnh không dậy nổi, vậy... Chẳng phải là mạng người hay sao."

Hoa Vân Long khoan thai nói: "Mạng người thì là mạng người thôi, nếu như hắn cứ thế chết đi, trước mặt quan phủ, sẽ có ta giúp Yên tỷ làm chứng."

Cổ Yên kia âm thầm cười, nói: "Dù sao Hoa công tử cũng bất đồng với người khác, ta ở đây xin cảm ơn người."

Hoa Vân Long nghe thấy nàng đột nhiên đổi cách xưng hô, cũng bất giác cả kinh nói: "Cái gì? Người biết rõ..."

Cổ Yên "khánh khách" cười duyên nói: "Vân Trung sơn Hoa gia công tử, có người nào không biết chứ?"

Hoa Vân Long bỗng nhiên đứng dậy, kinh hoảng lắp bắp: "Người... người..."

Cổ Yên vội vàng chuyển động thân hình tránh ra, u u nói: "Hoa công tử không nên tức giận, tức giận sẽ dễ bị giật kinh phong."

Hoa Vân Long vẫn mang vẻ mặt tức giận, lạnh lùng nói: "Rốt cục người là ai? Rốt cục đã sử dụng những thủ đoạn gì trong chén nước trà kia?"

Cổ Yên cười duyên nói: "Không có gì a, chỉ có một chút 'thất nhật mê hồn tán', cũng không ảnh hưởng đến tính mạng của công tử."

Hoa Vân Long tròn mắt nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hạ mê được trong trà, hừ, mục đích của người là gì..." Lời còn chưa dứt, đầu óc đã một trận lắc lư, sau đó "rầm" một tiếng, ngã lộn trên mặt đất.

Cổ Yên kia rất là đắc ý, không ngừng cười vui nói: "Nô gia còn tưởng con cháu Hoa gia không quan tâm tới ngũ hồ mê dược, hóa ra người cũng chỉ mạnh miệng. Vân nhi a, mau lôi tên xấu quỷ kia đẩy xuống dưới gầm giường, lại gọi Hách lão đa chuẩn bị xe, chúng ta nhanh chóng rời đi."

Chợt nghe Vân nhi lên tiếng, di chuyển thân thể mê man của Cừu Hoa, bối rối hỏi: "Sư tỷ, hắn thật đúng là công tử Hoa gia a?" Chi trong chốc lát, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi rồi.

Cổ Yên có chút nôn nóng, cũng có chút không kiên nhẫn nói: "Chính hắn cũng không phủ nhận, người còn muốn suy nghĩ gì nữa. Nhanh một chút, chờ bọn thủ hạ của tên xấu quỷ kia nổi lên cảnh giác, không biết phải trì hoãn thêm bao lâu."

Hoa Vân Long hôn mê là giả, làm ra vẻ mới là thật. Từ nhỏ hắn đã bách độc bất xâm, đừng nói đắm ba thứ ngũ hồ mê dược. Cho dù là độc dược xé ruột xé gan, cũng không thể nổi lên tác dụng với hắn. Lúc này hắn gà vờ hôn mê, đang hip dôi mắt, âm thầm quan sát hai người Cổ Yên hành động.

Chi thấy Vân nhi che giấu thân thể Cừu Hoa ôn hòa, đứng dậy hỏi: "Họ Cừu này sợ là cũng rất có lai lịch, vì sao chúng ta không mang hắn đi cùng?"

Cổ Yên nói: "Chi là hạng nhị lưu tâm lưu, mang theo có tác dụng gì? Nếu muốn dẫn hắn đi, sư tỷ đã sớm ra tay rồi."

Vân nhi không cho là đúng nói: "Càng nhiều người càng tốt, dù sao xe ngựa của chúng ta cũng chứa nổi."

Cổ Yên khẽ quát nói: "Người thì biết cái gì? Chúng ta may mắn gặp được con cháu của Hoa gia, đó đã là thiên đại công lao. Mau đi phân phó chuẩn bị xe a, chớ làm chậm trễ hành trình."

Lúc này Vân nhi mới ngấm miệng không nói gì, hậm hực mà đi ra khỏi phòng.

Sau khi Vân nhi rời đi, Cổ Yên khẽ khom người xuống, ôm lấy Hoa Vân Long, hôn lên trên má hắn một cái, lầm bầm nói: "Lang quân tốt, không nên oán ta a. Nếu không phải là bất đắc dĩ, thấy bộ dạng anh tuấn cường tráng thế này của người, sao ta có thể cam lòng để cho người chịu nhiều ủy khuất như thế."

Nàng lăm bầm lâu lâu, bước chân chuyển động liên tục, nhẹ nhàng đặt Hoa Vân Long lên trên giường, sau đó thuận tay điểm một chỉ, đột nhiên điểm tới đại huyệt "Cự khuyết" trước ngực Hoa Vân Long.

"Cự khuyết" còn được gọi là "Phản hồn huyệt", chính là một trong tám đại huyệt trên cơ thể người. Sự tỉnh đột biến, đúng là ngoài ý muốn, mặc dù con cháu Hoa gia có luyện tập có na di huyệt đạo, mặc dù Hoa Vân Long tinh minh đại trí, trí tuệ siêu nhân, nhưng cũng nghĩ không ra Cổ Yên đã hạ mê dược, lại còn động thủ chế trụ mê huyệt của hắn. Bởi đó, chỉ phong lướt qua, một ngón tay điểm tới. Hoa Vân Long cuối cùng cũng mất đi tri giác, đã chính thức hôn mê rồi.

Chi giấy lát, Vân nhi đi rồi quay lại, Cổ Yên cũng thu xếp tốt tay nải hành trang, hai người một trái một phải, dịu lấy Hoa Vân Long bộ dạng giống như bị say rượu, ra khỏi khách sạn, leo lên xe ngựa, một đường đi thẳng về hướng đông.

Vội vàng hơn một tuần, một ngày này, còn chưa hết ngày, cỗ xe ngựa hoa quý này xuất hiện ở ngoài cửa Thủy Tây của thành Kim Lăng. Từ đây xem ra, lời nói của Cổ Yên kia, cũng có vài phần vài chỗ có thể tin tưởng, quả nhiên cần năng đi về phía Kim Lăng. Lúc này, xe ngựa cách ngoài cửa Thủy Tây còn khoảng một dặm, Hách lão đa lái xe, lau mồ hôi như mưa, đang muốn quất thêm mấy roi, tiến vào thành sớm một chút.

Đột nhiên, từ phía sâu bên trong bờ hồ Mạc Sầu, năm thớt ngựa nổi nhau chạy tới, cười trên thớt ngựa đi đầu, một vị công tử trẻ tuổi thân mặc cẩm bào ngồi ngay ngắn. Công tử kia giờ cao roi ngựa chỉ tới, cao giọng kêu lên: "Hách lão đa, là Cổ cô nương trở về sao?"

Hách lão đa còn chưa trả lời, trong xe cũng đã truyền ra thanh âm của Cổ Yên, nàng nhỏ giọng nói: "Không cần để ý hắn, chúng ta nhanh chóng vào thành."

Hách lão đa tự nhiên không dám cãi lời, quất thêm vài roi, giục ngựa đi nhanh.

Công tử trẻ tuổi thấy Hách lão đa không thêm trả lời, ngược lại càng quất roi giục ngựa, vội vàng đi nhanh, bất giác có chút tức giận, lập tức nôn nóng giắt cương ngựa, gấp rút chạy tới, trầm giọng quát lớn: "Hách lão đa, người thế

này là đạo lý gì há? Chẳng lẽ "Tài Mạnh Thường" Dư Chiêu Nam ta không xứng nói chuyện cùng người hay sao?"

Cầu chư vị đạu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 106: Giai nhân sao dạ phong trần (7)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Lời dừng ngựa đứng, người ngựa như một tòa núi cao, đã ngăn giữa con đường phía trước.

Dư Chiêu Nam ngăn phía trước đường. Hách lão đa muốn không để ý cũng không được, không thể làm gì khác, đành phải hai tay ghim cương, cường chế giữ chặt con ngựa bị thúc giục phi nước đại kia, ngựa kéo xe hí dài một tiếng, cả người dựng thẳng lên, xe ngựa cũng vì thế mà ngừng lại.

Một chốc lát này, vài thốt ngựa đằng sau cũng đã đi tới, xếp thành một hàng ngay sau lưng Dư Chiêu Nam. Cổ Yên kia kịp thời nhấc lên màn che cửa sổ trên xe, mặt lộ vẻ khó hiểu, đưa mắt dò xét tình hình bên ngoài, nói: "Hách lão đa, xảy ra chuyện gì?"

Lời nói khẽ dừng, biến đổi giọng điệu, đột nhiên lại nói tiếp: "A, hóa ra là Dư gia..."

Dư Chiêu Nam vừa thấy Cổ Yên, trên mặt lập tức lộ rõ nét vui mừng, xoay người xuống ngựa, chạy vội tới, nói: "Quả nhiên là Cô cô nương đã trở lại, Cô cô nương, từ lúc người đi về phía tây, tại hạ ngày ngày mong ngóng, đó quả thật giống như đại hạn hán chờ đợi mây mưa tới. Ha ha, rốt cục hôm nay trời đã cho ta gặp lại cô nương."

Cổ Yên sốt ruột trong lòng, ngoài miệng không thể không nói vài câu xã giao: "A ơ, ta làm sao dám để công tử như vậy, đêm đến nó gia sẽ thiết yến trong phòng, mời dư gia cho chút thể diện mà ghé thăm."

Dư Chiêu Nam cười ha ha nói: "Thiết yến tây trần, đó là chuyện ta muốn làm, vậy ta đây bồi tiếp cô nương vào thành." Khẽ vươn tay kéo cửa xe, một bước bước vào trong xe.

Cổ Yên không nghĩ tới hần sẽ phóng đảng như thế, vội vàng đưa tay đẩy ra, nói: "Trong xe cực kỳ dơ bẩn, buổi tối chúng ta lại gặp mặt a."

Cái thùng xe kia dài rộng nhiều lắm là tám thước, cửa xe vừa mở ra, mọi vật trong xe đều nhìn không sót bất cứ thứ gì, Hoa Vân Long đang nằm trên giường gấm, ngay trước người Cổ Yên, càng không có chỗ nào tránh né ánh mắt dò xét.

Dư Chiêu Nam đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó cười ha ha nói: "Ta còn nói vì sao Hách lão đa không chịu xuống xe, hóa ra Cô cô nương còn dẫn theo một người nam nhân trở về." Đưa tay bắt một cái, chụp lấy vật áo trước ngực Hoa Vân Long, kéo mạnh một cái đã đưa ra ngoài xe.

Cổ Yên rất là sốt ruột, đuổi theo ra ngoài, cấp bách nói: "Mau thả người ra, đó là..."

Dư Chiêu Nam rung cò tay ném một cái, ném Hoa Vân Long thẳng tới chỗ đồng bạn của hần, mở miệng lớn tiếng kêu lên: "Dật Phong huynh, xin huynh mang tiểu tử này trở về nhà ta, tiểu đệ bồi tiếp Cô cô nương đi vào thành."

Cổ Yên làm sao có thể để cho hần mang Hoa Vân Long đi, hai chân khẽ ngừng, sau đó đánh tới. Vội kêu lên: "Không được, không được, các người không thể mang người đi."

Dư Chiêu Nam kinh ngạc rung động, thân hình lập tức xoay chuyển, ngăn trở đường đi của Cổ Yên, trầm giọng quát: "Dừng lại, hóa ra Cô cô nương cũng là người chung một đường, tại hạ thật đúng là nhìn lầm rồi."

Cổ Yên nóng vội sơ suất mà bại lộ thân pháp kinh công, bị Dư Chiêu Nam nhận ra bí mật, trong lúc nhất thời, bất giác giật mình ngã ngửa.

Dư Chiêu Nam ngưng mắt tập trung tâm thần, chăm chú nhìn Cổ Yên, lạnh lùng nói tiếp: "Cô cô nương thân mang tuyệt kỹ, lại ẩn thân ở trong chốn kỹ viện phong trần, chắc hẳn có duyên có khác? Dư Chiêu Nam mạo muội, xin lắng tai nghe, nếu có khó khăn, tại hạ sẽ giúp người giải quyết."

Cổ Yên phục hồi lại tinh thần, tâm thần bất an nói: "Dư gia, người cần gì phải xen vào việc của người khác."

Dư Chiêu Nam lạnh lùng cười nói: "Ngoại hiệu của tại hạ là "Tài Mạnh Thường", đó nào phải dễ dàng có được? Nói tới giao tình, tại hạ cùng với cô nương cũng đã quen biết nhiều năm, cô nương có khó khăn, tại hạ cũng không thể không quan tâm tới."

Cổ Yên xoa tay dậm chân, tình cảnh cấp bách, muốn lạnh giọng nói vài lời, nhưng do ổn định lại tâm thần, ôn nhu nói: "Dư gia thích giúp người gặp khó, ta sớm đã nghe qua danh tiếng, những năm qua còn cực kỳ chiều cổ ta, ta cũng cảm nhận được ân đức sâu sắc. Chỉ là... Chỉ là ta có nỗi khổ khác, thực sự không thể nói cùng người ngoài, khẩn cầu Dư gia thứ lỗi cho ta không thể nghe theo."

Dư Chiêu Nam không vì năng mềm giọng mà lay động, lạnh giọng hừ một tiếng, nói: "Cô nương đã biết ta thích giúp người gặp khó, giờ cũng biết ta ghét ác như thù. Người thân mang tuyệt kỹ, lại ẩn giấu phong trần, nếu không phải có nỗi khổ tâm khác, chắc chắn là có âm mưu bất chính, nếu không có lời giải thích rõ ràng, đó là bức ta dùng sức mạnh cưỡng chế."

Tâm thần Cổ Yên run rẩy một hồi, ôn nhu mềm giọng nói: "Dư gia việc gì phải làm ta khó xử như thế, đối với Dư gia có chỗ tốt gì chứ?"

Dư Chiêu Nam mỉm cười tiếp lời nói: "Tại hạ làm việc là tùy tâm, chưa từng nghĩ đến lợi hại, đừng nói đến nên hay không nên..."

Cổ Yên lại nói: "Dư gia ý mạnh làm khó người khác, cái này cũng tính là nên hay sao?"

Dư Chiêu Nam giương lên lông mày, thân nhiên nói: "Xảo biện cũng vô dụng, mau mau giải thích rõ ràng, tránh phải tổn thương hòa khí."

Cổ Yên quan sát nét mặt của hần, trong lòng biết chắc không cách nào an bình nữa rồi, sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói: "Dư gia nhất định phải xen vào việc của người khác, hòa khí này xác định là phải tổn thương rồi."

Dư Chiêu Nam xoay chuyển ánh mắt, cười ha ha nói: "Ta nói vì sao người lại mang một nam nhân trở về, xem ra tại hạ phán đoán không sai, đó là có âm mưu khác rồi."

Trong mắt Cổ Yên mang theo sương lạnh, thanh âm lạnh lùng nói: "Dư gia, mau trả người nọ cho ta, nếu không, người đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt."

Dư Chiêu Nam há miệng cười lớn, không thêm đề ý gì, tiếng cười vừa dứt, xoay người hỏi: "Dật Phong huynh, người nọ cũng là người trong giang hồ như chúng ta? Có phải bị phong bế huyết đạo?"

Dật Phong huynh kia cao giọng đáp: "Giương mặt người này rất quen thuộc, dường như ta đã gặp qua ở nơi nào đó, huynh đệ đã giải huyết đạo cho hần, nhưng hần vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh."

Dư Chiêu Nam nao nao, nói: "Vậy nhất định là còn bị động tay động chân ở chỗ khác, Dật Phong huynh hãy mang hần về trước, mời gia phụ chẩn đoán một hồi."

Người được gọi là "Dật Phong huynh" kia còn chưa hành động, Cổ Yên đã gấp giọng kêu lên: "Hách lão đa, Văn nhi, chặn hần lại, không thể để hần đi, nhất định không thể để hần mang người rời đi."

Văn nhi cùng lão già lái xe lên tiếng mà động, chặn đứng đường về của mấy người cười ngựa, thân pháp kia nhanh như điện xạ, dĩ nhiên lại không thua gì cao thủ nhất lưu.

Dư Chiêu Nam nhìn vào mắt mà kinh hãi, xoay người quát to lên: "Cô cô nương, tại hạ không muốn đắc tội với người trước khi biết rõ chân tướng, người hãy nói người nọ là ai? Vì sao lại bắt hần đến đây?"

Giờ phút này, Cổ Yên đã thu hết mị thái, ánh mắt khép chặt lại, khí tức lạnh băng tựa như một pho tượng tuyệt mỹ do danh sư điêu khắc tạo thành, không hổ là kỹ nữ thanh lâu tao mị tận xương nhất nhĩ Kim Lăng.

Chỉ thấy trong mắt nàng lấp lóe hàn quang, sát khí đằng đằng, gần giọng nói từng chữ một: "Đur gia, có lẽ thiếp thân không phải kẻ địch của ngươi, nhưng ngươi nhất định phải xen vào sự tình của thiếp thân, thiếp thân tự nhiên không thể nghỉ nhiều nữa rồi."

Cầu chư vị đầu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Giai nhân sao đọa phong trần (8)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Bàn tay đưa vào trong áo, một thanh chủy thủ dài hơn một thước lóe lên hàn quang, lạnh khí bức người đã được cầm trong tay.

Dư Chiêu Nam thẳm giặt mình, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Danh hèn truyền lưu bên ngoài, ngươi có bao giờ nghe qua Đur mỗ làm việc gì mà bỏ dờ nửa chừng..." Lời nói còn chưa dứt, Cổ Yên đã lạnh lùng tiếp lời: "Buồn chuyện ít nói lại đi, nếu thiếp thân không đánh lại người, ngươi cứ mang người đi..."

Chợt nghe Dật Phong huynh kêu lớn: "Chiêu Nam huynh, ta nhớ ra rồi, người này quá người Văn Trung Sơn Hoa đại hiệp..."

Dư Chiêu Nam chấn động, hoảng sợ xoay người nói: "Cái gì? Người nói là Hoa đại hiệp?"

Dật Phong huynh vội vàng nói tiếp: "Không, là công tử của Hoa đại hiệp."

Dư Chiêu Nam chuyển động thân thể, uy thế bức người, âm thanh nghiêm nghị nói: "Người mau nói, người nọ chính là Hoa công tử?"

Cổ Yên lạnh dạm đáp: "Thiếp thân đã nói qua, nếu ta không địch lại, người người cứ mang đi, không cần hỏi nữa."

Dư Chiêu Nam thay đổi tâm niệm thật nhanh, cố gắng kiềm chế lửa giận, nói: "Hoa đại hiệp có ân đức muôn phương, Đur gia chúng ta thừa nhận ân đức tái tạo của hần, con cháu của hần, tại hạ không thể để cho bất cứ kẻ nào động đến, dù chỉ một sợi lông, người chỉ là hạng nữ lưu, có độc ác hay không còn chưa rõ ràng, ta cũng không muốn động thủ cùng người, người đi đi."

Cổ Yên lạnh lùng cười nói: "Muốn đi? Lưu lại người rồi đi." Chủy thủ vung lên, "Xoẹt" một tiếng quét ngang tới. Một chiêu này nhìn thì quá chậm, kỳ thật nhanh đến cực đoan, chỉ thấy hàn mang thiểm điện, một cổ kiếm khí vó cùng sắc bén bỗng nhiên tập kích tới sau lưng Dư Chiêu Nam

Dư Chiêu Nam vừa mới xoay người, đột nhiên cảm giác được kiếm khí sắc bén, hần cũng không quay đầu lại nữa, trước tiên lật tay chém ra một roi, dưới chân khễ ngừng, vận sức vọt tới phía trước, lớn tiếng kêu lên: "Dật Phong huynh, chúng ta đi mau."

Thân pháp của tựa như thiên mã hành không, nhanh đến cực điểm, một roi vừa chém ra, kinh khí mãnh liệt, uy mãnh tuyệt luân. Kiếm khí do Cổ Yên chém ra bị ngăn cản trong chốc lát, hần đã ngồi ổn định trên lưng ngựa, quát roi giục ngựa chạy như điên, tiến thẳng vào trong thành.

Bốn người còn lại cũng không chờ nữa, đều tự quát roi giục ngựa, đồng thanh quát lên, sau đó chạy đi. Năm người bọn hần có kỹ thuật cao siêu, động tác quá nhanh, Văn nhi cùng Hách lão đã kia đã cảnh giác xuất chiêu ngăn cản, nhưng cũng chỉ tự mình bốc lên một đám bụi đất, đã không thể chặn được bọn hần nữa rồi.

Nhà đầu Văn Nhi vẫn còn chưa cam tâm, còn muốn tung người đuổi theo, chợt nghe Cổ Yên chán nản thở dài, nói: "Văn nhi, dừng lại, không thể ngờ được thân thủ của hần cao cường đến như thế."

Văn nhi phản nộ nói: "Chẳng lẽ chúng ta phải từ bỏ sao?"

Cổ Yên nói: "Không từ bỏ thì còn muốn gì nữa? Lên xe đi thôi, chúng ta còn phải đi phòng hần đến gây chuyện lần nữa." Trong tiếng thở dài, trèo lên trên xe ngựa, Hách lão đã vung roi giục ngựa, vội vàng chạy vào bên trong thành Kim Lăng.

Kim Lăng, còn gọi là Giang Ninh, chính là địa phương trù phú bậc nhất thời Nam Bắc triều. Kim Lăng hiện nay, so với trước kia còn phồn thịnh hơn mấy lần, danh thắng di tích cổ, đứng thứ nhất chính là địa danh Giang Nam. Bờ sông Tân Hoài, bên cạnh miếu Phu Tử, ban ngày, người thăm thú như dật cử, vào đêm, sinh ca vang vọng, xa hoa trụy lạc, thâu đêm suốt sáng, quả nhiên là long xà hỗn tạp, tay ngọc lưu hương, trong lúc bước đi, đã khiến người chờ đợi lo lắng, cũng khiến người lưu luyến quên về.

Ở bên bờ sông Tân Hoài, chốn tiêu tiền bậc nhất này, có một tòa lầu các một mặt nhìn dòng sông một mặt đối diện phố phường náo nhiệt, cách miếu Phu Tử chưa tới một dặm.

Tòa lầu các này, tường đỏ ngói xanh, lầu cao sán rộng, ở mặt tiền giáp sông, ngừng ở đó mấy chiếc thuyền nhỏ tinh xảo, cảnh sắc như dật như vẽ, trên cửa lớn rộng mở, trên cao có treo hai quả đèn rồng to lớn, lúc này đèn rồng kia vẫn đang phừng phừng nên đỏ, ánh nền chớp chòn, chiếu rọi ba chữ vàng "Di Tâm Viện" được treo trên cửa lớn hoa mỹ này, rực rỡ lóa mắt, hào quang tỏa ra bốn phía.

Di Tâm Viện này đúng là thanh lâu số một số hai trong thành Kim Lăng, trong viện xuất ra trù sư (đầu bếp) nổi danh, có những chiếc thuyền hoa tú lệ, cang có vô số mỹ nữ tuyệt sắc, chuyên phục vụ cho những vị khách đến ăn uống ca hát vui đùa, dù là phú thương đại hào hay thường dân khôn khéo, miễn là ở thành Kim Lăng, cứ nhắc tới Di Tâm Viện bên bờ sông Tân Hoài, chắc chắn không ai không biết chốn kỳ danh này.

Xe ngựa của Cổ Yên chạy vào trong thành, bảy chuyển tám chuyển, đi tới bờ sông Tân Hoài, tiến vào trong Di Tâm Viện. Nàng tự xưng kỳ nữ thành Kim Lăng, xem ra là thật không phải giả. Thế nhưng là, xe ngựa chạy vào trong viện, trong viện lập tức nổi lên một hồi bạo động bất an, thật lâu sau mới khôi phục bình tĩnh, thế này lại là duyên cớ gì đây?

Bởi vì tường cao viện sâu, lúc này cũng không phải thời điểm khách khứa đông đảo, rốt cục là chuyện gì xảy ra, cũng không phải người ngoài có thể biết được. Cổ Yên như thế, Dư Chiêu Nam kia cũng đang trên đường vào thành, tâm tình thật đúng là cực kỳ khấn trương.

Trên đường lớn, không dễ giục ngựa, một nhóm năm người bọn họ, cố gắng lựa chọn đường hẻm phố vắng mà đi, qua Cổ Lâu, vượt qua Huyền Vũ, vẫn chạy như điên không ngừng, chạy thẳng về phía một tòa trang viên diện tích rộng lớn nằm bên hồ Huyền Vũ. Người còn chưa tới, Dư Chiêu Nam kia đã lớn giọng hô to: "Là ai đang trực ở đây? Mau đi mời lão thái gia."

Từ sau cửa viện đột nhiên xuất hiện một tên tráng hán, khom người đáp: "Bẩm công tử, Đur Mậu đang trực ở đây."

Dư Chiêu Nam từ phía xa vung tay lên, âm thanh vang vọng nói: "Mau, đi mời lão thái gia, nói rằng Hoa công tử Văn Trung Sơn đến."

Dư Mậu kia nao nao, nhanh chóng đáp một tiếng "Vâng", xoay người vội vã chạy đi.

Dư Chiêu Nam không chờ ngựa dừng vó. Chạy thẳng đến trước đại sảnh, mới tung người nhảy xuống yên ngựa. Một hồi chạy vội trên đường này, người người đổ mồ hôi như tắm, nhưng Dư Chiêu Nam lo lắng trong lòng, chẳng có tâm tư mà để ý tới mồ hôi xuôi theo mặt chảy xuống, sau khi xuống ngựa, xoay người vội hỏi: "Dật Phong huynh, Hoa công tử có biến hóa gì không?"

Vị Dật Phong huynh này cũng là thiếu niên tuổi đôi mươi, mắt như sao sáng, lưng hùm vai gấu, toàn thân toát ra anh khí, cực kỳ phóng khoáng tự nhiên, hai tay hần ôm ngang Hoa Văn Long, cất bước leo lên bậc thang, nói: "Hoa công tử vẫn hôn mê như cũ, một hồi bốn ba này, cư nhiên vẫn luôn bất tỉnh."

Sau đó một vị thiếu niên mặt to mày rậm, khỏe khoắn tráng kiện lớn giọng nói: "Chẳng lẽ là bị nội thương, vì thế mới hôn mê bất tỉnh?"

Một vị thiếu niên khác thân hình cao to, hai mắt như mắt phượng tiếp lời nói: "Hoa công tử khí sắc vững vàng, không giống bộ dạng bị thương."

Bên cạnh còn một vị thiếu niên, mũi cao trán rộng, khuôn mặt chữ điền chất phác nói: "Hần là còn bị chế trụ một huyết đạo khác, Dật Phong huynh, người hãy đặt Hoa công tử xuống, lại cẩn thận kiểm tra một chút xem sao."

Mấy người bảy miệng tám lời, vây quanh Dật Phong huynh tiến vào đại sảnh, Dật Phong huynh đặt Hoa Vân Long nằm ngang trên một cái bàn vuông, nâng cánh tay phải lên, dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán, nói: "Theo tiểu đệ thấy được, sợ là Hoa công tử đã ăn phải một thứ được vật..."

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Giai nhân sao dạ phong trần (9)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Thiếu niên khỏa khoắn tráng kiện kia đột nhiên một vỗ tay một cái, kêu lớn: "Có đạo lý, trong năm người chúng ta, Dật Phong huynh võ công cao nhất, nếu như còn huyết đạo khác bị chế trụ, Dật Phong huynh nhất định có thể nhin ra, Hoa công tử này tám phần là trúng phải độc được."

Dư Chiêu Nam nhướng mày, nói: "Xương Nghĩa đệ, người đừng ồn ào, dù sao gia phụ sẽ đến đây ngay, gia phụ vừa đến, vấn đề cũng được giải quyết."

Lúc này, một gia nhân từ hậu viện đi đến, trong tay bưng một khay trà, trong khay có đặt mấy chén trà nóng.

Dư Chiêu Nam vung tay lên, nói: "Trà ẩm cứ đặt ở đây, mau đi bẩm báo lão thái gia, nói rằng Hoa công tử Lạc Hà Sơn Trang hôn mê bất tỉnh, hiện tại đang ở đại sảnh, mời lão thái gia nhanh chóng đến đây, phải thật nhanh."

Gia nhân này đáp một tiếng "Vâng", đặt khay trà xuống, nhanh chân chạy đi.

Dư Chiêu Nam ngưng mắt liếc nhìn Hoa Vân Long, đột nhiên than thở một tiếng, nói: "Huynh đệ hảo hữu đề cao mà đặt cho ta một cái biệt hiệu Tái Mạnh Thường, bây giờ xem ra, mặc dù không phải chuyện xấu, nhưng cũng quá không xứng với thực a."

Thiếu niên tráng kiện được gọi là Xương Nghĩa đệ kia cau lại mày rậm, bối rối nói: "Chiêu Nam huynh vì sao lại đột nhiên thờ dài? "Kim Lăng ngũ công tử" chúng ta tâm đầu ý hợp, có ai không biết chúng ta là hảo hữu, cái gọi là "ích người ba bằng hữu, hại người ba bằng hữu". Bằng hữu giang hồ càng nhiều càng tốt, vậy thì có gì không đúng?"

Xương Nghĩa đệ họ Thái, Dật Phong huynh họ Viên, thiếu niên thân hình cao to gọi là Lý Bác Sinh, thiếu niên khuôn mặt chữ điền tên là Cao Tụng Bình, lại thêm một Dư Chiêu Nam, người người đều gọi là "Kim Lăng ngũ công tử". Hóa ra năm người bọn họ đều là đệ tử thế gia, bởi vì tuổi tác tương đương, tính cách lại hợp nhau, trọng nghĩa khinh tài, cùng kết thành huynh đệ hảo hữu.

Ngày thường đều cùng tiến cùng lui, cùng vui cùng buồn nạn, từ xóm làng chơi, danh thắng cổ tích, đến chỗ thịnh hưng, không chỗ nào không du lịch qua, tăng thêm mỗi người đều có một thân võ công cao cường, chẳng những kết giao bằng hữu rộng rãi, còn nhiều khi quan tâm việc khác, càng ưa thích lo chuyện bất bình.

Bởi đó không ai không biết danh tiếng "Kim Lăng ngũ công tử", người thiếu niên vang danh vọng tiếng, ngày thường cũng có một chút tự đắc. Nhưng lúc này Dư Chiêu Nam đột nhiên sinh lòng cảm khái, đó không chỉ một mình Xương Nghĩa đệ bởi rồi buộc miệng hỏi thăm, mấy người còn lại cũng đồng dạng cảm thấy khó hiểu thật sâu, xoay chuyển ánh mắt, không hẹn mà cùng nhìn về phía Dư Chiêu Nam.

Dư Chiêu Nam cười nhạt một tiếng, nói: "Không trách Xương Nghĩa đệ sẽ cảm thấy ngoài ý muốn, huynh đệ ta cũng cảm thấy có chút hoang mang, cảm giác bản thân cũng không quá đặc biệt. Không gì hơn, ta đang suy nghĩ, ngày thường ta đã quá xa rời hiện thực, đến nỗi có việc xảy ra, ta chỉ thúc thủ vô sách, vẫn phải ý vào gia phụ, thật sự quá không nên người."

Lý Bác Sinh thân hình cao to nhu mấy hỏi lại: "Chiêu Nam huynh là đang nói, trước giờ chỉ biết hoang phí thời gian, không thể kế thừa y bát của Dư bá phụ phải không?"

Dư Chiêu Nam chậm rãi vuốt cằm nói: "Y học và khả năng phân độc giải độc của gia phụ, nghe nói ngoại trừ một mạch Miêu Cương Cửu Độc Tiên Cơ, khắp thiên hạ không ai sánh bằng, nhưng huynh đệ ta chỉ học được một chút da lông trên phương diện võ công của gia phụ, trong lòng làm sao có thể không cảm khái đây?"

Không thể nghi ngờ, Thái Xương Nghĩa là người đầu óc không quá linh hoạt, vừa nghe vậy liền lớn giọng nói: "Vậy cũng không cần cảm khái, Chiêu Nam huynh tuổi tác không quá lớn, nếu quyết tâm học hành, hiện tại vẫn còn kịp."

Dư Chiêu Nam cười thê lương nói: "Hiện tại muốn học, quả thật cũng không phải trễ, nhưng nếu Hoa công tử xảy ra chuyện không hay, dù cho ta y đạo thông huyền, lại có thể làm gì nữa đây? Sợ rằng huynh đệ ta phải tiếc nuối cả đời này thôi."

Thái Xương Nghĩa trợn mắt to cặp mắt, kinh hãi gấp giọng nói: "Cái gì? Người nói Hoa công tử..."

Dư Chiêu Nam cười khổ ngắt lời nói: "Người có thể thấy đó, Hoa công tử bị thương không giống bị thương, trúng độc không giống trúng độc, nếu nói là huyết đạo bị chế trụ, nhưng lại không biết huyết đạo chỗ nào bị chế trụ, làm chậm trễ thời cơ cứu trị, nỗi tiếc nuối này làm sao có thể bù đắp, nếu như ta sớm ngày tập thành y đạo của gia phụ, mặc dù thúc thủ vô sách, trong lòng chung quy cũng dễ chịu hơn một điểm. Xương Nghĩa đệ, ta bây giờ tựa như cảm khái thế thôi, quả thực là đang hối hận."

Lời này vừa nói ra, mọi người bất giác đều nhìn về phía Hoa Vân Long, chỉ thấy sắc mặt của hắn như thục, hô hấp vững vàng, quả nhiên không giống bộ dáng bị trúng độc hoặc là bị thương, vì thế người người đều nhu mày.

Yên lặng một lát, Thái Xương Nghĩa đột nhiên cao giọng nói: "Chiêu Nam huynh, đây quả thật là lỗi của người, vì sao người không thăm dò Cổ Yên kia cho thật rõ ràng?"

Dư Chiêu Nam nói: "Thứ nhất là Cổ Yên sẽ không nói, thứ hai là trong lòng ta cấp bách."

Thái Xương Nghĩa trừng mắt một cái, nói: "Nàng dựa vào gì mà dám không nói? Hừ, để ta đến hỏi nàng." Nói xong liền cất bước, đi thẳng một mạch ra khỏi phòng.

Cao Tụng Bình vội vàng đứng dậy bước một bước dài, chặn đường đi của hắn, nói: "Không cần phải đi nữa, chúng ta đoạt người của nàng, song phương đã tạo thành kết quả đối địch, nàng tự nhiên sẽ không nói rồi."

Thái Xương Nghĩa hừ lạnh một tiếng, nói: "Chi ngại nàng ta không thể nói."

Hắn muốn lướt qua Cao Tụng Bình, nhưng bước chân vừa mới phóng ra, đã nghe một thanh âm già dặn từ sau phòng truyền ra, gấp giọng nói: "Nam nhi, Hoa công tử ra sao rồi?"

Tiếng nói vừa dứt, phía sau màn cửa cũng đã xuất hiện một vị lão nhân tóc trắng râu bạc, còn có một đồng tử tay cầm một gói thuốc đi theo phía sau. Lão nhân kia được xưng Giang Nam Nho Y, đúng là phụ thân của Dư Chiêu Nam, đại thiện nhân nổi danh khắp Kim Lăng.

Thái Xương Nghĩa ngừng lại bước chân, vội vàng cùng đám người Dư Chiêu Nam nghênh đón lão nhân. Dư Chiêu Nam nói: "Người này quá giống Hoa đại hiệp, hài nhi cho rằng đó là công tử của Hoa đại hiệp..."

Giang Nam Nho Y cũng đã nhìn thấy Hoa Vân Long đang nằm trên bàn, lập tức vung tay lên, cất bước đi đến, nói: "Có phải hay không đều phải cứu trị, hẳn một mực hôn mê hay sao?"

Dư Chiêu Nam nói: "Đúng vậy, một mực hôn mê bất tỉnh."

Giang Nam Nho Y đi đến cạnh bàn, nhu mày, nhìn một hồi, lắc lắc: "Điện mạo hình dáng quá giống Hoa đại hiệp, mặt này miệng mũi quá giống Bạch phu nhân, hẳn quả nhiên là công tử Hoa gia."

Lão nhân khẽ khom người xuống, kiểm tra đầu lưỡi và tròng mắt, sau đó điểm chỉ bất tại mạch môn, ngưng thần tra xét khí cơ mạch đập của Hoa Vân Long. Sắc mặt của lão nhân càng ngày càng ngưng trọng, thời gian ước chừng qua nửa chén trà nhỏ, mới buông ra năm ngón tay, thờ dài nói: "Hoa công tử trúng phải mê được, huyết khí qua huyết cự khuyết không được thông suốt."

Lời nói khẽ ngừng, ánh mắt ngưng tụ, hỏi Dư Chiêu Nam: "Nam nhi, người tìm ra Hoa công tử ở nơi nào?"

Dư Chiêu Nam nói: "Hài nhi cùng mấy vị hảo hữu du lãm ngoại ô phía tây, ở bên cửa Thủy Tây thì gặp gỡ... Gặp gỡ..."

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 109: Giai nhân sao dạ phong trần (10)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Cổ Yên là kỹ nữ, hần có liên hệ cùng kỹ nữ, ở trước mặt phụ thân, ngập ngừng không nói nên lời.

Giang Nam Nho Y nhủ chặt mày trắng một cái, nói: "Nam nhi, sao ngươi lại ấp a ấp úng? Gặp gỡ cái gì? Làm sao không nói?"

Dư Chiêu Nam ngập ngừng một hồi, cảm thấy không nói cũng không được, chỉ đành miễn cưỡng ngẩng đầu lên, đem chuyện đã xảy ra ở cửa Thủy Tây, kể ra rõ ràng từ đầu chí cuối.

Giang Nam Nho Y ngược lại cũng không có ý trách mắng nhĩ tử, hần tỉnh tỉnh nghe Dư Chiêu Nam nói, sau đó hai mắt ngưng thần, chăm chú nhìn vào trên mặt Hoa Văn Long, dường như đang thăm dò cái gì, lại giống như trầm tư gì đó? "Kim Lăng ngũ công tử" cùng với đồng tử tay cầm gói thuốc, ngay cả thờ dài một hơi cũng không dám, sợ quấy rầy Giang Nam Nho Y, vì thế trong lúc nhất thời, trên đại sảnh một mảnh yên lặng, người người đều khản trương vạn phần. Thật lâu sau, Giang Nam Nho Y gạt mình kêu một tiếng, nói: "Ta biết được rồi, thủ pháp thật cao minh."

Vừa nói vừa cúi người thấp xuống, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên đầu Hoa Văn Long, chậm rãi vỗ lên trên huyệt ngọc châu sau gáy của hần. Trên mặt lão nhân bỗng nhiên lộ vẻ mừng rỡ, thuận thế nâng lên thân thể Hoa Văn Long, nói: "Cũng may Hoa công tử phúc lớn mạng lớn, các người phi ngựa chạy như điên, để hần bị xúc xóc lên xuống, mê phách gân châm cắm trên huyệt ngọc châu kia, cư nhiên lại chưa từng di động. Nam nhi, các người đều đi theo ta."

Dứt lời, cẩn thận di động bước chân, đi đến con đường nhỏ dẫn tới hậu viện.

"Kim Lăng ngũ công tử" đưa mắt nhìn nhau, trong lòng tất cả đều rung mình, vội vã bước đi nhanh, theo sát phía sau. Xuyên qua vài hành lang khác, Giang Nam Nho Y lại nói: "Hoa công tử này có thể chất đặc biệt, mê phách được tựa hồ không có hiệu lực gì đối với hần, một lát nữa gỡ xuống gân châm, chắc rằng sẽ hoàn toàn vô sự, Nam nhi đi trước một chút, nói cho mẫu thân ngươi biết, sau đó hãy vào trong thư phòng của ta, ta có lời cần nói."

Hần vừa nói như vậy, trong lòng mọi người đều buồn xuống một tầng đá lớn, Dư Chiêu Nam đáp một tiếng "Vâng", lướt qua mọi người, chạy thẳng về phía hậu viện.

Giây lát sau, Giang Nam Nho Y dẫn theo mấy công tử còn lại đi đến thư phòng. Thư phòng này không nhiễm chút bụi, được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, gần cửa sổ bên tường có một chiếc giường gấm. Hần đặt thân thể Hoa Văn Long dựa vào trên giường gấm, tiếp nhận hộp thuốc trong tay đồng tử đi theo sau, lấy ra vài món đồ cần thiết, sau đó bắt tay vào việc rút cây gân châm kia. Triệu chứng đã đoán được, tiến hành cũng là đơn giản.

Chuẩn bị cho tốt hết thấy được vật cần dùng, Giang Nam Nho Y khẽ dùng bàn tay phải kiểm chế huyệt linh thai của Hoa Văn Long, tay trái cầm một khối nam châm, nhắm chuẩn huyệt ngọc châu sau gáy, nhẹ nhàng di chuyển khối nam châm kia.

Lúc di chuyển, hần chậm rãi đưa khối nam châm kia rời xa sau gáy, phía trên nam châm, bất thành linh kéo theo một cây gân châm thật nhỏ, dài ước chừng nửa tấc, ngay sau đó, hần thu hồi bàn tay phải, dùng một túi thuốc mỏng màu vàng nhạt cẩn thận thoa trên vị trí lỗ kim. Chỗ lỗ kim vốn có một điểm máu tươi, vừa được túi thuốc mỏng màu vàng kia thoa lên, thoáng chốc đã đông máu kết vảy.

Giải phẫu như thế, thời gian hao phí cũng không nhiều, cũng không thấy được khó khăn, nhưng Giang Nam Nho Y lại giống như vừa cùng người đại chiến một trận, thái dương đã thấm mồ hôi, người đứng bên quan sát cũng khản trương vạn phần, một trái tim cứ lộp bộp trong ngực.

Giải phẫu xong, Giang Nam Nho Y thờ dài một hơi, nói: "May mắn, may mắn, nếu có chút sai lầm nào, Dư Thượng Đức ta chính là phải ăn năn cả đời."

Thái Xương Nghĩa kia không cần suy nghĩ, lỗ mũi cao giọng nói: "Bá phụ, dùng khối nam châm kia hút ra gân châm, ta thấy cũng không quá phiền toái a."

Giang Nam Nho Y một bên thu thập dụng cụ, giao cho đồng tử kia, một bên vẻ mặt vẫn còn kinh hãi nói: "Cách nhìn của tiểu nhĩ, ý nghĩ của tiểu nhĩ, huyệt ngọc châu kia chính là một trong ba mươi sáu đại tử huyệt trên cơ thể người, là đầu mối then chốt dẫn đến hai huyệt nê hoàn, đốc mạch, đã thông mười ba kinh lạc, nào phải là trò đùa, lão hủ không đủ công lực, không đủ nội lực để hút ra gân châm, chỉ đành mượn nam châm, như vậy thì tình nguy hiểm sẽ càng lớn..."

Thái Xương Nghĩa ngạc nhiên nói: "Vậy sẽ có nguy hiểm?"

Giang Nam Nho Y lại nói: "Làm sao mà không có nguy hiểm? Ngẫm lại xem, lực hút của nam châm trải rộng toàn diện, dùng nó hút gân châm, phải theo đúng hướng kim châm cắm vào, thủ pháp chỉ cần một chút sai lệch hoặc bất ổn, chấn động gân châm, lập tức sẽ làm trọng thương kinh lạc, hậu quả không phải tử vong, chính là tàn phế, vậy thì nguy hiểm sẽ lớn thế nào?"

Mọi người thể mới biết nguyên nhân vì sao Giang Nam Nho Y lo lắng bất an, cẩn thận vô cùng, Thái Xương Nghĩa kia càng là ghen hòng nhìn trần trối, kinh nghi không thôi, hoảng sợ nói: "A nha! Hóa ra trong đó còn có kinh hiểm như vậy, khó trách bá phụ toàn thân đều đỏ mồ hôi."

Giang Nam Nho Y mỉm cười, nói: "Cũng may chuyện đã xong xuôi, Hoa công tử cũng đã không sao nữa."

Lời nói khẽ dừng một chút, quét mắt một vòng nhìn bốn người, nói tiếp: "Chư vị hiền chất, lão hủ lòng có cảm giác, hôm nay muốn nói chuyện với các người một phen."

Mọi người không biết hần cần nói chuyện gì, trong lòng lo lắng, chia nhau ngồi xuống.

Lúc này, thanh âm bước chân cùng quai trọng chạm đất truyền đến từ xa xa, Giang Nam Nho Y đưa mắt nhìn đồng tử bên người, nói ra: "Phu nhân đã tới, người mau đi phân phó phòng bếp chuẩn bị chút rượu và thức ăn, sau khi Hoa công tử tỉnh lại, lại dặn bọn hần mở tiệc."

Đồng tử kia khom người đáp "Vâng", nhanh chóng lui xuống.

Dư Chiêu Nam cùng với mẫu thân tiến vào thư phòng, mấy vị công tử vội vàng đứng dậy đón chào. Dư lão phu nhân đưa ánh mắt thoáng nhìn Hoa Văn Long, hỏi vị phu quân: "Lão gia tử, Hoa công tử không việc gì nữa a?"

Vị lão phu nhân này tóc trắng bạc màu, trước ngực dưới cổ, đều treo một chuỗi Phật châu, tay phải cầm lấy một thanh bàn long quai trọng, nhìn kỹ thì thấy cân nặng rất lớn, ánh mắt lại sáng ngời, cũng biết bà là người có một thân võ công cao cường. Giang Nam Nho Y nói: "Hoa công tử không còn đáng lo, ta đã rút cây gân châm kia ra, không quá giờ com, hần là có thể tỉnh lại. Phu nhân mau ngồi, nhân cơ hội này, ta muốn cùng mấy người Nam nhi nói chuyện một hồi."

Dư lão phu nhân ngồi xuống một bên, vừa nói: "Nói chuyện gì? Là vì chuyện Nam nhi giao du với xóm phường bụi hoa hay sao?"

Giang Nam Nho Y nói: "Chuyện bụi hoa này là cần nói, những chuyện khác cũng phải nói một hồi."

Hần thay đổi vẻ mặt, ngưng mắt nhìn nhĩ tử, nói: "Nam nhi, vì phụ không ép người luyện công, cũng không ép người học y, để người tùy ý kết giao bằng hữu khắp nơi, thậm chí cũng không ngăn trở người đến Tàn Hoài mua say, thanh lâu gọi kỹ nữ, người có biết đây là vì duyên cớ gì?"

Sắc mặt Dư Chiêu Nam đỏ bừng, nói: "Hài nhi ngu muội, hài nhi không biết phụ thân có dụng ý khác. Có lẽ là Dư gia chúng ta xuất thân giang hồ, không thể quên gốc gác, kết giao nhiều thêm vài vị bằng hữu, vì người giải quyết một điểm khó khăn, luôn ích lợi vô hại."

Cầu chư vị đạu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Giai nhân sao đọa phong trần (11)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Giang Nam Nho Y khẽ gạt đầu một cái, nói: "Không thể nói có ích, càng không nói có hại, năm chữ "không thể quên gốc gác" của người, còn có chút đạo lý, nhưng người nghĩ được đều không thiết thực. Cần phải biết giang hồ vốn là ngọn nguồn mọi mối họa, cũng không đáng lưu luyến. Về phần giải nguy cứu khổ, chính là sự tình của đời người, người ta không làm, sẽ có người khác đi làm, đây cũng không phải mục đích của vi phụ."

Dư Chiêu Nam giật mình tiếp lời nói: "Hài nhi đã hiểu, phụ thân phóng túng hài nhi như vậy, là nhắc ta không thể quên ân đức của Hoa đại hiệp."

Chi thấy vẻ mặt Giang Nam Nho Y lộ vẻ tán thành, không ngừng vuốt râu nói: "Nam nhi người rất nhạy bén, vi phụ chính là nghĩ như vậy."

Người người đều nhủ mảy, trong lòng mỗi người đều có cảm giác bối rối.

Dư lão phu nhân nói: "Lão gia tử nói mấy lời này, ngay cả lão bà tử ta cũng muốn hồ đồ, Hoa gia và Hoa đại hiệp có đại ân đại đức đối với chúng ta, chúng ta tự nhiên không thể quên được, chỉ tiếc không có cơ hội báo đáp, lão bà tử chỉ đành cung phụng bức họa mẫu từ Hoa đại hiệp, sớm chiều đều đặn một lần tụng phật kinh cho hần, đốt lên những nén hương quý, trò chuyện biểu đạt một phần ý, người cung chiều Nam nhi, phóng túng Nam nhi, không biết đốc xúc Nam nhi tiến tới, đã là một sai lầm lớn, bây giờ càng đem lỗi sai đó lên trên người Hoa đại hiệp, cái này... Cái này... Đây là tội lớn mà."

Giang Nam Nho Y cười ha ha, nói: "Phu nhân, Nam nhi là dạng người không biết cầu tiến hay sao?"

Lão phu nhân nao nao, nhìn thoáng qua nhi tử, nói: "Rốt cục người muốn nói gì? Vì sao không chịu nói thẳng? Quanh co như vậy, ta càng nghe càng thấy mơ hồ."

Giang Nam Nho Y khẽ gạt đầu một cái, nói: "Tốt, ta đây liền nói."

Ánh mắt thoáng nhìn qua Hoa Văn Long, sau đó mở ra lòng bàn tay, nâng cây ngân châm thật nhỏ vừa mới lấy ra, nói tiếp: "Phu nhân nhìn xem, đây là ngân châm lấy ra từ trên huyết ngọc chấm của Hoa công tử."

Lão phu nhân nhận lấy ngân châm, cẩn thận quan sát, nói: "Ngân châm này vẫn còn sót lại một chút mê được, làm sao? Sự tình rất nghiêm trọng?"

Giang Nam Nho Y nói: "Chuyện mà ta một mực lo lắng, ngày nay sợ là sắp sửa bạo phát."

Lão phu nhân giật mình chấn động, nói: "Người đang muốn nói, vô làm lại sắp sửa biến loạn?"

Giang Nam Nho Y khẽ gạt đầu một cái, âm đạm nói: "Loạn lâu ắt phải trị, trị lâu ắt sẽ loạn. Từ lúc Hoa đại hiệp can quét tà giáo, chống đỡ ổn định giang hồ, bắt tay đã qua hai mươi năm, yêu nghiệt lọt lưới năm đó, đều là kiêu hãnh không cam lòng khuất phục, bọn hần sẽ chịu thư phục suốt đời hay sao? Ail! Thiên đạo tuần hoàn, rõ ràng nhưng không cam, chỉ là tới quá nhanh."

Lão phu nhân nao nao, nói: "Sợ là buồn lo vô cơ a."

Giang Nam Nho Y nói: "Xưa nay ta đều bằng lòng với số mệnh, nào có phải buồn lo vô cơ. Từ thời kỳ Chín Khúc Đào Bảo về sau, nhờ Hoa đại hiệp ban ân, Thiên Thai Nhất Phái mới có thể thu hồi bí mật trọng yếu của bốn môn, vi phu càng may mắn đột phá trên y được song đạo, đặc biệt đạt được một quyền "Hoa Đà Chính Kinh", mới có tiểu thành như ngày hôm nay. Chính vì ta bằng lòng với số mệnh, trong lòng ngưỡng mộ phong thái của Hoa đại hiệp, lúc ấy mới có thể thờ ơ lạnh nhạt, dù sao ta vẫn cảm thấy Hoa đại hiệp quá dồi rộng lượng, không thể trừ diệt tận gốc mối họa, vì vậy suốt những năm qua, không lúc nào ta không quan tâm..."

Hóa ra vị Giang Nam Nho Y này vốn là một trưởng lão của Thiên Thai Nhất Phái, sau Chín Khúc Đào Bảo, phục hưng gia môn, bởi vì hần trời sinh bản tính đạm bạc, sau khi mang bí mật trọng yếu gửi lại cho Chương môn lúc bấy giờ, vẫn một mực sống ở Kim Lăng, làm nghề y giúp đời, rốt cục thành nhất đại danh y, đại thiện nhân nổi tiếng thành Kim Lăng. Không ai biết được hần cảm động và nhớ nhung ân đức của Hoa Thiên Hồng, trong âm thầm vẫn luôn lưu ý động thái chốn vô lâm, tâm tư bức này, có thể nói vô cùng sâu sắc.

Hần nói đến đây, "Kim Lăng ngũ công tử" đại khái đều đã sáng tỏ, Thái Xương Nghĩa kia mặc dù làm người lỗ mãng, nhưng thực sự không phải ngu ngốc, Giang Nam Nho Y hơi ngừng tiếng, hần đã "A" một tiếng, tiếp lời nói ra: "Ta hiểu được, bá phụ mặc cho chúng ta sống phóng túng. Không hề quản thúc, đó là muốn chúng ta quan sát động thái trên giang hồ."

Giang Nam Nho Y nói: "Kiêu hùng yêu nghiệt, luôn muốn rục rịch, lưu tâm cũng chỉ vô ích, nhất định phải tập thành thói quen, không bỏ sót dấu vết, mới có thể hữu ích. Tự như lần này dụng phải nữ tử họ Cổ kia, nếu ngày thường các người có thành kiến với nàng, vậy đã không cứu được Hoa công tử."

Lời nói khẽ ngừng, bỗng nói tiếp: "Có điều, các người đều là hảo hán tử, ngày thường cũng đều đúng mực, lão hủ mới có thể yên tâm."

Bốn vị công tử cũng đều đồ bụng mặt mũi, Viên Dật Phong tiếp lời mà nói: "Chất nhi cả gan suy đoán, bá phụ hần là vẫn có phân phó khác a."

Giang Nam Nho Y không ngừng vuốt râu, mỉm cười nói: "Dật Phong thật nhạy bén, dụng ý của lão hủ, thứ nhất là cho các người tiếp xúc nhiều mặt, cũng là để thấy được vô lâm chuyển biến, thứ hai là cho các người kết giao nhân duyên rộng rãi, một khi phát sinh sự cố, cũng có thể trợ giúp Hoa đại hiệp làm một phen sự nghiệp. Lão hủ có chút ấy dụng tâm, tự nhiên là vi báo đáp ân đức của Hoa đại hiệp, nhưng cũng là suy nghĩ vi đại cục, mọi người không thấy kỳ lạ hay động thái chốn vô lâm, tâm tư bức này, có thể nói vô cùng sâu sắc?"

Thái Xương Nghĩa kón tiếng kêu lên: "Tất cả đều là bá phụ dẫn dắt, ai dám trách móc? Kẻ nào trách móc, ta tuyệt giao với hần."

Viên Dật Phong, Lý Bắc Sinh, Cao Tung Bình đồng thanh nói tiếp: "Xương Nghĩa đệ nói không sai, đây đều là bá phụ dẫn dắt chúng ta. Tâm ý của bá phụ, có thể sáng cùng nhật nguyệt, nếu chúng ta có thể đi theo Hoa đại hiệp diệt trừ yêu tà, làm nên một phen sự nghiệp, cũng không uổng công bá phụ khổ tâm yêu mến một đời..."

Lời còn chưa dứt, Giang Nam Nho Y đã tự cười lớn không thôi, nói: "Rất tốt, rất tốt, chư vị hiền chất sáng tỏ lí lẽ, trọng nghĩa khinh tài, trong lòng lão hủ rất an ủi."

Lão phu nhân cau lại bạch mị, giờ lên ngân châm trong lòng bàn tay, bỗng nhiên nói: "Lão gia tử, người nói lên nỗi sầu lo đó, là bởi vì ngân châm này sao?"

Giang Nam Nho Y ngoài đầu nhàn nhai nói: "Đứng là nổi lên vi ngân châm này, phu nhân hãy nghĩ đi, nữ tử họ Cổ kia ần giấu chốn phong trần, cam lòng làm kỹ nữ, trên thân lại mang tuyệt kỹ, ngân châm này vẫn còn sót lại mê được, thủ pháp đâm huyết cũng thuộc dạng nhất đẳng, người bị chế trụ lại chính là công tử của Hoa đại hiệp, nhiều điều kỳ lạ khác thường như thể đồng thời xảy ra chẳng lẽ chưa đủ biểu hiện vô lâm sắp sửa có biến loạn hay sao?"

Lão phu nhân suy nghĩ một chút, còn muốn nói chuyện, chợt thấy Hoa công tử Hoa Văn Long ở trên giường gắm trờ người một cái. Giang Nam Nho Y vội vàng nói khẽ: "Phu nhân an tâm một chút, chi tiết mọi chuyện cần phải hỏi Hoa công tử một chút."

Nói xong liền đứng dậy, đi tới chỗ Hoa Văn Long. Chi thấy Hoa Văn Long dồn sức ngồi dậy, lớn tiếng kêu lên: "Khó chịu chết ta mất."

Cầu chư vị đạu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Giai nhân sao đọa phong trần (12)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Giang Nam Nho Y đuổi ra cánh tay trái, nhẹ nhàng vịn lấy hân, nói: "Hoa công tử tốt nhất là hãy nằm xuống lại..."

Hoa Vân Long tròn mắt hai mắt, kinh ngạc nói: "Đây... Đây là nơi nào?"

Giang Nam Nho Y nói: "Thành Kim Lăng, "Y Lu", là chỗ ở của lão hủ."

Hoa Vân Long quét mắt nhìn một vòng, ánh mắt ngưng tụ nói: "Lão trượng là ai? Ta nên xưng hô thế nào đây?"

Giang Nam Nho Y nói: "Lão hủ là Dư Thượng Đức, nhân xưng Giang Nam Nho Y."

Hoa Vân Long bối rối không hiểu nói: "Tại hạ bị bệnh hay bị thương gì sao?"

Giang Nam Nho Y nói: "Công tử là bị người chế trụ huyết đạo, trúng phải mê hồn dược chăm"

Hoa Vân Long nhàu lại lông mày, nói: "Mê hồn dược chăm? Lão trượng nói, nơi này là Kim Lăng?"

Giang Nam Nho Y nói: "Đúng vậy."

Hoa Vân Long giật mình một "A" tiếng, nói: "Ta nhớ ra rồi, Cổ Yên ở đâu?"

Dư Chiêu Nam tiếp lời nói ra: "Cổ Yên là kỹ nữ của Di Tâm Viện, lúc này..."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, Hoa Vân Long đã gãy giữa đi xuống đất, không thể chờ đợi được nói: "Nữ nhân này không đơn giản, Di Tâm Viện ở nơi nào? Ta đi tìm nàng."

Giang Nam Nho Y ngăn lại nói: "Hoa công tử cứ an tâm, nội tình xác thực không đơn giản, lúc này sợ là nữ nhân kia đã không còn ở Di Tâm Viện nữa."

Hoa Vân Long nao nao, đưa mắt quét nhìn lần nữa, cuối cùng đưa ánh mắt rơi vào trên mặt Giang Nam Nho Y, ngừng một chút, nói: "Lão trượng nhận ra kẻ hèn này? Kẻ hèn này trúng mê hồn dược chăm, là lão trượng cứu ta?"

Giang Nam Nho Y khẽ gạt đầu một cái, nói: "Ồ Chín Khúc Đào Bảo hai mươi năm trước, lão hủ đã gặp qua lệnh tôn lệnh đường. Một chút việc nhỏ, không đáng nhắc đến, Hoa công tử cảm giác như thế nào? Không có gì không khỏe chứ?"

Nhắc tới chuyện cũ Đào Bảo, Hoa Vân Long biết được Giang Nam Nho Y chính là bằng hữu cũ của phụ mẫu, vội vàng chỉnh lại vạt áo, vẻ mặt nghiêm túc thì lễ nói: "Vãn bối Hoa Vân Long, tham kiến Dư lão tiền bối."

Giang Nam Nho Y vội vàng hoàn lễ nói: "Không dám nhận, không dám nhận, nếu Hoa công tử đã tốt hơn nhiều, lão hủ có chuyện cần thỉnh giáo."

Hoa Vân Long thăm nghĩ tại sao vị Dư lão tiền bối này lại khiêm tốn như thế. Trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng lại nói: "Mê hồn dược vật vốn dĩ không có hiệu quả đối với vãn bối, vãn bối cũng không có cảm giác không khỏe, lão tiền bối có chuyện muốn hỏi, vãn bối rửa tai lắng nghe."

Giang Nam Nho Y cười một tiếng, nói: "Vây cũng tốt, Hoa công tử mau ngồi xuống"

Tiếp theo hân lại giới thiệu cho Hoa Vân Long mấy người đang ngồi, Hoa Vân Long cũng hành lễ với Dư lão phu nhân, lại cùng "Kim Lăng ngũ công tử" nói vài câu "Kính đã lâu", lúc này mới thản nhiên ngồi xuống.

Giang Nam Nho Y ngưng mắt chú ý nhĩ tử, nói: "Nam nhi, người kể lại rõ ràng một lần quá trình may mắn gặp được công tử trước đó, tránh cho trong lòng Hoa công tử có chỗ nghi hoặc."

Dư Chiêu Nam nghe được phụ thân phân phó, lại đem sự tình chặn đường Cổ Yên nói một lần từ đầu tới đuôi.

Thời điểm nói đến chạy về "Y lu", Dư lão phu nhân giương tay giới lên một cây ngân châm, tiếp lời nói: "Nguyên nhân khiến Hoa công tử hôn mê bất tỉnh, chính là do mê hồn dược chăm này chế trụ huyết ngọc chăm của Hoa công tử."

Hoa Vân Long hết sức cẩn thận lắng nghe, nghe xong liền giật mình kêu lên: "Huyết ngọc chăm?!"

Giang Nam Nho Y nói: "Sự tình đã yên bình trôi qua, trước tiên Hoa công tử hãy ổn định tinh thần, kiểm tra một chút có bị thất lạc vật gì trọng yếu hay không?"

Hoa Vân Long thần sắc đại chấn, những thứ khác đều không quan trọng, duy chỉ có phong thư mang đầu tuyệt bút của Ngọc Đình phu nhân giấu bên trong hộ thân huyền giáp, phong thư kia tuyệt đối không thể mất đi, vì thế vừa nghe xong, lo lắng bất an, vội vàng sờ soạng trong ngực.

Cuối cùng cũng khá tốt, huyền giáp vẫn như trước, ba lọ thuốc Tần di nương của họ hân vẫn ở trong ngực, về phần bảo kiếm phòng thân, y phục tiền bạc tùy thân, cùng với thớt bảo mã long câu kia, đã thất lạc rồi, nhưng cũng là rầu rã. Hân biết rõ huyền giáp không động, thư vẫn còn ở, thăm nhẹ nhàng thờ ra, nói: "Cổ Yên kia dường như chưa từng kiểm tra thân thể vãn bối, bảo kiếm quần áo các loại ngược lại không đáng lo.

Giang Nam Nho Y hơi thay đổi sắc mặt, nói: "Cái này cũng thật kì quái, nữ tử họ Cổ kia không có lý do gì mà không soát người a?... Hoa công tử, người còn nhớ rõ tình hình lúc bị chế trụ không?"

Hoa Vân Long hơi đỏ mặt, nói: "Nói lại cũng là do bản thân vãn bối chủ quan..."

Hân tiếp tục nói đến quá trình gặp gỡ Cổ Yên, đến chuyện huyết đạo bị chế trụ, sau đó lại nói: "Vãn bối tự phụ bách độc bất xâm, thất nhất mê hồn tán vô hiệu đối với ta, nhưng ta lại không đề phòng nàng điểm huyết đạo, đến khi cảnh giác, người đã hôn mê, về phần nàng tiếp tục đâm mê phách dược châm trên huyết ngọc chăm của ta, vãn bối lại càng không biết gì nữa."

"Kim Lăng ngũ công tử" nghe hân nói bách độc bất xâm, người người đều bán tín bán nghi. Giang Nam Nho Y chỉ một mực yên lặng lắng nghe, vừa âm thầm suy nghĩ, chờ hân nói xong, vẫn không hiểu vì sao Cổ Yên kia không kiểm tra thân thể của Hoa Vân Long.

Sau nửa ngày không nói gì, trong thư phòng một mảnh vắng lặng, nhưng bầu không khí lại nghiêm túc khẩn trương, giống như có một đạo vòng sắt vô hình, chế trụ chặt chẽ tiếng lòng của mỗi người, ngay cả một hơi cũng không thở ra nổi.

Thái Xương Nghĩa kia cực kỳ không kiên nhẫn, chờ đợi mãi, đột nhiên lớn tiếng nói: "Không muốn nghĩ thêm nữa, bá phụ, chúng ta cứ đi Di Tâm Viện một chuyến."

Cao Tung Bình cũng tiếp lời nói: "Mặc kệ Cổ Yên kia có phải đã trở về Di Tâm Viện hay không, đi Di Tâm Viện một chuyến chung quy sẽ không sai, Dư bá phụ, chất nhi nghĩ tốt nhất là cái trang thành hiệp khách, đến đêm thì đi Di Tâm Viện một chuyến."

Dư lão phu nhân khẽ gạt đầu một cái, nói: "Tung Bình nói có lý, Cổ Yên kia ẩn thân bên trong Di Tâm Viện, nói không chừng Di Tâm Viện chính là sào huyết của người nào đó, tiền đến kiểm tra nội tình, hân là một biện pháp hợp lý trong lúc này."

Giang Nam Nho Y vội vàng lắc đầu, nói: "Không thể đi, đó là đánh rắn động cỏ, có khác gì kiểm cũi ba năm thiếu một giờ."

Dư lão phu nhân nói: "Lão già từ chẳng bao giờ sửa đổi bản tính do dự, lưỡng lự không quyết, làm sao có thể được việc, lão bà tử ta làm hậu thuẫn cho bọn hân."

Giang Nam Nho Y bật cười nói: "Phu nhân hồ đồ, tương lai bán mạng, có lẽ còn có tác dụng, nhưng muốn tới Di Tâm Viện lúc này, loại địa phương này, sao phu nhân có thể làm hậu thuẫn cho bọn hân?"

Lão phu nhân đầu tiên là gạt mình, tiếp theo thì biến sắc, dường như muốn khắc khẩu, Hoa Vân Long vội vàng đứng dậy: "Phu nhân bớt giận, xin nghe vãn bối nói một câu. Vãn bối vì chủ quan mà bị chế trụ, vốn dĩ muốn điều tra

lại lịch của Cổ Yên, bây giờ đã biết Cổ Yên ẩn thân ở Di Tâm Viện, vẫn bối sẽ tự xử lý, Dư lão tiền bối cùng với chư vị huynh đệ cứu trợ, vẫn bối trước tiên tạ ân, về phần viện thù, vẫn bối xin tạm lĩnh." Hân giờ tay ôm quyền, thi lễ cảm tạ.

Cầu chư vị đại hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Giai nhân sao dạ phong trần (13)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Thái Xương Nghĩa từ chối không nhận lễ, lớn tiếng kêu lên: "Này, cái tên nhà ngươi thật giống như bà bà nương nương..."

Viên Dật Phong sợ hãi lỗ mũi đánh mắt lễ nghĩa, vội vàng ngắt lời nói: "Hoa công tử khách khí rồi, sự tích của lệnh tôn ai ai cũng kính phục, các huynh đệ chỉ là học theo Hàm Đan, đều cố gắng làm hết bổn phận, người nói như vậy, đó là tự mình nghĩ nhiều."

DG: Học theo Hàm Đan: học theo người chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có. (Thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Người nước Yên hâm mộ, qua học thuật đó, chẳng những không học được, còn quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười.) Cả câu ý muốn nói đùa đòi học theo.

Viên Dật Phong chấp tay ôm quyền, cười ha ha nói: "Đây là nói đùa, Hoa công tử không nên cho là thật. Ý của huynh đệ là muốn nói, Lạc Hà Sơn Trang đã làm tất cả vì mọi người, đồng đạo vô làm được lợi rất nhiều, chúng ta thấm thiết nguyện vọng được giúp đỡ một hai, vừa có thể học được phần nào phong phạm của lệnh tôn, còn có thể tận tâm tận lực cho vô làm, làm một chút sự tình có ý nghĩa. Nếu Hoa công tử không cho chúng ta những tay, chúng ta thật sự không cam lòng."

Lời này hòa hoãn hơn chút ít, nhưng lời lễ cực kỳ sắc bén, làm cho người ta không cách nào cự tuyệt.

Hoa Vân Long ngăn người một hồi, ôm quyền thi lễ nói: "Viên huynh đã nói như vậy, tiểu đệ cũng không ngăn cản, có điều, chư vị cũng không cần khách khí nữa, ba chữ "Hoa công tử" này, về sau không cần rắc rối như thế. Tiểu đệ tên là Vân Long, sau này cứ gọi Hoa Vân Long, hoặc Vân Long, tự nhiên muốn sao cũng được, nếu còn gọi thêm hai chữ "công tử", tiểu đệ sẽ phát áo bỏ đi, chư huynh cũng đừng chê trách gì."

Thái Xương Nghĩa kia trời sinh bản tính hấp tấp, nghe xong liền vỗ tay hoan hô nói: "Thông khoái, chúng ta cứ gọi như vậy, tên nào còn gọi người là công tử, tên đó chính là cái này."

Hân làm một cái thủ thế "Vương bát", lập tức khiến cho mọi người cười vang một trận, thật lâu không ngừng.

Trong tiếng cười vui, lão phu nhân liên tục dùng quai trượng gõ xuống đất, thờ gấp không ngừng nói: "Không được cười nữa, không được cười nữa, chúng ta nói chuyện chánh sự."

Miệng nói "Không được cười", trên thực tế so với bất kỳ ai khác, bà cười càng nhiều hơn, Dư Chiêu Nam lo lắng mầu thân lớn tuổi, cố nén cười vui, không ngừng vuốt nhẹ lưng cho mầu thân.

Vừa vận lúc này, một tên gia nhân tiến vào bẩm báo, nói: "Khởi bẩm lão thái gia, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong xuôi, lão gia muốn bày tiệc ở nơi nào?"

Giang Nam Nho Y nhún cười nói: "Trong phòng khách." Đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói tiếp: "Long tiểu ca, lão hù cung kính không bằng tuân mệnh, nhờ người rồi. Mọi, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện, tốt xấu gì cũng phải thương lượng ra một kế khả thi."

Hoa Vân Long đáp lại một câu "Chính là như thế", Dư lão phu nhân đã tiếp lời nói: "Ta thấy người thật đúng là quá đổi hấp tấp rồi, Long tiểu ca hôn mê đã lâu, chư hiền chất cũng là một thân bụi đất, cứ như thế chưa tắm rửa gì hết, lập tức uống rượu được sao?"

Tiếng cười lại vang lên, Giang Nam Nho Y ho khan một tiếng, nói: "Thật sự là lão hồ đồ, Nam nhi, dẫn Hoa... Dẫn Long tiểu ca đi tắm rửa, chư hiền chất đã quen nhà quen cửa, thân thuộc cả rồi, đều cứ tự nhiên. Phu nhân, chúng ta đến phòng khách chờ trước đi."

Kể từ đó, bầu không khí lập tức thoải mái vô cùng, lão phu phụ dẫn đầu ra cửa, kể đến là mọi người chia nhau đi tắm rửa. Vóc người của Dư Chiêu Nam cũng tương xứng với Hoa Vân Long, lục lọi từ trong ra ngoài, lấy ra một bộ y phục mới, đưa cho Hoa Vân Long thay vào.

Hoa Vân Long tinh tình hoạt bát, ở nơi này cảm giác thật quá hợp ý, tắm rửa thay y phục xong xuôi, càng thêm phần chân tình thân, thần thái sáng láng. Mọi người lần lượt vào trong phòng khách, hoàn toàn không có câu chữ lẫn nhau, nói chuyện một chút, bầu không khí cực kỳ hòa hợp.

Hiểm khi hai lão phu phụ có được hào hứng như thời thiếu niên, một bữa tiệc rượu, mãi đến canh một mới tận hứng mà tan. Trong bữa tiệc, Giang Nam Nho Y đã từng hỏi Hoa Vân Long vì sao lại rời nhà?

Hoa Vân Long không chút nào giấu diếm, trực tiếp nói rõ "Phụng mệnh truy bắt hung thủ", cũng tự thuật rõ ràng một đoạn đường tới đây, mọi người nghe xong, cũng đều vì cái chết của Cửu Mệnh Kiếm Khách mà im lặng nắm chặt tay, càng cảm thấy phần nợ đối với hung thủ thân bí và tàn nhẫn, nhưng kết luận chỉ có một, đó chính là "hạo kiếp tái khởi", từ hôm nay vô làm sắp sửa xảy ra biến loạn.

Nói về hạo kiếp tái khởi, Giang Nam Nho Y vô cùng kín đáo. Đối với những chuyện Hoa Vân Long trải qua, cùng với những nhân vật mà hân gặp gỡ, lão nhân chỉ nói một câu không rõ ràng: "Có thể liên quan", muốn truy hỏi đến cùng, nhưng lão nhân không hề tiết lộ gì thêm. Có điều hân vẫn hết sức tán thành Hoa Vân Long đi Nam Hoang một chuyến, lý do vì sao, lão nhân không chịu nói nhiều.

Trước mắt phải lấy Cổ Yên làm trọng, Hoa Vân Long cần sự trợ giúp, vì thế cũng không hỏi nhiều. Cổ Yên ẩn giấu phong trần là một bí ẩn, mục đích bắt cóc Hoa Vân Long là bí ẩn thứ hai, không kiểm tra thân thể Hoa Vân Long càng là bí ẩn thứ ba, liên tiếp là những bí ẩn không thể giải đáp, sự tình mơ hồ khác, càng không cần nói thêm.

Vì vậy, Giang Nam Nho Y đồng ý đề nghị của đám tiểu bối —— cái trang hiệp khách, thăm dò nội tình của Di Tâm Viện. Thế nhưng hân chỉ đồng ý để Dư Chiêu Nam và Hoa Vân Long đi trước, những người còn lại chưa cần phải đi ngay.

Dù sao hân vẫn cho rằng Cổ Yên đã rời khỏi từ lâu, việc này đúng là dư thừa. Về phần hân chỉ để Dư Chiêu Nam và Hoa Vân Long cùng đi, đó là vì hai người bọn họ đều là người trong cuộc, có đầy đủ lý do thích đáng.

Nếu Di Tâm Viện đúng là quý tộc, che giấu mọi chuyện về Cổ Yên, nhất định phải biết được chuyện Cổ Yên bắt người, đây là trong dự liệu, muốn điều tra rõ ràng sự tình, chọn người phải thỏa đáng. Sau khi Hoa Vân Long được cứu, nhờ Dư Chiêu Nam dùng thân phận khách quen xóm phường, dẫn hân đi hỏi thăm tung tích của Cổ Yên, đó là chuyện hợp tình hợp lý, mặc dù khó có thu hoạch, cũng không đến mức khiến cho Di Tâm Viện có cảm giác bị điều tra phá án mà đề cao cảnh giác.

Đây là hân mưu tính sâu xa, không muốn chỉ điều tra một lần, lập tức khiến cho manh mối bị gián đoạn, mấy vị công tử cũng hiểu được và cố nhẫn nại. Có điều, trong đó có một người ngoại lệ, người nợ chính là Thái Xương Nghĩa tương đối lỗ mãng. Thái Xương Nghĩa xem như đặc biệt hợp ý với Hoa Vân Long, không muốn chia tay với Hoa Vân Long, cường từ đoạt lý nói hân cũng là người trong cuộc, lúc cứu người hân đã ở hiện trường, mãi đến hết bữa tiệc, vẫn còn ôn ào không thôi.

Giang Nam Nho Y bị hân làm cho nhức đầu, không thể làm gì khác, chỉ đành đáp ứng để cho hân đồng hành. Lần này hân cao hứng, nhảy dựng kêu lên: "Chuẩn bị ngựa, chuẩn bị ngựa."

Giang Nam Nho Y vội vàng lắc đầu nói: "Xương Nghĩa, lần này đi chính là âm thầm tra hỏi, người cần phải duy trì bình tĩnh, chớ phá hỏng chuyện của Long tiểu ca."

Cầu chư vị đại hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 113: Giai nhân sao đoạ phong trần (14)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Thái Xương Nghĩa gạt đầu lia lia, nói: "Chất nhi nhất định sẽ đề ý, lúc đến Di Tâm Viện ta không mở miệng là được."

Lúc này, mọi người đang ở tiền viện, sớm có gia nhân chuẩn bị ổn thỏa ba thớt tuần mã, Giang Nam Nho Y vung tay lên, nói: "Lên ngựa a, đi sớm về sớm, để có cơ hội, đêm nay tốt nhất không nên động thủ."

Hai câu nói cuối cùng có lẽ người khác không hiểu, Hoa Văn Long nhảy bén tinh minh, một hơi thở đã hiểu thấu. Chỉ thấy hắn mỉm cười, đưa tay thi lễ, nói: "Văn bối tự có chuẩn mực, đêm lạnh sương rét, lão tiền bối hãy về đi."

Tiếp nhận dây cương, nhảy lên lưng ngựa, kêu một tiếng "Gặp lại chư huynh sau", lập tức phi ngựa đi theo Dư Chiêu Nam. Minh nguyệt tinh khiết, thị lực của ba người lại dị thường sắc bén, giục ngựa chạy trên đường, cũng không lo có gì bất trắc.

Thế nhưng, qua Cổ Lâu, tiến vào đường phố Tây Vương Phủ, người đi đường dần dần đông đúc, bọn họ đành phải kéo cương đi chậm. Ba người đều một thân trang phục công tử hậu duệ quý tộc, người đã anh tuấn, ngựa cũng cường tráng, kéo cương đi chậm, đưa tới không ít ánh mắt ước ao hâm mộ.

Dư Chiêu Nam có ngoại hiệu là Tái Mạnh Thường, người nhận biết "Kim Lăng ngũ công tử" cũng rất đông, trên đường đi, không ít người cố ý tiến đến hỏi thăm vấn an, tốc độ tiến lên càng thêm chậm chạp.

Thái Xương Nghĩa tâm địa thẳng thắn, hắn có chuyện trong lòng, đối với đám người kia vẫn an hỏi thăm, cảm giác cực kỳ không kiên nhẫn, bộ dạng khó gần, một đôi mày rậm nhũ chặt lại. Tuy Hoa Văn Long cũng cảm thấy không kiên nhẫn, nhưng hắn chỉ mới tới Kim Lăng, có một loại cảm giác mới mẻ, nhìn ngắm chung quanh, vẫn còn có thể chịu được.

Đi một lúc, Hoa Văn Long đột nhiên nhìn thấy bộ dáng Thái Xương Nghĩa nhũn chặt hai hàng lông mày, bất giác đã lưu ý, đồng thời nghĩ ngợi: "Vị Thái huynh này nhanh nhẹn nhanh miệng, không chút tâm cơ nào, nhưng làm người rất có tình nghĩa. Người thế này vô cùng phúc hậu, ta cũng không nên bỏ qua cơ hội, đợi lúc rảnh rỗi phải hào hào kết giao với hắn."

Hắn vừa nghĩ như thế, hứng thú đột nhiên tăng vọt, khẽ nâng cương ngựa, chậm rãi nói: "Xương Nghĩa huynh đã ở Kim Lăng từ lâu phải không?"

Thái Xương Nghĩa đang cảm thấy vạn phần bất kiên nhẫn, chợt nghe Hoa Văn Long đặt câu hỏi, lập tức thả lỏng lỏng mày, cười hi hi nói: "Đúng vậy a, còn người?"

Vừa nói xong, chợt cảm giác câu hỏi này thật dư thừa, lại vội vàng nói tiếp: "Chúng ta tự báo tuổi tác ra đi, xem thử ai lớn ai nhỏ, "huynh" "đệ" lẫn lộn không rõ như thế, có chút không ổn a."

Hoa Văn Long mỉm cười, nói: "Tiểu đệ sinh ngày mười chín tháng Giêng năm Nhâm Thân, năm nay mười bảy tuổi, Xương Nghĩa huynh thì sao?"

Thái Xương Nghĩa cười ha ha nói: "Ta có tiện nghi rồi, ta sinh năm Tân Mùi, lớn hơn người hai tuổi."

Hoa Văn Long cười nói: "Tiểu đệ cũng không thiệt thòi, sau này có Xương Nghĩa huynh chiều cổ..."

Thái Xương Nghĩa cảm thấy thư sướng, lớn giọng cười nói: "Chiều cổ lẫn nhau, chiều cổ lẫn nhau."

Hoa Văn Long trầm nghĩ: "Người này cũng biết khiêm tốn, cũng không quá chất phác đi." Trong miệng lại hỏi: "Không biết lệnh sư là vị nào?"

Thái Xương Nghĩa đáp: "Chỉ là võ công gia truyền, cực kỳ kém cỏi."

Hoa Văn Long trầm cười, nói tiếp: "Bá phụ bá mẫu khỏe mạnh sao? Có mấy vị huynh đệ?"

Thái Xương Nghĩa nói: "Tiền phụ đã qua đời nhiều năm, ta chỉ có một muội muội."

Hắn đột nhiên trợn lớn hai mắt, nghiêm trang nói: "Ta nói cho người biết, muội muội ta là một lão cộp cái, sau này người thấy nàng, người phải cẩn thận một chút."

Chợt nghe Dư Chiêu Nam nói: "Chú ý a, chúng ta đến rồi."

Hóa ra vừa mới nói chuyện một chút, bất giác đã đến cửa lớn Di Tâm Viện.

Hai người Hoa, Thái đang ngăn người, chợt thấy một tú bà tiến đến đón chào, cúi người vái chào trước mặt Dư Chiêu Nam, cười lấy lòng nói: "Dư gia mới đến, Yên tỷ tỷ chờ đợi đã lâu, mời, mau mời, Yên tỷ tỷ đã chuẩn bị một bữa tiệc rượu, đang chờ ở trong phòng."

Sự tình đột xuất ngoài dự liệu, vừa nghe vậy, ba người ngáy ngốc trên ngựa, nhất thời đã quên xuống ngựa.

Ngoài cửa Thủy Tây, Dư Chiêu Nam chặn đường cướp người, Cổ Yên kia đã từng rút ra chùy thủ, ý đồ kháng cự, song phương đã thành oan gia đối đầu, bây giờ người nằng bướng có thể đã được cứu đi. Cổ Yên kia cư nhiên vẫn bình tĩnh như không, không hề có ý trốn tránh, hơn nữa còn chuẩn bị tiệc rượu đón tiếp, thực hiện lời hứa, chẳng lẽ nàng không sợ Hoa Văn Long tiến đến gây hấn, vạch trần bí mật của nàng?

Khu vực gần Miếu Phu Từ lúc này, người qua lại như thôi, đủ loại khách ra ra vào vào Di Tâm Viện, nói liên không dứt, Dư Chiêu Nam ngăn người ra, không kịp suy nghĩ kỹ, đi đầu xuống ngựa, vung tay lên nói: "Mời dẫn đường."

Tú bà kia cúi người một cái, vòng eo khẽ lắc, cao giọng kêu lên: "Dư công tử đến."

Thanh thế vừa chuyển, lắc lắc cặp mông lớn, tiến lên trước dẫn đường. Chỉ một thoáng, bốn chữ "Dư công tử đến", từng tiếng truyền thẳng đến nội viện, thanh thế kia tựa như lên nhạc múa hát mừng đại tiệc, làm cho tinh thần người ta phải kinh ngạc.

Dư Chiêu Nam mỉm cười, xoay đầu nhìn hai người Hoa, Thái mà nói: "Cổ cô nương quả thật đúng là tín nhân, mời hai vị."

Sớm có nô bộc tiếp nhận cương ngựa, dẫn ngựa đi ăn, Hoa Văn Long ngẫm hiểu trong lòng, khẽ vuốt cằm, nói: "Tín nhân, tín nhân, Chiêu Nam huynh, mời."

Ba người sống vai mà đi, Dư Chiêu Nam truyền âm hỏi: "Cổ Yên không có trốn tránh, thật là nằm ngoài dự liệu, Hoa huynh có ý định như thế nào?"

Hoa Văn Long thu liễm tâm thần, cũng truyền âm đáp lại: "Xem tình hình mà hành sự, xem thử nàng giải thích như thế nào?"

Dư Chiêu Nam nói: "Cũng chỉ ngại biện mà thôi, dùng sức mạnh là được sao?"

Hoa Văn Long nói ngay: "Không được dùng sức mạnh."

Dư Chiêu Nam thờ dãi: "Xương Nghĩa đệ thẳng tính nhanh miệng, đến lúc đó xử lý thế nào, sợ là không phải do ta và người."

Hoa Văn Long nhẹ giọng nhắc nhở: "Lệnh tôn rất có kiến giải, dùng sức mạnh sẽ làm gián đoạn mạch mồi, nhất định không thể sai lầm, xin nói trước một tiếng."

Dư Chiêu Nam khẽ ngừng lại, nói tiếp: "Được rồi, ta nhìn ánh mắt Hoa huynh mà làm việc là được."

Tiếp theo, hắn lại dùng truyền âm thuật nói với Thái Xương Nghĩa vài câu, Thái Xương Nghĩa xem Hoa Văn Long như Thiên Lôi sai đầu đánh đó, tự nhiên không có ý kiến, khẽ gạt đầu một cái, tỏ vẻ hắn cũng đã ghi nhớ.

Di Tâm Viện này đèn đuốc sáng trưng, phi thường náo nhiệt, ba người bọn hắn một đường bước đi, thỉnh thoảng có thể thấy được các loại mỹ nữ ba vòng lõi lồi, yêu nị tận xương, qua lại như xuyên toa, hai người Dư, Thái chính

là khách quen ở Di Tâm Viện, hằng ngày kết bạn mà đến, ra tay cực kỳ hào phóng, hơn phân nửa những mỹ nữ này đều nhận ra họ, ném đến mị nhãn, cười lộ lúm đồng tiền, tất nhiên là có tình trong đó.

Nhưng lần này bọn họ có việc mà đến, ba người đều đang âm thầm lưu ý, quan sát kỹ càng, không những nhìn không ra những mỹ nữ này có chỗ gì đáng nghi, ngược lại càng cảm thấy nguyên một đám đáng điệu uyển chuyển, ai cũng thướt tha, có một cỗ mị lực khác thường dễ dàng lay động nhân tâm, quả thật đúng là kỳ nữ a.

Chỗ ở của Cô Yên là một tòa lầu các tinh xảo, lầu các này tường đỏ cửa xanh, xà họa cột khắc, khắp nơi đều trồng thủy trúc, xa xa có ao nhỏ, ao gợn sóng xanh, hoa quân lượn trên hành lang u tối, lại thêm mái cong treo những chiếc chuông gió vang lên "ding đương", phải công nhận vô cùng u nhã thanh khiết, cực kỳ yên tĩnh hợp lòng người.

Ngày mai tức 1/6, Sắc Uyển sẽ tổ chức event bạo chục chương, tặng mã CODE giảm giá 30% kéo dài 1 tuần, dành cho tất cả độc giả theo dõi bộ truyện Đại Hiệp Hồn. Để nhận mã CODE, có thể xem thông báo sự kiện trên:

-
- Diễn đàn YY.
-
- FB YY Hội.
-
- Discord Vạn Vực Thánh Địa.

Mong quý vị độc giả tiếp tục ủng hộ dịch giả, donate TLT và đẩy KP đầu tháng 6.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Đạo là vô tình lại hữu tình (1)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyển

Biên dịch: Lúa

Một kỳ nữ thanh lâu, lại có chỗ ở u nhã bậc này, thân phận của Cô Yên không nói cũng biết, không hề đơn giản.

Đi thêm một lát, tú bà dẫn đường kia khẽ ngừng bước chân, nhắc tay khẽ chỉ, ông ẹo nói: "Dư công tử nhìn xem, Yên tỷ tỷ đang tựa lan can chờ đợi, trông mồn con mắt rồi, Trần Nhị xin cáo lui đây."

Miệng nói "Cáo lui", chỉ là cúi người vái tay, khom người không dậy, người cứ thế lui lại phía sau.

Dư Chiêu Nam mỉm cười nói: "Làm phiền, làm phiền, đây là phần thưởng cho người, xin đừng chê ít." Lấy ra một thỏi bạc, nhắc tay ném qua.

Tú bà kia cất tiếng vui mừng nói: "Trần Nhị tạ phần thưởng."

Lời nói vừa dứt, bạc đã đến trước mắt, vòng eo không ngừng ông ẹo dung đưa, duỗi tay nhận lấy. Nào biết được Dư Chiêu Nam sử dụng chân lực, chính là cố ý thử một lần, bạc không thể nhận được, vừa mới chạm vào đã bị chà phá bàn tay, đau đến nổi nhe răng nhăn mặt, xoa tay kêu khóc.

Bàn tay tuy đau nhức, nhưng bạc trắng vẫn quan trọng hơn so với máu thịt, Trần Nhị chuyển mình, nhanh chóng nhặt lên thỏi bạc trên mặt đất, lúc này mới xoa vuốt bàn tay, vội vàng lui ra.

Ba người nhìn nhau cười, xuyên qua hành lang u tối, đi thẳng lên lầu cao. Cô Yên kia trang điểm xinh đẹp, nghênh đón ở bậc thang, khẽ nâng váy thi lễ, trách móc nói: "Lãnh nguyệt sơ tính hân lộ trọng, ca quân lâu thai đệ ký gia (i). Dư gia, người không biết đường sao a?"

Dư Chiêu Nam cười ha ha nói: "Lưu lang Thiên Thai mê cổ động, hồ phách lưu tủy tử diệp hưu (i). Cổ cô nương bày tiệc mời rượu, mặc dù ta không biết đường đi, mượn một đầu hạc tiên, ta cũng vẫn muốn tới đây."

Cô Yên ném ra mị nhãn, khoe miệng khẽ cong lên, cười một tiếng nói: "Người muốn chết a, ngay trước mặt bằng hữu mới kết giao của ta, vừa gặp mặt đã chiếm tiện nghi của ta? Cổ động đã phong bế, người đi chỗ khác mà mê đi a." Thân thể yếu kiều xoay chuyển, vạt váy lượn lờ, khinh nhẹ như yến mà tha thướt bước đi.

<...>

(i) Dịch nghĩa:

Trăng tình lạnh, sao thưa thớt, giọt sương lạnh trĩu nặng.

Hát khúc sáo nơi lầu đài cao chỉ có mấy nhà.

Chàng Lưu ở chốn Thiên Thai mê say chốn quê xưa,

Hồ phách lạc trời say hương rượu thì chết cũng vui lòng.

Cả đoạn:

Cô Yên mở lời: than thở trong đêm vắng lặng, cảnh sắc tiêu điều giá lạnh, còn ai khác nâng bày tiệc mời rượu ở lầu cao của mình, oán trách đám người Hoa Vân Long, nhưng chỉ gọi tên Dư Chiêu Nam, tại sao vòng vo đến thế.

Dư Chiêu Nam đáp lại: nhắc tới chuyện chàng Lưu có cơ duyên lạc vào Thiên Thai, cưới được tiên nữ, vui sống hạnh phúc, nhưng vì nhớ quê xưa, mặc kệ lời khuyên mà trở về nhà, phát hiện đã qua bảy đời nhân thế, về sau không thể về được Thiên Thai. Lại nói tới hồ phách, ý muốn nói bọn hân phong lưu, không giống với chàng Lưu, có mỹ nhân như Cô Yên mời, dù có "đạo tâm" kiên cường như hồ phách cũng không thể không tan chảy, si mê năng, chết cũng vui lòng.

Ngoài ra, Dư Chiêu Nam còn cố ý chơi chữ "mê cổ động" (迷古洞) nhớ quê thì dùng "mê" không được chính xác lắm, "động" cũng có một nghĩa khác. Ba chữ này còn có ý: hân ham mê một cái động nào đó trên thân thể Cô Yên nên mới tới.

Thậm ý trong đó, xét theo hoàn cảnh ám muội, đối đầu không rõ của hai bên, Cô Yên có thể đang châm chọc, thăm dò mục đích tới, còn Dư Chiêu Nam thì tung hỏa mù, cố ý đánh lừa Cô Yên rằng đám người chỉ vì hạo sắc si mê năng mà tới.

<...>

Ba người nhìn nhau lần nữa, cười một tiếng, theo sát sau lưng nàng, sóng vai mà đi. Chuyển qua một phía đông, trung gian là phòng khách, dưới ánh sáng đèn lồng chấp chờn, quả nhiên là tiệc rượu thịnh soạn, ngay cả chỗ ngồi cũng đã sắp đặt ổn thỏa. Nhà đầu Văn Nhi ra đón, dịu dàng khẽ chào, nói: "Ba vị công tử gia, nếu các người tới muộn chút nữa, rượu và thức ăn đều phải nguội lạnh."

Thái Xương Nghĩa nhìn thấy Văn nhi, đột nhiên trong lòng ý động, cũng lấy ra một thỏi bạc, nói: "Chúng ta uống rượu, nhờ người hầu hạ, vậy người cũng phải vất vả, thỏi bạc này xem như phần thưởng cho người mua phấn hoa." Cong ngón tay búng ra, bạc bay đi.

Chỉ thấy Cổ Yên cúi ra tay nhỏ, tay áo cuộn lên một cái, cuộn thỏi bạc vào trong tay áo, xoay người cười quyền rũ nói: "Thái gia có chút hẹp hòi a, thân phận của ta đã lộ ra, Thái gia không cần thử lại chứ?"

Lời nói khê dừng, nhìn Vân nhi nói: "Đi lấy bảo kiếm và hành trang của Hoa công tử đến đây, cũng giúp cho ba vị công tử gia yên tâm một chút, chúng ta cũng không có ác ý."

Lời nói rõ ràng, ai cũng không thể tức giận, Thái Xương Nghĩa đỏ mặt lên, trở mặt không biết làm sao, hai người Hoa, Dư đồng thời khê gạt mình, cũng không biết Cổ Yên bày tiệc mời rượu, rốt cục là có dụng ý gì?

Vân nhi mang tới bảo kiếm và hành trang, cười với Hoa Vân Long, nói: "Hoa gia, người có muốn kiểm tra một chút không?"

Hoa Vân Long cười ha ha nói: "Tại hạ không sợ thiếu đồ vật gì, chỉ sợ lại bị đâm một chằm trên huyết ngọc chằm."

Cổ Yên cười khanh khách nói: "Ta chỉ sợ kiếp này không còn cơ hội đâm nữa, nếu người không sợ ta hạ độc trong rượu, vậy mời ngồi a."

Hoa Vân Long cao giọng cười, cũng không đáp lời, dẫn đầu đi đến chỗ ngồi trong bữa tiệc.

Bốn người phân theo chủ khách ngồi xuống, Vân nhi tới rót rượu, Hoa Vân Long nhắc tay cản lại, nói: "Chờ một chút, tại hạ vừa mới kiểm tra, không lẽ bầu rượu đó chính là Uyên Ương Tửu?"

Trên mặt hân lộ vẻ tươi cười chân thành, thấy được cũng không phải là thực sự nhận thức, Cổ Yên kia nhân cơ hội lộ ra vẻ hờn dỗi, một tay đoạt lấy bầu rượu ôm vào ngực, chu môi anh đào, nói: "Không cho phép nhìn, nói thực với người, bầu không phải Uyên Ương bầu, nhưng rượu là Uyên Ương Tửu, Hoa gia tốt nhất là đừng uống."

Dư Chiêu Nam khê vượn người một cái, lại đoạt lấy bầu rượu từ trong tay Cổ Yên, nâng bầu rót rượu, thanh âm đầy tiếng thờ dài, nói: "Dao Trì tiên nữ mời tiệc tửu, chỉ ước uyên ương chẳng ước tiên."

Cổ Yên liếc ngang mị nhãn, mị thái lan tỏa khắp chốn, "phì" một tiếng nói: "Ai là uyên ương? Ai là tiên? Dư gia cũng thật không biết xấu hổ."

Nhân châu xoay động, nhìn sang Vân nhi nói: "Vân nhi a, các vị công tử gia cũng đã thường ngân lượng, người thật sự cho rằng họ muốn tự mình rót rượu hay sao?"

Lúc này Vân nhi mới tiếp nhận bầu rượu, lần lượt giúp mọi người rót đầy chén rượu.

Cổ Yên bung chén rượu lên, nâng lên trước mặt Hoa Vân Long đầu tiên, nói: "Nô gia kính Hoa gia, một đường đã ủy khuất Hoa gia, mượn một chén rượu này để chuộc tội." Nâng chén lên môi, một hơi uống cạn sạch.

Hoa Vân Long cao giọng cười, nói: "Tại hạ yêu thích ngao du khắp nơi, vốn có ý định đi Giang Nam một chuyến, mặc dù không được thấy cảnh tượng ven đường, thực sự tránh không khỏi một chút buồn bực, ha ha, nếu nói là ủy khuất, tại hạ nguyện ý chịu ủy khuất thêm một lần nữa." Nâng chén lên, cạn một chén đáp lại.

Dư Chiêu Nam nhảy bèn liếc mắt nhìn thấy Hoa Vân Long nháy mắt một cái, tiếp theo lại mấp máy miệng, vừa tỏ vẻ đồng ý, cũng biểu hiện trong rượu không có độc, vì vậy lập tức nâng chén rượu lên, cao giọng cười nói tiếp lời: "Có kiểu nữ đồng hành, lại không có cảnh tượng kiều diễm, luôn là một chuyện đáng buồn bực tiếc nuối. Trước đó ta một mực chân thành theo đuổi, nếu có cơ duyên bực này, Cổ cô nương cũng đừng phá hư phong cảnh, phong bế huyết đạo của ta..."

Cầu chư vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 115: Đạo là vô tình lại hữu tình (2)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Lời còn chưa dứt, Cổ Yên kia nghiêng đầu liếc mắt, quyền rũ nói tiếp: "Ồ, đường đường là đại trượng phu, lòng dạ lại hẹp hòi thế này, ta cũng đã nhận sai, còn chưa đủ sao a?"

Thái Xương Nghĩa như Hâm Đan học bước, đụng một cây đinh, dù sao vẫn cảm thấy tư vị không dễ chịu, tính tình hân đơn giản, lúc nào cũng không quên mục đích của chuyến đi này, tự thấy lúc này là một cơ hội, vội vàng cười khan một tiếng, tiếp lời nói ra: "Đồ tể giết heo, giết nhầm người rồi tự giác nhận sai cũng có thể sao? Dù sao người cũng phải nói một chút lí do vì sao bắt cóc Hoa gia huynh đệ."

Lời này vừa nói ra, Dư Chiêu Nam rất là nóng lòng, hân cho rằng thời cơ chưa tới, sợ rằng song phương làm cương, khi đó muốn cưỡng ép cũng không thể dùng, xin lỗi cho xong việc, trong lòng lại không cam, bây giờ đã khó có thể xuống đài.

Nào ngờ được Cổ Yên ngược lại không thêm đề ý, cười khanh khách nói: "Tuy ta là đồ tể, nhưng Hoa công tử cũng không phải trư. Thái gia nói ra chút so sánh này, thật không ổn, nên phạt."

Thái Xương Nghĩa thật vất vả mới nói ra được một câu, muốn đưa đám người tập trung chủ đề quan trọng, nào ngờ vất óc tim mưu kế, kiệt lực uyển chuyển, người vẫn nói, chủ đề vẫn như cũ, trong lúc nhất thời, không khỏi to mắt ngây ngốc, yên lặng không nói được gì.

Trong lòng Dư Chiêu Nam buông xuống một tảng đá lớn, vội vàng chuyển chủ đề, nâng chén cười nói: "Cổ cô nương, người nhìn xem trong tay của ta đang nâng cái gì?"

Cổ Yên ngăn người, nghi hoặc nói: "Chén rượu a."

Dư Chiêu Nam khê gạt đầu, nói: "Là chén rượu, ta thấy khí độ của cô nương cũng không lớn."

Cổ Yên ngạc nhiên nói: "Chén rượu và khí độ của nó gia lại có quan hệ gì?"

Dư Chiêu Nam mỉm cười, nói: "Trước đó ta nâng chén, vốn nghĩ nói vài câu thoải mái, lại kinh cô nương một chén rượu, tiếc rằng cô nương chẳng dậy nổi ý đùa, lúc này mới trách ta "lòng dạ hẹp hòi", Xương Nghĩa đệ bất bình nói ra, người lại nói móc khiến hân im lặng, ta thấy người nên phạt hân là cô nương đó."

Cổ Yên nũng nịu nói: "Nô gia không nói nữa, ba đại nam nhân, lại liên hợp ăn hiếp một nữ hài tử như ta."

Dư Chiêu Nam cười ha ha nói: "Nói quá rồi rồi, ta ban lượt cảm, từ giờ trở đi, nếu có người tán hươu tán vượn, phạt ba chén rượu."

Cổ Yên lộ vẻ kinh hoàng kêu to: "A ơ, nô gia mặc kệ. Ta đã quen kiếp sống mờ của nghề tiếp, tặng đưa đào mạn, bán rẻ tiếng cười. Hơn nữa, nam nhân đến Di Tâm Viện này, vốn là ham một chốc sung sướng, tối nay nô gia bày tiệc mời rượu, cũng là lấy vui sướng làm đầu. Dư gia ban lượt cảm này, chính là có ý định sửa trị ta, ta mặc kệ."

Hoa Vân Long tiếp lời cười nói: "Được rồi, được rồi, vui đùa dừng ở đây, uống rượu mới là đúng đắn."

Dư Chiêu Nam biết thời biết thế, cũng vội vàng nói: "Đừng vậy, đừng vậy, uống rượu mới là đúng đắn. Vân nhi rót rượu, ta mời cô nương nhà các người một chén."

Vân nhi tuổi nhỏ, nghe bọn hân đầu vỗ mồm qua lại, nghe đến ngáy người, đã quên rót rượu, lúc này bị Dư Chiêu Nam quát một tiếng, bắt gác đỏ mặt lên, hai tay vội vàng nâng bình, ngượng ngùng rót đầy hai chén trống không trước mặt hai người Cổ, Hoa.

Thế là, người khuyến ta mời, chén không rồi tay, quả nhiên là chăm chú uống rượu. Bốn người này đều là tửu lượng cực cao, chén đến rượu đi, hào không lời khiêm tốn nào. Cổ Yên kia vẫn còn có thể được, nhưng đám người Hoa Vân Long chính là có mục đích mà đến, chỉ biết uống rượu như vậy, không hỏi cái khác, vậy thật khiến cho người buồn bực bất lực.

Rượu quá ba tuần, mặt Cổ Yên hiện lên màu hồng, càng toát ra nét kiều diễm ướt át, kích thích người tư tưởng bay xa, Thái Xương Nghĩa kia một lòng nhớ thương mục đích của chuyến này, nãy lần muốn mở miệng, nhưng chỉ sợ ngôn từ không tốt, bị người ta dẫn dắt đầu đề câu chuyện, gấp đến độ gãi đầu véo tai, không ngừng đưa mắt ra hiệu với hai người Hoa, Dư, chỉ có điều hai người Hoa, Dư coi như không thấy, thế mà không thêm đề ý, vẫn như cũ

đàm tiểu phong thanh.

Dư Chiêu Nam cười ha ha nói: "Ta biết rõ cô nương có tri kỷ tân giao, phương tâm đã thuộc về ai đó..."

Hoa Vân Long cao giọng cười, tiếp lời nói ra: "Cái gọi là "tri kỷ tân giao" đó, Chiêu Nam huynh là ý chỉ tiểu đệ đấy sao?"

Dư Chiêu Nam cười nói: "Vân Long huynh phong lưu phóng khoáng, Cổ cô nương phong trần kỳ nữ, tri kỷ thuộc về ai? Không cần huynh đệ ta phải lắm mồm a."

Hoa Vân càng cười ha ha, nói: "Chiêu Nam huynh tướng mạo đường đường, nhất biểu nhân tài, chính là khách nhân sau màn của Cổ cô nương, tiểu đệ không dám đàm đương hai chữ tri kỷ này."

Dư Chiêu Nam ngưng mắt nhìn Cổ Yên, nhắc tay chỉ một cái, nói: "Người hỏi nàng xem, ta với nàng quen biết bao năm, đã có khi nào được vào kỳ môn? Cái gọi là "khách nhân sau màn", sợ là trừ người ra không thể là ai khác được nữa, huynh đệ ta cực kỳ thức thời, Vân Long huynh không cần nói lời khiếm tốn."

Hoa Vân Long làm ra bộ dạng như một con khi nồn nóng, thực sự ngưng mắt nhìn Cổ Yên, cười từ mắt nói: "Cổ cô nương, là thật sao?"

Ngay lúc này vốn có một cơ hội, chỉ cần Dư Chiêu Nam xoay chuyển lời nói, một một câu: "Nếu không, Cổ cô nương không cần ngăn đạ xa xôi, bắt có người mang đến Kim Lăng" hoặc đại loại như thế, vậy thì dễ dàng, không chút dấu vết đã đi vào chính đề.

Nào biết được Dư Chiêu Nam còn chưa kịp nói như thế, Hoa Vân Long cũng là một bộ sắc mị mị bộ dạng, hai người bọn hắn một đáp một đỡ, dường như thật sự đã sớm ném mục đích của chuyện này lên tới chín tầng mây. Thái Xương Nghĩa chính là người cực kỳ thẳng tính, thấy thế rất là tức giận, đột nhiên đập bàn một cái, quát lớn: "Không cần hỏi, đó là sự thật, người có thể lưu lại. Hừ hừ, hóa ra người là loại người này, Thái Xương Nghĩa ta đã bị mù mắt." Đột nhiên đứng lên, lập tức xoay người đi đến cửa phòng.

Thần sắc Hoa Vân Long vẫn bất động, nhưng Dư Chiêu Nam lại vô cùng sốt ruột, thanh âm nghiêm nghị nói: "Quay lại mau."

Thái Xương Nghĩa không ngừng bước chân, lạnh lùng nói ra: "Trở về làm chi, nếu người ham sắc đẹp, người cứ việc lưu lại, hừ, một tên..."

Lời còn chưa dứt, chợt nghe Cổ Yên thăm thẳm thờ dài một tiếng, nói: "Hoa công tử, ta phục người."

Tiếng thờ dài này không chút lý do, xưng hô chợt biến đổi, thật nằm ngoài dự đoán của mọi người, trong lòng Thái Xương Nghĩa chợt động, bắt giác xoay người kinh ngạc nói: "Người phục hắn cái gì?"

Cổ Yên nói: "Phục hắn vững vàng, cũng phục hắn thâm trầm"

Thái Xương Nghĩa nhu chặt mày rậm, bối rối nói: "Hắn vững vàng?"

Cổ Yên buồn rầu nói: "Đúng vậy, hắn vững vàng, mời người về lại chỗ đi." Thái Xương Nghĩa chớp chớp, không tự chủ được quay lại chỗ ngồi.

Chợt nhìn thấy Hoa Vân Long ôm quyền một cái, mỉm cười nói: "Cổ cô nương, ta cũng thật phục người, ta phục sự minh nẫn trí tuệ của người."

Cổ Yên cười khò một tiếng, nói: "Mẫn tuệ thì có lợi gì, ta đúng là vẫn còn quá thiếu kiên nhẫn."

Hoa Vân Long cười nói: "Lời thừa không cần nói nhiều, ta đã âm thầm vận công quan sát, trong vòng ba trượng không có ai nghe lén, nếu Cổ cô nương không muốn cùng Hoa mỗ thăm thi thân mật bên gối, hiện tại chính là thời điểm nên nói hết đấy."

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Đạo là vô tình lại hữu tình (3)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Đến lúc này Thái Xương Nghĩa mới tỉnh ngộ, lớn tiếng kêu lên: "A, ta hiểu được, hóa ra người... Ha ha! Lão đệ, Thái Xương Nghĩa ta cũng phục người." Trong tiếng cười vui vẻ, đặt mông ngồi xuống.

Chi nghe Cổ Yên thờ dài lần nữa, nói: "Ai, hắn vẫn muốn ta tự động nói hết, một lần như vậy không thành, còn có thể tiếp tục lần thứ hai, xem ra các người cũng đã sinh lòng nghi vấn đối với Di Tâm Viện này rồi."

Hoa Vân Long lặng lẽ mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Cổ Yên khẽ ngừng lời, bỗng nói tiếp: "Gia sư nói thật không sai, hậu đại Hoa gia chắc chắn là bắt phạm, lần này ta mạo muội sai lầm, mảnh cơ nghiệp này sợ là khó có thể giữ lại bị mất nữa rồi."

Hoa Vân Long bỗng nhiên chấn động, bật thốt lên hỏi: "Đây là cơ nghiệp của các người, lệnh sư là vị nào?"

Cổ Yên khẽ gạt đầu một cái, nói: "Gia sư họ Phương, húy danh Từ Ngọc."

Hoa Vân Long nhướng mày, bối rối nói: "Phương Từ Ngọc?"

Cổ Yên vuốt cằm nói: "Đúng vậy, Phương Từ Ngọc. Gia sư vốn chính là nghĩa muội của Ngọc Đình phu nhân, võ công được truyền từ Ngọc Đình phu nhân, vì thế, tiện thiếp cũng xem như là đệ tử môn hạ của Ngọc Đình phu nhân. Hoa công tử biết rõ Ngọc Đình phu nhân chứ?"

Đây quả thật quá hợp với hai câu cổ ngữ: "Đi mòn gót sắt tìm không thấy, khi tìm được chẳng mất chút công phu."

Hoa Vân Long vừa nghe như vậy, trong lòng mừng thầm, nhưng lại không dám thể hiện ra, lập lờ nước đôi mà nói: "Hóa ra Cổ cô nương vốn chính là môn hạ của Ngọc Đình phu nhân, nhưng thật không biết vị phu nhân này hiện đang ở nơi nào?"

Thần sắc Cổ Yên trở nên đau buồn, nói: "Nghe nói người cũng đã thăng tiên." Trong lời nói có vô vàn cảm khái, chất chứa tình cảm hoài niệm.

Hoa Vân Long quan sát nét mặt, thầm nghĩ: "Ngọc Đình phu nhân kia rốt cục là dạng người như thế nào? Thấy rõ Cổ Yên này cũng không quá quen thuộc với nàng, vì sao lại có bộ dáng ngăn người mê mẩn, hoài niệm không thôi như thế?" Trong lòng suy nghĩ, trong miệng lại hỏi: "Phu nhân đi về cõi tiên đã bao lâu? Lần gần nhất người thấy được nàng là...?"

Cổ Yên thờ dài thật sâu, nói: "Lần cuối ta thấy nàng chính là mười lăm năm trước, lão nhân gia nàng dung nhan xinh đẹp, tính tình ôn hòa..."

Hoa Vân Long khẽ "A" một tiếng, tiếp lời nói: "Vây... Chuyện lão nhân gia nàng đi về cõi tiên, người là nghe ai nói?"

Cổ Yên ầu sầu nói: "Gia sư."

Hoa Vân Long gấp gáp hỏi: "Lệnh sư hiện đang ở nơi nào?"

Cổ Yên buồn bực nói: "Gia sư vốn dĩ ẩn cư ở nơi này, nhưng bây giờ đã đi rồi."

Hoa Vân Long kinh ngạc nói: "Đi rồi? Vì sao?"

Cổ Yên thờ dài nói tiếp: "Ài, đều là tiện thiếp làm sai chuyện, không nên mang công tử đến Kim Lăng này."

Hoa Vân Long giật mình nói: "A, là lệnh sư không muốn gặp ta?"

Cổ Yên sâu kín nói: "Không muốn gặp người là chuyện thứ yếu, chủ yếu vẫn là lo lắng mình cơ nghiệp này không thể tiếp tục giữ bí mật, gia sư có ý định khác nên mới rời đi."

Dư Chiêu Nam tiếp lời nói ra: "Cô cô nương lại một lần nữa nhắc đến chuyện "mình cơ nghiệp này không thể tiếp tục giữ bí mật", tại hạ có chuyện không nói không vui. Xin hỏi cô nương, chẳng lẽ lệnh sư muốn sáng lập một bang hội gì đó hay sao?"

Hoa Vân Long lại đang âm thầm nghĩ hoặc: "Việc lạ a, ta với sư phụ nàng cũng không nhận thức, vì sao sư phụ nàng không muốn gặp ta? Ân, đúng rồi, sư phụ nàng chính là nghĩa muội của Ngọc Đình phu nhân, Ngọc Đình phu nhân đã rất đi, tín vật độc môn có khả năng đã rơi vào trong tay của sư phụ nàng, ha ha, sự tình Tư Mã thúc gia bị hại, tám phần là có liên quan với sư phụ nàng rồi."

Chỉ thấy Cổ Yên khẽ điểm trán một cái, nói: "Đúng vậy, có Hoa công tử ở đây, tiện thiếp không dám cùng giấu giếm, gia sư xác thực có ý nghĩ sáng lập một Xá Nữ Giáo, có điều..."

Lúc này Hoa Vân Long đã sinh thành kiến, nghe vậy cười sang sáng ngắt lời nói: "Xá Nữ Giáo? Đó là tà giáo chuyên dùng nữ sắc mê người."

Cổ Yên gấp giọng nói: "Hoa công tử, người không thể nói như vậy được."

Hoa Vân Long nhàn nhạt nói: "Vậy phải nói thế nào mới được?"

Cổ Yên sâu kín nói: "Gia sư tuy có chút không cam lòng, muốn... Muốn..."

Hoa Vân Long cười ha ha nói: "Muốn, muốn cái gì a? Sao người nói không ra lời thế chứ?"

Cổ Yên mấp máy môi, mấy lần muốn nói lại thôi, khẽ dừng lại, đột nhiên nghiêm mặt nói: "Hoa công tử, tiện thiếp hiểu biết có hạn, cũng chỉ có thể nói nhiều như vậy. Tóm lại, mặc dù Xá Nữ Giáo dựa vào nữ sắc, nhưng không phải tà giáo giống như người tưởng tượng, chủ yếu vẫn là trợ giúp Hoa gia các người, người có tín hay không ta cũng không muốn quản, tiện thiếp chỉ mong người tạm thời giữ kín bí mật, không được tiết lộ ra ngoài."

Hoa Vân Long lạnh nhạt nói: "Tại hạ muốn gặp lệnh sư một lần, còn mời cô nương giúp ta an bài."

Cổ Yên khẽ lắc đầu, nói: "Việc này xin thứ cho tiện thiếp bất lực."

Hoa Vân Long lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Cái đó chỉ sợ không phải do người."

Cổ Yên đột nhiên thờ dài một tiếng, nói: "Xem ra gia sư phán đoán không sai, nhất định công tử là nghi ngờ sự tình Tư Mã đại hiệp bị hại chính là do gia sư gây nên."

Hoa Vân Long lạnh nhạt nói: "Có phải hay không, lệnh sư tự nhiên hiểu rõ, Cô cô nương chỉ cần an bài giúp tại hạ gặp mặt với lệnh sư một lần là được."

Cổ Yên lắc đầu nói: "Công tử sai rồi, huyết án của Tư Mã gia, không có quan hệ với gia sư."

Hoa Vân Long trầm giọng ngắt lời nói: "Cô cô nương, ta không ngại nói cho người biết, hung thủ đã từng lưu lại một ngọc đình bích lục, ngọc đình đó là độc môn tín vật của Ngọc Đình phu nhân, Ngọc Đình phu nhân đã tạ thế, lệnh sư chính là không thoát được can hệ. Nếu như Lệnh sư không có quan hệ với huyết án, nàng không cần phải tránh ta, Cô cô nương, tại hạ không phải người ngang ngược không nói đạo lý, thực sự không muốn cãi vã vô nghĩa."

Cổ Yên lớn tiếng nói: "Hoa công tử, đây không phải cãi vã vô nghĩa, đây là sự thật."

Hoa Vân Long lạnh lùng nói: "Sự thật phải có chứng cứ, cô nương có thể thay lệnh sư xuất ra chứng cứ hay sao?"

Cổ Yên khẽ giật mình, mặt mày tái nhợt, Hoa Vân Long tiếp tục nói: "Cô nương không cần phải phí lời vô nghĩa gì nữa, mặc dù tại hạ muốn gặp mặt lệnh sư một lần, nhưng cũng chưa từng nói lệnh sư chính là hung thủ hay chủ mưu gì đó. Chỉ có điều, tại sao lệnh sư không muốn gặp ta, chắc chắn có đạo lý của nàng, tại hạ muốn nghe xem đạo lý này là gì."

Cổ Yên khẽ mấp máy môi đỏ, dường như muốn nói rõ cái gì, nhưng chỉ ngập ngừng ngẩn ngơ, rồi lại thờ ra thật dài một tiếng, buồn bã nói: "Gia sư đã xa cách Kim Lăng, cho dù tiện thiếp đáp ứng giúp công tử an bài gặp mặt, đó cũng là lực bất tòng tâm"

Hoa Vân Long đột nhiên khó chịu đứng lên, thanh âm nghiêm nghị nói: "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, là người bức ta phải dùng vũ lực đấy." Lúc này trong mắt hần điện xạ tinh mang, thần sắc lạnh lẽo đến cực điểm, hiển nhiên cũng đã tức giận rồi.

Dư Chiêu Nam vốn thờ ơ lạnh nhạt, đột nhiên gấp giọng nói: "Hoa huynh an tâm một chút, đừng vội nóng nảy, Cô cô nương nói như vậy, có lẽ có thể tin."

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 117: Đạo là vô tình lại hữu tình (4)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Khẽ ngừng một chút, lại lựa lời nói tiếp: "Trong lời nói cử chỉ của Cô cô nương, tựa hồ thấp phần tôn trọng đối với Hoa huynh, hơn nữa, chuyện có thể nói gần như cũng đã nói hết rồi. Thí dụ như, sư phụ nàng muốn sáng lập một Xá Nữ Giáo, việc này vốn thuộc dạng cơ mật, Cô cô nương lại vì Hoa huynh ở đây mà nói thẳng không che giấu, từ đây có thể suy ra, cũng biết được nàng nói sư phụ nàng đã xa cách Kim Lăng, cũng là có thể tin, có điều, mỗi lúc đến điểm mâu chốt, Cô cô nương lại ấp a ấp úng, không chịu nói thẳng, là có đạo lý gì? Huynh đệ ta thật khó có thể hiểu được."

Thái Xương Nghĩa cũng đột nhiên cao giọng kêu lên: "Có đạo lý, ta cũng nhớ ra rồi."

Hoa Vân Long nhướng mày, bối rối nói: "Người nhớ ra cái gì?"

Thái Xương Nghĩa mặt mày hớn hờ, nói: "Sư tôn của Cô cô nương a, nàng lảng tránh người không phải vì huyết án của Tư Mã đại hiệp."

Hoa Vân Long kinh ngạc giật mình, nói: "Người có chứng cứ sao?"

Thái Xương Nghĩa nói: "Cần gì chứng cứ, có đạo lý còn không được sao? Người ngẫm lại xem, nếu sư phụ nàng có quan hệ với huyết án của Tư Mã đại hiệp, Cô cô nương việc gì phải nói ra lai lịch sư môn, đây chẳng phải là tự tìm phiền toái hay sao?" Mấy câu vô cùng đơn giản, nhưng thật sự rất có đạo lý, hai mắt Hoa Vân Long nháy động, á khẩu không trả lời được nữa.

Chỉ thấy Cổ Yên nhoen miệng cười, nói: "Cảm ơn người, Thái công tử, người giúp tiện thiếp bênh vực lẽ phải."

Thái Xương Nghĩa làm người cực kỳ cương trực thẳng thắn, lúc lắc hai tay, nói: "Không được cảm ơn ta, chỗ khó hiểu của ta, so với bọn hần càng nhiều hơn."

Hoa Vân Long đã chìm trong trầm tư, nãy lời mà hai người Dư, Thái đã nói, cũng đã có một chút tác dụng.

Trong lòng Cổ Yên đã dễ chịu hơn nhiều, cười dịu dàng, nói: "Người cứ hỏi thoải mái, nếu tiện thiếp biết được, nhất định không làm Thái công tử thất vọng."

Ánh mắt Thái Xương Nghĩa sáng ngời, nói: "Thật sự sao? Vậy ta hỏi người, vì sao người phải bắt Hoa lão đệ, đưa hắn đến Kim Lăng?"

Những lời này, hắn đã nín trong lòng thật lâu, hẳn một mực hi vọng hai người Dư, Hoa có thể hỏi, nào biết được hết lần này tới lần khác hai người bọn hắn không chịu hỏi, bây giờ lại do chính hắn hỏi ra, hẳn là một người tâm tư đơn giản, trong lòng vui sướng, cần bản là không cần phải nghĩ.

Ai ngờ, thần sắc Cổ Yên ngẩn ra, lúng túng một hồi lâu, lại không hề một nói ra lời. Thái Xương Nghĩa cảm thấy không cam lòng, ánh mắt quét ngang, lớn tiếng kêu lên: "Người người này nói không giữ lời, câu này chỉ mới là câu hỏi đầu tiên, thế mà người cũng không trả lời?"

Chỉ thấy trên mặt Cổ Yên hiện màu hồng, lắp bắp nói: "Tiện thiếp... Tiện thiếp..."

Chợt nghe Vân nhi cười hi hi nói: "Thái công tử, trong lòng sự ty của ta cực kỳ ngưỡng mộ Hoa công tử, người việc gì phải ép buộc nàng trả lời đây a?"

Lời này vừa nói ra, Cổ Yên cúi gằm mặt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, xấu hổ đỏ mặt không nói được gì, Thái Xương Nghĩa trừng to mắt, ngây ngốc tại chỗ.

Ngừng một chút, chỉ nghe Hoa Vân Long hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiểu nha đầu hoa ngôn xảo ngữ, người nghĩ Hoa mỗ sẽ tin mấy lời hoang đường của người?"

Vân nhi gấp giọng nói: "Ai nói là chuyện hoang đường, không tin người cứ hỏi sự ty của ta, hừ, mồm miệng là mắng chửi người, thật sự oai phong lắm sao."

Hoa Vân Long đỏ mặt lên, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng nghiêm nghị, lạnh lùng nói: "Ta xin hỏi, cái gọi là "càng nhiều người càng tốt", lời này chính là người nói?"

Vân nhi trừng mắt, hai tay chống nạnh, bộ dáng hung hăng nói: "Là ta nói đấy, như thế nào?"

Cổ Yên vừa ngẩng mặt lên, gấp giọng nói: "Vân nhi người bớt một câu đi."

Vân nhi nhăn mặt nhủ mày một cái, dọa nạt nói: "Hắn nói chuyện làm người tức giận quá đi."

Cổ Yên sâu thẳm thờ dài một hồi, nói: "Dù sao sự phụ cũng đã ban xuống lệnh cấm, không cho phép chúng ta tới lui cùng người của Hoa gia, nói thêm nữa cũng là vô dụng, người cần gì phải tức giận vì chuyện không đâu."

Lời nói khê ngừng, ánh mắt chuyển đến trên người Hoa Vân Long, vẻ mặt nghiêm túc nói tiếp: "Hoa công tử, không phải là tiện thiếp không biết xấu hổ, chuyện cho tới bây giờ, tiện thiếp không nói, khó có thể dẹp bỏ nghi ngờ của người. Người nhắm lại xem, đừng nhân phẩm của người, danh vọng của Hoa gia các người, thân là nữ tử, có mấy người có thể thân nhiên không thêm quan tâm? Tiện thiếp bắt công tử đưa đến Kim Lăng, thật sự là có một phần tư tâm, cũng may chuyện đã qua đi, cũng không cần che dấu thêm nữa."

Trong đôi mắt đẹp của nàng dâng lên một mảnh sương mù, ngừng lại một chút, tiếp theo lại như chực khóc, nói: "Về phần mấy lời Vân nhi đã nói, "càng nhiều người càng tốt", tiện thiếp không muốn giấu diếm người, cũng không muốn giải thích nhiều hơn, tóm lại, gia sự có ý sáng lập Xá Nữ Giáo, dạy dỗ rèn luyện không phải dễ dàng, chỉ bằng mấy nữ tử chúng ta, không thành được đại sự, một khi tỷ muội chúng ta gặp gỡ người có vị thế tài sản thích hợp, nếu là tâm đầu ý hợp, liền cố ý mời mọc thu nạp vào giáo, thu về để chính mình dùng, như thế mà thôi. Tiện thiếp đã nói đến thế, tin hay không, đó là do công tử rồi."

Mấy lời này, dù vẫn có chỗ giấu diếm, nhưng cũng có thể nói là thẳng thắn rồi, huống chi, trong đó còn có một chút gì đó vượt qua tình cảm nam nữ thông thường. Hoa Vân Long không phải người ngang ngược không nói đạo lý, lại càng không phải tâm địa sắt đá, vừa được tai nghe mắt thấy, bất giác đã ngại ngẩn không nói được lời nào.

Cổ Yên kia tính tình cũng thật mạnh mẽ, rõ ràng là đỏ mặt chực khóc, nước mắt lưng tròng trong đôi mắt mỹ lệ kia, nhưng nàng mạnh mẽ ức chế, không cho nó rơi xuống, giờ phút này bỗng xoay đầu nhìn ngang, nói với Thái Xương Nghĩa: "Thái công tử, còn có điều gì muốn hỏi không?"

Thái Xương Nghĩa đầu tiên là khẽ giật mình, chợt giật mình cao giọng nói: "Không có a." Miễn cưỡng quay đầu đi, không muốn nhìn bộ dáng đáng thương mà đáng yêu của Cổ Yên.

Cổ Yên buồn bã cười, nói: "Đã không hỏi gì nữa, chúng ta tiếp tục uống rượu."

Bưng chén rượu lên, một hồi dốc cạn sạch, thừa cơ lau nhẹ đi nước mắt lưng tròng. Phong thái bậc này, thật sự quá đổi lay động nhân tâm, Dư Chiêu Nam yên lặng không nói gì, Hoa Vân Long lại càng là tâm thần rung động.

Vào thời khắc này, phía trên hành lang u tối đột nhiên truyền đến một hồi thanh âm đi lại dồn dập. Cổ Yên nhíu chặt đôi lông mày kẻ đen, nghi hoặc hỏi: "Là Trần Nhị sao?"

Chỉ nghe một người dưới lầu đáp lại: "Đúng vậy, là Trần Nhị. Có hai vị khách nhân từ bên ngoài đến đây, kháng kháng đòi Yên cô nương tương bồi."

Cổ Yên lại càng thêm nhíu chặt mày, nói: "Người không có nói lại sao, ta đang tiếp khách."

Trần Nhị nói: "Đã nói rồi, khách đến ngang ngược không nói đạo lý, nói rõ là nếu như cô nương không chịu đi tương bồi, bọn họ sẽ đánh nát Di Tâm Viện chúng ta."

Trong lòng Thái Xương Nghĩa vốn đang cực kỳ khó chịu, vừa nghe câu đó, lập tức giận dữ hét lên: "Nực cười, là kẻ nào dám đến giương oai? Nói cho bọn hắn biết phải thức thời một chút, bằng không ta sẽ xuống đó cắt đứt chân chó của bọn hắn."

Câu chữ vị đầu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Đạo là vô tình lại hữu tình (5)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Trần Nhị lên tiếng, đau xót nói: "Thái công tử ngàn vạn lần đừng tức giận, chúng ta là người làm ăn, không thể chọc giận bọn hắn a."

Thái Xương Nghĩa bỗng dưng đứng lên, giống như muốn đập mồm nà đi.

Cổ Yên gấp giọng nói: "Thái công tử mời ngồi a, đợi ta hỏi cho tình tường một chút." Đứng dậy, đi ra cửa phòng, dựa vào bên cạnh lan can dưới mái hiên đỏ thắm, cất giọng hỏi xuống bên dưới: "Trần Nhị, hai người kia là như thế nào? Là khách quen hay là khách lạ?"

Trần Nhị ngẩng đầu nhìn lên, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng, lên tiếng đáp: "Là khách lạ. Một người là công tử mặc trang phục dòng dõi quý tộc, một người khác đang mặc trang phục áo gấm màu lam, diện mạo xấu xí không chịu nổi, hai người đều đeo bảo kiếm ngang hông, hình như là người trong giang hồ."

Cổ Yên nao nao, nhíu mày nói: "Người trong giang hồ? Có biết tên của bọn hắn không?"

Trần Nhị đạo: "Họ Cừu, xưng hô với nhau, một gọi Tam ca, một gọi Ngũ đệ."

Đột nhiên nghe được họ của khách đến, đám người Hoa Vân Long bất giác kinh ngạc biến sắc, nhao nhao đứng dậy rời ghế, đi nhanh ra ngoài lầu cao. Chỉ thấy thân thể Cổ Yên chấn động, tiếp theo gấp giọng nói: "Người đi nhanh, ổn định bọn họ, nói ta sắp ra."

Trần Nhị đáp một tiếng "vâng", xoay người chạy đi như bay.

Cổ Yên vừa xoay người lại, đám người Hoa Vân Long đã đi đến cửa. Chỉ nghe Hoa Vân Long kích động nói: "Là Cửu Hoa? Ta đang muốn tìm bọn hắn."

Cổ Yên lo lắng nói: "Không, người muốn tìm hắn thì tùy người, nhưng không thể ở nơi này."

Ánh mắt Hoa Vân Long quét ngang một cái, nói: "Tại sao không thể?"

Trong lòng Cổ Yên cấp bách kinh hoàng, nói: "Hoa công tử, tiện thiếp bắt cóc người đưa đến Kim Lăng, đã là một sai lầm lớn, ta chung quy vẫn muốn bảo trì mảnh cơ nghiệp này, đây cũng là nguyên nhân thực sự khi tiện thiếp bày tiệc mời rượu. Hoa công tử, nếu Xá Nữ Giáo có thể kịp thời thành lập, đối với Hoa gia các người là hữu ích vô hại, việc gì người nhất định phải làm chúng ta khó xử, muốn khiến cho tiện thiếp không thể nào thu thập mọi chuyện, hờn vạ với gia sư đây?" Trong lòng nàng cấp bách, vừa nói được mấy lời, đã thành nói năng lộn xộn rồi.

Hoa Vân Long nường mày, nói: "Ta cũng không có ác ý làm người khó xử, nhưng phải biết Cửu Hoa chính là một trong những kẻ hiểm nghị là hung thủ sát hại Tư Mã thúc gia của ta."

Tâm tình Cổ Yên hoảng loạn, không muốn nghe hắn nói nhiều, ngắt lời nói tiếp: "Hoa công tử, nếu người đồng tình với tình cảnh của tiện thiếp, tốt nhất người không nên chạm mặt với hắn tại Di Tâm Viện này, đã tới bước này, cơ hội gặp mặt cực kỳ nhiều a."

Trong tâm Dư Chiêu Nam thật sự không đành lòng, tiếp lời nói ra: "Hoa huynh, ta nghe người nói, Cửu Hoa này cũng không phải là Cửu Hoa kia, không có khả năng đều có quan hệ với huyết án của Tư Mã đại hiệp chứ a?"

Hoa Vân Long nói: "Thật sự có quan hệ hay không, nói lúc này vẫn còn quá sớm, hai người bọn hắn trùng tên trùng họ, nhân số thuộc hạ và kiểu dáng trang phục lại cực kỳ giống nhau, trong chuyện này làm sao không đạo lý? Cơ hội khó có được, tiểu đệ không thể ngoảnh mặt bỏ qua."

Cổ Yên khẩn trương, nói: "Hoa công tử, người là đang kéo chân chính mình hay sao?"

Hoa Vân Long giật mình, ngạc nhiên nói: "Chỉ gáo cho?"

Cổ Yên gấp rút nói: "Thực sự đối với người mà nói, sự đồ tiện thiếp lúc nào cũng chú ý động thái trên giang hồ, trước mắt, chỉ ít có hai nhóm người muốn gây chuyện bất lợi đối với Hoa gia các người, nếu người khẳng khẳng muốn chạm mặt với Cửu Hoa tại Di Tâm Viện, phá hủy cơ nghiệp của chúng ta, người cũng không có chỗ tốt."

Hoa Vân Long sợ hãi chấn động, chưa kịp nghĩ lại, đã nghe Thái Xương Nghĩa lớn tiếng kêu lên: "Đi thôi, đi thôi, Tiểu Vân Nhi, mang bảo kiếm và hành trang kia tới đây."

Vân nhi nghe vậy, vội vàng lấy ra bảo kiếm và hành trang.

Cổ Yên nhận lấy trong tay, lại nhu thuận đưa cho Hoa Vân Long, tựa như an ủi nói: "Hoa công tử, xin người cứ yên tâm, sự đồ chúng ta tuyệt đối không làm chuyện hờn vạ với Hoa gia, đây là gia sư bảo ta chuyển lời cho người, người giúp tiện thiếp chiêu cố, cũng chính là tự giúp mình xử lý bề bộn, van cầu người, mời người đi a."

Lời nhu giọng nhẹ, trong lo lắng có một phen tình ý khác, Hoa Vân Long bất giác bật thốt lên nói: "Như vậy thì người làm sao?"

Cổ Yên nở nụ cười, một nụ cười ôn nhu, vàng trán hơi ngẩng lên, mắt đối mắt nói với Hoa Vân Long: "Không cần lo cho ta, ta sẽ xử lý tốt, cảm ơn người."

Vân nhi hợp thời tiếp lời nói: "Ba vị công tử, mời đi theo Vân nhi."

Thế là, Hoa Vân Long ngờ ngạc thần thờ tiếp nhận bảo kiếm và hành trang, chỉ cảm thấy trong tâm có một mảnh hỗn loạn, theo sát sau lưng Vân nhi, men theo hành lang hoa cỏ lượn quanh mà đi đến tiền viện, ngồi trên ngựa lưng, thân nhiên quay trở lại Y Lư.

Y Lư một mảnh đen kịt, không thấy một tia đèn sáng, Dư Chiêu Nam thét lên một tiếng kinh hãi, bật thốt kêu lên: "Ồ, chuyện gì đã xảy ra?"

Thái Xương Nghĩa cũng nói: "Đúng vậy a, trống canh chỉ mới điểm ba lần, chẳng qua là hết giờ xuất, làm sao lại đi ngủ cả rồi?"

Trong lòng Hoa Vân Long căng thẳng, chưa kịp nghĩ lại, Dư Chiêu Nam đã tự giục ngựa vội và lao đi trước. Ba người đến trước trang viên, chỉ thấy chỗ rẽ có một thân ảnh lướt qua, nhẹ giọng hỏi: "Là ba người Chiêu Nam huynh sao?"

Người nọ có thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã đến trước mặt, hóa ra chính là Cao Tụng Bình.

Dư Chiêu Nam càng thêm phần ngạc nhiên, nói: "Tụng Bình huynh, xảy ra chuyện gì? Trong nhà có biến cố?"

Cao Tụng Bình cười ha ha nói: "Không có, không có, phong hoạn chưa xảy ra mà thôi." Nhẹ nhàng đánh một chuông, cửa sân vang tiếng mở ra, sân trước cũng cháy lên mấy ngọn đèn dầu.

Cao Tụng Bình nói tiếp: "Ta trông coi tiền viện, Bác Sinh huynh coi giữ hậu viện, Dật Phong huynh cùng bá mẫu tọa trấn trung viện, bá phụ dò xét mọi nơi, tiếp ứng qua lại với nhau, ha ha, ôm cây đợi thỏ, cũng chỉ vì bảo vệ cho ba người các người."

Chợt thấy Giang Nam Nho Y xuất hiện ở trước cửa sân, cao giọng nói tiếp: "Tụng Bình nói còn thiếu chuẩn xác, sao người biết được sẽ không có ai đến?"

Cao Tụng Bình cười vang nói: "Chất nhừ nửa đêm uống gió Tây Bắc, ta cũng chỉ là kẻ chuyện cười."

Giang Nam Nho Y nói: "Kể chuyện cười không thể đã thương người, đã thương người chính là chế giễu, đó là dễ kết thù kết oán đấy, chú ý của Dật Phong cũng không phải là thừa a."

Cao Tụng Bình đầu tiên là khẽ giật mình, chợt cắt cao giọng nói: "Vâng, chất nhừ biết sai rồi."

Hoa Vân Long thầm nghĩ: Vị tiền bối này mưa thuận gió hoà, lúc nào cũng không quên khuyên dạy đám vân bối, càng hòa nhã hợp lòng người hiếm có, làm người thụ giáo kia thật lòng khâm phục, "Kim Lăng ngũ công tử" qua lại gần gũi, đó là được lợi không ít rồi. Ba người sớm đã xuống ngựa, Giang Nam Nho Y nhìn thấy bảo kiếm và hành trang trong tay Hoa Vân Long, cảm thấy ngoài ý muốn nói: "Làm sao? Long tiểu ca, chuyện này không có phát sinh xung đột gì sao?"

Hoa Vân Long đáp: "Đã làm phiền lão tiền bối lo lắng, chuyện này mặc dù chưa từng phát sinh xung đột, nhưng vân bối thực sự cực kỳ nghi hoặc."

Cầu chư vị đầu hủ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hôn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 119: Đạo là vô tình lại hữu tình (6)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Giang Nam Nho Y ngạc nhiên nói: "A? Rất cực là đã xảy ra chuyện gì?"

Dư Chiêu Nam tiếp lời nói: "Cổ Yên kia cũng không hề có ý trốn tránh, ngược lại còn chuẩn bị tiệc rượu nghênh đón."

Thái Xương Nghĩa có ấn tượng không tẻ đối với Cô Yên, cướp lời nói tiếp: "Cô Yên đối với Hoa lão đệ không tẻ chút nào, nàng là có hồi liền đáp, cực kỳ thành khẩn."

Giang Nam Nho Y ngạc nhiên nói: "Thế thì thật kì quái, vậy người tiến đến thăm dò tối nay, chẳng lẽ không có quan hệ với Cô Yên kia sao?"

Cao Tụng Bình nhủ chặt đôi lông mày, kinh hô: "Làm sao lại? Tối nay quả thật là có người tới rồi?"

Giang Nam Nho Y nhủ mày vuốt cằm nói: "Vừa lúc canh hai, có một bóng người xuôi theo hướng Đông Nam lướt ngang qua nội viện, bóng người kia dường như cảnh giác các cửa đã có phòng bị, hơi nhìn trước ngó sau, lập tức lui trở về."

Thái Xương Nghĩa gấp giọng hỏi: "Đó là một người như thế nào? Sao bá phụ không chặn hẳn lại?"

Giang Nam Nho Y nói: "Thần pháp của người họ quá nhanh, lúc lão hủ đuổi tới, hắn đã đi xa rồi, nhìn lại dường như là nữ tử."

Lời nói khẽ ngừng, chuyển giọng, bỗng nói: "Dù sao nội tình cũng không đơn giản, chúng ta đi, vào trung viện nói chuyện, Dật Phong và bá mẫu mà người đều ở trung viện." Thần thể chuyển động, vượt lên đầu đi qua sân trước, đi thẳng về phía trung viện.

Đám người Hoa Văn Long đưa mắt nhìn nhau, không biết người đến là người phương nào, có ý đồ gì, Cao Tụng Bình kia bắt giác là lừa, xem như vì chính mình lời lời mà đánh trống lảng, mọi người ngừng lại một chút, mới đồng loạt cất bước, đi theo phía sau. Đoàn người đến trung viện, Lý Bắc Sinh đã quay lại từ hậu viện, Viên Dật Phong đứng dậy đón chào, Dư phu nhân gương mặt mỉm cười, khẽ gật đầu một cái với Hoa Văn Long, nói: "Long tiểu ca đã về rồi? Chuyện này làm sao rồi?"

Giang Nam Nho Y tiếp lời nói: "Cực kỳ quái dị, chúng ta ngồi xuống trước rồi lại nói."

Thần sắc lão phu nhân trở nên kinh ngạc, nói: "Làm sao lại cực kỳ quái dị?"

Mọi người phân biệt ngồi xuống, Giang Nam Nho Y nói: "Nữ tử họ Cô kia chẳng những không trốn đi, hơn nữa còn bày tiệc rượu đón khách, mà lúc ta đi kiểm tra, lại phát hiện một nữ tử lướt qua từ phía đông nam, ý đồ thăm dò nhà chúng ta, khi ta tiến đến, nàng lại đi rồi, chuyện này chắc chắn phải chú ý."

Lão phu nhân nhủ chặt bạch mi, nói: "A, có chuyện như thế sao? Nữ tử đến thăm dò kia có lai lịch ra sao, sau đó không còn hiện thân sao?"

Giang Nam Nho Y nói: "Nàng kia tựa như không có ác ý, ngừng một lát liền đi ngay, trước đó ta cho rằng có quan hệ với nữ tử họ Cô kia, bây giờ nghe được mấy người Long tiểu ca kể lại, có vẻ mọi chuyện cũng không phải như vậy." Lời nói khẽ ngừng, mắt nhìn Hoa Văn Long, nói tiếp: "Long tiểu ca, vẫn là người nói trước đi, người hãy nói lại rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến cuối."

Hoa Văn Long khẽ gật đầu, lựa lời một hồi, chậm chậm nói: "Mấy người văn bối vừa đến Di Tâm Viện, đã có một bảo đầu gọi Trần Nhị tiến đến nghênh đón, sau khi chúng ta và Cô Yên gặp mặt, vẫn một mực uống rượu, một mực nói chuyện vòng vo..."

Lúc này, sớm có gia nhân dâng lên trà thơm, mọi người im lặng ngồi đó, lắng nghe Hoa Văn Long kể lại mọi chuyện xảy ra trong chuyện này.

Trong những người đang ngồi, có Lý Bắc Sinh và Viên Dật Phong, chính là người cơ trí nấn tiếp hiểm có, hai phu phụ Dư Thượng Đức càng là nhân vật tiền bối, kinh nghiệm lịch duyệt, thông minh tài trí, có thể nói siêu nhân nhất đẳng, bọn họ yên lặng nghe Hoa Văn Long tự thuật, thỉnh thoảng thì nhủ mày, có lúc lại trừng mắt, nghe hẳn nói, vẫn là chưa kết luận được, cũng giống như Hoa Văn Long, đều có cảm giác nghi hoặc thật sâu.

Trong sảnh phòng, yên lặng chỉ chốc lát, Thái Xương Nghĩa chỉ cảm thấy bầu không khí cực kỳ nặng nề, đột nhiên lớn tiếng nói: "Làm gì a, Cô Yên kia tâm địa không tẻ, mặc dù có mấy chuyện nặng không chịu nói rõ, đó cũng là có nỗi khổ tâm khác, chúng ta ngồi yên suy ngẫm, lại có thể nghĩ ra kết quả gì đây?"

Giang Nam Nho Y di chuyển ánh mắt, nói: "Xương Nghĩa, người chính là tính tình quá hấp tấp, mặc dù Cô Yên kia tâm địa không tẻ, nhưng cũng quá mức thần bí, huống hồ người tiến đến thăm dò tối nay chính là nữ tử, ai có thể kết luận nàng kia và Cô Yên không có quan hệ gì với nhau? Ái, chuyện trên giang hồ nhiều kỳ quái gian trá, không dùng đầu óc suy nghĩ cẩn thận, vậy thì khó tránh được mắc mưu."

Bản tính trời sinh của Thái Xương Nghĩa chính là tâm địa đơn giản, bảo hắn dùng đầu óc nhiều hơn, không thể nghĩ ngờ, đó là bất heo lên cây, chỉ thấy hắn nhủ chặt mày rậm, lớn tiếng kêu lên: "Dùng đầu óc cái gì nha, mặc kệ lại nhiều kỳ quái gian trá hơn nữa, dù sao ta cũng dùng bất biến ứng vạn biến, Hoa lão đệ đã hôn mê nhiều ngày, lại khổ cực nửa ngày một đêm, nên đi nghỉ ngơi a. Nếu nhất định phải nghĩ, ngày mai ngẫm nghĩ cũng không muộn."

Chỉ thấy Dư lão phu nhân đứng dậy, nói: "Lão gia tử, Xương Nghĩa nói cũng có đạo lý, Long tiểu ca đã vất vả nửa ngày một đêm, sự tình lại phức tạp khó bề phân biệt, chốc lát nhất thời cũng suy nghĩ không thông, bóng đêm ngày càng dày, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai lại nói tiếp a."

Lão thể từ đã mở miệng, Giang Nam Nho Y không tiện nói thêm gì nữa, ánh mắt quét ngang, đứng dậy nói ra: "Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, dù sao cũng không phải nhất thời nôn nóng."

Y Lư này có rất nhiều phòng xá, hai viện hai phía đông tây là chỗ ở cho khách khứa bình thường. Lão phu phụ ở ngay hậu viện, Dư Chiêu Nam đơn độc ở trung viện, lúc tri kỷ hảo hữu giống như Viên Dật Phong, Lý Bắc Sinh đến chơi, cũng được sắp xếp nghỉ chân ở trung viện. Hoa Văn Long được dẫn tới một gian phòng khách ở đầu đông, hơi tắm rửa một chút, lập tức lên giường đi ngủ. Hắn nằm trên giường, trần trọc một hồi lại không thể ngủ được, một mực suy nghĩ chuyện tình ở Di Tâm Viện.

Hắn càng nghĩ lại càng mơ hồ, hung thủ sát hại phu phụ Tư Mã Trường Thanh lưu lại một khối ngọc đỉnh bích lục, tiểu đỉnh đó chính là tín vật độc môn của Ngọc Đỉnh phu nhân, mặc dù Ngọc Đỉnh phu nhân đã chết, nhưng tín vật độc môn hẳn là không đến nỗi rơi vào trong tay người ngoài.

Huống hồ chi phong thư tuyệt bút của Ngọc Đỉnh phu nhân mà tổ mẫu đã vô cùng trân trọng giao cho hắn, hắn vẫn một mực giấu kín bên trong hộ thân nhuyễn giáp bất ly thân, cứ chi của tổ mẫu không phải đã ngầm nói Ngọc Đỉnh phu nhân có quan hệ với huyết án đây sao? Đã có quan hệ với Ngọc Đỉnh phu nhân, vậy sư phụ của Cô Yên —— Phương Tử Ngọc chắc chắn không thoát khỏi liên quan, nhưng vì sao Cô Yên lại thành khẩn như thế, không hề giấu diếm lai lịch của sư môn các nàng, quả thật đúng như Thái Xương Nghĩa đã nói, đó là tự tìm phiền toái a.

Thiên hạ không có người nguyên ý tự tìm phiền toái, trừ phi đó là kẻ ngu ngốc, còn một cách hiểu khác, đó chính là Cô Yên tự tâm ngưỡng mộ, xác thực đã kháng kháng một mực nghiêng về phía mình, nhưng Cô Yên đã nói rất rõ ràng, sư phụ nàng đã ban lệnh cấm, không được qua lại với người của Hoa gia, vậy chẳng phải đã nói rõ Cô Yên là kiểu người lấy sự mệnh làm trọng?

Câu chữ vị đầu hủ phong tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 120: Đạo là vô tình lại hữu tình (7)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hắn miễn cưỡng trở mình một cái, như cố gắng trừ đi mê hoặc, bắt giác tự lên tiếng nói: "Vẫn là đến phương nam thăm dò một chuyến, xem xem Phương Tử Ngọc có quan hệ với huyết án hay không." Nói thì nói như thế, trong tâm vẫn day dứt không thôi.

Hành vi của Phương Tử Ngọc khiến người khó hiểu, tựa hồ có oán hận chất nặng như núi với người Hoa gia, lại giống như đối với Hoa gia chiều cổ chu toàn, rốt cục đây là đạo lý gì?

Hơn nữa, ba chữ Xá Nữ Giáo, ý nghĩa như tên, rõ ràng là một tà giáo dựa vào nữ sắc, đầu độc nam nhân, Cô Yên kia biết rõ Hoa gia bọn họ hành hiệp trọng nghĩa, tuyệt đối không cho phép tà giáo thế này xuất hiện trên giang hồ, nhưng Cô Yên lại nói ra không hề có kỳ, vì tôn chi của các nàng là tự tin quang minh chính đại? Hay là nghĩ rằng Hoa gia bọn họ không thể làm gì các nàng đây?

Trong dòng suy nghĩ, hắn dường như chấn động, mạnh mẽ xoay người trừng to mắt một cái, thì thào tự nói: "Có ý tứ gì? Trước mắt chỉ ít có hai nhóm người muốn gây chuyện bất lợi với Hoa gia các người..."

Những lời này là Cổ Yên nói, giờ phút này hần bỗng nhiên nhớ lại, mà ngoài thành Lạc Dương, những lời vị thiếu nữ áo đen đã nói, cũng đột nhiên xuất hiện trong tâm trí, hần nhớ rõ thiếu nữ áo đen kia đã từng nói: "... Chỗn giang hồ sẽ nổi lên đại biến, Tư Mã Trường Thanh kia chỉ là người ở đầu sóng ngọn gió, cũng lắm chỉ là chịu chết thay người..."

Nàng cũng có nói "Lệnh tôn đại nhân hùng bá vô lâm, uy danh đại thịnh, giống như mặt trời ban trưa, nhưng chính vì như thế, kẻ thù cũng là số một thiên hạ..."

Những lời này chảy xuôi trong tâm trí, hần chợt cảm thấy chuyện có thể tin, tâm tình càng thêm trầm trọng, càng thêm phần khó ngủ nữa rồi. Hần vốn là thiếu niên không buồn không lo, bất kỳ chuyện gì cũng không quá để ý.

Giờ phút này, gánh nặng ngàn cân đặt ở trên vai, hần cũng trở thành tâm sự nặng nề, phải biết, mặc dù hần tỉnh tỉnh rộ rộ, ý thức trách nhiệm lại cực kỳ sâu sắc.

Bởi đó, chuyện cũ như gió nổi mây phun, Vụ thị kia, Hắc Miêu kia, Tiết nương xấu xí kia, Nguyễn Hồng Ngọc kiều diễm, sư huynh Tiểu Thủ của Nguyễn Hồng Ngọc, Cửa Hoa chạm mặt trước sau, một đám người dần xuất hiện trong tâm trí hần, không thể ngừng được.

Gà gáy canh năm, trời sáng quá nhanh, hần còn đang suy nghĩ, nghĩ về nữ tử tiến đến thăm dò kia, nàng kia và Cổ Yên có quan hệ gì không? Nếu không có quan hệ, vậy có lai lịch gì? Mục đích vì gì? Suy nghĩ vạn hướng, lại không thể tìm ra một đầu mối hữu ích nào, không ra được một kết luận nào, hần bất đắc dĩ, ngồi dậy xếp bằng ngay ngắn, vận công hành khí, hành công chu thiên, mới dần dần nhập định.

Sau khi nhập định, tâm linh thanh minh, không biết qua bao lâu, hần chợt cảm thấy có người đi vào phòng, hai mắt mở to, chỉ thấy Thái Xương Nghĩa cẩn thận bước khẽ, đang đứng ở cửa phòng lên lút quan sát phía ngoài. Trong lòng Hoa Vân Long khẽ giật mình, Thái Xương Nghĩa xoay người, dựng thẳng lên ngón tay trái phải, đề trước môi làm một cái thủ thế chó có lên tiếng, sau đó nói nhỏ: "Lão đệ, đi theo ta."

Hoa Vân Long càng thêm phần ngạc nhiên, cũng nói nhỏ: "Có việc gì thế?"

Thái Xương Nghĩa nhắc nhở: "Không có việc gì, người rửa mặt trước đi, phải khẽ, phải nhanh, ta chờ người."

Hoa Vân Long trầm nghĩ kỹ lạ, bất giác nhàu mày, vừa đứng dậy mặc quần áo, vừa hỏi: "Mấy người Chiêu Nam huynh đã dậy rồi sao?"

Thái Xương Nghĩa nhẹ giọng nói: "Đừng đánh động bọn họ, chúng ta lẹ lẹ trốn đi."

Hoa Vân Long ngạc nhiên nói: "Trốn? Vì sao à?"

Thái Xương Nghĩa mặt mang ý cười, nói: "Đi chơi, ta dẫn người đi du lãm danh thắng cổ tích."

Hoa Vân Long chần chờ nói: "Việc này..."

Thái Xương Nghĩa vội la lên: "Nhanh nha, chờ bọn hần dậy hết rồi, chúng ta sẽ không đi được."

Lời nói hơi ngưng, quay đầu lại nói tiếp: "Người không biết đâu, danh thắng cổ tích của Kim Lăng không thể tính bằng số, nào là Thanh Lương Sơn, Sư Tử Sơn, Chung Sơn, Bắc Cực các, chùa Kê Minh, đài Vũ Hoa, thác Yên Tử... Về phần hồ Mạc Sâu và hồ Huyền Vũ, đó là không cần nói à."

Hoa Vân Long nghĩ hoặc nói: "Cho dù là đi chơi, cũng không thể lẹ lẹ mà đi thế à, dù sao cũng phải..."

Thái Xương Nghĩa ngắt lời nói ra: "Dù sao cũng phải thế nào? Nói cho Dư bá phụ, vậy chắc chắn là đi không được, chờ bọn họ dậy rồi, nhất định là suy nghĩ nha, cân nhắc nha, nói tới chuyện của Cổ Yên kia, đầu đều phình lớn ra. Ta thấy người hợp ý, lẹ lẹ mang người đi chơi, tránh khỏi chuyện bị bọn hần cuốn lấy, người có đi hay không? Không đi không làm phiền, ta đi một mình."

Hoa Vân Long bán tỉnh đã ham chơi, lại nghe Thái Xương Nghĩa ăn chơi tình tường như lòng bàn tay, kẻ ra rất nhiều chỗ vui chơi thú vị, tâm tư sớm đã lung lay, bầy giờ lại nghe Thái Xương Nghĩa nói như vậy, càng cảm thấy không thể chối từ một mảnh thịnh tình của hần, nhưng bói vì đang nhờ Dư gia, phụ tử Dư gia lòng dạ thân thiện, bản thân mình lại không lo chính sự, lẹ lẹ chuẩn đi chơi, cảm thấy thật không thỏa đáng.

Thái Xương Nghĩa thấy hần muốn nói lại thôi, bộ dạng đắn đo đi ở, lại vội vàng nói tiếp: "Cơ hội lập tức sẽ tiêu tan, ban ngày chúng ta đi chơi, buổi tối chúng ta lại đi Di Tâm Viện một chuyến, điều tra lần nữa, cũng hỏi thăm tâm tích hướng đi của tên họ Cừu kia, như vậy chơi thì chơi, làm việc thì làm việc, không phải được rồi sao?"

Hoa Vân Long ngẫm lại càng thấy có lý, hơi trầm ngâm, nói: "Vậy thì... Dù sao cũng phải lưu lại mấy chữ..."

Thái Xương Nghĩa mặt mày hớn hờ, liên tục phát tay, nói: "Người đi rửa mặt, giấy chữ để ta ghi, nhanh."

Đi đến bên cạnh bàn, mài mực chấm bút, vung tay múa bút. Chỉ thấy trên tờ giấy viết: "Đệ và Vân Long đi du lãm, tối sẽ về." Chữ ký càng đơn giản, chỉ có một chữ "Nghĩa". Quay đầu đặt bút xuống, chỉ thấy Hoa Vân Long mặt mày mỉm cười, đã chuẩn bị xong xuôi, đứng chờ ở sau lưng.

Thái Xương Nghĩa giờ ngón cái lên, nói: "Đi theo ta."

Thân thể chuyển động, lẹ lẹ mở cửa phòng, lên lút đi ra ngoài. Lúc này mặt trời vừa mới nhô lên, đã có mấy hạ nhân Dư gia vẩy nước quét nhà nấu bếp, hai người bọn hần tránh trái trốn phải, yên lặng đến sát tường viện, dò xét thấy bốn phía không người, liền tung người nhảy qua tường viện, nhanh chân chạy đi.

Chạy đi hai ba dặm, mất thấy đã đến gần cửa lớn nội thành, Hoa Vân Long mới hỏi: "Xương Nghĩa huynh, chúng ta vào nội thành sao?"

Thái Xương Nghĩa nói: "Àn! Trước tiên tiến vào nội thành, Thanh Lương Sơn, chùa Kê Minh, Bắc Cực các đều ở trong thành."

Hoa Vân Long lại hỏi: "Chúng ta đi đâu trước đây?"

Thái Xương Nghĩa như đã tính trước, nói: "Đi Thanh Lương Sơn, chùa Kê Minh kia nằm ở trên đó, chúng ta tới Kê Minh Tự lấp đầy bụng trước, sau đó lại đến đài Vũ Hoa nhặt đá cuội."

Hoa Vân Long không biết "lên đài Vũ Hoa nhặt đá cuội" là có ý gì, cũng không biết vì sao phải "tới chùa Kê Minh lấp đầy bụng", nhưng thấy Thái Xương Nghĩa đi nhanh không nghỉ, hần cũng chẳng muốn hỏi lại gì, chỉ là nhắm mắt theo đuôi, theo sát mà đi. Hai người bọn hần chạy đi như bay, chỉ trong giây lát đến thành tây.

Cầu chú vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 121: Đạo là vô tình lại hữu tình (8)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Cái gọi là Thanh Lương Sơn, thực tế chỉ là một quả đồi hơi lớn một chút, độ cao không tới trăm trượng, phương viên cũng chỉ hai mươi dặm, nhưng trên sườn đồi này, chứa chiến mộc thành dãy, mỗi mùa hè nóng bức, riêng nơi này lại có gió mát thổi tới, tiếng ve kêu gột rửa suy nghĩ trần tục của người đến, gió thoảng nhẹ thấm vào ruột gan, rất có công hiệu tiêu trừ mệt nhọc. Cái tên Thanh Lương Sơn, chính là do vậy mà có.

Chùa Kê Minh ở trên đỉnh Thanh Lương Sơn, chiếm diện tích không lớn, nhưng hương khói hưng thịnh, giờ phút này tuy là sáng sớm, khách hành hương trên đường lên núi lễ Phật đã rất tấp nập rồi.

Nguyên nhân trong đó, một là bởi vì chùa Kê Minh tình nhã, không khí tươi mát, người trong nội thành thường mượn cơ hội kia leo lên núi cao, vừa có thể dâng hương cầu nguyện, lại có thể rèn luyện gân cốt, vì vậy người người tranh trước, lâu dần đã thành tập tục.

Còn một nguyên nhân khác, hòa thượng chùa Kê Minh thường nấu cháo đãi khách, tuy chỉ là cháo loãng, đồ chay cháo trắng, nhưng do hòa thượng chuyên tâm chế biến, vị hương ngon miệng, rất hợp lòng người, hơn nữa còn không thu phí, người bên ngoài cũng vô pháp phòng chế, vì thế cũng có khối người đến chùa chỉ vì ăn cháo, Thái Xương Nghĩa đã nói "tới chùa Kê Minh lấp đầy bụng", đạo lý của hắn, cũng không hơn thế này.

Hai người bọn hắn tới dưới chân núi, cước bộ chậm dần, lần vào giữa khách hành hương, chậm rãi đi lên trên đỉnh núi. Một con đường này ở khu vắng vẻ, người lên núi cũng không nhiều lắm, nhưng đi được nửa đường, người lên núi từ bốn phía đã hội hợp cùng một chỗ, nhân số đã tăng lên nhiều hơn, có điều cũng không có người nào quá đặc biệt, ngay cả khi có người đặc biệt gai mắt, hai người bọn hắn chỉ tại du sơn, chỉ sợ cũng không dễ ý.

Một mảnh thanh âm tụng kinh lành lành lăm không truyền đến, đó là hòa thượng học khóa sớm vẫn còn chưa học xong. Tụng kinh gõ mõ, chép kinh ngâm thiền, Hoa Vân Long nghe xong, trong lòng chợt cảm thấy một mảnh yên tĩnh, phiền não đêm hôm qua thoáng cái tiêu tán hết, hẳn bắt gác im lặng, bước chân nhanh hơn, theo thanh âm tụng kinh kia, đi thẳng về phía đỉnh núi.

Chùa Kê Minh chỉ có một tòa chánh điện, một tòa trắc điện, một tòa hậu điện, còn một tòa thiện đường khác, một phòng sảnh tiếp đãi khách hành hương, thiện đường nằm ở phía sau phòng sảnh, phòng sau nằm bên phải chánh điện, phòng bếp và kho đều ở đằng sau.

Giờ phút này, khoảng hai ba mươi hòa thượng, tề tụ ở bên trong chánh điện đằng kia, tay chấp thành chữ thập đặt trước ngực, thành kính cúng bái, toàn tâm toàn ý tụng kinh. Hoa Vân Long tựa như đã thành mê muội, đứng ở phía trước chánh điện, yên lặng đứng ở nơi đó, lắng nghe hết sức chăm chú.

Sau một lúc lâu, Thái Xương Nghĩa có chút tò mò, cũng có chút không được kiên nhẫn, lặng lẽ ghé sát bên cạnh hỏi nhỏ: "Xây ra chuyện gì rồi sao, lão đệ?"

Hoa Vân Long hơi ngẩn ra, bỗng nhiên bừng tỉnh, chính hắn cũng cảm thấy không giải thích được, không biết vì sao tiếng tụng kinh gõ mõ ngâm xướng kia có thể làm hắn mê mẩn ngẩn người, lập tức xấu hổ lắc đầu một cái, cười nói: "Không có gì... A, chúng ta đi xung quanh thăm thú một chút đi." Cũng không đợi Thái Xương Nghĩa trả lời, thân thể chuyển động, chậm rãi đi về phía trắc điện bên cạnh.

Bộ dáng thần không ở xác như thế này của hắn, Thái Xương Nghĩa nhìn đến đầu đầy sương mù, rất khó hiểu, nhưng đã khiến một người khác mặt mày mỉm cười, khẽ gật đầu.

Người nọ là một hòa thượng gầy gò trơ xương, gương mặt trần đầy nếp nhăn, mí mắt rủ xuống, râu bạc dài qua bụng. Hòa thượng này chẳng có một chút thu hút, một chuỗi Phật châu, một chiếc áo cà sa vải xám, một đôi giày gai cũ kỹ, chỉ như thể mà thôi. Thế nhưng là, từ lúc Hoa Vân Long đi lên sườn núi, hắn đã nhìn chăm chăm bóng lưng Hoa Vân Long từ phía xa rồi.

Đi một vòng quanh chùa, hai người Thái, Hoa đứng trên góc đông nam, nhìn ngắm phong cảnh thành Kim Lăng. Vùng đông nam thành Kim Lăng, người ở đông đúc, phòng ốc san sát nối tiếp nhau, quả nhiên là hồng trần ngàn trượng, phi thường náo nhiệt, giờ phút này chỉ mới rạng sáng, trong khối bếp lượn lờ, đã có người vai gánh hàng rong qua lại rộn ràng, nhưng vùng tây bắc kia, mặc dù cũng không ít phòng ốc, nhưng phần lớn đều là đình viện của bậc công hầu, trạch viện của quan lớn, đầu đường cuối ngõ, một mảnh vắng lặng, không thấy một bóng người.

Bỗng dưng thần sắc Hoa Vân Long khẽ giật mình, ánh mắt điện xạ, ngưng mắt chăm chú nhìn về hướng Cổ Lâu. Thái Xương Nghĩa rất kinh ngạc, khó hiểu nói: "Làm sao a? Có cái gì không đúng sao?"

Hoa Vân Long giờ mới ngón tay chỉ tới, nói: "Người nhìn xem, là xe ngựa của Cổ Yên."

Thái Xương Nghĩa nhìn theo ngón tay của hắn, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe ngựa cực kỳ vội vàng chạy trên đường, chạy thẳng về phía phố xá sầm uất. Ánh mắt của hắn không lợi hại bằng Hoa Vân Long, nhìn không rõ bộ dạng của xe ngựa, nghi hoặc nói: "Thành Kim Lăng có rất nhiều xe ngựa a, sao người biết đó là xe ngựa của Cổ Yên?"

Hoa Vân Long khẳng định nói: "Xe ngựa tuy nhiều, kiểu dáng lại không đồng nhất, ta nhận ra xe ngựa của Cổ Yên, tuyệt đối không sai."

Thái Xương Nghĩa nói: "Cho dù là xe ngựa của Cổ Yên thì sao nào? Thân phận của nàng là kỹ nữ, đêm được mời dự tiệc, rạng sáng lại quay về, vậy cũng bình thường a."

Hoa Vân Long khẽ lắc đầu, nói: "Không có khả năng, người đã quên đêm qua có Cửu Hoa tiến đến nháo sự hay sao, hắn chỉ tên ép nàng tương bồi, nàng làm sao có thể thoát thân?"

Thái Xương Nghĩa khẽ mỉm cười nói: "Không thể thoát thân thì làm sao? Dù có khả nghi, buổi tối chúng ta lại đi một chuyến, chỗ khả nghi tự nhiên có thể dễ dàng giải quyết, đi thôi! Chúng ta đi ăn cháo." Bất lấy cánh tay Hoa Vân Long, đi thẳng về phía thiện đường.

Hắn là người đơn giản không chịu đựng đầu óc, nói không được liền dùng sức mạnh, Hoa Vân Long chỉ đành cười khổ nhẫn nại, bước đi theo hắn.

Vào thiện đường, mới biết thực khách nhiều thế nào, thực sự không thua gì quán ăn từ lâu. Thiện đường này có mười hai bàn lớn, vậy mà cơ hồ đã có xu thế kín người rồi. Trong thiện đường chẳng ai đợi chờ phục vụ, người ăn cháo tự mình xếp hàng mà xin, bởi đó người đến người đi, có vẻ vô cùng lộn xộn.

Hoa Vân Long nhập gia tùy tục, đi theo sau lưng Thái Xương Nghĩa xếp hàng xin cháo loãng, hai người tìm hai chỗ trống, ngồi xuống ăn ngay. Mang theo bốn đĩa thức ăn: một đĩa là nấm và đậu phụ phơi khô, một đĩa là tương chấm, một đĩa là sủi đậu nành lên men, một đĩa là chín cọng cải vàng giòn, mấy món này so với đồ chay ăn kèm với cháo cũng không khác biệt gì, nhưng mà vào miệng lại có mùi vị riêng biệt, tuyệt đối không phải mấy món quanh nhà có thể so sánh.

Cháo được kình dạ, Thái Xương Nghĩa ngừng miệng hỏi: "Lão đệ! Mấy món thức ăn này có vị thế nào?"

Hoa Vân Long ngẩng đầu lên, cười nói: "Tuyệt... Tuyệt..." Đột nhiên cảm mồm, không tiếp tục nói nữa, hơn nữa còn thu lại mặt cười, ánh mắt đăm đăm, tựa như lành lăm rồi.

Thái Xương Nghĩa nhũn chặt mày rậm, không vui nói: "Lão đệ, hôm nay ngươi..." Chợt cảm thấy ánh mắt Hoa Vân Long rất khác thường, không khỏi khẽ dùng lời nói, nhìn theo ánh mắt của hắn.

Cầu chú vị đậu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 122: Đạo là vô tình lại hữu tình (9)

Nguồn:

Nhóm Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hóa ra trên một cái bàn khác, một thiếu niên thân mặc nho y mang bội kiếm đang ngồi, bên cạnh là một nữ nhân đang tuổi trở hoa, mặt mang lụa đen. Ở nơi đó còn có một đầu Hắc Miêu mắt tròn lập lờ đang đùa giỡn. Nhìn thấy Hắc Miêu kia, Thái Xương Nghĩa cũng bất giác khẽ giật mình. Vừa vận lúc này, thiếu niên kia buông xuống bát đũa, ngẩng đầu lên, rõ ràng chính là đồng môn sư huynh của Nguyễn Hồng Ngọc, Tiểu Thủ.

Thái Xương Nghĩa không nhận biết Tiểu Thủ, nhưng đã từng nghe Hoa Vân Long kể về đầu Hắc Miêu kia. Chỉ thấy Tiểu Thủ kia ngưng tụ ánh mắt, bỗng nhiên đứng dậy, cười âm hiểm nói: "Hoa tiểu tử, chúng ta đã lâu không gặp a."

Lời này vừa ra, nữ nhân mặt mang lụa đen kia đột nhiên ngẩng đầu, ngay sau đó thân thể run lên. Cho dù nàng mang lụa đen che mặt, thậm chí chưa hề mang theo đầu Hắc Miêu kia, Hoa Vân Long cũng có thể liếc mắt nhận ra thân phận của nàng, nàng chính là Vũu thị tự xưng thê thiếp của Tư Mã Trường Thanh, một mục "thù hộ" lĩnh đường, kẻ hiểm nghị là hung thủ nhất đang ở ngay trước mắt, cũng khó trách Hoa Vân Long muốn phát lạnh a. Chỉ thấy Vũu thị kia khẽ đưa tay kéo ống tay áo của Tiểu Thủ, nhỏ giọng nói ra: "Không nên sinh sự, chúng ta đi."

Thái Xương Nghĩa cũng là người thông minh, đột nhiên trầm giọng nói: "Đi? Chạy đi đâu?"

Chỉ nghe Hoa Vân Long chậm rãi nói ra: "Để cho bọn hắn đi, Phật môn thánh địa, không thể nhiễm huyết tính."

Thái Xương Nghĩa nhũn chặt mày rậm, nói: "Làm sao lại? Chẳng phải nàng là..."

Hoa Vân Long khẽ gật đầu một cái, tiếp lời nói: "Đúng vậy, nàng chính là Vũu thị, chắc chắn không sai."

Tiểu Thủ kia lạnh giọng hừ một tiếng, nói: "Hoa Vân Long, bản công tử chờ ngươi ở Chung Sơn, ngươi dám đến hay không?"

Hoa Vân Long quết ngang ánh mắt một cái, lạnh nhạt nói: "Một lời đã định, lúc giờ mọo tại hạ nhất định sẽ đến." Lời nói khê ngừng, ngưng mắt nhìn Vưu thị mà nói: "Lần này mong phu nhân làm chủ, tại hạ có chuyện cần phải thỉnh giáo phu nhân, hi vọng phu nhân không nên lỡ hẹn."

Vưu thị ngáp ngừng nói: "Tiện thiếp... Tiện thiếp tuân mệnh."

Hoa Vân Long mỉm cười, đứng dậy nói: "Xương Nghĩa huynh, chúng ta đi a." Vung ra cước bộ, nhẹ nhàng bước đi ra cửa.

Thái Xương Nghĩa một mặt ngây ngốc, đi đến sườn núi, cuối cùng cũng nhịn không được, bèn lên tiếng hỏi: "Lão đệ, người thật sự tin tưởng Vưu thị kia sẽ giữ lời đúng hẹn?"

Hoa Vân Long thần nhiên nói: "Mặc dù năng đúng là một manh mối hữu ích, nhưng chỉ có vai diễn quần chúng, năng có đi hay không, đều là chuyện rêu rĩa."

Thái Xương Nghĩa kinh ngạc nói: "Vậy... Vậy cần gì phải hẹn năng?"

Hoa Vân Long mỉm cười, nói: "Nếu năng không dám đi, chứng tỏ năng có tật giật mình, nhất định là năng có quan hệ với huyết án, mặc dù không có phát hiện khác, cũng có thể toàn lực truy bắt năng, sẽ có một ngày tra ra manh mối mọi chuyện."

Thái Xương Nghĩa nghi hoặc hỏi tiếp: "Nếu năng đi thì sao?"

Hoa Vân Long bình thần nói: "Từ tình hình ngày đó mà phán đoán, Vưu thị này có quan hệ với huyết án, dựa theo dự liệu của ta, nếu năng tiến đến, tự nhiên sẽ mời người khác giúp đỡ, hợp lực đối phó ta, đó chính là chuyện ta cầu cũng không được rồi."

Thái Xương Nghĩa đầu tiên là khê giật mình, tiếp theo cười ha ha nói: "Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, ha ha, không thể ngờ được người..."

Hoa Vân Long nhẹ nhàng vỗ một chương trên đầu vai hắn, cười nói: "Nói nhiều tát sẽ nói hớ, đã hiểu là tốt rồi, chúng ta đi nhanh một chút."

Ngay sau đó, hai người bọn hắn sống vai mà đi, vội vàng đi xuống Thanh Lương Sơn. Lúc này, ở chỗ sâu trong chùa, vị lão hòa thượng gầy trơ cả xương kia bước ra, nhìn qua bóng lưng Hoa Vân Long trên đường, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó vền lên vạt áo cả sa xám ngắt, cũng chậm rãi đi xuống dưới núi.

Chung Sơn ở phía đông bắc của Kim Lăng, lượn quanh thành mà đi, lộ trình không thể ít hơn năm mươi dặm. Hai người Hoa, Thái dù gấp vẫn ung dung, từ cửa Thủy Tây đi ra khỏi thành, trước tiên đến đài Vũ Hoa đi dạo một vòng, sau đó lại một đường chạy đi, giống như gió cuốn điện giật, chạy như bay về phía Chung Sơn.

Đến chân núi, đã là đầu giờ mọo, nhìn lên núi cao, chỉ nhìn thấy sương khói mờ mờ, thế núi hùng vĩ, đúng hợp với tên Từ Kim Sơn. Thái Xương Nghĩa cũng khê giật mình, thờ một ngụm nói: "Một tòa Chung Sơn lớn như vậy, vừa rồi đã quên hỏi địa điểm chính xác, bây giờ đám người kia rốt cục ở nơi nào?"

Hoa Vân Long nghĩ một chút rồi nói: "Cũng may thời gian vẫn còn sớm, chúng ta leo lên một ngọn núi trước, khi có người đến, cũng có thể nhìn không sót gì."

Đây là kẻ sách duy nhất có thể làm được trong lúc này, Thái Xương Nghĩa tự nhiên không có lời nào để nói, hai người một lần nữa triển khai bước chân, chạy về phía ngọn núi.

Chỉ trong giây lát, đã gần đến đỉnh núi, chợt nghe một âm thanh phụ nhân khàn giọng quát lên: "Đứng lại, nếu người lại tiến lên phía trước một bước, ta chém đứt chân chó của người."

Hoa Vân Long đột nhiên rùng mình, nói: "Là Tiết nương? Năng làm sao lại..."

Nghi hoặc vừa rồi lên, chợt nghe thanh âm một nam tử khinh cuồng cười lạnh một tiếng, nói: "Bọ ngựa đá xe, ha ha, bà nương xấu xí nhà người quả thật không biết tốt xấu, dám..."

Lời còn chưa ngừng, Hoa Vân Long đã xoay người quát khê một tiếng: "Nhanh, là Cừu Hoa." Trong lời nói, thân thể đã phóng lên cao, lao nhanh về phía đỉnh núi.

Hai người bọn hắn tới gần đỉnh núi, chỉ thấy đó là một bãi cỏ cao thấp không bằng phẳng, phạm vi ước chừng mười trượng trở xuống, hai mặt đông tây đều là rừng rậm, phía đông bắc có một mảnh sườn đồi, chẳng biết có bao nhiêu thảm cỏ, lúc này, ngoại trừ một mặt sườn đồi không người canh gác, ba mặt còn lại, mười sáu tên đại hán trang phục áo bảo tím đang vây chặt xung quanh, ở giữa bãi cỏ, một vị thiếu nữ áo đen tuổi khoảng mười sáu, tay cầm đoản kiếm, đang trợn mắt nhìn.

Tiết nương ngăn ở trước người năng, trên gương mặt xấu xí, hai mắt như bốc lửa, da mặt run rẩy không thôi, hai tay đen sì như mực, hiển nhiên là đã vận hết công lực, chuẩn bị xuất thủ. Nhưng ánh mắt Cừu Hoa kia chỉ mang dâm tà, lại như không nhìn thấy, sắc mặt vẫn y nguyên âm hiểm, mặt cười dâm dăng, từng bước một ép về phía trước, mặt khác, một vị thiếu niên khoảng hai mươi tuổi một thân cẩm y đang đứng ở bên cạnh, xem ra cũng chung một đường với Cừu Hoa kia. Một trận chiến này, hẳn là do Cừu Hoa động dâm niệm, muốn ra tay với thiếu nữ áo đen rồi.

Thái Xương Nghĩa vốn là một tên tính tình nóng nảy, vừa đưa mắt nhìn, chợt cảm thấy phẫn nộ sôi trào, bất ngờ trầm giọng quát một tiếng: "Đứng lại, khi dễ nữ tử lương thiện, người có phải nam tử hảo hán không há?" Một tiếng trầm giọng quát này, đàn đàn phát khí, âm thanh chấn động cả màng nhĩ, Cừu Hoa kia đột nhiên cả kinh, bất giác ngừng lại bước chân, xoay người nhìn lại.

Thiếu nữ áo đen bỗng nhiên nhìn thấy Hoa Vân Long, vui mừng bật thốt lên một tiếng: "Hoa công tử."

Lúc này, Cừu Hoa kia đã nhìn thấy Hoa Vân Long, chỉ thấy hắn cau lại lông mày, âm hiểm cười nói: "Chúng ta thật có duyên a, ha ha, người xảo trá mạo danh Bạch Kỳ, lại động tay động chân trên người bản công tử, cướp đi cơ nương kỳ viện kia, cũng không sợ bồi nhọ thanh danh của Hoa gia các người?"

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Đạo là vô tình lại hữu tình (10)

Nguồn:

Nhóm: Thanh Lạc Sắc Uyên

Biên dịch: Lúa

Hoa Vân Long nghe xong lời này, thăm giật mình, thăm nghĩ: Làm sao lại? Cô Yên vạch trần lai lịch của ta sao? Rốt cục năng là thế nào a? Nào ngờ hẳn còn chưa hết nghi hoặc, chợt nghe thiếu nữ áo đen kia nghẹn ngào thét to: "Trời ạ, người..."

Tiếng thét chói tai này tựa như có ẩn chứa ý tứ thất vọng, nhưng lại không có một chút lý do, Hoa Vân Long chưa kịp nghĩ kỹ lại, chỉ nghe Tiết nương kia lạnh giọng ngắt lời nói: "Tiểu thư, đừng quên mục đích của chúng ta, mặc kệ bản cướp đi cơ nương nào đó, những chuyện đó đều không có quan hệ gì với chúng ta."

Mấy chuyện này xảy ra chỉ trong chớp lát, thiếu nữ áo đen vui mừng bật thốt lên, lại đến nghẹn ngào thét chói tai, thêm cả Tiết nương ngắt lời nói thế, và cả Cừu Hoa kia nói ra mấy câu châm biếm, thật sự đã khiến Thái Xương Nghĩa hồ đồ rồi.

Chỉ thấy Hoa Vân Long thờ ra một hơi thật dài, động thân đi đến chỗ thiếu nữ áo đen kia, nói: "Cô nương, người đừng thương tâm, sự tình đến cuối cùng, ta đã tra được một ít manh mối, chuyện đó không có quan hệ với cô nương, về phần sự tình của lệnh tôn, nếu sau này tại hạ vẫn có thể ra sức, tuyệt đối sẽ không chối từ, trước mắt mời người đi trước một bước..."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, chợt nghe Cừu Hoa kia cười ha ha nói: "Họ Hoa kia, chuyện lần này, người thật sự muốn muốn nhúng tay vào sao?"

Hoa Vân Long không thêm đề ý, vẫn tự mình nói tiếp: "Cô nương, tại hạ đã nói ra lời trong đáy lòng, đệ tử Hoa gia, tuyệt đối sẽ không làm chuyện nuốt lời bội ước, bồi nhọ danh dự gia tộc, người cứ đi đi, sự việc ở nơi đây ta sẽ lo liệu."

Thiếu nữ áo đen nước mắt lưng tròng, không nói lời nào, Tiết nương vẫn là một mặt sương lạnh, cũng không có ý rút đi.

Chỉ nghe Cửu Hoa kia lạnh giọng hừ một tiếng, nói: "Do ngươi lo liệu? Hừ, ngươi ồ còn không mang nỗi mình ồ, còn muốn vượt quá chức phận, làm thay việc của người khác?"

Ánh mắt nhìn sang thiếu niên cảm y đứng ở một bên, lại nói: "Lão Ngũ, chúng ta lên, không cần lo chết hay sống."

Cánh tay vung lên, tung ra một chưởng, thế mạnh như bão tố đánh tới sườn lưng của Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long xoay chuyển thân thể, né qua chưởng phong bất ngờ tấn công tới, thanh âm nghiêm nghị nói: "Chậm đã, tại hạ có chuyện muốn hỏi."

Chỉ nghe "Xoẹt xoẹt" một tiếng, cảm y thiếu niên đã rút ra trường kiếm, một kiếm quét ngang, vung tới ngang hông Hoa Vân Long, lạnh lùng nói: "Âm phủ không thiếu quý hồ đồ, lại thêm một tên nhà ngươi thì có ngại gì đâu."

Mồm miệng cay nghiệt, kiếm thế sắc bén, một kiếm này thế đi như điện, uy mãnh vô cùng, rất có xu thế một kiếm đã thương người, thiếu nữ áo đen đưa mắt nhìn tới, bất giác kêu lên một tiếng sợ hãi, mở to hai mắt nhìn.

Hoa Vân Long lại không thêm để ý chút nào, tay trái vung lên, chưởng phong bất ngờ tấn công, đánh thẳng tới thế kiếm, miệng quát: "Ngươi là ai? Nói cho tình huống rồi lại đánh."

Cửu Hoa kia một chưởng thất bại, cánh tay trái lại tìm tới, thuận thế cầm kiếm nơi tay, một chiêu "Ngân dặm giương buồm", cổ tay chấn động đâm tới một kiếm, nói: "Cửu Hoa, ngươi có thể nghe rõ a?"

Cửu Hoa? Cảm y thiếu niên kia cũng gọi là Cửu Hoa, đây chẳng phải là tên Cửu Hoa thứ ba rồi sao?

Tâm thần Hoa Vân Long chấn động, sườn trái suýt chút nữa đã trúng một kiếm, Thái Xương Nghĩa vừa thấy liền khản trương, đang định phóng người lên, lao đến giải cứu, chợt nghe thiếu nữ áo đen kia nghẹn ngào kêu lên: "Hoa công tử, tiếp kiếm!"

Vừa nói, thanh đoản kiếm lập lóe quang hoa, dài không hơn một xích của nàng đã nhanh như chớp, mạnh mẽ bay tới sau lưng Cửu Hoa, Cửu Hoa kia không kịp đã thương địch thủ, vội vàng lui bước tiếp kiếm, bước ra một bước dài, tránh né một chiêu.

Trong lòng Thái Xương Nghĩa gần ra, bất giác thầm nghĩ ngợi: "Nàng kia có thù oán với Hoa lão đệ, nhưng cũng có tình ý với Hoa lão đệ, quả thật đúng là đạo là vô tình lại hữu tình."

Trong lòng suy nghĩ, ánh mắt lại không dám nháy một cái, chỉ thấy đoản kiếm kia thế đi như trước, Hoa Vân Long mắt thấy không thể không tiếp, trong lúc cấp thiết, cánh tay phải tìm tới, đoản kiếm lập lóe quang hoa kia đã bị hấn dừng hai ngón tay kẹp chặt lại không thể tiến thêm nửa phần.

Một kiếm nơi tay, Hoa Vân Long tựa như mãnh hổ thêm cánh, chỉ thấy hấn vung lên đoản kiếm, lập tức triển khai một vòng cuồng công, bức ép hai tên Cửu Hoa kia, đánh cho bọn hấn liên tiếp lui về phía sau. Trong thế công, Hoa Vân Long thầm nghĩ: "Trong chốn vô lâm, ở đâu tới thật nhiều Cửu Hoa như thế? Cảm y thiếu niên được xưng là lão Ngũ, vậy tên mặt ngựa hấn là lão Tam a? Ta lại tha hấn một lần, thăm quan sát lai lịch vô đạo của bọn hấn, sau đó lại tính tiếp."

Hấn vừa nghĩ như thế, lập tức giả bộ làm ra bộ dáng như không đủ nội lực, kiếm thế hơi chậm lại.

Cao thủ so chiêu, làm sao có thể lộ ra một tia sơ suất? Hai tên Cửu Hoa, võ công đều đã đến cấp bậc ảo diệu thâm sâu, chỉ vì một chút sơ ý, lập tức tự mất đi tiên cơ, đánh phải rơi xuống hạ phong, bây giờ mắt thấy kiếm thế của Hoa Vân Long hơi dừng một chút, đây chính là cơ hội lật kèo ngàn năm khó gặp, sao có thể ngu ngốc bỏ mất dịp may? Chỉ thấy hai người bọn hấn mặt lộ vẻ vui mừng, kiếm thế càng chặt chẽ, "Xoẹt xoẹt xoẹt" liên tục công tới ba kiếm, lập tức xoay chuyển trở lại xu thế hòa nhau.

Trước đó hai người bọn hấn rơi xuống hạ phong, không thể triển khai kiếm pháp, lúc này ở xu thế hòa nhau, hai thanh trường kiếm, thoáng chốc tựa như cả gặp được nước, thuận buồm xuôi gió, bắt đầu sinh động.

Quả nhiên, kiếm pháp của hai người bọn hấn cay độc có thừa, trầm ổn không đủ, phối hợp thì triển ra, càng cảm thấy đặc tính quý dị hay thay đổi, so với kiếm pháp của tên Cửu Hoa gặp ở Lạc Dương kia không khác biệt một chút nào, thử hơn hai mươi chiêu, Hoa Vân Long thầm nghĩ: Kiếm pháp nhất trí, chính là xuất nghệ đồng môn rồi. Nhưng thật không biết có bao nhiêu tên Cửu Hoa trùng tên trùng họ? Cổ tay hấn đột nhiên chấn ra một kiếm, bổ về phía Cửu Hoa đang mặc cảm y kia, đồng thời âm thanh lạnh lùng nói: "Nói mau! Các ngươi chính là môn đồ của Giáo chủ Huyền Minh Giáo phải không?"

Một kiếm này giống như cầu vồng đến từ thiên ngoại, mạnh mẽ sắc bén đến cực điểm, Cửu Hoa cảm y chấn động cả tâm thần, bất giác lui ra ngoài một bước. Cửu Hoa mặt ngựa dồn sức tiến lên một bước, mũi kiếm kéo lên một mảnh hấn mang, liễu lĩnh điểm thẳng tới tam đại yêu huyệt sau lưng Hoa Vân Long, ý đồ hóa giải nguy hiểm cho tên Cửu Hoa cảm y.

Liều lĩnh nguy hiểm mà cứu người, bản thân chắc chắn sẽ lộ ra sơ hở, chỉ thấy Hoa Vân Long mạnh mẽ xoay người tạo thành một vòng cung, đoản kiếm vung thẳng tới, đột nhiên, chỉ cảm giác trên đỉnh đầu mát lạnh, hấn bất giác hoảng sợ ngẩn ngơ.

Hoa Vân Long cười một tiếng lui ra, nói: "Xin hỏi, nếu kiếm thế của tại hạ trầm xuống thêm ba phần, hậu quả sẽ như thế nào?"

Hậu quả như thế nào? Đó là không cần hỏi. Cửu Hoa mặt ngựa suýt bị chế cười, toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh, thở ra một ngụm lạnh khí. Hoa Vân Long mỉm cười, lại nói tiếp: "Ta muốn hỏi, tọa hạ đệ tử của lệnh sư, có bao nhiêu Cửu Hoa trùng tên trùng họ?"

Cửu Hoa mặt ngựa như bị thôi miên, bật thốt lên nói: "Tám người."

Cầu chư vị đầu hũ phóng tay tiếp sức, like chương, bình luận tương tác, donate và đẩy KP chính là energy, là viagra cho DG ra chương, bạo chương!

Bạn đang đọc truyện *Dại Hiệp Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).